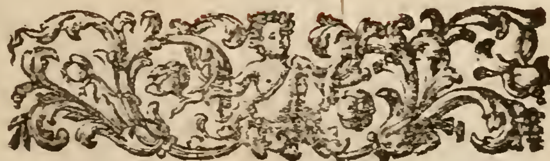

3 1761 07833903 3

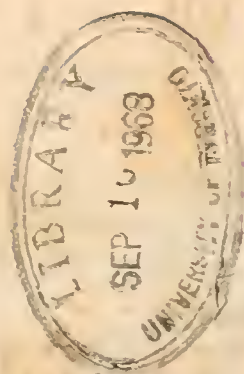
THESAURUS
RESOLUTIONUM
Sacræ Congregationis
CONCILII;
Quæ consentaneè ad Tridentinorum PP. Decreta,
aliasque Canonici Juris Sanctiones,
MUNUS
Secretarii ejusdem Sacræ Congregationis
OBEUNTE
Emo, ac Rmo Domino Cardinali
DE LAMBERTINIS
ARCHIEPISCOPO BONONIENSI,
PRODIERUNT
In Causis ab anno 1724. *usque ad* 1726. *propositis*,
Episcopis, eorumque Vicariis, Causarum Patronis, ac aliis
in Ecclesiastico Foro versantibus apprimè
utilis, & necessarius.
TOMUS TERTIUS
TRIPLICI INDICE
A' BARTHOLOMÆO LIVERZANI
Brixichellensi J. U. D. locupletatus.

URBINI; MDCCXXXIX.

Ex Typographia Ven. Cappellæ SSmi SACRAMENTI
Sumptibus Hieronymi Mainardi.

Superiorum facultate.

LIBRARY
SEP 1 1968

INDEX
TITULORUM CAUSARUM,

Quæ ab Anno 1724. usque ad Annum 1726. in Sacra Congregatione Concilii fuerunt propositæ.

A

B

C

Die Sabbathi 15. Januarii 1724.

ONASTERIEN. Proposita fuit præsens Causa in hac Sacra Congregatione habita *die* 20. *Nov.* 1723. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi; cumque tunc ab Oratore petita fuerit dilatio, & nunc parata sint omnia, dignabuntur EE. VV: decernere. *Sess. 22. c. 5. de Ref. matr.*

I. *An Orator teneatur ad votum continentiæ in casu &c*, & quatenus negat.

II, *An sit locus dispensationi in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum negative.

IN postremo folio Congregationis habitæ *die* 18. *Dec.* 1723. quod poterit pariter ab EE. VV. benigne reassumi, nonnullæ superfuerunt Causæ, quæ non fuerunt decisæ, & pro quarum decisione nunc exoratur; exceptis Clusina, & Prænestina, quæ in sequenti Congregatione proponentur; Procuratores etenim dixerunt se pro hac non esse paratos, sed pro sequenti Congregatione suorum Principalium jura esse deducturos.

NEAPOLITANA, SEU CAVEN. *Sess. 21. de ref. c. 2.*

I. *An concessio in emphytheusim facta favore Cajetani, & Beneplacitum Apostolicum, ejusque executio sustineatur, seu potius recipienda sit oblatio Joannis Jacobi in casu &c.*

II. *An constet de attentatis, & quomodo sint purganda in casu &c.*

Ad primum quoad primam partem negative, quoad secundam affigantur Edicta. Ad secundum affirmative, & circumscribantur omnia gesta post intimationem citationis Auditoris Sanctissimi.

LYCIEN. VISITATIONIS, ET CENSURARUM. *Sess. 9. cap. de Ref.*

I. *An Ecclesia ruralis S. Mariæ Galliani sit subjecta jurisdictioni, & visitationi Episcopi in casu &c.*

II. *An Censuræ sustineantur in casu &c.*

Ad primum dilata, & proponatur in prima.

Ad secundum instent coram Auditore Sanctissimi super pertinentia hujus dubii:

Sess. 24. de ref. c. 15.

VERULANA.

I. *An frumenta, & panis, quæ in Ecclesia S. Pauli a Parochianis in festo Omnium Sanctorum deferuntur, spectent ad Massam Communem, vel ad Parochum.*

II. *An omnia emolumenta funerum spectent ad prædictam Massam, vel ad Parochum.*

III. *An Beneficiati, non participantes de emolumentis Curæ, teneantur ad onera, & expensas ejusdem Curæ.*

Ad Eminentissimum Præfectum in omnibus.

Sess. 7. c. 11. de bapt.

URBIS.

Quomodo se gerere debeat Parochus S. Spiritus in Saxia in collatione Baptismatis infantibus, qui ad Archihospitale deferuntur, sive iidem habeant schedulam de baptismo testantem, sive non habeant, & etiamsi ex colore, & cæteris corporis qualitatibus deprahendatur, eosdem esse constitutos in ætate sex, aut decem mensium, vel unius anni cum dimidio.

Esse Baptizandos sub conditione in omnibus casibus expositis juxta instructionem, & instructio est, quod excipiatur a baptismo sub conditione casus Schedulæ, quæ haberet certitudinem.

Sess. 24. c. 8. de ref.

OSCEN. CANONICATUS POENITENTIARII. Cum in Cathedrali Ecclesia Oscensi vacaverit Canonicatus dictus *de Otto*, & de quo controvertitur inter Partes, an sit revera, vel *nuncupative tantum* Pænitentiarius, & ad formam Apostolicarum Constitutionum indictus fuerit concursus, & Emanuel Martinez Montoja magis idoneus fuerit renunciatus, ad avertendas quascumque controversias, quas excitari posse prævidit ex Archidiaconatu de Serablo, quem in eadem Ecclesia Oscensi habebat, quemque retinere intendebat una cum memorato Canonicatu, operæ pretium esse censuit habere recursum ad Sedem Apostolicam, eidemque supplicare pro nova Canonicatus provisione unacum retentione Archidiaconatus, sed se opponente Joanne Laurentio Rallol, qui in concursu octo habuerat favorabilia suffragia, quando Emanuel Martinez decem favorabilia obtinuerat, enixeque postulante, ut Canonicatus sibi per viam impetrationis, ac jure devoluto conferretur, ante relaxationem supplicationis a memorato Emanuele porrectæ, Eminentissimus Prodatarius partes remisit ad hanc Sacram Congreg., ut ejus sensum perciperent circa retentionem, aut relaxationem supplicationis.

Porro Emanuel putat, se bonum jus fovere pro relaxatione supplicationis; primo quia juxta antiquam, & immemorabilem Ecclesiæ Oscensis consuetudinem, Dignitates non sunt solitæ residere, & non possunt, nisi Canonico ejusdem Ecclesiæ conferri.

Secundo quia specialis difficultas, quæ in casu præsenti urgere posset, in hoc videlicet consistens, quod non agitur de simplici Canonicatu Pœnitentiario, cessare dicitur in facto, quia Canonicatus, de quo nunc agitur, est Canonicatus *de Otto*, & hic non est revera Pænitentiarius, cum Canonicatus

catus Pœnitentiarius in Ecclesia Oscensi sit Canonicatus de *Tabernas*; parum urgente, quod Canonicatus *de Otto* fuit anno 1681. erectus in Pœnitentiarium; id enim fieri non poterat; per literas quippe Apostolicas S. Pii Quinti Canonicatus *de Tabernas* jam fuerat erectus in Pœnitentiarium, & Lectoralem, & erectio suum undequaque habuerat effectum, uti desumitur *ex decis.* 198. *coram Millino*.

Tertio quia etiamsi Canonicatus *de Otto* esset vere, & non nuncupative penitentiarius, id non impediret relaxationem supplicationis pro retentione Archidiaconatus cum canonicatu; inita enim fuit *anno* 1644. conventio inter Episcopum, & Capitulum; in hac statutum est, quod Episcopus duos ex quatuor Archidiaconatibus, & Cappellaniam Majorem teneretur conferre uni ex Canonicis ejusdem Ecclesiæ Oscensis *de numero Vigenario*; Cumque in hac transactione dictum sit, quod dignitates illis obtineri consueverant a Canonicis absque dispensatione Apostolica, & intra numerum Vigenarium Canonicatuum in eadem transactione exprimatur Canonicatus *de Tabernas*, *Lectoralis*, *& Pœnitentiarius*, quodque notabilius est, cum hæc transactio fuerit in forma specifica confirmata a Summo Pontifice Innocentio X. infertur ex his, retineri posse Archidiaconatum in Ecclesia Oscensi etiam cum Canonicatu Pœnitentiario, & sic ad cautelam non esse denegandam dispensationem pro retentione Archidiaconatus de Serablo cum Canonicatu *de Otto*, etiamsi Canonicatus hic non esset nuncupative, sed vere Pœnitentiarius.

Quarto quia cum *an.* 1695. vacasset in Cathedrali Oscensi Cappellania Major, & Episcopus in sequelam citatæ Concordiæ eam contulisset Canonico Lectorali, & Pænitentiario, disputatum fuit in hac Sacra Congregatione, *an Dignitas Cappellaniæ Majoris esset incompatibilis cum dicto Canonicatu*, & post transmissam per manus concordiam una cum Apostolica confirmatione, Sac. hæc Congreg. *die* 12. *Martii* 1695. censuit *Cappellaniam non esse incompatibilem cum Canonicatu*, uti habetur *lib.* 45. *Decret. fol.* 131.

Ultimo tandem, quia quatenus omnia mox exposita cessarent, cum novum non sit, consimiles dispensationes a Sede Apostolica concedi, *teste Garzia de Benef. par.* 11. *c.* 5. *n.* 252. ibi, *aliquando tamen ex gratia, & dispensatione Apostolica Canonicus Pænitentiarius obtinet simul dignitatem in eadem Ecclesia, ut vidimus in Ecclesia Salamantina*, concludit Scribens pro Emanuele, multas concurrere ejus favore circumstantias pro dispensatione ex integro obtinenda; inter alios quippe Oppositores idem renuntiatus fuit tanquam magis habilis, & aptus ad exercendum Officium Penitentiarii, ulterius gravis est in moribus, & præditus est prudentia, & in provecta ætate est constitutus, & habet pro se favorabilem Episcopi informationem.

E contra Joannes Laurentius Rallol sustinet, Canonicatum *de Otto* esse revera, & non tantum *nuncupative* Pænitentiarium, item illum esse de jure incompatibilem cum Archidiaconatu; rursus suæ intentioni non obesse, vel erectionem Canonicatus *de Tabernas* in Pænitentiarium, vel conventionem a Sede Apostolica confirmatam, vel consuetudinem retinendi absque Apostolica Dispensatione Canonicatum prædictum cum Dignitate, nec ullo tandem modo sibi adversari recensitam sacræ hujus Congregationis resolutionem, inferendo ex his omnibus non posse esse locum relaxationi supplicationis favore Emanuelis, & multo magis, cum agatur de sui præjudicio, cum gratiam impetratoriam jam obtinuerit.

Quod autem Canonicatus *de Otto* non sit *nuncupative*, sed revera Pæniten-

 tia-

tiarius, comprobatur ex instrumento erectionis 1681. & ex successivis ejusdem Canonicatus collationibus, quæ ostendunt, provisum de Canonicatu *de Otto* munus Pænitentiarii exercuisse; addendo, ad hanc erectionem fuisse deventum, tum in sequelam Bullæ Gregorii XV. in qua statutum est, ut in Regnis Hispaniarum fiat Collatio Canonicatuum Pænitentiariorum ab Ordinario, & Capitulo, prævio Concursu, tum etiam quia Sacra hæc Congregatio in responsione ad relationem status Ecclesiæ exhibitam ab Episcopo Oscensi *anno* 1662. ait adversari dispositioni Sacrorum Canonum, & Sacri Concilii Tridentini, quod per unam, eamdemque personam exerceatur officium Lectoris, & Pænitentiarii.

Quod vero Canonicatus hic *de Otto* Pænitentiarius sit de jure incompatibilis cum Archidiaconatu, ostenditur, cum hæc sit differentia inter Theologum, & Pænitentiarium, quod Officium Pænitentiarii est titulus Ecclesiasticus per se stans; adeoque *sess.*24. *cap.*8. Sacra Tridentina Synodus voluit pænitentiariam institui ante vacationem Præbendæ, quando Theologi, aut Lectoris munus non est Officium per se stans, sed annexum præbendæ; unde Concilium Tridentinum *sess.*5. *c.*1. de hac præbenda loquens utitur his verbis, *cui aliud onus incompatibile iniunctum non sit*, in quo rerum themate, sicuti obtinens præbendam Theologalem una cum Dignitate in eadem Ecclesia, non est nisi duplex, sic habens præbendam Pænitentiariam una cum Dignitate, triplex evadit, & triplicitas in eadem Ecclesia admitti nequit etiam dependenter a quacunque consuetudine, uti ex resolutionibus hujus Sac. Congregationis bene prosequuntur *Garzia de Benefic.part.*11.*cap.*5.*n.*249. *& seqq. Fagnan. in cap. literas n.*51., *& seqq. de concessione præbendæ*.

Quod pariter non obsint, vel erectio Canonicatus *de Tabernas* in Pænitentiarium, vel conventio a Sede Apostolica confirmata, vel consuetudo retinendi Canonicatum prædictum cum Dignitate absque ulla dispensatione, demonstratur, cum hic, & nunc nec agatur, nec sit agendum de Canonicatu *de Tabernas*, sed de Canonicatu *de Otto*, qui servatis servandis fuit erectus in Pænitentiarium anno 1681. & cum consuetudo, & conventio non secundum, sed primum Canonicatum respiciant, & cum post novam Canonicatus pænitentiarii erectionem nullum afferatur exemplum retentionis ejusdem canonicatus cum Dignitate, in quo proinde rerum themate, si est mutata rerum facies, non est cum antiquo, sed cum recenti statu procedendum, & status recens adversatur retentioni.

Quod denique non sit constituendum fundamentum in resolutione hujus Sac. Congregationis, desumitur ex facti specie eidem proposita; anno quippe 1695. non fuit expositum Sac. Congregationi, quod anno 1681. facta fuerat formalis erectio Canonicatus *de Otto* in Pænitentiarium; quinimmo suppositum fuit, quod ageretur de Canonicatu *accessorie Lectorali*, *sive Pænitentiario*, quo stante mirum non est, si Sacra Congregatio respondit, eum esse compatibilem cum Dignitate.

Jura hinc inde circumferuntur; unde onus erit EE. VV. decernere.

An sit relaxanda supplicatio in casu &c.

Esse relaxandam, sive signandam supplicationem favore Emanuelis.

AN-

ANGLONEN. Novæ non sunt in hac Sacra Congregatione contentiones inter Episcopum Anglonen. & Regulares Terræ S. Archangeli in ordine ad Oblatos; præter etenim eam, quæ nunc proponitur, & alias antiquiores, quæ omittuntur *die* 20. *Decemb.* 1687. disputatum fuit, *an valeret oblatio nonnullorum*, *qui se offerebant Conventui Fratrum Observantium S. Francisci dictæ Terræ*, & ex defectu requisitorum *negative* responsum fuit, *uti habetur lib.*37. *Decret. pag.*715. Seff.24. c.11 de refor.

At ad præsentem deveniendo controversiam, quæ est inter Promothorem Fiscalem Curiæ Episcopalis Anglonen., & Monasterium, & Monachos Sanctæ Mariæ de Sagittario Ordinis Cisterciensis super puncto, an fuerit, necne legitima oblatio, quam de se, suisque bonis eorum Conventui fecisse dicuntur Sacerdotes Dominicus Antonius Laragione, Arcangelus Vinciguerra, & Franciscus Ciarabonus, necnon super validitate, & justitia Censurarum ab Episcopo inflictarum adversus prædictum Dominicum Antonium juxta seriem dubiorum, quæ ad calcem hujus restrictus referentur, operæ pretium esse censeo in memoriam tantummodo revocare ea, quæ ab hac Sacra Congregatione generaliter statuta sunt circa Oblatos; id quippe satis esse videtur ad rem, de qua nunc agitur, cum ex voluminosis, quæ hinc inde circumferuntur scripturis, & eorum respective summariis facile deinde colligi valeat, an in Sacerdotibus, de quibus nunc agitur, adsint omnes qualitates a decretis Sacræ Congregationis requisitæ pro valida oblatione, & pro exemptione a jurisdictione Ordinarii.

Ad effectum, ut Oblati alicujus Religionis fruantur fori privilegio, & Immunitate a sæcularibus exactionibus, debent cumulative concurrere sequentes circumstantiæ, quod scilicet in forma juris valida perpetuo, & irrevocabiliter, plene, & cum effectu seipsos, & bona sua omnia, præsentia, & futura, nulla prorsus quamvis minima eorum portione, neque in proprietate, neque in usufructu sibi reservata, Religioni obtulerint, & habitum aliqualiter mutaverint.

Et quia dabatur aliquando casus, quod aliqui se offerebant post commissum aliquod delictum, cujus ratione a Iudice Laico erant puniendi, Sac. hæc Congregatio, statuit eos gaudere debere privilegio fori, si absque fraude idest non animo effugiendi sæcularis Iudicis punitionem, se, & sua obtulerint, sed si fraus subesset, eos posse a Iudice Laico puniri pœna confiscationis bonorum, & alia pecuniaria, sed non corporali, debere tamen Iudicem Ecclesiasticum, quoties delicti qualitas id exposcat, tradere tales in fraudem Oblatos sæculari Iudici corporaliter puniendos, uti colligitur ex decretis generalibus hujus Sacræ congregationis impressis apud *Barbosam Juris Eccles. Univers. lib.*1. *c.*39. §.2. *n.*45. & hisce requisitis alii aliud requisitum superaddunt, licet forte in præcedentibus virtualiter contentum, & est, quod Oblati sæculum relinquant, uti late videri potest apud *Fagnan. in cap. ut privilegia n.*23. *& seqq. de privilegiis*.

Hæc respiciunt exemptionem Oblatorum a Iudice Laico, sed in eo, quod attinet ad eorum exemptionem a jurisdictione Diæcesani, ponderanda est dispositio Sacri concilii Tridentini *Seff.*24. *c.*11. *de Refor.* & hac attenta aut in Oblatis deest aliquod ex requisitis supra recensitis, aut omnia requisita concurrunt. Si deest aliquod ex requisitis, Oblati non assumunt privilegia Religionis, & sic non eximuntur a jurisdictione Diæcesani, & in hac facti specie, si introducta fuisset consuetudo, aut aliquod adesset Religionis Privilegium, quod Oblati non habentes omnia requisita adhuc essent

ex-

exempti a jurisdictione Episcoporum, Sacrum Concilium obstacula hæc submovit, & dictos Oblatos voluit esse sub Episcoporum jurisdictione. Si vero Oblati omnia habent requisita, prædictum Sacrum Concilium, ut eximantur a jurisdictione Episcopi addidit aliud requisitum, quod actu scilicet inserviant Religioni, ita tamen ut in prædictis duobus casibus, hoc est consuetudinis, aut privilegii, quod Oblati sine concursu omnium requisitorum fruantur exemptione a jurisdictione Episcopi, vel quod concurrentibus cæteris requisitis desit illud actualis servitii, jurisdictio super eos pertineat quidem ad Episcopum, sed cumulative cum eorum Superioribus Regularibus, uti ex resolutionibus hujus Sacræ Congregationis habetur apud *Barbosam loco cit.*, & apud *Fagnan. loco pariter citato n.36. & seqq.*

Hæc sunt, quæ adnotanda mihi visa fuerunt, quocirca ex juribus circumferendis dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An constet de legitima oblatione in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An sustineantur censuræ per Reverendissimum Episcopum latæ contra Dominicum Antonium Laragione in casu &c. & quatenus affirmative.*

III. *An Abbas, cæterique Monachi S. Mariæ Saggittarii potuerint conversare, ac Sacramenta conferre eidem Dominico Antonio Laragione &c.*

IV. *An constet de attentatis in casu &c.*

Non proposita.

Sess. 24. de Ref. Matrim. c. 1.

DUBIUM MATRIMONII. Georgius d'Ascoli Græcus, & Catholicus matrimonium contraxit cum muliere Lutherana coram duobus Testibus, & prædicante Lutherano in Civitate di *Wiburgo*, quæ est sita in Finnonia, quæ olim Regnum fuit, & nunc est pars Regni Svevici; cumque Georgius militem agens captivus factus fuerit ab hostibus, & post reditum a captivitate tres filios se absente a sua Uxore progenitos invenerit, eam in judicium vocavit; cumque ipsa triplicatum confessa fuerat adulterium, prolata est in Synodo sententia super dissolutione Matrimonii quoad vinculum, & libertate Georgii ad alias nuptias transeundi, juxta Græcorum praxim, & sic intellectam a Græcis S. Basilii doctrinam, in qua potissimum Synodus suæ sententiæ reposuit fundamentum; cumque in prædictæ sententiæ executionem Georgius velit matrimonium contrahere cum alia fœmina, cui dicitur suam fidem dedisse, & pater Apollinaris Capuccinus Missionarius in Moscovia, & degens in Civitate *Petresburgo*, inducias a Georgio obtinuerit, ut Sanctæ Sedis judicium exquireret, re delata ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide, & facta ejus remissione ad hanc Sacram Congregationem, quæritur in præsenti, quid sit statuendum.

Quoad punctum Matrimonii contracti inter Catholicum, & Hæreticam constans est assertio, illud esse validum, sed illicitum, juxta *Textum in canone cave, & in can. non oportet 28. quæst. 1. & in cap. decrevit de Hæreticis in 6.* quocirca in eo, quod attinet ad hoc caput, non potest impugnari validitas Matrimonii cum muliere Lutherana contracti.

Quoad ejus deinde dissolutionem etiam quoad vinculum ratione adulterii ab uxore commissi, tres tantum ex Theologis enumerantur, qui dictam dissolutionem approbarunt; *Erasmus videlicet art.6. cap. 1. ad Corinthios, Cajetanus in Comment. ad cap. 19. Matthæi, & Ambrosius Catherinus lib. adnotat. in Cajetani commentaria*; cæteri autem omnes sentiunt, matrimonium quoad vinculum non dissolvi propter adulterium, & neutri conjugi lice-

licere, altero superstite, ad alias nuptias transire, uti Conciliorum, & Patrum auctoritatibus fuse cumulatis, late prosequuntur *Card. Bellarminus in suis controversiis lib.*1. *de matrim. cap.*15., & *duobus seqq.*, *Valentia lib. unico de indissolubilitate Matrim. cap*,3. *& duplici sequenti*, *Sanchez de matrim. lib.*10. *disput.*2. *per tot.*, *Pontius eodem tractatu de matrim. lib.*9. *cap.*16., *Perez de matr. disput.*55. *sect.*3. *per tot.*, novissime, *Juvenin. in suo tractatu de Sacramentis dissert.*10.*qu.*4.§.2. *per totam*.

Et in eo, quod attinet ad Græcos, Petrus Arcudius in suo tractatu *de concordia Ecclesiæ Orientalis, & Occidentalis lib.*7,*per tot.*, petitis undique argumentis impugnat Græcorum praxim solvendi Matrimonium quoad vinculum propter adulterium, & *cap.*13. fuse examinat oppositam S. Basilii auctoritatem, itaut sensus ejus sit, verum haberi matrimonium viri ab uxore dimissi cum altera, juxta præjudicatam hominum opinionem, sed rem aliter se habere secundum sententiam Salvatoris Nostri; quocirca idem Sanctus peccatum in dicto viro agnoscit, sed non ita grave, propter inolitam consuetudinem; & post hæc sermonem transferendo ad statuta Conciliorum, & Romanorum Pontificum Constitutiones, Eugenius Papa IV. in Synodo Florentina *sess.*25. sic Græcos allocutus est: *primo dico omnes conqueri de separatione matrimonii*, *idque correptione indiget*, & post pacificum Græcorum discessum, idem Eugenius in decreto pro instructione Armenorum sic edixit. *Quamvis autem ex ca usa fornicationis liceat thori separationem facere*, *non tamen aliud matrimonium contrahere fas est*, *cum matrimonii vinculum legitime contracti perpetuum sit*.

In Concilio Tridentino paratus erat Canon edendus, in quo anathema proferebatur adversus asserentes, matrimonium solvi quoad vinculum ex causa adulterii, sed exponentibus Venetis Oratoribus satis constare in more positum apud Græcos, ut uxorem adulteram deserant, & aliam ducant, plures etiam ex eis degere in Insulis Reipublicæ subjectis, Cretæ videlicet, Cipri, Corciræ, Hyacinthi, & Cephaleniæ, & Canonem prædictum esse dictos Græcos provocaturum ad tumultum, & ad integram a Sede Apostolica secessionem, sic res accommodata fuit, ut Anathema non respiceret contendentes, matrimonium dissolvi quoad vinculum, adveniente casu adulterii, sed asserentes Ecclesiam errare, cum docet, matrimonium quoad vinculum non solvi ex causa adulterii, uti colligitur *ex Canone* 7. *sess.* 24. *de Sacramento matr.* ibi: *Si quis dixerit Ecclesiam errare, cum docuit, & docet juxta Evangelicam, & Apostolicam doctrinam propter adulterium alterius conjugum matrimonii vinculum non posse dissolvi*, *& utrumque, vel etiam innocentem*, *qui causam adulterio non dedit*, *non posse altero conjuge vivente aliud matrimonium contrahere*, *mœcharique eum*, *qui dimissa Adultera aliam duxerit*, *& eam*, *quæ dimisso adultero*, *alii nupserit*, *Anathema sit*, & late instantiam Venetorum Oratorum exponendo prosequuntur *Card. Pallavic. in hist. Concil. Trid.lib.*22.*cap.*4. *n.*27. *Juvenin. de Sacram. dissert.*10.*qu.*4. §.2., *Vanespen. juris Eccles. univers. to.*1.*par.*2. *tit.*15. *cap.*1. *n.*22., & post Concilium Tridentinum in instructione Clementis Octavi super aliquibus Ritibus Græcorum ad Episcopos Latinos, in quorum Civitatibus Græci, vel Albanenses græco ritu viventes degunt; hæc habentur: *matrimonia inter coniuges Græcos dirimi, seu divortia quoad vinculum fieri nullo modo permittant, aut patiantur*, *& si quæ de facto processerunt*, *nulla*, *& irrita declarent*, quæ Clementina instructio est inter dicti Pontificis Constitutiones 34. *Bull. to.*3.

Demum

Demum quoad punctum Matrimonii contracti coram Prædicante Luthcrano & duobus testibus, cum ex Epistola Missionarii habeatur, quod Concilium Tridentinum non fuit publicatum in loco contracti Matrimonii, & quod solum in Civitate *Petresburgo*, quæ uti dictum est, centum distat milliariis a prædicto loco, Sacerdotes aderant Catholici, quorum unus advocari poterat, ut matrimonium coram ipso contraheretur, non videtur, dici posse matrimonium ex dicto capite nullum, cum lex Tridentina præscribens interventum Parochi, & duorum testium pro validitate matrimonii, non obliget nisi post triginta dies numerandos a die primæ publicationis factæ in Parochia *juxta cap.*1. *sess.*24. *de ref. matr.*, & cum in citata instructione Clementina injungatur Ordinariis locorum, ut curent, memoratum decretum verti in linguam Græcam, & publicari in Parochiis Græcorum.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

Quid sit in exposito casu respondendum.

Scribatur, Oratorem non posse aliud matrimonium contrahere.

*Sess.*14.*c.*7. *de Ref.*

PLACENTINA. Licet juxta dispositionem S. Concilii Trid. *sess.* 14. *cap.*7., ille, qui sua voluntate homicidium perpetravit, etiamsi crimen id nec ordine judiciario probatum, nec alia ratione publicum, sed occultum fuerit, nullo tempore ad Sacros Ordines promoveri possit, sed omni ordine, & Beneficio, & Officio Ecclesiastico perpetuo carere debeat.

Quæ dispositio Conciliaris, sicuti Summi Pontificis potestatem nec excludit, nec excludere potest in eo, quod attinet ad dispensationem super irregularitate ex tali homicidio derivante, utpote quæ non a jure Divino, sed a jure humano causam habet, *Gibalin. de irregul. cap.*2. *qu.*1. *in expositione, & confirmatione propositionis n.*4., *& pluribus seqq.*, *Fagnan. in cap. Henricus n.*30. *&* 31. *de Clericis pugnantibus in duello*, *Pirbing. ad titulum decretalium de homicidio voluntario lib.*5. *tit.*12.*sect.*5.§.3. *n.*125. *Anaclet. ad eundem tit. decret.* §.6.*n.*216.

Sic absque dubio ostendit, quanta cum maturitate, & quam magis intercedentibus causis Summi Pontifices se gerere debeant in consimilibus concedendis dispensationibus, uti bene ponderata dicta Conciliari dispositione, prosequuntur *Campanil. in divers. juris Canonici rubr.*11. *cap.*23. *n.*128. *Barbosa ad dictum Concilii locum n.*9.*Suarez.de censuris disput.*44.*sect.*4. *n.*36., *Vanespen. juris Eccles. tom.*1. *par.*2. *tit.*10. *cap.*8. *n.*27.

Cui profecto Scribentium assertioni Apostolica Sedes se in facti contingentiis adæquate conformavit, cum in promovendis, hoc est in illis, qui ante homicidium non erant in Sacris Ordinibus constituti, & voluntate sua homicidium patrarunt, testetur *Fagnan.* se nunquam vidisse, concessas fuisse dispensationes, uti habetur *in Commentariis ad caput Henricus n.*41. *de Clericis pugnantibus in duello* ibi, *licet cum promovendis in homicidio voluntario nunquam meminerim dispensatum*, nisi forte dispensandi in Religione professionem Regularem emittere voluissent; tunc etenim indulgetur dispensatio cum clausula, *si, & postquam Regularem professionem emiserint*, uti docent *Pirbing.*, *&* *Anaclet. locis citatis*, & bene adnotavit *Covar. ad Clementinam si furiosus de homicidio secunda parte* §.3.*sub n.*3.

Thomas

Thomas nihilominus Arcelli nobili genere procreatus, quique pro dispensatione super irregularitate contracta ex causa homicidii multis ab hinc annis perpetrati, supplex exoravit, & pluries, & pluries rejectus est, humillimas iterum porrigit preces pro dicta obtinenda dispensatione.

Factum autem ita se habet. Viginti, & tribus circiter ab hinc annis, cum Thomas in juvenili ætate constitutus familiari confidentia cuidam Matronæ inserviret, & res hæc animum Mariti in turbationem conjecerit, Thomas ab inde citra minus frequenter, & majori cum cauthela prædictam Matronam Domi visitare incæpit; sed cum quadam die, dum hæc Ruri moraretur, & Thomas eam salutaturus Domum esset ingressus, inexpectatus supervenit Maritus, a quo veritus mortem sibi intentari, subito terrore correptus, cum nullus alius evadendi modus suppeteret, Archibusium, quod gerebat pilis ferreis onustum, explosit, & Maritus vulneratus, paulo post mortuus est.

Nullus super hoc delicto processus confectus est, cum rumor invaluerit, infelicem Maritum inter nemora adjacentia periisse, vel Pado se funeste commisisse, sed paulo post diffusa fama delicti a Thoma patrati, ut ipse suæ indemnitati consuleret, a Patria, & toto Statu Ducis Parmæ aufugit, & ad patriam deinde reversus tresdecim circiter ab hinc annis nullum non toto hoc tempore veræ pœnitentiæ, & publicæ ædificationis specimen exhibuit, tum se abstinendo ab omni mundana conversatione, tum eleemosynas liberaliter elargiendo, tum Sanctissima Sacramenta frequentando, tum demum Congregationibus, Oratoriis, & Missionibus, quæ quotannis fiunt a Patribus Jesuitis impigre assistendo.

Desumuntur hæc omnia ex informatione Ordinarii, qui eam sic concludit, *crederem cum Oratore ad reliquos minores, & Sacros etiam Presbyteratus Ordines promoveri, cupiente, benigne agendum, prævia dispensatione ab irregularitate ob id incursa; nullum enim scandalum, meo videri, oriri potest ex simili licet extraordinaria S. Sedis gratia, tum ob longum temporis spatium, fluxum a die commissi delicti, quod ipsius memoriam pene abolevit, tum ob ejus recentem vitæ tenorem, cessurum, ut juvat sperare in totius populi, & præcipue hujus Cleri sæcularis maximam ædificationem.*

Post hæc transeundo ad ea fundamenta, quæ ultra favorabilem Episcopi informationem prodesse possunt instantiæ, prætermissaque longa annorum intercapedine a die commissi delicti, & continuata per tantum temporis spatium vita exemplari, quas circumstantias maximopere in casu, & ad effectum, de quo agitur, attendendas esse, monet *Corrad. in praxi dispens. lib.5. cap.1. n.3.*, vis intrinseca stat in hoc, quod homicidium a Thoma patratum dici nequit homicidium *per industriam*, *per insidias*, & *ex proposito*, & quando homicidium tale non est, non videtur, quod irregularitas ex eo contracta, sit ea, cui Sacrum Concilium Tridentinum loco citato taliter adversatur, ut dispensationem super eadem maximopere difficilem, & quodammodo impossibilem constituat.

Quod autem homicidium a Thoma patratum, non fuerit patratum *per industriam, per insidias, & ex proposito*, ex supra exposita facti serie desumitur.

Quod deinde Sacrum Concil. Trid. non adversetur quoad dispensationem, nisi homicidio *per industriam*, *per insidias*, & *ex proposito*, ex ejus verbis *sess.14. c.7.* desumitur, ibi, *cum etiam, qui per industriam occiderit proximum suum, & per insidias, ab Altari avelli debeat.*

Comprobatur hoc ipsum assumptum ex resolutionibus hujus Sac. Congrega-

 tionis,

tionis : quæ anno 1585., & anno 1587. censuit, irregularem esse illum, qui mandavit, hominem baculo percuti cum expressa prohibitione, ne occideretur; si Mandatarius fines mandati excedendo hominem occiderit, rursus irregularem esse illum, qui mandavit, ut Cajus occideretur, si Mandatarius Titium interfecit, uti habetur in *dubio ad positionem* 22. *pag.* 59. *& pag.*66. *ad cap.*7. *sess.*14., sed utramque hanc irregularitatem non esse ex illis, quarum dispensationi pro ascensu ad Sacros Ordines Sacrum Concilium adversatur.

Cohærenter ad has resolutiones Doctores asserunt, Sacrum memoratum Concilium adversari tantummodo dispensationibus ex homicidio *per industriam, insidias, & ex proposito patrato, Vanespen. juris Eccle. to.*1. *par.*2. *tit.*10. *cap.*8. *n.*25. ibi, *homicidium voluntarium, de quo hic loquitur Synodus, plerique intelligunt homicidium per industriam, insidias, & ex proposito patratum, optime Zipæus consult. unica de homicidio, Barbos. de offic. Episcopi par.*2. *alleg.*39. *n.*49., *Garz. de benef. par.*7. *cap.*11. *n.*44. ibi, *Concilium requirit homicidium per industriam, per insidias, & ex proposito*, & quatenus infamia opponeretur, hæc non est infamia juris, sed infamia facti, quæ tollitur facto contrario, constanti videlicet emendatione per triennium continuata. *Abb. in cap.*21. *n.*2. *de accusat. Silvester verbo infamia n.*11. *Antonell. de regim. Eccles. l.*1. *cap.*6. *n.*17.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis.

Non proposita.

Die Sabbathi 29. Januarii 1724.

*Sess.*7. *c.*7. *de ref.*

ORTUCALLEN. CONGRUÆ.

In Congregatione habita *die* 18. *Dec.* anni præteriti propositum fuit sequens dubium, *an assignatio congruæ facta in bonis sustineatur, vel potius sit locus confirmationi reductionis ejusdem congruæ*, & huic dubio responsum fuit, esse locum commutationi congruæ, augendo summam oblatam scutorum 80. usque ad summam scutorum 150., impetrataque a sucumbentibus nova audientia, disputandum in præsenti proponitur dubium,

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Dilata, & proponatur omnino in sequenti, apposito interim sequestro.

PRÆ-

PRÆNESTINA TAXÆ SEMINARII.

Sess. 23. de ref. c. 18.

Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 18. *Dec.*1723., cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi; Tunc nulla fuit capta resolutio, cum petita fuerit a Scribente pro Capitulo dilatio usque ad secundam post Reges; Cumq; in Congregatione habita die 15.currentis mensis dictum fuerit, quod proponeretur in præsenti Congregatione etiam unica, onus erit EE. VV. decernere.

An, & in qua summa Taxa Seminarii a Capitulo, & Canonicis Cathedralis Prænestinæ debeatur in casu &c.

Dilata, & ad Eminentissimum Præfectum, qui Peritum eligat ad effectum firmandi statum super redditu Canonicatuum, detractis distributionibus, & aliis oneribus.

LYCIEN. VISITATIONIS, & CENSURARUM.

Sess. 7. de refor. c. 8.

Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 18. *Dec.*1723., cujus folium poterit ab EE, VV. benigne reassumi; cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, & in postrema Congregatione habita die 15. currentis mensis concessa fuerit Monachis dilatio quoad primum dubium, & quoad secundum dictum sit, quod instarent partes coram Auditore Sanctissimi super declaratione pertinentiæ prædicti dubii, vel ad hanc Sac. Congregationem, vel ad Sacram Rotam, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Ecclesia Ruralis S. Mariæ Galliani sit subjecta jurisdictioni, & visitationi Episcopi in casu &c.*
II. *An censuræ sustineantur in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum non proposita.

DUæ, pariter sequentes causæ propter temporis angustiam non fuerunt in proxime prætcrita Congregatione propositæ; adeoque dignabuntur EE VV. postremæ Congregationis folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

ANGLONEN.

Sess. 24. c. 11. de ref.

I. *An constet de legitima oblatione in casu &c.* & quatenus affirmative.
II. *An sustineantur censuræ per Reverendissimum Episcopum latæ contra Dominicum Antonium Laragione in casu &c.* & quatenus affirmative.
III. *An Abbas, cæterique Monachi S. Mariæ Sagittarii potuerint conversare, ac Sacramenta conferre eidem Dominico Antonio Laragione &c.*
IV. *An constet de attentatis in casu &c.*

Ad primum negative, ad effectum, de quo agitur. Ad secundum negative, & Episcopus procedat ex integro, & ad mentem. Ad tertium, non esse molestandos. Ad quartum satis provisum in præcedentibus, & amplius in omnibus.

Sess. 14. c. 7. de ref.

PLACENTINA.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Non proposita.

Sess. 23. de ref. c. 1.

OSTIEN. Quatuor soli adsunt in Diœcesi Ostien. Parochi, qui propter aeris notoriam insalubritatem sunt ad nutum amovibiles, & quorum institutio non fit per concursum, cum præsententur a Dominis Feudorum, & prævio examine, approbationem, & institutionem recipiant ab Eminentissimo Ordinario.

Primus ex his Parochis est ille Civitatis Ostien. Degunt in ea quinquaginta circiter homines, & Parochus recipit ab Eminentissimo Ordinario menstrua scuta octo, & singulis diebus festis de præcepto Missam Parochialem applicat pro populo.

Secundus Parochus est ille Castri Romani. Quinquaginta homines degunt in hoc Castro, & Parochus recipit quolibet mense a Marchione Sacchetto Domino Castri scuta sex, & obulos viginti, & hic Missam Parochialem pro Populo non applicat, sed duodecim Missas quolibet mense celebrat, & applicat juxta Marchionis intentionem.

Tertius Parochus est ille Porcilliani. In hoc loco degunt homines septuaginta, & Parochus recipit a Barone del Nero Domino loci scuta sex cum dimidio quolibet mense, & hic applicat Missam pro Populo diebus tantum Dominicis.

Quartus Parochus est ille Decimæ. Degunt in hoc loco decem homines, & Parochus habet a Marchione Torregiano Domino Loci sc. 8. cum dimidio quolibet mense, & hic Missam pro Populo non applicat, sed duodecim Missas celebrat, & applicat quolibet mense juxta intentionem Domini.

Numerus Animarum in prædictis locis augetur tempore Hyemali, tum pro cultura Agrorum, tum pro custodia animalium, sed Parochi nihil unquam ultra recipiunt præter menstruam quantitatem supra recensitam, itaut nulla alia habeant emolumenta sive certa, sive incerta: cumque Promothor Fiscalis Mensæ Episcopalis, ut muneri suo satisfaciat, & ut quemcumque scrupulum amoveat, operæ pretium esse censuerit recurrere ad hanc Sacram Congreg., instando pro declaratione, an prædicti omnes isti Parochi teneantur Missam pro populo applicare diebus omnibus festis de præcepto, & Eminentissimus Ordinarius se remittat judicio hujus Sac. Congregationis, quæritur in præsenti, quid sit respondendum.

Quoad Parochorum obligationem Missam applicandi pro populo, de eadem mentio habetur *sess.* 23. *cap.* 1. *de ref.*, ibi, *cum præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre*; postrema hæc etenim verba juxta veriorem intelligentiam non solam Missæ celebrationem, nec solam applicationem fructus generalissimi, sed medii fructus applicationem important, & sic specialem ejus pro Populo applicationem, uti late ostendit *Fagnan. in cap. fraternitatem n.* 92., *& seqq. de sepulturis*, & facit illud *Levit.* 9. ibi, *accede ad Altare, & immola pro peccato tuo, offer holocaustum, & deprecare pro te, & pro populo*, uti prædictum Textum ponderando prosequitur Eminentissimus Cardinalis Ursinus *in sua Synodo Sypontina cap.* 32. *de Parochis* §. 5.

Quoad

Quoad applicationem ejusdem Sacrificii pro Populo diebus festis, sive Parochi habeant congruam, sive non, & sive sint amovibiles, sive perpetui, constans fuit affirmativa usque adhuc hujusce Sacræ Congregationis sententia, uti habetur ex resolutionibus plena manu cumulatis tam antiquis, quam recentibus apud *Monacell. in formul. legal. to.1. pag.* 32. *n*.4., *& seqq. & to.2.pag.*219. *n*.18. *& seqq. & to.4. pag.*101. *sub n*.121., & hæ resolutiones fuerunt a Summo Pontifice Innocentio XII. confirmatæ per suas litteras Apostolicas in forma Brevis *die* 24.*Apr.*1699.impressas apud *Cleric. in discord. forens. discord.*29; *de benef. sub n*.43., & concordat postrema resolutio in Forosempronien. Missæ Parochialis 8. *Febr.* 1716. *lib.66. decret.pag.*55. *a terg.*

Itaut sola adesse videatur differentia inter antiquas, & recentiores hujusce Sac. Congregationis resolutiones, quod in antiquioribus dictum fuit, Parochos habentes pingues redditus teneri quotidie Missam applicare pro Populo, quod in recentioribus non fuit admissum, uti videri potest in allegata Forosempronien. in responsione ad secundum dubium; cum enim in eo quæsitum fuisset, *an Parochi habentes pingues redditus teneantur quotidie applicare Missam pro Populo*, responsum fuit *negative*.

Plana hæc esse videntur juxta sensum hujus Sac. Congregationis. Id autem, quod speciali nota dignum esse videtur in præsenti, est, quod Parochi nihil a Populo recipiunt, cum id, quod habent, consequantur a Dominis Castrorum; Onus itaque erit EE. VV. animadvertere, quanti ad rem, de qua agitur, valeat hæc circumstantia, & sic decernere.

An Parochi teneantur Missam applicare pro Populo diebus Dominicis, & Festis de Præcepto in casu &c.

Teneri, & ad mentem. Mens est ut liberam habeant applicationem tot aliarum Missarum ex illis, quas modò celebrant, & applicant pro Baronibus, dummodo Barones non teneantur ad eas celebrari, & applicari faciendum ex aliqua fundatione, aut Legato Pio.

JANUEN. TRANSLATIONIS PAROCHIÆ. Expositum fuit huic Sac. Congreg. a Patre Provinciali Ordinis S.Dominici, quod animarum cura existens in Ecclesia Monasterii Monialium Corporis Christi Civitatis Januen. suo Ordini subjectarum non modicum afferebat præjudicium Regulari prædictarum Monialium disciplinæ, & post auditam informationem Patris Procuratoris Generalis prædicta omnia plene comprobantis, responsum fuit *die* 21. *Nov.*1722., quod Eminentissimus D. Cardinalis Archiepiscopus Januen., auditis Parochianis, & servatis aliis de jure servandis curam existentem in Ecclesia Monialium ad aliam Ecclesiam transferret; cumque prædictus Eminentissimus Dominus in hujus Decreti executionem audire voluerit tam Sacerdotem exercentem curam Animarum, quam Parochianos, & nec ille, nec isti suum præstare voluerint translationi assensum, exortæque proinde sint controversiæ inter Monasterium Monialium, & memoratum Sacerdotem, operæ pretium existimatum fuit; causam in folio describere, & disputandum EE. VV. proponere dubium ad calcem restrictus referendum.

Sess. 7. de refor. c. 7.

Porro

Porro Sacerdos dicit non esse locum translationi Parochiæ; quandoquidem novum non est, ut in Ecclesia Monialium adsit cura Animarum, uti desumitur ab exemplis ejusdem Civitatis Januensis, & etiam praxi Urbis. Addit, Parochianos translationi dissentire, Ecclesias Parochiales vicinas nolle hanc novam curam assumere, & agi de suo præjudicio, cum ipse exerceat curam Animarum non ad nutum, sed ad vitam; In quo rerum statu sine suo consensu non est amovendus.

E contra a Scribente pro Monialibus dicitur, causam translationis non deesse, tum quia functiones Parochiales confunduntur cum functionibus Monialium, uti contingit in Expositionibus, & Processionibus SS. Eucharistiæ, & in Communionibus personarum sæcularium, quando Monialibus Sacra exhibetur Eucharistia, tum quia nonnullæ functiones Parochiales impediunt functiones monialium, ut accidit in Vesperis, quæ decantantur a Monialibus, & perturbationem patiuntur ex Doctrina Christiana, quæ tunc in eadem Ecclesia docetur, & tandem quia benedictiones Nuptiarum, Puerperarum, & similia. quæ fiunt audientibus, & videntibus Monialibus, non videntur, quod cum earum Virginitate undequaque conveniant.

Et in eo, quod attinet ad dissensum Parochianorum, dicitur eorum consensum in translatione non requiri; sed illos ad summum esse audiendos, quatenus aliquid relevans opponant adversus translationem. *Pac. Jordan. lucubr. to.2. lib.10. tit.32. n.94. Barbos. ad cap.5. sess.21. de ref. n.8. Monacell. in formul. to.1. tit.2. formula 7. n.3.* & cum hoc themate processit Sac. Congregatio *in Fulginaten.* 30. *Jan.* 1723.

In eoque, quod spectat ad Ecclesiam, ad quam cura transferri posset, hæc habentur in nova informatione Patris Procuratoris Generalis, *il Procuratore Generale si stima in obligo di suggerire all'EE. VV. come poco lungi dal Monastero di S. Silvestro evvi la Chiesa stessa de Padri Domenicani gia Parochia, a cui facilmente si potrebbe unire la Parochia, di cui si tratta; ed intanto non si è ciò espresso per lo passato, in quanto che non si voleva dar a vedere dagl'Oratori, che da essi s' aspirava a farsi l' unione alla Chiesa dello istesso Ordine.*

Nullatenus attento dissensu Sacerdotis in præsenti exercentis curam Animarum; subditur etenim, eum non ad vitam, sed ad libitum Monialium, & tanquam conductitium prædictam Curam exercere, itaut de ejus dissensu non sit ullo modo curandum.

Utque hoc assumptum probetur, afferuntur Apostolicæ litteræ Pii Papæ II. una cum earum executione, ex quibus desumitur, Ecclesiam cum omnibus juribus, & pertinentiis unitam fuisse, incorporatam, & annexam Monasterio, & Priorissæ, & Monialibus concessam fuisse facultatem nominandi Cappellanum, qui curam animarum exerceret, inferendo, quod si Ecclesia est non simpliciter, sed pleno jure subjecta Monasterio, cura animarum exerceri potest etiam per Sacerdotem conductitium, absque eo quod opus sit Rectore perpetuo, *juxta dec.* 858. *n.* 1. *& dec.* 886. *n.* 11. *&* 12. *cor. Cerro, & litteras Card. Moroni apud Pignatell. consult.* 117. *n.9. to.9.*

Multoque magis cum Concilium *sess.7. cap.7. de ref.* non præscribat absolute Vicarios perpetuos, ibi, *ut per idoneos Vicarios etiam perpetuo*, ex quibus verbis arguunt Doctores, posse hasce curas exerceri etiam per Sacerdotes ad nutum amovibiles *Barb. ad cap.7. sess.7. n.15. & n.31. & 32. ibique Gallemart. n.5. Garzia de benef. part.11. cap.2. num.8. Card. de Luca in adnotat. ad Concil. Trid. discurs.9. n.6.*, & Bulla 47. S. Pii V.

exten-

extenditur etiam ad Vicarias amovibiles, juxta *dec.*88. *n.*17. *par.*9. *to.*1. *recent.*

His ſtantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An ſit locus translationi Parochiæ, de qua agitur in caſu &c.

Negative, & amplius.

VOLATERRANA SEMINARII. Ut Sacri Concilii Tridentini decretum *Seſſ.*23. *cap.*18. de Clericorum Seminario erigendo ſuam haberet in Diœceſi Volaterrana executionem, bo. me. Guidus Servidius dictæ Diœceſis Epiſcopus *anno* 1590. duo creanda, & inſtituenda decrevit Collegia Clericorum, alterum pro ſervitio Cathedralis Eccleſiæ, in quo duodecim Clerici reciperentur, alterum pro ſervitio Collegiatæ Eccleſiæ Oppidi S. Geminiani, in quo ſex Clerici reciperentur, & cohærenter ad hæc deventum fuit ad erectionem prædictorum duorum Collegiorum, & ſtatutæ ſunt regulæ pro utroque, & taxata ſunt beneficia pro Clericorum utriuſque Collegii manutentione. *Seſſ.*23.*c.*18. *de ref.*

Res hoc modo perduravit uſque ad annum 1703. quo decurrente, bon. mem. Octavius del Roſſo Epiſcopus Volaterranus erexit, & conſtituit formale Seminarium in Civitate Volaterrana loco Collegii duodecim Clericorum ut ſupra inſtituti, intacto remanente Collegio pro ſervitio Collegiatæ Eccleſiæ S. Geminiani; cumque modernus Epiſcopus in viſitatione anni 1717. applicaverit Seminario Volaterrano portionem exigi ſolitam a Beneficiis Terræ, & Diſtrictus S.Geminiani pro Collegio in eodem Oppido erecto, dictumque Collegium de medio ſuſtulerit, & loco ſex Clericorum Collegiatæ inſervientium inſtituendos demandaverit octo Clericos, qui in habitu nigro eidem Eccleſiæ inſervirent abſque ulla mercede, & cum ſola aſſignatione emolumentorum extraordinariorum a Mortuariis, & rebus conſimilibus deſumendorum, ſuperadditis nonnullis aliis conditionibus, & ſignanter, quod ſtudiis vacare deberent penes Ludimagiſtros Communitatis, & quod duo ex dictis Clericis a ſe, alter a Capitulo, alter a Clero, reliqui a Communitate eligerentur, lis excitata fuit inter Promothorem Fiſcalem menſæ Volaterranæ, & Capitulum, & Canonicos Collegiatæ Sancti Geminiani ſuper memorata Collegii abolitione, & aliorum octo Clericorum ſubrogatione.

Controverſia hæc delata fuit ad Tribunal Nuntii Florentini; in quo prolata fuit ſententia concedens Capitulo S.Geminiani manutentionem in poſſeſſione habendi, & tenendi Collegium Clericorum, & exigendi taxam a Beneficiatis Terræ, & Diſtrictus pro expenſis tam Præceptorum, quam dictorum Clericorum, remiſſaque ſubinde eadem Cauſa ad hanc Sac. Congregationem, diſputatoque in Congregatione habita *die* 4. *Julii* 1722. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reaſſumi, ſequenti dubio, *an decretum Epiſcopi diei* 20. *Maii* 1717. *quoad Seminarium S. Geminiani ſuſtineatur in caſu &c.* nulla fuit capta reſolutio, ſed dictum, quod ſcriberetur Epiſcopo juxta inſtructionem, & inſtructio fuit redacta ad capita ſequentia; Scribentes quippe in nonnullis circumſtantiis facti non concordabant, nec ulla aderat quoad unam, aut aliam partem ſui aſſerti probatio.

Primum itaque caput inſtructionis fuit, ut Epiſcopus informaret, an adhuc exiſteret in Civitate Volaterrana Collegium duodecim Clericorum.

Se-

Secundum, an in hypothesi existentiæ dicti Collegii Beneficia contribuant pro ejus manutentione,

Tertium, an reperiatur erectum Seminarium Clericorum in Civitate Volaterrana ad tramites S. Concilii Tridentini.

Quartum, an supposito, quod Seminarium sit erectum, Clerici in illud recepti vivant in eadem domo, quibus studiis vacent, an aliqui inter ipsos gratis alantur, & quale sit servitium, quod ab eis præstatur Ecclesiæ Cathedrali.

Quintum, cur in decreto anni 1717. statutum sit, quod octo Clerici sic eligantur, ut duo ab ipso Episcopo, alter a Capitulo, alter a Clero, & reliqui a Communitate nominentur.

Sextum denique, qua de causa in eodem decreto statutum sit, quod Clerici, qui per tempus determinatum inservierint Ecclesiæ S. Geminiani, fruantur privilegiis, quibus fruuntur illi, qui in Seminarium Volaterranum recipiuntur, & quæ sint hæc privilegia.

Supervenit responsio Episcopi, & jura hinc inde circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An decretum Episcopi diei 20. *Maii* 1717. *quoad Seminarium S. Geminiani sustineatur in casu &c.*

Non proposita.

Die Sabbathi 12. Februarii 1724.

Ignabuntur EE. VV. reassumere folium ultimæ Congregationis habitæ die 29. Januarii hujus ejusdem anni, & sequentibus Dubiis respondere.

Sess. 7. de refor. c. 7. PORTUCALLEN. CONGRUÆ.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

In decisis, & amplius:

Sess. 23. de ref. c. 18. VOLATERRANA SEMINARII.

An decretum Episcopi diei 20. *Maii* 1717. *quoad Seminarium S. Geminiani sustineatur in casu &c.*

Iterum proponatur.

Di-

Dignabuntur quoque EE. VV. reassumere folium Congregationis habitæ die 18. Dec. 1723., & sequenti dubio respondere.

CLUSINA REPARATIONIS ECCLESIÆ. Sess. 21. de refor. c. 7.
An Monasterium teneatur ad reparationem Ecclesiæ in casu &c.

Dilata, & coadjuvetur factum, & scribatur Nuncio Florentino pro sollicita Informatione super prætenso statu Ecclesiæ Parochialis.

COMEN. REPARATIONIS ECCLESIÆ COLLEGIATÆ. Cum plures excitatæ fuissent controversiæ inter Archipresbyterum, & Canonicos Collegiatæ S. Euphemiæ Insulæ ex una, & Communitates Ussutii, & Spurani ex altera partibus, & de illis actum fuisset in Congregatione habita *die* 3. *Dec.* 1712., inter cætera, quæ tunc disputata fuerunt, sexto loco propositum fuit hoc dubium, *an, & sub quibus pœnis Archipresbyter, & Canonici teneantur reparare Ecclesiam Collegiatam, & de præsenti Tectum, Pavimentum. & Baptisterium, necnon eorum Domos Archipresbyterales, & Clericales*, & huic sexto dubio responsum fuit *affirmative quoad reparationem Domorum Archipresbyteri, & Canonicorum, & concedatur Remissoria super prætensa consuetudine, ad quos spectet onus reparandi Ecclesiam, non retardata tamen ejusdem reparatione facienda per Canonicos, quos Episcopus cogat juris remediis, salvo jure repetendi.* Sess. 23. de Ref. c. 1.

Petita fuit a Canonicis nova audientia super omnibus dubiis, non retardata executione Decretorum Sacræ Congreg., & in eo, quod attinet ad sextum dubium *die* 1. *Aprilis* 1713. responsum est *in decisis*, sed insimul concessa fuit remissoria ad effectum probandi prætensam tenuitatem reddituum Canonicatuum.

Cohærenter ad hæc confectus fuit processus remissorialis, & bis anno 1720. proposita fuit instantia super reparatione Ecclesiæ, *& die* 7. *Sept.* ejusdem anni responsum fuit, *quod proponeretur in prima Nov.*; nulloque tunc urgente pro repropositione, dilata fuit ejus repropositio, sed instantibus in præsenti Communitatibus pro dubii resolutione, dignabuntur EE. VV. decernere.

An Archipresbyteri, & Canonici teneantur reparare Ecclesiam Collegiatam in casu &c.

Dilata.

ROMANA TAXÆ SEMINARII. Inter cætera Ecclesiastica Beneficia, quæ Seminario Romano contribuere tenentur, adest Cappella S. Cæciliæ erecta in Ecclesia Beatæ Mariæ de Planctu, uti habetur in *Constitutione* 134. §. 2. *inter eas Urbani VIII. Bull. t.* 5. ubi enumerantur omnia Beneficia, quæ prædictam taxam solvere tenentur. Sess. 23. c. 18. de ref.

Collata fuit memorata Cappella S. Cæciliæ anno 1704. a san. me. Clemente Papa XI. R.P.D. Alexandro Bonaventuræ suo eleemosynario, & vestiario, & deinde etiam Archiepiscopo Nazianzeno; cumque ipse, quoad us-

que vixit, Taxam non persolverit, secuto ejus obitu appositum fuit, instante Seminario, sequestrum super quibusdam pecuniis penes Depositarium Spoliorum Reverendæ Cameræ existentibus, & provenientibus ex fructibus inexactis sæpe memoratæ Cappellæ.

Hæredes R.P.D. Bonaventuræ institerunt apud R.P.D. Auditorem Sanctissimi pro remotione sequestri, sed eo proprium recusante proferre judiciū, ex quo fortasse fuit, & ipse Familiaris fa. me. Clementis Papæ XI., & est Familiaris Sanctissimi Domini Nostri, itaut in pari causa dici valeat constitutus cum R.P.D. de Bonaventura in re, de qua nunc agitur, delatum fuit negocium definiendum ad R. P. D. Thesaurarium, sed allegato pro parte Seminarii decreto infra referendo hujus Sacræ Congreg., cum Judex ad ulteriora procedere noluerit, iterato habito recursu ad prædictum Sanctissimi Auditorem, fuit ab ipso remissa causa ad hanc Sacram Congregationem, cum insinuatione, ut dubium proponeretur non restrictum ad R.P.D. Bonaventuram, sed ad cæteros alios Summi Pontificis Familiares.

Fundamentum Seminarii Romani constituitur in decreto ab hac Sac. Congr. die 3. Febr. 1646. edito, quod ita se habet, *Romana &c. Sacra &c. citatis, & auditis interesse habentibus, censuit, nullum esse exemptum a contributione Seminarii, nisi qui nominatim a Sacro Concil. Trid. in cap. 18. sess. 23. de ref. excipiuntur, etiamsi sint Prælati Familiares Papæ, & S.R.E. Cardinales quamvis Camerales, nec eis suffragari privilegia exemptionis, nisi in dictis privilegiis fuerit facta specialis, & individua derogatio Concilii Lateranensis, necnon expressa mentio quasi possessionis exigendi ante hujusmodi privilegia contributionem pro seminario ex beneficiis, & pensionibus possessis*, uti habetur *lib.* 18. *decr. fol.* 20. *a terg.*

Hinc inferendo, nec R.P.D. Bonaventuram, nec quoscunque alios Papæ Familiares dici posse exemptos a contributione Seminarii, cum in eorum privilegiis non habeantur ea, quæ ad tramites allegati decreti sunt necessaria pro exemptione a Taxa Seminarii.

E contra cum nulla esse possit dubitatio circa familiaritatem R. P. D. Bonaventuræ, ex quo inter suos Familiares, & continuos commensales recensitus fuit a san. me. Clemente XI. *in sua Constit.* 5. *sui novi Bullarii*, prætenditur, tam ipsum, quam cæteros Familiares, quamdiu servitiis ejusdem Pontificis institerunt, cæterosque alios cujuscunque Pontificis Familiares, dummodo indultum habeant conceptum iisdem verbis, & formulis, quibus conceptum fuit Indultum a sa. me. Clem. Papa XI. concessum suis Familiaribus, exemptos esse debere a solutione Taxæ favore Seminarii.

Verba autem Indulti, uti habetur in citata *Const.* 5. sunt hæc, quæ sequuntur, *& insuper vos, vestraque Beneficia, & Officia Ecclesiastica quæcunque &c. ab omnibus, & quibuscumque Decimis, quartis, & dimidiis partibus &c. cæterisque oneribus, & contributionibus &c. institutionis Seminarii Ecclesiastici, aut quacumque alia quantumvis gravi, & gravissima causa (pro subventione contra Infideles dumtaxat excepta) nunc, & pro tempore impositis &c. quamdiu servitiis nostris insteteritis dumtaxat, eximimus, & liberamus.*

Jura hinc inde circumferuntur, adeoque dignabuntur EE. VV. decernere.

An familiares Papæ habentes Indultum teneantur solvere taxam Seminario pro tempore, quo inserviunt Summo Pontifici viventi &c.

Dilata, & ad mentem.

URA-

URATISLAVIEN. Abbas Luben. Visitator, & Vicarius Generalis Ordinis Cisterciensis tam suo, quam aliorum Provinciæ Abbatum nomine recursum habuit ad hanc Sac. Congregationem, exposuitque, Episcopum Uratislavien. nolle conferre Majores Ordines Monachis Cisterciensibus, qui Minores Ordines a suis Abbatibus receperunt adversus sui Ordinis Privilegia, & inveteratam consuetudinem. Sess. 23. de refor. c. 10.

Auditus fuit Procurator Generalis Ordinis qui respondit, facultatem conferendi Ordines Minores certam esse in Abbatibus sui Ordinis, & Episcopum idcirco Uratislaviensem immerito denegare ascensum ad Majores Ordines Monachis illis Cisterciensibus, qui Minores a prædictis Abbatibus receperunt, eoque fortius cum privilegia prædicta sint in viridi observantia.

Subinde datæ sunt literæ ad Episcopum, ut informaret, cumque ex documentis nomine Officialis scriptis desumatur, totam Episcopi difficultatem in hoc consistere, quod Abbates prædicti benedictionem recipiunt a suo Generali, vel ab ejus delegatis, & non ab Ordinario, seque unice ab hac Sacra Congregatione scire velle, an Abbates Regulares ab Episcopo non benedicti conferre possint suis Subditis Regularibus Ordines Minores, onus erit EE. VV. decernere.

An Abbas Lubensis, cæterique ejusdem Provinciæ Abbates Presbyteri, non benedicti ab Episcopo, sed a suo Patre Generali, vel ejus subdelegatis, possint Tonsuram, & Minores Ordines suis subditis Regularibus conferre, itaut, nisi aliud Ordinatis obstet Canonicum impedimentum, teneatur Ordinarius illis conferre Ordines Majores in casu &c.

Affirmative, & amplius.

ALBINGANEN. MATRIMONII. Cum de mense April. an. 1720. Petrus Franciscus Cepolinus ex Vicinali fenestra inspexisset Infantulam de recenti natam jacere in loco, in quem confluunt sordes e Domo Nicolai Simonis Caretti, rumor per universam Civitatem increbuit, Infantulam procreatam fuisse a Maria Eustachia prædicti Nicolai Simonis filia, & Carettus ab hoc rumore excitatus recursum habuit ad Senatum Januensem, apud quem Michaelem Angelum Marchesium detulit, uti filiæ suæ stupratorem. Sess. 24. de reform. matrim. c. 1.

Datis a Senatu opportunis mandatis, carceribus videlicet mancipandi prædictum Michaelem Angelum, vel quatenus id fieri non posset, accersendi Nicolaum ejus Patrem, ut reditum filii curaret, & ejus animum disponeret ad contrahendum matrimonium cum Maria Eustachia, cum adhibitæ fuerint, sed incassum diligentiæ pro Michaele Angelo filio reperiendo, Nicolao Patri sub indignatione Senatum imperatum est, ut intra terminum sex dierum se Genuam conferret ad valvas audientiæ Ducalis Palatii.

Nicolaus promptam huic imperio exhibuit obedientiam, cumque ipse in civitate Genuensi commoraretur, Mihael Angelus filius, ut eum ab ulterioribus molestiis liberaret, se sponte constituit in carceribus Laicalibus Albinganensibus, in quibus, posthabitis quibuscumque suasionibus eidem factis, ut Matrimonium contraheret, formiter institit, ut processus conficeretur, & in causa, prout de jure procederetur, & terminus Parti Adversæ præfigeretur ad suæ querelæ prosecutionem.

Actus hi juridici suo caruerunt effectu, quo pariter effectu caruerunt suppli-

cationes Michaelis Angeli nomine exhibitæ Senatui Januensi, quibus enixe petebatur, ut Commissarius Albinganensis partibus, prout de jure provideret, in quo rerum statu Michael prædictus bene prænoscens, se ex carceribus non esse egressurum, nisi matrimonium contraheret cum Maria Eustachia, extrajudiciales, quas potuit, protestationes emisit, consignatis videlicet suo confessario quatuor epistolis oportuno tempore revelandis, quibus declaravit, quod quatenus a se, vel a suo procuratore matrimonium cum Maria Eustachia celebraretur, illud habendum esset pro nullo, utpote contracto, ex quo amplius carcerem, incommoda, & infirmitates contractas sufferre non poterat.

Dum hæc a Michaele Angelo in civitate Albinganensi carcerato peragebantur, Maria Eustachia Senatui Januensi preces exposuit, quibus asseruit, prædictos carceres tutos non esse, & sic periculum fugæ imminere, traductoque idcirco Michaele Angelo ad civitatem Januensem, ipsoque detruso in carcere secreto, & ab aliena communicatione prohibito, res eo tandem devenit, ut animum suum explicaverit de matrimonio cum dicta Muliere contrahendo; cumque hac de causa fuerit a carcere extractus, & ad cancellariam criminalem adductus, per publicum instrumentum suum constituit Procuratorem Joannem Baptistam Cipollinum ad contrahendum in civitate Albinganensi Matrimonium cum sæpe memorata Maria Eustachia.

Confecto, uti dictum est, mandato Procuræ, Michael Angelus iterum ad carcerem reductus est, neque fuit ab illo dimissus, nisi postquam per publicum, & juridicum documentum constitit, mandatum fuisse a Procuratore impletum, & sic contractum in civitate Albinganensi cum Maria Eustachia matrimonium, acquisitaque hoc modo libertate non destitit ipse suum animum declarare; asserendo, Mariam Eustachiam nec esse, nec unquam futuram esse suam legitimam uxorem, itaut ab ejus cohabitatione semper abhorruerit, & deinde ad alienas Regiones se transtulerit.

Hæc est historia facti, quæ a relatione episcopi, & a documentis a Michaele Angelo productis desumitur, & in quorum sequelam idem exorat pro declaratione nullitatis Matrimonii.

Scriptura per manus circumfertur, & præter metus exceptionem, & quidem cadentis in constantem virum, dicitur in eadem nullam adesse probationem præcedentis stupri de sponsalibus quoque, & de obtenta ab ipso pro contrahendo Matrimonio dispensatione non constare ex legitimis documentis, & quatenus constaret, & hæc, & similia non prodesse posse, quia prodiissent post metum incussum, uti latius in eadem videri potest.

Consimilis causa discussa fuit annis præteritis in hac Sac. Congregatione *in Hydruntina videlicet Matrimonii*, in qua hæc Sac. Congreg. die tandem 13. *Septem.* 1721. respondit pro validitate, non obstante gravi metu incusso, & non obstante carceratione facta de ordine potestatis Laicalis, Patris, Matris, Sororis, & Fratris ejus, qui matrimonium deinde contraxit; sed in prædicta Causa Sacra hæc Congregatio fuit semper in sensu, quod constabat de stupro, quo supposito, matrimonium validum est, licet meticulose contractum, juxta late deducta per *Raynald. tom.2. observat. crimin.c.23.* §.4. *n.66. & seqq.* & præsertim *n.71. & aliis sequen.* & existimatum fuit, Carcerationes memoratarum personarum factas fuisse ad ipsas in officio continendas, ut videlicet desisterent a suasionibus, quibus stupratorem removebant a matrimonio contrahendo.

Jura

Jura Mariæ Eustachiæ non fuerunt ad me delata, licet sæpius petita, quocirca dignabuntur EE. VV. decernere.

An constet de nullitate Matrimonii in casu &c.

Dilata, & scribatur Episcopo juxta instructionem.

GERUNTINEN, SEU CARIATEN. Post factam a Sede Apostolica unionem duarum Ecclesiarum Cathedralium Geruntinen. & Caratien., moremque introductum, quod Episcopi pro tempore dictarum Ecclesiarum unitarum, ut plurimum residentiam explerent in Diæcesi Cariaten., excitatæ fuerunt nonnullæ controversiæ, propositisque in Congregatione habita *die* 11. *Septemb.* 1706. inter alia duobus dubiis, *an & quomodo Episcopus teneretur residere in Cathedrali Geruntina, item an Episcopus teneretur deputare Vicarium Generalem pro Diæcesi Geruntina*, responsum fuit *die* 2. *Octob.* 1706. modo sequenti: *Episcopum non teneri, sed saltem in aliquibus diebus solemnioribus curare debere, ne abesset ab Ecclesia Geruntinen. & pro hac Diæcesi teneri ad deputandum Vicarium Generalem*, & hæc decreta fuerunt subsequenter confirmata *die* 11. *Februar.* 1708. & *die* 18. *Augusti ejusdem anni*, ut ex regestris dignoscitur. Sess. 24. c. 12. de ref.

Post reportata hæc Decreta favorabilia, Capitulum Geruntinen. *die* 7. *Maji* 1711., consensit, ut in Diœcesi Geruntina loco Vicarii Generalis deputaretur Vicarius Foraneus; exortaque subinde controversia super dictæ renunciationis validitate, & proposito in Congregatione habita *die* 28. *Martii* 1722. sequenti dubio, *an asserta renunciatio capituli, & Canonicorum Cathedralis Geruntinen. obstet. executioni Decretorum S. Congregationis in casu*, *die* 18. *Aprilis ejusdem anni* rescriptum fuit, *negative*, *& quod prædictum dubium amplius non proponeretur*.

Nimis enim valida existimata fuit ab EE. PP. ratio, quod Canonici videlicet non poterant renuntiare juri non solum Capitulo, sed omnibus aliis tum Ecclesiasticis, tum Laicis Diæcesis Geruntinen. quæsito, in sequelam memoratorum Decretorum hujus Sac. Congregationis habendi non Vicarium Foraneum, sed Vicarium Generalem.

Acquievit Episcopus resolutioni in eo, quod attinet ad dubium mox recensitum, sed secum animo reputans, suam mensam Episcopalem nimia angi paupertate, & Diæcesi Geruntinen. bene consuli posse media deputatione Vicarii Foranei cum amplioribus facultatibus, ultra eas, quæ hujusce generis Vicariis conferri consueverunt, & sic hujus Sacræ Congregationis decreta, & resolutiones, quibus demandata fuit deputatio Vicarii Generalis in Diœcesi Geruntina, esse sibi nimis præjudicialia, novam ab hisce Decretis postulavit audientiam, & obtinuit: adeoque ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis sub die 2. *Octob.* 1706. *& die* 11. *Februarii*, *& die* 18. *Augusti* 1708.

Standum in decisis juxta modum; & modus est, quod Gerentiæ deputetur ab Episcopo Vicarius denominative tantum Generalis cum facultatibus concordandis coram Eminentissimo

Præ-

Præfecto, ita tamen, ut ab ejus sententiis appellatio interponatur ad Episcopum.

Ref. c.6. Seff. 24. de

BONONIEN. Exortis controversis inter Archipresbyterum Vicarium Foraneum Terræ Medicinæ, & Confraternitatem Beatæ Mariæ Salutis, Humilitatis, & Subsidii ejusdem Castri subscripta fuerunt sequentia dubia, quæ disputanda proponuntur.

1. An constet de validitate translationis Ven. Confraternitatis Salutis ab Ecclesia Villæ Fontanæ ad Ecclesiam Hospitalis Peregrinorum San. Antonii Abbatis Terræ Medicinæ in casu &c.
2. An sustineatur Breve Apostolicum concessionis perpetuæ Ecclesiæ modo dicti Hospitalis pro exercitio functionum Ecclesiasticarum Confraternitatis in casu &c.
3. An valeat eadem Confraternitas ab Ecclesia Hospitalis prædicti Sac. Imaginem Beatæ Mariæ Virginis Conceptionis singulis annis in Festo Sancti Pii Quinti, seu in Dominica eidem festivitati sequenti ad dictam Ecclesiam Villæ Fontanæ processionaliter transferre; subinde die Sabbati immediata post Festivitatem Sancti Augustini ad dictam Ecclesiam Sancti Antonii Terræ Medicinæ restituere; nec non successivo die Dominico Missa solemni, ac Vesperis cum cantu celebratis, Processionem generalem facere per dictam Terram Medicinæ in casu &c.
4. An hujusmodi processione expleta, possit Cappellanus Confraternitatis superpelliceo, & stola indutus absente, vel etiam renuente Parocho, populum benedicere in casu &c.
5. An liceat eidem Confraternitati facere aliam Processionem Pœnitentiæ nuncupatam in una ex diebus Hebdomadæ Sanctæ in casu &c.
6. An sustineatur aggregatio Confraternitatis facta Archiconfraternitati Cinturatorum Bononiæ in casu &c.
7. An ratione Privilegiorum ejusdem Archiconfraternitatis liceat ipsi Confraternitati facere Processiones in quartis Dominicis cujuslibet mensis, & alias tam intra, quam extra ambitum Ecclesiæ in casu &c.
8. An liceat eidem Confraternitati celebrare per annum Missas privatas, & solemnes, tam pro vivis, quam pro defunctis in casu &c.
9. An liceat Confraternitati Salutis sepelire in propria Ecclesia Cadavera Confratrum, & Consororum, qui ibidem elegerint Sepulturam; & an ejusdem Cappellanus, absente Parocho, valeat Officium, aliasque functiones super iisdem Cadaveribus explere in casu &c.
10. An eidem Confraternitati liceat associare Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, & Cadavera Defunctorum cum aliis Confraternitatibus, atque cum ipsis interesse Processionibus in casu &c.
11. An liceat dictæ Confraternitati facere Novenas ante solemniores suæ Ecclesiæ festivitates cum expositione Sanctissimi, necnon tempore infirmitatis alicujus Confratris velatam Pixidem exponere, & ipsius Cappellano in prædictis functionibus Populum benedicere in casu &c.
12. An liceat ejusdem Confratribus recitare in dicta Ecclesia Hospitalis Peregrinorum Sancti Antonii Horas Canonicas cum Cantu, vel absque Cantu in casu &c.
13. An in sæpedicta Ecclesia Confraternitatis haberi possint publicæ Conciones

nes de tempore dictarum Novenarum, & publicationis Indulgentiarum, aliarumque Ecclesiasticarum functionum in c su &c,

14. An eidem Confraternitati liceat quæstuare, tam intra, quam extra Territorium castri Medicinæ in casu &c.

15. An liceat Confratribus Sanctæ Mariæ Salutis Saccis indutis processionaliter ad Ecclesiam Archipresbyteralem accedere ad effectum Sacram Eucharistiam sumendi, tum in solemnitate Paschali pro satisfaciendo præcepto Ecclesiæ, tum aliis diebus infra annum; & an Archipresbyter eisdem dicto modo accedentibus teneatur Sacram Eucharistiam subministrare in casu &c.

Non proposita:

ADNOTATIONES SECRETARII

Circa collationem Tonsuræ, & Minorum Ordinum, quæ fit ab Abbatibus Regularibus, qui Benedictionem Apostolicam, aut Episcopalem non receperunt, suis Subditis Regularibus.

NOnnulli sunt in jure Canonico Textus ad expositã materiam pertinentes; primus est in *Can. quoniam dist.69.* ibi: *Lectoris autem manus impositione licentia est Abbati solummodo in proprio Monasterio faciendi, si dumtaxat eidem Abbati manus impositio facta noscatur ab Episcopo secundum morem preficiendorum Abbatum, dum constet illum esse Presbyterum.*

Secundus est in *cap. cum contingat de ætate, & qualitate* ubi reassumptis verbis Canonis supra allegati, decernitur Abbatem presbyterum, & benedictum primam Tonsuram suis Monachis conferre posse.

Tertius est in *Cap. statuimus de supplenda negligentia Prælatorum*, ubi dicitur, *si Episcopus tertio cum humilitate, ac devotione, sicut convenit, requisitus, substitutos Abbates vestros benedicere forte renuerit, eisdem Abbatibus liceat proprios Monachos benedicere, & alia, quæ ad Officium hujusmodi pertinent, exercere, donec ipsi Episcopi suam duritiem recogitent, & Abbates benedicere non recusent.*

Quartus est in *cap. Abbates de privilegiis in 6.* ubi legitur, *nec eis licitum sit aliis, quam Monasteriorum suorum Conversis, & qui ad illa convolaverint, & in quos Ecclesiasticam, & quasi Episcopalem jurisdictionem obtinent, primam Clericalem conferre tonsuram, nisi eis id competat ex pleno præfatæ Sedis Indulto.*

Ultimus denique desumitur ex *cap.10. sess. 23. de Ref.* ubi decernitur, *Abbati-*

batibus, ac aliis quibuscumque quantumvis exemptis non liceat imposterum intra fines alicujus Diœcesis consistentibus, etiamsi nullius Diœcesis, vel exempti esse dicantur, cuiquam, qui Regularis subditus sibi non sit, Tonsuram, vel Minores Ordines conferre:

Et ab his juris Canonici Textibus inferunt communiter Doctores, duo esse necessaria ad effectum, ut Abbas Regularis conferre valeat suis Subditis Regularibus tonsuram, & Minores Ordines, quod videlicet sit Presbyter, & solemniter sit benedictus; licet enim in citato Textu Sacri Concilii Trid. prohibeatur Abbatibus conferre Ordines cuiquam, qui Regularis Subditus non sit, non valet tamen illatio a contrario sensu, ut videlicet cuilibet suo Subdito Regulari Ordines minores conferre possit, cum hæc potestas sic explicanda sit, ut sibi vindicet locum, quando concurrunt in Abbatibus qualitates a Sacris Canonibus requisitæ, hoc est Presbyterii, & benedictionis, *Fagnan. in cap. quanto n.21. & seqq. de consuetudine, Vanespen. juris Eccles. univ. tom.1. par.1. tit.31. cap.6. n.16. & seqq.*

Quia vero hæc Abbatum benedictio, de qua fuse in Pontificali Romano, quæque a nonnullis, licet improprie, dicitur consecratio, non est absolute, & simpliciter necessaria, ut Abbas suis subditis Regularibus conferre valeat primam Tonsuram, & Minores Ordines, alias non bene decretum fuisset in *Cap. statuimus de supplenda negligentia Prælatorum*, quod Abbates primam Tonsuram conferant, & Minores Ordines, si Episcopi ter requisiti benedicere recusaverint, uti supra visum est, hinc emanavit subalterna quædam Doctorum propositio innixa tum prædictæ rationi, tum plerisque privilegiis, quæ habentur in particularibus Bullariis Monachorum, quod concurrente videlicet Apostolico privilegio, in quo Abbatibus non benedictis concedatur, ut ea facere possint, quæ fiunt a cæteris Abbatibus benedictis, possint Abbates Regulares Presbyteri licet non benedicti, prout hodie fere nullus benedicitur, cum non sint perpetui, sed temporales, primam Tonsuram, & Minores Ordines conferre suis subditis Regularibus, *Tamburin. de jure Abbatum to.1. disput.11. q.3. n.3., & seqq. & eodem tom.1. disput.11. qu.13. & to.2. disput.2. qu.3. per totam, Barbos. voto 89. n.28. lib.3., Pirhing. ad primum librum decretalium to.1. tit.11. sect.1. §.6. n.43., Clericat. de Sacramento Ordinis dec.15. n.7. & pluribus seqq.*

Et conferunt resolutiones hujus Sacræ Congr., quæ decrevit Abbatibus benedictis, vel quibus a Sede Apostolica concessum est privilegium, ut possint ea omnia facere, quæ possunt Abbates benedicti, Tonsuram, minoresque Ordines suis subditis Regularibus tantum conferre, aliaque Pontificalia hujusmodi Abbatibus competentia in suis Ordinis Monasteriorum Ecclesiis, & limitibus exercere, taliterque ordinatos, si quid aliud non obstiterit, legitime posse a quibusvis Ordinariis ad ulteriores Ordines promoveri, quæ Sacræ Congregationis resolutio fuit in forma specifica confirmata in litteris Apostolicis Clementis Octavi impressis *inter privilegia Cisterciensium Parisiis edita anno* 1713. *pag.*194.

Hæc sunt, quæ pertinent ad juris communis dispositionem, nunc transeundo ad dispositiones, & privilegia loquentia de Cisterciensibus, Textus supra allegatus *in cap. statuimus de supplenda negligentia Prælatorum*, loquitur de Cisterciensibus, & eorum Abbatibus indulget, ut Tonsuram conferant, si Episcopi ter requisiti noluerint illis benedictionem impartiri, uti colligitur ex illius lectura, & bene adnotavit *Manrique to.2. Annal. Cisterciens. anno* 1169. *cap.3. n.4.*

Ad eosdem pertinet Cistercienses dispositio Textus *in cap. ne Dei Ecclesiam de Simonia*, ubi ponitur forma obedientiæ ab Abbatibus Cisterciensibus præstandæ Episcopis.

Verum sermonem instituendo de privilegiis hujus Ordinis extra corpus juris communis constitutis, solemnissimum est illud Innocentii Octavi, de quo in supradicto privilegiorum libro *pag.* 137. ubi Abbati Cistercii Diœcesis Cabilonensis, & aliis quatuor insignioribus Abbatibus, & eorum successoribus datur facultas conferendi Subdiaconatum, & Diaconatum Monachis sui Ordinis, *ac ne Monachis d. Ordinis pro suscipiendis Subdiaconatus, & Diaconatus Ordinibus extra Claustrum hinc inde discurrere cogantur, tibi, & successoribus tuis, ut quibuscumque dicti Ordinis Monachis, aliis vero quatuor Abbatibus præfatis, ac eorum successoribus, ut suorum Monasteriorum prædictorum Religiosis, quos ad id idoneos reperietis, Subdiaconatus, & Diaconatus Ordines hujusmodi alias rite conferre possitis*. Theologi modum, & rationes exquirunt, quomodo simplicibus Sacerdotibus potuerit dari facultas conferendi ordinem Subdiaconatus, & Diaconatus; at quidquid sit de hoc, certum esse videtur, huic privilegio fuisse a Concilio Tridentino derogatum *sess.* 23. *cap.* 10., *&* 12., uti late ostendit *Navar. consil.* 13. *de privilegiis*, & late prosequitur *Suarez de Relig. to.* 4. *lib.* 2. *cap.* 29. *n.* 17. *&* *n.* 24. *&* 25.

Aliorum privilegiorum Eugenii IV., & Julii II quod Abbates triennales Cistercienses Hispani, licet eis munus benedictionis non sit impensum, fruantur omnibus, & singulis honoribus præeminentiis, privilegiis, & prærogativis, quibus alii fruuntur Abbates Benedicti, mentio habetur apud *Suarez loco citato*, & latius apud *Dianam in edit. coord. to.* 2. *tract.* 5. *resol.* 81.

Occasione benedictionis, quam Abbates Cistercienses ab Episcopis petebant, simultates, & jurgia exoriebantur; quocirca Innocentius Papa Octavus concessit Abbati Generali, ut Abbates, & Abbatissas sui Ordinis benedicere posset, uti habetur in citato libro privilegiorum *pag.* 137. *n.* 5. *tibi, & successoribus tuis prædictis dumtaxat, ut munus benedictionis hujusmodi, quibuscumque d. Ordinis Abbatibus, & Abbatissis impendere, ac Abbatibus, & Abbatissis prædictis, ut dictum munus a te, & successoribus tuis præfatis recipere libere, ac licite possitis, & possint, indulgemus*.

Clemens Octavus privilegium hoc confirmavit, & extendit ad Vicarios Abbates, qui ab Abbate Generali subdelegarentur pro reliquorum Abbatum, & Abbatissarum Ordinis benedictione, uti habetur in citato libro privilegiorum *pag.* 199. *tibi, ac pro tempore existenti Generali Abbati tui dicti Ordinis, quandocumque opus fuerit, principalibus Vicariis tuis, qui Abbates existunt, munus benedictionis cæteris Abbatibus, & Abbatissis impendendi facultatem subdelegandi auctoritate Apostolica tenore præsentium perpetuam concedimus potestatem*, idemque Clemens Octavus iterum reassumpto tenore concessionis Innocentii Octavi, & ampliationis a se factæ, ad aliam subsequenter devenit ampliationem, extendendo facultatem Abbatis Generalis quoad subdelegandum ab Abbatibus Vicariis ad Præsidentes, & Reformatores, uti habetur in citato libro privilegiorum *pag* 207., & instante pariter Abbate Generali per suas litteras Apostolicas in forma Brevis confirmavit resolutionem hujus Sacræ Congregationis, uti supra dictum est, in qua firmatum fuit, posse Abbates conferre Tonsuram, & minores Ordines suis Subditis Regularibus, si sint benedicti, vel habeant privilegium a Sede Apostolica

ſtolica ea omnia gerendi, & faciendi, quæ fiunt ab Abbatibus benedictis. Acquiſita ab Abbate Generali facultate benedicendi per ſe, vel per ſuos ſubdelegatos Abbates, & Abbatiſsas ſui Ordinis, cum Abbas Monaſterii S. Mariæ de Lande ejuſdem Ordinis Ciſtercienſis ſolemniter benedictus, Tonſuram, & minores Ordines contuliſset Monachis ſui Monaſterii Diœceſis Tornacenſis, & Epiſcopus renueret, eoſdem promovere ad Ordines majores, ſub obtentu, quod in indulto Pontificalium nulla facta fuerit mentio collationis minorum Ordinum, inſtante memorato Abbate, Paulus Papa V., uti habetur in ſæpe allegato libro privilegiorum *pag.209.* confirmavit ſequentem hujus Sacræ Congr. reſolutionem, *Sacra Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum cenſuit, ſi hujuſmodi Abbas, aliique ejus ſucceſſores pro tempore exiſtentes fuerint ſolemniter benedicti, & Presbyteri, potuiſſe, poſſeque conferre Regularibus ſuis ſubditis primam tonſuram, & Ordines minores, quamvis in Indulto Apoſtolico, quo conceditur uſus Mitræ, & Baculi, nulla hujuſmodi facultatis mentio habeatur, ideoque Epiſcopum Diœceſanum non debere recuſare, quin eos, niſi aliud obſtiterit, ad Sacros Ordines promoveat.*

Et hæc ſunt, quæ pro facilitando cauſæ ſtudio Secretarius adnotavit, & in ſui obſequii ſignum non incongruum exiſtimavit ad EE. VV. tranſmittere.

Die Sabbathi 10. Junii 1724.

UM in proxime præterita Congregatione nonnulla Cauſarum Dubia deciſa minime fuerint, dignabuntur EE. VV. dictæ Congregationis folium reaſsumere, & ſequentibus dubiis reſpondere.

Seſſ. 23. c. 18. de Ref.

VOLATERRANA SEMINARII.

An decretum Epiſcopi diei 20. Maii 1717. quoad Seminarium S. Geminiani ſuſtineatur in caſu &c.

Affirmative juxta modum, & modus eſt, ut firmo remanente Collegio S. Geminiani juxta ſtatum antiquum, & firma remanente integra ſolutione taxæ, quæ modo ſolvitur a beneficiis S. Geminiani, ſolvatur ex eodem Seminario Volaterrano ea ſumma, quæ eidem perſolvitur a cæteris Beneficiis Diœceſis, & reliquum ſolvatur Collegio S. Geminiani.

CO.

COMEN. REPARATIONIS ECCLESIÆ COLLEGIATÆ. *Sess. 23. c. 1. de Refor.*

An Archipresbyteri, & Canonici teneantur reparare Ecclesiam Collegiatam in casu &c.

Dilata, & concordetur factum coram Eminentissimo Præfecto.

BONONIEN. *Sess. 22. de Refor. c. 9.*

1. An constet de validitate translationis Ven. Confraternitatis Salutis ab Ecclesia Villæ Fontanæ ad Ecclesiam Hospitalis Peregrinorum San. Antonii Abbatis Terræ Medicinæ in casu &c.
2. An sustineatur Breve Apostolicum concessionis perpetuæ Ecclesiæ modo dicti Hospitalis pro exercitio functionum Ecclesiasticarum Confraternitatis in casu &c.
3. An valeat eadem Confraternitas ab Ecclesia Hospitalis prædicti Sac. Imaginem Beatæ Mariæ Virginis Conceptionis singulis annis in Festo Sancti Pii Quinti, seu in Dominica eidem festivitati sequenti ad dictam Ecclesiam Villæ Fontanæ processionaliter transferre; subinde die Sabbati immediata post Festivitatem Sancti Augustini ad dictam Ecclesiam Sancti Antonii Terræ Medicinæ restituere; nec non successivo die Dominico Missa solemni, ac Vesperis cum cantu celebratis, Processionem generalem facere per dictam Terram Medicinæ in casu &c.
4. An hujusmodi processione expleta, possit Cappellanus Confraternitatis superpelliceo, & stola indutus, absente, vel etiam renuente Parocho, populum benedicere in casu &c.
5. An liceat eidem Confraternitati facere aliam Processionem Pœnitentiæ nuncupatam in una ex diebus Hebdomadæ Sanctæ in casu &c.
6. An sustineatur aggregatio Confraternitatis facta Archiconfraternitati Cinturatorum Bononiæ in casu &c.
7. An ratione Privilegiorum ejusdem Archiconfraternitatis liceat ipsi Confraternitati facere Processiones in quartis Dominicis cujuslibet mensis, & alias tam intra, quam extra ambitum Ecclesiæ in casu &c.
8. An liceat eidem Confraternitati celebrare per annum Missas privatas, & solemnes, tam pro vivis, quam pro defunctis in casu &c.
9. An liceat Confraternitati Salutis sepelire in propria Ecclesia Cadavera Confratrum, & Consororum, qui ibidem elegerint Sepulturam; & an ejusdem Cappellanus, absente Parocho, valeat Officium, aliasque functiones super iisdem Cadaveribus explere in casu &c.
10. An eidem Confraternitati liceat associare Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, & Cadavera Defunctorum cum aliis Confraternitatibus, atque cum ipsis interesse Processionibus in casu &c.
11. An liceat dictæ Confraternitati facere Novenas ante solemniores suæ Ecclesiæ festivitates cum expositione Sanctissimi, necnon tempore infirmitatis alicujus Confratris velatam Pixidem exponere, & ipsius Cappellano in prædictis functionibus Populum benedicere in casu &c.
12. An liceat ejusdem Confratribus recitare in dicta Ecclesia Hospitalis Peregrinorum Sancti Antonii Horas Canonicas cum Cantu, vel absque Cantu in casu &c.

13. An in sæpedicta Ecclesia Confraternitatis haberi possint publicæ Conciones de tempore dictarum Novenarum, & publicationis Indulgentiarum, aliarumque Ecclesiasticarum functionum in casu &c,

14. An eidem Confraternitati liceat quæstuare, tam intra, quam extra Territorium castri Medicinæ in casu &c.

15. An liceat Confratribus Sanctæ Mariæ Salutis Saccis indutis processionaliter ad Ecclesiam Archipresbyteralem accedere ad effectum Sacram Eucharistiam sumendi, tum in solemnitate Paschali pro satisfaciendo præcepto Ecclesiæ, tum aliis diebus infra annum; & an Archipresbyter eisdem dicto modo accedentibus teneatur Sacram Eucharistiam subministrare in casu &c.

Non Proposita.

Sess. 24. de Ref Matrim. c. 1.

LEOPOLIEN. MATRIMONII. Regius Princeps Constantinus Filius Gloriosissimi Joannis Tertii Poloniæ Regis cum dubitare cepisset de validitate Matrimonii a se contracti *die* 16. *Novembris* 1708. in Civitate Gedani cum Comitissa Josepha de Vvessel præclaræ nobilitatis virgine, & subinde consummati, habuit recursum ad sedem Apostolicam, quæ per Breve Causam delegavit Archiepiscopo Leopoliensi, qui sententiam tulit, in qua validum fuisse declaravit Matrimonium, Principemque cohærenter condemnavit ad præstanda Comitissæ obsequia matrimonialia uti suæ legitimæ Conjugi.

Delata fuit subsequenter Causa ad hanc Sacram Congregationem, disputatoque *die* 20. *Septemb.* 1715. sequenti dubio, *an matrimonium esset validum*, affirmativum prodiit responsum, informante tantum Comitissa, & Principe jura sua deducere negligente, & in sequelam mox memorati rescripti prodiit coram A.C. Sententia super ejus executione, taxatis alimentis Nobili Mulieri suppeditandis in annuis Talleris sex millibus; assumptoque subinde inter partes quodam tractatu amicabilis concordiæ, res eo devenit, ut constituto annuo proventu librarum 16000. monetæ Franciæ super vectigalibus illius regni favore Principissæ duraturo usque ad exitum Causæ, indulta fuerit Principi facultas jura sua experiendi in quocumque Tribunali super prætensa nullitate Matrimonii; quocirca delata iterum causa ad hanc sacram Congregationem cum clausula, ut procederet cum voto Rotæ, propositum fuit in dicto Auditorio *die* 6. *Martii* 1722. dubium, *an matrimonium sustineretur*, omnibusque suffragantibus, responsum fuit *affirmative*; & quia D. Principis Defensores in eadem audientia instabant pro concessione Remissoriæ, & subdelegatione Judicis in partibus, rescriptum fuit *ad mentem*, quæ fuit, ut opportunum super ea re dubium proponeretur, uti colligitur ex decisione edita *dicta die* 6. *Martii* 1722. *coram Reverendiss. Lancetta Decano*.

Ad tramites rescripti Rotalis institutum fuit particulare examen super concessione Remissoriæ, & admissione positionum, adeoque proposito *die* 4. *Maji* 1723 subsequenti dubio, *an esset concedenda remissoria*, & *an*, & *quomodo essent admittendæ Positiones*, responsum fuit *negative quoad concessionem remissoriæ, & quoad admissionem Positionum affirmative iuxta modum*, & modus fuit, ut non retardato cursu causæ, admitterentur positiones clausæ, & sigillatæ, sed postquam ab aliquo ex Auditoribus Rotæ in causa suffragaturo, & ab ipso Ponente positiones examinatæ, & recognitæ fuissent

sent

ſent,uti plene deſumitur ex deciſione *edita die* 4. *Maii* 1722. *coram Reverendiſſimo Decano* .

Petita fuit a Principe nova audientia , eademque fuit conceſſa quoad poſitiones tantum; cumque in Rota habita *die* 15. *Martii* 1723. nulla ob ſuffragiorum ſciſſuram capta fuiſſet reſolutio , *die tandem* 14. *Maii eiuſdem anni*, propoſito conſueto dubio *an eſſet ſtandum*, *vel recedendum a deciſ.* reſponſum fuit *pro perſiſtentia in deciſis iuxta modum* & modus fuit, quod Poſitiones darentur apertæ , & quod a Ponente eæ reſecarentur , quæ impertinentes, aut captioſæ viſæ fuiſſent, uti plene habetur *ex deciſione edita dicta die coram Reverendiſſimo Lancetta*, & ad formam iſtarum reſolutionum Sac. Rotæ Auditorium demandavit,cauſam expediri ſuper denegatione Remiſſoriæ , & Poſitionum admiſſione , & ſubſequenter deventum fuit ad Cauſæ expeditionem, hoc eſt ad prolationem ſententiæ , nec non ad exhibitionem voti , in quo dictum eſt, Sacram Rotam eſſe in ſenſu pro denegatione remiſſoriæ, & admiſſione poſitionum modo mox expoſito .

Secuta voti editione , Principis Defenſores inſteterunt coram me tanquam Secretario hujus Sac.Congregationis, ut dubium ſubſcriberem ſuper executione , vel non executione voti ; cumque ipſe reſponderim , aliud eſſe deciſionem , aliud ſententiam , & aliud eſſe votum, nec Sacram hanc Congregationem poſſe in hac cauſa procedere, licet edita eſſet deciſio , & prolata foret ſententia , niſi votum ulterius exibitum fuiſſet , fuit a prædictis Defenſoribus coram me juſtificatum , nedum Rotam edidiſſe deciſionem , & protuliſſe ſententiam , ſed etiam votum exibuiſſe , novaque ſubinde a me excitata difficultate , quod deciſio , ſententia , & votum non reſpiciebant validitatem Matrimonii,cujus judicium adhuc in Rota pendebat, ſed remiſſoriam tantum , & Poſitiones ; in quo rerum themate incongruum videbatur , ut cauſa in hac Sacra Congregatione proponeretur , cum ex una parte iidem Principis Defenſores cauſam dicerent eſſe in hac Sacra Congregatione radicatam , & ad eam conſequenter pertinere , ut inſpiceret de ſubſiſtentia, vel in ſubſiſtentia voti Rotalis , ſive illud pertineret ad validitatem Matrimonii , ſive ad Remiſſoriam , & Poſitiones , & ex alia parte Principiſſæ Defenſores ſæpius auditi conſenſum præſtirent diſputationi dubii ſuper remiſſoria, & Poſitionibus in hac Sacra Congregatione , ne dubitare viderer de juriſdictione , de qua partes ipſæ non dubitabant, & propoſita a Defenſoribus Principis ratio penes me eſſet maximi momenti , deveni tandem ad ſubſcriptionem dubii ad calcem hujuſce Reſtrictus referendi .

Porro in eo , quod attinet ad remiſſoriam , cum Princeps probare intenderet, Matrimonium nullitatis vitio laboraſſe , ex quo bini Teſtes eidem non interfuerunt , cenſuit Rota non eſſe locum Remiſſoriæ , ex quo ad id comprobandum nihil aliud afferri poterat, quam atteſtatio alterius Teſtis , qui Matrimonio interfuit , cujus dictum etiam judicialiter receptum non erat profuturum, tum quia unicus Teſtis non probat , tum quia ejus dicto ſemper adverſaretur Parochi fides , & tandem quia idem Teſtis examinandus fatetur ſe interfuiſſe celebrationi Matrimonii,& unacum D.Comitiſſa Weſſel adfuiſſe etiam quandam Mulierem amicam ſuam : in quo rerum themate aſſertus defectus alterius Teſtis ſupplementum reciperet ab interventu hujus Mulieris, uti plene habetur in ſupra citatis Rotæ deciſionibus .

Et quia præter mox expoſitum articulum, alii a Defenſoribus Principis exhibiti fuerunt, Principiſſæ Defenſores totis viribus contendunt,eos non eſſe admit-

mittendos : nec enim inquiunt, esse admittendum illum, quo probari prætenditur nec Principem, nec Principissam contraxisse domicilium in Civitate Gedani, cum pro validitate Matrimonii satis sit, quod eidem intersit Parochus alterutrius ex contrahentibus, Parochusque Gedani esset Parochus Principissæ, qua per decem menses ante matrimonium in dicta Civitate habitaverat; consimileque putant ferendum esse judicium de cæteris articulis, in quibus probandum proponitur, nec alterum ex Testibus, qui Matrimonio interfuisse dicuntur, nec mulierem loco Testis in decisione subrogatas potuisse audire verba Contrahentium, neque Sacerdotem, qui pariter Matrimonio interfuit, fuisse Parochum subrogatum, tum quia nullus datur fumus talis absentiæ memoratorum Testium, ut audire non potuerint, tum quia ex attestatione Officialis Gedanensis desumitur, Sacerdotem, qui Matrimonio interfuit fuisse Parocho subrogatum; Sermonemque transferendo ad positiones, iidem Principissæ Defensores earum admissionem non impugnant, dummodo exhibeantur apertæ, cum ita sit de stylo Auditorii Rotæ, & sit etiam de jure communi, quando agitur de muliere, quæ debeat respondere, non attento, quod id non procedat, quando agitur de Muliere virili animo prædita, cum pudor, quæ affici solent Mulieres in contrahendo Matrimonio, lapsusque duodecim annorum a die, quo aliud contractum fuit, sint circumstantiæ præponderantes, forti & virili animo Principissæ.

Principis e contra Defensores toti sunt demonstrando relevantiam materiæ articulatæ, & sic necessitatem remissoriæ, quæ in quacumque instantia est concedenda, quando materia est relevans, & quæstio respicit causam matrimonialem, & quatenus fumus materiæ articulatæ esset necessarius, fumus quoad celebrationem Matrimonii coram non proprio Parocho deducitur ex verisimilitudine, cum Comitissa addicta obsequiis Serenissimæ Principissæ Poloniæ, & penes ipsam Olaviæ moram trahens, se ad Civitatem Gedani transtulerit, ad effectum contrahendi Matrimonium, & sine animo relinquendi servitium Principissæ; fumus quoque quoad defectum veræ subrogationis in Parochum, loquendo de presbytero, qui interfuit Matrimonio, nedum reponitur in hoc, quod ejus subrogatio non fuit descripta in libro, in quo Matrimonia describuntur, sed etiam in maxima inverisimilitudine, quod Parochus loci alium voluerit subdelegare, ut assisteret non vulgari Matrimonio, sed Matrimonio a regio Principe contrahendo, & fumus denique circa defectum præsentiæ duplicis Testis eruitur ex depositione, licet extrajudiciali alterius ex Testibus, qui fuit præsens Matrimonio, & alterum Testem asseruit non fuisse præsentem, sed valde distantem a conspectu Presbyteri, & Sponsorum, itaut nec videre, nec audire potuerit, quæ coram ipso gesta sunt; & in eo quod attinet ad positiones, iidem Principis Defensores dicunt, eas admitti debere, sed clausas, cum id sit de Jure Canonico *iuxta glos. in cap.* 1. *in verbo statuimus de confessis in* 6. quod jus est in Sac. Congreg. præcipue attendendum.

Jura hinc inde circumferuntur, quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An Votum Rotale super denegatione remissoriæ, & Positionum clausarum sit exequendum, vel potius concedenda sit remissoria, & positiones admittendæ sint clausæ in casu &c.

Affirmative ad primam dubii partem, & negative ad secundam, & amplius.

GRA-

GRAVINEN. Sub obtentu, quod quidam Orontius de Matthia alias *Sarachella* esset publicus Peccator, ex quo notorium esse dicebatur, quod falsas attestationes, & falsa emisisset juramenta, demandatum fuit ejus Parocho, ne ei tempore Paschatis Sacratissimam administraret Eucharistiam; cumque prædictus Orontius ad Ecclesiam Cathedralem accessisset una cum Notario, & Testibus, & Parochus prædictæ Cathedralis eum ad Communionem, quam publice petebat, non admiserit, eidemque insinuaverit, quod ad proprium Parochum accederet, re ad Episcopum delata, Parochoque Cathedralis ulterius insinuante, quod sibi non videbatur, eum esse sufficienter instructum in misteriis nostræ Sanctissimæ fidei, Episcopus die 30. Martii 1723. ejus Parocho demandavit, ut eum interim non admitteret ad satisfactionem annuæ Communionis, donec recte instrueretur in necessariis rudimentis fidei, & Misteriis Sacramentorum, commisitque Francisco Gallo Abbati Collegiatæ Ecclesiæ S. Nicolai, ut eum charitative instrueret, & in scriptis referret, & postremo Curiæ mandavit, ut super denunciatione facta a Parocho Ecclesiæ Cathedralis diligens caperetur informatio. *Sess. 13. c. 1 de Ref.*

In executionem hujusce mandati nonnulli testes examinati fuerunt, qui factum supra expositum comprobarunt; cumque Orontius in Curia pluries comparuisset, & institisset pro admissione ad Sacram Communionem, & ulterius asseruisset, se accessisse ad Abbatem Collegiatæ Ecclesiæ S. Nicolai, & ab eo non fuisse instructum in Fidei Misteriis, sed sollicitatum ad exarandas nonnullas attestationes in quibusdam Causis civilibus, idemque Abbas retulisset, quod Orontius ad se aliquibus vicibus accesserat, sed quod amplius non redierat, seque opinari, eum esse incapacem Sanctissima Sacramenta recipiendi, bina edita fuerunt a Vicario Generali decreta, sive provisiones, in quarum prima edita die 6. Aprilis 1723. demandavit, ut continuare se conferret ad dictum Abbatem, ad effectum reportandi sufficientem instructionem, & in altera edita die 29. Apr. ejusdem anni demandavit, ut procederetur contra ipsum ad declaratoriam censurarum.

Appellatione ab Orontio interposita ad Curiam Metropolitanam Acheruntinam, & expedita per ipsam consueta inhibitione vigore appellationis, non obstante comparitione Promothoris Fiscalis Gravinen. qui protestatus est, esse non posse in hisce Causis locum appellationi, prolata fuit a Vicario Capitulari Acheruntino sententia præcipiens, Orontium admittendum prius ad Sacramentum Pœnitentiæ, & deinde ad Sacramentum Eucharistiæ, habitoque a Promothore Fiscali Gravinen. recursu ad hanc Sacram Congr., ejusque instantia, ipso tantum informante, perlecta inter summaria precum, rescriptum fuit die 17. Julii 1723. laudandum esse Episcopum Gravinen., & ejus Decretum fuisse, & esse exequendum, & scribendum Vicario Capitulari Acheruntino, quod nec poterat, nec debebat appellationem recipere, & quod omnino imposterum abstineret a similibus.

Habita ab Orontio notitia hujusce rescripti, ipse petiit audiri, & causam in folio describi, & in præsenti proponitur dubium ad calcem restrictus referendum.

Jura Promothoris Fiscalis Gravinen. ad sequentia capita reducuntur; primum est, quod publico peccatori Eucharistiam, sive publice, sive privatim petenti, eadem est deneganda juxta illud Domini *nolite Sanctum dare canibus, neque mittatis margaritas ante Porcos*. & facit Textus *in Canone pro dilectione de consecrat. dist. 2.* Se-

Secundum est præceptum annuæ Communionis in Paschate urgere, nisi forte de proprii Sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam ad tempus ab hujusmodi perceptione abstinendum sit, uti legitur *in cap. omnis utriusque de pœnitentiis, & remiss.*

Tertium est, quod inter propositiones ab Innocentio XI. damnatas sexagesima quarta est ea, quæ sequitur, *absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia Misteriorum Fidei, & etiamsi per negligentiam etiam culpabilem nesciat Misterium Sanctissimæ Trinitatis, & Incarnationis Domini Nostri Jesu Christi.*

Ultimum denique est, quod in causis correctionis morum, non obstante quacumque consuetudine appellari non potest ante definitivam sententiam ab interlocutoria, vel alio quocumque gravamine, nisi gravamen per definitivam sententiam reparari, vel ab ipsa definitiva appellari non possit juxta *Sess. 13. Cap. 1. de ref.*, & in decretis Sac. Congregationis Episcoporum, & Regularium editis anno 1600. & impressis apud *Gallemart. ad dicti Concilii locum* sic legitur, *in causis vero visitationis Ordinariorum, aut correctionis morum, quoad effectum devolutivum tantum admittantur, nisi de gravamine per definitivam irreparabili agatur.*

Jura e contra Orontii constituuntur in hoc, quod etiam in causis correctionis morum appellari potest in devolutivo, & etiam in suspensivo, quando judicialiter processum fuit, uti prosequuntur allegata decreta anni 1600. ibi, *vel cum Visitator, citata parte, & adhibita causæ cognitione, judicialiter procedit; tunc enim appellationi locus erit etiam quoad effectum suspensivum.* Additur, eandem Curiam juste processisse, cum ipse per Examinatores ab ea deputatos idoneus repertus fuerit, & sufficienter instructus. Se ulterius esse Confratrem cujusdam Confraternitatis, & Sacramenta semper frequentasse juxta dictæ Societatis Institutum, nec impictam falsitatis notam ullo modo subsistere, cum nunquam fuerit inquisitus, aut de ea processatus.

Jura circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An sententia Curiæ Metropolitanæ Acheruntinæ sustineatur, sive potius sit exequendum Decretum Curiæ Episcopalis Gravinen. in casu &c.

Ad primam dubii partem negative, & ad secundam affirmative, & ad mentem.

Sess. 25. c. 4. de Ref.

ROMANA CAPPELLANIÆ Nobilis Matrona Marchionissa Hieronyma Cavaleria de Ginettis in ultimo, cum quo decessit testamento hæredem universalem sibi scripsit opus pium quinque Cappellaniarum instituendarum in Ecclesia S. Andreæ de Valle, *e per queste Cappellanie voglio che si assegni un fondo, e capitale sufficiente, acciò ogni Cappellano possa, e debba celebrare ogni giorno una Messa in perpetuo nell'Altare di d. Cappella de' Signori Ginnetti, e sia tenuto applicare ogni giorno il santo Sacrificio per l'Anima mia &c.* Superaddita declaratione, quod hæ Cappellaniæ semper essent Legatum pium laicale, & nullatenus Ecclesiasticum Beneficium.

Eadem pia testatrix in Codicillo erigi jussit aliam Cappellaniam, *un' altra Cappellania oltre le già determinate nel d. mio Testamento con i medesimi oblighi, che hanno gl'altri cinque Cappellani di celebrare, & applicare la Messa,* hujusque sextæ Cappellaniæ Patronatum reliquit Marchioni Scipioni Lancellotto, hac imposita obligatione nominandi alterum ex filiis Dominici Caje-

Cajetani Telluri, eoque non existente, unum ex fratribus dicti Dominici, & quando hic Sacerdotium assumere nollet, alterum ex Nepotibus ex fratre dicti Dominici, qui velit fieri Sacerdos, *e fin che non si facci uno de' sudetti Sacerdote, possa il sudetto Signor Marchese nominare un altro Sacerdote pro interim, il quale subito fatto Sacerdote, uno de' sudetti sia tenuto dare, o cedere la Cappellania ad uno de' Nipoti del medesimo come sopra, dichiarando però che se venisse il caso, che la prima nomina toccasse al fratello di d. Domenico, & uno de' figliuoli del medesimo, che esso vorrà, si facesse Sacerdote, in questo caso il fratello nominato debba lasciare la Cappellania, & in questa debba succedere il sudetto figlio, e non altrimenti*, & paulo infra, *se poi venisse il caso, che tutti i sudetti fossero affatto incapaci, o premorissero al detto Sig. Marchese, egli abbia la facoltà di nominare un altro Sacerdote a suo beneplacito*.

Non existente in familia de Telluris aliquo capace, Marchio Scipio Lancellottus *die 9. Aprilis* 1722 nominavit in perpetuum Cappellanum præfatæ sextæ Cappellaniæ Philippum Vannum Clericum in Minoribus constitutum, & ex hac nominatione ad effectum dignoscendi, an nominatus sit capax, necne, disputandum in præsenti proponitur dubium, *an Cappellania sit Sacerdotalis*

Scribens pro hæreditate Marchionissæ Hieronymæ contendit, eam esse Sacerdotalem, cum Testatrix vocaverit Filios, Fratres, & Nepotes Dominici Telluri in hypothesi, in qua alter ex eis insigniri vellet charactere Sacerdotali, hinc inferendo, quod si Testatrix Sacerdotium requisivit in personis sibi cognitis, & a se prædilectis, a fortiori eandem qualitatem requisivit in aliis personis subsidiarie vocatis, & sibi incognitis, & multo magis cum eadem voluerit, ut Marchio alium Sacerdotem nominaret pro interim, & donec alter de Telluris fieret Sacerdos.

Addit, non esse constituendum momentum in vulgari propositione, quod ad effectum, ut quis teneatur celebrare per seipsum, necesse omnino sit, quod celebratio per seipsum a Testatore demandetur, cum aliud sit, quod Cappellanus teneatur celebrare per seipsum, vel possit celebrare per alium; aliud, quod Cappellania sit Sacerdotalis; ad hunc etenim effectum inspicitur, an qualitas Sacerdotalis fuerit adjecta verbo deputationis, electionis, & nominationis, prout contendit in hypothesi contigisse, concludendo, Philippum Vannum esse Cappellaniæ incapacem, cum tempore nominationis, nec esset Sacerdos, nec intra annum promoveri posset, aliique adsint ex familia de Telluris capaces assequendi Sacerdotium, in quo rerum statu Testatrix voluit, quod Marchio Sacerdotem nominaret, qui Cappellaniam retineret, usquequo alter ex Telluris fieret Sacerdos.

Scribens e contra pro Philippo Vanno inquit, non fuisse requisitam qualitatem Sacerdotii, cum non fuerit imposita Cappellano lex celebrandi per alium, sed existente incapacitate illorum de Telluris concesserit Marchioni Scipioni liberam facultatem nominandi *un' altro Sacerdote a suo beneplacito*. & quia magna vix ex adverso constituitur in hoc, quod qualitas Sacerdotii fuerit requisita in illis de Telluris juxta ea. quæ in superioribus dicta sunt, respondetur non valere illationem ab uno ad alium casum juxta firmata in his terminis per Rotam *dec. 719. num. 4. part. 2. recent.*, & eo fortius, quia Testatrix, quando voluit præceptive procedere, usa est verbis præceptum importantibus, *il quale debba nominare uno de' figlioli*, quibus verbis, cum usa non sit, sed alia potius adhibuerit facultatem impor-

tantia, quando loquebatur de Sacerdote pro interim a Marchione eligendo *possa nominare un' altro Sacerdote pro interim*, concluditur qualitatem Sacerdotii volitam in uno casu, non fuisse volitam in alio.

Jura circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An Cappellania, de qua agitur, sit Sacerdotalis in casu & ad effectum &c.

Non proposita.

Sess.25.c.7. de Ref.

NOVARIEN. In Oppido Burgi Manerii Diœcesis Novarien. de quo plura habentur *apud Carolum Episcopum Novariensem lib. 1. de Ecclesia Novariensi pag.* 115. aderat Parochialis Ecclesia S. Bartholomæi, quæ olim administrabatur ab uno Parocho, & tribus in Animarum cura Coadjutoribus; eademque Parochialis Ecclesia *anno* 1681. erecta fuit in Collegiatam, & in Bulla Erectionis dispositum fuit, ut Rector assumeret titulum Præpositi, & primæ dignitatis, alii tres Sacerdotes Coajutores una cum aliis Beneficiatis numerum duodenarium complentibus titulum assumerent Canonicorum, & quod a Præposito, & tribus Canonicis Coadjutoribus Curatis functiones Parochiales, ut antea, privative quo ad alios Canonicos explerentur, uti habetur in Bulla erectionis.

Res feliciter se habuerunt plurium annorum spatio, sed cum celebrante Præposito Missam Conventualem fuerit ab ipso facta quædam denunciatio Matrimonii, & in Missis etiam Conventualibus Concionem ipse ad populum habuerit, contentiones inter dictum Præpositum, & Canonicos exortæ sunt, contendente Præposito sibi licere denunciationes Matrimoniorum, cæterasque Parochiales functiones explere in celebratione Missæ Conventualis, etiam Capitulo contradicente, eodemque Capitulo e contra sustinente, prædicta a Parocho esse peragenda in celebratione Missæ Parochialis, & contendente ulterius Præposito, sibi licere absque consensu Capituli concionem habere ad Populum diebus Dominicis, & festis inter solemnia Missæ Conventualis, & e contra asserente Capitulo, Conciones dicto modo ad summum haberi posse temporibus Quadragesimæ, & Adventus, aut saltem e suggestu, & re prius Canonicis communicata.

Delata hujus controversiæ cognitione ad hanc Sacram Congregationem, exquisita fuit juxta morem informatio Eminentissimi Episcopi, qui post relata hinc inde jura, sic in sua concludit informatione. *Ego summam hanc quæstionis sub Judice vix futuram arbitror, quatenus facessant emulatio, & invidia; neque enim denunciationes ad Populum, sive monitiones cujusvis generis a Præposito dixerim ex condicto referendas in Missam Conventualem, quatenus expleri valeant in Missa Parochiali, neque e contra eidem vinculum iniiciendum, quin justis, & rationabilibus de causis aliquando forsan inopinato supervenientibus, utique perficiantur, præcipue dum actu non celebrat. Concionari vero quenquam aptius e suggestu, quam ab ipso Altari, ac citra semper cavillationem, & discrete, ut supra, sive in Conventuali Missa, sive quandocunque nequaquam arcendum censerem Præpositum, virum sane egregium opere, & sermone potentem exhortari, etiam iuxta contingibilem plus vel minus Populi affluentiam, quæ sane maior, ut plurimum est in ultima dicta Missa, quam in alia Parochiali, licet in hoc quoque diversa utrinque testimonia afferantur.*

Atque hinc descendendo ad jura Capituli, quæ fusius exponuntur in scriptura per manus circumferenda, primum desumitur *ex cap. 1. sess. 23. de Refor.*

for. ubi Parochus mandatur, Missam celebrare, & applicare pro Populo; cumque *sess*.24, *cap*.1. *de ref. matrim.* statuatur, denunciationes matrimoniales fieri debere inter Missarum solemnia, hinc utrumque caput conjungendo, infertur, denunciationes esse faciendas in Missa, quæ a Parocho celebratur, & sic in Missa Parochiali, & non in Missa Conventuali.

Secundum constituitur in decreto facto ab Odescalcho EpiscopoNovarien.in visitatione *anni* 1663. ubi etiam ante erectionem Parochialis Ecclesiæ in Collegiatam, cum duplex Missa in eadem celebraretur, Parochialis videlicet, & Conventualis, statutum legitur, quod publicatio Edictorum, & alia quæcumque spectantia ad munus Parochiale, in Missa Parochiali, & non in Conventuali explerentur.

Tertium reponitur in praxi, & consuetudine, nedum Collegiatæ Ecclesiæ S. Bartholomæi, de qua nunc agitur, sed etiam aliarum vicinarum Collegiatarum, quæ insimul sunt Parochiales, quibus omnibus si superaddatur, majorem esse Populi concursum, & plurium personarum interessentiam verificari quoad Missam Parochialem, quam quoad Conventualem, concludit Capitulum, nihil ultra desiderari posse ad effectum propositam quæstionem resolvendi, rejiciendo memoratas functiones a Missa Conventuali, & easdem ad Parochialem transferendo.

Succeduntjura Præpositi, quæ pariter in scriptura per manus circumferenda fuse exponuntur; Et in eo quidem, quod attinet ad denunciationes matrimoniorum, cæterasque Parochiales functiones, quidquid sit de Decreto Episcopi Odescalchi, utpote edito, antequam Parochialis esset erecta in Collegiatam, urgent disposita in Synodo 11. Diœcesana Mediolanensi sub S. Carolo Borromæo inter Acta Ecclesiæ Mediolanen. *pag*.341., ubi sic legitur, *denunciationes matrimoniorum, dierum festorum, vigiliarum, seu jejuniorum, & hujusmodi Parochialia officia omnia intra Missæ Conventualis solemnia præstentur, ubi Collegiatæ Ecclesiæ sunt Parochiales*.

In eoque, quod spectat ad Conciones, cum in Parochiali, & Collegiata S. Columbani OppidiBlandrati Diœcesis Vercellen. exorta esset controversia inter Parochum, & Præpositum, & Canonicos super Prædicatione tempore potius Missæ Parochialis, quam Conventualis, Sacra hæc Congregatio *die* 14. *Nov*.1711.*lib*.61. *decret. pag*.498. *a tergo*, respondit, Præpositum esse manutenendum in quasi possessione Evangelium explicandi tempore Missæ Conventualis, quod ipsum fuit confirmatum *die* 27. *Maii* 1713.*pag*. 221. *lib*.63. *decret*.; haud attento, quod hæc prodierunt in simplici possessorio, cum prima vice propositum fuerit dubium, *an Præpositus sit manutenendus in quasi possessione*, cui dubio *affirmative* responsum fuit, & secunda vice disputatum fuerit, *an esset standum, vel recedendum a decisis*, & responsum fuerit *pro persistentia in decisis quoad possessorium tantum*, vel quia Præpositus Burgi Manerii prætendit, se esse in possessione tam prædicationem, quam alia explendi in Missa Conventuali, vel quia cum Sacrum Concilium *sess*.24.*cap*.7. *de ref*. Sacrorum Eloquiorum explanationem Parochis mandet *singulis diebus festis, vel solemnibus inter Missarum solemnia, aut Divinorum celebrationem*, verba hæc potius referenda dicuntur ad Missam Conventualem, quam ad Missam Parochialem, & multo magis cum frequentior sit Populi accessus ad Conventualem, quam ad Missam Parochialem, & Populi utilitas ea sit, quæ in re, de qua nunc agitur, præ oculis potissimum haberi debet.

Hisque stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An denunciationes matrimoniorum, & Ordinandorum, aliæque similes functiones Parochiales faciendæ sint in celebratione Missæ Parochialis, quæ celebratur in Parochiali, & Collegiata Burgi Manerii, seu potius liceat Præposito, & Parocho ejusdem Collegiatæ, illas facere in celebratione Missæ Conventualis, contradicente Capitulo in casu &c.*

II. *An liceat eidem Præposito, & Parocho habere Conciones ad populum in diebus Dominicis, & festivis inter celebrationem dictæ Missæ Conventualis absque consensu Capituli in casu &c.*

Non proposita.

Sess. 24. de ref. c. 13.

COMEN. Sacerdos Antonius Cantoni nominari obtinuit a Communitate locorum Bioggii, & Gaggi Ditionis Helveticæ ad Officium Vice-Curati amovibilis in Ecclesia S. Mauritii; cumque subinde idem Sacerdos fuerit a Sede Apostolica provisus de Canonicatu in Ecclesia Collegiata S. Jo. Baptistæ de Agno, Summo Pontifici supplicavit pro retentione Vice-Curæ, & Canonicatus, & a Sanctitate Sua preces fuerunt remissæ ad hanc Sacram Congregationem.

Scriptum fuit juxta morem Episcopo pro informatione, & voto; cumque hic responderit, Vice-Parochum, nihil aliud esse, quam Mercenarium, & Ministrum amovibilem, ipsum etiam exercere curam Animarum in Ecclesia S. Mauritii, nomine, & Vice-Præpositi Ecclesiæ Collegiatæ S. Joannis Baptistæ, modicos insuper esse redditus tum Vice-Curæ, tum Canonicatus, unam denique, eandemque personam bene posse utrique muneri satisfacere, cum residentia Choralis ad dies tantum festos, & ad interessentiam Tertiæ, Sextæ, & Nonæ Canonicis horis, Missæque Conventuali, & Vesperis sit redacta, Sacra Congregatio remisit arbitrio, & conscientiæ Ordinarii concessionem retentionis Vice-Curæ, & Canonicatus, & Ordinarius licentiam concessit exercendi dictam Vice-Curam ad annum.

Supplex interea libellus nomine Communitatis Sacræ Congregationi exhibitus est, & cum in eo assereretur, impracticabile esse, quod una, eademque Persona utrique muneri satisfaceret, novæ ad Episcopum datæ sunt litteræ, ut supersederet in executione rescripti, & partibus terminum præfigeret ad sua jura deducenda, factaque termini præfixione actum iterum fuit de hac re inter summaria precum.

Tunc Sacerdos Cantonus pro Vice-Curæ, & Canonicatus retentione attulit primam Episcopi informationem supra relatam, necnon attestationem Præpositi, & Canonicorum Collegiatæ, & aliorum, qui dixerunt, posse utrumque munus ab una, eademque persona adimpleri, & de facto bene adimpleri a Cantono; & e contra Communitas attulit aliorum Testium dicta conquerentium de necessariorum defectu, & signanter quoad horam celebrationis Missæ, ex quo Cantonus satisfacere debebat interessentiæ in Ecclesia S. Jo: Baptistæ juxta sui Canonicatus obligationem. Deductum quoque fuit Testimonium Vicarii Foranei hoc ipsum asserentis; cumque ageretur de gratia, cujus concessio, vel denegatio dependebat a compatibilitate, vel incompatibilitate insimul adimplendi utrumque munus, Vice-Curati videlicet, & Canonici, proposita instantia in Congregatione habita *die* 18. *Sept.* 1723. rescriptum fuit *prævio recessu a decisis, non posse Cantonum insimul retinere Canonicatum, & Vice-Curam*.

Petita fuit, & obtenta a Cantono nova audientia unacum descriptione in

foleo,

foleo, & in fcriptura ejus nomine per manus circumferendâ nedum inculcantur ea, quæ in præteritis deducta fuerunt, fed alia plura fuperadduntur, & fignanter, quod fuæ remotionis inftantia non promovetur a Communitate, fed a quibufdam particularibus, affumpto nomine Communitatis; Rurfus prædictam inftantiam non oriri a bono zelo, fed a vindicta, cum longam ipfe in Tribunali Rotæ litem habuerit, in qua victor evafit, itaut Clericus Petrus Francifcus de Rubeis fuerit amotus a Vice-Curatu Ecclefiæ S. Mauritii, quafi quod prædicto Clerico faventes fint illi, qui præfentem confovent controverfiam; plura denique ab ipfo cumulantur ad effectum fuadendi compatibilitatem Vice-Curæ cum Canonicatu, & fignanter cum de præfenti quidam Soldatus Canonicatum habeat in Collegiata Agni, & adminiftret Vice-Curam loci Vernati, qui magis diftat a Collegiata, quam locus Bioggi; Circumferentur quoque partis adverfæ fcripturæ, quæ licet a me fuerint requifitæ, eas tamen habere datum non eft; Quocirca ex juribus ab utraque parte circumferendis dignabuntur EE. VV: decernere.

An fit ftandum in primo, vel fecundo loco decifis.

Non propofita.

MEDIOLANEN. Hieronymus Antonius Bonacina Clericus Mediolanen., & conftitutus in ætate annor.23., cupit Sac. Ordinibus initiari, *Seff. 14. c. 7. de ref.* fupplicatque pro difpenfatione ab irregularitate forfan contracta, ex quo quatuor ab hinc annis fuit Energumenus, five Arreptitius, vel a Dæmone obfeffus; duo enim jam anni elapfi funt, quorum decurfu nullam, Deo dante, paffus eft a Dæmone vexationem, quæ circumftantia nedum in ejus fupplici libello exponitur, fed etiam confirmatur in Informatione Emi Cardinalis Archiepifcopi, in qua hæc habentur, *cum itaque irregularitas in caufa per Oratorem proprio delicto, aut defectui non fit adfcribenda, jure merito fperare poteft gratiam, pro qua fupplicat; maxime cum jam labatur biennium, quo omnino liber ab omnibus reputatur, cum nullum recidivæ fignum dederit, fidem de præmiffis facientibus de credulitate publicis Exorciftis.*

Scribentes de hac materia in varias dividuntur opiniones; Nonnulli putant, eum, qui a Dæmone obfeffus fuit, fi a vexatione liberatus eft, poffe ad Ordines promoveri, nifi ex memoria morbi remanferit aliqua infamiæ nota, & occafio offenfionis *Gonzal. in cap. cum de tua n.10. de corpore vitiatis, Gibalin. de irregul. cap.3. confect.9. per totum, Diana rerum moral. to.5. in edit coord. tract.5. refol.60.* Alii e contra putant, ad Ordines promoveri non poffe illum, qui fuit Energumenus, etiamfi liberatus fit, poffe tamen in Ordinibus fufceptis miniftrare, fi per fpatium unius anni non fuerit a Dæmone vexatus, & Epifcopus eum difpenfaverit, *Suarez de cenfuris difput.51. five ultima fect.1. n.7., Sayrus eodem tract. de cenfuris lib.6. cap.9. nu.14. pag. mihi 510., Bonacina operum moral. tom.1. difput.7. de irregularitate punct.2. propofit.1. n.24., Majol. de irregul. lib.2. cap.17.. Leander oper. moral. part.5. tract.1. difput,3., qu.14., & quæft. 16.* Nec defunt admittentes, quod obfeffus olim a Dæmone, licet liberatus, ad ulteriores Ordines afcendere non poffit; fi fermo fit de afcenfu ad Ordines majores, fecus autem fi quæftio fit de afcenfu ad Ordines minores, uti videri poteft apud *Bonacinam, & Sayrum loco citato*, contendentibus aliis, præclufam effe Arreptitio, quamvis liberato, viam ad Ordines ulteriores, five fermo fit de afcenfu ad Ordines majores, five ad Ordines mi-

minores, uti plene videri potest apud *Leandrum loco citat. quæst.* 15.

Hæcquoad opiniones Scribentium, & in eo, quod attinet ad Sacros Canones, in quibus unaquæque ex recensitis opinionibus, suum constituit fundamentum, In nonnullis arceri videtur, tam ab Ordinum receptione, quam a receptorum administratione ille, qui est actu a Dæmone obsessus, Textus in *Canone maritum dist.* 33. ibi: *vel afflictione Diaboli vexatus est*, & concordat *Canon.* 13. *Concilii Toletani* 11. ibi .. *bene quidem majorum regulis definitum est, ut Dæmoniis, aliisque similibus passionibus irretitis misteria Sacra tractare non liceat, cui præcepto, consensu rationis adhibito, id communiter definimus, ut nullus de his, qui aut in terram arrepti a Dæmonibus eliduntur, aut quolibet modo vexationis incursibus efferuntur, vel Sacris audeant ministrare Altaribus, vel indiscussi se Divinis ingerant Sacramentis*. Alibi quoad obsessos, postquam Ordines receperunt, decernitur, eosdem in Ordinibus ministrare non posse, nisi saltem post unius anni spatium fuerint liberati, & Episcopus suum præstiterit assensum, uti legitur in *Canone communiter dist.* 33. ibi: *qui tamen, & ipsi tamdiu erunt ab Officii sui Ordine, & loco suspensi, quousque unius anni spatio per discretionem Episcopi inveniantur ab incursu Dæmonum liberati*; Quoad obsessos vero, & jam liberatos, an ad Clericatum, si adhuc Clerici non sint, vel ad majores Ordines, si Clerici sint, ascendere, & promoveri possint, aliqua adesse videtur in Sacris Canonibus Antinomia; in antiquo enim, & venerabili *Canone* 78. inter eos, qui Apostolici dicuntur, sic legitur, *si quis Dæmonem habet, Clericus non efficitor, sed nec cum fidelibus preces fundito. Mundatus vero recipitor, etsi fuerit dignus, efficitor scilicet Clericus*; & e contra *in Canone Clerici dist.* 33. sic disponitur, *Clerici, qui in adolescientia a Dæmonibus cognoscuntur obsessi, ad superiorem sacri regiminis gradum ascendere non possunt*, & hinc factum est, ut nonnulli, quemadmodum visum est ex Auctoribus, censuerint obsessum a Dæmone, sed liberatum, posse ad Clericatum, & ad ulteriores Ordines promoveri, propter auctoritatem videlicet Canonis Apostolici, cui dicunt derogatum non fuisse ab allegato *Canone Clerici*, cum intelligi hic possit de obsessis a Dæmone, & non liberatis, & alii e contra senserint, obsessum a Dæmone, licet liberatum, esse perpetuo irregularem quoad Ordines suscipiendos, cum Canon Apostolicus editus fuerit tempore, quo pauci inveniebantur, qui Clerici esse vellent, & posterior *Canon. Clerici* præsentem rerum statum respiciat, in quo homines non desunt, qui Altaris ministerio inserviant, & Clericatum assumant.

Postremam hanc opinionem Sac. hæc Congr. amplexa est in *Panormitana dispensationis* 10. *Ap.* 1683., ut ex sequenti habetur resolutione, *Frater Mansuetus de Panormo Clericus Ord. Min. Observ. Reform. S. Francisci ejusdem Provinciæ exponens Sac. Pænitentiariæ, se per aliquod tempus a Dæmone obsessum jam a biennio integro liberatum fuisse, supplicavit secum dispensari super irregularitate exinde contracta ad effectum suscipiendi Ordines Sacros. At Sacra Pænitentiaria audito Procuratore Generali, qui ita retulit: l' esposto dall' Oratore è vero, come appare da una fede autentica sottoscritta da'* Religiosi *degni di fede, e confermata da quel suo Superiore Provinciale, onde si potrà graziare, se tanto parerà a Sua Beatitudine, instantiam remisit ad hanc Sacram Congr., cui proinde supplicatur declarare, an petita dispensatio Oratori sit concedenda &c. Sacra &c. respondit pro nunc negative*.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An*

I. *An Orator sit de jure irregularis quoad Ordines suscipiendos in casu*, & quatenus affirmative.
II. *An ei sit concedenda dispensatio in casu &c.*

Non proposita.

Die Sabbathi 8. Julii 1724.

LIXBONEN. OCCIDENTALIS. Die 6. Maii anno 1718. contractum fuit in Civitate Ulixbonen. Occidentali coram duobus testibus, & coram Priore Parochialis Ecclesiæ S. Laurentii a Patriarcha substituto, & electo, ut prævia dispensatione super denunciationibus matrimonio interesset, matrimonium de præsenti inter Senatorem Ludovicum Guiffel Barberinum, & Joannam Agnetem de Almada Carnide, cum hac tamen mutua inter contrahentes intelligentia, ut contracto matrimonio mulier intra quindecim dies Monasterium Monialium ingrederetur, & elapso Novitiatus anno Regularem emitteret Professionem, una cum promissione non utendi matrimonio, nec illud consummandi, pro quo effectu renunciavit omni juri, quod sibi competere posset super persona Ludovici, & cum expressione, quod in hypothesi, in qua aliqua ex hisce conditionibus non adimpleretur, matrimonium perinde se haberet, ac si nunquam contractum fuisset, & hæc mutua intelligentia fuit in scriptis redacta, & Parocho, & Testibus communicata, & paulo post ad celebrationem matrimonii deventum est. *Sess. 24. c. 1 de Ref. Matr*

Quod autem matrimonium fuerit contractum inter Joannam, & Ludovicum cum prædicta mutua intelligentia in scriptis redacta, dignoscitur ex apocha ejusdem Joannæ sequentibus verbis concepta: *ancorchè il Signor Luigi Guiffel Barberini non debba cosa alcuna al mio onore, con tutto ciò come l'opinione di questo si trova persa, per la facilità, e continuazione, colla quale li miei Padri lo conducevano a mia casa, pregando io il d. Signore coprisse questo mio discredito, ricevendomi per sua moglie, gli prometto dal giorno, in che questo si farà, fra quindeci giorni sciegliere Convento, e professare subito nel fine dell'anno lo stato di Religiosa, o in questo Convento della Rosa, o in qualsivoglia altro, e non usare mai del matrimonio, ne consumarlo al di cui fine immediatamente rinunzio tutto il jus, che possa avere nella persona di d. Signore, il che faccio di mia molta libera volontà senza violenza alcuna, e mancando io a qualsivoglia di qneste condizioni, non ho dubbio, che il detto matrimonio sia, e si giudichi, come se non fosse mai stato fatto, per il che al presente per allora do il mio libero, e costante consenso. Lisbona Occidentale 6 Maggio 1718.*

Quod pariter hæc eadem mutua contrahentium intelligentia fuerit notificata Parocho, & Testibus, qui matrimonio interfuerunt, desumitur ex depositione eorundem Testium, qui unanimiter referunt, sibi fuisse perlectam apo-

apocham , antequam matrimonium contraheretur , ejuſque tenorem ; &
cauſas fuiſſe ſibi oretenus a Ludovico expoſitas , Parochumque dixiſſe , *que-*
ſto matrimonio ſi fa nella forma riferita , perche queſta Signora e brioſa , vuol
vivere nello ſtato di Religioſa con credito , ed onore . & Nicolaus Fernandez
alter ex teſtibus Sacramentalibus ſubdit , prædicta omnia fuiſſe a Ludovico
repetita in ipſo fere actu matrimonii , & immediate poſt , *e trasferendomi io*
alla Chieſa , nella di cui crata ſtava la tal Signora , voltandoſi verſo di me il
detto Sig. Luigi Guiffel , diſſe , queſta fidezza faccio , perche vuol' eſſer Re-
ligioſa , ed il medeſimo mi ratificò dopo ſpoſato molte volte , & alibi , *ma non*
ſa lui teſtimonio , ſe gl' altri lo ſentirono , ne anche la Supplicata , ideſt
Joanna , *perche il Supplicante* , hoc eſt Ludovicus , *diſſe queſte parole in voce*
baſſa , quæ tamen verba non fuerunt audita a Franciſco Gomez altero Teſte
Sacramentali , ut ipſe proſequitur in ſuo examine : *e ſenza che precedeſſe*
proteſta alcuna antecedentemente , che lui Teſtimonio habbia inteſo puramente
e ſenza condizioni , ſi ſono ſpoſati uno con l'altro nella forma , e colle parole
ſolite della Chieſa , ne dopo lo ſpoſalitio immediatamente inteſe lui Teſtimo-
nio , che il Supplicante faceſſe alcun proteſto , e dopo nella ſera del medeſimo
giorno , e nel ſeguente ha ripetuto il Supplicante a lui teſtimonio , che abbia
fatto quel matrimonio ſotto le condizioni dichiarate nella ſcrittura .
Quod denique paulo poſt ad apocæ confectionem , ejuſque notificationem Pa-
rocho , & Teſtibus factam , celebratum fuerit matrimonium , dignoſcitur ex
ſerie temporis ; cum Apocha fuerit confecta die 6. Maii 1718. nocte ejuſdem
diei eadem fuerit perlecta Parocho , & teſtibus , ejuſque tenor omnibus
prædictis manifeſtatus , & die immediata ſequenti 7. videlicet Maii hora 10.
contractum fuerit matrimonium .
Poſt contractum modo prædicto matrimonium , & ſeptem diebus vix elapſis
Joanna in jus vocavit Ludovicum coram Vicario Generali Patriarchatus
Ulixbonen. Occidentalis , idemque ſententiam protulit pro validitate ma-
trimonii , ſub eo potiſſimum fundamento , quod voluntarie , & ſine ulla coa-
ctione fuerat contractum , & quod non repetitis in ipſo actu matrimonii con-
ditionibus præcedenter initis , ab eis in foro ſaltem externo receſſiſſe dicen-
dum ſit , *nell' atto dello ſpoſalizio non fu fatta tale eſpreſſione , anzi fu con-*
tratto il matrimonio pura , e direttamente , come comanda la Santa Madre
Chieſa ; perche ſi deve riconoſcere , che da tutti quelli trattati , e proteſte an-
tecedenti recede il Giuſtificante , mentre volontariamente coram Parocho , &
Teſtibus , e ſenza che dichiaraſſe condizione alcuna , ha ſpoſata la Supplicata ,
uti latius habetur ex ipſa ſententia , quæ fuit prolata die 18. Julii 1718.
Appellatione ad Nuntiaturam interpoſita , Auditor præcedentem ſententiam
revocavit , & die 14. Octobris ejuſdem anni pronunciavit , bene fuiſſe appel-
latum , ea potiſſimum allata ratione , quod Appellans cogi non poterat
ad obſequia matrimonialia erga Appellatam , niſi plene conſtito in Judicio
Ordinario de validitate matrimonii , de qua maximopere dubitandum
erat propter multos , & graviſſimos Doctores , qui ejus nullitatem propu-
gnabant , *che la detta nullità* , hoc eſt matrimonii , *tiene a ſuo favore molti ,*
e graviſſimi Dottori , che la difendono , delataque ſubinde Cauſa ad duos Ju-
dices Delegatos , fuit ab his pronunciatum pro validitate matrimonii , re-
vocata intermedia ſententia Auditoris Nuntiaturæ , & confirmata alia
præcedenti Vicarii Patriarchalis , uti deſumitur ex tenore ſententiæ editæ
die 11. Auguſti 1719. , cujus momentum conſtitutum fuit in eo , quod in
ipſo actu matrimonii non fuerunt repetitæ conditiones præcedenter expreſ-
ſæ

sæ inter contrahentes, ibi: *iidem testes assistentes matrimonio, illud sine aliqua conditione contractum autumant, & licet ante contractionem conditione protestaretur, necesse tamen erat, quod proveniret protestatio in ipsa contractione, dum de præsenti loquitur*, ibi, *contraho tecum*, *nam si postea pure contrahit, ab illa prima voluntate recessisse videtur*.

Habito adversus hanc sententiam a Ludovico recursu ad Sedem Apostolicam, exhibitoque huic Sac. Congregationi supplici libello, scriptum fuit Nuntio Apostolico pro informatione, eademque ad Urbem transmissa, ipsoque tantum informante, proposita Causa in Congregatione habita die 16. Martii 1720. nulla fuit capta resolutio, sed responsum *dilata, & examinentur formiter Parochus, uterque conjux, & testes, quatenus non fuerint formiter examinati*; omissisque protestationibus, & aliis actibus judicialibus, tum ex parte Viri, tum ex parte Mulieris, emissis in Regno Lusitaniæ, quæ omnia legi possunt in scriptura per manus circumferenda, eo tandem res devenit, ut habitis a Ludovico Causæ actis, iter erga Urbem arripuerit, superventaque eidem in itinere periculosa infirmitate, itaut in Civitate Matritensi suum condiderit testamentum, in quo de nullitate matrimonii a se contracti novam emisit declarationem, cum Romam tandem sanitate recuperata advenerit, instantiam in hac Sacra Congr. promovit pro executione rescripti alias editi die 16. Martii 1720. juxta ea, quæ in superioribus dicta sunt, & die 31. Julii 1723. responsum fuit pro executione decretorum, & quod præfigeretur terminus mulieri ad sua jura deducenda in Sacra Congregatione.

Cohærenter ad hæc transmissa fuit ad Civitatem Ulixbonen. consueta epistola hujus Sacræ Congreg., & Ludovicus hic in Urbe citata parte, se examini subjecit, impetrataque subinde a sa. me. Innocentio XIII. Commissione huic Sac. Congregationi directa pro causa hac matrimoniali in eadem fortius radicanda, pleraque impedimenta, quæ in Scriptura, & Summario fuse legi possunt, interposita fuerunt, ne illa in hac Sac. Congregatione pertractaretur, itaut Procurator mulieris, qui juxta solitum apposuerat *nihil transeat* in Secretaria, ad me accesserit, & ingenue insinuaverit, se amplius in hac Causa comparere non posse, ex quo sibi fuerat a Joanna revocatum mandatum ad comparendum, cumque facta horum omnium relatione in Sac. Congregatione, ab ea fuerit die 20. Novembris anni præteriti rescriptum, quod Causa proponeretur in Congregatione ab Eminentissimo Præfecto destinanda, disputandum in præsenti proponitur dubium, *an matrimonium sit nullum in casu &c.*

Prætensæ vero nullitatis matrimonii fundamentũ stat in Decretali Summi Pontificis Gregorii IX., quæ incipit: *Si conditiones de conditionibus appositis*, ubi sic legitur, *si conditiones contra substantiam Conjugi inserantur, puta si alter dicat alteri. Contraho tecum, si generationem prolis evites, vel donec inveniam aliam honore, vel facultatibus ditiorem, aut si pro quæstu adulterandam te tradas, matrimonialis contractus, quantumcumque sit favorabilis, caret effectu. Licet aliæ conditiones appositæ in matrimonio, si turpes, aut impossibiles fuerint, debeant propter ejus favorem pro non adjectis haberi*. Distinguit in hoc textu Pontifex conditiones contra substantiam matrimonii a conditionibus, quæ sunt turpes, aut impossibiles, & licet idem Pontifex inter conditiones pugnantes contra substantiam matrimonii eas referat, prolem evitandi, vel cum alia contrahendi, aut adulterium permittendi, hæc tamen e. g. dicta censeri debent, quo stante idem di-

dicendum erit in omnibus aliis conditionibus, quæ ſubſtantiæ matrimonii adverſantur, uti adnotavit *Abbas in dicto cap. ſi conditiones n.2.* ibi: *& licet Textus hic ponat tria exempla iſtarum conditionum contra ſubſtantiam, tamen multa alia poſſunt reperiri*, & ſequitur *Ancharan. n.2.* ibi: *& adverte, quid iſta tria ponuntur in Textu gratia exempli, nam idem eſſet, ubicumque eſſet eadem ratio*, & concordant *Jo. Andreas, Henric. Boich. n.5. Alexander de Nevo n.3. Fagnan. n.2. tit. de conditionibus appoſitis*; Cumque pactum emiſſum ante matrimonium, ingrediendi videlicet Religionem, & in ea profitendi, abſtinendi inſuper ab uſu, & conſummatione matrimonii una cum renunciatione cuicumque juri, quod mulieri competere poſſet ſuper corpore viri, ſuperaddita expreſſione, quod in caſu non adimplementi, matrimonium haberetur, ac ſi nunquam factum fuiſſet, multa contineat contra fidem, prolem, & Sacramentum, quæ ſunt tria bona nuptiarum, & ſic ſubſtantiæ matrimonii adverſetur, ex hoc infertur ad nullitatem matrimonii, juxta doctrinam *Divi Thomæ in 4. ſententiarum diſt.28. qu. unica art.4.* ubi propoſita quæſtione, *utrum conſenſus, qui facit matrimonium, ſit conſenſus in copulam carnalem*, factaque ſibi oppoſitione ſequenti, *præterea ſi mulier dicat viro, conſentio in te, ut non cognoſcas me, non eſt conſenſus matrimonialis, quia aliquid eſt ibi contra ſubſtantiam prædicti conſenſus, ſed non eſſet, niſi dictus conſenſus eſſet in carnalem copulam, ergo conſenſus, qui facit matrimonium, eſt conſenſus in carnalem copulam*, ſic oppoſitioni reſpondet *ad tertium dicendum quod illa conditio explicita non ſolum actui, ſed poteſtati contrariatur carnalis copulæ, & ideo eſt contraria matrimonio.*

Concordant S. Bonaventura, Pontifex Adrianus, Riccardus, & alii antiquiores, quorum dicta congerit, & ſequitur, teſtando de communi opinione *Dominicus Soto in quar. ſententiarum diſt. 29. qu.2. art.3.* ubi propoſita quæſtione, *utrum omnis, & ſola turpis conditio, quæ contraria eſt matrimonio, ipſum tollat, honeſta vero ſemper obliget*, ſic ait in corpore articuli, *in prima autem concluſione generaliter diximus, conditionem contra ſubſtantiam matrimonii abſque reſtrictione ad turpes illud tollere. Nam etiam honeſta, ſi contraria eſt, ipſum impedit ſecundum opinionem, quæ communis Doctorum eſt, & vera, quamvis Paludanus aliter ſentiat; Eſt enim dubium, ſi quidam ſub hac conditione, & lege contrahant, ut neuter alteri debitum unquam reddat, neque ſe carnaliter cognoſcant, vel ſi dicat uterque alteri, contraho tecum, ſi voto te prius caſtitatis obſtrinxeris, ut nunquam a me petas, neque mihi debitum reddas, utrum matrimonium teneat; apparet enim ex una parte, matrimonium eſſe validum, quia conditio eſt honeſta, & poſſent forſan illi vere contrahere ſolum propter cohabitationem, & alias neceſſitudines domeſticas a re tamen uxoria abhorrentes. Item quia, quod contracto matrimonio accidere poteſt, non eſt illi contrarium, ut contrahatur; poſſunt autem conjuges, antequam lecto conveniant, votum Caſtitatis emittere; non obſtante matrimonii ſubſtantia, ut Maria, & Joſeph fecerunt, ergo illa conditio appoſita contractui, quando ſit, non cenſetur illi contraria, atque adeo nec matrimonium vitiatum. Hac ratione Paludanus communitus diſt.30. qu.2. opinatur, matrimonium ſub illa conditione contractum non vitiari, ubi non prorſus videtur abſque ulla probabilitate locutus: Nibilominus contraria opinio eſt communis, eademque veriſimilior, cenſens, conditionem illam eſſe contrariam fini, & fidei matrimonii, fini ſcilicet generationis, & fidei ſibi invicem debitum perſolvendi, & ita ait Adria in tract. de ſponſal. qu.9. Imo & Div.*

& Div. Thom. dist.28. art.4. ad 3. dicit, quod si mulier dicat viro. Consentio in te, ut non cognoscas me, non est consensus matrimonialis, quia illa conditio non solum actui, verum, & potestati contrariatur carnalis copulæ; Et Riccardus eadem dist. art.2. qu.4, idem ait, nempe, quod per talem conditionem nunquam reddendi debitum, non solum excluditur carnalis copula, verum, & translatio corporum in alterius potestatem contra vinculum conjugale. Quibus adstipulatur Bonaventura eadem dist. 28. qu. ult. Immo vero si tenorem citati capitis finalis de condit. apposit. inspicias, consulto Pontifex dixit, conditiones contra substantiam conjugii ipsum privare suo effectu, non restringendo ad turpes, quoniam, & honestæ possunt esse contrariæ; adde, quod si conditio illa, si sterelitatem procuraveris, censetur matrimonio contraria, eadem ratione matrimonio adversatur, & hæc, si nullo nos umquam amplexu invicem conjugamus, Videtur enim illa naturæ matrimonii contraria, per quod fiunt duo in carne una. Verum est tamen, Fautores alterius opinionis dicere posse, quod si mulier sic contraheret, contraho tecum tradendo facultatem mei corporis tibi, hac tamen lege, ut juri tuo per votum Castitatis renuncies, non esset contra substantiam: Nam potest quisque, sicut post, ita & ante renunciare. juri suo. Nihilominus quia facultas est propter usum, consonantius rationi est, ut qui alterum privat usu, non ei simpliciter facultatem conferat.

Concordant quoque recentiores *Sanchez de matrim. lib.5. disp.10. per tot. Laiman. lib.5. tract.10. par.2. cap.7. n.9. Gonzal. in cap. si conditiones sub n.8. ibique Barbos. n.3. de conditionibus appositis, Pirhing. ad lib.5. Decretal. tit.5. §.3. sub n.13.* aliique plures, qui a Scribentibus allegantur, quibus addi possunt *Salmaticenses oper. moral. to.2. tract.9. de matr. cap.7. dub.3. per tot. & signanter a n.95. Schmaltzgrueber ad lib.4 Decr. tit. de condit. appositis §.5. n.119. & plur. seq.* ubi dicunt, hanc esse probabiliorem sententiam, & omnibus respondent, quæ in contrarium afferri possunt.

Haud urgente, quod conditiones sæpe memoratæ non fuerunt in actu matrimonii expositæ, sed quod consensus fuit liber, & absolutus, itaut a præcedentibus conditionibus videatur esse recessum; in quo rerum themate standum est pro validitate matrimonii juxta celebrem *gloss. in cap. tua nos in verbo mulierem, de sponsal. & matrim.* ibi, *sed pone, quod aliquis protestetur coram pluribus, quod omnia, quæ dicet, & faciet, non faciet animo contrahendi matrimonium, & postea publice dicat, consentio in te, numquid est hic matrimonium, vel non? In casu isto dico, quod Ecclesia judicare debet pro matrimonio, quia recurrendum est ad communem verborum intelligentiam; talia enim verba non possunt servire suæ intentioni; præterea si probet illa verba quæ protestatus fuit primo; potuit postea recedere ab illa voluntate, & consentire in illum, & hoc videtur per illud, quod postea publice facit, etsi dicat, quod adhuc tempore contractus erat in eadem voluntate, non creditur ei, quia contra eum debet fieri interpretatio, quia dolum adhibet*; Prætermisso quippe, quod hoc assertum Glossæ sibi vindicat locum, quando protestatio emissa fuit ab altero ex contrahentibus, vel conditio ab altero ex contrahentibus apposita fuit altero ignorante, cum in hac hypothesi verificetur dolus; secus autem, quando tenor protestationis, vel conditionis devenit ad notitiam alterius ex contrahentibus, uti cumulatis concordantibus late probat *Sanchez de matrim. lib.2. disput.45. n.19.* vis major constituitur in singularibus facti circumstantiis; si etenim Apocha, in qua conditiones continentur, fuit instan-

instante muliere ab Advocato composita, si ipsa scripsit, sibi sufficere proprii honoris incolumitatem, qua concurrente professionem emittere volebat Regularem, *che l'accudisse in quell'afflizione, ed in quel conflitto, e che la cavasse da quell' inferno, fosse come si fosse, e solo voleva onore, e salvazione, e che subito subito sarebbe Monica*, si die 6. Maii apocham conditionibus repletam, & supra relatam subscripsit; si a viro quoque consulti fuerunt Theologi super Apocæ validitate, si proprius contrahentium Parochus credidit, se non posse huic matrimonio, utpote conditionato assistere, itaut hac de causa prævia Patriarchæ licentia Prior S. Laurentii matrimonio interfuerit, si paulo ante matrimonium Vir, & Parocho, & Testibus aperuit, se matrimonium contrahere relative ad Apocham, & juxta tenorem ipsius, omnia hæc simul juncta ostendunt, imperceptibile esse, quod in actu matrimonii ab hisce conditionibus recedere voluerit, & eo fortius, cum juxta supradicta nocte, diei 6. mensis Maii apocæ manifestatio facta sit Parocho, & Testibus, & die sequenti hora decima contractum sit matrimonium, absque eo quod ullum fuerit datum a muliere signum recedendi ab Apocha, quam ipsa procuraverat, & die immediate præcedente subscripserat, & deficiente verisimilitudine recessus, non videtur dubitandum de nullitate matrimonii, ut in his præcisis terminis firmant *La Croix in Theolog. moral. to.2. lib.6. part.3. cap.2. de matr. pag.247. Pignatell. consult.136. per tot. to.9.*

Minus refragante, quod vir habuisse dicitur copulam cum muliere, hinc inferendo ad recessum a protestationibus, & a conditionibus, uti probat *Text. in cap. per tuas de conditionibus appositis, & in cap. insuper, qui matrimonium accusare possint*; Copula hæc siquidem debet subsequi matrimonium, ut per eam dici valeat recessum fuisse a conditionibus, & hujus subsequentis copulæ nulla fit mentio in binis sententiis de partibus, in quibus momenta rationum afferuntur pro supposita matrimonii validitate; Constanter ulterius hæc copula a Ludovico negatur, & quatenus eadem intercessisset, non suffragaretur ad effectum, de quo agitur, cum recessus a protestatione per copulam subsecutam procederet de jure Canonum; secus autem de jure Conciliari, uti bene ponderat *Sanchez de matr. lib.2. disp. 45. qu.2. n.21.*

Addunt Scribentes, matrimonium modo supra exposito contractum, habendum esse pro matrimonio ficto ex honesta tamen causa reparandi honorem mulieris, in quo rerum themate de ejus nullitate non est dubitandum, juxta *Text. in cap. tua nos de sponsalibus*.

Plura alia tum facti, tum juris argumenta in Scripturis circumferendis legi possunt, unde onus erit EE. VV. decernere.

An matrimonium sit nullum in casu &c.

Ex hactenus deductis Matrimonium esse nullum, in casu &c.

Sess. 25. de ref. c. 19. PROVINCIÆ ROMANÆ CAPPUCCINORUM NULLITATIS PROFESSIONIS. Cum in Constitutionibus Ordinis Cappuccinorum *cap.2.* a Sede Apost. in forma specifica confirmatis ita legatur, *qui Elephantia, morbo caduco, aut alia infirmitate contagiosa afficitur; non recipiatur. Et si quis talis receptus fuerit, eo quod interrogatus talem infirmitatem manifestare noluerit, declaratur, Religionem ad eum retinendum minime velle esse obligatam*, nonnullæ hac de causa exoriuntur controversiæ super validitate nonnullarum Professionum in eodem Ordine emissarum sub obtentu, quod profitentes morbo Epileptico laborabant.

Quidam Pater Joannes Franciscus de Messina appellatus in sæculo Franciscus Spa-

Spadarius quæstionem movit super nullitate Professionis a se emissæ in Ordine Cappuccinorum, ex quo, dum eam emisit, morbo Epileptico laborabat, auditaque informatione Procuratoris Generalis, & excitata oppositione, quod nullitas erat inducta favore Religionis, & non Religiosi, & quod in Constitutionibus Ordinis, non aderat Decretum irritans, sed simplex interdictum sine Decreto irritante, quo deficiente poterat Religio expellere Professum, absque eo quod Professus invita Religione ad sæculum redire posset, nulla fuit in hac Sac. Congregatione capta resolutio, sed dictum *die 2. Julii* 1723., quod Causa iterum proponeretur.

Auctoritate Eminentiss. D. mei Cardinalis Barberini Protectoris Ordinis Cappuccinorum, cum de facultate Religionis ejiciendi eum, qui Professionem emisit, dum morbo Epileptico laborabat, nulla esse posset controversia, res eo devenit, ut Superiores suum benigne dederint assensum prædicto Joanni Francisco, ut ad sæculum redire posset, & in eorum Decreto expressa fuit causa morbi Epileptici, ne videretur, quod ille ejectus fuisset a Religione tanquam incorrigibilis, & gesta a Patribus Superioribus fuerunt ab hac Sacra Congregatione confirmata.

Terminata modo prædicto lite inter Religionem, & memoratum Joannem Franciscum, alia consimilis insurrexit controversia inter eandem Religionem, & Patrem Joseph Maria de Palliano contendentem, Professionem a se emissam in Ordine Cappuccinorum *anno* 1714. esse nullam ex eodem capite morbi Epileptici, quo laboravit usque ab infantia, laboravit tempore proximo susceptioni habitus Religiosi, laboravit paulo post emissam Professionem, & actu etiam laborat, uti colligitur ex plurium testium, licet formiter non examinatorum attestatione, itaut dicatur, non esse dubitandum de morbi existentia tempore Professionis, cum in morbis habitualibus, probatis extremis, media præsumantur.

Antequam quidquam in causa perageretur, actum fuit cum P. Procuratore Generali, ut videretur, an Superiores Ordinis se gerere vellent erga Patrem Josephum, sicuti se gesserunt erga P. Joannem Franciscum; At eodem expresse dissentiente, juxta morem dictum fuit, ut formiter audiretur, & suam exararet in scriptis informationem.

Paruit Procurator Generalis mandatis, recitatisque verbis suarum Constitutionum jam supra relatis; inquit ex illis inferri, competere Religioni facultatem ejiciendi taliter Professos, sed volente Religione Professionem ab eis emissam esse validam, & multo magis, cum in Capitulo Generali habito *anno* 1633. propositum fuerit sequens dubium, *utrum profitens cum taciturnitate morbi Neapolitani, aut alterius incurabilis contra Statuta Ordinis sit vere Professus* & fuerit responsum *esse verum Professum, quia nostra Constitutio non irritat Professi nem*.

Pro Patre Josepho scriptura exhibetur R.P.D. mei de Lanfredinis utriusque Signaturæ Referendarii, & Pauperum in Civilibus doctissimi, & diligentissimi Advocati, in qua strenue probare contendit, Religiosam professionem involvere contractum correspectivum, & ultro citroque obligatorium, itaut deficiente consensu ex parte Religionis, professio debeat esse nulla, & irrita etiam ex parte Professi.

Allegantur in eadem scriptura punctuales auctoritates *Capon. discep.*53. *n.* 33. *& seq. P. Bartholomæi de Vecchiis Cappuccini in libro, cui titulus praxis observanda in admittendis ad Religionis statum novitiis disp.* 13. *dub.*15.*n.*4.,*& n.*8. *& Patris Thesauri Cappuccini in libro Romæ impresso cui titulus, Esposizione sopra la Regola del Serafico P.* S.*Francesco cap.*2.

qui in

qui in terminis Constitutionum Ordinis Cappuccinorum pugnant pro nullitate Professionis ab eo emissæ, qui morbo Epileptico laborabat.

Alia plura tum ex facto, tum ex jure petita legi possunt in eadem elaborata scriptura per manus circumferenda; quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An constet de causis restitutionis in integrum in casu &c.

Ad Eminentissimum Protectorem juxta mentem.

Aliquæ remanserunt causæ in folio præcedentis Congregationis, quæ non fuerunt resolutæ; supplices itaque preces EE. VV. exhibentur pro earum resolutione, & dictæ Congregationis Folii reassumptione.

Sess. 22. c. 9. de ref.

BONONIEN.

1. An constet de validitate translationis Ven. Confraternitatis Salutis ab Ecclesia Villæ Fontanæ ad Ecclesiam Hospitalis Peregrinorum San. Antonii Abbatis Terræ Medicinæ in casu &c.
2. An sustineatur Breve Apostolicum concessionis perpetuæ Ecclesiæ modo dicti Hospitalis pro exercitio functionum Ecclesiasticarum Confraternitatis in casu &c.
3. An valeat eadem Confraternitas ab Ecclesia Hospitalis prædicti Sac. Imaginem Beatæ Mariæ Virginis Conceptionis singulis annis in Festo Sancti Pii Quinti, seu in Dominica eidem festivitati sequenti ad dictam Ecclesiam Villæ Fontanæ processionaliter transferre; subinde die Sabbati immediata post Festivitatem Sancti Augustini ad dictam Ecclesiam Sancti Antonii Terræ Medicinæ restituere; nec non successivo die Dominico Missa solemni, ac Vesperis cum cantu celebratis, Processionem generalem facere per dictam Terram Medicinæ in casu &c.
4. An hujusmodi processione expleta, possit Cappellanus Confraternitatis superpelliceo, & stola indutus, absente, vel etiam renuente Parocho, populum benedicere in casu &c.
5. An liceat eidem Confraternitati facere aliam Processionem Pœnitentiæ nuncupatam in una ex diebus Hebdomadæ Sanctæ in casu &c.
6. An sustineatur aggregatio Confraternitatis facta Archiconfraternitati Cinturatorum Bononiæ in casu &c.
7. An ratione Privilegiorum ejusdem Archiconfraternitatis liceat ipsi Confraternitati facere Processiones in quartis Dominicis cujuslibet mensis, & alias tam intra, quam extra ambitum Ecclesiæ in casu &c.
8. An liceat eidem Confraternitati celebrare per annum Missas privatas, & solemnes, tam pro vivis, quam pro defunctis in casu &c.
9. An liceat Confraternitati Salutis sepelire in propria Ecclesia Cadavera Confratrum, & Consororum, qui ibidem elegerint Sepulturam; & an ejusdem Cappellanus, absente Parocho, valeat Officium, aliasque functiones super iisdem Cadaveribus explere in casu &c.
10. An eidem Confraternitati liceat associare Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, & Cadavera Defunctorum cum aliis Confraternitatibus, atque cum ipsis interesse Processionibus in casu &c.
11. An liceat dictæ Confraternitati facere Novenas ante solemniores suæ Ecclesiæ festivitates cum expositione Sanctissimi, necnon tempore infirmitatis alicujus Confratris velatam Pixidem exponere, & ipsius Cappellano in prædictis functionibus Populum benedicere in casu &c.

12. An

12. An liceat ejuſdem Confratribus recitare in dicta Eccleſia Hoſpitalis Peregrinorum Sancti Antonii Horas Canonicas cum Cantu; vel abſque Cantu in caſu &c.
13. An in ſæpedicta Eccleſia Confraternitatis haberi poſſint publicæ Conciones de tempore dictarum Novenarum, & publicationis Indulgentiarum, aliarumque Eccleſiaſticarum functionum in caſu &c.
14. An eidem Confraternitati liceat quæſtuare, tam intra, quam extra Territorium caſtri Medicinæ in caſu &c.
15. An liceat Confratribus Sanctæ Mariæ Salutis Saccis indutis proceſſionaliter ad Eccleſiam Archipresbyteralem accedere ad effectum Sacram Euchariſtiam ſumendi, tum in ſolemnitate Paſchali pro ſatisfaciendo præcepto Eccleſiæ, tum aliis diebus infra annum; & an Archipresbyter eiſdem dicto modo accedentibus teneatur Sacram Euchariſtiam ſubminiſtrare in caſu &c.

Non Propoſita.

NOVARIEN.

I. *An denunciationes matrimoniorum, & Ordinandorum, aliæque ſimiles functiones Parochiales faciendæ ſint in celebratione Miſſæ Parochialis, quæ celebratur in Parochiali, & Collegiata Burgi Manerii, ſeu potius liceat Præpoſito, & Parocho ejuſdem Collegiatæ, illas facere in celebratione Miſſæ Conventualis, contradicente Capitulo in caſu &c.* Seſſ. 24. c. 7. de Ref.
II. *An liceat eidem Præpoſito, & Parocho habere Conciones ad populum in diebus Dominicis, & feſtivis inter celebrationem dictæ Miſſæ Conventualis abſque conſenſu Capituli in caſu &c.*

Ad primum arbitrio Parochi. Ad ſecundum affirmative dummodo fiant ex ſuggeſtu, & non excedant medietatem horæ.

COMEN.

An ſit ſtandum in primo, vel ſecundo loco deciſis. Seſſ. 24. c. 7. de ref.

Standum eſſe in ſecundo loco deciſis, & amplius.

MEDIOLANEN.

Seſſ. 14. c. 7. de refor.

I. *An Orator ſit de jure irregularis quoad Ordines ſuſcipiendos in caſu.* & quatenus affirmative.
II. *An ei ſit concedenda diſpenſatio in caſu &c.*

Non propoſita cum reliquis.

PLACENTINA. Licet juxta diſpoſitionem Sac. Concilii Trid. *ſeſſ.* 14. *cap.* 7. ille, qui ſua voluntate homicidium perpetravit, etiamſi crimen id nec ordine judiciario probatum, nec alia ratione publicum, ſed occul- Seſſ. 14. c. 7. de Ref.

tum

tum fuerit, nullo tempore ad Sacros Ordines promoveri poſſit, ſed omni Ordine, & Beneficio, & Officio Eccleſiaſtico perpetuo carere debeat.

Quæ diſpoſitio Conciliaris, ſicuti Summi Pontificis poteſtatem nec excludit, nec excludere poteſt in eo, quod attinet ad diſpenſationem ſuper irregularitate ex tali homicidio derivante, utpote, quæ non a jure Divino, ſed a jure humano cauſam habet, *Gibalin. de irregul. cap.2. qu. prima in expoſitione, & confirmatione propoſitionis num.4., & pluribus ſeqq. Fagnan. in cap. Henricus n.30. & 31. de Clericis pugnantibus in duello, Piringh. ad titulum Decretalium de homicidio voluntario lib.5. tit.12. ſect.5. §.13. n.125. Anaclet. ad eundem titulum decretal. §.6. n.216.*

Sic abſque dubio oſtendit, quanta cum maturitate, & quam magnis intercedentibus cauſis Summi Pontifices ſe gerere debeant in conſimilibus concedendis diſpenſationibus, uti bene ponderata dicta Conciliari diſpoſitione proſequuntur *Campanil. in diverſ. juris Canonici rubr.11. cap.23. n.128. Barboſa ad dictum Concilii locum n.9. Suarez de cenſuris diſp.44. ſect. 4. n.36. Vaneſpen. juris Eccleſ. to.1. par.2. tit.10. cap.8. n.27.*

Cui profecto Scribentium aſſertioni Apoſtolica Sedes ſe in facti contigentiis adæquate conformavit, cum in Promovendis, hoc eſt in illis, qui ante homicidium non erant in Sacris Ordinibus conſtituti, & voluntate ſua homicidium patrarunt, teſtetur *Fagnan.* ſe nunquam vidiſſe conceſſas fuiſſe diſpenſationes, uti habetur in *Commentariis ad caput Henricus num.41. de Clericis pugnantibus in duello*, ibi, *licet cum promovendis in homicidio voluntario nunquam meminerim diſpenſatum*, niſi forte diſpenſandi in Religione profeſſionem Regularem emittere voluiſſent; tunc etenim indulgetur diſpenſatio cum clauſula, ſi, & poſtquam Regularem profeſſionem emiſerint, uti docent *Piring. & Anaclet. locis citatis*, & bene adnotavit *Covar. ad Clementinam ſi furioſus de homicidio ſecunda parte §.3. ſub n.3.*

Thomas nihilominus Arcelli nobili genere procreatus, quique pro diſpenſatione ſuper irregularitate contracta ex cauſa homicidii multis ab hinc annis perpetrati, ſupplex exoravit, & pluries, & pluries rejectus eſt, humilimas iterum porrigit preces pro dicta obtinenda diſpenſatione.

Factum autem ita ſe habet. Viginti, & tribus circiter ab hinc annis cum Thomas in juvenili ætate conſtitutus familiari confidentia cuidam matronæ inſerviret, & res hæc animum Mariti in turbationem conjecerit, Thoma ab inde citra minus frequenter, & majori cum cauthela prædictam Matronam domi viſitare incæpit, ſed cum quadam die, dum hæc Ruri moraretur, & Thomas eam ſalutaturus domum eſſet ingreſſus, inexpectatus ſupervenit Maritus, a quo veritus mortem ſibi intentari, ſubito terrore correptus, cum nullus alius evadendi modus ſuppeteret, archibuſium, quod gerebat pilis ferreis onuſtum, exploſit, & Maritus vulneratus paulo poſt mortuus eſt.

Nullus ſuper hoc delicto proceſſus confectus eſt, cum rumor invaluerit, infelicem Maritum inter nemora adjacentia periiſſe, vel Pado ſe funeſte commiſiſſe, ſed paulo poſt diffuſa fama delicti a Thoma patrati, ut ipſe ſuæ indemnitati conſuleret a Patria, & toto ſtatu Ducis Parmæ aufugit, & ad patriam deinde reverſus treſdecim circiter ab hinc annis nullum non toto hoc tempore veræ pænitentiæ, & publicæ ædificationis ſpecimen exhibuit, tum ſe abſtinendo ab omni mundana converſatione, tum eleemoſynas liberaliter elargiendo, tum Sanctiſſima Sacramenta frequentando, tum demum Congregationibus, Oratoriis, & Miſſionibus, quæ quotannis fiunt a Patribus Jeſuitis impigre aſſiſtendo. De-

Desumuntur hæc omnia ex Informatione Ordinarii, qui eam sic concludit: crederem cum Oratore ad reliquos minores, & Sacros etiam Presbyteratus Ordines promoveri cupiente, benigne agendum, prævia dispensatione ab Irregularitate ob id incursa; nullum enim scandalum, meo videri, oriri potest ex simili, licet extraordinaria Sanctæ Sedis gratia, tum ob longum temporis spatium fluxum a die commissi delicti, quod ipsius memoriam pene abolevit, tum ob ejus recentem vitæ tenorem, cessurum, ut juvat sperare, in totius Populi, & præcipue hujus Cleri Sæcularis maximam ædificationem.

Post hæc transeundo ad ea fundamenta, quæ ultra favorabilem Episcopi informationem prodesse possunt instantiæ, prætermissaque longa annorum intercapedine a die commissi delicti, & continuata per tantum temporis spatium vita exemplari, quas circumstantias maximopere in casu, & ad effectum, de quo agitur, attendendas esse monet *Corrad. in praxi dispensat. lib.5. c.1. n.3.*, vis intrinseca stat in hoc, quod homicidium a Thoma patratum dici nequit homicidium per industriam, per insidias, & ex proposito, & quando homicidium tale non est, non videtur, quod Irregularitas ex eo contracta sit ea, cui Sacrum Concilium Tridentinum loco citato taliter adversatur, ut dispensationem super eadem maximopere difficilem, & quodammodo impossibilem constituat.

Quod autem homicidium a Thoma patratum non fuerit patratum per industriam, per insidias, & ex proposito, ex supra exposita facti serie desumitur.

Quod deinde Sacrum Concilium Tridentinum non adversetur quoad Dispensationem nisi homicidio per industriam, per insidias, & ex proposito, ex ejus verbis *sess.14 cap.7.* desumitur, ibi, *dum etiam, qui per industriam occiderit proximum suum, & per insidias ab Altari avelli debeat.*

Comprobatur hoc ipsum assumptum ex resolutionibus hujus Sacræ Congregationis, quæ *anno* 1587. censuit, Irregularem esse illum, qui mandavit hominem baculo percuti cum expressa prohibitione, ne occideretur, si Mandatarius fines mandati excedendo hominem occiderit; rursus irregularem esse illum, qui mandavit, ut Cajus occideretur, si Mandatarius Titium interfecit, uti habetur in dubio *ad Positionem* 22. *pag.59. & pag.66, ad cap.7. sess.14.*, Sed utramque hanc Irregularitatem non esse ex illis, quarum dispensationi pro ascensu ad Sacros Ordines Sacrum Concilium adversatur.

Cohærenter ad has resolutiones Doctores asserunt, Sacrum memoratum Concilium adversari tantummodo Dispensationibus ex homicidio per industriam, insidias, & ex proposito patrato, *Vanespen. Juris. Eccles. tomo primo par.2. tit.10. cap.8. n.25.* ibi: *Homicidium voluntarium, de quo hic loquitur Synodus, plerique intelligunt homicidium per industriam, insidias, & ex proposito patratum,* optime *Zipæus consult. unica de homicidio, Barbos. de officio Episcopi par.2. allegat.39. n.49. Garz. de benef. par.7. cap.11, n.44.* ibi, *Concilium requirit homicidium per industriam, per insidias, & ex proposito*, & quatenus infamia opponeretur, hæc non est infamia juris, sed infamia facti, quæ tollitur facto contrario; constanti videlicet emendatione per triennium continuata. *Abb. in cap.21. num.2. de accusat. Silvester verb. infamia num.11. Antonell. de Regim. Eccles. leg.1 cap.6. num.17.*

Causa hæc pluries proposita fuit, sed nunquam resoluta: Cumque hodie iterum

rum proponatur, & Scriptura cum novis facti circumstantiis, & juris fundamentis per manus circumferatur, onus erit EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Sess. 23. c. 18. de Ref.

COLONIEN. ERECTIONIS SEMINARII. Necessitas erigendi Seminarium Episcopale, quæ viget in omni Diœcesi, ad tramites *cap.* 18. *sess.* 23. *de Reformat.* urgentior esse dicitur in Civitate Coloniensi, tum quia in ejus confiniis degunt plurimi Calvinistæ, & Lutherani, tum quia in Diœcesi Canonicatus adsunt, & Vicariæ, & desunt Ecclesiastici capaces, itaut oporteat uni, eidemque personæ plures Vicarias, & plures Canonicatus conferre.

Sub Electoribus Ferdinando, & Maximiliano serio cogitatum fuit de Seminarii institutione, & de hac ipsa re actum fuit in Statutis Synodalibus *anni* 1662. uti habetur *part.* 3. *tit.* 10. sed cum omnia incassum ceciderint, & remedia a Sacro Concilio Tridentino præscripta ad praxim deduci non possint, tum quia desunt Beneficia simplicia liberæ collationis; tum quia propter præterita Bella Clerus adeo oneribus, & taxis gravatus est, ut ulterius gravari non possit ad contribuendum Seminario erigendo, hinc est, quod præsens Archiepiscopus, & Elector Coloniensis animum convertit ad petendam a Sede Apostolica suppressionem cujusdam domus Presbyterorum nuncupatorum *Fratrensium* Civitatis Coloniæ, ut in ea erigi queat Seminarium, nec non ad supplicandum pro applicatione redditιuum ad eosdem Fratres pertinentium, qui ascendere dicuntur ad annuam circiter summam scutorum 560. monetæ Romanæ, ut novi Seminarii Alumni substententur, oblata Presbyteris Fratrensibus commoditate habitandi in eadem domo, dummodo tam ipsorum, quam Alumnorum capax sit, aut in alia a se reperienda una cum victus præstatione, & aliquorum reddituum assignatione, usquequo vel a se, vel ab aliis iidem obtineant Ecclesiastica Beneficia sufficientia pro sua commoda manutentione.

Utque notio habeatur horum Presbyterorum Fratrensium, operæ pretium est scire Congregationem hanc exordium habuisse in Civitate Monasteriensi in loco fontis Saliensis sub Martino Papa V. & deinde *anno* 1439. erectam fuisse in Collegiatam ab Eugenio IV. in Civitate Coloniæ in loco, qui dicitur *Veindebach*, & ab eo duabus similibus Congregationibus Monasteriensi, ac Vesaliensi unitam, uti habetur ex Bulla unionis, quæ etiam fuit ab Alexandro Septimo confirmata, qua tamen unione minime obstante, unaquaque Domus vivit separatim, & independenter ab alia, ut in Italia vivunt Domus, seu Congregationes Sancti Philippi Nerii.

Congregatio Coloniæ, pro cujus suppressione exoratur, novem constat Presbyteris, qui a Rectore gubernantur; ipsi ad communem mensam accedunt, Chorum quotidie frequentant pro recitandis Horis Canonicis, quas tamen solemnioribus tantum festis canunt, habitu Clericorum sæcularium utuntur, professionem emittunt, in qua fidelitatem Domui promittunt, & etiam observantiam vitæ castæ, & communis, & in casu discessus, vel expulsionis e dicta Domo, se obligant ad ingrediendam Religionem approbatam, studiis tamen non se exercent, nec aliud opus pium peragunt, quod ad publicam Fidelium commoditatem tendat, & Teste nuntio Apostolico *otio potius marcescunt, & scandali præbent occasionem.*

Atque hinc redeundo ad ea, a quibus non inutiliter digressi sumus cum petitio

titio ab Archiepiſcopo, & Electore Colonienſi Summo Pontifici exhibita fuerit ad hanc Sacram Congregationem remiſſa, & juxta morem ſcriptum fuerit Nuntio Colonienſi pro Informatione, & ejus Informatio ſuppreſſioni favorabilis ſupervenerit, nihil aliud remanere videtur, quam capita rationum Electori faventium, & Presbyterorum Fratrenſium reſponſiones una cum replicationibus Promotoris Fiſcalis recenſere.

Ducto itaque exordio a momentis rationum, quæ Archiepiſcopo favent, eadem conſiſtunt, primo in neceſſitate Seminarii, ſecundo in deficientia aliorum mediorum, quæ a Sacro Concilio Tridentino pro erectione Seminarii ſtatuta ſunt, tertio in exemplis, quæ a Nuntio Apoſtolico, & a Scribentibus referuntur conſilium ſuppreſſionum favore Seminarii, quarto in ſpeciali neceſſitate habendi pro erectione Seminarii Domum Presbyterorum, de quibus agitur, cum juxta patrias leges exquirendus ſit conſenſus omnium totius Civitatis in ſuis Tribubus Congregatorum, antequam Domus in manus mortuas tranſeat, quinto in ſubventione memoratis Presbyteris ſuppeditanda, uſquequo Beneficia Eccleſiaſtica conſequantur, & ultimo tandem, ex quo Alumni Seminarii Horas Canonicas in Choro recitare & Miſſas poterunt celebrare, ad quæ capita reducitur totum id, quod modo fit a Presbyteris Fratrenſibus.

Tranſeundo ad rationes, quæ Presbyteris modo dictis aſſiſtunt, prima deſumitur, ex quo licet ipſi ſtudiis non vacent, vacant tamen Choro, & celebrationi Miſſarum, & privatæ lectioni Sacrorum Librorum ad tramites ſui Inſtituti; ſecunda deſumitur, ex quo Vicinis Hæreticis ſtrenue obſiſtunt Viri docti Coloniæ degentes, & Patres ſocietatis Jeſu, itaut præciſa non adſit neceſſitas Seminarii; tertia deſumitur ex aſſertione, quod in aliis locis Diœceſis Seminarium erigi poſſet, ſi pecuniæ in hanc cauſam erogarentur; quarta ex quo Seminarium commode erigi valeret per applicationem mulctarum, & aliorum jurium Archiepiſcopalium, quinta ex non adeo difficili impoſitione Taxæ ſuper numeroſo Clero primario, & ſecundario totius Diœceſis, ultimo demum ex non admiſſibili diſmembratione Collegiatæ, quæ aliis Collegiatis unita fuit Auctoritate Apoſtolica, & multo magis dictis Collegiatis inauditis.

Ad hæc Fiſcalis excipit, ſupponendam eſſe, non diſputandam Seminarii neceſſitatem, aliiſque prætermiſſis, quibus ſufficiens reſponſio ex ſupradictis eruitur, in eo, quod attinet ad mulctas, & juria Fiſcalia, dicitur hæc ſemper eſſe incerta, eadem in majori parte Diœceſis erigi non poſſe ob reſiſtentiam Principum Territorialium, ipſa vix ſufficere pro ſumptibus neceſſariis Officii, ſemper ulterius applicata fuiſſe pro uſibus piis, ſed ſummam exactam, & modo prædicto applicatam vix ſatis eſſe pro manutentione unius, aut alterius Alumni.

Circumferuntur Scripturæ; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An ſit locus ſuppreſſioni Domus Presbyterorum nuncupatorum Fratrenſium Civitatis Coloniæ pro erectione Seminarii in eadem Civitate in caſu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An, & quomodo ſit providendum quoad Presbyteros in eadem Domo exiſtentes, & convivventes in caſu &c.*

ULIXBONEN. OCCIDENTALIS. Secuta diviſione Civitatis Ulixbonen. in duas partes æquales, Orientalem videlicet, & Occidentalem, relictaque parte Orientali ſub antiquo Archiepiſcopatu Ulixbonenſi tunc, & *Seſſ. 23. c. 18. de Refor.*

 uſque

usque in præsens vacante, & assignata parte Occidentali novo Archiepiscopatui cum Patriarchali denominatione erecto, & ad hanc Metropolitanam, & Patriarchalem Ecclesiam translato Thoma de Almeida Episcopo Portugalliensi, exortæ sunt controversiæ inter Curiam Ecclesiasticam Orientalem, & Curiam Patriarchalem Occidentalem; Procurator etenim Curiæ Patriarchalis huic Sac. Congregationi exposuit, nonnullos Clericos Patriarchatus origine, & domicilio subditos petiisse promotionem ad Sacros Ordines ad titulum Patrimonii, & fuisse rejectos, ipsosque subinde habito recursu ad Episcopum Tagastensem Vicarium Capitularem Orientalem, fuisse Sacris Ordinibus initiatos ad titulum nonnullarum Cappellaniarum existentium in Ecclesiis Diœcesis Ulixbonen. Orientalis, quæ Ecclesiastica Beneficia dici non poterant, & deficientibus literis testimonialibus Patriarchæ Occidentalis, quæ erant necessariæ, in hypothesi, in qua per impossibile prædictæ Cappellaniæ fuissent vera Ecclesiastica beneficia.

Adeoque propositis in Sac. Congregatione habita die 13. Junii 1722. sequentibus dubiis,

I. *An licitæ fuerint Ordinationes in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An sic Ordinati remanserint suspensi, & per exercitium Ordinum Irregulares.*

III. *Quibus pœnis obnoxius remanserit Episcopus Tagasten., qui Ordines contulit in casu &c.*

Nulla tunc fuit capta resolutio, sed dictum, quod *audiretur Ordinarius Ulixbonen. Orientalis, qui interim abstineret ab Ordinatione ad titulum Cappellaniarum, de quibus agebatur, tamquam ad Beneficia.*

In sequelam hujus rescripti admonitus fuit Ordinarius Ulixbonensis Orientalis, ut sua jura deduceret, repropositaque instantia *die* 26. *Jun.* 1723. sub iisdem dubiis supra recensitis, informante tantum Curia Occidentali, *ad primum, & secundum responsum fuit affirmative, & ad tertium dictum est, Episcopum remansisse obnoxium pœnis impositis a Sac. Concilio Tridentino, & a Bulla Speculatores.*

Ordinarius Orientalis petiit, & obtinuit novam audientiam, disputatoque in Congregatione habita *die* 20. *Novemb. ejusdem anni* 1723. sequenti dubio, *an sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.* die 26. Junii 1723. responsum fuit *dilata, & quod coadjuvarentur probationes tam super qualitate singularum Cappellaniarum, quam super qualitate singulorum Ordinandorum.*

A die hujus rescripti plures elapsi sunt menses, absque eo quod ab Ordinario Orientali aliquid exhibitum fuerit super qualitate singularum Cappellaniarum; cumque ad imponendum tandem finem huic controversiæ Promotor Fiscalis Patriarchatus Ulixbonen. Occidentalis in scriptura per manus circumferenda strenue probare conetur, eos, qui ordinati fuerunt ab Ordinario Orientali, & qui subditi erant Patriarchatus Occidentalis, ordines recepisse sine literis testimonialibus Patriarchæ, & insuper Cappellanias, ad quarum titulum fuerunt ordinati, non esse vera Ecclesiastica Beneficia, onus erit EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 26. *Jun.* 1723.

Die

Die Veneris 28. Junii 1724.

AVONEN, In Constitutionibus Synodalibus Diœcesis Savonen. editis *anno 1627.* hæc habentur, *in Oratoriis autem in quibus concessa fuerit licentia generaliter celebrandi Missam, nunquam intelligatur concessa in diebus solemnibus, scilicet Nativitatis Domini, Epiphaniæ, Paschatis Resurrectionis, Ascensionis, Pentecostes, Corporis Christi, Assumptionis B. Mariæ Virginis, omnium Sanctorum, & Patroni Ecclesiæ Parochialis, in districtu cujus dicta Oratoria sita sunt.* *Sess. 22. in Decreto de Observan. & Evit. in cel. Missa.*

Consimilia habentur in Constitutionibus Synodalibus anni 1667. in quibus hæc alia verba adduntur, *sicut nec etiam in triduo Passionis Domini Nostri, quod si in aliquo ex his diebus quis ausus fuerit celebrare, Oratorium quidem ipso facto Ecclesiastico subjaceat Interdicto, Sacerdos vero, qui celebraverit, suspensionis pœnam ipso facto incurrat.*

Sub obtentu, quod Sacerdos Petrus Pratus Cappellanus Ecclesiæ S. Mariæ de Areneto, qui anno 1723. abstinuerat a celebranda Missa in prædicta Ecclesia feria quinta Majoris Hebdomadæ, missam in eadem Ecclesia celebraverit, nulla obtenta licentia, in proxima festivitate Paschatis Resurrectionis, Episcopus Savonen. eum declaravit suspensum a Divinis, & Ecclesiam S. Mariæ de Areneto Ecclesiastico supposuit Interdicto, & quia tutus ad prædictam Ecclesiam non dabatur accessus, ut in ejus Portis affigi posset Interdictum, idem Episcopus demandavit Parochis Loci Varazzæ, ut illud inter Missarum solemnia publicarent, & in Portis suarum Ecclesiarum affigerent;

Appellatio fuit a Sacerdote, nec non a Senatore Ambrosio Imperiali, ad quem dicta pertinet Ecclesia, interposita ad Tribunal A.C., Causaque subinde remissa ab Auditore Sanctissimi ad hanc Sacram Congregationem, datæ fuerunt juxta morem literæ ad Episcopum, ut informaret:

Episcopus in sua informatione retulit se ad suspensionem, & Interdictum devenisse in executionem Constitutionum Synodalium in superioribus relatarum, & præcipue cum dubitari non possit; quod Ecclesia S. Mariæ de Areteno non sit sub illis compræhensa; licet enim antiquioribus temporibus juxta communiorem opinionem fuerit Ecclesia Monialium, Monialibus tamen sæculo decimoquarto ad alium locum translatis, transiit ad Laicos, & nunc pertinet ad Senatorem Imperialem, concludendo, quod quidquid esset de statu antiquo, in statu certe præsenti reputari non potest Ecclesia, sed Oratorium, cum antiqua Janua, per quam patebat aditus in viam publicam; modo sit clausa, cum ulterius versus medium eadem Ecclesia sit quodam muro divisa, & demum in latere ipsius Ecclesiæ aperta modo sit quædam porta, per quam patet aditus non in viam publicam, sed ad Atrium, seu *Cortile* palatii Senatoris Imperialis, quod est muris circumdatum, itaut ingressus a via publica ad Ecclesiam non detur, nisi mediante Ostio prædicti Atrii; sive Cortilis.

Circumstantia hæc facti maximopere ponderatur a Scribentibus pro Promotore Fiscali, qui contendunt, nec Oratorium publicum, multoque minus Eccle-

Ecclesiam dici posse illam, quæ sita est in Atrio alicujus Palatii muris circumdato, & eo fortius, quia cum Episcopus Ostunen. supposuisset Interdicto quandam parvam Ecclesiam sitam in cortili palatii cujusdam Magnatis, sub fundamento, quod esset compræhensa sub prohibitione Sacr. Concilii Tridentini, Sacra Congregatio Episcoporum, & Regularium, referente claræ memoriæ Cardinali Ferrario *die* 20. *Martii* 1698. censuit, removendum esse Interdictum, dummodo tamen aperiretur Ostium Oratorii in viam publicam, vel removerentur Valvæ impedientes ingressum in cortile, & clauderetur omnis aditus ad Ecclesiam a Palatio, uti plene habetur apud *Monacell. tom.*1. *pag.*93. *num.*7.

Addunt iidem scribentes, nullum momentum esse constituendum vel in administratione Sacramentorum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ, vel in asservatione Olei Infirmorum in memorata Ecclesia, sive Oratorio S. Mariæ de Areneto, aut demum in præterita observantia, juxta quam Missæ in eadem celebratæ dicuntur etiam Festis solemnioribus, tum quia Sacramentorum administratio facta est de licentia Parochi, tum quia memorata observantia nec potest esse declarativa, nec præscriptiva; non declarativa, quia nimis clara est litera Constitutionum Synodalium; non præscriptiva, tum quia non est formiter probata, tum quia adsunt intermediæ conquestiones Episcoporum, iidemque demum Scribentes concludunt, quod sive Ædes Sacra S. Mariæ de Areneto sit Ecclesia publica, sive Oratorium privatum, nunquam in ea poterat celebrari Missa diebus Paschalibus, eo quod dicta Ædes pertinet ad Senatorem Imperialem, & Constitutiones Synodales prohibent celebrationem *in Oratoriis Sæcularium quocumque nomine appellatis*.

Scribens e contra pro Senatore, & pro Sacerdote Cappellano plura congerit ad suadendam nullitatem tum suspensionis, tum Interdicti, quæ fuse legi possunt in Scriptura per manus circumferenda, & in eo, quod attinet ad qualitatem, an Ædes Sacra S. Mariæ sit Ecclesia publica, vel Oratorium privatum, a qua circumstantia nedum pendet resolutio primi dubii infra referendi, sed etiam secundi, quoad justitiam suspensionis, & interdicti, pluribus suadere conatur, dictam Ædem Sacram esse publicam Ecclesiam, itaut exempta dici debeat a dispositione Constitutionum Synodalium, quæ sunt coarctatæ ad privata Oratoria, nec prætendi valet, quod extendantur ad Ecclesias publicas, in quibus Missæ diebus etiam solemnioribus jure suo celebrantur.

Hinc transeundo ad probationes, quæ afferuntur ad effectum suadendi, quod Ædes Sacra S. Mariæ sit publica Ecclesia, & non Oratorium privatum; prima constituitur in statu Antiquo, quo attento, si Ædes Sacra erat Ecclesia Monialium, eadem utique esse non poterat Oratorium privatum, sed publica Ecclesia; secunda est, quod eadem Ædes Sacra fuit per unctionem Chrismatis in muris consecrata, uti desumitur ex Crucibus, quæ adhuc existunt in ejus lateribus; tertia est, quia adhuc hodie prope eam adest Campanile cum Campana fusa *usque de anno* 1011.; quarta est, quia in ea existunt quatuor Altaria; quinta, quia de assensu Parochi S. Ambrosii Terræ Varaginis in eadem conservari consuevit Oleum Sanctum; sexta, quia Cappellanus in ipsa vices Parochi quodammodo gerit, administrando Sacramentum Pœnitentiæ, & Sacramentum Eucharistiæ; septima, quia in ea publicæ Festivitates celebrantur, accedentibus præcipue habitatoribus Areneti, & aliorum locorum, & Villarum adjacentium,

necnon

necnon Confraternitatibus ad colendam antiquam Crucifixi Imaginem in uno ex Altaribus ipsius collocatam; Octava, quia *anno* 1722. Missa, vidente Parocho Taraginis, & non contradicente, celebrata fuit in ea a Cappellano nocte Nativitatis Domini, & Missæ pariter in præteritum fuerunt celebratæ diebus solemnioribus etiam post editas Constitutiones Synodales; Ultima demum, quia san. mem. Clemens XI. per suas literas Apostolicas in forma Brevis expeditas *die* 21. *Februarii* 1705. Senatori Imperiali indulsit, ut quædam Missa quotidiana, quæ Romæ celebrari debebat pro Defunctis in Altari Privilegiato, celebrari posset in Æde Sacra S. Mariæ de Areneto, quam vocavit *Ecclesiam*, superaddita expressione commoditatis Christi Fidelium ad eandem Ecclesiam devotionis gratia confluentium.

Ad partes posito, quod Ecclesia versus medium sit quodam muro divisa, & quod clausa fuerit antiqua Janua, per quam patebat aditus ad viam publicam, & aperta modo reperiatur quædam Janua Ecclesiæ, quæ tendit ad Atrium Palatii Senatoris, quod Atrium est muris circumdatum; loquendo quippe de muro, dicitur illum elevatum fuisse non ad tollendam communicationem Ecclesiæ cum via publica, sed ad sustinendum Tolum, cujus imminebat ruina; & sermonem habendo de reliquis, subditur, antiquam Ecclesiæ Januam, quæ modo clausa est, numquam habuisse immediatum aditum ad viam publicam, sed ad Atrium, sive Plateam antiqui Monasterii, quæ erat muris circumdata; itaut tota differentia intercedens inter statum antiquum, & statum præsentem, non sit in hoc reponenda, quod antiqua Ecclesia haberet aditum immediatum ad viam publicam, & quod de præsenti non detur aditus ab Ecclesia ad viam publicam, nisi per Atrium, sive plateam Ecclesiæ contiguam, sed in hoc alio, quod juxta statum antiquum patebat a via publica ad Ecclesiam aditus per duplicem plateam, & per duplicem Ecclesiæ portam, quando modo a via publica patet accessus ad Ecclesiam per unam tantum plateam, & unam tantum Ecclesiæ portam.

Addunt Scribentes pro Senatore, præsentem Ecclesiæ Januam non distare ab antiqua, nisi per viginti passus, & accedentes ad Ecclesiam posse in eam ingredi, absque eo quod palatium Senatoris ingrediatur, nec locum situm ante Ecclesiam, & muris circumdatum appellari posse cortile palatii, sed esse potius denominandum Ecclesiæ plateam, nec muri circumdarium operari posse, quod Ecclesia habens aditum immediatam in dictam plateam muro circumdatam desinat esse publicam, & transeat in natura Oratorii privati, cum hic in Urbe habeamus publicas Ecclesias SS. Dominici, & Xysti, S. Cosmatis, S. Alexii, S. Laurentii in Perpenna, quarum portæ non habent egressum in viam publicam, nisi per locum muris circumdatum.

Ad calcem Folii nonullæ transcribuntur Resolutiones hujus S. Congregationis, quem ad rem facere posse videntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An Ædes Sacra S. Mariæ de Areneto sit Ecclesia publica, vel Oratorium privatum in casu &c.*

II. *An constet de nullitate, & injustitia Interdicti, & respective suspensionis a Divinis in casu &c.*

Dilata, & fiat Planta Judicialis, & addatur dubium juxta Mentem.

Cac-

Causæ, quæ sequuntur, indecisæ remanserunt in proxime præterita Congregatione; adeoque dignabuntur EE.VV. Folium prædictæ Congregationis reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

Sess. 22. c. 9. de Ref.

BONONIEN.

1. An constet de validitate translationis Ven. Confraternitatis Salutis ab Ecclesia Villæ Fontanæ ad Ecclesiam Hospitalis Peregrinorum San. Antonii Abbatis Terræ Medicinæ in casu &c.
2. An sustineatur Breve Apostolicum concessionis perpetuæ Ecclesiæ modo dicti Hospitalis pro exercitio functionum Ecclesiasticarum Confraternitatis in casu &c.
3. An valeat eadem Confraternitas ab Ecclesia Hospitalis prædicti Sac. Imaginem Beatæ Mariæ Virginis Conceptionis singulis annis in Festo Sancti Pii Quinti, seu in Dominica eidem festivitati sequenti ad dictam Ecclesiam Villæ Fontanæ processionaliter transferre; subinde die Sabbati immediata post Festivitatem Sancti Augustini ad dictam Ecclesiam Sancti Antonii Terræ Medicinæ restituere; nec non successivo die Dominico Missa solemni, ac Vesperis cum cantu celebratis, Processionem generalem facere per dictam Terram Medicinæ in casu &c.
4. An hujusmodi processione expleta, possit Cappellanus Confraternitatis superpelliceo, & stola indutus, absente, vel etiam renuente Parocho, populum benedicere in casu &c.
5. An liceat eidem Confraternitati facere aliam Processionem Pœnitentiæ nuncupatam in una ex diebus Hebdomadæ Sanctæ in casu &c.
6. An sustineatur aggregatio Confraternitatis facta Archiconfraternitati Cinturatorum Bononiæ in casu &c.
7. An ratione Privilegiorum ejusdem Archiconfraternitatis liceat ipsi Confraternitati facere Processiones in quartis Dominicis cujuslibet mensis, & alias tam intra, quam extra ambitum Ecclesiæ in casu &c.
8. An liceat eidem Confraternitati celebrare per annum Missas privatas, & solemnes, tam pro vivis, quam pro defunctis in casu &c.
9. An liceat Confraternitati Salutis sepelire in propria Ecclesia Cadavera Confratrum, & Consororum, qui ibidem elegerint Sepulturam; & an ejusdem Cappellanus, absente Parocho, valeat Officium, aliasque functiones super iisdem Cadaveribus explere in casu &c.
10. An eidem Confraternitati liceat associare Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, & Cadavera Defunctorum cum aliis Confraternitatibus, atque cum ipsis interesse Processionibus in casu &c.
11. An liceat dictæ Confraternitati facere Novenas ante solemniores suæ Ecclesiæ festivitates cum expositione Sanctissimi, necnon tempore infirmitatis alicujus Confratris velatam Pixidem exponere, & ipsius Cappellano in prædictis functionibus Populum benedicere in casu &c.
12. An liceat ejusdem Confratribus recitare in dicta Ecclesia Hospitalis Peregrinorum Sancti Antonii Horas Canonicas cum Cantu, vel absque Cantu in casu &c.
13. An in sæpedicta Ecclesia Confraternitatis haberi possint publicæ Conciones de tempore dictarum Novenarum, & publicationis Indulgentiarum, aliarumque Ecclesiasticarum functionum in casu &c.

14. An eidem Confraternitati liceat quæstuare, tam intra, quam extra Territorium castri Medicinæ in casu &c.
15. An liceat Confratribus Sanctæ Mariæ Salutis Saccis indutis processionaliter ad Ecclesiam Archipresbyteralem accedere ad effectum Sacram Eucharistiam sumendi, tum in solemnitate Paschali pro satisfaciendo præcepto Ecclesiæ, tum aliis diebus infra annum; & an Archipresbyter eisdem dicto modo accedentibus teneatur Sacram Eucharistiam subministrare in casu &c.

Ad primum, & secundum affirmative. Ad tertium affirmative, de licentia tamen Ordinarii. Ad quartum affirmative in propria Ecclesia, negative extra propriam. Ad quintum affirmative, de licentia tamen Ordinarii. Ad sextum affirmative. Ad septimum affirmative intra ambitum, negative extra ambitum. Ad octavum affirmative quoad Missas privatas tam pro vivis, quam pro defunctis, quo vero ad solemnes pro vivis affirmative, & quoad solemnes pro defunctis serventur Constitutiones Synodales. Ad nonum affirmative ad primam partem, & quoad secundam negative, nisi Parochus vocatus renuat, vel alium Sacerdotem non substituat. Ad decimum affirmative dummodo sit invitata. Ad undecimum serventur Constitutiones Synodales. Ad duodecimum affirmative. Ad decimum tertium affirmative in omnibus de licentia Ordinarii. Ad decimum quartum, & decimum quintum arbitrio Ordinarii, & amplius in omnibus.

PLACENTINA. *Sess. 14. c. 7. de Ref.*

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Iterum proponatur.

COLONIEN. ERECTIONIS SEMINARII. *Sess. 23. c. 18. de Ref.*

I. *An sit locus suppressioni Domus Presbyterorum nuncupatorum Fratrensium Civitatis Coloniæ pro erectione Seminarii in eadem Civitate in casu &c.*, & quatenus affirmative.
II. *An, & quomodo sit providendum quoad Presbyteros in eadem Domo existentes, & conviventes in casu &c.*

Non proposita cum sequentibus.

ULIXBONEN. OCCIDENTALIS. *Sess. 23. c. 8. de refor.*

An sit standum, vel recedendum a decisis die 26. Junii 1723.

Sess.24.c.1. de Ref. mat.

ALBINGANEN. MATRIMONII. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 12. *Februarii* 1724., nec ulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod scriberetur Episcopo juxta instructionem. Dignabuntur itaque EE. VV., qui habent folium dictæ Congregationis, illud benigne reassumere, & qui non habent, poterunt ejus compendium in hoc restrictu legere,

Sub fundamento, quod Michael Angelus Marchesius stuprasset Mariam Eustachiam filiam Nicolai Simonis Caretti, habito a prædicto Nicolao recursu ad Senatum Januensem, data fuerunt ab eodem Senatu opportuna mandata, ut Michael Angelus Carceribus manciparetur, & quatenus id fieri non posset, quod vocaretur Nicolaus Marchesius ejusdem Pater ad effectum, ut ipse reditum filii curaret, & ejus animum disponeret ad contrahendum matrimonium cum Maria Eustachia.

Michael Angelus reperiri non potuit; cumque ejus Patri subinde imperatum fuisset, ut intra terminum sex dierum se Genuam conferret ad Valvas Audientiæ Ducalis Palatii, idemque promptam exhibuisset imperio obedientiam, Michael Angelus filius, ut Patrem ab ulterioribus molestiis liberaret, se sponte constituit in Carceribus Albinganensibus.

Constitutus Michael Angelus in carceribus pluries institit, ut processus conficeretur, & in sua Causa prout de jure procederetur, sed cum nihil fieret ad tramites petitionis, idemque bene perceperit, se e carceribus non esse egressurum, nisi matrimonium contraxisset cum Maria Eustachia, operæ pretium esse censuit, extrajudiciales, quas poterat, emittere protestationes; qua de causa suo Confessario consignavit quatuor epistolas opportuno tempore revelandas, quibus declaravit, quod quatenus a se, vel a suo Procuratore matrimonium cum Maria Eustachia celebraretur, semper illud haberi deberet pro nullo, utpote contracto, ex quo amplius carcerem, incommoda, & infirmitates contractas sufferre non poterat.

Post hæc, Michael Angelus traductus fuit ad carceres Civitatis Januen., in quibus cum animum explicasset de matrimonio cum Maria Eustachia contrahendo, fuit è carcere extractus, & ad Cancellariam Criminalem adductus, in qua per publicum Instrumentum constituit Joannem Baptistam Cipolinum suum Procuratorem ad contrahendum in Civitate Albinganensi matrimonium cum prædicta muliere; cumque confecto mandato Procuræ fuerit Michael Angelus iterum in carcerem conjectus, non fuit ab illis dimissus, nisi postquam per publicum, & juridicum documentum constitit, matrimonium fuisse a Procuratore contractum cum Maria Eustachia in Civitate Albinganensi.

Acquisita modo prædicto libertate, Michael Angelus publice protestatus est, Mariam Eustachiam nec esse, nec unquam futuram esse suam legitimam uxorem, nullaque cum ipsa habita cohabitatione in alienas se transtulit regiones, delataque Causa nullitatis matrimonii ad hanc Sacram Congreg. de ea actum fuit *die* 12. *Febr. currentis anni*, nec ulla capta fuit resolutio, sed dictum, uti supra expositum est, quod scriberetur Episcopo juxta instructionem.

Tunc solum Michael Angelus jura sua deduxit, & Maria Eustachia licet sæpius citata, comparere recusavit, & licet nulla allata stupri probatione matrimonium habitum fuerit pro nullo, cum contractū fuerit propter vim, & metum cadentem in constantem virum, ad differentiam casus in quo stuprum præcessisset, in qua facti specie matrimonium, licet metu contractum, esset

esset validum, juxta late deducta per *Raynald. to.2.obser.crim.cap.*23.§.4. *n.66. & seqq. & præsertim n.*71. *& aliis seqq.* cum nihilominus EE. PP. ex scripturis a Michaele Angelo exhibitis deprehenderint, suspicionem aliquam adesse de sponsalibus antea initis inter ipsum, & Mariam Eustachiam, & ab ipso fuisse expeditam dispensationem ad effectum contrahendi matrimonium, non obstante impedimento quarti gradus consanguinitatis, necessarium existimarunt, ut litteræ darentur ad Episcopum pro informatione tam super sponsalibus, quam super dispensatione.

Cohærenter ad hæc datæ fuerunt litteræ ad Episcopū, qui respondit, Patrem Mariæ Eustachiæ commorari in Civitate Januensi, & se nihilominus pluries interpellasse Patruum cum eadem cohabitantem, ut apocham sponsalium exhiberet, nec eam unquam fuisse exhibitam, & impossibile esse, eam reperire, concludendo contra sponsalia hisce verbis, *ex iis tamen, quæ ex extrajudicialibus documentis haurire potui, satis constare visum est, inter præfatos intercessisse quandam informem sponsalium Apocham pluribus obnoxiam exceptionibus, quod forsan causam dedit, ut semper ejus exhibitio declinaretur.*

E quoad punctum dispensationis, transmissa est ab Episcopo attestatio sui Vicarii Generalis, qui inquit, se Romam scripsisse pro obtinenda dispensatione in quarto gradu consanguinitatis, instante patruo Mariæ Eustachiæ, qui etiam exbursavit pecuniam necessariam, absque eo quod aut Michael Angelus, aut ejus Pater ullam minimam partem habuerint in requirenda, aut impetranda dispensatione, *ne detti Sig. Padre, e figlio Marchesi, o verun' altro per essi m' anno dato alcun' ordine di commetterla, ne pagato alcun denaro per conto di essa.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An constet de nullitate matrimonii in casu &c.

AMALPHITANA. Promothor Fiscalis Curiæ Archiepiscopalis Amalphitanæ *die* 16. *Aug.* 1723. instantiam promovit adversus Canonicos Dominicum, & Philippum de Ferignis, ut declararentur incursi in suspensionem ad tramites edicti jam emanati super adimplemento celebrationis Missarum, ex quo primus defecerat in celebratione Missarum 76. & secundus pariter defecerat in celebratione Missarum 53. quas uti Canonici celebrare tenebantur ratione Beneficiorum, & Cappellaniarum, quas obtinebant, & Vicarius generalis eadem die monitorium expedivit adversus prædictos Canonicos, ut intra terminum trium dierum docerent de adimplemento, & satisfactione Missarum *anni* 1722. tum ratione Canonicatuum, tum aliorum Beneficiorum, & Cappellaniarum, quo termino elapso, nec iisdem docentibus de satisfactione Missarum, dixit, eosdem comparere debere die sequenti ad videndum se denunciari suspensos juxta normam citati edicti. *Sess.*25. *c.*3. *de ref.*

Intra terminum trium dierum, & signanter die 19. ejusdem mensis Augusti Canonici de Ferignis comparuerunt, asserendo nunquam fuisse in usu in Metropolitana Amalphitana, quod celebrationes Missarum adnotarentur in libro Sacristiæ, & libros pro adnotatione fuisse solum confectos *die* 1. *Nov.* 1721. ex hoc inferendo satis constare de celebratione Missarum pro *anno* 1722. cum Missæ, quæ fuerunt celebratæ post librorum confectionem, fuerint in illis adnotatæ, & reliquæ, quæ in illis non sunt adnotatæ, fuerint anticipate celebratæ, uti suo juramento declararunt, concludendo, non posse adversus ipsos procedi ad ullum actum, & se appellationem interpo-

nere ad S. Sedem, quatenus jurata probatio anticipatæ satisfactionis non admitteretur, & quia hoc ipsorum juramentum non fuit admissum, appellationem in forma a non admissione juratæ probationis ad Sedem Apostolicam interposuerunt *die* 20. *Augusti hora* 11.

Hæc appellationis instantia fuit eadem die præsentata *hora* 12. cumque Vicarius Generalis eosdem iterum monuerit ad diem primam juris, quæ erat *dies* 20. *mensis Aug.*, ut comparerent in Curia Archiepiscopali ad dicendum quidquid opponere potuissent, & ad audiendam provisionem, quæ capi debebat *ipsa die* 20. declaravit, Philippum, & Dominicum Canonicos de Ferignis esse incursos in pœnam suspensionis a Divinis, juxta legem edicti jam promulgati, eosdemque suspensos declaravit propter omissam celebrationem Missarum, *eademque die* 20. *Aug.* Cedulones exposuit, ut suspensio omnibus innotesceret, devolutaque causa in gradu appellationis ad A.C. eademque subinde ab Auditore Sanctissimi remissa ad hanc S. Congregationem, disputatur in præsenti de viribus memoratæ suspensionis.

Porro Canonici contendunt, suspensionem non sustineri, quia processum fuit ad eandem, necnon etiam ad ejus declaratoriam, non obstantibus binis præcedentibus appellationibus, quas solemniter interposuerant.

Addunt, dubitandam non esse etiam de injustitia suspensionis; quandoquidem in eo, quod attinet ad Missas, quas uti Canonici celebrare tenebantur, defectus celebrationis quoad Canonicum Philippum consistit *in Missis* 53. celebratio etenim aliarum usque ad numerum 180. adnotata est in libris Sacristiæ, idemque Canonicus Philippus juravit, se eas celebrasse ante appositionem librorum in Sacristia; cum etenim annus in Missis celebrandis incipiat a mense Sept., & *de mense Nov. anni* 1721. fuerit liber in Sacristia appositus, potuit idem Canonicus *Missas* 53. celebrare ante librorum appositionem, & loquendo de Canonico Dominico, cum ejus annua obligatio sit *in Missis* 180. & defectus celebrationis sit juxta prætensionem Fiscalis *quo ad Missas tantum* 76. quæ non reperiuntur adnotatæ in libris Sacristiæ, juramentum ab ipso præstitum de harum Missarum celebratione ante librorum appositionem in Sacristia dicitur esse sufficiens ad rem, & ad effectum, de quo agitur, & eo magis cum hæc juramenta fuerint præstita a viris timoratæ conscientiæ, & in Ecclesiastica dignitate constitutis.

In eoque, quod spectat ad alias Missas, quas dicti Canonici celebrare tenebantur ratione Beneficiorum, & Cappellaniarum, quas obtinent, Canonicus Philippus contendit, fidem esse præstandam suo juramento quoad Missas 52. quas ait se celebrasse tanquam Beneficiatum S. Andreæ *usque ad mensem Nov.* 1721. quo libri fuerunt appositi in Sacristia, & quia idem Canonicus Philippus habet aliud Beneficium Smi Crucifixi cum onere *Missarum* 104. de harum celebratione subdit, non esse dubitandum, cum eadem desumatur ex quietantiis, & receputis Canonici Nicolai Scandapiego, qui testatus est, se eleemosynam recepisse, & pro Canonico Philippo celebrasse; non obstante declaratione a d. Nicolao subsequenter facta, quod Missæ a se celebratæ pro *anno* 1721. non erant 104. sed solum 73. quia hæc declaratio, teste eodem Canonico Nicolao, facta non est juxta veritatem, sed propter timorem minarum ipsi a Vicario Generali incussarum, & post hæc sermonem transferendo ad Canonicum Dominicum de Ferignis, habet ipse utique aliqua alia Beneficia cum onere annuarum Missarum 52. at istarum celebrationem, inquit, esse sufficienter probatam ex declarationibus Sacerdotum tam sæcularium, quam Regularium, qui eas celebrarunt,

runt, quod a se fieri poterat, cum non teneretur eas per seipsum celebrare, & eædem non essent affixæ certis Altaribus.

Hæc sunt, quæ continentur in Scriptura Canonicorum per manus circumferenda. De juribus autem Promothoris Fiscalis loqui non possum, cum petitæ a me fuerint, sed nunquam delatæ ejusdem scripturæ; solumque adnotare fas sit, regulam esse, quod Missarum celebratio probatur ex libro, in quo earum celebratio adnotatur *juxta resol.*372. *Ricci par.*3. Item in hoc distingui applicationem a celebratione, quod celebratio probanda est per testes, vel scripturam, quando applicatio probatur per juramentum ejus, qui celebravit *juxta consult.* 219. *Pignatel. tom.*4. sed omitti nequit id, quod habetur in instructione quinta *apud Monacel. to.*3. *pag.*217. *n.*14., ibi: *quando nascesse difficoltà intorno alla prova della celebrazione, la quale non si potesse giustificare coll' esibizione de' Libri, nei quali non si trovasse notata, si deve sempre ammettere per prova legitima. e sufficiente l' attestazione giurata dei Celebrante, che però se bene il Vescovo può, anzi deve ordinare, che le Messe celebrate per adempimento degl' oblighi, si debbano da' Celebranti notare l' istesso giorno, che averanno celebrato nel libro ritenuto in Sacristia, e multuare con pena pecuniaria quelli, che trascureranno, e mancheranno di farlo, non deve però far Decreto, nè Ordine, che se non si noteranno nel libro, non si ammetta altra prova.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An suspensio sustineatur in casu &c.

EISTETTEN. Joannes Vvolfangus Baur post laudabiliter plurium annorum spatio exercitum munus Advocati in Curia Eistettensi tum Ecclesiastica, tum Laica, amicorum potius suasu, quam proprio impellente genio, matrimonium contraxit *die* 14. *Novemb.* 1712. cum Anna Maria Felicitate. *Sess.24. c.6. de ref. Matr.*

Post unam, aut alteram Conjugum cohabitationem, Mulier conquesta est de viri impotentia, quoad Matrimonii consummationem, sed propinquis adhortantibus, non statim virum in judicium vocavit, sed per integrum mensem quoad torum cum ipso cohabitavit, usquequo proprium deplorabilem statum pertæsa, nec valens amplius animæ, & corporis dispendium pati, litem super nullitate Matrimonii introduxit coram Vicario Generali Vvormatiensi, & Judex, instante Viro, ulteriorem cohabitationem præscripsit.

Anna desperatione adacta solemniter protestata est, se nedum carceres, sed mortem potius oppetituram, quam reditum ad cohabitandum cum viro; cumque ex alia parte ex quodam actu gesto in sessione Consistoriali, Judici visum fuisset, a viro admissam fuisse propriam impotentiam, eundemque ingenue confessum fuisse, se nec consummasse, nec potuisse consummare Matrimonium, operæ pretium existimatum est desistere ab ulteriori præcepto cohabitandi, nec ullum amplius viro movente verbum de uxore revocanda ad obsequia matrimonialia, nulla prolata fuit sententia super nullitate matrimonii, ea potissimum ponderata ratione, quod concurrente spontanea desertione Causæ, inutile erat ad sententiam procedere, & signanter, ut pudori mulieris, & existimationi viri parceretur.

Ab inde citra vir, & mulier vixerunt separatim; cumque tribus ab hinc annis vir exoptaverit ad Sacros Ordines transire, vocato consilio tum Confessarii, tum aliorum Religiosorum, sic res composita fuit, ut præstito a mu-

muliere consensu, necnon ab ipsa emisso juramento, seu voto Castitatis in sæculo, vir sacris initiaretur, prout a suo Episcopo initiatus fuit, & deinde de Canonicatu provisus, in quo statu de præsenti permanet magna cum ædificatione totius Civitatis.

Tractu temporis, Anna cæpit stimulis carnis agitari, exhibitoque san. me. Innocentio VIII. supplici libello pro absolutione a juramento, seu Voto Castitatis, uti dictum est, emisso, necnon pro dispensatione super matrimonio a se inito tanquam rato, & non consummato, remissisque a Sanctitate Sua precibus ad hanc Sacram Congregationem, datæ sunt juxta morem litteræ ad Ordinarium pro informatione, & voto.

Supervenit Ordinarii informatio, ex qua præcedens facti narratio desumpta est, idemque Ordinarius videtur esse in sensu favorabili, cum asserat se maximopere timere, ne denegato petito a muliere remedio, eadem se a jugo Ecclesiæ subducat, & ad partes transeat Hæreticorum, & eo fortius cum de necessitate promiscua sit in illis locis Catholicorum, & Hæreticorum habitatio, & quia ab eodem Ordinario transmissa fuerunt acta Consistorialia, nec ullus, quem sciam scribat in hac Causa, necessarium esse existimavi eorum tenorem hic per compendium exponere.

Sermonem itaque transferendo ad Acta Consistorialia, ex illis habetur; primo, quod mulier asseruit, a viro jam admissum fuisse, quod matrimonium non fuerat consummatum, nec potuerat consummari; Secundo, quod ea se promptam exhibuit ad jurandam non consummationem; Tertio, quod ipsa humiliter institit pro Causæ definitione ad normam juris; Quarto, quod vir excepit, se revera copulam attentasse, sed absque effectu; Quinto, quod idem ait in mentem suæ conjugi venisse, quod non consummatio matrimonii processerat ex crassitie membri virilis, quando dubitari poterat, an eadem causam haberet ab arctitudine vasis muliebris; Ultimo tandem, quod instabat pro cohabitatione triennali.

Hæc sunt, quæ in Actis Consistorialibus continentur; cumque duo a muliere petantur, absolutio videlicet, & dispensatio a juramento, seu voto Castitatis, & dispensatio super matrimonio rato, & non consummato, aliaque quoad utrumque caput petitionis adnotanda videntur.

Et quidem quoad absolutionem, seu dispensationem a juramento, seu voto Castitatis, in Sacris Canonibus statutum est, non posse virum ad Sacros Ordines promoveri, nisi adsit licentia uxoris, & nisi eadem continentiam profiteatur, uti habetur in *cap. Conjugatus de conversione conjugatorum*, ibi: *nullus conjugatorum est ad Sacros Ordines promovendus, nisi ab uxore continentiam profitente fuerit absolutus*: & licet quæstio sit, an in hoc rerum statu sufficiat simplex votum castitatis in sæculo, vel potius sit necessarium Votum solemne emittendum una cum professione Religiosa, uti habetur apud *Gloss. in citato Textu*; communior nihilominus, & recepta est sententia, quod si mulier sit senex, & non suspecta de incontinentia sufficiat votum simplex castitatis in sæculo; & quod solemnis professio requiratur, si mulier sit de incontinentia suspecta, vel si sit juvenis, sive deinde suspecta sit, sive non de incontinentia, uti probat *Text. in Can. Episcopus dist.* 77. ibi: *Sane si conjugati juvenes consenserint ordinari, etiam uxorum voluntas ita requirenda est, ut sequestrato mansionis cubiculo, religione promissa, posteaquam pariter conversi fuerint, ordinentur*, & est de mente *Divi Thomæ in quartum senten. dist.* 37. *qu.* 1. *art.* 2. *ad secundum* ibi: *Si uxor sciat, & de ejus consensu vir Ordinem Sacrum susceperit, tene-*

netur continentiam perpetuam vovere , non tamen tenetur Religionem intrare , si sibi non timeat de periculo castitatis , propter hoc , quod vir ejus solemne votum emisit , si autem sine ejus consensu susceperit , non tenetur, quia ex hoc nullum ei præjudicium generatur, & late prosequuntur recentiores *Fagnan. in cap. conjugatus n.*10. *& seqq. de conversione conjugatorum, Navar. in manual. cap.*22. *n.*52. *in fine , Sanchez de matrim. lib.*7. *disp.*39. *n.*6. mortuoque viro , mulier , quæ dederat consensum , ut ille ad Ordines Sacros promoveretur , licet votum simplex castitatis emiserit, utpote non suspecta de continentia , vel in juvenili ætate non constituta,non potest cum ullo alio matrimonium contrahere,juxta *Tex.in Can. seriatim dist.*32. ibi : *quod si quis ex præfatis Ordinibus desiderat ad Subdiaconatum ascendere , nequibit hoc sine consensu uxoris suæ, ut fiat de carnali deinceps spirituale conjugium , nemine eos ad hoc cogente . Neque permittitur postea uxor jungi eidem marito suo carnaliter , nec cuiquam nubere in vita , aut post mortem illius* , & matrimonium , hoc minime obstante , contractum , nedum esset illicitum , sed invalidum , non ratione voti , sed ex constitutione Ecclesiæ , quæ propter reverentiam Ordinis Sacri hoc impedimentum dirimens constituit juxta late deducta apud *Sanchez de matr. lib.*7. *disput.*40. *per totam* .

Quoad dispensationem vero super matrimonio rato , & non consummato,præmisso , quod matrimonium licet ratum , & non consummatum , non dissolvitur quo ad vinculum per susceptionem Sacri Ordinis,juxta *Text.in cap. antiquæ de voto, & voti redemptione inter extravagantes Joannis XXII.* ad differentiam Professionis Religiosæ , per quam solvitur etiam quoad vinculum juxta *Can.*6. *sess.*24. *de matr.* præmissoque ulterius, certam esse Summi Pontificis potestatem in dissolvendo matrimonio rato , & non consummato , causa nihilominus , & quidem magni momenti necessaria est , ut ad dictam dissolutionem procedatur, certaque debet esse non consummatio , ejusque probatio non desumitur ex sola conjugum assertione , sed alia requiruntur , & signanter experimentum inspectionis , juxta *Text. in cap. fraternitati , & in cap. litteræ de frigidis , & maleficiatis , & in cap.proposuisti de probationibus* .

Hæc quoad petitiones a muliere propositas ; quando autem illis sepositis agendum esset de nullitate matrimonii , plures utique superessent articuli examinandi , an videlicet impotentia , de qua nunc agitur , utpote non absoluta , sed respectiva , sit impedimentum impediens , & dirimens matrimonium ; Antiquiores etenim Theologi cum Divo Thoma in 4. *sent. dist.*34. *qu. prima art.*2. *ad* 5. id expresse negarunt , & e contra recentiores voluerunt , quod impotentia respectiva sit impedimentum impediens , & dirimens matrimonium quoad illud genus personarum , quod impotentia respectiva respicit ; secus autem quoad alias . Rursus quatenus ex arctitudine fœminæ impedimentum non consummationis procederet , examinandum esset , an dicta arctitudo tolli posset sine peccato , & sine periculo vitæ ; vel cum peccato , aut cum periculo vitæ ; in primo etenim casu matrimonium esset validum ; secus in secundo , juxta late deducta per *Cleric. de Sacram. matr. dec.*32. *n.*26. & demum antequam ad ulteriora procederetur , disputandum esset , an triennalis cohabitatio præcedere deberet , juxta *Tex. in cap. laudabilem de frigidis , & malefic.* sed cum de matrimonii dissolutione ad tramites juris in præsenti non agatur , dignabuntur EE. VV. decernere .

I. *An*

I. *An Sanctissimo Domino Nostro consilium præstandum sit prò dispensatione super voto castitatis in casu &c.*

II. *An eidem Smo Domino Nostro consilium præstandum sit pro dispensatione super matrimonio tanquam rato, & non consummato in casu &c.*

Sess.25.c.3. de refor.

RAGUSINA. Sub obtentu, quod Joannes Sordagnia Parochus loci Zaptat a septennio adulterium frequentissime commisisset cum quadam Aniza Pestichiza muliere conjugata, se ulterius negociis sæcularibus immiscuisset, negotiationis videlicet Tabacci, & Piscationis, graviter ulterius deliquisset in administratione Sacramentorum, cum plures ejus Parochiani ipsius culpa sine Sacramentis mortui essent, & aliquando ulterius renuisset Cadavera mortuorum ad sepulturam associare, Archiepiscopus Ragusinus instante Promothore Fiscali, delegavit Sacerdotem Joannem de Angelis pro confectione processus.

Delegatus Parochum suspendit a Divinis; cumque Parochus ad Urbem accesserit, & recursum habuerit ad hanc Sacram Congreg., datæ fuerunt litteræ ad Archiepiscopum, qui copiam Actorum transmisit.

Delata ad Urbem dicta Actorum copia, eademque communicata Defensori Parochi, ipse opportunum esse existimavit, ne continentia Causarum divideretur, in hac eadem Sacra Congr. instare tum pro revocatione suspensionis, tum pro absolutione ab impictis suo principali Criminibus.

Concordavit in hoc assumpto etiam Defensor Promothoris Fiscalis, contenditque suspensionem sustineri, sed processum super criminibus non esse completum, & sic esse locum eius impinguationi.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An suspensio lata per Delegatum Curiæ Archiepiscopalis Ragusinæ contra Rev. Joannem Sordagnia sustineatur in casu &c.*

II. *An constet ex processu de objectis criminibus, itaut idem sit absolvendus, vel condemnandus in cásu &c.*

Resolutio in Causa Compsana.

COMPSANA CENSURARUM. Oratorium in Aula Palatii Baronis Castri Novi situm, Sacra Visitatione perlustrans anno 1695. Vicarius Generalis Archiepiscopi, cum causa Terræmotus jam fere dirutum reperiretur, demandavit, illud non reædificari, neque Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrari, nisi docto de legitima facultate Apostolica, eo sub fundamento, quod nempe publicus ad ipsum non patebat accessus, ac intra septa Palatii positum existebat, itaut privatum, & non publicum dici deberet: Ac similiter in alia Visitatione peracta anno 1698. sub eodem motivo decretum fuit, inibi nequaquam posse celebrari Sacrum, nisi eo in pristinum restituto, ac de expressa licentia Archiepiscopi, exceptis tamen solemnioribus festivitatibus, in quibus nullatenus licita esse deberet Missæ celebratio.

His tamen non obstantibus, præfatum Oratorium reedificatum extitit, & Sacrumquoque inibi habitum fuit; Qua de re Archiepiscopus die 4. Julii anni præteriti ejusdem demolitionem præcepit, Ecclesiastico Interdicto illud supponendo, ac suspendendo a Divinis Sacerdotes Scipionem de Martino Baronis filium, & Angelum Ricciullum, qui ibidem celebrarunt: a

quo

quo tamen Decreto appellantibus Barone præfato, ac dicto Scipione filio ad A.C. prætendentibus, Oratorium prædictum esse publicum, ex quo habeat fixum Altare marmoreum, & campanile cum campana pro convocatione populi ad audiendum Sacrum; dicatum sit S.Joanni Baptistæ, qua die solemne festum celebratur cum totius Cleri assistentia; ibidem erectum reperiatur Beneficium sub eodem titulo S. Joannis Baptistæ de Jurepatronatus Baronum præfati Castri, ad quod rectores a Patronis præsentati, Institutiones ab Archiepiscopis pro tempore reportarunt, ac demum pro eo exigatur procuratio pro visitatione, allegata ulterius per præfatos appellantes ignorantia Decretorum dictarum Visitationum, remissa fuit per R.P.Auditorem Sanctissimi hujus controversiæ Decisio ad EE.VV. quæ proinde Partibus monitis, & informantibus definire non gravabuntur.

I. *An interdictum emanatum per Visitatorem sub fundamento, quod Oratorium, sive Cappella, de qua agitur, sit privata, & non publica, sustineatur, & quatenus affirmative.*

II. *An demolitio novæ fabricæ tanquam factæ post interdictum demandata per Archiepiscopum, sustineatur.*

III. *An Censuræ latæ contra Scipionem de Martino, & Cappellanum, sustineantur.*

IV. *An celebratio Missarum in dicta Cappella, sive Oratorio post dicta Decreta Visitatoris induxerit in celebrantes Irregularitatem in casu &c.*

Die 3.Maji 1704. &c. Sacra &c. Ad primum, secundum, tertium, & quartum, Respondit negative. *lib.*54. *Decret. folio* 216.

Resolutio in Causa Vercellen.

EPiscopus Vercellensis occasione Visitationis Sacrorum Liminum, inter cetera exposuit, ut infra sub 31. videlicet.

Unum ægre displicuit in Castro Catellengi Oratorium, quod licet cunctorum Rusticorum pietati pateat, tamen intra mænia ipsius Castri soli Dominorum familiæ inservit, & continuo nocturno tempore etiam hisce diebus pacis clauditur janua, hoc addito, quod etiam in diebus festis solemnioribus a Sanctissimo exceptis, ut in Paschate Resurrectionis, Natalis Domini prohibet non cessare, renuente Parocho, immo post meam Visitationem monitus, nec acquievit Dominus Castri, propria auctoritate, nec non falsa professione mala cæpta prosequendo. Hunc in professione toleravi, donec infra tempus ei præfixum, vel fidem faceret de facultate, vel eam a Sanctissimo obtineret, abstinendo in talibus diebus solemnioribus ad præscriptum consuetæ concessionis, sed nulla obedientia.

Ad hæc 30.Septembris dictum fuit audiatur Pars, & 15. Septembris 1674., Parti petenti Commissionem in personam Episcopi vicinioris, fuit responsum. Deducat omnino Jura sua coram Ordinario. Coram eo itaque adduxit sex Testes annorum 45., 55., 65., 67., & 79., ex quorum dictis habetur, qualiter Oratorium, de quo agitur, est antiquissimum, situm est intra primam Castri portam omnibus commodum pro audienda Missa, ad illud e vicinis confluunt Habitatores, præsertim tempore excursionum militarium, & absque dicto Oratorio plures ex vicina Parochia Missa destituerentur. In dicto Castro prius fuere decem focularia, licet nunc redacta sint ad uno. Oratorium est Sacra suppellectili instructum, ab immemorabili, noctæ Nativitatis Domini celebrata fuit Missa solemnis, Epi-

ſcopi anteceſſores illud viſitarunt, & in poſſeſſione reliquerunt, immo in eo R.P.D. Goria Sacramentum Confirmationis adminiſtravit, ab eo deducitur ſolemnis Proceſſio, ac demum in eo reperitur erectus Prioratus confirmatus per ſententiam Ordinarii Vercellen. de anno 1643. Unde dicti Comites de Catellengo petunt, declarari dictum Oratorium publicum, & licere in eo celebrare etiam in feſtis ſolemnibus, juxta ſolitum. Sacra &c. Cenſuit Oratorium, de quo agitur, eſſe publicum. Die 3. Auguſti 1685. *lib.29. Decret. pag. 124. a tergo.*

Die Sabbathi 19. Auguſti 1724.

Seſs. 24. de Ref Matrim. c. 1.

UTINEN. MATRIMONII. Anna de Ambreville Muſicæ Artis pertiſſima, uti fertur, fæmina, inſtat, pro declaratione nullitatis matrimonii a ſe per verba de præſenti contracti *die* 4. *Februarii* 1720,, omiſſis de licentia Ordinarii publicationibus, cum Annibale Traerio in Oratorio Domus Comitis Annibalis de Saxis coram ipſo, & ejus filio tanquam Teſtibus, & coram Parocho S. Vincentii habilitato ab eodem Ordinario ad aſſiſtendum Matrimonio, cum non eſſet contrahentium Parochus, eademque Anna inſtat pro nullitate, non obſtante, quod *de menſe Julii* 1722. a Vicario Generali Mutinen. fuerit pronuntiata ſententia ſuper obligatione præſtationis erga Annibalem obſequiorum matrimonialium, parum urgentibus uſque deductis pro invaliditate Matrimonii, quæ Judex declaravit nec obſtitiſſe, nec obſtare.

Fundamentum Annæ conſtituitur in hoc, quod Matrimonium ab ipſa contractum cum Annibale fuit ſimulatum, in quo rerum themate non eſt obligatorum juxta *Textum in cap. nos de ſponſalibus*, & quia ad effectum probandi in foro fori ſimulationem, doceri debet de cauſa ſimulandi, & de conjecturis, & circumſtantiis ſimulationem ſuadentibus.

Cauſa ſimulandi reponitur in hoc, quod cum per quatuor menſes Anna fuiſſet detenta in Fortalitio Mutinæ, ne Matrimonium contraheret cum quodam Nobili Juvene, qui ejus erat amore captus, eidemque fuiſſet notificatum, quod egreſſum e Fortalitio nunquam eſſet conſecutura, niſi aut cum alio viro non diſparis, ſed æqualis conditionis Matrimonium de præſenti contraheret, vel profeſſionem regularem inter Moniales emitteret; alius ſibi non ſupererat modus libertatem conſequendi, quam Matrimonium ſimulando, & illud de facto contrahendo, ſed ficte tantum, & apparenter, & abſque animo ſe obligandi.

Tranſeundo ad conjecturas, ſive circumſtantias, prima deſumitur ex Epiſtolis ab Anna ante Matrimonium conſcriptis, & Mediolanum ad Abbatem Maggium tranſmiſſis, & ex ejuſdem Abbatis reſponſionibus, ex quibus colligitur, Mulierem ab Abbate requiſiviſſe, ut Virum callidum inveniret, qui aptus eſſet ad ſimulationem, eidemque ſubinde notificaſſe, quod Annibalem Traerium invenerat, cum quo erat Matrimonium ſimulatura, quod conſilium ab Abbate fuit approbatum.

Secunda eruitur ex ipſa lectura Capitulorum Matrimonialium, quæ ante Matrimonium concordata fuerunt; in illis etenim conventum eſt, quod futuri Conjuges deberent in ſeparatis domibus degere, unuſquiſque proprii

ex-

expensis usque ad proxime futurum menseMaji; ex hoc quippe insolito pacto ad simulationem arguitur, & multo magis, quia cum secuto Matrimonio Mulier adigeretur ad conficiendum dotale Instrumentum, & delata hujusce rei notitia ad Abbatem Maggium, ipse respondisset, nullum ex Instrumento præjudicium in Annam derivare posse, ex quo causa simulandi adhuc perdurabat, deventum quidem fuit *die* 23. *Februarii* ad stipulationem Instrumenti, sed in eo renovatum fuit pactum de non cohabitando usque ad supradictum mensem Maji.

Tertia est, quod Teste etiam Episcopo prædictum pactum executioni mandatum fuit; cumque die 15. Februarii, & sic paulo post stipulationem Instrumenti dotalis, ex quo nulla amplius supererat apud ignaros simulationis dubitatio de validitate Matrimonii, facile fuerit Mulieri juxta Abbatis Maggi consilium unacum Annibale accedere sub prætextu cujusdam necessitatis ad Civitatem Mantuæ, sic res disposita fuit, ut uno die citatis Equis iter perficeretur, nec sub eodem tecto insimul pernoctarent; quinimmo cum statim ac Anna ad Civitatem Mantuæ pervenit, accesserit ad Principem Gubernatorem, eique coram Annibale totam rei seriem aperuerit, & statim apud honestam Matronam se receperit, & deinde ingressa sit Conservatorium S. Francisci Tertii Ordinis, & in Foro Ecclesiastico protestationem emiserit de nullitate Matrimonii ex capite simulationis, non una, sed multiplex dicitur in hoc rerum complexu adesse simulationis conjectura.

Quarta tandem infertur ex attestatione ipsius Annibalis Traerii exarata *die* 26. *Decembris* 1723., in qua prævio juramento asserit, primo se ante Annæ carcerationem in Fortalitio Mutinensi cum ea locutum non fuisse; secundo, se in Fortalitium ingressum fuisse, ut Instrumentum musicale aptaret; tertio se Mulieri notificasse, quod non erat e Carcere egressura, nisi Monialis fieret, aut Matrimonium contraheret, eamque idcirco requisivisse, ut se in Maritum duceret; quarto fuisse ab Anna responsum, se nolle verum Matrimonium contrahere, sed illud fingere velle, ipsiusque auxilium hac de causa implorasse, uti fusius legitur in dicti Annibalis attestatione, in qua iter ad Civitatem Mantuanam, & cætera super exposita confirmat.

Fundamento simulationis aliud pro nullitate Matrimonii superadditur fundamentum a Defensoribus Annæ, quod videlicet contractum fuit propter metum cadentem in constantem mulierem, ut ipsa videlicet e carcere liberaretur, & eo fortius cum idem Matrimonium contractum quidem fuerit extra fortalitium, sed in Cappella privata Domus Comitis Gubernatoris ejusdem Fortalitii, ad quam a Fortalitio traducta est, clausis ejusdem Domus januis, parum urgente, non fuisse ipsam adactam ad contrahendum Matrimonium cum determinata persona, quia juxta veriorem sententiam læditur libertas Matrimonii, illudque idcirco nullum est, sive quis compellatur ad illud contrahendum cum una determinata persona, sive absolute, & simpliciter adigatur ad illud ineundum, relicta ineundi libertate cum indeterminata persona, uti late docent *Sanchez. de Matrim. lib.* 4. *disp.* 12. *n.* 20. *Pontius eodem tract. de matrim. lib.* 4. *c.* 14. *n.* 14. *& ex Recentioribus late prosequuntur Salmaticenses in cursu Theolog. moral. to.* 2. *tract. de matrim. c.* 9. *punct.* 3. *n.* 39. *&* 40. *Clericat. decis.* 27. *de matrim. n.* 35.

Hæc, & alia continentur in Scripturis, & Summariis pro Anna exhibitis; præter hæc autem operæ pretium esse censui perlegere Processum in Curia Episcopali Mutinensi compilatum, & breviter sub oculis EE. PP. exponere ea, quæ in ipso continentur.

Porro omissis judicialibus actis, & Annæ protestationibus de non tuto accessu ad Civitatem Mutinæ, & de impotentia reperiendi idoneum Procuratorem, tres in eodem extant extrajudiciales attestationes, quibus Procurator Annæ ex officio a Judice datus opposuit, deferendum non esse.

Prima est cujusdam Bernardi Cervatti, qui testatus est, se de ordine Genitricis Annæ ipsam Annam interrogasse tam in Fortalitio, quam in Domo Gubernatoris, an libenter Annibalem in Maritum duceret, ipsamque affirmative respondisse, & eum rogasse, ut Matrimonii conclusionem sollicitaret, ut in *Proc. fol. 45. a ter.*

Secunda est cujusdam Lotarii Bassoli, qui hoc ipsum, hoc est Annæ propensionem ad Matrimonium cum Annibale contrahendum confirmat, de auditu tamen ab Officiali Fortalitii, subditque se ea de causa Bononiam accessisse, ut sermonem haberet cum Patre Annibalis, qui etiam Mutinam venit, ut Matrimonium inter Filium, & Annam contraheretur.

Tertia est Josephi Manacordi, qui est officialis modo memorati Fortalitii, quique refert, sese sæpius Annam audivisse nullatenus de Matrimonio, quod erat cum Annibale contractura, conquerentem, sed plene approbantem, licet sæpius admonita esset a Gubernatore Fortalitii, quod serio cogitaret, cum de maxima re ageretur, *ut in d. Processu pag. 48., & 49.*

Præter has attestationes extrajudiciales adsunt bina judicialia testimonia Comitis Annibalis Saxi Gubernatoris Fortalitii, & Comitissæ Beatricis ejusdem uxoris, sed cum hæc testimonia in Summario referantur, nec aliquid relevans sit quoad ea in Processu, quod non fuerit insertum in Summario, nihil mihi quoad ea superaddendum idcirco esse videtur.

Epistolæ Abbatis Maggi, & Annæ non fuerunt exhibitæ in judicio facto coram Ordinario Mutinensi. Attestatio extrajudicialis Annibalis exarata est post Ordinarii sententiam, & sic in Processu non adest, nec in eodem Processu adsunt aliæ pleræque extrajudiciales attestationes, ex quibus nonnulla supra relata comprobantur.

His positis, onus erit EE. VV. in præsenti decernere.

An Matrimonium sit nullum in casu &c.

Dilata, & examinentur Testes formiter, & coadjuventur probationes juxta Instructionem:

In folio præcedentis Congregationis nonnulla indecisa Dubia remanserunt. Dignabuntur itaque EE. VV. illud reassumere, & sequentibus Dubiis respondere.

Sess. 23. c. 18. de Ref.

COLONIEN. ERECTIONIS SEMINARII.

I. *An sit locus suppressioni Domus Presbyterorum nuncupatorum Fratrensium Civitatis Coloniæ pro erectione Seminarii in eadem Civitate in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An, & quomodo sit providendum quoad Presbyteros in eadem Domo existentes, & conviventes in casu &c.*

Ad Primum negative. Ad Secundum satis provisum in primo, & ad mentem.

ULIX-

ULIXBONEN OCCIDENTALIS. Seff. 23. c. 8. de Ref.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 26. Junii 1723.

Quoad Primum, & Secundum pro nunc in decisis quoad Valentinum Pereiram, & Emanuelem Nunez Colares, & quoad Tertium prævio recessu a Decisis, Episcopus Tagasten. consulat Conscientiæ suæ.

AMALPHITANA. Seff. 5. cap. 3. de Ref.

An suspensio sustineatur in casu &c.

Negative, & amplius, & ad mentem.

EISTETTEN. Seff. 24. can. 6. de Refor. Matrim.

I. *An Sanctissimo Domino Nostro consilium præstandum sit pro dispensatione super Voto castitatis in casu &c.*

II. *An eidem Sanctissimo Domino Nostro consilium præstandum sit pro dispensatione super matrimonio tamquam rato, & non consummato in casu &c.*

Dilata, & ad mentem.

RAGUSINA. Sess. 25. c. 5. de Ref.

I. *An suspensio lata per delegatum Curiæ Archiepiscopalis Ragusinæ contra Rev. Joannem Sodargnia sustineatur in casu &c.*

II. *An constet ex processu de objectis criminibus, itaut idem sit absolvendus, vel condemnandus in casu &c.*

Dilata, suspensis interim Censuris per tres menses, & ad Dominum Secretarium pro relatione Processus.

ROMANA CAPPELLANIÆ.

Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 10. *Junii* 1724. nec ulla fuit capta resolutio; Dignabuntur itaque EE. VV. folium dictæ Congregationis reassumere, & sequenti dubio respondere. Sess. 25. c. 4. de Ref.

An Cappellania, de qua agitur, sit Sacerdotalis in casu, & ad effectum, de quo agitur &c.

Reliquæ non propositæ.

ME-

Sess.14. c.1. de Ref.

MEDIOLANEN.

In eadem Congregatione habita *die* 10.*Junii* 1724. proposita fuit hæc causa, & nullatenus resoluta. Folio itaque dictæ Congregationis reassumpto, dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An Orator sit de Jure Irregularis quoad Ordines suscipiendos in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An ei sit concedenda Dispensatio in casu &c.*

Sess.22. c.6. de Ref.

MONTIS POLITIANI. Tarusinus Salimbeni in ultimo, cum quo decessit Testamento, demandavit, ut omnes, & singuli fructus suæ hæreditatis, detractis prius expensis, & nonnullis honeribus, multiplicarentur, & investirentur in bonis stabilibus, usquequo ex eorum redditibus, aut solis, aut cum additamento aliorum relictorum, quæ fierent a piis benefactoribus, erigi possit Conservatorium, in quod pauperes puellæ periculis expositæ reciperentur, & in quo alerentur, usquequo occasio ipsis daretur, aut matrimonium contrahendi, aut profitendi in Religione.

Assumpta ab Administratoribus deputatis hæreditatis administratione, eademque plurium annorum spatio continuata, habitus fuit anno 1703. recursus ad san. mem. Clementem XI. expositaque insufficientia redditum pro adimplenda voluntate Testatoris, nec non operis inutilitate in Civitate Montis Politiani, & quod satius futurum esset hæreditatem applicare Monasterio Monialium S. Bernardi, quod paupertate laborabat, cum obligatione tamen, ut una pauperem Puellam ab ipsis Administratoribus nominandam absque ulla Dote reciperent, examen negocii fuit a Sanctitate sua ad hanc Sac. Congregationem remissum.

Scriptum fuit, juxta morem, Episcopo tunc temporis pro informatione, & voto, eodemque attestante, vera esse omnia, quæ ab Administratoribus fuerant exposita una cum transmissione status hæreditarii, Sacra hæc Congregatio *die* 12. *Januar.* 1704. censuit, si Sanctitati Suæ placuisset, Ordinario committi posse, ut superextantes fructus hæreditatis tam decursos, quam decurrendos Monasterio assignaret, ita tamen ut Monasterium, & ejus Officiales in forma juris valida sese obligarent de recipiendo gratis tres educandas status, & conditionis a Testatore præscriptæ, uti habetur *lib.* 54. *decret. fol.* 14.

Post lapsum nonnullorum annorum, sub obtentu, quod Monasterium Sancti Bernardi hæreditatem prædictam cum relato onere acceptare noluisset, habitus fuit ad hanc Sac. Congregat. iteratus recursus, & supplices preces exhibitæ sunt pro hæreditatis applicatione favore Seminarii Montis Politiani, sed cum ab hac Sac. Congregatione responsum fuisset quod terminus præfigeretur Monasterio pro acceptanda, vel repudianda hæreditate, Moniales intra terminum præfixum acceptarunt; quocirca *die* 26. *Januar.* 1709. demandatum fuit, ut procederetur ad executionem rescripti alias editi *die* 12. *Januar.* 1704. uti habetur *lib.* 59. *decret. pag.* 23.

Ab anno 1709. Monasterium est in possessione hæreditatis Salimbeni: cumque moderno Reverendissimo Episcopo in mentem venerit non absolute, & simpliciter exorare, ut Monasterium dicta hæreditate privetur, cum sciat illud revera paupertate laborare, sed instare, ut ejectis tribus Puellis alias introductis, Monasterium libere hæreditate fruatur ad tempus determina-

minatum, ut hoc interim videlicet æs alienum diſſolvat, prædia pecoribus inſtruat, & plantationibus fœcundet, quibus expletis deveniendum ſit ad erectionem Conſervatorii a Teſtatore demandati, & maximopere neceſſarii in ſua Civitate, quam appellat otioſam, & lubricam, non ita tamen, ut Puellæ in illud introducendæ perpetuo in eo perſiſtere deberent, uſquequo carnaliter, vel ſpiritualiter nubant, ſed cum hoc, ut ipſarum permanentia debeat eſſe ad libitum Adminiſtratorum, prout majus, vel minus erit pudicitiæ periculum, & Epiſcopi judicio adhæſerit Civitas Montis Politiani, diſputanda proponuntur dubia ad calcem reſtrictus referenda.

Hujuſce petitionis momentum ſtat in obreptione, & ſubreptione, quarum ope ſupponitur impetrata fuiſſe a Monaſterio præcedentia pro applicatione reſcripta; ſuppoſitum quippe fuit Sac.Congregationi, quod fructus hæreditarii vix aſcenderent ad annua ſcuta centum, a quibus eſſent demenda ſtaria octuaginta frumenti, & ſcuta ſeptem quolibet anno Canonicis perſolvenda, quando juxta ſtatum firmatum a moderno Epiſcopo annui redditus, deductis memoratis oneribus, aſcendunt *ad ſcuta* 180. *monetæ Romanæ*, a qua ſumma demenda tantum diciturpartita *ſcutorum duodecim*, quæ habetur ex penſionibus duarum domorum, quæ inſervire deberent pro novo Conſervatorio. Rurſus ſuppoſitum fuit Sacræ Congrægationi, quod nec ſæculi decurſu fabrica aptari potuiſſet pro puellis recipiendis, ſtante redditüum hæreditariorum tenuitate, & magnitudine impenſæ pro dicto effectu neceſſariæ, quando commode, & cum modica impenſa duæ Domus hæreditariæ poſſunt dictæ habitationi aptari. Demum ſuppoſitum fuit, quod inutile erat futurum hoc Conſervatorium in Civitate Montis Politiani, quando nedum ex Relatione Epiſcopi, ſed ex cæteris atteſtationibus nedum utilitas, ſed neceſſitas Conſervatorii, ne Pauperes Puellæ periclitentur, evidentiſſima eſſe videtur.

Adverſus hæc autem Monaſterium S.Bernardi excipit, aſſeritque, duram admodum eſſe provinciam a ſe hæreditatem avvocare, quæ non oſcitanter, ſed prævii duobus reſcriptis hujus Sacræ Congregationis fuit cum onere enunciato applicata; nedum etenim præceſſerunt binæ informationes Ordinarii, ſed etiam firmatus fuit ſtatus, & ad Urbem tranſmiſſus, idemque ſerio examinatus una cum diſpoſitione Teſtamentaria Salimbeni, hinc inferendo ad omnimodam applicationis ſubſiſtentiam; duplici potiſſimum concurrente circumſtantia, quarum altera deſumitur a longo tempore, quo Monaſterium eſt in poſſeſſione hæreditatis, & altera deducitur, ex quo modernus Epiſcopus paupertatem Monaſterii admittit, & minus exequibilem agnoſcit Teſtatoris voluntatem, cum proponat aliquid, quod cum ipſa non cohæret. Negatur etiam a Defenſoribus Monaſterii commoditas Domus aptandæ pro puellis, & negatur ſubſiſtentia Calculi a moderno Epiſcopo tranſmiſſi, unde ex juribus circumferendis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An commutatio piæ voluntatis quondam Taruſini Salimbeni facta ad favorem Monaſterii S.Bernardi vigore Decretorum hujus Sac.Congregationis emanat. ſub diebus* 12. *Januarii* 1704. *&* 26. *dicti* 1709. *ſuſtineatur in caſu &c., & quatenus negative &c.*

II. *An idem Monaſterium reſtituere teneatur omnia, & ſingula bona hæreditaria dicti Taruſini Salimbeni ad effectum erigendi ex illis conſervatorium Puellarum ab eodem Taruſino ordinatum in caſu &c.*

Die

Die Sabbathi 9. Septembris 1724.

OMANA CAPPELLANIÆ.

Sess. 25. c. 4. de Ref.

Dignabuntur EE. VV. reassumere Folium Congregationis habitæ die 10. Junii 1724. & sequenti dubio respondere.

An Cappellania, de qua agitur, sit Sacerdotalis in casu, & ad effectum, de quo agitur &c,

Cappellam esse Sacerdotalem actu, & nominationem Philippi Vanni non sustineri, & amplius.

MONTIS POLITIANI.

Sess. 22. c. 6. de Refor.

Dignabuntur EE. VV. reassumere Folium Congregationis habitæ die 19. Augusti 1724. & sequentibus dubiis respondere.

I. *An commutatio piæ voluntatis quondam Tarusini Salimbeni facta ad favorem Monasterii S. Bernardi vigore Decretorum hujus* Sac. *Congregationis emanat, sub diebus 12. Januarii 1704. & 26. dicti 1709. sustineatur in casu &c. & quatenus negative &c.*

II. *An idem Monasterium restituere teneatur omnia, & singula bona hæreditaria d. Tarusini Salimbeni ad effectum erigendi ex illis conservatorium Puellarum ab eodem Tarusino ordinatum in casu &c.*

Ad Primum affirmative.
Ad Secundum satis provisum in primo.

SAVONEN.

Sess. 22. in Decreto de Observan. & Evit. in cel. Missæ.

Dignabuntur EE. VV. reassumere Folium Congregationis habitæ die 28. Julii 1724. proposita etiam fuerunt hæc duo dubia.

I. *An Ædes Sacra S. Mariæ de Areneto sit Ecclesia publica, vel Oratorium privatum in casu &c.*

II. *An constet de nullitate, & injustitia Interdicti, & respective suspensionis a Divinis in casu &c.*

Et hisce dubiis responsum fuit dilata, & fiat plancta Judicialis, & addatur dubium juxta mentem.

Impetrata autem a succumbentibus nova audientia, disputandum in præsenti proponitur dubium.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Prævio recessu a decisis, Ecclesiam esse publicam, facta tamen per Senatorem Imperialem in publico Instrumento declaratione,

ne, se nullum jus habere in Area sita ante Ecclesiam, necnon quod claves tam Ecclesiæ, quam Areæ prædictæ retineantur a Cappellano, & ad D. Secretarium cum Sanctissimo pro declaratione, quod Area non gaudeat immunitate, & quoad secundum affirmative, & amplius.

ALBINGANEN. MATRIMONII. *Sess.24. c.1. de Ref.Matr.*

Proposita fuit hæc Causa in eadem Congregatione habita die 28. Julii 1724., cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi: Cumque tunc dictum fuerit, quod proponeretur in prima Septembris, dignabuntur EE. VV. decernere.

An constet de nullitate matrimonii in casu &c.

Dilata, & Testes hinc inde examinentur formiter.

HERBIPOLEN., & FULDEN. CONCORDIÆ. Post longam, eamque dispendiosissimam litem pertractatam in Rotæ Auditorio inter Episcopum Herbipolensem, & Abbatem Fuldensem super Jurisdictione in locis Amnem Fuldæ positis, deventum fuit ad concordiam sub reservatione Apostolici Beneplaciti. Tenor Concordiæ exhibitus fuit huic Sac.Congregationi, & ut tota rerum gestarum series eidem nota esset, Secretarius operæ pretium esse existimavit voluminosæ hujus causæ relationem exarare & eam imprimere ad calcem folii Congregationis habitæ die 28. Augusti 1723 quod ab EE. VV. poterit benigne reassumi. Porro in dicta Congregatione causa non fuit proposita, sed propositio facta est in sequenti Congregatione habita *die* 18. *Sept. ejusdem anni* disputatoque dubio *an Concordia esset confirmanda in casu &c.* dilata fuit resolutio, & dictum, quod scriberetur juxta instructionem. *Sess. 21. c.2. de refor.*

Instructio exarata fuit, & transmissa ad Episcopum Herbipolensem, & instructionis tenor per extensum refertur in supplici ejusdem Episcopi libello per manus circumferendo. Circumfertur etiam alius supplex libellus Abbatis Fuldensis, & uterque exorat pro confirmatione concordiæ; quapropter perpensa relatione causæ supra memorata, perpenso tenore instructionis supradictæ, cæterisque perpensis, quæ ab utraque parte afferuntur, onus erit EE VV. decernere.

An concordia sit confirmanda in casu &c.

Dilata, & expectetur novus Episcopus.

BONONIEN. Extat in Civitate Bononiæ celeberrimum S. Clementis Collegium pro Clericis Hispanis institutum, & fundatum a præclarissimo Viro Cardinali Ægidio Albornotio. *Sess.25. c.3. de Ref.*

In Statutis hujus Collegii decernitur, quod ante admissionem, debeat admittendus coram Ordinario loci probare puritatem suæ originis absque ulla macula Maurorum, Judæorum, vel Hæreticorum.

Quinimmo, secuta admissione, devenitur ad secundum examen; eligitur enim

a toto Collegio unus ex Collegialibus, qui redierit in Hispania, ut de veritate, & subsistentia primarum probationum per seipsum inquirat, examinando iterum testes, qui coram loci Ordinario deposuerunt, vel alios, si illi mortui sint, & præter hos alios tres testes super illorum, & Notarii de prima probatione rogati legalitate.

Etsi per hanc secundam inquisitionem prima deprehendatur extorta dolo, vel fraude, expellitur ille, qui in Collegium admissus est, & ad omnes condemnatur expensas.

Rector, & Collegiales memorati Collegii S Clementis Summo Pontifici supplicarunt, ut Collegiali electo ad faciendam secundam prædictam Inquisitionem in Hispaniis, daretur facultas cogendi per Censuras Ecclesiasticas Testes renuentes se examini subjicere, remissisque precibus ad hanc Sacr. Congregationem negative responsum fuit die 21. Maii 1718.

Concessa Rectori, & Collegialibus nova audientia, disputatoque dubio, an esset standum, vel recedendum a decisis, nulla fuit *die 26. Junii* 1723. capta resolutio, sed dictum, quod scriberetur Nuntio Hispaniarum juxta Instructionem.

Tenor Instructionis fuit, ut Nuntius informaret, an ullæ querimoniæ Episcoporum ex concessione prædictæ facultatis oriri possent, & eidem Nuntio insinuatum fuit, quod Collegialis eligendus pro secunda inquisitione semper debebat esse Clericus.

Supervenerunt Nuntii responsiones, in quibus hæc habentur: *Mi do l' onore di rappresentare umilmente all' EE. VV. che non mi pare, che per una tale facoltà possano giustamente querelarsi gl' Ordinarii de' luoghi, sì perchè il detto Collegio come subordinato immediatamente alla Sede Apostolica non e soggetto alla giurisdizione de' Vescovi, come anche perche la persona del di lui Delegato non resta esente dall' Ordinario, e giurisdizione, sì non nella pura facoltativa d' esercitare questi atti; onde da tutto questo mi pare di poter inferire, che concedendosi questa facoltà, non possa in verun modo considerarsi per esorbitante, tanto più che della medesima facoltà godono senza opposizione i Collegj, che sono in questi Regni, cioe quelli di Salamanca, d' Alcalà, di Vagliadolid, e di Siviglia.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Prævio recessu a Decisis pro Gratia.

Sess. 25. c. 15. de Regul. & Monial.

NEAPOLITANA NULLITATIS PROFESSIONIS. Joan: Baptista Ageta natus est die 20. Junii 1684., & professionem Regularem emisit de mense Octob. 1700., inter Clericos Regulares Minores, & anno 1714. supplicavit fa. m. Clementi XI. pro restitutione in integrum adversus prædictam professionem, & a Sanctitate Sua fuerunt preces remissæ ad hanc Sac. Congregationem.

Scriptum fuit juxta morem Eminentissimo Archiepiscopo Neapolitano, qui processum in sua curia confectum, transmisit, & ex testibus in eodem examinatis desumitur, Joan. Baptistam vix pubertatis annos prætergressum morbo Gallico fuisse inquinatum, & Cajetanum ejus Genitorem, virum revera doctum, & inter principaliores Civitatis Neapolitanæ Advocatos merito adscriptum, tanto ob dictum morbum furore percitum fuisse, ut comminatione perpetui carceris, suæque indignationis, & adhibitis etiam

in

in subsidium verberibus, ipsum adegerit ad emittendam Professionem Regularem.

Addit Jo Baptista, nullum sibi ex longo silentio praejudicium derivare posse, tum quia Pater vixit usque ad annum 1704. tum quia mortuo patre, licet exclamaverit adversus Professionem, non potuit tamen sua jura formiter deducere, ex quo Franciscus Ageta frater natu major impedivit, ne Testes pro nullitate deponentes examinarentur, & ne aliquis Procurator hujusce causae patrocinio operam praestaret; neque hoc Fratris impedimentum cessavit, nisi postquam res domesticae fuerunt inter ipsos compositae, qua compositione secuta Joannes Baptista judicium introduxit.

In Summario, quod exhibetur pro Joanne Baptista, non adest nisi examen Testium, qui deponunt pro nullitate professionis; habitaque a me notitia, quod alii fuerant in Civitate Neapolitana Testes examinati, qui pro validitate professionis deposuerant, curavi, ut horum etiam Testium depositiones in forma authentica ad Sac. Congregationem transmitterentur, prout transmissae fuerunt.

Deveniendo itaque ad horum Testium depositiones, tres Testes fuerunt examinati. Sacerdos Petrus Salzano; Matthaeus Vassallo, Nicolaus Zuppa & omnes hi asserunt super undecimo interrogatorio, se ignorare, an Orator morbo supradicto laboraverit.

Et in eo, quod attinet ad vim a Cajetano Patre adhibitam, ut Filius Professionem Regularem emitteret, eadem a testibus praedictis excluditur, & signanter a primo, & secundo, & secundus ita loquitur: *io altro non posso deponere circa questo interrogatorio, se non che il detto Padre Gio. Battista nell' anno 1699. se ne fuggì dalla casa del qu. detto Gaetano suo Padre, stando nel secolo, e stiede per piu giorni fuori di sua casa, e dopo s'ebbe la notizia, che era il medesimo andato a farsi Religioso dell' Ordine di S. Maria Maggiore, che cio saputosi da d. suo Padre se lo mandò a chiamare in sua casa, ed avanti la presenza mia, e d' altre persone di sua casa li disse; Figlio mio tu ti voi fare Monaco; e volontà tua? il detto Padre Gio. Battista rispose, Signor sì, e volontà mia, e detto suo Padre li replicò piangente per l'allegrezza, che n'avea, va, fatti Monaco, se vuoi farti Monaco, sii benedetto, se vuoi stare in mia casa tu sei il padrone, ed e certo, che fu volontà sua farsi Monaco colla saputa di detto suo Padre.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit locus restitutioni in integrum in casu &c.

Negative.

DUBIUM MATRIMONIORUM. In nonnullis Dioecesibus mos inolevit celebrandi quaedam matrimonia secreta, quae etiam dicuntur *Conscientiae*, modo sequenti. *Sess. 24. c. 1. de Ref. mat.*

Habetur a futuris conjugibus recursus ad Episcopum, & facta eidem expositione, quod Cajus, & Berta cupiunt matrimonio copulari, & quod exoptant, quod id ad aliorum notitiam non deveniat, vel quia sunt disparis conditionis, vel quia usque tunc habiti fuerunt pro legitimis conjugibus, licet essent Concubinarii, vel quia aliae consimiles urgent circumstantiae.

Ordinarius nedum indulget, ut deveniatur ad celebrationem matrimonii absque denunciationibus, sed ulterius mandat Parocho, aut alteri Sacerdoti sibi beneviso, ut matrimonio contrahendo intersit una cum duobus Testibus,

stibus, imposita tum Sacerdoti sibi beneviso, ut matrimonio contrahendo intersit una cum duobus Testibus, imposita tum Sacerdoti, tum Testibus lege inviolabilis secreti, & quod ad calcem licentiæ sic contrahendi fiat a Sacerdote attestatio de matrimonio contracto, eademque intra tres dies ad se deferatur asservanda inter matrimonia secreta suæ Diœcesis, & in hypothesi, in qua subdelegetur Sacerdos, qui non sit contrahentium Parochus, ut matrimonio intersit, demandatur, ut restauretur damnum bursale Parocho, qui ad tramites juris debuisset matrimonio interesse.

Contractis hisce matrimoniis secretis, sive Conscientiæ, datur aliquando casus, quod vel filii ex illis nati, vel consanguinei ad hæreditatem primi mariti vocati, casu quo mulier transeat ad secunda vota, aut alii quomodocumque interesse habentes instent penes Episcopos pro authentica fide matrimonii contracti, & in prædictis circumstantiis insurgit disputatio, an petita attestatio sit, nec ne extradenda.

Episcopus, qui degit in regionibus, in quibus matrimonia hæc passim contrahuntur, oraculum exposcit hujusce Sac. Congregationis super dubiis infra referendis.

Ad calcem Folii nonnullæ adsunt Secretarii adnotationes; omnibusque perpensis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An prædicta matrimonia secreta, seu Conscientiæ sint licita in casu &c.*

II. *An instantibus interesse habentibus extradenda sit authentica attestatio matrimonii contracti in casu &c.*

Reliquæ non propositæ.

Sess. 24. c. 12. de Ref.

MONASTERIEN. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 15. *Maii* 1723. cujus Folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi. Disputatoque dubio, *an, & pro quo tempore Canonico Schedelich debeantur fructus Canonicales cum distributionibus quotidianis*, responsum fuit *fructus deberi usque ad diem* 23. *Julii* 1718. *distributiones vero deberi per quatuor menses anni* 1712. *& per unum mensem anni* 1718.

Ex juribus autem circumferendis dignabuntur EE: VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

AD-

ADNOTATIONES SECRETARII

Circa Matrimonia ſecreta, ſeu occulta, & quæ dicuntur Conſcientiæ.

1 NOnnulla in Sacra Antiquitate, & in Jure Canonico veſtigia de matrimoniis ſecretis, & occultis, licet ſine nomine matrimoniorum Conſcientiæ, inveniuntur; Sed his omiſſis, quæ infra in hiſce adnotationibus commodius exponentur, tranſitus faciendus eſt ad eas matrimoniorum ſecretorum, & occultorum, & quæ Conſcientiæ dicuntur, ſpecies, de quibus apud recentiores auctores ſermo habetur, & quæ in nonnullis Regionibus paſſim contrahuntur.

2 Prima ſpecies eſt earum ſacrilegarum conjunctionum, quæ matrimonia Conſcientiæ dicta ſunt, & quæ de conſilio impii Apoſtatæ Marci Antonii de Dominis ſecreto contrahi debebant. & ſemoto quocumque arbitro a viris licet conſtitutis in Sacris Ordinibus, ad avertendum, ut ipſe profitebatur, frequens incontinentiæ periculum.

3 At hæc eſt abominatio deſolationis ſtans in loco ſancto; cæteris etenim prætermiſſis, Anathema eſt, quicumque dixerit Clericos in Sacris Ordinibus conſtitutos, vel Regulares Caſtitatem ſolemniter profeſſos, poſſe matrimonium contrahere, & contractum validum eſſe juxta *Canon. novum ſeſſ.24. de matr.*, & pluribus hanc ſpeciem matrimonii Conſcientiæ docte de more impugnat *Theophylus Rainaud. oper. to.16. in opere, cui titulus Heteroclita ſpiritualia pag. mihi 183. n.28*,

4 Secunda ſpecies Matrimoniorum Conſcientiæ ea eſt, quando inter virum, & Fœminam matrimonium de facto contrahitur ſine denunciationibus, & ſine præſentia Parochi, & teſtium. Matrimonium hoc revera dicitur Clandeſtinum, ſed a pleriſque etiam denominatur Matrimonium Conſcientiæ, *Teſte Carolo Feuret in tractatu de Abuſibus to.2. lib.5. cap.2. n.38.*

5 Verum in hujuſce generis aſſertis matrimoniis, vel ut aptius loquar in eorum examine tempus terendum non eſt; vel enim in locis, in quibus contrahuntur, publicatum fuit Decretum Concilii Tridentini *ſeſſ.24. cap.1. de ref. matr.*, & matrimonia nulla ſunt, vel decretum non fuit publicatum, & matrimonia ad ſummum erunt valida, ſed illicita juxta Textum in *Canon. Aliter, in Can. Nullus, in Canon. Noſtrates 30. qu.5., & in Canon. Lotharius 31. qu. 2.*

6 Tertia ſpecies matrimoniorum Conſcientiæ eſt, quando Vir, & Mulier, fide ſibi conjugii invicem data, matrimonium contrahunt, antequam diſpenſationem obtineant, quæ pro dicto matrimonio valide contrahendo erat neceſſaria, & hoc interim copulam exercent, data tamen promiſſione de

de celebrando deinde solemniter conjugio coram Parocho, & Testibus, quando supervenerit dispensatio, vel adimpleta fuerit alia conditio, sub qua matrimonium contractum est.

7 At usus conjugii in prædictis circumstantiis nefarius est, nec ullo modo tollerabilis, uti late ostendit *Theophy. Raynaud. loco supra cit. pag. mihi 184. num. 29.*

8 Quarta species matrimoniorum Conscientiæ est, quando obtenta ab Episcopo dispensatione a proclamationibus, necnon facultate, ut alienus Sacerdos, qui non sit contrahentium Parochus, matrimonio intersit; contrahitur matrimonium per Procuratores, qui ut plurimum sunt contrahentium Confessarii, binique Testes advocantur, inter se, & Contrahentibus, & Parocho incogniti, hac intentione, ut exsaturata libidine, aut excitata, ut facile sit, offensione, conjuges impune separentur, & unusquisque acquirat libertatem alterum contrahendi matrimonium, remanentibus interea liberis natis in classe illegitimorum.

9 Simplex facti expositio detestabilem patefacit hunc agendi modum, & sic contrahentes si non resipiscant, sunt in statu perpetuæ damnationis, uti late, & docte de more ostendit sæpe *citatus Theophyl. Raynaud. pag. mihi* 184. *loco allegato n.* 30. & 31.

10 Quinta Matrimoniorum Conscientiæ species est, quando ad avertendum scandalum conceditur a Superiore, & signanter a Cardinali Majori Pœnitentiario dispensatio a denunciationibus unacum facultate, ut Parochus contrahentium, qui sunt veri Concubinarii, sed pro legitimis Conjugibus passim habentur, matrimonio eorum intersit una cum duobus testibus confidentibus, apposita in litteris Sac. Pęnitentiariæ consueta clausula *Laceratis*, quæ alias dicebatur *Laniatis*, in cujus sequelam, contracto matrimonio, epistola dicti Tribunalis laceratur, & matrimonium in libro non adnotatur.

11 Non videtur esse dubitandum de validitate, & legitimitate hujus matrimonii, cum in eo adsint omnia substantialia, & certa sit facultas Summi Pœnitentiarii quoad dispensationem a denunciationibus, & difficile sit circumstantias aptiores invenire pro concedenda Absolutione a dictis denunciationibus; si etenim Concubinarii passim habentur pro legitimis Conjugibus, quot quot audirent, matrimonium esse inter eos contrahendum scandalum absque dubio paterentur:

12 Ab hac tamen facti serie nemo est, qui non videat mala aliqua derivare posse; utque res fiat clarior exemplo, sciendum est, olim contractum fuisse coram Parocho, & testibus matrimonium inter duos, qui habebantur pro legitimis conjugibus, sed erant Concubinarii, & laceratum fuisse a Parocho Epistolam Sacræ Pœnitentiariæ, & matrimonium non fuisse in libro adnotatum.

13 Mortuo Parocho, qui matrimonio interfuerat, Conjuges petierunt a Parocho successore attestationem de matrimonio contracto, ut prolis indemnitati consulerent, sed Parochus successor nullam fidem præstans sive Conjugum assertioni, sive Testibus, qui matrimonio interfuerant, & adhuc vivebant, ad amputandam quamcumque controversiam, Virum, & Fœminam admonuit, ut iterum coram se, & duobus Testibus contraherent.

14 Difficultate excitata, an posset consensus hic matrimonialis iterari coram Parocho, & Testibus, quando contrahentes asserunt medio juramento, se eum alias coram Parocho, & testibus præstitisse, & quæstione delata

ad

ad hanc Sacram Congreg., disputatum fuit *die* 19. *Sept.*1684. sequens dubium, *an in conscientia, & absque peccato possent præfati contrahentes coram dicto Parocho, & Testibus renovare consensum*, & responsum fuit *negative, & ad mentem*, & mens fuit, uti invenio adnotatum ab R. P. D. Altovito tunc Secretario, *quod modernus Parochus recepta etiam oretenus depositione testium, qui interfuerunt contractui matrimonii, atque recepto ipsorum conjugum juramento super veritate dicti contractus matrimonii, sibique per eosdem conjuges exhibito duplicato litterarum Pænitentiariæ, matrimonium describeret in libro*.

15 Salva reverentia, quicumque summis, uti dicunt, labiis, stylum Sacræ Pœnitentiariæ degustavit, bene dignoscere poterit responsum Sacræ Congregationis inexequibile fuisse; Si etenim in epistola Sac. Pœnitentiariæ nec nomina contrahentium, nec Parochi, exprimuntur, expeditio duplicati litterarum Pænitentiariæ non erat ullo modo practicabilis; Qualis fuerit memoratæ causæ finis, ignoratur; at ad avertenda consimilia inconvenientia mos subinde in Sac. Pænitentiaria inolevit, ut petentibus Concubinariis, qui habentur pro legitimis conjugibus facultatem contrahendi matrimonium sine denunciationibus, & coram proprio Parocho, & duobus testibus confidentibus, eadem concedatur, sed absque clausula *Laceratis*, & cum positivo mandato, ut matrimonium a Parocho in libro describatur, & quia aliquando inter Concubinarios adest impedimentum impediens, & dirimens matrimonium, sed occultum, binæ fiunt in Sac. Pænitentiaria expeditione:, altera, quæ Confessario dirigitur pro concedenda dispensatione super impedimento, & in hac opponitur clausula *Laceratis*, & altera, quæ dirigitur proprio contrahentium Parocho, ut matrimonio intersit unacum duobus testibus confidentibus post receptam tamen dispensationem a Confessario super impedimento, & in hac expeditione, quæ dirigitur Parocho, non apponitur, uti supra dictum est, clausula *Laceratis*, sed additur, ut matrimonium describatur in libro, & si in aliqua urgentissima, sed rarissima circumstantia hæc expeditio alteri Sacerdoti, facto verbo cum Sanctissimo, & non Parocho dirigitur, huic demandatur Sacerdoti, ut post aliquod tempus determinatum adnotare faciat in libro Parochiali matrimonium unacum facultate sibi data eidem assistendi.

16 Sexta matrimoniorum Conscientiæ species est, quando vir, & fæmina, obtenta a Superiore dispensatione a denunciationibus, matrimonio copulantur, aut coram Sacerdote ab Episcopo delegato, aut coram Parocho, & duobus testibus confidentibus, quod signanter ut plurimum contingit, quando vir, & mulier sunt disparis conditionis, vel quando consanguinei contrahentium matrimonio adversantur, & matrimonium a Parocho describitur in libro, ita tamen ut hujus matrimonii partita obsignetur de mandato Episcopi, & cum præcepto, quod non aperiatur nisi de Episcopi pro tempore consensu, qui modus passim practicatur hic in Urbe, vel si non describitur in libro, describitur in pagina, quæ Episcopo consignatur, ut in Actis Curiæ Episcopalis conservetur inter matrimonia secreta, & in Germania, quandò viri Illustres, qui primam habuerunt uxorem nobilem, & ex ea filios procreaverunt, & ad evitandam fornicationem, mortua prima uxore, contrahunt cum fæmina inferioris conditionis, sed secreto, licet coram Parocho, & testibus, & prævia dispensatione a denunciationibus, pactum apponere consueverunt, ut hæc uxor, & liberi ex ea procreandi certa portione ad substentationem necessaria contenti esse debeant

se-

sed conditionem, & dignitatem mariti non participent, & a cæteris bonis Avitis, & Paternis, & titulis, & insignibus abstineant, & hæc matrimonia conscientiæ in Germania passim dicuntur ad *Morganaticam*; Morganegiba etenim apud Saxones donum appellabatur, quod maritus uxori offerebat in die Nuptiarum uti habetur in *Spicilegio Acheriano to. 12 pag. 153. & in celebri Glossario Domini Ducange to 2. in verbo Morganegiba*.

17 Pugnant pro validitate horum matrimoniorum conscientiæ, quæ dicuntur ad *Morganaticam* Theologi, & Canonistæ Germani; Dicunt etenim, nullam hoc matrimonium præseferre turpitudinem, sed honestatem ex fine relucere, tum ut vir non valens continere, sit extra periculum illiciti concubitus, tum ne liberis prioris matrimonii, aut agnatis per divisionem bonorum præjudicium afferatur, ut inter Theologos, & Canonistas ex Benedictina familia bene docent *Koningh. ad titulum. de sponsal. & matrim. n. 91. qu prima, Schmier in Tractatu de successionibus hæreditariis par. 2. cap. 3. n. 45., & seqq., Merl. in tract. iur dico de sponsal., & matr. par. 2. cap. 1. sect. 2. §. 4. n. 72. & seqq.*, & ex Patribus Societatis Jesu *Vitus Pichler. in summa jurisprudentiæ Canonicæ lib. 4. tit. 1. de matrim. §. 1. sub n 75. Schmalzgrueber. ad lib. 4. decretal. tit. 1. de sponsal. & matr. sect. 2. §. 1 n 237. & pluribus seqq.*

18 At quidquid sit de hisce matrimoniis, quæ dicuntur ad *Morganaticam*, quæ hic in Italiæ non sunt in usu, in eo quod attinet ad ea occulta, & quæ dicuntur matrimonia conscientiæ, quæ contrahuntur aut coram Sacerdote ab Episcopo delegato, aut coram Parocho, & testibus confidentibus, prævia dispensatione a denunciationibus, & cum hoc, ut matrimonium, vel adnotetur in libro. itaut partita obsignetur non aperienda, nisi de ordine Episcopi pro tempore, vel adnotetur in Pagella Episcopo consignanda, & ab eodem inferenda in libro particulari matrimoniorum secretorum, videtur, quod hujusmodi matrimonia sint valida, & licita.

19 Et quidem quod sint valida, patet, qu a denunciationes non sunt de substantia matrimonii, & matrimonium sine illis contractum validum est, juxta communem opinionem, de qua ad tramites resolutionum hujusce S. Congregationis late prosequuntur *Gonzal. in cap. cum inhibitio num 7. de clandestina desponsatione, Vallensis ad eundem titulum decretal. n. 5. Piring. ad lib. 4. decretal. eodem tit. de clandestina despons. §. 4. n. 28. Beccanus in summa tract. de sacram. qu. 3. tit. de desp. cland. tit. 3., Diana in edit. coord. to. 2. tract. 6. de Sacram. matrim resolut. 62.*

20 Rursus Matrimonium hoc licitum dici posse videtur; licet enim denunciationes fuerint a Concilio Lateranensi præscriptæ in *cap. cum inhibitio de clandestina desponsatione*, eædemque iterum fuerint demandatæ a *Concil. Trid. sess. 24. cap. 1. de ref. matr.* justa nihilominus subsistente causa, potest Episcopus dispensare, ut vel eædem non præmittantur ante contractum matrimonii, sed post illum, & ante consummationem, vel ut eædem omnino prætermittantur, uti late ostendunt *Salmaticenses in cursu Theolog. Moral. to 1. tract. 9. de matrim. cap. 8. punct. 7. num 81.*, & in matrimoniis hisce Conscientiæ, quæ fiunt coram Parocho, & duobus Testibus confidentibus, difficile admodum est, quod non adsit sufficiens causa dispensandi; ut plurimum etenim hæc matrimonia contrahuntur, vel inter Concubinarios, qui habebantur pro legitimis Conjugibus, vel inter virum, & fæminam disparis conditionis, vel in hypothesi, in qua Consanguinei matrimonio adversantur; cumque nihil aliud ad rem, de qua agitur;

agitur, superſit, quam verba facere de deſcriptione horum Matrimoniorum in libro mandat utique Sac.Synodus *Seſſ.*24. *de Reform.Matrim.c.*1. quod Parochus habeat librum in quo Conjugum,&Teſtium nomina,diemque, & locum contracti Matrimonii deſcribat, quem diligenter apud ſe cuſtodiat, & hoc ipſum præſcribitur in Rituali Romano; ſed prætermiſſo, quod defectus adnotationis in libro non irritat Matrimonium juxta *dec.*251. *num.*36. *coram. Ottobon.*,&quod aliunde,quam ex Parochi libro Matrimonium probari valet, juxta *dec.*301. *n.*5. *& 6. par.*11. *recent. & dec.*184. *num.*13. *coram Priolo*; Vis ſtat in hoc, quod Matrimonia, de quibus agitur, deſcribuntur in libro, & de mandato Epiſcopi partita obſignatur non aperienda, niſi de ſuo, vel ſucceſſorum aſſenſu, ita ut adimpletum dici debeat totum id, quod a Concilio ſtatuitur, & a Rituali circa Matrimoniorum deſcriptionem in libro; parum urgente, quod aliquando Matrimonia a Parocho deſcribuntur in pagella, quæ Epiſcopo conſignatur, ut inter Matrimonia ſecreta conſervetur; hæc ſiquidem accidentalis differentia apta nata eſſe non videtur ad efficiendum, ut Matrimonium, quod ſecluſa ipſa eſſet licitum, per ipſam illicitum evadat, & multo magis cum juxta praxim plurimarum Diœceſum, quæ ex Synodis Diœceſanis deſumitur, exemplaria librorum Matrimoniorum proprio ſubſcripta caractere Parochorum quolibet anno ſint deferenda ad Præfectum Epiſcopalis Archivii, ut in eodem cuſtodiantur, & ne obeuntibus Parochis libri remaneant in manibus hæredum tradendi vel igni, vel Salſamentariis, vel ſordidis aliis uſibus adhibendi, cum nimio detrimento Parochianorum, & civilis vitæ, atque commercii, uti pluribus habetur apud *Franciſcum Gennettum in Theol.Moral.tom.*5.*tract.*9.*c.*4. *de Sacram.matrim.quæſt.*6.

21. Abſque eo quod ulla adverſus hæc Matrimonia excitari valeat oppoſitio, ex quo aliquando non Parochus, ſed alius Sacerdos iiſdem intereſt; Matrimonium etenim contrahi debet vel coram proprio contrahentium Parocho, vel coram alio Sacerdote de ipſius Parochi, vel Ordinarii licentia, juxta *Seſſ.*24. *c.*1. *de Reformat.Matrim.*, & quando huic Sacerdoti onus imponitur, ut Matrimonium una cum facultate ſibi data intra tempus determinatum debeat adnotare facere in libro Parochi, vel notam ad Epiſcopum delegantem deferre, ut ea inter Matrimonia ſecreta in Archivio Epiſcopali conſervetur, omnis ceſſare videtur amaritudo.

22. Nonnullæ ex antiquo Jure Canonico ſanctiones afferri poſſe videntur pro aſſumpto corroborando; in *Can.etenim Chriſtiano diſt.*34.ita legitur-*Chriſtiano non dicam plurimas, ſed nec duas ſimul habere licitum eſt, niſi unam tantum, aut uxorem, aut certe loco uxoris, ſi conjux deeſt, concubinam, & in Can.is, qui eadem diſt.*34., hæc habentur: *is, qui non habet uxorem, & pro uxore concubinam habet, a communione non repellatur, tamen ut unius mulieris, aut uxoris, aut concubinæ ſit conjunctione contentus* - Duplex eſt horum Sacrorum Canonum intelligentia. Altera eſt ſingularis eruditi alioquin viri *Ferdinandi de Mendoza ad lib.*2. *Comment. in Concilium Eliberitanum* ubi ait, Canones prædictos intelligendos eſſe de concubinis, quæ erant illicite conjunctæ cum viris, qui tamen erant ſoluti; licet enim taliter conjuncti viverent in ſtatu damnationis, ea nihilominus macula adeo tunc communis erat, ut ad vitandum ſcandala, & plurima graviſſima mala viſum fuerit non negare eis communionem.

23. Altera communior intelligentia eſt, ut nomine concubinæ legitima uxor intelligatur, ſed copulata cum minori ſolemnitate, aut ſine ſolemnitate,

uti adnotavit *Gratianus ad finemCanonis omnibus dist.*34. ibi- *Concubina hic ea intelligitur , quæ cessantibus legalibus instrumentis unita est , & conjugali affectu asciscitur. Hanc conjugem facit affectus, concubinam vero lex nominat* - & hanc intelligentiam , late exornant *Cardinalis Bellar. lib.*3. *deConcil.c.*8. *ad* 11.*objectionem*, *Cardinalis de Aguirre in notis ad Can.*17. *Concil.primiToletani tom.*2.*pag.*148. *n.*15., latiſſime *Pontius de Matrim.lib.*7. *cap.*54.*per totam*,noviſſime *CanonicusRaynaldus voto*181. *per totum* .

24. Adeoque ſi juxta antiquam Sacrorum Canonum diſciplinam, Matrimonia erant valida , & licita, licet nonnullæ ſolemnitates deficerent, non niſi quia cætera , quæ erant neceſſaria , & ſubſtantialia , non deerant , hoc ipſum aſſerendum eſſe videtur inMatrimoniis Conſcientiæ, dequibus agitur , cum omnia in illis concurrant , quæ ſunt neceſſaria , & ea , quæ deſunt inter ſolemnia ſint referenda,uti ad rem argumentatur *Theophil.Raynaud. oper. tom.*16. *in eo cui titulus Heteroclita ſpiritualia pag.*186 ibi : *exiſtimo poſſe in hanc rem transferri, quæ de immuni culpa concubinarum, ideſt uxorum abſque ſolemnitate ductarum uſu etiam poſt Chriſtum ſcribat Baſilius Pontius &c.*

25. Huc uſque deducta ſuadere poſſe videntur, ſextam hanc Matrimoniorum Conſcientiæ ſpeciem eſſe validam , & licitam , ſed prædictis minime obſtantibus , ſcandalum urget , quod ea matrimonia reddere poteſt illicita ; multi , & multi etenim ignorantes virum , & fœminam eſſe matrimonio conjunctos , ſcandalizantur , cum vident eoſdem inſimul cohabitare , nec ullum a Superioribus Eccleſiaſticis verbum moveri adverſus prædictas cohabitationes *Theophil.Raynaud.loc.cit. ſub.n.*33.proponit adverſus hæc Matrimonia malum memorat ſcandali ibi- *certum eſt unumquemque teneri bene Proximum ædificare, & nulli ſcandalum , ſive offendiculum præbere , juxta illud Chriſti , vel mundo a ſcandalis . Nec ago de ſcandalo ſpeciali, quod admittitur per directam damni ſpiritualis a proximo incurrendi volitionem , id enim eſt peccatum plane ſatanicum vix cadens in pectus humanum . Ago igitur de ſcandalo dumtaxat generali , in quo volitio ruinæ ſpiritualis alienæ non eſt niſi indirecta, nec eſt peccatum ſpeciale , ſed pertinet ad eam malitiæ ſpeciem,in quam is,qui ſcandalum patitur verbo, vel exemplo , aliave occaſione , ſive cauſa occaſionem datam excuſantem , inducitur , quantum eſt ex vi verbi , vel exempli , aut occaſionis .*

26. Cumque idem auctor dicat,non eſſe habendam hujuſce ſcandali rationem, quando adeſt juſta cauſa , Matrimonium modo prædicto contrahendi, ibi : *at ſi juſta cauſa clam contrahendi interveniat, vacabunt culpa conjuges ſic contrahendo, & ſcandalum non erit datum , ſed acceptum; neque enim quiſquam cum gravi ſuo damno ſpirituali,aut temporali tenetur conſulere evitationi peccati alieni, quod continget admitti , male accepta occaſione ex facto ipſius, alioquin bono, vel indifferenti &c.ex quo fundamento excuſantunr a culpa,qui vendunt res indifferentes,eaſve exibent illis, quos vident culpa ſua iiſdem abuſuros &c.& ex eodem fundamento immunes ſunt a culpa, qui per aliquod tempus, dum commodam opportunitatem præſtolantur, FidemCatholicam publice profiteri differunt,ne incurrant in grave periculum vitæ, aut fortunarum , quamvis alii ex eo tantum , quod videant , eos non profiteri publice CatholicamFidem,exiſtimaturi ſint eos eſſe hæreticos .*

27. Infertur ex his in abſtracto dici poſſe valida eſſe, & licita prædicta Matrimonia , ſi ſufficiens adſit ſic contrahendi cauſa a Superiore Eccleſiaſtico approbata , ſed a ſingularibus factorum circumſtantiis pendere ; an hoc ,

& il-

& illud Matrimonium prædicto modo contractum licitum sit, & in abstracto pariter dici posse, exhibendam esse authenticam attestationem Matrimonii contracti, si petatur ab his, qui habent interesse, sed a singularibus pariter factorum circumstantiis pendere, an hic, & nunc attestatio in hoc, & in illo casu sit exhibenda.

Atque hæc dicta sint sub censura; salvo semper &c.

Die Sabbathi 30. Septembris 1724.

LACENTINA. Sess. 14. c. 7. de Ref.

Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 8. *Julii* 1724. cujus folium poterit ab EE.VV. benigne reassumi, Tunc nulla fuit capta resolutio, quemadmodum nec in Congregatione habita die 28. *Julii* ejusdem anni, cum rescriptum fuerit, quod iterum proponeretur; quocirca onus erit in præsenti EE.VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Prævio recessu a decisis, pro dispensatione pro nunc ad reliquos minores ordines.

MONASTERIEN.

Proposita fuit hæc Causa in postrema Congregatione habita die 9, *Septembris* 1724., cumque non fuerit resoluta, onus erit EE. VV. decernere. Sess. 24. c. 12. de Ref.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

In Decisis, & fructus deberi Canonico usque ad præsentem diem, & Canonicus omnino redeat ad suam residentiam, & amplius.

Sess. 25. c. 13. de Ref.

NEAPOLITANA. Statim ac ad aliquam Civitatem certa defertur notitia de obitu Summi Pontificis, solemnes debent a Clero, & Populo Exequiæ pro eo celebrari, & usquequo certa deveniat notitia de successoris electione, Clerus, & Populus fundere debent preces ad Dominum, ut ipse, qui concordiam facit in sublimibus, efficiat eligentium corda in eligendo concordia, uti legitur *in cap. ubi periculum de Electione in 6.*

Ad tramites hujusce Canonicæ dispositionis, statim ac ad Civitatem Neapolitanam delatum fuit nuncium obitus san. mem. Innocentii XIII., Curia Archiepiscopalis Neapolitana Edictum publicavit, quo publicas supplica-

tiones,seu Processiones indixit,cui Clerus Sæcularis,&Regularis interesse deberet pro Ope Divina imploranda in re maximi momenti, qualis est illa electionis Summi Pontificis.

Omnes de Clero tam Sæculari, quam Regulari statis, & assignatis in edicto diebus ad Processionem accesserunt, exceptis Clero Sancti Joannis ad Mare, S. Angeli ad Nidum, & Patientiæ Cæsareæ; quocirca ne sub obtentu ignorantiæ memorati edicti, licet ad valvas Ecclesiæ Metropolitanæ, & in aliis publicis, & consuetis locis affixi, supradicti se eximerent ab interventu Processioni;eademCuriaMetropolitana novum Edictum publicavit, quod etiam personaliter intimare fecit, in quo iis omnibus præcepit, ut ad Processiones accederent,quæ aliis sequentibus diebus fieri debebant pro Summi Pontificis Electione, imposita suspensionis pœna, & interdicti quoad eorum Ecclesias in casu inobedientiæ.

Hisce minime obstantibus Processioni non interfuerunt Sacerdos Marcus MercadanteRector Ecclesiæ S.Angeli adNidum unacum suisCappellanis, & Sacerdos Nuntius Papalordo Sacrista Ecclesiæ Patientiæ Cæsareæ una pariter cum suis Cappellanis, receptisque formiter Testibus super eorum absentia, Curia Metropolitana suspendi mandavit a Divinis memoratos duos Sacerdotes, salva facultate procedendi contra Cappellanos, nec non ad Interdictum, quoad Ecclesias, & Cedulones affixi fuerunt ad Valvas Ecclesiæ Metropolitanæ,& personalis intimatio facta est Sacerdoti Mercadante, & aliis contumacibus.

Fertur,nonnullos animo demisso supplicasse, & obtinuisse suspensionis relaxationem,sed cum sæpe memoratus Sacerdos Mercadante Sacrosanctum Missæ Sacrificium subsequenter celebraverit, & functiones Ecclesiasticas subsequenter publice peregerit, post receptas super hisce gestis probationes, præmissisque cæteris præmittendis, eodemque monito, ut se a Missæ Sacrificio, & aliis Officiis Divinis abstineret sub pœna Excommunicationis majoris, deventum tandem fuit ad declarationem, quod ipse evaserat irregularis, & quod majorem Excommunicationem incurrerat, cujus absolutio Sedi Apostolicæ reservata fuit, & post declarationem tam irregularitatis, quam Excommunicationis noluit Sacerdos Mercadante a Sacrificio Missæ abstinere.

Hæc est Historia facti, quæ primis duobus dubiis infra exponendis materiam suppeditavit, & quia antequam ad actus judiciales procederetur, Ecclesia S.Angeli ad NidumMonitorium obtinuerat abA.C.super observantia Privilegii suæ exemptionis a Jurisdictione Ordinaria, quo stante prætenditur manus Curiæ Metropolitanæ fuisse ligatas, nec citra vitium Attentatorum potuisse agere ea, quæ egit, hinc in tertio dubio infra memorando promovetur disputatio de Attentatis.

Circumferuntur scripturæ, quæ tamen usque adhuc ad me delatæ non sunt, itaut nihil aliud mihi superfit, quam nonnulla ex Textu Concilii, & ex regestis hujusce Sac.Congregationis adnotare, quæ ad rem facere pesse videntur.

Quoad exemptionem, habetur in Concilio Tridentino eam non suffragari Exemptis, quominus accedere debeant ad Publicas Processiones, uti legitur *seff.25.cap.13.de Regul.* ibi: *Exempti autem omnes tam Clerici Sæculares, quam Regulares quicumque etiam Monachi ad publicas Processiones vocati accedere compellantur, iis tantum exceptis, qui in strictiori clausura perpetuo vivunt.*

Quoad

Quoad processiones, quænam publicæ dici valeant, resolutum fuit a Sacra Congregatione *in Ferrarien.23.Sept.1709.lib.11.decret.pag.67.&die 28. Novemb.1609. eodem lib.pag.69. a tergo* ibi: *Sacra sæpius declaravit publicas Processiones, ad quas Exempti ab Episcopis vocati accedere tenentur ex Decreto capitis 13.sess.de Regul. ejusdem Concilii, eas esse intelligendas, quæ indictæ fuerunt pro bono publico, vel publico honore*, & rursus *Sacra &c. censuit publicas Processiones, de quibus idem Concilium sess.25. cap.13.de Regul.loquitur, intelligi solitas, & consuetas, necnon eas, quæ indictæ fuerunt pro bono publico, publicove honore*.

Quoad punctum compellendi Exemptos etiam per Censuras, ut publicis Processionibus interveniant, adest sequens resolutio *in Albanen. 23.Septemb. 1617. lib.11.Decret.pag.201. a tergo*, ibi *Sacra &c. auditis Partibus respondit, Monachos S.Hieronymi, ut proponitur ab Ordinario vocatos teneri, ac potuisse compelli etiam pœnis, & censuris Ecclesiasticis ad Rogationum Divi Marci, aliasque publicas Processiones accedere*, & concordat alia Resolutio *in Limana 16.Aprilis 1633.lib.14.Decret.pag.629.* ibi: *Sacra &c. censuit in illis casibus, in quibus Episcopis commissa est executio dispositionis Regulares comprehendentis, posse eosdem Regulares, si inobedientes extiterint, etiam per Censuras ad illius observationem compellere*.

Demum quoad inibitionem A.C. responsum fuit a Sacra Congregatione in *Spoletana 23.Junii 1629. lib.14. Decret.pag.111. a tergo ibi: Sacra &c. respondit, Episcopum procedere posse ad executionem Decreti ejusdem Sacri Concilii cap.13.sess.25. de Regul. & declarationis hujus Sacræ Congregationis, inhibitionibus A.C. non obstantibus*.

His positis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Curia Archiepiscopalis potuerit cogere Rectorem, seu Sacristam Ecclesiæ S.Angeli ad Nidum ad interveniendum Processioni in casu &c.*

II. *An potuerit hoc facere per Censuras, & quatenus affirmative.*

III. *An Censuræ latæ, fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector prædictus incurrerit irregularitatem ob celebrationem, in casu &c.*

Dilata, & proponatur in prima post aquas.

CÆSARAUGUSTANA. Joseph Amat, & Mauleon obtinuit a san.mem. Innocentio XIII. Archidiaconatum Cæsaraugustanum, & quia illud invenit nonnullis contributionibus gravatum, quæ fuerant impositæ in nonnullis literis Apostolicis expeditis a Clemente Octavo favore Mensæ Capitularis, supplices preces exibuit pro declaratione, non esse integram contributionem annuorum septingentorum ducatorum, & aliorum ducatorum mille annorum persolvendam ex fructibus Archidiaconatus, nisi deducta prius congrua quantitate pro ipsius Archidiaconi substentatione necessaria; id etenim credidit conforme menti memorati Clementis Octavi, qui eatenus dictis contributionibus annuis gravavit Archidiaconatum Cæsaraugustanum, quatenus tunc temporis, deductis contridutionibus, fructus ascendebant ad ducatos bis mille, & septingentos, quando hodie proventus Archidiaconatus ab oneribus superantur in libris 701. annuis. *Sess.24. c.20. de Ref.*

Hujus instantiæ remissio facta fuit a san. mem. Innocentio XIII. ad hanc Sacram Congregationem, quæ juxta morem *die 20. Februar.1723.* per literas exquisivit Archiepiscopum Cæsaraugustanum pro informatione, & Voto, & postquam responsiones Archiepiscopi supervenerunt, in quibus expo-

posuit, quod subsistebant ea, quæ fuerant ab Oratore enarrata, & quod nonnullæ Concordiæ, quæ initæ fuerant a Capitulo cum Antecessoribus Archidiaconis non erant ad rem, de qua agebatur, sufficientes, fuit ab hac Sacra Congregatione *die* 31. *Junii* 1733. responsum quod audiretur Capitulum, & quod Archiepiscopus eidem præfigeret terminum competentem ad sua jura deducenda coram ipsa Sacra Congregatione.

Archiepiscopi responsiones datam habent *diei* 3. *Julii* 1723. adeoque ignoratur, quomodo idem die 19. *Julii* potuerit per specialem Commissionem delegare Causæ cognitionem Doctori Sebastiano Navarro, & eum nominare in suum Judicem provisorem, & multo magis quomodo Doctor hic, reclamante, & appellante Oratore, potuerit se Judicem competentem asserere, & in Causa procedere; quocirca habito ab Archidiacono recursu ad hanc Sac. Congregationem, & de commissis attentatis conquerente, responsum fuit *die* 2. *Octob.*, quod Archiepiscopus informaret super novis precibus, & quod interim prætensus Judex Subdelegatus omnino supersederet.

Archiepiscopus, qui tenebatur super duabus rebus Sacræ Congregationi respondere, tam videlicet super termini præfixione Capitulo facienda, quam super gestis a Judice deputato, Doctore videlicet Navarro, suæ incumbentiæ satisfecit in literis etenim scriptis *die* 10. *Octobr.* 1723. docuit se voluisse procedere ad termini præfixionem, sed impedimentum intercessisse, quominus id fieret, cum alter ex Ministris Regiæ Curiæ Regni Aragoniæ vigore provisionis ab eadem Curia Regiæ relaxatæ sib ifecerit consignari epistolam Sacræ hujus Congregationis, & Decretum ab Archiepiscopo factum de termini præfixione Capitulo intimanda, & in aliis literis datis *die* 15. *Novembr. ejusdem anni* 1725. ingenue fassus est, se ad instantiam Capituli Judicem deputasse, qui de Causa cognosceret, se ulterius ignorare, quid a dicto Judice dictum sit, cum Acta fuerint a Judice Laico occupata, se in sequelam Decreti Regii Senatus non posse exequi Commissiones hujusce Sacræ Congregationis, & tam in primis, quam in aliis literis enixe rogavit, ut EE.PP. se excusatum haberent, si ad ulteriora non procedebat in Causa præsenti inter Capitulum, & Archidiaconum.

Hisce minime obstantibus, hoc est non obstante impedimento a Regia Curia Regni Aragoniæ præstito, uti supra dictum est, ne fieret Capitulo præfixio termini ad sua jura deducenda in hac Sac. Congregatione, Archidiaconus sua jura prosequi non destitit, cum per suum legitimum Procuratorem comparuerit coram Judice Subdelegato, eidemque notificaverit præfixionem termini Capitulo faciendam, precesque Archiepiscopo exhibuerit, ut executioni mandaret memoratam termini præfixionem; At habito a Capitulo recursu ad Regiam Audientiam Aragoniæ, expositoque, quod hujusce Sacræ Congregationis epistola, in qua præfixio termini demandabatur, non erat consona Legibus Municipalibus, nec dispositioni Sacri Concilii Tridentini, & quod Causa jam erat legitime introducta in Tribunali Ecclesiastico, cum Regia Audientia respondisset, Capitulum compelli non posse ad comparendum per se, vel per suum Procuratorem in hac Sacra Congregatione, Judex ab Archiepiscopo deputatus animosior factus, contemptisque reiteratis protestationibus a Procuratore Archidiaconi factis, ad plura decreta devenit, quæ in Summario Archidiaconi exhibentur; cumque idem Archidiaconus ad tot gravamina reparanda supplicem libellum impressum circumferri faciat, & in eodem pluribus conten-

tendat, suam Causam non esse comprehensam sub dispositiva Sacri Concilii Tridentini *cap.20.sess.24.de refor.* ubi præscribitur, quod Causæ omnes ad Forum Ecclesiasticum quomodolibet pertinentes, etiamsi Beneficiales sint, in prima instantia coram Ordinariis locorum cognoscantur, sed esse comprehensam sub ejusdem Concilii limitatione, in qua excipiuntur Causæ, quæ juxta Canonicas sanctiones tractari debent apud Sedem Apostolicam, vel quæ ex urgenti, & rationabili causa a Summo Pontifice aliis Judicibus committuntur; tum quia disputatio consistit in examinando, an non obstante reddituum decremento teneatur Archidiaconus ad subministrandas Capitulo portiones, quas Clemens Octavus in suis literis Apostolicis eidem subministrari mandavit, tum quia san.mem. Innocentius XIII. hujus ejusdem Causæ cognitionem ad hanc Sacram Congregationem remisit, discutiendum in præsenti proponitur.

An, & quomodo sit providendum in casu &c.

Dilata, & ad mentem.

COMEN. Joannes Antonius Trincanus Canonicus Collegiatæ Ecclesiæ S. Euphemiæ Insulæ prætendit, se non teneri ad contribuendum pro Expensis a Capitulo factis in quibusdam litibus, quæ pertractatæ fuerunt tum in hac, tum in alia Sacrorum Rituum Congregatione, sibique idcirco consignandas distributiones, quas interessendo Divinis Officiis acquisivit ab anno 1712. *per totum annum* 1717. & ad ulteriora progrediendo, idem Canonicus Trincanus prætendit, Canonicum Joannem Baptistam Mossium non potuisse lucrari distributiones *ab anno* 1712. *per totum annum* 1720. non obstante, quod in Urbe permanserit cum Mandato Capituli, ut prædictis litibus assisteret. *Sess.24. c.12. de ref.*

FundamentumCanonici Trincani pro exemptione a contribuendo pro expensis, & sic pro distributionibus obtinendis non solum desumitur ex protestatione ab ipso emissa *anno* 1712. in qua declaravit, se parere velle decretis a Sac. Congregatione editis *anno* 1711. sed etiam a qualitate litium, cum eædem non respicerent utilitatem Ecclesiæ, in quo solo caso sunt a Massa Communi detrahendæ, *Rota in Burgen. servitii* 20. *Novembr.* 1595. §. *Nec obstare coram Litta inter ejus Decisiones manuscriptas lib.*2. *pag.*90. *Ludov. decis.*263. *n.*3. *Manzaned. decis.*157. *n.*1. *Rota decis.*138. *num.*1. *& seqq. part.*1. *rec.*

Transitum faciendo ad distributiones, quas Canonicus Trincanus ait, non esse debitas Canonico Mossio, admissa regula, quod Canonicus absens pro servitio Capituli tam fructus, quam distributiones lucretur, juxta late deducta per *Barbosam de Canonicis cap.*24. *n.*19. & quod *Textus in cap. unico de Clericis non residentibus in*6. in quo, Canonico modo prædicto absenti assignantur distributiones, concordetur *cum Capitulo cum non deceat de electione in* 6. ubi distributiones denegantur, ut hic videlicet procedat in eo rerum statu, in quo juxta Ecclesiæ consuetudinem Canonici absentes, ut Ecclesiæ, & Capitulo inserviant, non admittuntur ad distributiones, & ille sibi vindicet locum, cessante prædicta particulari consuetudine, uti resolutum fuit ab hac Sacra Congregatione, cujus sententiam Summus Pontifex Paulus Papa Quintus approbavit, *Teste Fagnan. in cap. licet n.*159. *de Præbendis*.

Vis constituitur; Primo in qualitate litium; quibus Mossius assistentiam præstitit

stitit, cum Ecclesiæ utilitatem non respicerent; Secundo in longa temporis intercapedine, quod ab eo fuit insumptum absque ulla necessitate hic in Urbe; Tertio in limitatis Indultis absendi ipsi ab hac Sacra Congregatione concessis, & demum in defectu licentiæ Ordinarii, quæ ad effectum consequendi distributiones est præcise necessaria, ultra concursum Causæ legitimæ, juxta sensum hujus Sac. Congregationis, de quo in *Ripana die* 24. *Martii* 1657. *lib.* 20. *decr. pag.* 211. *Sacra &c. sæpius censuit, Canonicum absentem a residentia suæ Ecclesiæ ex quavis causa quamvis justa, & legitima, percipere non debere distributiones quotidianas, nisi copulative obtinuerit expressam licentiam Episcopi Diœcesani, etsi capitulum vellet ad illas admittere Canonicum absentem.*

Circumfertur scriptura Canonici Trincani, quocirca dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Rev. D. Joannes Antonius Trincanus Canonicus Collegiatæ S. Euphemiæ Insulæ teneatur ad contributionem expensarum factarum per ejus Capitulum, & Canonicos occasione litium, & quatenus affirmative.*

II. *Ad quas, & in qua summa.*

III. *An teneantur Capitulum, & Canonici prædicti sub pœnis Mandati exequutivi, aliisque &c. consignare eidem Canonico Trincano ejus distributiones quotidianas ab eo acquisitas cum interessentia annorum* 1712. 1713. 1715. 1716. *&* 1717.

IV. *An, & quas distributiones quotidianas amiserit Rev. Canonicus Joannes Baptista Mossius ob ejus absentiam a residentia Chori ab an.* 1712. *inclusive usque ad annum* 1720. *pariter inclusive, itaut accrescere debeant interessentibus.*

Ad Ordinarium, qui procedat in omnibus, prout de Jure.

Sess. 24. c. 12. de ref.

AMALPHITANA. Juxta Constitutiones Synodales in Ecclesia Metropolitana Amalphitana Hebdomadarii octo esse debent. Cum autem per Turnum isti deservirent, & nonnulli ex his essent inhabiles, Archiepiscopus cum consensu, ut asseritur, sui Capituli, ne Ecclesiæ servitium damnum aliquod pateretur, augendum decrevit numerum Hebdomadariorum diviso in duos quolibet Hebdomadariatu in casu vacationis.

Mortuo uno Hebdomadario, fuerunt de Hebdomadariatu provisi Philippus Cimini, & Constantius Porpora, qui sub obtentu, quod redditus non sint servitio coæquales, institerunt, ut medietas alterius Hebdomadariatus vacantis alteri ipsorum conferretur, ex quo potissimum prædicta divisio Hebdomadariatuum obstat Constitutionibus Synodalibus.

Scriptum fuit Archiepiscopo pro informatione, & voto, qui die 29. Aprilis 1723. retulit, divisionem factam fuisse, ut servitio Ecclesiæ consuletur, rescriptumque fuit *die* 20. *Novembris ejusdem anni* pro nova informatione super natura Hebdomadariatuum, an videlicet sint vera Beneficia, firma interim remanente Hebdomadariatuum divisione per Episcopum facta cum consilio, & assensu Capituli.

Contendunt Philippus Cimini, & Constantius Porpora, quibus cæteri Hebdomadarii consentiunt, Hebdomadariatus esse vera Beneficia; cum Hebdomadarii sint de gremio Capituli, habeant in illo vocem activam, & passivam.

ſivam, & ſtallum in Choro, & inſignia gerant, hoc eſt Almutiam, non ſint amovibiles ad nutum, & ipſemet Archiepiſcopus in actu proportionato Hebdomadariatus appellaverit, & habuerit pro veris Beneficiis, tum quia ſic eos nominavit in atteſtationibus ad Datariam tranſmiſſis, tum quia nonnullos ordinavit in Sacris ad titulum eorumdem.

Contendunt prætерea Hebdomadarii, non potuiſſe fieri ſupra memoratam diviſionem, ex quo ſi integra portio unius cujuſque Hebdomadarii eſt in ſcutis 25. nemo eſt, qui non videat, quod facta diviſione hujus ſummæ in binos Hebdomadarios, neuter ex illis habet modum, quo vivere poſſit; Beneficia quippe dividi non debent juxta *Text. in cap. Maioribus de Præbendis*, & licet Sectio admittatur ex cauſa rationabili, juxta *Textum in cap. vacante, & in cap. cum cauſa eodem titulo*, cauſa tamen rationabilis eſſe non poteſt, quando fructus non ſufficiunt pro omnibus Beneficiatis; nulla habita conſideratione prætextus augmenti cultus Divini, qui ante diviſionem Eccleſia ſuis non defraudabatur ſervitiis, & cultus Divinus præcipue conſiſtit in hoc, ut Divina Officia celebrentur, ut in puncto, & ad rem, de qua agitur, reſpondit *Rota in Calaguritana Beneficii de Ariola* 18. *Junii* 1593. *cor. clar. me. Cardinali Gipſio*, cujus deciſiones habeo apud me manuſcriptas, eaque per extenſum relata firmavit *Garzias de benef. par.* 12. *cap.* 4. *n.* 4. & 5.

Archiepiſcopus in prima informatione ait, quod ſi juxta Conſtitutiones Synodales hebdomadarii debent eſſe octo, itaut hic numerus non ſit alterandus, debebunt Hebdomadarii non alternatim per hebdomadas, ſed quotidie Choro inſervire, cum hoc ipſum in iiſdem Conſtitutionibus Synodalibus præſcribatur, eædemque non partialiter, ſed totaliter ſint obſervandæ, quatenus obſervari debeant.

Idem Archiepiſcopus in alia ſua informatione ſcripta *die* 11. *Febr.* 1724. ait, Hebdomadariatus conferri ab Archiepiſcopo ad nominationem Capituli ſexaginta ab hinc annis, & ignorari, quomodo hæc præſentatio ad illud pertineat. Idem addit, hos Hebdomadarios olim appellatos fuiſſe Presbyteros Capituli, & nomen Hebdomadariorum illis impoſitum fuiſſe in Synodo Diæceſana anni 1639., & idcirco ſe opinari, eos non eſſe veros Beneficiatos, ſed Miniſtros Eccleſiæ inſervientes.

His ſtantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Hebdomadariatus Eccleſiæ Metropolitanæ Civitatis Amalphi ſint Beneficia Eccleſiaſtica, ſive potius Officia in caſu.*

II. *An diviſio eorumdem facta per Reverendiſſimum Archiepiſcopum ſuſtineatur in caſu.*

Ad primum affirmative quoad primam, & negative quoad ſecundam partem. Ad ſecundum negative.

CALARITANA. Ne ſub obtentu deficientiæ, aut tenuitatis quotidianarum diſtributionum ſervitium negligeretur Eccleſiæ Metropolitanæ Calaritanæ a Canonicis, & Beneficiatis ejuſdem ſervitio adſcriptis, ſupplicatum fuit ab Archiepiſcopo, & a Capitulo Summo Pontifici Clementi Octavo pro diſmembratione fructuum Parochialis Eccleſiæ loci *de Nuri*, & re- *Seſſ.* 5. *c.* 1. *de Ref.*

& respective applicatione pro augmento distributionum quotidianarum, quæ tunc ad unum julium tantum monetæ Romanæ pro quolibet die ascendebant & laudatus Pontifex ex fructibus dictæ Parochialis dismembravit redditum annuum bis centum ducatorum auri de Camera, & illum sic dismembratum applicavit pro quotidianis distributionibus, sub assertiva tamen, quod fructus, & redditus memoratæ Parochialis ultra incerta, & centum ducatos pro ejus fabrica, & ornamentis destinatos non excederent ducentos ducatos auri de Camera.

Fuit hæc Bulla expedita anno 1599., & eodem tempore Parochialis collata fuit Cosmo Escarzoni, qui prædictis omnibus suum præstitit assensum, cumque anno sequenti 1600. habito ab eodem Capitulo novo recursu ad eundem Pontificem Clementem VIII., expositoque, quod distributiones, quæ præstandæ erant iis, qui Divinis Officiis in Choro intererant, tenues erant, & julium unum pro quolibet Canonico, & Beneficiato dietim non excedebant, & quod quinta pars fructuum Canonicatuum, & Ecclesiarum Parochialium tam ejusdem Ecclesiæ Calaritanæ, quam aliarum Ecclesiarum unitarum, nimirum Doliensis, & Suellensis pro fabrica, & ornamentis applicata, adeo excreverat, ut ad annuam summam ducatorum circiter bis mille, & quadringentorum ascenderet, itaut commode locus esse posset dismembrationi tertiæ partis prædictæ summæ, ejusque partis applicationi pro augmento quotidianarum distributionum, Papa annuit petitis, indulsitque dismembrationem tertiæ partis, quæ ascendebat ad octingentos ducatos auri de Camera, & in sequelam hujusce dismembrationis erecta fuit nova distributio vulgariter nuncupata *la bianca*.

Auctis modo prædicto distributionibus, cum Præbenda Doctoralis non adesset in Metropolitana Calaritana, Archiepiscopus, & Capitulum suas preces sæpe memorato Pontifici Clementi Octavo exhibuerunt, cumque narrassent, quod reservatis centum quinquaginta ducatis pro congrua substentatione Rectoris Parochialis Ecclesiæ *de Nuri*, de qua in superioribus sermo habitus est, reliqui fructus dismembrari poterant, & ex eis erigi unus Canonicatus, & Præbenda Doctoralis, Clemens VIII. petitioni adhæsit, secutaque hujusce novi Canonicatus erectione, facta est ejus collatio favore supra relati Cosmi Escarzoni, qui suum præstitit dismembrationi consensum, necnon novi Canonicatus erectioni.

Ab inde citra Capitulum Metropolitanæ Ecclesiæ exigere consuevit a possessore Canonicatus *de Nuri* annuam summam scutorum 252. monetæ Sardiniæ, sed cum anno 1715, idem Canonicatus fuerit collatus a Sede Apostolica Sacerdoti Petro Sanna, redditusque Canonicatus ejus tempore adeo decreverint, ut insufficientes evaserint pro ejus substentatione, non obstante, quod aliquorum annorum spatio solverit Capitulo summam, quæ a suis Prædecessoribus soluta fuerat, prætensionem excitavit, quod detractis centum quinquaginta ducatis annuis Rectori Parochialis Ecclesiæ *de Nuri* persolvendis, cæteri fructus Canonicatus ad se libere spectare debeant absque ulla obligatione solvendi Capitulo summam annuam scutor. 252. monetæ Sardiniæ, & quod summæ per antecessum solutæ, & a Capitulo receptæ sint sibi restituendæ, & hujusce prætensionis examen ab Auditore Sanctissimi fuit ad hanc Sac. Congregationem remissum.

Fundamentum Sacerdotis Sannæ constituitur in hoc, quod in erectione sui Canonicatus ex fructibus Parochialis Ecclesiæ *de Nuri* statutum est, quod omnes fructus dictæ Ecclesiæ spectare debeant ad Canonicum demptis tantum

tum centum, & quinquaginta ducatis Rectori Ecclesiæ *de Nuri* solvendis pro congrua ipsius substentatione.

Neque suæ petitioni censet Sacerdos Sanna ullum præjudicium afferri posse ex antecedenti dismembratione Parochialis Ecclesiæ *de Nuri*, de qua de *anno* 1599. uti supra dictum est, fuerunt Capitulo assignati bis centum ducati de Camera, ait enim non esse fundamentum in hac dismembratione constituendum; primo, quia idem Capitulum, quod hanc dismembrationem obtinuit, biennio post supplicavit eidem Pontifici, qui hanc eamdem dismembrationem concesserat pro erectione novi Canonicatus, nec ullam dismembrationis fecit mentionem, sed expresse petiit, & obtinuit, ut omnes fructus ad novum Canonicum pertinerent, demptis tantummodo centum, & quinquaginta ducatis annuatim solvendis Rectori Parochialis Ecclesiæ *de Nuri*.

Secundo quia inter dismembrationem anni 1599. & erectionem Canonicatus, de quo nunc agitur, nova intercessit supplicatio, & nova a Summo Pontifice facta est dismembratio pro augmento distributionum quotidianarum, super quinta videlicet parte fructuum Canonicatuum, & Ecclesiarum Parochialium tam Calaritanæ Ecclesiæ, quam aliarum unitarum, nimirum Doliensis, & Svellensis, uti supra dictum est; cumque in hac intermedia dismembratione, quæ contigit anno 1600. Capitulum Summo Pontifici exposuerit, quod distributiones julium unum non excedebant, quod ipsum fuerat ab eodem Capitulo expositum eidem Ppntifici anno præcedenti 1599. ex his Sacerdos Sanna infert, Capitulum a prima dismembratione recessisse, itaut mirum esse non debeat, si nulla facta hujus dismembrationis mentione, biennio post pro erectione Præbendæ Doctoralis supplicaverit, & consenserit, ut dempta quota Rectori solvenda, cæteri fructus ad Canonicum pertinere deberent.

Tertio quia ultra pregnantes clausulas derogatorias, quæ habentur in erectione Canonicatus, & ultra regulam, quod posteriora derogant prioribus, ponderatur, quod in erectione Canonicatus facta est expressio valoris per ascensum, ad quádringentos videlicet annuos ducatos, cumque centum, & quinquaginta fuerint assignati Rectori, & reliqui bis centum, & quinquaginta fuerint assignati Canonico, calculus ostendit, incompatibilem esse cum hac distributione annuam solutionem ducentorum ducatorum favore Capituli, & sic per posteriorem Canonicatus erectiouem fuisse antecedenti dismembrationi derogatum.

Alia plura continentur in scriptura per manus circumferenda, in qua etiam contenditur, observantiam plusquam centenariam non esse habendam in consideratione, ex quo allegata fuit a Capitulo Bulla anni 1599. & in processu Causæ inserta, itaut juxta Theoricam Innocentii *in cap. dudum de Decimis* nulla suffragari debeat, etsi legitima observantia, quando constat de titulo infecto, & quando ejusdem tituli allegatio facta est; In eadem quoque scriptura asseritur, fructus perceptos esse a Capitulo restituendos, posthabita quacumque bona fide, tum quia titulus est redactus ad non titulum, tum quia fructus exacti stant de per se, & principaliter, & induunt naturam Capitalis.

Quid a Capitulo respondeatur ignoro, cum ejus scripturæ ad me non fuerint delatæ; quocirca ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An dismembrationi factæ favore Capituli in litteris Apostolicis Clementis VIII. datis anno 1599. fuerit derogatum in posteriori erectione Canoni-*

nonicatus, seu Præbendæ Doctoralis, & quatenus affirmative.

II. *An fructus virtute dictarum litterarum Apostolicarum percepti a Capitulo Calaritanæ Ecclesiæ sint restituendi in casu &c.*

Dilata, & proponatur in prima post aquas etiam unica, subministrata interim Sacerdoti Sanno in causam declarandã aliqua summa arbitrio Eminentissimi Præfecti.

FULGINATEN. Archiepresbyter Cathedralis Ecclesiæ Fulginaten. facultatem habet deputandi pro cura animarum exercenda in Villa Rovilieti Sacerdotem amovibilem, exortaque controversia circa summam huic Sacerdoti deputato persolvendam, decretum fuit provisionaliter, quod ab Archipresbytero solverentur dicto Sacerdoti annua scuta 16., & quod Sacerdos hic deberet habere emolumenta, quæ dicuntur incerta, & Missarum eleemosynam.

Sess. 21. c. 4. de Ref.

Fundamentum sic decernendi fuit constitutum non solum in depositionibus duorum testium Sacerdotum, qui de prædicto stipendio testimonium reddiderunt, sed etiam in æquitate, cum difficile admodum sit idoneum reperire Sacerdotem cum minori stipendio, nullatenus attenta responsione de exiguitate fructuum, qui retrahuntur ex bonis Parochiæ, vel quia cum Parochia sit unita Archipresbyteratui, tenetur Archipresbyter ex redditibus Archipresbyteratus solvere Sacerdoti curam Animarum exercenti in Villa Rovilieti quantitatem pro victu necessariam, vel quia cum decrementum redditEuum proveniat ex mala cultura bonorum, id cedere non debet in præjudicium Sacerdotis exercentis curam Animarum, sed Archipresbyteri eum deputantis, cum Archipresbyter sit ille, qui tam bona Parochiæ, quam Archipresbyteratus administret.

Adversus hæc Archipresbyter excipit, nihil esse innovandum, cum Sacerdotes hucusque deputati ad prædictam curam exercendam non habuerint nisi habitationem in domo Parochiali, decimas ascendentes ad rubra duo frumenti, quatuor scuta, quæ solvuntur a Parochianis pro officiatura Quadragesimæ, & alia quædam emolumenta recensita *in suo Summario n. 2.*, hinc inferendo, quod si Sacerdotes curam hucusque exercuerunt, & ea sola emolumenta receperunt, non potest esse locus alicui innovationi; & multo magis, cum Sacerdotes habentes curam animarum in hac Villa Rovilieti habeant quidem onus residendi tempore nocturno, administrandi Sacramenta, celebrandi diebus festivis, sed absque applicatione pro populo, cum Archipresbyter huic oneri satisfaciat, & solvat etiam expensas necessarias pro candelis distribuendis in die Purificationis, pro solvenda Episcopo visitanti Procuratione; & aliis consimilibus rebus in ejus scriptura legendis.

Addit Archipresbyter, redditus curæ Rovilieti ascendere ad scuta 39., & obulos 20. ex quo deducit, non esse Sacerdoti solvendum salarium, seu stipendium juxta decretum provisionale, sed juxta solitum.

Circumferuntur scripturæ; adeoque dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & pro qua summa sit præstandum stipendium, sive salarium Sacerdoti deputato pro exercitio curæ Rovilieti in casu &c.

Deberi stipendium ad formam Decreti D. Secretarii, & amplius.

FÆ-

FÆSULANA. Domini de Mozzis tanquam Patroni Ecclesiæ Parochialis S. Romuli de Gaville Fæsulanæ Diœcesis *die 5. Maii* 1723. ad dictam Plebaniam præsentarunt primo loco Clericum Franciscum de Torsellinis prima Tonsura initiatum, præsentem, & acceptantem, & secundo loco Joseph de Pescettis de Maradio Sacerdotem Faventinæ Diœcesis, & Cappellanum Metropolitanæ Ecclesiæ Florentinæ, & petierunt, ut Clericus de Torsellinis institueretur, & Episcopus Fæsulanus justis de causis animum suum moventibus, & præcipue quia illum de Torsellinis non reputavit dignum, ut ad Sacros Ordines promoveretur, admisit *si, & in quantum de Jure* præsentationem Sacerdotis Josephi de Pescettis, & interim doceri mandavit de Jurepatronatus, & de idoneitate secundi Præsentati.

Appellatione ab illis de Mozzis, & a Francisco Torsellino interposita ad Tribunal Nuntii Florentini, responsum fuit, causam esse remittendam vel ad Judicem ad quem, vel ad Sacram hanc Congregationem.

Circumfertur scriptura pro Appellantibus unacum documentis suadentibus idoneitatem primi præsentati, cui contenditur, dandam esse institutionem, cum ad tramites Sac. Concilii Tridentini *sess. 25. cap. 9. de Reform.* non liceat Episcopis præsentatos a Patronis repellere, nisi in hypothesi, in qua non fuerint idonei; Et cum inter duos cumulative a patronis Laicis præsentatos secundus præferatur primo, si secundus obtinuerit institutionem ab Ordinario, sed cum obligatione conferendi primo Beneficium, si maliriose primum non instituerit *juxta celebrem Textum in cap. pastoralis de Jurepatronatus*, quod tamen est extraneum a casu præsenti, in quo post admissam cum clausula *si, & in quantum* præsentationem secundi, fuit a primo interposita appellatio ad Superiorem, ad quem per consequens spectat judicium ferre super justitia, vel injustitia non admissionis illius, qui primo loco præsentatus fuit.

Dignabuntur itaque EE. VV. decernere.

An præsentatio Torsellini sit admittenda in casu &c.

Dilata.

Die Sabbathi 18. Novembris 1724.

Sess. 24. c. 18. de Ref.

UNEN. SARZANEN. PAROCHIALIS. Parochialis Ecclesia S. Vitalis Mirteti vacavit anno 1721., indictoque de more concursu, tres fuerunt examinati, Antonius videlicet Ceccoperius, Franciscus Ceccoperius, & Dominicus Boldrinus; cumque omnes fuissent ab Examinatoribus approbati, Parochialis ab Episcopo collata fuit Dominico Boldrino, & appellatione interposita, transmissisque actis, cum Antonius Ceccoperius conqueratur de mala relatione Examinatorum, & de irrationabili judicio Episcopi, quæritur in præsenti, quid sit statuendum.

Controversia viget inter Antonium Ceccoperium, & Dominicum Boldrinum; Franciscus etenim Ceccoperius nullas in præsenti deducit rationes, cum aliam Ecclesiam Parochialem hoc interim obtinuerit; & in eo, quod attinet ad prædictum Antonium, ipse contendit, se propositis in examine casibus

sibus bene respondisse, & e contra sufficienter non fuisse iisdem responsum a Dominico Boldrino, & suas ulterius qualitates maximopere præponderare qualitatibus Adversarii.

Exhibentur casus examine propositi, & responsiones prædictorum Concurrentium. Exhibetur etiam Episcopi relatio, & circumferuntur scripturæ; Adeoque onus erit EE. VV. decernere.

An constet de mala relatione Examinatorum, aut de irrationabili judicio Episcopi, itaut Parochialis Ecclesia sit adjudicanda Canonico Antonio Ceccoperio in casu &c.

Dilata, & proponatur omnino in prima, etiam unica.

Dignabuntur EE VV. reassumere folium ultimæ Congregationis habitæ *die* 30. *Sept.* proxime præteriti, & sequentibus dubiis, quæ tunc non fuerunt resoluta, respondere.

Sess. 25. c. 13. de Regul.

NEAPOLITANA.

I. *An Curia Archiepiscopalis potuerit cogere Rectorem, seu Sacristam Ecclesiæ S. Angeli ad Nidum ad interveniendum Processioni in casu &c.*

II. *An potuerit hoc facere per Censuras*, & quatenus affirmative.

III. *An Censuræ latæ fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector prædictus incurrerit irregularitatem ob celebrationem, in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum affirmative. Ad tertium Dilata.

Sess. 5. c. 1. de Ref.

CALARITANA.

I. *An dismembrationi factæ favore Capituli in litteris Apostolicis Clementis Octavi datis anno* 1599. *fuerit derogatum in posteriori erectione Canonicatus, seu Præbendæ Doctoralis*, & quatenus affirmative.

II. *An fructus virtute dictarum litterarum Apostolicarum percepti a Capitulo Calaritanæ Ecclesiæ sint restituendi in casu &c.*

Ad primum negative, nempe, non fuisse derogatum dismembrationi anni 1599. Ad secundum negative, & amplius.

Sess. 25. c. 9. de Ref.

FÆSULANA.

An præsentatio Torsellini sit admittenda in casu &c.

Ad Eminentissimum Præfectum juxta mentem.

Dignabuntur pariter EE. VV. reassumere folium Congregationis habitæ *die* 10. *Junii* 1724., & sequentibus dubiis respondere.

Sess. 14. c. 7. de ref.

MEDIOLANEN.

I. *An Orator sit de jure irregularis quoad Ordines suscipiendos in casu &c.* & quatenus affirmative.
II. *An ei sit concedenda dispensatio in casu &c.*

Reliquæ non propositæ.

Dignabuntur quoque EE. VV. reassumere folium Congregationis habitæ *die 9. Septembris* 1724., & sequentibus dubiis respondere.

DUBIUM MATRIMONII.

I. *An prædicta matrimonia secreta, seu Conscientiæ sint licita in casu &c.* *Sess. 24. c. 1. de Ref. mat.*
II. *An instantibus interesse habentibus extradenda sit authentica attestatio matrimonii contracti in casu &c.*

ROMANA DOTIUM. Joseph Pavonius exposuit san. me. Innoc. XIII. quod a Venerabili Societate Sanctissimi Sacramenti S. Mariæ in Via facta fuerat Catharinæ Felici S. Angeli suæ uxori sine liberis defunctæ assignatio unius ex subsidiis dotalibus in summa scutor. 50. relicti a bon. mem. R. P. D. Joanne Baptista Canobio, & quod eadem Societas instabat pro restitutione prædicti subsidii, ex quo prædicta Catharina sine liberis, uti dictum est, erat defuncta, quam rem idem Joseph contrariam esse asseruit voluntati prædicti Jo. Baptistæ benefactoris, & ab eodem Summo Pontifice facta fuit instantiæ remissio ad hanc Sacram Congreg., quæ jussit, ut describeretur in folio, & in præsenti Consessu proponeretur. *Sess. 25. c. 4. de Ref.*

Confraternitas apponit in Schedulis dotium sequentes conditiones, quod dotata videlicet cautionem idoneam exhibeat, quod dos restituetur vel in casu, quo post contractum matrimonium sine liberis legitimis moreretur, vel inhonestam vitam duceret, vel extra Urbem habitaret, vel a Parochia S. Mariæ in Via exiret absque licentia Guardianorum Confraternitatis.

Confraternitas autem contendit, hæc omnia a se potuisse decerni, & in Schedulis apponi, tum quia idem R. P. D. Canobius tanquam Confraternitatis Primicerius anno 1595. nonnullas dotes distribuit, & cautionem præscripsit restitutionis in hypothesi, in qua dotata mortua esset sine liberis, quo stante, magna urget verisimilitudo, quod in testamento deinde ab ipso condito anno 1596., in quo distributionem dotium ex suo Asse demandavit, prædictam etiam conditionem voluerit, tum quia post obitum Pii Testatoris, exorta inter Confraternitatem, & Bonifacium Canobium controversia, eademque per transactionem terminata, in ea conventum fuit, quod per aliquod temporis spatium Confraternitas supersedere posset a dotium distributione, & quod ad commodum ejusdem Confraternitatis cedere debeant omnes, & singulæ dotes puellis assignatæ, quæ propter inhonestam eatum vitam, aut alias in quemlibet eventum ad ipsam Confraternitatem reverterentur, quæ transactio fuit confirmata in litteris Apostolicis sa. me. Clementis Octavi.

Addit Confraternitas sententiam latam in Tribunali Cardinalis Vicarii anno 1683 pro restitutione dotis in casu dotatæ mortuæ sine filiis. Addit subsecutas ex eodem capite dotium restitutiones, addit denique obligationem a Pa-

a Pavonio initam de restitutione facienda, & mandata adversus ipsum a Judicibus Ordinariis expedita.

Excipit e contra Pavonius non potuisse Confraternitatem prædictum onus apponere in dotium distributione, cum illud non fuerit injunctum a Testatore, ut ex benigna testamenti lectura dignoscitur, itaut applicabilis esse videatur conclusio, quod dos constituta ab extraneo, qualis in hac materia reputatur, quicumque non habet dotatam in potestate, deficiente stipulatione reversionis, nusquam ad ipsum dotantem revertitur, sed libere donata censetur juxta regulam *Text. in l. unica* §. *Accedit, C. de rei uxoriæ actione*, quam in casu, & ad effectum, de quo agitur, amplexa est *Rota in Romana dotis* 28. *Jan.* 1709. §. 6. *cor. Rev. Aldrovando*, in qua etiam decisione eadem Rota adstruit, quod Confraternitates, in quarum statutis cavetur, ut Puellæ dotandæ præstent idoneam cautionem restituendis dotes in casu obitus sine filiis, vel vitæ inhonestæ, possunt hanc cautionem exigere, quando agitur de dotibus constitutis de proprio ab ipsis Confraternitatibus, vel quando agitur de bonis ad dictum effectum relictis ab aliquo Pio Benefactore, sed cum expressa declaratione, ut fiat earum distributio ad formam statutorum, sive soliti earundem Confraternitatum.

Haud urgente, quod eadem cautio restitntionis exigi potest ab iisdem Confraternitatibus, vel in casu inhonestæ vitæ, vel in casu obitus sine filiis, quando bona a Pio Testatore relinquuntur, & libera dotium nominatio ad ipsam Confraternitatem defertur; cum enim Societas in hoc themate liberam habeat facultatem nominandi quamcumque puellam incertam de incertis, hinc est, quod etiam personam prælectam gravare potest; quæ beneficium dotalis subsidii unice recognoscit ab ipsius nominantis munificentia, juxta regulam *Text. in l. unum ex familia* §. *Si de falcidia, ff. de legatis* 2. quam amplexa est *Rota in citata Romana dotis* §. 8.; tum quia in hypothesi præsenti non habet Confraternitas liberam dotium distributionem, cum Puellæ dotandæ debeant visitari, & approbari a Visitatoribus, debeant eædem esse ex Parochia S. Mariæ in Via, sed debeant earum nomina in Urna reponi, & distributio fieri debeat illis, quarum nomina sorte ex Urna extrahentur; tum quia in quadam causa Spoletana dotium, in qua pius testator Antonius Capuccius nonnulla bona Patribus Bernabitis reliquit, injuncto onere dotandi, vel Territorio Spoletano, *& quod eædem eligi deberent quotannis a Perillustri Consilio Spoleti in frequenti Senatu*, cum delata dotium distributione ad Consilium Spoletanum fuerint ab eodem nonnulla Statuta Capitula, quibus cautum fuit, ut dotes consignarentur prævia cautione de illis restituendis in casu inhonestæ vitæ dotandarum, vel mortis earum sine filiis, Sacra hæc Congr. *die* 30. *Jan.* 1723. respondit, dotes esse libere consignandas, & absque cautione, habitoque novo a Civitate Spoletana recursu, allatoque a Scribentibus pro ipsa fundamento, quod habebat liberam eligendi facultatem, hoc est incertas puellas de incertis, & sic quod poterat onus reversionis imponere, Sacra hæc Congregatio die 19. Augusti 1724. stetit in decisis, eo potissimum sub fundamento, quod hæc subsidia dotalia, ut plurimum a viris erogabantur in necessarias matrimonii impensas, & sic, quod absonum erat dictas cautiones exigere, aut onera reversionis imponere.

Et quia in hypothesi præsenti, vis a Confraternitate constituitur in facto pii Testatoris, in transactione confirmata a Clemente Octavo, & in subsecuta observantia, necnon in obligatione ab ipso Pavonio emissa, juxta ea, quæ in

in Superioribus dicta sunt, respondetur a Pavonio, quod si Testator vivens cautionem prædictam exegit uti Confraternitatis Guardianus,& hoc onus in suo Testamento non expressit, hinc potius deduci, quod illud noluit, & multo magis, cum agatur de Testatore, qui non erat idiota, sed Vir legalis,& in eo, quod attinet ad transactionem, subdit,in ea nullum verbum legi de reversione in casu obitus sine filiis, & in eo quod spectat ad observantiam, ait, eam non esse undequaque pacificam, cum adsint decreta individua S.Congregationis Visitationis, in quibus cautio prædicta reprobatur exigenda in Dotibus relictis ab R.P.D.Canobio, concluditque,sibi essе ignoscendum, si obligationem restituendi emisit, cum eadem ex falsa causa processerit, & cum nunc quæstio pendeat in hoc supremo Tribunali, quod Tricis judicialibus non est alligatum, & ad quod a Summo Pontifice facta fuit remissio, non obstantibus mandatis, quæ a Judicibus Ordinariis relaxata fuerunt, quique, & in sua,& in aliis consimilibus causis eodem modo se gerere debuerunt, utpote adstricti juris rigori.

Jura circumferuntur, unde onus erit EE.VV. decernere.

An onera apposita in Schedulis impressis assignationis subsidii Dotalis scutorum 50. sustineantur, itaut Pavonius teneatur ad restitutionem in casu &c.

AUXIMANA. Communitas Cinguli, & Rectores Beneficiorum, cæterique Sacerdotes Missam celebrantes in Collegiata Ecclesia dicti Loci, contendunt, se non teneri ad contributionem Utensilium favore Capituli. (*Sess. 22. in Decreto de Observan. & Evit. in cel. Missæ.*)

Hujus prætensionis fundamenta desumuntur, primo ex constructione ipsius Ecclesiæ Collegiatæ; cum etenim Communitas obtinuerit ab illis de Simonettis facultatem demoliendi Ecclesiam S.Salvatoris, quæ ad eosdem pertinebat, ut novam amplam Collegiatam construere posset, inter cætera conventum fuit, ut in Ecclesia construenda illi de Simonettis novam haberent Cappellam, additis his aliis verbis, *che li Signori Preposto, e Canonici siano obligati somministrare per officiare, e dir Messa nella Cappella, che hanno d.Signori Simonetti nella nuova Chiesa, tutti li paramenti necessarii per li Sacerdoti celebranti, conforme somministrano, e hanno somministrato per le altre Cappelle.*

Secundo, ex quo Cardinalis Verospius Episcopus Auximanus mandavit, ut Cappellani obligati ad celebrandum in Collegiata Ecclesia, & non celebrantes solvant quinque obulos pro qualibet Missa, quam diebus ferialibus non celebabut,& julium unum pro qualibet Missa, quam diebus festivis de præcepto omittent,& mulctas has applicavit pro suppellectilibus ejusdem Ecclesiæ Collegiatæ; cumque hoc Decretum fuerit in Sacristia affixum, & suam etiam habuerit executionem, infertur, non posse de jure esse locum solutioni Utensilium.

Tertio, ex quo sufficientes habet Ecclesia Collegiata proventus, qui eidem a piis Benefactoribus non multo ab hinc tempore relicti fuerunt, itaut absonum esse videatur, quod Ecclesia velit exigere Utensilia post redditum incrementum, quando hanc exactionem non faciebat tempore antecedenti, quo minores ipsa redditus habebat.

Quarto denique ex consuetudine tum in hac Collegiata, tum in aliis loci Ecclesiis practicata, ad cujus tramites asseritur, Utensilia a celebrantibus nec in præteritum fuisse soluta, nec solvi in præsenti.

Ex Adverso, Præpositus,& Canonici asserunt, celebrantes in sua Ecclesia eximi non posse a solutione Utensilium, tum quia exactio hæc est juri conso-

 na,

na, tum quia est confirmata a Decretis editis in Visitatione hujusce Diœcesis, & a clar.mem.Cardinali Bichio Episcopo Auximano, & a clar.pariter mem.Cardinali de Abdua Visitatore Apostolico, quæ decreta suam habuerunt executionem, & demum quia in aliis Ecclesiis Cinguli passim fit.

Utensilium exactio, & in eo, quod attinet ad pacta conventa in constructione novæ Ecclesiæ, & ad supra relatum Decretum Cardinalis Verospi, plures a Scribente pro Capitulo dantur responsiones, quarum tamen præcipua ea esse videtur, quod non obstantibus prædictis duobus fundamentis, tam Cardinalis Bichius, quam cæteri Episcopi successores statuerunt, Utensilia a celebrantibus in Collegiata Ecclesia esse persolvenda.

Post edita tempore Urbani Papæ Octavi anno 1625. Decreta hujusce S.Congregationis super celebratione Missarum, nonnulla dubia fuerunt super illis excitata, & septimum erat sequentibus verbis conceptum, *quæritur, an permittendum sit Administratoribus Ecclesiarum, ut retineant aliquam eleemosynarum portionem pro expensis manutentionis Ecclesiæ, Altarium, Inservientium, Paramentorum, Luminum, Vini, Hostiæ, & similium*, & huic dubio responsum fuit *permittendum non esse, ut Ecclesiæ, ac Loca Pia, seu illorum administratores ex eleemosynis Missarum celebrandarum ullam utcumque minimam portionem retineant ratione expensarum, quas subeunt in Missarum celebratione, nisi cum Ecclesia, & Loca Pia alios non habent redditus, quos in usum earumdem expensarum erogare licite possint, & tunc quam portionem retinebunt, nullatenus debere excedere valorem expensarum, quæ pro ipsomet tantum Missæ Sacrificio necessario sunt subeundæ, & nihilominus eo etiam casu curandum esse, ut ex pecuniis, quæ supersunt, expensis ut supra deductis, absolute tot Missæ celebrentur, quot præscriptæ fuerint ab Offerentibus eleemosynam.*

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

An Rectores Beneficiorum, Cappellani, aliique celebrantes in Ecclesia Collegiata Cinguli teneantur solvere utensilia Capitulo dictæ Ecclesiæ, & pro qua summa in casu &c.

Sess.25.c.4. & 5. de Ref.

MONTIS FALISCI. Dominicus Gentilis in ultimo, cum quo decessit, Testamento, quod condidit anno 1582. hæredes instituit Gentilem filium, & Aliprandum ex Bernardino altero filio nepotem; *in omnibus autem aliis suis bonis &c. instituit &c. & ore proprio nominavit suos hæredes Universales Gentilem ejus filium, & Aliprandum ejus Nepotem ex quondam Bernardino ejus filio ex Domina Diana ejus prima Uxore æquis portionibus, & casu, quo Gentilis sine filiis legitimis, & naturalibus decessisset, substituit Cappellam S.Andreæ in Ecclesia S.Petri Castri Criptarum*, imposito onere celebrationis a Cappellano adimplendæ quatuor Missarum qualibet hebdomada pro suffragio Animæ suæ, eandemque Cappellam pariter vocavit in hypothesi, in qua Aliprandus sine filiis mortuus fuisset; in quo rerum statu celebrationem aliarum quatuor Missarum in hebdomada, uti supra, demandavit, cæterisque ad partes positis, idem Testator sequentibus verbis disposuit, *item reliquit, voluit &c. quod infrascripti ejus hæredes teneantur, & debeant statim post mortem ipsius Testatoris dispensare, & dare omnia ejus vestimenta pauperibus personis amore Dei, & similiter teneantur, & debeant celebrari facere Missas S.Gregorii pro anima ipsius Testatoris. Et similiter teneantur, & debeant annuatim celebrari facere unum Anniversarium, & Missas annuales in dicta Ecclesia S.Pe-*

S. Petri, & in eventum, quod dicti hæredes essent negligentes, & morosi in exequendo prædicta, non dando dicta sua vestimenta pauperibus personis, & non faciendo celebrari dictas Missas annuales, sint privati dicta hæreditate dicti Testatoris per annos quinque continuos, & nullos percipere possint fructus dictæ suæ hæreditatis, & bonorum, & in eventum prædictum eorum loco substituit pro dictis quinque annis Venerabilem Confraternitatem Misericordiæ Castri Criptarum in Ecclesia S. Petri, hoc tamen onere, quod dicta Confraternitas teneatur annuatim dictos fructus distribuere hoc modo &c. & finitis quinque annis dicta hæreditas, & illius fructus redeant, & deveniant ad infrascriptos suos hæredes, & utile dominium cum directo consolidetur pro dictis suis hæredibus.

Secuto Testatoris obitu, hæreditas divisa fuit inter Gentilem, & Aliprandum, mortuoque Aliprando sine filiis, & descendentibus, ejus portio devenit ad Cappellaniam S. Andreæ in Testamento substitutam, & portio Gentilis delata fuit ad ejus filias superstites, & post varias divisiones, & subdivisiones unica, & dimidium dictæ portionis delata est ad Josephum Philippum Virgultum; cumque ad ejus notitiam devenerit Testamentum Dominici Gentilis, una cum notitia oneris Anniversarii, & Missarum annualium, de quibus supra, idemque pro serenitate suæ conscientiæ huic S. Congregationi supplicaverit pro infrascriptorum dubiorum resolutione, responsum fuit *die* 11. *Januar.* 1721. quod audiretur Episcopus super puncto, per quantum temporis spatium fuerit adimpletum onus Anniversarii, & Missarum.

Supervenerunt Episcopi responsiones ex quibus habetur, quod perquisitis scripturis, & libris antiquis, & novis Cancellariæ Episcopalis, & signanter Sacrarum Visitationum ab Episcopis pro tempore peractarum *ab anno* 1584. *usque ad præsentem diem*, nulla prorsus reperitur memoria Anniversarii, & Legati Missarum celebrandarum in Ecclesia S. Petri ex Testamento Dominici Gentilis, mentionemque tantum fieri cujusdam Cappellaniæ sub titulo S. Andreæ in eadem Ecclesia S. Andreæ erectæ ab eodem Dominico cum onere Missarum quatuor in qualibet hebdomada, quod onus supponitur reductum, cum in Tabella onerum Ecclesiæ habeantur hæc verba, *Beneficiatus S. Andreæ teneatur celebrare Missam unam in qualibet hebdomada in dicto Altari, Missam Conventualem die Festi S. Andreæ, ac die sequenti Anniversarium pro fundatoribus dicti Beneficii.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere:

I. *An onus Anniversarii, & Missarum annualium sit perpetuum, vel potius temporale ad vitam Hæredum Testamentariorum.*

II. *Quæ quantitas Missarum intelligatur sub nomine Anniversarii, & Missarum annualium.*

III. *An sub nomine Anniversarii, & Missarum annualium intelligatur unum. & idem onus, seu potius sint onera diversa, & distincta.*

IV. *An pœna injuncta in casu contraventionis sit temporalis, restricta ad primos hæredes, vel potius perpetua, repetita in aliis successive hæredibus.*

V. *An Orator teneatur insolidum, vel pro sua virili tantum, & quid super aliis bonis per ipsum possessis, & emptis ab aliis Cohæredibus.*

Die Sabbathi 2. Decembris 1724.

Um in proxime præterita Congregatione nonnulla Causarum dubia decisa minime fuerint, dignabuntur EE. VV. dictæ Congregationis folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

Sess. 24. c. 18. de Ref.

LUNEN. SARZANEN. PAROCHIALIS.

An constet de mala Relatione Examinatorum, aut de irrationabili judicio Episcopi, itaut Parochialis Ecclesia sit adjudicanda Canonico Antonio Ceccoperio in casu &c.

Negative.

Sess. 24. cap. 3. de ref.

MEDIOLANEN.

I. *An Orator sit de Jure Irregularis quoad Ordines suscipiendos in casu &c. & quatenus affirmative.*
II. *An ei sit concedenda Dispensatio in casu &c.*

Ad Primum Affirmative. Ad Secundum pro nunc negative.

Sess. 24. cap. 1. de ref. matrim.

DUBIUM MATRIMONII.

I. *An prædicta Matrimonia Secreta, seu Conscientiæ sint licita in casu &c.*
II. *An instantibus interesse habentibus extradenda sit autentica attestatio Matrimonii contracti in casu &c.*

Ad mentem.

Sess. 25. c. 4. de Ref.

ROMANA DOTIUM.

An onera apposita in Schedulis impressis assignationis subsidii Dotalis scutorum 50. sustineantur, itaut Pavonius teneatur ad restitutionum in casu &c.

Negative ad utramque partem.

AUXI-

AUXIMANA.

An Rectores Beneficiorum, Cappellani, aliique celebrantes in Ecclesia Collegiata Cinguli teneantur solvere Utensilia Capitulo dictæ Ecclesiæ, & pro qua summa in casu &c.

Sess. 22. in Decreto de Observan., & Evit. in cel. Missæ.

Non proposita.

MONTIS FALISCI.

Sess. 25. c. 4. & 5. de Ref.

I. *An onus Anniversarii, & Missarum annualium sit perpetuum, vel potius temporale ad vitam Hæredum Testamentariorum.*
II. *Quæ quantitas Missarum intelligatur sub nomine Anniversarii, & Missarum annualium.*
III *An sub nomine Anniversarii, & Missarum annualium intelligatur unum, & idem onus, seu potius sint onera diversa, & distincta.*
IV. *An pœna injuncta in casu controventionis sit temporalis, restricta ad primos hæredes, vel potius perpetua, repetita in aliis successive hæredibus.*
V. *An Orator teneatur insolidum, vel pro sua virili tantum, & quid super aliis bonis per ipsum possessis, & emptis ab aliis Cohæredibus.*

Non proposita.

ROMANA NULLITATIS PROFESSIONIS. Sacrum Concilium Tridentinum *sess.* 25. *cap.* 19. *de regul.* statuit, ut quicumque Professionem regularem emiserit in aliqua Religione, si intra quinquennium prætendat eam nullitatis vitio laborare, causas prætensæ nullitatis deducat coram Ordinario, & Superiore Locali.

Sess. 25. c. 19. de Regul.

Ad tramites hujus sanctionis Conciliaris P. Lelius a S. Rosa, qui *anno* 1717. Professionem Regularem emisit in Conventu S. Mariæ de Schala de Urbe in Religione Carmelitarum Excalceatorum, nondum elapso quinquennio, prætensionem nullitatis excitavit, eamque deduxit coram Eminentissimo Urbis Vicario, & Superiore Locali memorati Conventus.

Cumque Eminentissimus Urbis Vicarius senserit, Professionem fuisse validam, & legitimam, & non constitisse, aut constare de ejus nullitate; & e contra Superior Localis pronuntiaverit pro ejus nullitate, & invaliditate, hinc factum est, ut devoluta Causa ad hanc Sacram Congregationem, disputandum in præsenti sit dubium ad calcem Restrictus referendum.

Cavetur in Constitutionibus Ordinis Carmelitarum Excalceatorum, quod ad habitum non recipiatur sive pro Chorista, sive pro Donato, quicunque caret aliquo membro, vel ejus usu, & laborat aliquo morbo communes Congregationis labores non ferente, nisi forte super hisce defectibus obtenta fuerit dispensatio a Definitorio Generali, & Capitulo Provinciali. In iisdem Constitutionibus prohibetur, ne ad Habitum, & Professionem admittatur irregularis aliqua irregularitate irretitus, in qua difficile dispensetur, item laborans aliqua infirmitate incurabili, & habituali, nisi forte post obtentam a Sede Apostolica dispensationem in casibus ipsi Sedi Apostolicæ reservatis, accedat dispensatio Definitorii Generalis, & Capituli Provincialis.

Et in hypothesi, in qua aliquis celaverit unum ex defectibus mox recensitis

sæpe

sæpe memoratæ Constitutiones sic disponunt *statim ac scietur expellatur, etiamsi Professionem emiserit ; Congregationis quippe animus est , eos , qui prædictos defectus patiuntur , & celant , ad Professionem non recipere .*

Cohærenter ad hæc, P. Lelius a S. Rosa sustinet,Professionem a se emissam nullitatis vitio laborare , cum tali oculorum morbo laboret , & laboraverit ante Novitiatum , & tempore Novitiatus , & Professionis , & post ipsam Professionem, usque ad diem præsentem , ut post lectionem quatuor,vel quinque linearum obumbrationem patiatur,nec lectionem ullo modo prosequi valeat , uti desumitur ex Testibus in ejus Summario legendis, inter quos reperitur Pater Laurentius ab Annunciatione, qui erat Prior Conventus Schalæ tempore professionis, qnique refert, se intantum Professioni assensum præstitisse,inquantum credidit, morbum non esse habitualem, & insanabilem , sed sanabilem , & accidentalem .

In sui quoque assumpti corroboratione recensitus P.Lelius affert dicta quatuor Peritorum Urbis , qui sentiunt pro morbi incurabilitate propter pravam affectionem Organorum ad visionis perfectionem conducentium,concluditque, non esse de nullitate suæ Professionis dubitandum , tum propter suam infirmitatem incurabilem , & habitualem, tum propter irregularitatem , in qua difficile dispensatur ; quidquid enim sit de habente unum oculum, vel de Cæcutiente post receptum Sacerdotium, notorium est , dispensationem a Sede Apostolica non concedi ad effectum, ut non obstante dicto defectu, incapacitatis videlicet ad prosecutionem integræ lectionis Missæ,quis ad Sacros Ordines promoveri possit.

Excipit e contra Religio Carmelitarum Excalceatorum , morbum non esse sufficienter probatum , & probatum non relevare , nec ullum esse constituendum fundamentum in supradicta irregularitate .

Quod autem morbus non sit probatus,desumitur exTestibus,qui pro cujuscumque morbi exclusione deposuerunt tempore,quo P. Lelius Professionem emisit,nec non ex cæteris diligentiis,quæ juxta Constitutiones præmitti debent,antequam aliquis ad habitum,& Professionem admittatur.

Quod deinde morbus,quatenus esset probatus,non relevaret,colligitur ex ipsis Constitutionibus , quæ requirunt infirmitatem incurabilem , & habitualem,& habitualis dici nequit illa Patris Lelii, cum tempore professionis qualificata fuerit tanquam accidentalis , eademque pro incurabili non sit prædicanda , ex quo alii periti dicunt eam esse curabilem .

Quod tandem nulla sit habenda ratio irregularitatis , comprobatur, quia irregularitas , dequa sermo habetur in Constitutionibus , dicitur esse illa,quæ provenit ex delicto, & non ex defectu, & multo magis quando, prout hic , defectus est compatibilis cum Professione , cum possit quis esse professus , & ad Sacros Ordines non ascendere .

Hæc sunt,quæ pertinent ad factum,& post hæc transeundo ad jus, contendit P. Lelius illud sibi opitulari;si etenim Constitutiones dicunt,non esse animum Religionis ad Professionem recipere eos,qui laborant aliqua infirmitate incurabili,& habituali, id sufficere prætenditur pro adstruenda nullitate Professionis,propter naturam videlicet contractus correspectivi,& ultro,citroque obligatorii,&c contra ReligioCarmelitarum Excalceatorum respondet, nihil aliud ex Constitutionibus desumi,quam quod Religio expellere possit sic professum in pœnam sui delicti,quia videlicet morbum, quem habebat, celavit, non autem ex Constitutionibus inferri posse ad nullitatem Professionis , nolente Religione , & in ipsius præjudicium ,

dicium, & fignanter quoties, ut in præfenti, Conftitutiones carent decreto irritanti.

Actum fuit de hoc Articulo in terminis Religionis Patrum Cappuccinorum 31. *Julii* 1723., & 7. *Julii currentis anni* 1724. nec ulla fuit capta refolutio, cum auctoritate Eminentiffimi Protectoris Religio fuum præftiterit affenfum egreffui Profefforum, qui non obftante morbo habituali Profeffionem emiferant.

Actum fuit de hoc eodem Articulo in terminis Conftitutionum Religionis noftræ Carmelitarum Excalceatorum *die* 2. *Octobr.* 1717. & *die* 3. *Septembris* 1718., & refponfum fuit pro utilitate Profeffionis emiffæ ab eo, qui morbo comitiali laborabat, fed fcribens pro religione contendit, hafce refolutiones non effe applicabiles, ex quo in cafu tunc difputato Religio fuum præftabat pro egreffu confenfum.

His ftantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An conftet de nullitate Profeffionis in cafu &c.

Non propofita.

AURIEN UNIONIS. Capitulum Cathedralis EcclefiæAurienfis fupplicavit fan. mem. Innocentio XIII. pro unione duarum Ecclefiarum Parochialium fub invocatione S. Euphemiæ in fua Cathedrali Ecclefia exiftentium favore fabricæ ejufdem Ecclefiæ, quæ tali paupertate laborare dicitur, ut nequeat fupportare onera pro Cultu Divino neceffaria. Valor dictarum Ecclefiarum Parochialium expreffus fuit in fupplicatione in ducatis auri de Camera 80. pro unaquaque, computatis certis, & incertis, & ne cura Animarum damnum pateretur, additum fuit, ut mortuis Parochis actu eam exercentibus, nominandi effent a Capitulo, & Canonicis duo Presbyteri ad nutum amovibiles, qui dictum munus exercerent, & a prædicto Summo Pontifice remiffæ fuerunt preces ad hanc Sacram Congregationem. *Seff.* 24. *c.* 13. *de Ref.*

Auditus fuit juxta morem Ordinarius, qui ample teftatus eft de fabricæ paupertate, & impotentia, necnon de morali impoffibilitate parandi alio modo neceffaria pro Cultu Divino. In eadem quoque relatione Ordinarius fuum unioni præftitit affenfum, ita tamen, ut Sacerdotes ad nutum amovibiles effent a fe, fuifque Succefforibus eligendi.

Circumfertur fcriptura, in qua concurrente fupradicta paupertate, contenditur, locum effe poffe Apoftolicæ benignitati pro gratiæ conceffione.

Sacrum Concilium Tridentinum *feff.* 24. *cap.* 13. *de refor.* prohibet unionem Ecclefiarum Parochialium quibufcumque Monafteriis, & Abbatiis, feu Dignitatibus, five præbendis Ecclefiæ Cathedralis, vel Collegiatæ, fed prætermiffo, quod hæc prohibitio afficit Ordinarios, nec manus ligare poteft Summo Pontifici, a præpicta prohibitione Conciliari excipiunt uniones, quæ fiunt pro fundatione, dotatione, augmento, vel confervatione Collegiorum, & aliorum Piorum Locorum ad Fidei Catholicæ defenfionem, & propagationem, & bonarum artium cultum, & fic multo magis ad Cultus Divini manutentionem, juxta late deducta per *Barbofam ad dicti Concilii locum num.* 11.

Quod Sacerdotes ad nutum amovibiles pro exercenda cura Animarum deputandos, idem Concilium *feff.* 7. *de refor. cap.* 7. decrevit, quod Epifcopi

pi in Parochialibus unitis Cathedralibus, Collegiatis, Monasteriis, aut aliis Locis Piis exercere facerent curam animarum *per idoneos Vicarios etiam perpetuos*, a quorum verborum tenore inferunt Doctores, pendere ab arbitrio Episcopi a circumstantiis regulando deputationem Vicariorum sive perpetuorum, sive Temporalium, uti ad *dictum* c.7. adnotarunt *Barbos. num.*15. *&* *num.*31. *&* 32. *ibique Gallemart. num.*5. *Garz. de Benef. par.*11.*cap.*2. *num.*8. *Card. de Luca in annotat. ad Concil. disc.*9. *num.*6. *& alii passim* .

Sanctus vero Pius Quintus in *sua Bulla* 47. *Bullar. tom.*2. in qua statuit quantitatem redditũum assignandorum Vicariis Parochiarum Monasteriis, aut Capitulis unitarum, loquitur retento themate Vicariorum perpetuorum, idemque S. Pontifex *in alia sua Constitutione* 139. *Bull. tom.*2. præscipsit Constitutionem Vicariorum perpetuorum in Parochialibus Ecclesiis, quæ sunt unitæ Capitulis Urbis, & *Fagnan. in cap. ex part. n.*9. *& seqq. de Officio Vicarii*, late ostendit, utilius servitium Ecclesiis Parochialibus præstari tam a Vicariis perpetuis, quam a temporalibus.

His stantibus, dignabuntur EE.VV. decernere.

An sit locus unioni Parochialium, de quibus agitur, fabricæ Cathedralis Ecclesiæ Aurien. in casu &c.

Non proposita.

*Sess.*24.*c.*14. *de Ref.*

MONTIS REGALIS. Petrus Costa unus ex Cappellanis, qui Choro, processionibus, & functionibus intersunt in Cathedrali Ecclesia Montis Regalis, *an.*1719. donavit Collegio dictorum Cappellanorum libras 1000., imposito onere duarum Missarum quolibet mense, & alterius Missæ solemnis in suo Anniversario, necnon admittendi ad Cappellaniam primo vacaturam Sacerdotem Joannem Michelettum; juxta etenim receptam in hac Ecclesia consuetudinem, in casu vacationis Cappellani habent jus eligendi, nec ullam exposcunt confirmationem, vel institutionem ab Ordinario.

Donatio fuit acceptata a Cappellanis, & libræ 1000. fuerunt exbursatæ, necnon favore eorumdem investitæ, cumque adhuc non contigerit casus vacationis: & interim quæstio insurrexerit circa validitatem pacti supra memorati, Cappellani protestati sunt, ut vel obtineretur sanatio contractus, vel Donatio rescinderetur, restituta pecunia jam recepta, uti supra dictum est.

Cohærenter ad hanc protestationem, Petrus Costa san. mem. Innocentio XIII. pro sanatione supplicavit, remissaque instantia ad hanc Sacram Congregationem scriptum fuit Episcopo pro informatione, & voto, eodemque respondente, quod exposita in facto subsistebant, & quod contractus sanari poterat, *die* 20. *Novem.* 1723., responsum fuit *pro sanatione*; Cumque ante Decreti expeditionem appositum fuerit in Secretaria *nihil transeat* a Cappellanis, disputandum in præsenti proponitur dubium ad calcem restrictus referendum.

Certum est juxta Sacrorum Canonum statuta, Simoniam ab eo committi, qui bona sua largitur apposito pacto, ut vel ipse, vel alius ab eo nominandus Beneficium obtineat, uti habetur in *cap. tua nos de Simonia*. At Petrus Costa inquit, hanc Simoniam non esse, nisi juris Ecclesiastici, & proinde sanabilem intercedente Summi Pontificis auctoritate, & eo fortius, cum non versemur

ſemur in Beneficio Curato, ſed ſimplici, juxta doctrinam *Zabarellæ in cap. 1. n.2. ibique Abbas n.6. & Fellin. n. 2. de ſimonia.*

Addit, conſimiles pactiones non eſſe in Collegio, de quo agitur, novas, cum *anno* 1711. Canonicus Trombetta quædam bona donaverit, & conditionem appoſuerit, ut Cappellanũ in prima vacatione eligerent Sacerdotem Joannem Dominicum Marencum, qui etiam ſubſequenter electus fuit, & etiam de præſenti eſt in Albo Cappellanorum.

E contra, Collegium Cappellanorum inquit, pactionem fuiſſe illicitam, utpote infectam vitio ſimoniæ, nec eſſe ſanabilem, & multo magis, cum in contractu adſit læſio; pro fructu quippe capitalis ſcutor. 200. impoſitum fuit onus duarum Miſſarum quolibet menſe, uti dictum eſt, & alterius ſolemnis in die Anniverſaria, ultra carentiam libertatis eligendi in caſu vacationis perſonam ſibi benevisam, quæ poſtquam in Collegium erit admiſſa, poteſtatem obtinebit ſuffragium præſtandi in futuris Cappellanorum electionibus, concluditque, non eſſe deſumendum argumentum a donatione Canonici Trombettæ, cum ipſe donaverit ſcuta decem millia.

His ſtantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An relaxanda ſit gratia pro ſanatione contractus initi a Coſta in caſu &c.

Non propoſita.

Die Sabbathi 16. Decembris 1724.

IN poſtrema Congregatione habita die 2. currentis menſis, & anni nonnulla Cauſarum dubia propter temporis anguſtiam indeciſa remanſerunt; dignabuntur itaque EE. VV. dictæ Congregationis folium reaſſumere, & ſequentibus dubiis reſpondere.

AUXIMANA.

An Rectores Beneficiorum, Cappellani, aliique celebrantes in Eccleſia Collegiata Cinguli teneantur ſolvere utenſilia Capitulo dictæ Eccleſiæ, & pro qua ſumma in caſu &c. *Seſs. 22. de ob. & evit. in cel. Miſſa.*

Expectetur novus Epiſcopus.

MONTIS FALISCI.

I. *An onus Anniverſarii, & Miſſarum annualium ſit perpetuum, vel potius temporale ad vitam hæredum Teſtamentariorum.* *Seſſ. 25. c. 4. & 5. de Ref.*

II. *Quæ quantitas Miſſarum intelligatur ſub nomine Anniverſarii, & Miſſarum annualium.*

III. *An sub nomine Anniversarii, & Missarum annualium intelligatur unum, & idem onus, seu potius sint onera diversa, & distincta.*
IV. *An pœna injuncta in casu contraventionis sit temporalis, restricta ad primos hæredes, vel potius perpetua, repetita in aliis successive hæredibus.*
V. *An Orator teneatur insolidum, vel pro sua virili tantum, & quid super aliis bonis per ipsum possessis, & emptis ab aliis Cohæredibus.*

Ad primum negative ad primam partem, & affirmative ad secundam, & in reliquis satis provisum in primo:

Sess. 25. c. 19. de Ref. ROMANA NULLITATIS PROFESSIONIS.
An constet de nullitate Professionis in casu &c.

Negative.

Sess. 24. c. 13 de Ref. AURIEN. UNIONIS.
An sit locus unioni Parochialium, de quibus agitur, Fabricæ Cathedralis Ecclesiæ Aurien. in casu &c.

Negative, & ad mentem.

Sess. 24. c. 14. de Ref. MONTIS REGALIS.
An relaxanda sit gratia pro sanatione contractus initi a Costa in casu &c.

Ad mentem.

Sess. 24. c. 13. de Ref. LAURETANA. Clericus Dominicus Curtius præsentari a Patronis obtinuit ad unum ex quatuordecim Beneficiis residentialibus Ecclesiæ Parochialis Castri Fidardi, & Episcopus noluit ipsum instituere.

Interpellatus Episcopus de causa recusationis, respondit, Clericum Dominicum non esse integræ probitatis, esse in litteris imperitum, natalibus obscurum, & Ecclesiam indigere Sacerdote, nec eum propter ætatem, in qua est constitutus, cæterosque defectus supra recensitos posse ad Sacerdotium ascendere, seque idcirco patronos monuisse, ut alium idoneum præsentarent.

Recepta hac Episcopi informatione, relataque inter summaria precum instantia Dominici petentis, ut Episcopo demandaretur, quod se ad Beneficium institueret. in Congregatione habita die 26. Julii 1723. rescriptum fuit *Lectum*, sed impetrata ab eodem nova audientia, proponuntur in præsenti discutienda bina dubia ad calcem Restrictus referenda.

Primum dubium respicit naturam Beneficii, an videlicet dicendum sit Sacerdotale, nec ne, & Clericus Dominicus contendit, non esse Sacerdotale, cum id non colligatur ex fundatione, ipsumque fuerit alias collatum simplicibus Clericis, & signanter Joanni Francisco de Philippis, per cujus obitum idem actu vacat. Secundum dubium respicit institutionem, an ea videlicet sit eidem Clerico Dominico danda, & ipse exorat pro concessione, cum

cum nullum determinatum delictum sibi opponatur, & Imperitia litterarum sit exclusa ab attestationibus, quas affert pro sua idoneitate, & defectus ætatis ad rem, de qua agitur, non subsistat, cum sit constitutus in vigesimo anno suæ ætatis.

E contra Promothor Fiscalis excipit, & quoad naturam Beneficii asserit, illud esse Sacerdotale, cum ex fundatione habeatur, illud una cum aliis fuisse institutum, ut Beneficiatus opem ferret Parocho in Sacramentis administrandis, & in eo, quod attinet ad institutionem aliis licet non Sacerdotibus ad hoc Beneficium concessam, subdit, id contigisse, vel quia agebatur de Clericis, qui intra annum poterant ad Sacerdotium ascendere, vel quia agebatur de Compatronis, vel tandem quia tunc inter cæteros Beneficiatos Parocho inservientes, plures aderant idonei pro eodem coadjuvando in administratione Sacramentorum, quæ circumstantia hodie non concurrit; & in eo, quod spectat ad petitam a Clerico institutionem, ait quoad mores esse deferendum informationi Ordinarii, & quoad litteraturam Magistro Scholæ, qui favorabiliter non est testatus favore Oratoris.

Jura hinc inde circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

. *An Beneficium, de quo agitur, sit Sacerdotale, necne in casu &c.* & quatenus negative.

II. *An præsentatus sit instituendus in casu &c.*

Ad primum affirmative.

Ad secundum satis provisum in primo.

TURRITANA. Archiepiscopatus Turritanus vacat, & Decanus Capituli suscepit administrationem spolii, & fructuum dicti Archiepiscopatus vacantis, accedente fidejussione quinque personarum, & signanter Joannis, & Simonis de Ryo. *Sess. 24. c. 16 de Ref.*

Durante adhuc administratione, Joannes, & Simon judicium introduxerunt coram Vicario Capitulari pro liberatione a fidejussione supra memorata, vocatoque ad causam Capitulo, Æconomus Capituli cedulam exhibuit recusationis personæ Vicarii Capitularis ex motivis, & rationibus suis tempore, & loco discutiendis coram Arbitris; Cumque hoc minime obstante Vicarius Capitularis ad ulteriora processerit, & propositam recusationem rejecerit ad devolutivum, interposita fuit appellatio ad Delegatum Apostolicum appellationum in Regno Sardiniæ, & ab hac facti serie ortum ducit prima controversia inter Capitulum, & Vicarium Capitularem, de qua in primo dubio infra recensendo.

Præter controversiam mox memoratam, aliæ etiam insurrexerunt inter Vicarium, & Capitulum; Capitulum quippe contendit, sibi competere facultatem recipiendi recusationes Vicarii Capitularis propositas, & proponendas a Diœcesanis, & ad se pertinere deputationem Arbitrorum pro admittendis, seu rejiciendis recusationum causis, & in sequelam hujusce facultatis se rite, & recte recepisse recusationes, & suspiciones contra Vicarium propositas ab illis Parochiis Ecclesiarum Parochialium de Ossi, & de Osilo, itaut sæpe memoratus Vicarius injuste processerit ad censuras adversus Archipresbyterum, Decanum, & Canonicum antiquiorem Ecclesiæ propter receptas suspicionum causas a prædictis Parochis contra se propositas; Vicarius se hisce prætensionibus Capituli opponit, & in sequelam hujusce oppositi-

positionis secundum, tertium, & quartum dubium referuntur ad calcem hujusce Restrictus.

Quando contra Judicem legitima suspicionis causa assignatur, Arbitri sunt eligendi, qui de causis suspicionis cognoscant, itaut causa suspicionis coram Judice sit alleganda, sed ejus cognitio ad Arbitros sit deferenda, qui de ea cognoscere debent intra terminum competentem, juxta *Text. in cap. secundo requiris §. Tertio postulas, & in cap. cum speciali de appellationibus, & in cap. legitima eodem titulo in 6.* si Vicarius autem Episcopi allegetur suspectus, causa recusationis coram Episcopo probanda est, nisi causa suspicionis ipsum etiam Episcopum respiciat, in quo rerum statu recurrendum erit ad Arbitros, juxta *Text. in cap. si contra unum, ibique Passerin. n.37. de offic. Judicis delegati in 6.* & in terminis Vicarii Capitularis, qui suspectus allegetur, nonnulli asserunt, ad Capitulum pertinere electionem Arbitrorum, qui cognoscant de causis suspicionis, juxta late deducta per *Pellegrin. in praxi Vicariorum par.1. sect.4 subsect.4. sub n.13.* & alii sustinent, non posse Capitulum hos Arbitros deputare, sed debere per seipsum de causis suspicionis cognoscere, juxta nonnullas resolutiones impressas apud *Garziam de benef. par.5. cap.7, n.23.*

Ad tramites harum juris dispositionum, ait Capitulum, non potuisse Vicarium Capitularem in causa procedere propter oppositam adversus ipsum allegationem suspicionis in pluribus rationibus fundatam, & signanter in lite plerisque in Tribunalibus, & etiam in hac Sacra Congregatione agitata inter ipsum, & Decanum, cui major pars Capituli adhærebat. Cohærenter quoque ad ea, quæ in superioribus deducta sunt, idem Capitulum sustinet, ad se spectare facultatem recipiendi recusationes Vicarii, quæ proponuntur a Diœcesanis, & se juste recepisse eas, quæ propositæ fuerunt a Parochis de Ossi, & de Osilo; Absque eo quod dici valeat, eundem Vicarium adversus memoratos Parochos processisse in actu Visitationis, cum processerit judicialiter, & compilato processu, & in eo, quod attinet ad censuras a Vicario relaxatas adversus Archipresbyterum, Decanum, & Canonicum antiquiorem Ecclesiæ, plura opponuntur, tum ex defectu validitatis, tum ex defectu justitiæ, & signanter quia procedendum erat cum adjunctis, cum Vicarius Capitularis teneatur procedere cum adjunctis in illis casibus, in quibus, si processisset Episcopus, debuisset procedere cum Adjunctis, *Garz. de benef. par.5. cap.7. n.23. Barbos. ad cap.6. sess.25. de ref. num 14. Gallemart. ad cap.16. sess.24. §. Dubitatum fuit Sbrez de offic. Vicar. lib.2. qu.145. Ludovicus a Saravia in tract. de Adjunctis impresso post Francesc. de Eccles. Cathedral. edit. Venetæ anni 1698. qu.17. n 35* & ab hac Sac. Congregatione *die 10. Julii 1694.* responsum fuit, Archiepiscopum Turritanum debere adhibere Adjunctos in cognoscendis causis Criminalibus Canonicorum, idemque servandum esse quando declarare vellet aliquem ex ipsis incursum in censuras a jure latas, si Processus sit compilatus.

Jura circumferuntur, sed ea Vicarii Capitularis, licet sæpe petita, ad me delata non sunt, itaut mihi impossibile sit eadem exponere.

Dignabuntur itaque EE. VV. ex juribus circumferendis decernere.

I. *An Vicario Capitulari Turritano liceat procedere in causis Canonicorum Ecclesiæ Metropolitanæ tam in communi, quam in particulari, non obstante illius suspicione, seu recusatione per eosdem Canonicos, seu Capitulum allegata in casu &c.*

II. *An*

II. *An competat Capitulo Metropolitano Turritano facultas recipiendi recusationes Vicarii Capitularis per Diœcesanos Turritanos propositas, seu proponendas, & respective deputandi Arbitros pro admittendis, seu rejiciendis causis earundem recusationum in casu &c.*

III. *An præfato Capitulo Ecclesiæ Metropolitanæ licitum fuerit recipere suspiciones, seu recusationes ejusdem Vicarii coram ipso propositas per Rev. D. Antonium Murgiam Rectorem Ecclesiæ Parochialis de Ossi, & Rev. P. Antonium Franciscum Serram Plebanum Ecclesiæ Parochialis de Osilo in casu &c.*

IV. *An censuræ relaxatæ per eundem D. Vicarium Capitularem adversus Archipresbyterum, Decanum, & Canonicum antiquiorem prædictæ Ecclesiæ, sustineantur in casu &c.*

Ad primum affirmative: Ad secundum, & tertium affirmative. Ad quartum negative.

NAMURCEN. DISPENSATIONIS. Joseph Franciscus Germain Sacrum Subdiaconatus Ordinem recepit anno 1718. cumque sa. me. Innocentio XIII. supplicasset pro dispensatione a voto continentiæ, ut matrimonium contrahere posset, fuerunt a Sanctitate Sua preces remissæ ad hanc Sacram Congregationem; cumque juxta morem scriptum fuisset pro informatione, & Voto Episcopo Namurcensi, in cujus Diœcesi Orator obtinet Canonicatum, ejus informatio supervenit, in qua plura deducuntur circa vim, & metum Oratori a suo Genitore incussum, ut Sac. Subdiaconatus Ordinem reciperet. Adduntur Testium depositiones a prædicto Episcopo examinatorum, super metu memorato, ex quibus cum in scriptura per manus circumferenda prætendatur metum cadentem in constantem Virum esse probatum, & sic, non obstante characteris impressione, Votum Continentiæ Subdiaconatui annexum non esse obligatorium, juxta late deducta *in dec.870. cor. Emerix jun.*, & resoluta ab hac Sacra Congregatione in terminis alterius Subdiaconi in *Ipren. Dispensationis* 16. *Decemb.* 1719. onus erit EE. VV. decernere. *Sess. 23. c. 5. de Ref.*

I. *An Orator teneatur ad votum Continentiæ in casu &c.* & quatenus affirmative.

II. *An sit locus dispensationi in casu &c.*

Ad primum affirmative: Ad secundum negative.

DUBIUM ORATORII PRIVATI. Licet in Indultis Oratorii privati, quæ a Sede Apostolica conceduntur, excipiantur nonnulli dies, & signanter dies Nativitatis Domini, quibus permissum non est Missam in eis celebrare, aut audire, in nonnullis nihilominus ejusdem Sedis Apostolicæ Indultis, quæ dantur Infirmis, qui è domo egredi non possunt, non solum dicti dies non excipiuntur, sed expresse permittitur, ut ipsis diebus exceptis, & signanter die Nativitatis Domini Missa in prædictis Oratoriis privatis celebrari possit; cumque exorta fuerit dubitatio, ejusque examen fuerit ad hanc Sac. Congregationem remissum, an stante antiqua consuetudine a temporibus Telesphori Papæ introducta, juxta quam quilibet Sacer- *Sess. 22. de obser. & evit. in cel. Missa.*

Sacerdos die Nativitatis Domini tres Missas celebrare potest, possint eædem tres Missæ ab eodem Sacerdote celebrari in Oratorio, quod est a Sede Apostolica concessum Infirmo, nec aliquod adsit in Secretaria Brevium monumentum ad hujus dubii resolutionem pertinens, Secretarius hujusce Sacræ Congregationis, ne muneri suo deesset, discursum exaravit ad calcem folii impressum, eoque benigne perlecto, reliquum erit, ut EE.VV. decernere dignentur.

An in Oratorio privato, in quo ex causa infirmitatis a Sede Apostolica conceditur ut Missa die Nativitatis Domini celebretur, tres Missæ ab eodem Sacerdote celebrari possint, vel unica tantum Missa sit celebranda in casu &c.

Non proposita.

DISCURSUS SECRETARII

Circa tres Missas celebrandas, vel non celebrandas in die Nativitatis Domini in illis Oratoriis Privatis, in quibus dicta die Missa ex Indulto Apostolico celebrari potest.

AD tramites Synodi Agathensis, de quo in *Canone* 35. *de consecrat dist.* 1. ubi decernitur, quod si quis Oratorium habeat in Agro, possit in eo cum sua familia Missam diebus festis audire, excepto Paschate, excepta die Natali Domini, exceptis Epiphania, Ascensione, Pentecoste, & Natali S. Joannis Baptistæ, & si qui alii dies inter magnas festivitates habeantur, consuevit Sedes Apostolica in concessione Oratoriorum privatorum nedum dictas solemnitates, sed alias etiam excipere, itaut dictis solemnitatum diebus nec liceat Sacerdoti in Oratorio privato celebrare, nec liceat aliis in eodem Oratorio Missam audire.

Quia vero aliquando hæc Oratoria privata a Sede Apostolica conceduntur ex causa infirmitatis, & quoad Personas infirmas, quæ è domo exire non possunt, absonum esset dies solemniores excipere, uti ponderat *La Croix*

Croix oper moral. to.2. lib.6. par.2. n. 271. Hinc est, quod eadem Sedes Apostolica infirmitate laborantibus concedere consuevit, ut Missam in Oratorio privato audire possint etiam diebus illis solemnioribus, qui in aliis concessionibus excipiuntur.

Et formula consimilis concessionis pro infirmis est hæc, quæ sequitur: *cum sicut uobis nuper exponi fecisti, alias tibi asserenti te Nobilem existere, auctoritate Apostolica sub certis modo, & forma tunc expressis indultum fuerit, ut in privatis Domorum tuæ habitationis Oratoriis &c. unam Missam pro unoquoque die, Paschatis tamen Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini &c. festis diebus exceptis, in tua, ac familiæ tuæ præsentia celebrari facere, ac libere, & licite posses, & valeres &c. Tu vero quibusdam corporis infirmitatibus labores, propter quas domo etiam diebus supra exceptis Missam audiendi causa egredi non potes &c. nos te specialibus volentes &c. tibi, ut durantibus infirmitatibus hujusmodi, prædictam unicam Missam in privatis Oratoriis, supradictis etiam diebus uti supra exceptis, si in illis propter corporis infirmitatem Domo Missam audiendi causa egredi non potes, ut præfertur, in tua, ac unius personæ servitiis tuis necessariæ dumtaxat præsentia celebrari facere libere, & licite possis &c., tenore præsentium concedimus, & indulgemus.*

A qua formula occasio nascitur dubitandi, an habentibus usum Oratorii privati ex causa infirmitatis, & absque exceptione diei Nativitatis Domini permissum sit, nec ne, tres Missas ab uno, eodemque Sacerdote in dicto Oratorio die Nativitatis Domini audire, vel unica tantum Missa contenti esse debeant.

Et quidem, quod dicta die permissum esse possit habentibus Oratorium privatum, in eodem tres Missas audire die Nativitatis Domini, nonnulla facere posse videntur. Primum est, quod non potest Sacerdos pluries eodem die celebrare, juxta *Textum in cap. consuluisti, & in cap. te referente de celebratione Missarum,* cum quibus concordat *alius Text. in Canone sufficit de consecrat. dist.1.* cumque non obstante hac prohibitione, permissum sit Sacerdotibus die Nativitatis Domini tres Missas celebrare, uti colligitur ex *Text. in Canone Nocte de consecr. dist.1.*, & quatenus id ex dicto Textu non probetur, desumitur ex antiqua consuetudine, quæ, Teste S. Gregorio in *Homilia de Nativitate Domini,* initium habuit tempore Telesphori Papæ, licet hujus Pontificis Constitutio, quæ consuetudini fomentum dedit, sit deperdita, & non reperiatur, uti prosequitur *Gonzal. in cap. Consuluisti lit. B. de celeb. Missarum,* & ex hoc inferri posse videtur, licitum esse tres Missas audire in Oratorio privato die Nativitatis Domini, licet Apostolicum Indultum ad unicam tantum Missam etiam dicto die restrictum esse prætendatur, ne plus videlicet operetur Indulti, quam juris communis, & Sacrorum Canonum prohibitio.

Secundum est, quod non est ita clarum, quod in indulto prohibeatur celebratio trium Missarum die Nativitatis Domini, tum quia in Indulto fit quidem mentio *unius*, & etiam *unicæ Missæ,* sed absque particula *dumtaxat,* quæ in Indulto est apposita, quando sermo est de persona, quæ insimul cum infirmo Missæ assistere potest, *in tua, ac unius personæ &c. dumtaxat præsentia celebrari facere libere, & licite possis*, & quando fit mentio unius Missæ sine particula *tantum, vel dumtaxat*, probabilis est opinio, quod plures Missæ prohibitæ non intelligantur, juxta *Marcb. in resolut. miscell. cas.33.*, & quatenus vox *una,* aut *unica* etiam sine particulis *tantum, aut dum-*

dumtaxat esset plurium Missarum exclusiva, id tamen commode referri potest ad plures Missas a pluribus Sacerdotibus eadem die, & in eodem Oratorio celebrandas, & non ad plures Missas eodem die ab eodem Sacerdote, & in eodem Oratorio celebrandas, die videlicet Nativitatis Domini, in quo juxta supradicta tres Missæ a quolibet Sacerdote celebrantur.

Tertium est, quod tres Missæ diei Nativitatis Domini haberi quodammodo possunt pro unica Missa, ex quo videlicet in tribus prædictis Missis Christi Nativitatis semper recolitur, æterna videlicet, temporalis, sed spiritualis, & temporalis insimul, & Corporalis juxta doctrinam Divi Thomæ *par. 3. qu. 83. art. 2. ad secundum* ibi - *in die autem Nativitatis plures Missæ celebrantur propter triplicem Christi Nativitatem, quarum una est æterna, quæ quantum ad nos est occulta, & ideo una Missa cantatur in nocte &c. Alia autem est temporalis, sed spiritualis, qua scilicet Christus oritur tanquam Lucifer in cordibus nostris, & propter hoc cantatur Missa in aurora. Tertia est Christi Nativitas Temporalis, & Corporalis, secundum quam visibilis nobis processit ex utero Virginali carne indutus*.

Quartum est, quod in Indulto, de quo nunc agitur, non videtur esse stricte procedendum; quocirca licet in Indulto, quo citra casum infirmitatis conceditur usus Oratorii privati, excipiantur dies Festi, Paschatis signanter Resurrectionis, & Pentecostes, sub quorum tenore verborum non tantum prima dies utriusque Paschatis, sed etiam duæ immediatæ utriusque Paschatis festivitates compræhenduntur, passim nihilominus admissum est, ut in prædictis Oratoriis, excepta prima die utriusque Paschatis Missæ celebrentur in duabus immediate festivitatibus tam Paschatis Resurrectionis, quam in aliis Paschatis Pentecostes, *Pasqualig. de Sacrif. novæ legis to. 1. qu. 639. nu. 2.*, *Gavant. in Thesaur. Sac. Rituum part. 1. tit. 20. §. Ordinarii Locorum*, & quando stricte non est procedendum in horum Indultorum interpretatione, nil probet, quin in sequelam Indulti, quod Infirmis conceditur, tres Missæ in iisdem celebrari valeant in die Nativitatis Domini.

Ultimum est, quod alias discurrendo sequeretur absurdum; sequeretur etenim, quod Sacerdos vocatus ad celebrandum in Oratorio concesso pro Infirmis, unicam tantum Missam celebraret die Nativitatis Domini, quando cæteri Sacerdotes dicta die tres celebrant Missas; nec enim congruum est, ut prædictus Sacerdos primam Missam dicat in uno loco, & alias duas celebret ex intervallo, & in alio loco; Sequeretur ulterius, quod Infirmus a Papa habilitatus ad audiendam in Oratorio Domestico Missam die Nativitatis Domini, hac ipsa die unicam tantum Missam audiret, quando eadem die cæteri tres audiunt Missas.

Adversus autem hucusque deducta, plura profecto alia opponi possunt, ad effectum scilicet demonstrandi, quod unica tantum Missa celebrari possit in Oratorio privato, quod Infirmis conceditur die etiam Nativitatis Domini.

Utque id ponatur in claris, ponderanda est littera, & ponderanda est ratio Indulti, & in eo quidem, quod attinet ad litteram, Pontifex in Indulto exponit, se alias Oratori concessisse Oratorium privatum, in quo *una Missa* celebretur, excepto die Nativitatis Domini, & exceptis aliis diebus in dicto Indulto memoratis; cumque Pontifex in eodem Indulto prosequatur asserendo, se velle supplicationibus Infirmi annuere, & idcirco concedat, ut etiam diebus exceptis, & sic die Nativitatis Domini *prædictam unicam Mis-*

Missam in privato Oratorio audire valeat, verbum illud *prædictum*, & eo fortius si uniatur cum alio verbo *unicam* utpote relativum, *ad eam unam Missam*, quam Orator audire potuisset diebus non exceptis, si non fuisset infirmus, plene ostendit nullatenus posse die Nativitatis Domini tres Missas ab infirmo audiri in Oratorio privato, sed unicam tantum Missam in eo Oratorio dicta die esse celebrandam, ut in proximis terminis bene argumentantur *Pasqualig. de sacrif. novæ legis tom.*1. *quæst.*635. *num.*3. *Quartus ad Rubr. Missalis dub.*6. *pag.*598.

Uno verbo; Pontifex in indulto pro infirmo æquiparat diem Nativitatis Domini cæteris aliis diebus, qui non sunt excepti in indulto, quod conceditur citra casum infirmitatis; Cumque in terminis hujus postremi indulti certum sit, diebus non exceptis, unam tantum Missam celebrari posse, hoc ipsum dicendum est in terminis indulti concessi pro infirmo, quod scilicet die Nativitatis Domini unica tantum Missa in Oratorio privato celebrari possit.

In eoque, quod spectat ad indulti rationem, nulla alia excogitabilis esse posse videtur, quam ea, quod intantum Pontifex annuat petitis, in quantum commiserando statum infirmi, & ne afflictio addatur afflicto, modum ipsi suppeditare intendit, quo devotioni consulere possit, Missam audiendo, & præceptum adimplendo Missam audiendi die adeo celebri, qualis est illa Nativitatis Domini; cumque ad effectum, de quo agitur, satis sit, ut infirmus unicam audiat Missam die Nativitatis Domini, bene infertur ex his, quod unica tantum Missa dicta die in Oratorio privato sit celebranda; nulla cadente quoad insinuatum assumptum dubitatione, quod satisfiat scilicet præcepto audiendi Missam die Nativitatis Domini, unicam tantum Missam eadem die audiendo; quandoquidem certa esse videtur Theologorum opinio quod secluso voto, juramento, promissione, vel Statuto, aut alia obligatione speciali, nullus Sacerdos tenetur die Nativitatis Domini tres Missas celebrare, nec Fideles dicta die tres Missas, sed unam tantum tenentur audire, *Navar. Consil. primo de celebratione Missarum*, *Bonacin. oper. moral. tom.*1. *de Sacram. Eucharist. disput.*4. *quæst. ultima punct.*11. *proposit.*1. *n.*10. *Castropal. oper. moral. tom.*4. *tract.*22. *disput. unica punct.*7. *n.*7. *Salmaticenses in cursu Morali tom.*1. *tract.*5. *de Missæ Sacrificio cap.*4. *punct.*1. *n.*9., subduntque Scribentes, quod Sacerdos obligatus ad dicendam Missam quotidianam pro aliquo, non tenetur tres Missas in Nativitate Domini pro eodem applicare, sed unam tantum, nisi forte Fundator Beneficii, seu Cappellaniæ expresse dixisset, se velle trium Missarum applicationem die Nativitatis Domini *Fraxinell. de Sacerdotum obligat. ad Missam sect.*4. *conclus.*4. §.21., *Diana in edit. coord. tom.*2. *tract.*1. *resolut.*64. *n.*2., *Pasqualig. de Sacrif. novæ legis tom.*2. *quæst.*1·33. *n.*2. *&* 3., & sola remanet quoad Parochos dubitatio, cum nonnulli absolute dicant, eos dicta die teneri tres Missas celebrare propter Populi utilitatem, & devotionem *Persic. de divinis offic. lib.*1. *dub.*15. *n.*128. *pag.*221., & alii in ea sint opinione, quod secluso scandalo, aut contemptu, Parochi prædicta die non teneantur ad tres Missas celebrandas *Leander. oper. moral. tr.*2. *tract.*8. *disput.*5. *quæst.*20.

Hisque positis, non obstant ea, quæ pro trium Missarum celebratione ponderata fuerunt; non obstat inquam primum, quod scilicet, sicuti non obstante juris prohibitione tres Missæ celebrantur die Nativitatis Domini, ita hoc ipsum fieri possit, non obstante prohibitione indulti; Jus etenim pro-

hibet cæteris diebus pluriumMissarum celebrationem ab uno,&eodem Sacerdote faciendam, & Jus ipsum permittit unicuique Sacerdoti celebrationem trium Missarum die Nativitatis Domini, & e contra indultum prohibet in Oratorio privato plurium Missarum celebrationem, non tantum aliis diebus, sed etiam ipsa die Nativitatis Domini, ut supra probatum est, itaut disparitas inter unum, & alium casum sit evidentissima.

Nec est majoris roboris secundum, quod plurium Missarum celebratio non sit clare in indulto prohibita, ex quo fit quidem mentio unius Missæ, sed sine particula *tantum*, vel *dumtaxat*; primo quia numerus de sui natura est taxativus, itaut qui dicit unum, duo excludat, & de facto si quis diceret, sex esse Sacramenta, puniretur uti Hæreticus, tanquam scilicet negans, catholicam veritatem de septem Sacramentis a Christo Domino institutis; Secundo quia in terminis indulti, de quo agitur, Doctores firmiter asserunt, una Missam, & non duas, aut plures in Oratorio privato celebrari posse *Pellizar. in Manual. Regul. tom.2. tract.8. cap.2. sect.2. subsect.2. num.144.*, *Anaclet. ad lib 3. decretal. tit.41. de celeb. Missarum n.17.*; Tertio, quia prava Indulti, intelligentia, de qua in contrario argumento de medio sublata fuit a Decreto hujus Sac. Congregationis edito anno 1703., & confirmato a san.mem. Clemente XI., & per extensum relato in ejusdem Bullario pag.540. & seqq.. ubi ad exclusionem plurium Missarum eadem die celebrandarum in Oratoriis privatis sic legitur, *in reliquis vero diebus* sermo est de diebus, qui non sunt excepti in indulto Oratorii privati, *prædictis Regularibus, seu Sacerdotibus quibuscumque etiam Episcopis in præfatis Oratoriis celebrare non licere, ubi etiam unica Missa, quæ in indulto conceditur, celebrata fuerit, super qua celebraturus teneatur diligenter inquirere, & de eo se optime informare.*

Consimilis generis est Tertium, quod tres Missæ diei Nativitatis Domini haberi valent pro una, sunt enim tres Missæ realiter inter se distinctæ, uti sunt realiter distinctæ plures Missæ, quæ eodem die celebrantur ad recolenda plura Dei beneficia, hoc est quando una celebratur pro Festo, alia pro jejunio, & alia pro mortuis, uti prosequitur *Divus Thomas loco supra citato.*

Neque majoris roboris est quartum, quod in horum indultorum interpretatione non sit stricte procedendum; hæc quippe indulta sunt contra jus, ita ut in eorum interpretatione stricte sit procedendum, ut puncto docent *Capon. discept.183. n.67. Monacel. in formul. legal. tom.4. pag.85. n.468.* & intantum, excepta prima festivitate Pascatum, in reliquis aliis immediatis earundem festivitatibus Missæ celebrantur in Oratoriis privatis, inquantum pacifica, & antiqua observantia Superioribus Ecclesiasticis cognita, & ab illis non improbata sic interpretata est verba Indulti, uti bene docent *Pasqualig. & Gavant. locis supra allegatis*; cumque hæc circumstantia in casu, de quo agitur, non concurrat, & verba Indulti in hac parte sint clara; nec indigeant interpretatione, nemo est, qui non videat, non posse ab uno ad alium casum inferri.

Ultimum superest ex adverso excitatum objectum, quod Sacerdos scilicet unicam tantum Missam celebraret, & Infirmus unicam tantum Missam audiret, quando dies Nativitatis Domini tres Missæ a cæteris Sacerdotibus celebrantur, & a cæteris Fidelibus eadem die tres Missæ audiuntur; in primis etenim juxta dicta in superioribus, pro adimplemento præcepti satis est, quod Sacerdotes unam Missam die Nativitatis Domini celebrent, & Fideles unam Missam audiant eadem die; adeoque doctores figurant ·· casum,

ſum, quod Sacerdos unam tantum Miſſam celebrare velit die Nativitatis Domini, dicunt, quod tenetur celebrare tertiam *Piſcar. in Praxi Cœremoniarum lib.3. ſect.2. cap.4. num.1.*, & alii magis ample procedendo ſuſtinent celebrare debere aut primam, aut tertiam *Pellizar. in manual. tom.2. tract.8. cap.2. ſect.2. ſubſect.1. num.101.*

Rurſus, in fortioribus receptum videmus, quod in aliquo caſu, die ipſa Nativitatis Domini Sacerdotes abſtinent a celebratione etiam unius Miſſæ, puta ſi in Miſſa ſolemni Diaconi, aut Subdiaconi munere fungantur, uti paſſim fit in Cappella Pontificia, & in Baſilicis Urbis, & Sac. Communionem a celebrante recipiant; non ſolum enim in dicto caſu poſſunt, ſed tenentur a Miſſæ celebratione ea die abſtinere *Cardinalis de Lugo de Sacram. Euchar. diſput.20. ſect.2. n.43. Tamburin. de Sacrif. Miſſæ lib.1. cap.6. §.3. n.6. Diana edit. coord. tom.1. tract.1. reſolut.96. num.2. & ſeqq.*

Et quod omnem tollit difficultatem, eſt, quod Sacerdos, qui primam Miſſam celebravit in Oratorio privato infirmi, bene poteſt in aliis Eccleſiis reliquas duas Miſſas celebrare; in terminis etenim primæ Miſſæ, quæ nocte Nativitatis Domini canitur in Eccleſiis, prohibitum eſt a Decretis Congregationis Sacrorum rituum, & Sacræ viſitationis, quod aliæ duæ immediate canantur, & quod Fidelibus media nocte confluentibus Euchariſtia exhibeatur, *Mattheucc. in offic. Cur. Eccleſ. cap.10. §.2. num.65. Schmalzgrueber. ad lib.3. Decretal. tit.41. de celeb. Miſſ. n.40. in fine, Monacell. in formul. legal. par.2. pag.160. n.16., & ſeqq., Urſana inſtit. Criminal. lib.1. tit.10. §.2. num.65.*; Reliqui vero Sacerdotes privatim Miſſam celebrantes poſſunt tres Miſſas die Nativitatis Domini celebrare cum intervallo, aut ſine intervallo, ut in puncto docet *Silveſter in ſumm. in verbo Miſſa primo num.7.* Et quando poſſunt cum intervallo celebrare, nil prohibet, quin Sacerdos poſt celebratam die Nativitatis Domini primam Miſſam in Oratorio infirmi ſubſiſtat, & poſt tempus ſibi beneviſum in alia Eccleſia celebret duas alias Miſſas eadem die Nativitatis Domini.

Atque hæc dicta ſint ſub cenſura, ſalvo ſemper &c.

Die Sabbathi 13. Januarii 1725.

TURRITANA. Propoſita fuit hæc Cauſa in ultima Congregatione, eademque fuit reſoluta, informante tantum Capitulo. Impetrata autem a Vicario Capitulari nova audientia, dignabuntur EE.VV. decernere. *Seſs.24. cap. 18. de ref.*

An, & in qua parte ſit ſtandum, vel recedendum a deciſis die 16. Decembris 1724.

Ad Primum, & Secundum in Deciſis. Ad Tertium recedendum a deciſis. Ad Quartum in Deciſis.

Seff. 22. de observan. & Evit. in cel. Missæ.

DUBIUM ORATORII PRIVATI. Instantia hæc fuit proposita in ultima Congregatione, & non resoluta. Dignabuntur itaque EE.VV. folium d. Congregationis reassumere, & sequenti dubio respondere.

An in Oratorio privato, in quo ex causa infirmitatis a Sede Apostolica conceditur, ut Missa die Nativitatis Domini celebretur, tres Missæ ab eodem Sacerdoti celebrari possint, vel unica tantum Missa sic celebranda in casu &c.

Ad primum dubii partem affirmative, ad secundum negative.

Sess. 5. c. 2. de Ref.

CAMERINEN. In Terra Mathelicæ Diœcesis Camerinen. Sacra Concio tempore Quadragesimæ per Turnum fit una vice in Ecclesia Collegiata, alia vice in Ecclesia Patrum Augustinianorum, & alia vice in Ecclesia Patrum Minorum de observantia, & quando Concio fit in Ecclesia Collegiata, munus concionandi, ut plurimum confertur Patri Cappuccino, & quando adimpletur in Ecclesia Patrum Augustinianorum, confertur Patri Augustiniano, & quando in Ecclesia Minorum observantium, confertur Religioso hujus Ordinis, & semper præcedente nominatione Consiliariorum Communitatis.

Anno 1722, juxta Turnum munus concionandi erat deferendum ad Religiosum ex Familia Minorum Observantium, sed cum pium quoddam desiderium supervenerit audiendi Conciones Quadragesimales Abbatis Mancini Clerici Sæcularis, sic res composita fuit, ut prædictus Abbas prædicaret in Ecclesia Collegiata anno supra memorato 1722., & quod anno 1723. Concio fieret in Ecclesia Minorum Observantium a Religioso dicti Ordinis, & anno 1724. in sua Ecclesia a Religioso Augustiniano; cumque hæc omnia fuerint executioni mandata, orta est quæstio ab hac S. Congregatione resolvenda, an currenti anno 1725. Concio sit explenda a Patre Cappuccino in Ecclesia Collegiata, vel a Patre Minoris Observantiæ in sua Ecclesia.

Contendunt Minores Observantes, Concionem in sua Ecclesia fieri debere ab uno ex suis Religiosis; cum etenim anno 1722. juxta Turnum Concio fieri debuisset in prædicta sua Ecclesia, & facta fuerit in Ecclesia Collegiata, & anno 1723. Concio expleta fuerit, uti dictum est, in ipsa Minorum Observantium Ecclesia, & anno 1724. in Ecclesia Patrum Augustinianorum, Turnus expletus dici debet, itaut cum dari debeat principium novo Turno, non potest hic incipere, nisi a Religioso ex Minoribus Observantibus, & in Ecclesia eorundem Minorum Observantium.

Multoque magis, quia sicuti Ecclesia Collegiata, & Ecclesia Minorum Observantium potuerunt inter se convenire, ut Concio, quæ anno 1722. fieri debebat in sæpe memorata Ecclesia Minorum Observantium, fieret in Ecclesia Collegiata, sic subingressa Ecclesia Collegiata in locum Ecclesiæ Minorum Observantium, & Ecclesia Minorum observantium in locum Ecclesiæ Collegiatæ, & non alio modo res post annum 1722., & duos sequentes se habere debet, quam novi Turni initium deducendo pro anno 1725. ab eadem Ecclesia Patrum Minorum Observantium, in qua Concio fieri debuisset anno 1722. si non intercessisset conventio inter hanc Ecclesiam, & Ecclesiam Collegiatam.

Spreto quocunque præjudicio Patrum Cappuccinorum, tum quia jus ex Turno descendens est jus locale ipsas Ecclesias respiciens, tum quia jus Pa-

trum Cappuccinorum prædicandi in Ecclesia Collegiata non est undequaque firmum cum plura exhibeantur exempla religiosorum alterius Ordinis, qui in Ecclesia Collegiata tempore Quadragesimæ prædicaverunt.

Patres e contra Cappuccini, sive Syndicus ipsorum nomine inquit, Concionem anno 1725. fieri debere a Patre Cappuccino in Ecclesia Collegiata; cum etiam anno 1722. quo Concio fieri debebat a Religioso ex Minoribus Observantibus, facta sit ab Abbate Mancino anno 1723. facta fuerit a Minore Observante, & anno 1724. a Patre Augustiniano, sequitur, quod anno 1725. eadem fieri debeat a Religioso Cappuccino in Collegiata Ecclesia, & alias discurrendo sequeretur absurdum, quia sequeretur, quod Religio Cappuccina beneficio Turni intra triennium privaretur, quando e contra si Concio fit a Patre Cappuccino anno 1725. & anno 1726. a Minore Observante, intra cursum novem annorum Concio per tres vices in Ecclesia Collegiata erit expleta a Cappuccinis, per tres alias vices a Minoribus Observantibus in sua Ecclesia, & per tres alias vices a Patribus Augustinianis in propria pariter Ecclesia. Ad partes posito, quod jus Turni respicit Ecclesias, & non Religiones; quandoquidem videtur, quod etiam Religiones respiciat, adeoque cum anno 1705. contigisset impedimentum, quod obstitit Patri Cappuccino electo ad Concionandum, ne in Ecclesia Collegiata concionaret, electus quidem fuit Pater Silvestrinus, sed cum protestatione a Communitate emissa, quod id non transiret in exemplum, & citra quodcumque præjudicium PP. Cappuccinorum.

Jura circumferuntur, unde onus erit EE. VV. decernere,

I. *An, & quis ex Religiosis familiarum existen. in Terra Mathelicæ sit eligendus in Prædicatorem pro futuro anno* 1725. *in eadem Terra in casu &c.*

II. *An data futuris annis electione Prædicatorum alterius Religionis, sit locus reintegrationi Turni, vel aliter providendum in casu &c.*

Ad Primum, esse eligendum P. Cappucinorum.
Ad Secundum satis provisum in primo.

ROSSANEN. Per obitum Sacerdotis Caroli Murgia vacavit quædam Cappellania sub invocatione S. Francisci de Assisio in Ecclesia Archipresbyterali S. Mariæ de Platea Terræ Coriolani Diœcesis Rossanen. & bini fuerunt ad eam præsentati, Canonicus videlicet Horatius de Stephano a Dominico Antonio Interzato, & Joanne Vincentio Mannarino, & Attilius Murgia a Dominico, Attilio, Joanne Maria, Carolo, & Januario de Murgia. *Sess. 14. c. 13. de Ref.*

Contendunt Dominicus Antonius Interzatus, & Joannes Vincentius Mannarinus, quod Cappellania fuerit fundata a Clerico Hercule Murgia, & quod jus nominandi ad eam non sit familiare, aut gentilitium, sed hæreditarium, itaut jus præsentandi ad se pro medietate debeat pertinere; Fundator etenim hæredes instituit Fabium, Alpherium, Franciscum Mariam, Attilium, Carolum, & Clericum Hyacinthum Murgiam, & ulterius demandavit, quod erigeretur Cappellania, & quod jus præsentandi Cappellanum, *sia, e debba essere toties, quoties casus vacationis evenerit di detto Fabio per una parte, e per l'altra parte di detto Alfiero, Francesco Maria, Attilio, Carlo, e Chierico Giacinto, e loro eredi, e Successori in perpetuum.*

Contendunt ulterius iidem, Cappellaniam esse adjudicandam Canonico Hora-

ratio de Stephano, cum ejus præsentatio expleta fuerit intra Quadrimestre datum Patronis ad præsentandum, & cum nec tempore vacationis, nec tempore dicti Quadrimestris ullus adfuerit ex Familia Murgia, qui capax esset obtinendi Cappellaniam, in quo solo casu Fundator Juspatronatus passivum restrinxit ad eos de Familia Murgia, *con espressa dichiarazione però, che essendoci qualche Prete della Famiglia di Morgia, sia quello preferito, ed essendoci più Preti, sia preferito il più dotto, e di buona vita, fama, e costumi, ed in caso, che non ci fossero della Famiglia, si debba presentare per Cappellano in detto Juspatronato di quattro Messe la settimana, ut supra, un Sacerdote, che à loro piacerà, che sia persona virtuosa, da bene &c.*

Absque eo quod Attilio Murgiæ præsentato ab illis de Murgia suffragari possint prorogationes tum ab Ordinario, tum ab hac Sac Congregatione obtentæ, quibus decurrentibus, Clericatum assumpsit, cum eædem emanaverint subreptitie, nulla videlicet facta expressione alterius præsentationis obtentæ a Canonico Horatio de Stephanis.

Excipitur e contra ab Attilio Murgia præsentato, & ab aliis ex eadem Familia, qui ipsum præsentarunt, quod Juspatronatus est familiare, seu gentilitium, tum quia licet fundator meminerit Hæredum, & Successorum, id commode referri potest ad Hæredes, & Successores sanguinis, & eo fortius, quia in Jurepatronatus passivo idem Fundator respexit Familiam de Murgia, & a Jurepatronatus passivo valet argumentum ad activum; tum quia ex actibus subsecutis, & late recensitis a Scribentibus pro Attilio prætenditur, quod quatenus Juspatronatus fuisset in fundatione hæreditarium, immutaverit subinde naturam. & gentilitium evaserit, & demum in eo, quod attinet ad hunc punctum, iidem Scribentes instant, quod remittatur ad Judices suos, cum ejus examen exquirat confectionem processus, & sic ejus discussio fieri non valeat in hac Sacra Congregatione, *juxta Constitutionem* 71. *fan.mem.Innocent.XII.*; itaut sola disquisitio sit ad secundum punctum redigenda, hoc est ad videndum, an Cappellania sit Attilio, aut Canonico Horatio adjudicanda; probato siquidem, quod Juspatronatus passivum sit Familiare, & restrictum ad Familiam Murgiam, parum referre debet, quod Juspatronatum activum sit hæreditarium, vel gentilitium, & an Attilio suffragetur præsentatio obtenta ab illis de Familia Murgia, vel etiam requireretur præsentatio Interzati, & Mannarini; cum etenim Attilius sit ex dicta Familia Murgia, censetur præsentatus a Fundatore, & nulla etiam concurrente præsentatione, debet institutionem obtinere.

Transitum idcirco faciendo ad Juspatronatus passivum, cum ex verbis supra recensitis habeatur, datam fuisse a fundatore prælationem Presbyteris de Familia Murgia, & tantum permissum fuisse Patronis alium præsentare extra familiam in casu, in quo Sacerdotes ex dicta familia non adessent, concludunt Scribentes pro Attilio, non esse dubitandum de qualitate Gentilitia in puncto Jurispatronatus passivi.

Et quia a Scribentibus pro Horatio sustinetur, factum fuisse casum vocationis personæ extra familiam, ex quo nec tempore obitus ultimi possessoris, nec in termino quadrimestris, ullus ex familia Murgia capax erat Cappellaniam obtinendi, ad id de medio tollendum, præter alia in scripturis legenda exhibetur epistola Archiepiscopi Rossanensis.

In hac epistola primo habetur, quod mortuo Carolo Murgia ultimo possessore Cappellaniæ, sibi fuit exhibita instantia pro collatione primæ Tonsuræ cuidam Hyacintho Murgiæ.

Secundo habetur, excitatam fuisse a Potestate Laicali magnam controversiam ex quo prædictus Hyacintus erat filius unicus, sed dictam controversiam, non habuisse ulteriorem progressum, quia ab Examinatoribus Synodalibus Hyacintus repertus est minus idoneus pro prima Tonsura.

Tertio habetur, mortuam hoc interim fuisse Uxorem Attilii Murgiæ, ipsoque instante pro prima Tonsura, fuisse ab eodem Archiepiscopo, qui tunc Neapoli commorabatur, demandatum suo Vicario Generali, ut ante expirationem Quadrimestris Patronis concessi ad præsentandum, prorogationem alterius Quadrimestris iisdem indulgeret; id etenim reputavit maximopere necessarium, ne Attilius videlicet, qui est vir probus, & maximopere aptus ad Sacerdotium, Sacerdotio, & Cappellania privaretur.

Quarto habetur, eundem Archiepiscopum ad residentiam se contulisse, & ante termini prorogati terminationem primam Tonsuram Attilio contulisse, & subinde alios Ordines, itaut in via sit ad Sacerdotium.

Hæc sunt, quæ continentur in Epistola Archiepiscopi Rossanensis, quo stante ex juribus circumferendis dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An jus præsentandi ad Cappellaniam, seu Abbatiam fundatam per quondam Herculem Murgia in Ecclesia S. Mariæ de platea Coriolani privative spectet ad Familiam Murgia, sive potius cumulative etiam ad Familiam Interzato, & Mannarino in casu &c., & quatenus affirmative ad secundam partem.*

II. *An, & cui ex Præsentatis sit adjudicanda dicta Cappellania, seu Abbatia in casu &c.*

Ad Primum ad Iudices suos.
Ad Secundum Dilata.

PROVINCIÆ ROMANÆ. Joannes Baptista Haltmeyer Elveticæ Nationis an. 1700. nomen dedit Ordini S. Francisci in Conventu Ponticellorum Provinciæ Romanæ, qui Conventus specialiter spectat ad Recollectos, & in eodem Regularem Professionem emisit, & ad Sacerdotium subinde ascendit; cumque Sanctissimo Domino Nostro supplicaverit pro absolutione a Vinculo Religionis ex capite Nullitatis Professionis a se emissæ, & Sanctitas sua examen precum ad hanc Sacram Congregationem remiserit, in præsenti juxta morem quæritur, an sit concedenda in integrum Restitutio. *Sess. 25. c. 15. de Reg.*

Fundamentum Joannis Baptistæ Oratoris, qui in professione nomen assumpsit Patris Pascalis de Lucerna, consistit in hoc, quod cum ipse Romam advenisset, ut linguam italicam disceret, & paupertate oppressus, eleemosinas quæreret pro sui substentatione, eleemosinis, muneribus, precibus, & suasionibus sibi factis, & respective adhibitis a quodam Patre Pio de S. Columba, qui tunc munere Guardiani in Monasterio S. Bonaventuræ de Urbe fungebatur, & tunc mortuus est, inductus fuit, ut habitum Religiosum assumeret, iisdemque modis fuit ab eodem Patre impeditus, ne tempore Novitiatus Religionem desereret, a qua exire meditabatur, ut ad Patriam redeundo, opem ferret suo miserabili Genitori, & quatuor sororibus in sæculo relictis, concludendo, nihil sibi in dictis circumstantiis reliquum fuisse pro suo dissensu in Professione exprimendo, & ne indigna-

tionem

tionem Patris Pii sui benefactoris incurreret, quam professionis actum hoc modo subscribere: *Ego Fr. Paschalis a Lucerna confirmo, ut supra mit gvvalt feci*: quæ verba Germanica in Latinum Sermonem conversa *vim, & metum* important.

Addit Orator, se voluisse intra Quinquennium reclamare, & a suis superioribus fuisse impeditum, & impedimenta durasse usque ad tempus præsens, cum magnas in Religione vexationes, licet immerito passus sit, & fere continuas, modo in uno, modo in alio Conventu per plures, & plure annos, carcerationes; cumque anno 1716. a S. Pœnitentiaria transitum obtinuisset ad Minores observantes, ut quietem inter illos, & commoditatem instandi pro nullitate suæ Professionis invenire posset, sua spe frustratum fuisse, cum etiam inter Observantes infortunia, & impedimenta invenerit, quæ invenerat inter Reformatos, itaut fuerint sibi etiam subtractæ scripturæ, quæ ad rem facere poterant.

Auditus fuit super his Pater Generalis, qui in sua informatione refert, Oratorem anno 1705. fuisse transmissum ad Reformatam Provinciam Tirolensem & deinde in Bavariam, & tandem constructo processu condemnatum fuisse anno 1721. ad pœnam Relegationis in Provincia Observante Dalmatiæ, quam sententiam ipse executus non est. Subdit idem Pater Generalis, se non habere notitiam reclamationis intra Quinquennium, & quod idem Pater Paschalis in Constitutis a se emissis occasione confectionis memorati processus, se agnovit vere, & legitime professum in Conventu S. Mariæ de Ponticellis, & conquestus est de expulsione a sacro recessu, concluditque, eum audire non debere super afferta Nullitate suæ Professionis, nisi se constituat in carceribus.

Hæc sunt, quæ continentur in dicta informatione Patris Generalis; cumque Pater Paschalis ad extremam revera, & ignominiosam miseriam redactus, itaut nec vestimentum Religiosum, quo sufficienter indui possit, nec alimenta ad vitam habeat necessaria, ex indulgentia hujus Sac. Congregationis moram trahens habitu suæ Religionis indutus in Conventu S. Franciscæ Romanæ PP. Trinitariorum Calceatorum, scripturas pro se a Pio Curiali Josepho, Chrisostomo de Sanctis exemplare, & ad unumquemque ex EE. VV. transmittere nequeat, operæ pretium esse censui hic inserere documenta, quæ mihi consignavit.

Quoad statum suæ paupertatis in sæculo ante professionem, & subventiones ipsi a Patre Pio subministratas, attestationes nonnullorum Testium exhibuit, & quoad extremam paupertatem Patris, & sororum etiam tempore præsenti Processiculum exibuit inter Elvetios factum.

Quoad Professionem modo supra recensito emissam, & verborum Germanorum sensum exhibuit partitam Professionis, & attestationem Peritorum linguæ Germanicæ.

Quoad reclamationem intra Quinquennium, cum Professio emissa fuerit *die* 26. *Maji* 1701. exhibuit epistolam Patris Vice-Commissarii Generalis sibi scriptam 8. *Maji* 1706. in qua præcedentes Oratoris instantias, & impedimenta adversus reclamationem factam supponit, *Vostra Paternità gl'anni passati ha fatto già più volte li tentativi per comprovare la nullità della sua Professione, come costa da due Memoriali conservati appresso il P. Francesco da Brandellio Procuratore Generale, e pure mai è stato intesa, e perciò segno è, che il P. Pio da S. Colomba Guardiano di S. Bonaventura in Roma non voglia ammettere le vostre ragioni, e senza il suo consenso già si sà, che non*

sar

sarà riuscibile il vostro pensiero onde e necessario, che Vostra Paternità per sua quiete metta il suo cuore in pace.

Quoad subtractionem scripturarum, exhibet supplices libellos a se tempore non suspecto præsentatos super hac re Sac. Congregationi Episcoporum, & Regularium.

Denique aliqua ab Oratore documenta afferuntur pro sua comprobanda innocentia, non obstante, quod tot ærumnas, & carcerationes passus sit, quæ tamen referre superfluum mihi visum est, cum pertineant ad justitiam, vel injustitiam carcerationum, & in præsenti tantummodo quærendum sit de nullitate Professionis; Et in eo, quod attinet ad confessiones in constitutis emissas de valida Professione facta inter Recollectos, ait idem Orator, id non subsistere in facto, nec in jure relevare, ex quo etiamsi in facto subsisteret, unusquisque facili negocio percipere potest, eas fieri potuisse ad effectum obtinendæ libertatis, & leniendæ iræ Superiorum.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit locus restitutioni in integrum in casu &c.

Non proposita cum sequentibus.

TUSCULANA. Philippus Magnus Comestabilis Columna anno 1707. concessit unum rubrum Terreni in summitate Montis Cavi Edmundo de Buisson ad habendum, meliorandum, & fabricandum ad usum Eremi cum horto, & viridario, &. Fabritius Magnus Comestabilis Columna filius Philippi anno 1718. concessionem a Patre factam extendit ad alios centum terræ passus, & Communitas Arcis Papæ, quæ habet jus ligandi in toto circuitu Montis Cavi, a dicto onere liberavit situm omnem Edmundo, uti supra concessum. *Sess. 21. c. 16. de Ref.*

Fabricavit Edmundus Cappellam, Chorum, octo Cellas, & alias quasdam Mansiones, ut alios Eremitas eo in loco recipere posset, sed cum subinde, ut major Deo Optimo Maximo cultus in prædicto loco exhiberetur, situm, & omnia prædicta donaverit die 8. Maii anno 1723. Ordini SS. Trinitatis Redemptionis Captivorum Excalceatorum Congregationis Hispaniarum in Conventu S. Caroli ad Quatuor Fontes in Urbe degentium, prævia reservatione consensus, & approbationis Magni Comestabilis Columnæ, & sub reservatione Beneplaciti Apostolici, & consensus Eminentissimi Episcopi Tusculani, quatenus de jure essent necessarii, instantia apud dictum Magnum Comestabilem promota fuit pro approbatione, & consensu.

Comestabilis omnia benigne approbavit, sed cum, introducto tractatu cum Eminentissimo Judice tunc Episcopo Tusculano, nonnullæ difficultates exortæ fuerint, itaut Patres timuerint, se ab Eminentia Sua approbationem non esse reportaturos, habitus est ab iisdem recursus ad hanc Sacram Congregationem, quæ juxta morem rescripsit, ut audiretur Eminentissimus Ordinarius.

Supervenit expetita informatio, in qua plura continentur, & primo, quod in loco fabricæ factæ ab Edmundo aderat ruralis Ecclesia S. Petri, quæ usque de anno 1598. fuit unita Ecclesiæ Parochiali Beatæ Mariæ Arcis Papæ, secundo, quod fabrica Patribus donata, fuit ex piorum eleemosynis constructa, itaut Eremita de eadem favore Patrum disponere non potuerit sine consensu Ordinarii; Tertio, quod in donatione non adest pactum non quæstuandi, sine quo difficile est, quod Patres Trinitarii locum donatum obti-

obtinere possint, stante potissimum oppositione aliorum Religiosorum Matris Dei Redemptionis Captivorum, qui habent in Arce Papæ Conventum; Quarto, quod nullatenus suffragari potest cessio facta ab Archipresbytero Arcis Papæ favore Edmundi, cum Archipresbyter cessionem situs ad suam Ecclesiam pertinentis sine causa, & solemnitatibus facere non posset; & quinto tandem, quod Vicarius Generalis Tusculanus, citatis citandis, & servatis servandis sententiam protulit, tum super nullitate cessionis factæ ab Archipresbytero favore Edmundi, tum super nullitate donationis factæ ab Edmundo favore Trinitariorum.

Communicata fuit, ut moris est, Patribus Trinitariis informatio, iidemque in scriptura per manus circumferenda contendunt, situm fuisse sub pleno dominio Comestabilis, nec in loco concesso unquam fuisse Ecclesiam S. Petri, quæ fuit unita Ecclesiæ Parochiali, tum quia antiqui testes dicunt, eo in loco nullam unquam Ecclesiam fuisse; tum quia in constructione novæ fabricæ nulla vestigia antiquæ Ecclesiæ reperta sunt, sed rudera quædam Templi Jovi, uti fertur, a Gentilibus dicati, & tandem quia non valet argumentum ab unione Ecclesiæ sitæ in Monte Cavo, quæ facta est Ecclesiæ Parochiali, ad effectum statuendi. quod Ecclesia S. Petri sita esset in summitate Montis Cavi, & eo præcise in loco, in quo Edmundus fabricavit; Non attenta cessione, quam Edmundus ab Archipresbytero reportavit, cum fuerit reportata ad majorem cauthelam, eademque facta sit non de juribus, quæ competerent, sed de juribus, si aliqua forsan ad Archipresbyterum spectare potuissent.

Et post hæc cætera prosequendo, quæ in supra relata informatione continentur, negatur, quod fabrica piorum eleemosynis in totum facta fuerit, cum Edmundus plura de proprio impenderit, & eleemosynæ, quas habuit, non fuerint factæ pro fabrica, sed pro alimonia quærentis, qui bene idcirco potuit de illis disponere, cum parce vivendo necessaria sibi subtraxerit, ut fabricam perficeret, concludendo, quod quatenus hucusque deducta non sufficerent ad probandum, quod Edmundus habebat facultatem libere de fabrica disponendi, pro validitate actus suffragari semper deberet Apostolici Beneplaciti reservatio, quæ in Instrumento fuit apposita.

Pro complemento superest, ut verba fiant tum de Quæstuatione, tum de sententia prolata a Curia Episcopali Tusculana; Et in eo quidem, quod attinet ad Quæstuationem, subdunt Patres Trinitarii, statutum esse in suis Constitutionibus, quod in qualibet Provincia locus quæratur desertus, in quo Religiosi vitam solitariam desiderantes vivere possint, se idcirco locum controversum obtinuisse, ut in eo duo Religiosi sumptibus Conventus Sancti Caroli ad Quatuor Fontes alendi vitam solitariam ducere possint, se ulterius in precibus Magno Comestabili porrectis quæstuationi renunciasse, & iterum libentissime renunciare, itaut cesset quodcumque præjudicium Patrum Redemptionis Captivorum, qui habent Conventum in Arce Papæ; parum urgente replicatione, quod in donationis Instrumento mentio fiat Conventus progressu temporis erigendi ex legatis, & aliis, quæ a piis Benefactoribus tractu temporis conferri possent, quandoquidem quæstio præsens non est nisi de simplici Eremo cum sola Cappella, seu Oratorio ad privatum commodum duorum Religiosorum, qui vitam ducant solitariam, quo stante examen novi Conventus erigendi differendum est ad tempus, quo de ejus erectione tractabitur; tunc etenim citandi erunt omnes illi, qui sua putabunt interesse, ne novus aperiatur Conventus; & in

eo;

eo, quod spectat ad Sententiam Curiæ Episcopalis Tusculanæ, dicitur, de ea non esse habendam rationem, tum quia innixa est fundamentis supra rejectis, tum quia prolata est post Causam ad hanc Sac. Congregationem devolutam.

Jura Patrum Redemptionis Captivorum ad me delata non sunt, & sic de illis verbum facere non possum, & solum addidisse fas sit, quod delato Episcopatu Tusculano ad Eminentissimum Pignatellum, novam ab ipso quæsivi informationem, & Eminentia Sua respondit, se expectare resolutiones hujus Sac. Congregationis, quæ aptum judicium proferre poterit, tum visa informatione Eminentissimi sui Prædecessoris, tum visis juribus, quæ a Patribus Trinitariis afferuntur.

Quo stante, dignabuntur EE VV. decernere.

I. *An donatio, seu cessio ædificii, & Terreni in summitate Montis Cavi per Dominum Edmundum de Buisson facta ad favorem Conventus S. Caroli ad quatuor Fontes sustineatur in casu &c.* & quatenus negative.

II. *An sit locus revalidationi*, & quatenus affirmative ad alterutrum.

III. *An liceat dicto Conventui S. Caroli manutenere in perpetuum, & de continuo in eadem Eremo Montis Cavi duos saltem Religiosos Sacerdotes ex eorum Ordine, & Congregatione Hispaniarum cum obligationibus prescriptis in instrumento dictæ donationis in casu &c.*

PLACENTINA. Die 27. Maii 1721. contractum fuit matrimonium per verba de præsenti in facie Ecclesiæ videlicet S Pauli Civitatis Placentiæ inter Bartholomæum Malaspinam, & Rosam de Corvis coram duobus testibus, & coram Parocho ejusdem Rosæ, nullis præcedentibus denunciationibus, Parochoque prædicto sub alio prætextu vocato, & reluctante; cumque die 19. Junii ejusdem anni Procurator Bartholomæi comparuisset coram Ordinario & exposuisset, quod agebatur de matrimonio rato, & non consummato, & quod suus Principalis intendebat ad Religionem transire, die 23. Julii ejusdem anni prolata fuit a memorato Ordinario Sententia, in qua pronunciatum fuit pro validitate matrimonii, sed ex quo contractum fuerat sine denunciationibus, itaut illicitum reputandum esset, additum fuit, quod conjuges incurrerant pænam excommunicationis, necnon subjecti remanserant mulctæ sc 100 pro unoquoque Locis Piis applicandorum ad tramites Constitutionum Synodalium prohibitumque iisdem fuit, ne insimul cohabitarent, nisi post obtentam absolutoriam, & quia uti supra dictum est, Bartholomæus animum aperuerat Religionem ingrediendi, fuit ipsi præfixus terminus duorum mensium, ut eam ingrederetur, debitoque tempore Professionem emitteret, imposita excommunicationis pæna in hypothesi, qua prædicto termino elapso, nec ingressu facto in Religionem, cohabitare recusaret cum Rosa, quam etiam Judex liberam a vinculo matrimoniali declaravit, si Bartholomæus Religionem ingressus fuisset, & in ea solemnem Professionem emisisset. *Sess. 24. c. 6. de matr.*

Bimestre a Judice assignatum elapsum est. absque eo quod Bartholomæus Religionem ingressus sit, cumque alii termini subinde fuerint assignati, nec idem alicui Ordini Regulari nomen dederit, promota fuit instantia, ut ad excommunicationem, & Cedulonum affixionem Judex deveniret, qui sub obtentu contumaciæ, & posthabitis protestationibus interpositis a Procuratore Bartholomæi super continuatione desiderii Religionem ingrediendi, quod

quod exequi non potuerat, licet reverenter instetisset, ut reciperetur inter Canonicos regulares S. Euphemiæ Civitatis Placentinæ, & inter Monacos Monasterii S. Theodori Civitatis Januen., die 4. Maii 1722. Bartholomæum excommunicavit; & Cedulones affigi mandavit, & die 27. ejusdem mensis stetit in decretis.

Contendit Bartholomæus, quod quidquid sit de validitate matrimonii a se cum Rosa contracti, nunquam tamen esse possit locus executioni Censurarum; in eo enim, quod attinet ad modum, quo prædictum matrimonium contractum est coram videlicet Parocho reluctante, & omissis denunciationibus, nec Episcopus, nec ejus Constitutiones Synodales imponere poterant pœnam excommunicationis, cum hæc nec a Sacris Canonibus, nec a Sacro Concilio Tridentino sit imposita, & eo fortius, cum alia adsit in iisdem Constitutionibus imposita pœna, scutorum videlicet 100 pro unoquoque conjuge Locis Piis applicandorum; hæc siquidem incompatibilis dicitur cum alia pœna excommunicationis; & in eo, quod spectat ad non consummationem Matrimonii, subdit se non potuisse ex hac causa excommunicari, cum ante consummationem possit conjux intra Bimestre Religionem ingredi, juxta Textum *in cap ex publico de conversione conjugatorum*, & anathema sit, quicumque dixerit Matrimoniū ratum, & non consummatum per solemnem Religionis Professionem alterius conjugum non dirimi, uti definitum est a Concilio Tridentino *Sess.24. cap.6. de matr.*; parum urgente lapsu Bimestris absque ingressu in Religionem; quandoquidem aliquando prorogationes a Judice obtinuit, quod Judici vetitum non est, juxta ea, quæ docet *Sanchez de matr. lib.2, disp.24. qu.3. n 12.* & tam tempore prorogato, quam extra prædictum tempus diligentias adhibuit, ut Religionem inveniret, & demum quia benevolum invenit receptorem, hoc est Patrem Priorem Conventus B.M.V. Assumptæ, in quo rerum statu, licet elapsum sit Bimestre, & licet elapsi sint termini prorogati, potest conjux Religionem ingredi, & in ea Professionem emittere, cum nequeat præjudicare privilegio Religiosæ Professionis, ut per eam videlicet dissolvatur Matrimonium ratum, non consummatum, uti late ostendit *Sanchez de matr. lib.1. disput.24. qu 6. n.27. Salmaticenses in cursu Moral. to.2. tract.9. de matrim. cap.4. punct.4. n.90.*

Alia plura ab eodem Bartholomæo cumulantur contra validitatem censurarum, quæ legi possunt in ejus informatione per manus circumferenda.

Adversus hæc autem Rosa excipit, asseritque, nullum dubium moveri posse de validitate Matrimonii, cum fuerit contractum coram Parocho, & duobus Testibus, nec ullum pariter dubium moveri posse adversus censuras, cum clarissimum sit, Bartholomæum nectere moras, nec animum habere ingrediendi Religionem, & in eadem profitendi, ut ex ejus facto desumitur, cum nec Religionem ingressus sit intra bimestre eidem a Judice præfixum, nec intra terminos prorogatos, nec postquam invenisse dicit benevolum receptorem; agitur quippe de Matrimonio contracto *die 27. Maii* 1721., pluresque anni elapsi sunt tum a die præfixionis termini, tum a fine prorogationum obtentarum, & demum a die, quo se invenisse dicit benevolum receptorem, absque eo quod Religionem ingressus sit; non attento, quod valida sit Professio etiam post bimestre, & etiam post terminum prorogatum, quia valida est Professio, sed illicita, uti docent Salmaticenses loco citato, & valida est Sententia excommunicationis a Judice lata ob non ingressum intra terminum prorogatum, eademque durat usque quo Religionem

nem ingrediatur, cum tunc sit a Judice absolvendus, uti docet *Innocentius in cap. ex publico num. unico de conversione Conjugatorum*.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An constet de validitate matrimonii, de quo agitur*, & quatenus affirmative.

II. *An censuræ sint exequendæ in casu &c.*

PORTUCALLEN. Monasterium Monialium de Ave Maria S. Benedicti Civitatis Portus, quod habet jus præsentandi, seu nominandi Vicarium Curatum ad Parochialem Ecclesiam S. Christophori, secuta vacatione Vicariæ, nominavit, seu præsentavit Sacerdotem Joannem de Tavora, sub ea tamen lege, & conditione, quod idem ultra oblationem Altaris, domum, Pomarium, & Prædia Domui annexa, obtinere deberet annua sc. 80. monetæ Romanæ in loco Decimarum de *Bugum*, & Primitiarum Territorii *de Pegonegro*, quæ a Prædecessoribus Vicariis exigebantur. *Sess. 25. c. 16. de Ref.*

Reservatum fuit in hac nominatione Apostolicum Beneplacitum, obtentaque a Nominato institutione in sequelam Decreti ab Ordinario unacum jure percipiendi omnes Decimas, Sacerdos nominatus in actu capiendæ possessionis declaravit, se velle frui fructibus Vicariæ, Decimis, & Primitiis iisdem modis, & formis, quibus sui Prædecessores obtinuerant.

Ex hoc facto lis inter Monasterium, & Sacerdotem exorta est, eademque delata ad hanc Sacram Congregationem, propositoque *die* 3. *Julii* 1720. dubio, *an sit locus reductioni, seu confirmationi reductionis congruæ in casu*, cum nulla capta fuisset resolutio, sed dictum, quod coadiuvarentur probationes *die tandem* 18. *Dec.*1723. responsum fuit, esse locum commutationi congruæ, augendo summam oblatam a scutis 80. ad scuta 150., & die 12. *Februarii* 1724. proposito dubio, *an esset standum, vel recedendum a decisis*, rescriptum fuit in decisis, & quod causa amplius non proponeretur; cumque inter causæ propositionem habitam anno 1720., & alias anni 1723., & 1724. Moniales in S. Congregatione institissent pro appositione sequestri super Decimis, & Primitiis, de quibus erat controversia, ne nominatus hoc interim eas perciperet, & litem cum alienis pecuniis prosequeretur, Sac. hæc Congregatio *die* 2. *Augusti* 1721. rescripsit, non esse locum Sequestro, sed fructuum descriptioni, facta obligatione restituendi in casu succumbentiæ.

Hæc quoad ea, quæ hucusque in hac Sac. Congregatione præcesserunt; cumque in præsenti in scriptura per manus circumferenda Moniales instent, ut Sacerdos adigatur ad restitutionem Decimarum, & Primitiarum, a die vacationis Vicariæ, & possessionis ab eo habitæ, & demptis tamen annuis scutis 150: eidem Sacerdoti assignatis ab hac Sac. Congregatione, disputandum proponitur Dubium ad calcem Restrictus referendum.

Scribens pro Monialibus contendit, hanc restitutionem descendere, primo ex contextu litis in hac Sac. Congregatione resolutæ, secundo ex decreto anni 1721. quo dictum est, Decimas a Sacerdote esse retinendas in forma Depositi cum obligatione restituendi in casu succumbentiæ, tertio ex dispositione Juris, qua attenta, quando fructus, prout hic, petiti fuerunt, tanquam sors, & Capitale, non tanquam meri fructus; & accessiones rei, fundi, aut juris alicujus in lite, & controversia cadentis, eorum restitutio sibi vindicat locum usque ab initio, præscindendo a bona mala, vel media lite percipientis, qui in lite succumbit, juxta *Decisionem tertiam a n.6. ad 12. par.7. recentiorum*, & ultimo demum a mala fide, in qua

Nomi-

Nominatus usque a principio constitutus est, cum a cæteris præscindendo nominationem qualificatam Monialium acceptaverit, & deinde se intruserit in possessionem omnium Decimarum, & Primitiarum, quæ a suis Prædecessoribus fuerant obtentæ.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & a qua die Decimæ, & Primitiæ Locorum de Baguin, & Pegonegro per D. Joannem Tavora de Noronha Vicarium Ecclesiæ Parochialis Sancti Christophori de Riotinto sint per istum restituendæ Ven. Monasterio Sanctimonialium de Ave Maria Civitatis Portus in casu &c.

Sess.22.c.9. de Ref.

ROMANA. Erecta reperitur quædam Societas, seu Confraternitas Tertii Ordinis S. Francisci in Cappella Sanctissimi Crucifixi in Ecclesia Aracœli de Urbe; cumque inter hanc Confraternitatem, & Patrem Provincialem Provinciæ Romanæ Ord. S. Francisci Minoris Observantiæ, nonnullæ controversiæ exortæ sint, ex quibus desumpta sunt dubia mox referenda, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem pertineat intimare Congregationes, vel potius ad Ministrum Confraternitatis.*

II. *An admissio Fratrum, & Sororum, eorumque dimissio, seu cassatio pertineat immediate ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem, vel ad Ministros, aliosque Confratres.*

III. *An Congregationes, in quibus agatur de œconomico regimine Confraternitatis, possint celebrari absque interventu P. Provincialis, seu P. Visitatoris.*

IV. *An redditio rationis Exactoris, & aliorum Officialium Sindicatus fieri debeat in manibus P. Provincialis, seu P. Visitatoris, vel potius in manibus Ministri, & Confratrum absque interventu P. Provincialis, seu P. Visitatoris.*

V. *An in electione Ministri debeat intervenire P. Provincialis, seu P. Visitator;* & quatenus affirmative.

VI *An idem P. Provincialis, seu P. Visitator habeat votum saltem in paritate suffragiorum in casu &c.*

Die Sabbathi 3. Februarii 1725.

Sess.14.c.13. de Ref.

OSSANEN. In ultima Congregatione fuit hæc Causa sub duobus Dubiis proposita; cumque in eo, quod attinet ad primum, ejus examen fuerit remissum ad Judices suos, & in eo, quod spectat ad secundum, responsum fuerit *Dilata*, dignabuntur EE. VV. prævia folii reassumptione, secundo tunc, & nunc unico hujus Causæ dubio respondere.

An, & cui ex Præsentatis sit adjudicanda dicta Cappellania, seu Abbatia in casu &c.

Esse adjudicandam Cappellaniam, sive Abbatiam Attilio Murgiæ tamquam passivè vocato.

Reli-

Reliquæ etiam ſequentes Cauſæ in præterito folio indeciſæ remanſerunt; adeoque dignabuntur pariter EE. VV, poſtremæ Congregationis folium reaſſumere, & ſequentibus dubiis reſpondere.

PROVINCIÆ ROMANÆ. Seſſ. 25. c. 25. de Ref.

An ſit locus reſtitutioni in integrum in caſu &c.

Dilata, & ad mentem.

TUSCULANA. Seſſ. 22. c. 11. de Ref.

I. *An donatio, ſeu ceſſio ædificii, & Terreni in ſummitate Montis Cavi per Dominum Edmundum de Buiſſon facta ad favorem Conventus S. Caroli ad quatuor Fontes ſuſtineatur in caſu &c.* & quatenus negative.

II. *An ſit locus revalidationi*, & quatenus affirmative ad alterutrum.

III. *An liceat dicto Conventui S. Caroli manutenere in perpetuum, & de continuo in eadem Eremo Montis Cavi duos ſaltem Religioſos Sacerdotes ex eorum Ordine, & Congregatione Hiſpaniarum cum obligationibus preſcriptis in inſtrumento dictæ donationis in caſu &c.*

Ad primum affirmative, & amplius. Ad ſecundum proviſum in primo, & amplius. Ad tertium exhibeantur Conſtitutiones.

PLACENTINA. Seſſ. 24. c. 6. de matr.

I. *An conſtet de validitate matrimonii, de quo agitur*, & quatenus affirmative.

II. *An cenſuræ ſint exequendæ in caſu &c.*

Ad primum affirmative. Ad ſecundum, ſuſtineri cenſuras latas a Conſtitutionibus, & quoad alias latas ob contumaciam procedat ex integro, præfixo termino unius menſis, quo elapſo, & non parito, omnino procedat ad ulteriora, & amplius.

PORTUCALLEN. Seſſ. 25. c. 16. de Ref.

An, & a qua die Decimæ, & Primitiæ Locorum de Baguin, & Pegonegro per D. Joannem Tavora de Noronha Vicarium Eccleſiæ Parochialis Sancti Chriſtophori de Riotinto ſint per iſtum reſtituendæ Ven. Monaſterio Sanctimonialium de Ave Maria Civitatis Portus in caſu &c.

Dilata.

Sess.22.c.9. de Ref.

ROMANA.

I. *An ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem pertineat intimare Congregationes, vel porius ad Ministrum Confraternitatis.*

II. *An admissio Fratrum, & Sororum, eorumque dimissio, seu cassatio pertineat immediate ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem, vel ad Ministros, aliosque Confratres.*

III. *An Congregationes, in quibus agatur de œconomico regimine Confraternitatis, possint celebrari absque interventu P. Provincialis, seu P. Visitatoris.*

IV, *An redditio rationis Exactoris, & aliorum Officialium Sindicatus fieri debeat in manibus P. Provincialis, seu P. Visitatoris, vel potius in manibus Ministri, & Confratrum absque interventu P. Provincialis, seu P. Visitatoris.*

V. *An in electione Ministri debeat intervenire P. Provincialis, seu P. Visitator*; & quatenus affirmative.

VI. *An idem P. Provincialis, seu P.* V*isitator habeat votum saltem in paritate suffragiorum in casu &c.*

Dilata, & exhibeantur Constitutiones, statuta, & regulæ, & coadjuventur probationes.

Sess.22.c.1. sacrif.missæ.

AQUILANA. Juxta antiquissimam Ecclesiæ consuetudinem Sacra Olea sunt conficienda ab Episcopo Feria V. in Cœna Domini, uti habetur in *Canone litteris de Consecrat. dist.3.* & concordat alius *Text. in cap. te referente de celebr. Missarum*, & licet *in Canone omni de consecrat. dist.* 4. dicatur, quod omni tempore licet Episcopo Chrisma conficere; id tamen non est intelligendum de omni tempore utcumq; sed accommodate de omni tempore annali, quod ad conficiendum Chrisma præscriptum est, uti late prosequitur *Gonzal. in allegato cap. te referente in verbo Chrisma conficere de celebr. Missarum*, & in Pontificali Romano edito a Clemente VIII., & subinde recognito sub Urbano VIII. præscribitur, quod pro confectione Sacrorum Oleorum Feria V. in Cœna Domini, ultra Episcopi Ministros, duodecim Presbyteri, septem Diaconi, septem Subdiaconi, Acolithi, & alii necessarii assistant vestibus albi coloris suo Ordini congruentibus induti, & in casu tantum necessitatis, quando videlicet agitur de Episcopis parvum Clerum habentibus, quique in partibus Infidelium existunt a Sede Apostolica permittitur, ut dicta Feria V. in Cœna Domini Sacra Olea conficiant, sed cum minori numero Assistentium, uti videri potest apud *Pignatell. consult.41. n.1. & seqq. to.6.*

Ad tramites harum Sacrarum Constitutionum, cum Aquilanus Episcopus Sacra Olea Feria Quinta in Cœna Domini conficere voluisset, & ad assistentiam vocasset Præpositum Collegiatæ S. Justæ, & Archipresbyteros Collegiatarum S. Mariæ de Paganica, & S. Petri de Popleto, hique accedere recusassent, retroactis annis quæstio exorta est, pro cujus decisione in præsenti exoratur; plura etenim, & plura provisionalia decreta jam emanarunt hic inutiliter non referenda, quibus cautum est, ut hoc interim, & usque ad Causæ decisionem, Sacrorum Oleorum consecratio in Cathedrali Aquilana citra scandalum, & perturbationem adimpleatur.

Contendunt autem Præpositus, & Archipresbyteri, se non teneri accedere, pri-

primo, quia ſunt in dignitate conſtituti, & Pontificale ſtatuit vocandos presbyteros.

Secundo, quia vocari poſſunt ad aſſiſtentiam Canonici Cathedralis, item Presbyteri ſervitio Cathedralis Eccleſiæ adſcripti, & in omnem caſum alii Presbyteri adſcripti ſervitio inferiorum Collegiatarum.

Tertio, quia habent onus Curæ actuali Animarum, itaut ipſis impoſſibile reddatur facere in ſua Eccleſia functiones, quæ fieri debent Feria Quinta in Cœna Domini, & eodem mane accedere ad Cathedralem, ut Conſecrationi Sacrorum Oleorum aſſiſtant.

Ultimo tandem, quia quidquid ſit de atteſtationibus extrajudicialibus in contrarium afferendis, in nullo, aut fere nullo, quod reperiatur, præcedentium Epiſcoporum Edicto invenitur, quod ipſi fuerint ad dictam functionem vocati.

Excipit e contra Promotor Fiſcalis, primo, non poſſe Præpoſitum, & Archipresbyteros effugere aſſiſtentiam confectioni Oleorum Sacrorum, cum non ſint niſi ſimplices Presbyteri, & Pontificale de Presbyteris loquatur.

Secundo, quia undecim tantum Canonici cum Archidiacono adſunt in Cathedrali Aquilana, itaut demptis infirmis, nec non abſentibus, cæteriſque, qui debent aſſiſtere Epiſcopo Pontificialia celebranti, de neceſſitate ſequatur, ut ad aſſiſtentiam confectioni Sacrorum Oleorum vocari debeant illi de Clero, qui primum obtinent locum poſt Canonicos Cathedralis Eccleſiæ.

Tertio, quia Prædeceſſores Præpoſiti, & Archipresbyterorum vocati ad prædictam aſſiſtentiam ſemper acceſſerunt, & quidem a tempore antiquiſſimo, haud urgente, quod in aliquibus edictis non inveniantur vocati, cum facultativum ſit Epiſcopis modo hos, modo alios Parochos ad dictam functionem vocare.

Quarto, quia alii Parochi Civitatis, quando vocantur, aſſiſtunt, & Archipresbyter Collegiatæ SS. Martialis, & Nicandri, qui edicto Epiſcopali, in quo vocabatur, refragatus fuerat, a lite tandem receſſit.

Ultimo, quia ponderato modico numero Animarum in Parochiis degentium, & animadverſa hora, qua Olea conficiuntur in Cathedrali, bene poſſunt Præpoſitus, & Archipresbyteri utrumque munus adimplere, in Parochia videlicet, & in Cathedrali.

Jura hinc inde circumferuntur; quocirca onus erit EE·VV. decernere.

An Præpoſitus Collegiatæ S. Juſtæ, & Archipresbyteri Collegiatarum S. Mariæ de Paganica, & S. Petri de Popleto teneantur intervenire Feria Quinta in Cœna Domini in Conſecratione Olei Sancti in caſu &c.

TRIDENTINA FRUCTUUM. Carolus Ferdinandus Comes de Lodron Canonicatum, & Præpoſituram obtinet in Cathedrali Eccleſia Tridentina, & ulterius eſt Archipresbyter Villæ Lagarinæ cum Cura Animarum. *Seſs. 5. c. 2. de Ref.*

Prædictus Comes obtinuerat a ſan. mem. Clemente Papa XI. diſpenſationem a Reſidentia in Villa Lagarina, ſed hæc diſpenſatio ſubinde revocata fuit, eidemque injunctum, ut per ſex menſes reſideret in dicta Villa, & per alios ſex menſes in Civitate Tridentina, in qua eſt Canonicus.

Conqueſtus fuit Epiſcopus, quod Comes non reſidebat in Villa, & Capitulum Tridentinum aliam quærimoniam excitavit ſuper diſpenſatione reſidendi per ſex menſes tantum in Civitate Tridentina, quando tam juxta Statutum, quam juxta immemorabilem Conſuetudinem Canonici Cathedralis Tridentinæ non faciunt fructus ſuos, ſi non reſident per octo menſes.

Delatis hisce quærimoniis ad Sacram Congregationem, eadem *die* 31.*Maji* 1721. rescripsit, quod Episcopus uteretur Jure suo quoad punctum Residentiæ in Villa Lagarina, & quod præfigeretur terminus tam Capitulo, quam comiti ad sua jura deducenda in Sacra Congregatione, habitoque ab eodem Comite novo recursu adversus captam resolutionem, & ulterius instante pro relaxatione fructuum tam incertorum, quam certorum Canonicatus, & Præpositturæ, qui fuerant a Capitulo sequestrati, persititum fuit in decisis *die* 23.*Augusti ejusdem anni*, quo stante deventum fuit ad infrascripti Dubii propositionem.

Contendit Comes, fructus sequestratos esse relaxandos, & omissa quidem quæstione super præpositura, ex quo illa non habet onus Residentiæ, in eo, quod attinet ad Canonicatum, inquit, se octo mensium spatio quolibet anno, ex mensibus a Capitulo controversis resedisse in Civitate Tridentina, & sic nullam superesse excusationem pro sustinendo sequestro, & addit ulterius, quod quatenus sex mensibus resedisset in Canonicatu, & sex mensibus in Parochiali, eidem semper essent fructus relaxandi; tum quia paruit legi sibi a Summo Pontifice impositæ, tum quia quidquid esset de jure antiquiori, juxta jus recentius ille, qui obtinet Canonicatum, & Parochialem, tenetur residere in Parochiali; & residendo in Parochiali lucratur omnes fructus sui Canonicatus, exceptis tantummodo Distributionibus, juxta *Bull.*65. *S.Pii V. Bullar. tom.*2., & prosequitur *Fagnan. in cap. licet n.*67. *de Præbendis*, *Gonzal. super regul.*8. *Cancellar. glos.*6. *num.*268. *& seqq.*

Quæ sint Jura Capituli ignoro, cum ad me delata non fuerint; Quocirca onus erit Eminentiarum Vestrarum decernere.

An Capitulum Ecclesiæ Tridentinæ teneatur ad relaxationem fructuum tam certorum, quam incertorum Canonicatus, Præpositturæ., & Præbendæ in casu &c.

*Sess.*22.*c.*6. *de sacr. Miss.*

JANUEN. Exhibitus fuit huic Sacr.Congregationi supplex libellus, in quo relatum fuit, praxim invaluisse in Monasteriis Monialium Civitatis Januensis, tam subjectarum Ordinario, quam regularibus, ut nulli Monialis Sacr.Eucharistiam sumere valeat extra dies, quibus juxta Constitutiones omnes Moniales communicant, nisi accedat consensus Capituli Monasterii, quamvis communio esset petenti permissa, aut præscripta a Confessario, quæ res vergere dicebatur in desolationem nonnullarum piarum Animarum, quæ frequentiorem, & aliquando quotidianam Eucharistiæ sumptionem ex consilio, aut præcepto Confessarii desiderant; cumque scriptum fuisset Eminentissimo Ordinario pro informatione, & idem respondisset, quod in aliquibus Monasteriis Monialium non poterant singulæ Moniales etiam cum licentia Confessarii sumere Sacram Synaxim extra dies a Constitutionibus, vel consuetudine præscriptos, & quod in aliis Monasteriis sumptio Eucharistiæ extra prædictos dies Monialibus permittebatur annuente Confessario, Sacræ hæc Congregatio *die* 12.*Febr.*1724. respondit, quod observaretur decretum *anni* 1679., in quo ab hac Sacra Congregatione, accedente approbatione Venerabilis Dei Servi Innocentii XI., sic resolutum fuit *die* 12. *Febr. ejusdem anni* quoad frequentem Communionem in Ordine ad Moniales: *itidem Moniales quotidie Sacram Communionem petentes admonendæ erunt, ut diebus ex earum Ordinis Instituto præstitutis communicent. Si quæ vero puritate mentis eniteãt, & fervo-*

re

spiritus ita involuerint, ut dignæ frequentiori, aut quotidiana SS. Sacramenti perceptione videri possint, id illis e Superioribus permittatur.

Delata hujus decreti notitia ad Civitatem Januensem, incæperunt nonnullæ Moniales Sacram sumere Eucharistiam etiam extra dies Communitati præfixos absque ulla licentia Confessarii Ordinarii, & Superiorissæ, sed de solo consensu spiritualis directoris uniuscujusque Monialis, itaut Superiorissæ nonnullorum Monasteriorum coactæ fuerint ad evertenda frequentia incommoda, non amplius retinere apud se clavem parvæ fenestræ, per quam Moniales Eucharistiam recipiunt, sed eam relinquere arbitrio Monialium communicare volentium. Admonitaque de hac re Sac. Congregatione, cum novæ datæ fuerint litteræ ad Eminentissimum Ordinarium, idem respondit, quod computatis diebus, qui a Constitutionibus, vel a communi consuetudine sunt Monialibus præscripti pro sumenda Communione, eædem in toto anni decursu vix ab ea abstinent quadraginta, aut quinquaginta diebus, & quod intantum introductum est, quod Moniales communicent extra memoratos dies, cum solo consilio, aut præcepto Directoris spiritualis cujuscumque Monialis, & citra consensum, aut approbationem Confessarii Ordinarii, in quantum nonnulli asseruerunt, quod nomine *Superiorum*, de quibus in decreto *anni* 1679., compræhensi dici debent Directores spirituales uniuscujusque Monialis, quibus melius, quem cæteris innotescit puritas conscientiæ, seu fervor spiritus in eodem decreto requisiti pro frequentiori, vel quotidiana perceptione SS. Sacramenti, concluditque idem Ordinarius, necessariam sibi videri prædicti decreti explicationem, & an etiam tolerandum sit in futurum, quod Superiorissæ clavem parvæ fenestræ, per quam sumitur Eucharistia, non amplius apud se retineant, sed relinquant arbitrio Monialium communicare volentium.

Decretum *anni* 1679., quando loquitur de Laicis Negotiatoribus, ait, *quod frequens ad sacram alimoniam percipiendam accessus Confessariorum secreta cordis explorantium judicio est relinquendus*, & hoc ipsum statuit quoad Conjugatos. Rursus regulam generalem statuendo meminit Parochorum, seu Confessariorum, ibi-*in hoc igitur pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut a frequenti, vel quotidiana S. Communionis sumptione, unica præcepti formula, aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter constituantur, sed magis quid singulis permittendum per se, aut per Parochos, seu Confessarios sibi decernendum putet*, uti habetur *lib.* 30. *decret. pag.* 265. *& seqq.* quo stante inferri posse videtur, quod quando idem decretum loquendo de Monialibus meminit Superiorum, *id illis a Superioribus permittatur*, intelligendum sit, quod frequentior, aut quotidiana Communio a Superioribus Monasterii permittatur etiam extra dies statutos a Constitutionibus, vel communi consuetudine, sed semper retento themate permissionis, seu consili illius personæ, cui puritas mentis, & fervor spiritus innotescunt, quæ alia non videtur esse posse, quam Persona Confessarii Ordinarii, cui cordis secreta sunt aperta.

Hæc quoad frequentiorem Sacræ Eucharistiæ sumptionem; Quoad clavem vero jam a Sac. Congregationibus edita fuerunt super ea re decreta, quod videlicet clavis Custodiæ SS. Sacramenti non potest Monialibus committi, sed esse debet penes Sacerdotem, ad quem spectat cura illud administrandi uti late prosequuntur *Pellizar de Monial. cap.* 7. *qu.* 5., *Tamburin. de Jure Abbatiss. disput.* 24. *quæsito* 2. *n.* 5. *Barbosa in collectaneis in verbo Monialis num.* 27., & loquendo de parva fenestra per quam recipitur Sac. Eucharistia,

riſtia, jam a Sac Congregatione Epiſcoporum, & Regularium reſolutum fuit *die* 15. *Septembris* 1617., quod duæ adſint januæ hujus parvæ feneſtræ, una interior, & alia exterior, & quod clavis januæ interioris ſemper retineatur ab Abbatiſſa, ſeu Prioriſſa, & clavis januæ exterioris a Confeſſario, & quod parva dicta feneſtra nunquam aperiatur, niſi occaſione ſumptionis Euchariſtiæ, vel dandi habitum, ſeu velum alicui Novitiæ, aut Conſecrationem alicui Moniali, aut Confirmationem alicui perſonæ in clauſura degenti:

His ſtantibus, dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An, & de cujus licentia S. Euchariſtiam recipere debeant Moniales, quæ eam recipere volunt ultra dies ſtatutos a Conſtitutionibus, vel a conſuetudine Monaſterii, ut in illis omnes Moniales communicent.*

II. *Quomodo ſe gerere debeat Superioriſſa Monaſterii circa retentionem clavis parvæ feneſtræ, per quam ſumitur a Monialibus Euchariſtia in caſu &c.*

Die Sabbathi 3. Maji 1725.

Seſs. 25. c. 11. de Ref.

RIVENTINA LAUDI. Anno 1719. Sacerdos Joſeph Scocchera Confrater Confraternitatis Sanctiſſimi Sacramenti Oppidi Vaſtigirardi ab hac ipſa Confraternitate recepit titulo locationis Triennalis magnum Gregem Ovium, & Equarum; & Dux hujus ejuſdem Oppidi acceſſit tanquam Fideijuſſor pro cautione ſolutionis affictus conventi, prævio Epiſcopi Decreto, quod fuit in contradictorio judicio confirmatum a Sacra Congregatione Epiſcoporum, & Regularium.

Sacerdos conductor, poſt annum, judicium intentavit coram Epiſcopo ſuper reſtauro capitalis Animalium demortuorum, & remiſſione penſionum, necnon refectione damnorum ob Oves conſignatas morbo contagioſo infectas, & ob caſum inſolitæ, & graviſſimæ, quæ contigit, tempeſtatis, propter quam plura animalia mortua ſunt, idque in ſequelam pacti in inſtrumento affictus appoſiti favore ejuſdem Conductoris.

Confraternitas prætenſionem inſubſiſtentem excitavit, quod cauſa hæc eſſet in tribunalibus Laicis judicanda, quocirca ad novam hanc periculoſam contentionem evadenda, communi Partium conſenſu, prævia licentia hujus Sac. Congregationis, factum fuit compromiſſum in perſona Prælati Romanæ Curiæ, & in licentia appoſita fuit conſueta clauſula, ut Laudum ante executionem Sacræ Congregationi exhiberetur, ut ipſa ſcilicet dignoſcere poſſet, an in Laudo conſiderari valeret aliquod Eccleſiæ damnum in linea Laudi, in quo, uti notum eſt, proceditur extrajudicialiter, & ex Æquo, & bono, ut expenſæ judicii ordinarii evitentur.

In executionem reſcripti Sac. Congregationis aſſumpta fuit negocii cognitio ab Arbitro, auditis Procuratoribus, & Advocatis utriuſque partis, & adhibito perito Curiali in hiſce rebus verſatiſſimo, ad propriam inſtructionem; cumque editum ab eodem fuerit Laudum, non fuit ulla Appellatio interpoſita, & in fine Triennii Grex a Conductore reſtitutus eſt Confraternitati locatrici, & ut omnia rite, & recte adimplerentur, cum Laudum fuiſſet Sacræ Congregationi exhibitum, prævia Partium intimatione, facta

cta est deputatio Eminentissimi Domini mei Cardinalis Gualterii, qui Laudum perpenderet, & suum votum propalaret super contentis in eodem.
Spatio sexdecim mensium prædictus Eminentissimus Relator partes audivit, & jura consideravit coram Arbitro producta, & suam tandem edidit Relationem, quæ una cum ejus voto impressa circumfertur, utque aliqua habeatur notitia contentorum in Relatione, & voto, operæ pretium est sequentia adnectere.
In Relatione itaque distincte continentur pacta instrumenti affictus, & recensentur quinque laudi capita, una cum rationibus ab utraque Parte allatis super unoquoque capite, & in singulis capitibus Eminentia sua deferre videtur arbitri judicio, ex rationibus in suffragio perpensis, & etiam deferre videtur aliquo modo nonnullis gravaminibus a Conductore prætensis in aliquibus capitibus laudi, & nullatenus ab Arbitro bonificatis; cumque in laudo confraternitas fuisset condemnata ad solutionem scutorum 1783. favore conductoris, qui contendebat se damnum fuisse passum in summa ducatorum 3256. pro expensis factis in gregis manutentione, ultra damnum habitum in redditibus diminutione propter morbum contagiosum, & tempestatem, de quibus supra Eminentia sua votum concludit arbitrando, ut Confraternitas condemnetur favore conductoris in solis Ducatis 1500. pro omni, & toto eo, quod ille prætendere posset, & absque ulteriori damnorum liquidatione, quæ fuerat in laudo præservata.
Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.
An, & quomodo sit concedendum beneplacitum pro executione laudi in casu &c.

Concedendum esse beneplacitum juxta modum præscribendum ab Eminentissimo Præfecto.

TUSCULANA. In ultima Congregatione habita die 3. Februarii currentis anni proposita fuit hæc Causa, & resolutum fuit, sustineri donationem, seu cessionem ædificii, & terreni in summitate Montis Cavi, per Edmundum de Buisson factam favore Conventus S. Caroli ad quatuor Fontes, & sic inutilem esse revalidationem dictæ donationis, cum ea, quæ de jure valida sunt, nulla indigeant revalidatione; Cum autem in tertio dubio propositum fuisset disputationi, an dicto Conventui S. Caroli liceret manutenere in perpetuum, & de continuo in eodem Eremo Montis Cavi, duos saltem Religiosos Sacerdotes ex eodem Ordine, & Congregatione Hispaniarum, nulla fuit quoad hoc dubium capta resolutio, sed dictum, quod exhiberentur Constitutiones. *Sess. 22. c. 11. de Refor.*
In hujus rescripti executionem facta fuit exhibitio Constitutionum, quæ fuerunt confirmatæ in forma specifica a Clemente X. *die prima Julii* 1676. & in earum *cap.* 3. hæc habentur, *in Ordine nostro quatuor sunt differentiæ Conventuum. Prima Novitiorum, & Professorum, ubi a Magistris in Cæremoniis, mortificatione, vitaque spirituali instruantur. Secunda collegiorum, ubi jam Professi Philosophiam, Sacramque Theologiam edoceantur. Tertia Conventuum, in quibus Religiosi spirituali profectui tam proprio, quam proximorum incumbant. Quarta demum domorum in desertis, ubi soli Deo vacent. Statuimus ne fiat nova Conventus fundatio, nisi in eo numerus Religiosorum a Regula nostra stabilitus, commode cum observantia, & sine distractione substentari queat. Situs Conventus, si fieri possit, eligatur intra Civitatem, vel Oppidum*

in

in loco tamen ad Religiosorum quietem opportuno, & in quo permansurus sit, nec in eo assistant ultra tres, vel quatuor Religiosos, qui de fabrica curent, donec Ecclesia, & habitatio cum sufficienti Clausura constructa sit, & rursus *c.4. in nostris Conventibus, & Collegiis sit competens numerus Fratrum, juxta prudentem Patris Provincialis dispositionem, nunquam tamen sint infra tresdecim, sicut præcipit* Regula, *præterquam in aliqua nova fundatione, ut supra dictum est.*

Procedendo cum hisce Constitutionibus, colligitur, quartam dari speciem Domorum in Desertis, ubi Religiosi soli Deo vacari debent, & in novis Conventibus non adesse posse nisi duos, aut tres Religiosos, qui de fabrica curent.

Hisque suppositis, onus erit EE.VV. decernere.

An liceat Conventui S.Caroli ad Quatuor Fontes manutenere in perpetuum, & de continuo in Eremo Montis Cavi duos Religiosos Sacerdotes ex eodem Ordine, & Congregatione Hispaniarum cum obligationibus præscriptis in Instrumento Donationis ipsis factæ ab Edmundo de Buisson in casu &c.

Licere pro nunc duos, vel tres Religiosos retinere pro Fabrica perficienda.

In præcedenti Folio Congregationis habitæ die 3. Februarii currentis anni indecisæ remanserunt nonnullæ Causæ; quocirca dignabuntur EE.VV. dictum folium reassumere, & sequentibus Dubiis respondere.

Sess.25. c.16. de Ref.

PORTUCALLEN.

An, & a qua die Decimæ, & Primitiæ Locorum de Baguin, & Pegonegro per D. Joannem Tavora de Noronba Vicarium Ecclesiæ Parochialis S. Christofori de Riotinto sint per istum restituendæ Ven. Monasterio Sanctimonialium de Ave Maria Civitatis Portus in casu &c.

Decimas, & primitias, de quibus in dubio, deberi a die motæ litis, demptis annuis scut.150. favore Vicarii.

Sess 22. de Sacrif. Miss. cap.1.

AQUILANA.

An Præpositus Collegiatæ S. Justæ, & Archipresbyteri Collegiatarum S. Mariæ de Paganica, & Sancti Petri de Popleto teneantur intervenire feria quinta in Cœna Domini in Consecratione Olei Sancti in casu &c.

Affirmative, & amplius.

Sess.25. cit. de Ref.

TRIDENTINA FRUCTUUM.

An Capitulum Ecclesiæ Tridentinæ teneatur ad relaxationem fructuum tam certorum, quam incertorum Canonicatus, Præpositura, & Præbendæ in casu &c.

Dilata.

JA-

JANUEN.

I. *An, & de cujus licentia S. Eucharistiam recipere debeant Moniales, quæ eam recipere volunt ultra dies statutos a Constitutionibus, vel a consuetudine Monasterii, ut in illis omnes Moniales communicent.* Sess. 22. c. 6. de sacr. Miss.

II. *Quomodo se gerere debeat Superiorissa Monasterii circa retentionem clavis parvæ fenestræ, per quam sumitur a Monialibus Eucharistia in casu &c.*

Non proposita cum sequentibus.

ASCULANA. Cum a Confraternitate Sanctissimi Suffragii erecta in Ecclesia Sanctissimæ Trinitatis Terræ Offide Diœcesis Asculanæ expeditum fuisset Monitorium A.C. adversus Promotorem Fiscalem Curie Episcopalis super nonnullis assertis juribus ipsam eximentibus ab Ordinarii jurisdictione, instante Curia Episcopali, Causa ab Auditore Sanctissimi remissa fuit ad hanc Sacram Congregationem, & sequentia dubia disputanda proponuntur, & jura utriusque partis circumferuntur; & in eo quod attinet ad primum dubium, in quo quæritur, an possint Confratres convocare Congregationes Generales, & particulares pro expediendis negociis Confraternitatis absque licentia, & assistentia Episcopi, vel Vicarii Foranei, aut Alterius personæ ab eodem Episcopo deputandæ, Episcopus protestatur se non prætendere, quod Confratres habere non possint suas Congregationes sine sua licentia, & interventu, sed se tantummodo prætendere, quod possit, si velit, intervenire Congregationibus vel per se, vel per suum Vicarium, ut in secundo dubio, subditque, quod in hypothesi, in qua interveniat, vel per se, vel per alium, nullam habere prætensionem circa suffragii præstationem, ut in tertio dubio; cumque in quinto dubio quæratur, an Officiales teneantur reddere rationem administrationis Ordinario, sive in actu visitationis, sive alio tempore, Confraternitas, quæ se exemptam asserit, admittit nihilominus, suos Officiales teneri ad redditionem rationis Episcopo tanquam Delegato Sedis Apostolicæ, eamque explendam esse tam coram Ordinario, quam coram duobus Syndicis a se electis; itaut absolutus, vel condemnatus censendus sit ille, qui computatis suffragio Episcopi & Sindicorum fuerit a majori parte absolutus, vel condemnatus *juxta cap. 8. & 9. Sess. 22. de Reform.* Sess. 22. c. 8. & 9. de Ref.

Jura, uti dictum est, circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An liceat Confratribus Confraternitatis sanctissimi Suffragii Terræ Offidæ convocare congregationis tam Generales, quam Particulares, ac devenire ad electionem Officialium, aliaque negocia confraternitatis proponere, ac determinare absque licentia, & assistentia Reverendissimi Episcopi, seu Vicarii Foranei, aut alterius personæ per Reverendissimum Episcopum deputandæ, & quatenus affirmative.*

II. *An saltem Reverendissimus Episcopus in aliquo casu per se, vel per alium ab ipso deputandum possit intervenire dictis congregationibus generalibus; & quatenus affirmative.*

III. *An Episcopus, seu persona per eum deputanda possit suffragium ferre.*

IV. *An liceat Reverendissimo Episcopo removere Officiales, & Ministros a Confratribus electos, quatenus non sint idonei, & graves exceptiones patiantur.*

V. *An Officiales teneantur reddere rationem eorum administrationis Ordinario, sive in actu Visitationis, sive alio tempore, & in quo loco.*

VI. *An*

VI. *An Officiales, sive Confratres possint acceptare Legata, & pecunias relictas a Testatoribus investire, vel in usus a Testatoribus destinatos, sive in alios erogare absque licentia Ordinarii.*

VII. *An dicta Confraternitas Sanctissimi Suffragii teneatur contribuere expensis Visitationis ejusdem Ordinarii.*

SANCTI MARCI. Sacrum Concilium Tridentinum *Sess.* 21. *cap.* 5. *de Ref.* decrevit, ut Episcopi etiam tamquam Sedis Apostolicæ Delegati possent facere uniones perpetuas quarumcumque Ecclesiarum Parochialium, & aliorum Beneficiorum Curatorum, vel non Curatorum cum Curatis propter paupertatem Parochiarum, & ut illis subveniatur.

Sess. 21. c. 5. de Ref.

Ad tramites hujus Sanctionis Theodorus Fantonus Episcopus S. Marci *anno* 1657. cum in actu visitationis, sumptis debitis informationibus, cognovisset, Parochialem Ecclesiam S. Petri Terræ Roggiani paupertate laborare eidem univit Beneficium Simplex Sanctæ Mariæ de Costantinopoli, instante Fabio Scaramuzza Parocho, & insimul dicti beneficii simplicis possessore, præservatis tamen oneribus Missarum eidem Beneficio annexis, quæ a Parocho, & ejus Successoribus voluit adimpleri, imposito ulterius eisdem onere personaliter quolibet anno comparendi in Cathedrali die Festo S. Nicolai, Episcopo præsentandi quatuor libras ceræ albæ in signum reverentiæ.

Ab inde citra quinque numerantur Parochi, qui Parochiam, & Beneficium uti Parochiæ unitum possederunt, cumque in collatione Parochiæ ultimo loco facta ab Episcopo Sacerdoti Thomæ Lippo dismembratum ab ea fuerit Beneficium S. Mariæ de Costantinopoli cum enunciativa, quod non constabat per legitima documenta de bono Jure, & possessione Parochorum, & quod hoc beneficium unire intendebat Præbendæ Theologali, aut Pœnitentiarii, quæstio exorta est inter memoratum Sacerdotem Lippum, & Promotorem Fiscalem super hac dismembratione.

Contendit autem Sacerdos, dismembrationem non sustineri, cum de unione facta favore Parochiæ constet ex ipso authentico actu facto a Theodoro Fantono Episcopo S. Marci *usque de anno* 1657. uti supra dictum fuit, & ulterius certa sit paupertas Ecclesiæ Parochialis, quæ non habet in redditu nisi scuta octo monetæ Romanæ, & Beneficium unitum demptis oneribus, non excedat summam Ducatorum novem monetæ Neapolitanæ.

Excipit e contra Promotor Fiscalis, ignorari quo jure potuerit Episcopus Fantonus unire Beneficium Parochiæ, cum Beneficium esset de corpore reddituum Mensæ Episcopalis. Addit, cessasse paupertatem Parochialis ob Legata eidem facta, & concludit in Cathedrali deesse Præbendas Theologalem, & Pœnitentiariam, & earum erectionem fuisse specialiter Episcopo commissam tunc cum san. mem. Clemens Papa XI. eidem Episcopo contulit Episcopatum.

Jura circumferuntur, unde onus erit EE. VV. decernere.

An dismembratio sustineatur in casu &c.

NEAPOLITANA SPONSALIUM. Prætendit Magdalena Vitaliano se fide Matrimonii fuisse stupratam a Donato Cecchellio, & sponsalia fuisse cum ipso contracta, itaut idem cogi debeat ad adimplendum, & ad suorum dictorum comprobationem nonnullos affert Testes; contenditque, de mendacio esse redarguendos alios nonnullos Testes, qui de præcedenti sua inhonesta conversatione deponunt cum quodam Principe Neapolitano.

Sess. 24. c. 1. de Ref. mat.

Con-

Contendit è contra Donatus Cecchellius, & stuprum, & sponsalia esse inter fabulas recensenda; cum Magdalena fuerit a Principe Neapolitano stuprata, & ipse, qui tanquam Medicus curandi gratia ejus infirmitates ad ipsius domum sæpius accesserat, fuerit falso de stupro accusatus, & de sponsalibus, quæ dicit nullo modo probari, allatis exceptionibus adversus personas, & dicta Testium sibi adversantia.

Jura circumferuntur, unde onus erit EE.VV. decernere.

An constet de sponsalibus, itaut Donatus sit cogendus ad contrahendum matrimonium de præsenti cum Magdalena in casu &c,

Die 24. Martii 1725.

IN postrema Congregatione habita die 3. mensis Martii indecisæ remanserunt Causæ, quæ sequuntur; dignabuntur itaque EE. VV. dictum Folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

ASCULANA.

I. *An liceat Confratribus Confraternitatis Sanctissimi Suffragii Terræ Offidæ convocare Congregationes tam generales, quam particulares, ac devenire ad electionem Officialium, aliaque negocia Confraternitatis proponere, ac determinare absque licentia, & assistentia Reverendissimi Episcopi, seu Vicarii Foranei, aut alterius Personæ per Reverendissimum Episcopum deputandæ*. Et quatenus affirmative. *Sess. 22. c. 8. & 9. de refor.*

II. *An saltem Reverendissimus Episcopus in aliquo casu per se, vel per alium ab ipso deputandum possit intervenire dictis Congregationibus Generalibus;* & quatenus affirmative.

III. *An Episcopus, seu Persona per eum deputanda possit suffragium ferre.*

IV. *An liceat Reverendissimo Episcopo removere Officiales, & Ministros a Confratribus electos, quatenus non sint idonei, & graves exceptiones patiantur.*

V. *An Officiales teneantur reddere rationem eorum administrationis Ordinario, sive in actu visitationis, sive alio tempore, & in quo loco.*

VI. *An Officiales, sive Confratres possint acceptare Legata, & pecunias relictas a Testatoribus investire, vel in usus a Testatoribus destinatos, sive in alios erogare absque licentia Ordinarii.*

VII. *An dicta Confraternitas Sanctissimi Suffragii teneatur contribuere expensis Visitationis ejusdem Ordinarii.*

Ad primum, secundum, quartum, & septimum affirmative. Ad tertium negative. Ad quintum affirmative tam in actu

actu Visitationis, quam extra, & in loco ab Episcopo designando, in terra tamen Offidæ. Ad sextum negative, & quoad legata pure lucrativa, & erogationem in usus a Testatoribus designatos affirmative, sed cum participatione Episcopi.

Sess. 21. c. 5. de Ref.

SANCTI MARCI.

An dismembratio sustineatur in casu &c.

Negative, & amplius.

Sess. 24. c. 1. de Ref. matr.

NEAPOLITANA SPONSALIUM.

An constet de sponsalibus, itaut Donatus sit cogendus ad contrahendum matrimonium de præsenti cum Magdalena in casu &c.

Negative, & amplius.

Sess. 25. c. 13. de Reg.

NEAPOLITANA. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 30. *Sept.* 1724, cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi nec tunc ulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod proponeretur in prima post Aquas.

Ad tramites hujus rescripti facta fuit nova propositio in Congregatione habita *die* 18. *Nov. ejusdem anni*, disputatoque primo dubio, *An Curia Archiepiscopalis potuerit cogere Rectorem, seu Sacristam Ecclesiæ S. Angeli ad Nidum ad interveniendum Processioni in casu &c.* responsum fuit affirmative juxta *cap.* 13. *sess.* 25. *de Regul.*, nulla habita ratione exemptionis concessæ in limine fundationis, vel quia huic exemptioni derogatum fuit *in cap.* 22. *ejusdem sess.* 25. *de regul.*, vel quia ad effectum obtinendi exemptionem ab accessu ad publicas Processiones necesse videtur, quod exhibeatur speciale privilegium a Processionibus eximens, quod etiam sit posterius Sacro Tridentino Concilio, juxta resolutionem *anni* 1628. *apud Pignatell. consult.* 121. *n.* 2. *to.* 1. cum pluribus aliis, quæ fuerunt allegata a Scribentibus pro Curia Archiepiscopali.

Fuit in eadem Congregatione secundo loco disputatum dubium, *an potuerit hoc facere per censuras*, & responsum fuit, affirmative juxta resolutiones allegatas in citato folio Congregationis habitæ *die* 30. *Sept.* 1724. Cumque tertio loco disputatum fuerit, *an censuræ latæ fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector prædictus incurrerit Irregularitatem ob celebrationem in casu &c.* & super hoc dubio nulla fuit capta resolutio, nec in prima, nec in secunda Congregatione, ex quo videlicet censuræ latæ fuerunt a Vicario Generali, & non ab Eminentissimo Archiepiscopo; cum etenim nulla sit controversia quoad exemptionem censuratorum, qua concurrente non poterat adversus eosdem ad censuras procedi, nisi jure Delegato S. Sedis, ponderata fuit distinctio, quæ fit a Doctoribus super puncto, an Vicarius Generalis valeat sine speciali commissione procedere in his, quæ a Sacro Concilio Tridentino committuntur Episcopis tamquam Sedis Apostolicæ Delegatis, cum dicant, quod Vicarius potest sine speciali

si commissione dictos actus exercere, si ante Concilium Tridentinum Episcopo competebat facultas eos faciendi jure Ordinario, licet ad excitandam jurisdictionem Ordinariam, & amputandas quascumque controversias fuerit a Sacro Concilio Tridentino constitutus Episcopus Sedis Apostolicæ Delegatus; secus autem, quando facultas actuum gerendi non competebat ante Concilium Tridentinum Episcopo jure Ordinario; in hac siquidem facti specie, si actus explicatur a Vicario Generali, & non ab Episcopo, necesse est docere de speciali commissione ab Episcopo facta eidem Vicario Generali, uti videre potest apud *Fagnan. in cap. quoniam n.4. & plur. seqq. de officio Delegati*.

Fuerunt hæc Scribentibus communicata, cumque a succumbentibus impetrata fuerit nova audientia super primo, & secundo dubio, & resolvendum remaneat tertium, quod numquam fuit resolutum, ex juribus circumferendis onus erit EE. VV. decernere.

I. *An quoad primum, & secundum dubium standum sit, vel recedendum a decisis die 18. Novembris 1724.*

II. *An censuræ latæ fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector incurrerit Irregularitatem ob celebrationem in casu &c.*

Ad primum in decisis. Ad secundum, Censuras non esse attentatas, & in reliquis ad mentem.

NEAPOLITANA. Comparuit coram Vicario Generali Neapolitano Candida Carola, quæ exposuit, Ardicinum Calistum sibi dedisse fidem matrimonii, & secum sponsalia contraxisse, eumdemque postmodum scalas suæ Domus ascendisse, & sibi sub matrimonii promissione osculum dedisse. Addidit ad sui notitiam devenisse, quod volebat matrimonium cum alia contrahere, & idcirco institit pro debita provisione capienda, & Vicarius Generalis decrevit, quod sumeretur informatio Parte citata, & quod interim inhiberentur Parochi, & Notarii, ne decretum matrimonii expedirent. *Seff.24.c.1. de Ref.matr.*

Eadem Candida Carola citationem pariter expedivit adversus Ardicinum in Magna Curia Vicariæ, introduxitque judicium criminale sub obtentu, quod sibi ab ipso datum fuerit osculum præcedente tractatu Matrimonii, & a Judice dictum fuit, quod citaretur, & caperetur.

Ardicinus noluit se in Carceribus constituere, sed spatio fere duorum annorum stetit in confugio; cumque subinde ad Urbem accessisset, in qua Matrimonium contrahere intendebat cum Nobili Virgine, dum juxta stylum instabat pro licentia contrahendi matrimonium, appositum invenit nihil transeat in actis Curiæ R.P.D Vicesgerentis, qui licet prima vice senserit esse locum remotioni impedimenti, secunda nihilominus vice, post exhibita in Actis jura Candidæ, hoc est recursum habitū in Civitate Neapolitana pro osculis sibi datis sub fide matrimonii, tam in Curia Ecclesiastica, quam in Curia Laicali, recessit a decretis; devolutaque ex rescripto Sanctissimi Causa ad hanc Sac. Congregationem, disputandum in præsenti proponitur Dubium.

An constet de Sponsalibus in casu &c.

Dilata, & audiatur Eminentissimus Archiepiscopus.

Seſſ. 13. c. 3. de Ref.

RATISBONEN. Joannes Kleydorffer Parochus Eccleſiæ Lindkurchenſis accuſatus apud Tribunal Eccleſiaſticum Ratisbonæ Conſiſtorium nuncupatum, quod Georgio Baurt Ruſtico Sacramentum Euchariſtiæ denegaſſet tanquam publico Peccatori, & interrogatus quid ageret, ſi a ſuo Epiſcopo præciperetur, ut eidem Euchariſticum daret Sacramentum, cum reſpondiſſet, ſe nec in hiſce circumſtantiis daturum eſſe Ruſtico prædicto Communionem, tanquam convictus de crimine, & confeſſus privatus fuit Parochia a Conſiſtorio, & Parochia alteri Sacerdoti collata fuit; interpoſitaque per Succumbentem appellatione ad Tribunal Rotæ, & remiſſa cauſa ab Auditore Sanctiſſimi ſuper privatione Beneficii ad hanc SacramCongregationem, & ſuper reintegratione contra novum proviſum ad prædictum Rotæ Auditorium, diſputatoque *die* 27. *Novembris* 1717. Dubio, an privatio ſuſtineretur, reſponſum fuit *negative*, & quod cauſa amplius non proponeretur, & in eo, quod attinet ad reintegrationem, Rota ſenſit, Parochum eſſe reintegrandum, uti colligitur ex deciſione edita *die* 13. *Junii* 1718. *cor. bo. me. Foſcaro*, qui etiam ſubdelegavit Judicem in Partibus, Epiſcopum ſcilicet Eyſtetenſem pro liquidandis fructibus perceptis a Parocho intruſo tempore Spolii.

Varia impedimenta appoſita fuerunt, ne reintegratio ſuum haberet effectum, ſed incaſſum, cum Parochus intruſus a Parochia fuerit *die* 24. *Octob.* 1718. ejectus, itaut ſola ſupereſſet executio judicati ſuper liquidatione fructuum, qua pendente, cum tempore Paſchali *anni* 1719. nova inter Joannem ad Parochiam reintegratum, & ſupra memoratum Georgium Ruſticum inſurrexerit controverſia ſuper non admiſſione ipſius ad Sacram Euchariſtiam, idemque Parochus monitus a Conſiſtorio Ratisbonenſi ad comparendum, & allegandam cauſam, quare Sacram Communionem dicto Ruſtico denegaſſet, appellationem ab hujuſmodi præceptis interpoſuerit, & ſuſpectam allegaverit Curiam Ratisbonenſem; Curia *die* 12. *Maii* 1719. eum declaravit ſuſpenſum ab exercitio Curæ; interpoſitaque per ipſum appellatione ad Sanctam Sedem, datiſque ſæpe de more litteris pro Actorum tranſmiſſione, deventum tandem fuit ad Dubii ſubſcriptionem, & ad ejus in Folio propoſitionem, non obſtante Actorum deficientia.

Porro contendit Joannes, eſſe locum reſolutioni Dubii, non obſtante defectu Actorum, cum ſæpius fuerint ab ipſo petita, oblata mercede pro tranſcriptione, & tranſportatione, & cum Sac. Concilium Tridentinum *ſeſſ.* 13. *cap.* 3. ſtatuat, Judicem a quo debere intra triginta dies Acta poſtulanti exhibere, quibus non exhibitis, procedatur in cauſa appellationis prout juſtitia ſuaſerit.

Addit, nullam, & injuſtam fuiſſe ſuſpenſionem, nullam quidem, quia cum lis penderet ſuper fructuum reſtitutione occaſione expulſionis a Parochia, in Curia Epiſcopali Ratiſbonenſi, a qua etiam nonnulla gravamina receperat, cogi non poterat ad comparendum coram Miniſtris Conſiſtorialibus ejuſdem Curiæ, & in eo, quod attinet ad injuſtitiam, inquit, de ea dubitandum non eſſe, cum denegaverit Georgio Communionem, ex quo tempore Paſchali auſus fuerat confiteri alteri Sacerdoti ſine ſua licentia, & *Text. in cap. omnis utriuſque ſexus de pænitentiis, & remiſſionibus.* ſic ſtatuat, *ſi quis autem alieno Sacerdoti voluerit juſta de cauſa ſua confiteri peccata, licentiam prius poſtulet, & obtineat a proprio Sacerdote, cum aliter ipſum non poſſit abſolvere, vel ligare.*

Quoad punctum, an ſine proprii Parochi licentia poſſit quis alieno Sacerdoti

ti confiteri tempore Paſchatis, nonnulli negative reſponderent, exceptis tantum illis Diœceſibus, in quibus Epiſcopi non curant, nec curarunt obſervantiam *Capituli omnis utriuſque ſexus*, uti late oſtendit *Juvenin. de Sacram. diſſert.6. de Pœnitentia q.5. c.4. art.3. §.1. & 2.* ſed cum proprius Sacerdos in Textu allegato non ſumatur excluſive ad communem Secerdotem, ſed ad alienum, hinc eſt, quod præſcripta *in cap. ſæpe citato omnis utriuſque ſexus* adimpleta dicuntur, ſtatim ac quis confitetur Sacerdoti ab Epiſcopo approbato pro audiendis Confeſſionibus in Diœceſi, uti proſequitur *Fagnan. ad d. Textum ſub num.56.*, & eſt Doctrina *Divi Thomæ in opuſc.19.* contra impugnantes Religionem *to.17. pag. mihi 136. a tergo*, ibi *dicendum eſt, quod Sacerdos proprius non ſolum eſt Parochialis, ſed etiam Epiſcopus, vel Papa, ad quos etiam pertinet magis cura ejus, quam ad Sacerdotem, ut multipliciter oſtenſum eſt; proprium enim hic non accipitur ſecundum quod dividitur contra commune, ſed ſecundum quod dividitur contra alienum; unde qui confeſſus eſt Epiſcopo ſuo, vel alicui habenti vicem ejus, confeſſus eſt proprio Sacerdoti.*

Adeoque quoad Regulares ſimpliciter approbatos pro excipiendis Confeſſionibus in Diœceſi ſic ſtatutum fuit a Clemente Papa X. *Conſtit. 7. §. 5. Bull. to.6.* ibi *& eos, qui dictis Religioſis ſimpliciter approbatis Paſchali tempore confeſſi fuerint, Conſtitutioni, quæ incipit* Omnis *utriuſque ſexus quoad Confeſſiones dumtaxat ſatisfeciſſe cenſendos*.

Et quoad Presbyteros ſæculares ſimpliciter quoque approbatos pro excipiendis Confeſſionibus in Diœceſi extat reſolutio hujus Sacræ Congregationis *in Aretina 26. Octob.1613. lib.11. Decret. pag.137.* ibi *Sacerdotes ab Ordinario ad audiendas Confeſſiones per Diœceſim approbatos poſſe omnino Diœceſanorum Confeſſiones audire abſque ulla Parochorum licentia, eoſque, qui ſic confeſſi fuerint, niſi aliud extiterit, eſſe legitime abſolutos*, & concordat reſolutio Sacræ Congregationis Epiſcoporum, & Regularium apud *Pignatell. conſult.8. n.37. to.7.*

Dictum eſt, poſſe ſacerdotes tam Regulares, quam Sæculares ſimpliciter approbatos pro Diœceſi excipere quocumque tempore, & etiam Paſchali Confeſſiones etiam ſine licentia Parochi; ſi etenim in approbatione Epiſcopi adeſſet limitatio excludens tempus Quadrageſimæ, vel alia æquipollens e. g. *ſalvo jure Parochorum*, tunc ſic approbatus Confeſſiones excipere non poſſet dicto tempore ſine Parochi licentia, uti late oſtendit *Duard. in comment. ad cap. Omnis utriuſque ſexus §.1. diſp.8. ſect.10. nn.4., & plurib. ſeqq.* ubi congregat concordantes, & in hoc rerum themate licentia a Parocho danda excipiendi Confeſſiones, dari non poteſt Sacerdotibus ſimpliciter approbatis ab Epiſcopo quoad idoneitatem, ſed approbatis ab eodem, & quoad idoneitatem, & quoad juriſdictionem, & ſic expreſſam facultatem habentibus excipiendi Confeſſiones, uti late oſtendit *Clericat. de pœnit. dec.37. n.25. & plurib. ſeqq.* itaut præſens controverſia, quæ diſputanda proponitur, conſiſtere videatur in approbatione excipiendi Confeſſiones habita ab illo Sacerdote, cui Georgius confeſſus eſt, quemque Parochus contendit non potuiſſe tempore Paſchali ſine ſua licentia dictam Confeſſionem excipere.

Circumfertur ſcriptura Parochi, & ſic onus erit EE. VV. decernere.

An ſuſpenſio ab exercitio Parochialis Lindkurchen. ſuſtineatur in caſu &c.

Dilata, & proponatur in ultima menſis Maii etiam unica.

CA-

Sess. 14. c. 7. de Ref.

CAPUTAQUEN. In Ecclesia Terræ Novarum Diœcesis Caputaquen. Feria v. in Cœna Domini fit quædam panis distributio pauperibus, & etiam Sacerdotibus participantibus; cumque hoc ministerium pertineret ad Presbyterum Paulum Positanum, jurgium quoddam inter ipsum, & Sacerdotem Thomam Positanum exortum est super qualitate Panis, quem hic afferebat non esse bonæ conditionis, & res eo usque processit, ut post prolata a Thoma injuriosa verba adversus Paulum, ipsum etiam Alapa percusserit tempore, quo Lotio pedum juxta Ecclesiasticum institutum fiebat, absque eo quod Adstantes potuerint dissidium componere, cum Thomas semper minatus sit, quod ea die volebat Paulum interficere, *e poi nell' atto della lavanda de' piedi ebbe anco l'ardire di darli uno schiaffo, ne fu possibile farlo quietare da altre persone, che l'insinuavano la quiete, minacciandolo di volerla finire in quella giornata* uti legitur in informatione Episcopi.

Terminata Lotionis pedum functione, & dum Sacerdotes, qui eidem interfuerant, in Sacrario Ecclesiæ permanebant, supervenit Cajetanus Positanus Frater Thomæ, qui postquam interrogavit quid accidisset, & a Paulo responsum habuisset *vostro Fratello D. Tommaso non vuol farsi li fatti suoi*, inquit *tu sei un Bricone*, habitoque a Paulo responso *tu sei un Briccone, e mezzo*, ipsum non solum baculo in capite percussit, sed desumpto è proprio latere parvo sclopo vulgo *pistola*, prædictum infelicem Paulum ad mortem vulneravit, idemque procidens in terram vitam cum morte commutavit vix recepta sacramentali absolutione.

Cajetanus occisor fugam arripuit, utque Thomas ejus frater auxilium fratri fugienti præstaret, offendit in corpus Pauli, quod humi jacebat, illudque calcibus, & fuste percussit, absque eo quod certa notitia haberi valeat, an tunc revera Paulus esset mortuus, prolatis adversus ipsum injuriosissimis verbis, uti pariter habetur ex relatione Ordinarii, *dopo un' omicidio così sacrilego fatto dall' accennato Gaetano, volendo il predetto D. Tommaso Positano suo fratello ajutarlo a fugire, perche intoppò nel Corpo del sudetto Sacerdote, che li testimonj non distinguono, se era già spirato, o pure stava spirando l'Anima, diede alcuni calci, e bastonate al povero Sacerdote, o agonizante, o già morto, dicendo queste parole, muori briccone.*

Curia Episcopalis hujusce facinoris cognitionem assumpsit, eademque excommunicatos declaravit Thomam, & Cajetanum, & post retentum aliquo tempore Thomam in Carceribus, eum condemnavit ad exilium decennale a Diœcesi, & incursum dixit in irregularitatem, ex quo causam dedit dissidio, a quo mors Sacerdotis Pauli secuta est; cumque occisio secuta sit *anno* 1721. & post obtentam absolutionem ab excommunicatione Sacerdos Thomas pluries institit pro dispensatione ab Irregularitate, & eam obtinere non potuerit, habita tandem a consanguineis occisi pace, iteratas exhibuit supplicationes in ultima Congregatione, illisque inter summaria precum relatis, demandatum est, quod instantia proponeretur in folio, & cohærenter ad hæc bina proponuntur dubia disputanda, quæ ad calcem Restrictus legi possunt.

Nonnulla a Thoma exhibentur Documenta, primum est pacis habitæ a Michaele Angelo Fratre germano Pauli occisi. Secundum consistit in attestatione, quod ipse est Sacerdos bonæ famæ, & in sua Ecclesia diligentissime sua ministeria adimplevit, & Patrem, & Matrem habet in decrepita ætate constitutos, & quatuor sorores Nubiles; Tertium in depositione extra-

trajudiciali Michaelis Angeli Positani fratris, uti dictum est, Sacerdotis occisi, qui ait, quod jam cessaverat dissidium inter Thomam, & Paulum, & quod Cajetanus occisor, qui instructus fuit a nonnullis mulieribus de rixa, & cum additione, quod Paulus injuriosis verbis Thomam lacessiverat, accessit ad Sacristiam, & homicidium in ea commisit, & quod modo prædicto factum se habuit, *benche sedotti alcuni testimonii con alcune Donne meretrici cercarono d' incolpare d. D. Tommaso, e testificare con alcuni Sacerdoti suoi malevoli in presenza del Sig. Don Nicola Saracino, che in quel tempo si trovava Vicario Generale in questa Diocesi di Capaccio. & era inimico della sua Casa*; Ultimum denique ad binas alias reducitur extrajudiciales attestationes, in quibus habetur, Thomam fuisse absentem a Sacristia tempore, quo homicidium secutum est, ipsumque subinde ad dictum locum accessisse, & super corpus occisi transitum fecisse, cum alius ipsi exeundi modus non suppeteret, sed absque eo, quod illud ullo modo percusserit, aut verba contumeliosa protulerit.

Hæc sunt, quæ habentur tum in Informatione Ordinarii, tum in documentis ab Oratore exhibitis; hisque præsuppositis, nonnulla in jure examinanda videntur; alterum est, an Orator censendus sit Irregularis, ex quo dedit causam dissidio, in cujus sequelam secuta est mors Sacerdotis Pauli, quemadmodum censuit Ordinarius in sua informatione, ibi *e stato dichiarato anco irregolare, perche diede causa alla rissa, onde ne e seguita la morte del qu. D. Paolo*, qua in re pro affirmativa opinione facere videtur *Text. in cap. Petrus de homicidio, ubi Barbosa n.3*, ait *non tamen excusatur ab irregularitate ille, qui dedit causam Rixæ, ut ejus amici, famuli, vel consanguinei alterum cum eo contendentem, vel pugnantem occiderent præter ejus voluntatem, ac contra ejus prohibitionem, quia dedit culpam præambulam*, & pro negativa militare videtur circumstantia quoad præambula Rixa in casu de quo nunc agitur, cessasse aliquo modo supponitur, antequam sequeretur homicidium, quod etiam accidisse supponitur, absente Thoma Sacerdote, itaut si homicidium non fuit commissum voluntate ejus, nec interveniente ejus prævisione, qui causam dedit rixæ, nunquam dici valeat voluntarium respectu ipsius, quod satis dicitur a nonnullos pro exclusione Irregularitatis, uti cæteris allegatis argumentatur *Leand. oper. moral. par.5. tract.2 disput.10. qu.71. §. Sed probabilius*.

Alterum est, an Irregularitas incursa fuerit ex ratihabitione homicidii, quæ constitui potest in eo, quod occisor offendens Corpus Occisi verba protulit supra recensita, & facta edidit, de quibus in citata informatione Ordinarii. De hoc articulo sermonem faciendo, quando quis consensit homicidio, dum actu fit suo nomine, vel occasione, dicitur a nonnullis reus homicidii, & quod irregularitatem incurrit, si potissimum consensum per actum externum expresserit, sed in eo, quod attinet ad consensum in homicidium ab alio jam factum, aliqui censent per ratihabitionem facti præteriti contrahi Irregularitatem; at alii oppositum sentiunt nullam videlicet contrahi Irregularitatem, cum id in jure scriptum non sit, & cum ratum habens homicidium jam antea patratum licet occasione a se præstita, non committat homicidium, nec libere, & efficaciter in illud influat, vel influxerit, uti late docent *Suarez de censuris sect.3. disput.43. n.23., & plurib. seqq. Layman. in Theol. moral. to.1. lib 3. tract.3. par.3. cap.4. num.6. Pirhing. ad lib.5. Decret. tit.12. sect.1. §.5. n.28.*

Ultimum denique est, an admissa facti circumstantia relata in Informatione Epi-

Episcopi, cui tamen nonnulli Testes refragantur, quod videlicet Orator calcibus, & fuste percusserit Sacerdotem, aut agonizantem, aut jam mortuum potuerit ex hac causa incurrere irregularitatem, & quidem si Sacerdos Paulus tunc erat mortuus, nulla videtur incursa Irregularitas, quia sæviens in Cadaver inimici, & occisurus, si vivum reperiisset, non committit homicidium, & sic non fit Irregularis, ut in terminis firmat *Giballin. de Irregul. cap.4. part.4. consect.1.* At si tunc Sacerdos non erat mortuus, applicabilis esse posset conclusio, quod leviter percutiens hominem lethaliter vulneratum incurrit Irregularitatem, si ille moriatur, quia ex postremis percussionibus licet levibus acceleratur mors percussi, quam primum vulnus lethale causasset, sed non tam facile, nec tam propere, juxta late deducta per *Leand. oper. moral. to.5. par.5. tract.2. disput. 10. qu.68. per totam.*

Hæc quoad punctum Irregularitatis; quia vero in hypothesi, in qua incursa fuerit Irregularitas, Orator instat pro dispensatione, operæ pretium est adnotare, quod Episcopus censet, esse posse locum gratiæ petitæ, si ita Sac. Congregationi videatur.

Onus itaque erit EE. VV. decernere.

I. *An Orator sit Irregularis in casu &c.* & quatenus affirmative.

II. *An eidem sit concedenda dispensatio in casu &c.*

Ad primum affirmative.

Ad secundum negative.

Sess.22. c.8. de Ref. SANCTI MINIATI. Franciscus Cecchellus in suo ultimo, cum quo decessit Testamento condito *die 20. Jan 1714.* voluit, quod duodecim Missæ annuæ celebrarentur in Ecclesia Sancti Petri Villæ Salettæ pro Anima suorum Consanguineorum perpetuis futuris temporibus, *item per ragione di Legato, & in rimedio dell' Anima sua &c. lasciò, e volle che dall' infrascritto suo Erede si celebri, o si faccia celebrare &c. in perpetuo num.12. Messe l' anno &c.*

Idem quoque Testator demandavit, quod a suo Hærede quolibet anno distribuerentur una, duæ, tres, aut quatuor dotes scutorum decem pro qualibet, Puellis Villæ Salettæ, quæ nonnullas haberent qualitates latius in Testamento descriptas, *item per ragione di Legato, & in ogni &c. lasciò, e volle, che dall' infrascritto suo Erede ogni anno in perpetuo si diano una, due, tre, o quattro doti di scudi dieci di lire sette piccole per scudo, per maritare povere Fanciulle dalla Villa Saletta.*

Addidit Testator in Testamento, quod pro fundo annuæ celebrationis Missarum, & distributionis dotium ultra suum reliquum Assem relinquebat scuta 200. in quodam cambio investita, & scuta 400. quæ habebat in pecunia numerata, necnon domum, & Terram ad suam hæreditatem devolvendas post obitum uxoris, & quod pariter volebat, quod pecuniæ retrahendæ ex suorum mobilium, & bestiarum venditione investirentur, vel in stabilibus, vel in censibus, aut Locis Montium; *acciò si faccia un commodo fondo per la celebrazione di dodici Messe annue, e per le doti sudette, che come sopra ha disposto in perpetuo.*

Et demum in reliquis suis Bonis immobilibus, actionibus, & juribus ad se quo-

quomodocumque pertinentibus, hæredem universalem scripsit, & nominavit Sacerdotem Antonium Donninum tanquam Priorem, Parochum Ecclesiæ Curatæ Sancti Petri Villæ Salettæ, cui, & Successoribus in Parochia stricte demandavit adimplementum operum præscriptorum, & de quibus supra habitus est sermo.

Puellæ Villæ Salettæ ad dotalia subsidia vocatæ recursum habuerunt ad Episcopum, conquerentes de administratione præsentis Prioris, seu Parochi Ecclesiæ Curatæ S.Petri, ex quo potissimum in hypothesi, in qua puellæ non adsunt capaces subsidiorum dotalium, ipse loco investiendi pro dotibus, quæ annis subsequentibus distribui potuissent, faciebat earum investimenta favore propriæ Ecclesiæ, & Episcopus in sua visitatione nonnulla edidit decreta, in quibus signanter cavit, quod quolibet anno fieret distributio dotium ad ratam redditus a Testatore relicti pro dotibus distribuendis, ita tamen, ut quælibet dos non sit minor scutis decem, & quod in hypothesi, in qua una tantum adesset Puella legati capax, fieret eidem assignatio redditus anni currentis, idemque in plures divideretur, si plures concurrerent Puellæ capaces, & quod tandem in hypothesi, in qua nulla adesset puella, quæ pro dote instaret, idem Episcopus admoneretur, ut deliberaret, quid de pecunia esset faciendum, & ab hisce decretis exorta est controversia inter puellas, & Promotorem Fiscalem ex una, & Parochum Villæ Salettæ ex altera partibus, quæ est in præsenti Congregatione definienda.

Contendit autem Parochus, prædicta decreta esse insubsistentia, & sibi præjudicialia; cum enim ipse sit scriptus hæres universalis in testamento, ad se inquit, pertinere debere fructus hæreditatis illius anni, in quo non adsunt puellæ capaces legati relicti, idem judicium ferendum esse in hypothesi, in qua aliquid superesset, facta distributione dotium ad rationem scutorum decem pro qualibet; nullatenus urgente, quod omnia bona fuerint a Testatore relicta pro fundo Missarum, & dotium cum id resolvatur in specialem hipothecam pro securiori onerum adimplemento absque eo quod hinc ullum derivare valeat præjudicium adversus jura sibi tanquam hæredi universali competentia.

Excipitur e contra pro parte puellarum, non esse in libertate Rectoris, existentibus puellis capacibus, tradere unam, vel alteram dotem, quando fructus sunt sufficientes pro majori numero dotium, nec eidem licere residuum in propriam, seu suæ Ecclesiæ utilitatem convertere, sed illud esse reservandum, & conjungendum cum altero residuo sequentis anni pro distributione alterius dotis, itaut idem contentus esse debeat jure celebrandi Missas, & eleemosynam exigendi, nec non nominandi puellas, cum vera Testatoris intentio fuerit, ut redditus suæ hæreditatis erogarentur in celebrationem Missarum, & distributionem dotium, in quo rerum themate hæres nihil habet, quod consequatur, & assimilatur Executori Testamentario.

Addunt, hujusce voluntatis argumenta non solum desumi ex Testamento, de quo nunc agitur, sed etiam ex altero antecedenter facto ab eodem Testatore, in quo, constituto Executore Testamentario Marchione Riccardo, expresse demandavit, ut omnia erogarentur in dotes, nec desunt Testes, inter quos adest Parochus Testatoris, qui dicunt, cum etiam in secundo Testamento voluisse, ut universa sua hæreditas inserviret pro fundo Missarum, & dotium, itaut intantum inductus fuerit ad scribendum Hæredem universalem Parochum Villæ Salettæ, in quantum suppositum ipsi fuit, quod Testa-

stamentum suo esset effectu frustrandum, si hæres in eo aliquis scriptus non esset.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An & quomodo Decreta Ordinarii sint exequenda in casu &c.

Esse exequenda Decreta Episcopi juxta Modum præscribendum ab Eminentissimo Præfecto.

Sess.7. c.14. de Ref.

DUBIUM REGULARIUM AD TRIREMES DAMNATORUM, ET EXPLETA POENA A TRIREMIBUS REDEUNTIUM. San. mem. Pius Papa Quartus, decretum approbavit hujus S. Congregationis, quod etiam supponitur intimatum fuisse Procuratoribus Generalibus Ordinum Regularium, quo decreto cautum fuit, ne aliquis Regularium, etiamsi esset incorrigibilis, e Monasterio ejici posset; sed quod a Superioribus ignominia, & Carcere in Monasterio castigaretur, & etiam severioribus pœnis, si delictum eas mereretur.

Tempore Summi Pontificis Urbani Papæ Octavi actum fuit de Viribus prædicti Decreti, & post rationes hinc inde allegatas, & bene discussas, & plene relatas apud *Fagnan. in cap. ne Religiosi de Regularibus*, tandem resolutum fuit, Religiosos vere Incorrigibiles ejici posse, & tales esse censendos omnes, in quibus concurrunt requisita de jure communi necessaria ad effectum constituendi aliquem incorrigibilem, additumque est, non posse aliquem qualificari tanquam Incorrigibilem ad effectum ejectionis, nisi in sua pertinacia perseverasset post carcerationem annalem in Religione, in jejunio, & pœnitentia, & quia Sum. Pontifex Gregorius Nonus in *cap. ne Religiosi de Regularibus* statuit, Fugitivos, & Ejectos e Monasteriis esse a Superioribus Regularibus singulis annis requirendos, ut ad pœnitentiam, & Claustra redeant, in citatis decretis sub Urbano Octavo editis declaratum est, hanc Gregorianam Constitutionem sibi locum vindicare etiam in illis, qui juris ordine servato, expulsi fuissent a Religione, quos proinde Religio recipere teneretur, quoties adesset spes evidens emendationis, comprobata literis Testimonialibus Ordinariorum, & quandiu ejecti permanent extra Religionem, statutum est, quod incedere debeant in habitu Clericali. & subesse subjectioni, & jurisdictioni ordinarii loci, & quod si fuerint initiati Sacris Ordinibus, suspensi remaneant ab eorum exercitio, sublata Ordinariis facultate relaxandi, aut moderandi prædictam suspensionem, uti latius videre est in citatis Urbani VIII. decretis in Bullario Romano impressis, & etiam apud *Fagnan. in cit. cap. ne Religiosi sub n.71. de Regul.* revocataque tempore san. mem. Innocentii XII. hac eadem ejectorum materia ad novum examen, reque discussa in Congregatione particulari, nonnullæ moderationes determinatæ fuerunt, & inter cæteras, quod annus integer pœnitentiæ, & jejunii præscriptus pro ejiciendis Incorrigibilibus, ad sex menses tantum continuos in posterum coarctaretur, & restringeretur, uti habetur *in decreto* .101. *in parvo Bullario prædicti Innocentii XII.*

Horum Decretorum vigore methodus apta statuta est super puncto ejectorum tam quoad modum videlicet ejectionis, quam etiam quoad statum eorumdem ejectorum durante ejectione, & Religionum obligatione ad eosdem recipiendos, sed res ita non se habuit, nec se habet quoad Religiosos a suis Superioribus damnatos a Triremes, & expleta pœna a Triremibus redeuntes;

untes; tempore etenim Summi Pontificis Pauli Quinti Sac. hæc Congregatio fuit in sensu, quod Regulares delinquentes nunquam afficerentur pœna triremium, nisi talia commisissent crimina, quæ dicto supplicio essent in perpetuum vindicanda, quo casu in perpetuum ad triremes damnarentur; at prædictus Pontifex Paulus Papa Quintus noluit hoc Decretum approbare, cum ex una parte difficile sit damnare Regulares in perpetuum ad triremes, & ex alia parte plura sint crimina, quæ pœnam ad tempus merentur, & ad quæ perpetranda Regulares fierent animosiores, si scirent se ad triremes non esse damnandos, & eorum crimen esse plectendum carcere etiam formali intra Claustra, uti plene refertur apud *Fagnan. sæpe citat. in cap. ne Religiosi n.67. & seqq. de Regularibus*, & a tempore Pauli Quinti ad tempus præsens, plures excitatæ sunt conversiæ quoad prædictos Regulares e triremibus expleta pœna redeuntes, & quod caput est, cum Sanctissimo Domino Nostro plures supplices Libelli horum Regularium exhibiti fuerint, vel pro reditu ad suam Religionem, vel pro relaxatione Votorum in hypothesi, in qua Religio eosdem admittere nolit, & a Sanctitate sua emanaverit responsum huic Sacræ Congregationi directum, pro capienda debita provisione, operæ prætium esse existimatum est, materiam adeo exemplarem in folio describere.

Doctores de hac re tractantes dicunt, Religiosos ad triremes damnatos teneri etiam tempore pœnæ ad observantiam Votorum Religionis, quantum tamen patitur eorum status infelix, uti late ostendunt cæteris allegatis *Donat. in praxi rer. Regul. tom.1. tract.8. de Ejectis quæst 23. & tract 9. de Galeottis Religiosorum quæst. 16. & 17. & Rotarius, sive Roverius in sua moderna Theologia Regulari tom.1. lib.3. cap.2. punct.8. n.7.* & in eo, quod attinet ad reditum ad religionem, expleta pœna, subdit *Donatus d. tract.9. quæst.22.* teneri Religionem eosdem recipere, utendo hisce verbis, *sicut Uxoratus egressus de Carcere, ac peracto exilio ad suam spectat uxorem, ita regularis finito triremium tempore ad suam attinet religionem, cum qua per publicam professionem matrimonium contraxit*, & quia a nonnullis dicitur, indecentissimum esse, ut Religiosi puniti infami punitio nis genere iterum habitu religioso induantur, & eo fortius, quia a triremibus redeunt pejores, & pecus morbida totum inficere potest ovile, respondet *Rotarius loco cit. n.4. non intendit religio recipere incorruptum a triremibus, sed recipere flagellatum, itaut factus sit Delinquentium terror, & hoc procul dubio obtinuit, cæterum eum recusare non potest, sed debet admittere cum ea differentia, quam meretur qualitas personæ redditæ infamis, & a culpa, & a pœna. Etsi præterita afflictio ei adhuc intellectum non dedit, forte dabit iterandæ afflictionis comminatio; quod dicit Peirinus indecentissimum esse Galeotas istos tam infami punitionis genere punitos, iterum religiosorum sancto, & honesto habitu reindui, neque mihi placet, nam etiam Sanctus, & honestus est habitus Clericorum sæcularium, & tamen eo reinduitur rediens a triremibus, neque Ecclesia quoad hoc magnam indecentiam agnovit, itaut eos privandos habitu, & tonsura judicaverit, cum redeunt. Deinde nunquid sancto habitu privabitur, si ejiciatur e claustro, nonne incedere debebit in habitu clericali, qui Sanctus est? Religio ergo, quæ sensit ex tali pœna commodum, sentiat etiam & incommodum, det ei habitum, & provideat meliori modo, quo potest circa consortium cum aliis, quibus si forte placebunt consilia malitiosa, erit sufficiens pharmacum tam terribilis pœnæ vivum ante oculos exemplum, quod utique displicebit.*

Apud Minores Reformatos extare dicitur Constitutio in forma specifica confirmata anno 1662. in cujus *cap.7.* sic legitur *nullus expulsus, & ad triremes damnatus amplius ad Ordinem admittatur*, & ab inde citra in d. Religione inolevit consuetudo, ut redeuntes a triremibus, expleta pœna, remaneant in sæculo liberi, uti testati sunt Patres Religionis graviores, & videri potest apud *Ursayam discept. par. 2. tom. 1. discept. 18. per. tot.* & licet ejecti, si dederint signa pœnitentiæ, non possint a Religione arceri, nonnulli tamen sentiunt, id non procedere, quoties aliter statuatur in Constitutionibus Ordinis, *Sanchez ad præcepta Decalogi lib.6.n.32.* quod tamen non videtur admittendum, cum in supra citatis Decretis Urbani Octavi derogetur Constitutionibus etiam in forma specifica confirmatis a Sede Apostolica, & Pater Generalis Ordinis Minorum a me requisitus pro informatione, & Voto super instantia cujusdam Fratris Thomæ del Tito sui Ordinis, qui post expletam pœnam triremium, & inutiliter petitum regressum ed suam Religionem, Sanctissimo Domino Nostro supplicaverat pro dispensatione a Votis, hisce verbis respondit, *questo per esser stato condannato in galera per molti furti sacrileghi, ed altri eccessi, la Religione lo ha per espulso, e le costitutioni generali vogliono, che non si riprendino più all'ordine come persone infami, e se la Religione medesima fosse da Potestà maggiore obligata a riceverli, ordinano, che si prendino in abito da Tertiarii senza Cappuccino, e si applichino a gli officii vili della Casa, onde dal Voto dell'Obedienza, e povertà resta sciolto, come era sciolto in galera.*

His præmissis, dignabuntur EE. VV. decernere.

An & quomodo sit in similibus providendum in casu &c.

Audiantur Procuratores Generales Ordinum.

Die 14. Aprilis 1725.

Sess.22.c.6. de sacr. Miss.

JANUEN. Proposita fuit hæc Causa in folio Congregationis habitæ die 3. *mensis Februarii* currentis anni 1725., & non fuit resoluta; Dignabuntur itaque EE. VV. prædictum Folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

I. *An, & de cujus licentia S. Eucharistiam recipere debeant Moniales, quæ eam recipere volunt ultra dies statutos a Constitutionibus, vel a consuetudine Monasterii, ut in illis omnes Moniales communicent.*

II. *Quomodo se gerere debeat Superiorissa Monasterii circa retentionem clavis parvæ fenestræ, per quam sumitur a Monialibus Eucharistia in casu &c.*

Ad primum de licentia Confessarii Ordinarii, & non Directorum, prævia participatione Prælati Ordinarii. Ad secundum servandum esse decretum Sac. Congregationis Episcoporum, & Regularium die 15. Septembris 1617.

DER

DERTHONEN JURIUM PAROCHIALIUM. In Oppido Novarum Derthonen. Diœcesis adsunt Ecclesiæ Parochiales SS. Petri, Andreæ, & Nicolai, & adest etiam Ecclesia Collegiata, cumque inter Parochos harum Ecclesiarum, & Archipresbyterum memoratæ Ecclesiæ Collegiatæ exortæ fuissent nonnullæ contentiones, earum resolutio ab Auditore Sanctissimi fuit ad hanc Sacram Congregationem delata. Sess. 24. c. 7. de Ref.

Sexdecim dubia fuerunt subscripta, & disputata in Congregatione habita *die 3. Decembris* 1718., & quoad nonum nulla fuit capta resolutio, idemque factum fuit quoad duodecim, & quoad decimum quintum responsum fuit *affirmative quoad primam partem*, & *negative quoad secundam*,

Repropofita fuit Causa in Congregatione habita *die 7. Decembris* 1720., & Sacra Congregatio in eo, quod attinet ad nonum prædictum dubium, iterum distulit resolutionem, & censuit, Testes esse formiter examinandos, & quoad duodecim respondit *servandam esse concordiam anni* 1555., & quoad decimum quintum ait *examinandos esse Testes formiter*, & *interim servandam esse sententiam anni* 1679.

Factum fuit examen Testium, & ut tandem finis huic liti imponatur, examinanda iterum proponuntur dubia, quæ in præteritis propositionibus erant IX. XII. & XV.; & quæ in præsenti propositione, aliis omnibus dubiis jam resolutis, sunt I. II., & III.

Ex juribus itaque circumferendis dignabuntur EE. VV. Decernere.

I. *An occasione Processionum, seu funerum facien. cum interessentia Capituli teneantur Parochi incedere sub Cruce Capituli, seu potius an, & sub qua Cruce sit incedendum.*

II. *Starium frumenti occasione funerum patris, vel matris familias, aliæque oblationes funebres, an & pro qua rata dividi debeant inter Ecclesiam Collegiatam, & Parochos.*

III. *An Canonicus Ecclesiæ Collegiatæ habitans in domo sita intra fines alterius Parochiæ, ex quo dicta Ecclesia Collegiata careat ædibus Canonicalibus, teneatur in ultima infirmitate recipere Sacramenta ab Ecclesia Collegiata, vel potius a Parocho domicilii in casu &c.*

Ad Primum affirmative quoad primam partem, & quoad secundam satis provisum in prima. Ad Secundum in Decisis. Ad Tertium Dilata, & exhibeatur Breve Gregorii XV.

NEAPOLITANA CAPPELLANIARUM. Cum Domus Sanctissimæ Annunciationis Civitatis Neapolitanæ multis Missarum oneribus in præteritum non celebratarum, & in posterum celebrandarum esset maximopere gravata, & ejusdem Officiales recursum habuissent ad S. Apostolicam pro aliquo opportuno remedio, san. mem. Clemens VIII. demandavit, ut pro satisfactione prædictorum onerum quatuor erigerentur Cappellaniæ perpetuæ, & inamovibiles cum dote ducatorum sexaginta pro qualibet, quæ quatuor Presbyteris essent conferendæ, qui deberent personaliter residere, & singuli eorum per se ipsos in Altari privilegiato S. Joannis Baptistæ quotidie celebrare, ita tamen, ut si aliqua die cujusvis hebdomadæ legitime impediti fuissent, facultatem haberent suum munus explendi per alios Sacerdotes; secutaque post multam temporis intercapedinem, anno videlicet 1707. decoctione famigerati Banci memoratæ Domus Sanctissim Sess. 22. c. 2. de sacr. Miss.

ſimæ Annunciationis, habitoque ab Adminiſtratoribus novo recurſu ad ſan.mem.Clementem Papam XI. pro aliqua proviſione capienda ſuper oneribus Miſſarum, quæ ſupervenerant, & non fuerunt adimpleta, ſummus ille Pontifex demandavit, ut aliæ quatuor erigerentur Cappellaniæ cum eodem proventu pro quolibet Cappellano, & cum aliis legibus, & conditionibus expreſſis in citato Brevi ſui Prædeceſſoris Clementis Octavi; Cumque pro recta horum Brevium Apoſtolicorum executione, & pro fideli adimplemento eorum, quæ in memoratis Brevibus demandata fuerunt, nonnullæ fuerint exortæ controverſiæ inter Adminiſtratores, & Cappellanos, & ſuper eis advenerit petita informatio Eminentiſſimi Ordinarii, recurſus habetur ad EE. VV. ſuper his, quæ ſequuntur.

Primum, an Cappellani poſſint obtinere Beneficia Curata, vel Æconomias Eccleſiarum Parochialium, aut incumbentias excipiendi Confeſſiones Monialium, aut alia onera incompatibilia cum celebratione Miſſarum, eas tamen adimplendo per Subſtitutum.

Et ſuper hoc puncto cenſent Adminiſtratores eſſe negative reſpondendum, tum quia juxta Breve Clementis Octavi debent Cappellani perſonaliter reſidere apud Eccleſiam, & quotidie Miſſas, per ſeipſos celebrare; in quo rerum themate non videtur, quod ab ipſis aſſumi poſſint onera, quæ dictam perſonalem reſidentiam, & celebrationem Miſſarum per ſeipſos impediunt, tum quia ſi in citato Brevi Clementino ſolummodo Cappellanis indulgetur, ut ſi aliqua die cujuſvis hebdomadæ fuerint legitime impediti, munus hoc adimpleant per alios Sacerdotes, reſtrictiva hæc excludit quodcumque aliud voluntarium impedimentum, quod ſit, vel perpetuum, vel ad longum tempus.

Et e contra excipitur a Cappellanis, affirmative ſuper prædicto primo dubio eſſe reſpondendum, & præcipue, quia Breve Clementinum non procedit ad privationem Cappellaniæ in caſu non reſidentiæ, in quo rerum ſtatu reſidentia non eſt præciſa, ſed cauſativa: & ſic minus apta ad inducendam incompatibilitatem; eoque fortius, quia unaquæque Cappellania non habet in redditu niſi quinque ducata quolibet menſe, qua tenuitate concurrente, infertur ad reſidentiam cauſativa, & etiam quia ſi Breve Clementinum in caſu impedimenti contingentis in qualibet hebdomada permittit adimplementum Miſſarum per alium Sacerdotem, idem judicium ferendum eſſe videtur in hypotheſi, in qua impedimentum ad perpetuum tempus, vel ad aliud temporis ſpatium ultra hebdomadale protrahatur.

Secundum, quod diſputandum proponitur, conſiſtit in videndo, an Cappellani, qui pro aliqua die cujuslibet hebdomadæ ſunt legitime impediti, quique ad tramites Brevis Clementini ſatisfacere poſſunt per alium Sacerdotem, debeant huic perſolvere ratam ſtipendii unicuique Cappellano aſſignati, vel potius eelemoſinam manualem.

Et ſuper hoc puncto dicunt Cappellani, ſe non teneri niſi ad eleemoſinam manualem, cum ipſorum Cappellaniæ ſint Bullatæ, & Adminiſtratores, qui bene callent diſpoſitionem Decretorum generalium Urbani VIII., in quibus ſtatutum fuit *ſatis eſſe, ut Rector Beneficii, qui poſt Miſſam per alium celebrare, tribuat Sacerdoti celebranti eleemoſynam congruam ſecundum morem Civitatis, vel Provinciæ, niſi in fundatione ipſius Beneficii aliud cautum fuerit*, contendunt, hæc ſibi debere vindicare locum in hypotheſi, in qua legitimum concurrat impedimentum in hebdomada, ad tramites Brevis Clementis Octavi; ſecus autem quando Cappellani extra dies, & caſus Brevis

Cle-

Clementini celebrare vellent per alios; in hac quippe facti specie dicunt, non posse eosdem dare celebraanti eleemosynam manualem, & reliquum pro se retinere, ne commodum videlicet percipiant ex actu illicito.

Tertium dubium est, an ad Gubernatores, sive ad Officiales domus, vel ad Cappellanos impeditos spectet substituere Sacerdotes pro Missis celebrandis, & in eo, quod attinet ad hunc punctum, contendunt Administratores, substitutionem Sacerdotum ad se pertinere, cum erectio Cappellaniarum facta fuerit pro celebrandis Missis in præteritum non celebratis, & in posterum celebrandis, hinc inferendo, quod sicuti, non erectis Cappellalaniis, electio Sacerdotum celebrare debentium ad se absque dubio pertinuisset, ita juxta naturam subrogatorum ad seipsos jus spectare debeat deputandi Sacerdotes celebrare debentes casu, quo Cappellani sint impediti ad celebrandum per se ipsos, & e contra id absonum videtur Cappellanis, cum hæc facultas in brevi Clementino non detur Administratoribus, sed simpliciter demandetur Cappellanis, ut celebrent per seipsos, & in casu impedimenti teneantur celebrare per alios.

Quattum, & ultimum dubium est, an in casu infirmitatis teneantur Cappellani satisfacere oneri Missarum per substitutum, & agendo de hoc ultimo puncto, & in terminis tum Juris communis, tum Antiquarum resolutionum hujusce Sacræ Congregationis, distieguendum esse videretur inter infirmitatem brevem, & longam, itaut in primo casu Cappellani non tenerentur celebrare per substitutum, sed tantum in secundo, sed cum habito a Cappellanis recursu ad san. mem. Paulum Papam Quintum, eidemque exposito, quod unaquæque Cappellania non habebat in redditu, nisi annuos ducatos 60., & quod in casu infirmitatis non poterant Cappellani expensas Medicorum, & Pharmacopolarum persolvere, & simul, & semel Missas celebrari facere per alium, idem Summus Pontifex eos durante infirmitate absolverit a dicto onete celebrationis per alium, uti colligitur ex Brevi ejusdem Pontificis nuper reperto, & expedito, & tunc moris erat per organum Sacræ Pœnitentiariæ, quæ tunc in utroque Foro procedebat, examinandum tantummodo superest, an Apostolicæ literæ Pauli Papæ Quinti, de infirmitate ad paucus dies restricta. intelligendæ sint, vel etiam de quacumque longa infirmitate, in qua fortior viget ratio expensarum pro medicinis parandis, & solvendis Medico stipendiis.

Jura circumferuntur; quo circa onus erit EE.VV. decernere.

I. *An Cappellani, de quibus agitur, possint obtinere Beneficia Curata, vel Æconomias Ecclesiarum Parochialium, aut incumbentias excipiendi Confessiones Monialium, vel alia onera cum celebratione Missarum incompatibilia acceptare satisfaciendo per substitutos oneri prædictarum Missarum.*

II. *An Cappellani pro aliqua die cujuslibet hebdomadæ legitime impediti, qui Missarum celebrationem per alium Sacerdotem satisfaciunt, debeant huic Sacerdoti persolvere stipendium pro Cappellanis statutum, vel solam eleemosynam manualem.*

III. *An ad Cappellanos uti supra impeditos, vel potius ad Officiales, vel Gubernatores Domus pertineat substituere Sacerdotes Missam celebrare debentes.*

IV. *An Cappellani durante infirmitate teneantur oneri Missarum satisfacere per substitutum in casu &c.*

Ad Primum negative, hoc est quoad incompatibilia cum celebra-

lebratione Missarum per se ipsos. Ad Secundum negative quoad primam partem, affirmative quoad secundam. Ad Tertium affirmative ad primam partem, negative quoad secundam. Ad Quartum affirmative quoad Cappellanos institutos a Clemente VIII., & quoad institutos a Clemente XI. exhibeatur Breve, & amplius.

Sess. 24. de Ref. Matrim. c. 1.

MEDIOLANEN. SPONSALIUM. Julia Guidetta sub obtentu, quod Joannes Sthephanus Bicinettus secum sponsalia contraxisset, instantiam promovit in cura Archiepiscopali Mediolanensi, ne illi facultas daretur contrahendi Matrimonium cum alia fœmina, nisi se citata, & audita, & ad effectum probandi prædicta sponsalia produxit Epistolam dicti Joannis Stephani sibi scriptam anno 1517., in qua hæc habentur, *V. S. non dubiti, che la lontananza possa pregiudicare nè a quel leale affetto, che le professo, nè alle promesse fatteli, gliele rinovo con questa, protestandogli di non prendere altra moglie, che V.S., e percio stià assicurata de' mei sentimenti.*

Procedendo ad tramites Juris, ex mox recitatis Epistolæ verbis sponsalia dici non poterant probata; promittens etenim se aliam non ducturum in Uxorem, nisi talem mulierem, non dicit se absolute, & simpliciter obligasse ad contrahendum Matrimonium cum illa, sed tantum in hypothesi, in quà statum eligere velit conjugalem, juxta originalem Theoricam *Antonii de Butrio in cap. ex parte il primo tit. de Sponsalib.* cum aliis, quos bene cumulat, & sequitur *Gutier. Canonic. quæst. lib. 1. cap. 21. n. 13. & plur. seqq.* exemplo ejus, qui promittit, se fundum non vendíturum, nisi Titio, cum hic non obligetur præcise ad fundum Titio vendendum, sed in casu tantum, in quo fundum vendere velit, juxta *Text. in l. si sterilis §. penult. vers. sed, & si tibi ff. de actionibus Empti, & in l. qui fundum la seconda ff. de contrahenda emptione*; sed cum a Theorica hucusque firmata recedatur, quando ex aliis conjecturis deprehendi posset, quod promittens modo prædicto habuisset intentionem contrahendi Sponsalia *juxta dec. 1635. coram Coccino*, hinc est, quod in sequelam aliorum verborum, quæ in citata Epistola legebantur *la prego a mantenersi stabile, e ferma nel concertato*, Judex existimavit ex Epistola probatum esse plene consensum Joannis Sthephani, & esse semiplene probatum consensum Juliæ, cui idcirco in supplementum plenæ probationis deferendum censuit juramentum, & Julia juravit non solum Joannem Stephanum promisisse se ipsam ducturum in uxorem, sed etiam se eidem repromisisse ipsum ducturum in virum, itaut nulla de veris sponsalibus rationabilis superesse posset dubitatio.

Adversus hæc Joannes Sthephanus respondit se contraxisse quidem predicta sponsalia, non absolute tamen, sed conditionate, quatenus videlicet accederet consensus Josephi sui genitoris, & ad probandam hanc qualitatem sponsalibus appositam nedum verba nonnulla citatæ Epistolæ ponderavit, *e lei non debba stancarsi nella sofferenza in attedere il tempo opportuno nel eseguirli*; ex illis etenim deduxit, sponsalia non fuisse libere, & sine conditione contracta, sed etiam produxit attestationem testis mediatoris pro concordanda quantitate dotis, qui ait tam Juliam, quam ejus Matrem secum protestatas fuisse de non contrahendo unquam matrimonio, nisi ac-

ce-

cedente tam suorum consanguineorum, quam memorati Josephi, Patris videlicet Joannis Stephani consensu; cumque Judex semiplene ex his probatam existimaverit conditionem Sponsalibus appositam, juramentum detulit Joanni Stephano in supplementum probationis, emissoque per ipsum juramento, & attento, quod conditio non advenerat, & quod ejus adventus sperari non poterat, stante renitentia Josephi, qui minabatur, se Joannem Stephanum exhæredaturum, si matrimonium cum Julia contraxisset, ad sententiam devenit, in qua pronuntiavit, licuisse, & licere eidem Joanni resilire a sponsalibus, & nubere cuicumque aliæ mulieri sibi magis benevisæ, sublato impedimento a Julia apposito in Curia Archiepiscopali.

Hæc sunt, quæ habentur in Informatione Eminentissimi Archiepiscopi Mediolanen., & in Processu ab eodem transmisso; cumque Joannes Stephanus dissoluta contendat sponsalia propter sui Genitoris dissensum, & timorem exhæredationis, juxta deducta per *Adden. ad Ludovis. dec.376.*, & etiam ex quo inter se, & Juliam inimicitiæ supervenerunt, cum ipsa instante, fuerit a Judice Laico in carceribus detentus, licet ex post fuerit relaxatus, statim ac ad eundem Judicem devenit notitia, quod causa sponsalium pendebat in Foro Ecclesiastico, & e contra Julia excipiat, dissensum Patris non sufficere ad effectum, de quo agitur, & vanum esse timorem exhæredationis *juxta dec.415. & 526. cor. Cavalerio*, nec ullo modo posse dici probatam assertam conditionem in sponsalibus appositam, de consensu videlicet exquirendo, & obtinendo sæpe memorati Josephi, qui est Pater Joannis Stephani. Ex juribus ab utraque parte circumferendis, onus erit EE. VV. decernere.

An sponsalia, de quibus agitur, sint dissoluta, ita ut liceat alteri nubere in casu &c.

Dilata, & scribatur Eminentissimo Archiepiscopo juxta Instructionem.

BONONIEN. Anno 1691. Soror Laura Maria Margharita Vinciguerra *Sess. 25. cap.*
assumpsit habitum Sororum Tertiariarum S. Mariæ Servorum Civitatis *19. de reg.*
Bononiæ, & ante professionem facta fuit Collegio Sororum solutio consuetæ dotis librarum mille, quæ a dicto Collegio datæ fuerunt Augustinæ de Fabris Matri memoratæ Sororis Lauræ Mariæ Margharitæ Vincignerræ, quæ super suis bonis extradotalibus censum imposuit, vendiditque Collegio pretio annuarum librarum sexaginta, reservatis fructibus, seu redditibus favore Sororis Mariæ Lauræ, quoad usque viveret, & reservatis Collegio tam fructibus, quam Capitali post obitum ejusdem.

Sæpe memorata Soror Laura Maria vitam cum morte commutavit anno 1722 sibique scripsit hæredem Augustinam matrem, dicti census debitricem, introductoque a Sororum Collegio judicio pro fructibus census decursis, & non solutis, excitata fuit ab Augustina controversia de Labe Simoniaca, quæ in assignatione librarum mille juxta suam prætensionem contigerat, & quæ totum idcirco inficiebat contractum, & pro hac sua prætensione adstruenda, & confirmanda, duplex proposuit fundamentum, alterum, quod in Regulis Collegii approbatis a Summo Pontifice Martino Quinto non fuerat ulla solutio præscripta; alterum quod Sorores istæ Tertiariæ vivunt de proprio, nec aliquid a Collegio recipiunt, in quo rerum thema-

të

te subdidit, non esse dubitandum de labe simoniaca in solutione librarum mille ante professionem, cum cesset titulus alimentorum, per quem simonia in dictis solutionibus emittatur:

Judex, coram quo Causa pendebat, substitit, delataque Articuli cognitione ad hanc Sac. Congregationem, datæ fuerunt litteræ ad Eminentissimum Ordinarium pro informatione, & voto, & in ejus responsione hæc continentur.

Primo, quod Census legitime impositus fuit, & cum omnibus requisitis famigeratæ Bullæ S Pii V.

Secundo, quod solutio librarum mille non solum Bononiæ persolvitur Collegio harum Sororum, antequam aliqua in eo emittat professionem, sed etiam cæteris Tertiariarum Collegiis, quæ multiplicia sunt in dicta Bononiæ Civitate.

Tertio, quod Collegium suis Sororibus plura subventionum commoda exhibet tempore infirmitatis, & mortis, quoad Medelas videlicet, sepulturam, suffragia, & alia communia servitia, dum vivunt.

Quarto, quod solutio hæc librarum mille initium habuit ab anno 1662. antea etenim Sorores sua Patrimonia, & industriam in unum conferebant, & Collegialiter vivebant sub electa Priorissa in Domo mercede conducta.

Ultimo tandem, quod cumulatis originalibus patrimoniis, quæ uti dictum est, antea assignabantur, necnon dotibus, & eleemosynis, Collegium anno 1719. habebat Capitale librarum vigintiquatuor millium, quarum major pars, cum fuerit erogata in emptione Domus, in qua de præsenti habitant trigintaquinque Consorores, & in ornamentum Ecclesiæ, non habet hodie Collegium in redditu annuo, nisi libras quinquagintanovem, & obulos 18.

Hæc sunt quæ continentur in informatione Eminentissimi Ordinarii, & in documentis ab eodem transmissis. Cæterum in eo, quod attinet ad regulam harum Sororum Tertii Ordinis Servorum Beatæ Mariæ Virginis, eadem fuit approbata a Summo Pontifice Martino V., uti habetur *in ejus Constit.* 15 *Bullar. to.* 1., & in eo, quod spectat ad ad articulum Simoniæ, vel illicitæ exactionis in casu dotium, quæ a Monialibus persolvuntur Monasteriis occasione professionis, ille ob pluralitatem quæstionum, necnon Canonum, & Doctorum de eo tractantium dicitur intricatissimus a Gibalino *de simonia qu.* 18. *consect.* 9. *in principio*, sed communissima, & recepta esse videtur sententia, quod vera committatur Simonia, quando fit pactio dandi dotem, vel aliquid aliud Monasterio, sive Diviti, sive Pauperi tamquam pretium ingressus in Religionem, vel professionis, sed quando fit pactio dandi dotem, vel aliquid aliud Monasterio in causam alimentorum ingredientis, vel profitentis, tunc si Monasterium est opulentum, pactio redolet speciem simoniæ, & avaritiæ, secus autem, quando Monasterium est inops; tunc quippe pactio permissa est, & a totius Ecclesiæ consuetudine approbata, uti late firmant *Fagnan. in Cap. non amplius n.* 24. *de institutionibus*, *Araux dec. moral. part.* 2. *disput.* 14. *notabili* 4. *nu.* 12. *Pirhing. sup. lib.* 5. *Decratalium tit.* 3. *sect.* 3. *per tot. Cardinalis de Luca de dote discursu* 11. *n.* 2. *cum duobus seqq. & discursu* 167. *n.* 1. *cum sequentibus Gonzal., in cap. veniens per totum, & signanter nu.* 6., *&* 7. *de simonia*.

De hoc articulo actum fuit in hac Sacra Congregatione anno 1683. editaque consultatione a Belgio transmissa satis ampla, & luculenta, *die* 18. *Septembris*

bris ejusdem anni in causa Belgii subsidiorum dotalium propositum fuit sequens dubium, *cum in Belgio fuerit dubitatum, an Simoniacum sit recipere dotem solvendam pro victu, amictu, supellectili, & aliis necessariis ad substentationem Puellæ volentis ingredi Monasterium, supplicantur EE. PP pro hujusmodi dubii resolutione*, & Sacra Congregatio respondit *non esse Simoniacum*, uti videtur *lib.33. decret. fol.*310. *a tergo*.

Cumque in præsenti casu Moniales vivant de proprio, & a Collegio tantum recipiant medelas tempore infirmitatis, & tempore mortis sepulturam, suffragia, & alia communia servitia, dum vivunt, & de paupertate Monasterii constet ex his, quæ supra dicta sunt, onus erit EE. VV. decernere an id, quod dictum est de victu, amictu, supellectili, & aliis necessariis, pro substentatione Puellæ, sibi vindicet locum etiam in terminis exiguæ dotis, & supradictarum expensarum, quæ fiunt a Collegio pro Sororibus in hypothesi præsenti, & sic resolvere.

An in casu, de quo nunc agitur, adsit Simo*nia, vel aliquid illicitum, itaut Monasterium, sive Collegium agere non valeat pro fructibus decursis, & non solutis census impositi anno* 1691.

Non esse Simoniam, & Monasterium agere posse pro fructibus Census decursis, & non solutis.

LUCANA. Anno 1715. Bartholomæus Turrianus de Plebe Fosiana Lucanæ Diæcesia obtinuit a suo Episcopo Lucano litteras Dimissorias ut a quocumque Catholico Episcopo promoveri posset ad primam Tonsuram, & quatuor Ordines Minores, & in sequelam harum litterarum Dimissorialium recepit ab Episcopo Mantuano primam Tonsuram, & Ordinem Ostiariatus, & successive ab Abbate sæculari Ecclesiæ Collegiatæ S. Barbaræ ejusdem Civitatis Mantuanæ alios tres Minores Ordines, cumque novum habuisset recursum ad suum Episcopum Lucanum pro habendis novis litteris Dimissoriis ad effectum suscipiendi Sacros Ordines, & documenta exhibuisset Ordinum receptorum a dicto Abbate, Episcopus substitit, tum quia existimavit, Abbatem non posse comprehendi sub nomine Antistitis, cui præcedentium Dimissoriarum executio fuerat directa, tum quia dixit se ignorare, an Abbas prædictus facultatem haberet conferendi Ordines Minores, & præcipue prout in casu præsenti, in quo Abbas in sua Testimoniali testabatur, se dictos Ordines Turriano contulisse tamquam addicto servitio suæ Ecclesiæ, & ad majorem abundantiam, & jura juribus addendo, in sequelam Dimissorialium eidem concessarum a suo originis Episcopo. *Sess.23. c.10. de ref.*

Habito a Turriano recursu ad hanc Sacram Congregationem, datisque de more litteris ad Episcopum Lucanum, ipse in suis responsionibus factum retulit in superioribus expositum, & quoad punctum Ordinum ab Abbate receptorum se remisit judicio hujus Sac. Congregationis, addiditque, memoratum Turrianum non fuisse inter Clericos numerarios, sed supranumerarios, qui Ecclesiæ S.Barbaræ inserviunt, & Sacra Congregatio *die* 26. *Martii* 1718. & 11. *Junii ejusdem anni* rescripsit, quod exhiberetur privilegium Abbatis, & anno 1719. quod audiretur Episcopus Mantuanus, & demum quod etiam audiretur novus Episcopus Lucanus suffectus in locum præcedentis Episcopi, hoc interim defuncti; Turrianus etenim, & di-

ctis, & documentis asseruit, & comprobavit, sibi impossibile esse exhibere privilegium Abbatis, cum Abbas nolit illud exhibere, & dicat, se a sæculari Potestate impeditum, ne dictam faciat exhibitionem.

Episcopus Mantuanus retulit, Ecclesiam Collegiatam S. Barbaræ esse exemptam a sua jurisdictione, & Turrianum se ejus servitio mancipasse, & hac de causa tribus Minoribus Ordinibus fuisse ab Abbate insignitum, & se noluisse eum promovere ad Sacrum Subdiaconatus Ordinem, tum quia non erat suus subditus, tum quia noluit approbare tanquam legitimam ordinationem factam ab Abbate, & Episcopus Lucanus in eo est sensu, ut Orator absolvi possit a suspensione, & ad Sacros Ordines suscipiendos habilitari, cum dicatur, Abbatem S. Barbaræ esse in possessione immemorabili conferendi Ordines Minores his, qui sunt adscripti servitio suæ Ecclesiæ, & Turrianus multas exhibet authenticas attestationes exaratas ab Ecclesiasticis, aliisque personis Nobilibus Civitatis Mantuanæ tam anno 1719. quam anno 1722 in quibus prævio juramento, asserunt, Abbatem Collegiatæ Ecclesiæ S Barbaræ ex privilegiis sibi a Sede Apostolica concessis, Minores Ordines conferre adscriptis tam numerariis, quam supranumerariis servitio suæ Ecclesiæ tamquam sibi subditis, idque in Civitate Mantuana esse certum, & notorium.

Ad rem, de qua nunc agitur, facit dispositio Sacri Concilii *Seff.*23. *cap.*10. *de refor.* ubi sic legitur: *Abbatibus, ac aliis quibuscumque, quantumvis exemptis, non liceat in posterum, intra fines alicujus Diœcesis consistentibus, etiamsi nullius Diœcesis, vel exempti esse dicantur, cuiquam, qui Regularis subditus sibi non sit, Tonsuram, vel Minores Ordines conferre.*

Attentaque hujusmodi dispositione, inolevit in hac S. Congregatione distinctio inter Abbatem Regularem, & Abbatem Sæcularem, quod Abbas videlicet Regularis, si sit Presbyter, & solemniter benedictus conferre valeat suis subditis Regularibus primam Tonsuram, & Minores Ordines, juxta *Text. in canone quoniam dist.69. in cap cum contingat de ætate, & qualitate, & in cap. Abbates de privilegiis in 6.* nisi forte Episcopus ter cum humilitate requisitus noluerit benedictionem impartiri, vel nisi forte Abbates habeant a Sede Apostolica privilegium, ut etiamsi non sint Benedicti, facere possint ea, quæ fiunt ab Abbatibus benedictis; in utroque etenim ex hisce casibus Abbas Regularis etiam non benedictus conferre potest suis subditis Regularibus primam Tonsuram, & Minores Ordines, ut in terminis primi casus est *Text. in cap. statuimus de supplenda negligentia Prælatorum*, & in terminis secundi casus late prosequuntur *Tamburin. de jure Abbatum tom* 1. *disput.*11. *qu.*3. *n.*3. *& seq. & eodem to.*1. *disput.*11. *qu.* 13. *& tom.*2. *disput.*2. *qu.*3. *per totam*, *Barbosa Voto* 89. *n.*28. *lib.*3. *Pirhing. ad primum lib. decret. to.*1. *tit.*11. *sect.*1. §.6. *n.*43. *Clericat. de Sacrament. Ordinis dec.*15. *n.*7. *& pluribus seqq.*, & in hoc rerum statu, si Abbas Regularis habens subditos Regulares conferat Clericis Sæcularibus primam Tonsuram, aut Minores Ordines, cum funditus non careat ordinandi potestate, valida dicitur ordinatio, sed illicita, & hi sæculares ordinati remanent suspensi.

At si agatur de Abbate Sæculari, & tunc, vel hic habet Privilegium conferendi Sæcularibus Tonsuram, & Minores Ordines ante Concilium, vel post Concilium. Si ante Concilium, nec Tonsuram, nec Minores Ordines conferre potest, cum hæc privilegia fuerint a Concilio sublata, & in hac facti specie ordinatio ab ipso facta non solum est illicita, sed invalida:

Sed

Sed si privilegium habeat post Concilium, ipse licite, & valide confert primam Tonsuram, & Minores Ordines Personis Sæcularibus in privilegio designatis,& quatenus conferat Personis Sæcularibus in privilegio non designatis, ordinatio est valida, sed illicita, & ordinati remanent suspensi, uti materia funditus examinata ad sensum hujus S. Congregationis, bene probat *Fagnan. in cap. statuimus n.11., & seq. usque ad finem de supplenda negligentia Prælatorum*, tantoque cum rigore proceditur,ut sive Abbas sit Sæcularis, sive Regularis, habeatque jurisdictionem quasi Episcopalem in Clerum, & Populum, & Territorium separatum, Personis tamen Sæcularibus Dimissorias concedere non possit, nisi speciale super hoc habeat a Sede Apostolica privilegium, juxta sensum hujus S. Congregationis, de quo apud *Fagnan. in cap. significasti n.12. & seqq. de officio Archidiaconi*.

Hæc sunt, quæ habentur in facto, & in jure, cumque miserabilis Turrianus ignoret, quid sibi agendum sit, & humillime exoret pro opporuno remedio, ut ad S. Ordines ascendere possit, dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo sit providendam in casu &c.

Dilata, et ad mentem.

BRUGNATEN COLLEGIALITATIS. Ecclesia S. Stephani Pontis Sigestri posita est in quadam Villa circumdata montibus ex parte anteriori,& distat a loco Sigestri per quingentos fere passus. Prope hanc Ecclesiam habitant Rustici, & excepto tempore Autumnali, quo tempore nonnulli Nobiles ad locum, in quo sita est Ecclesia accedunt recreationis causa, nulla adesse dicitur persona, quæ rustica non sit, quæ ibidem habitet. Unum adest in Ecclesia Altare Majus, & duo alia in partibus lateralibus; In eadem non celebratur Missa Conventualis, & si contingat occasio Processionum, aut Exequiarum faciendarum, Archipresbyter cogitur convocare Sacerdotes aliarum Parochiarum, sæpe sæpius in eorum defectum etiam personas Sæculares, uti colligitur ex informatione Ordinarii Brugnaten. ad hanc Sacram Congreg. transmissa; cumque inter hujus Episcopalis Curiæ Brugnaten. Promothorem,& Sacerdotem Dominicum Fogonam Archipresbyterum prædictæ Ecclesiæ S Stephani Pontis Sigestri exorta fuerit controversia circa prædictæ Ecclesiæ ollegialitatem, contendente Promothore, eam non esse Collegiatam, & asserente Sacerdote Dominico, eam vere, & proprie Collegiatam esse, & dici debere, & controversiæ examen fuerit ad hanc Sacram Congreg delatum, disputandum in præsenti proponitur dubium ad calcem Restrictus referendum. *Sess. 24. cap. 12. de ref.*

Et quia pro adstruenda Collegialitate Sacerdos affert quoddam transumptum assertæ Bullæ Benedicti VIII, qui dicitur, hanc Ecclesiam in Collegiatam erexisse,contendit Promothor Fiscalis, nihil esse dictæ assertæ Bullæ deferendum,cum sit Apocripha, & inter cætera inditia afferat illud, quod in Bulla fit mentio *Archiepiscopi Januensis, & consensus ab eodem præstiti*, necnon cujusdam relationis præcedenter factæ *a quodam Cardinali Bona*, quando in Elenchis S R E Cardinalium unus tantum cognomine Bona recensetur qui a fa: me: Clemente Papa IX. inter Cardinales adscriptus fuit, & quando certum est, Episcopum Januensem fuisse evectum ad Archiepiscopi dignitatem *anno* 1133. ab Innocentio Papa II. qui pacem inter Pisanos, & Januenses composuit, & sic longe post tempora Benedicti VIII., qui creatus

tus fuit Pontifex anno 1013., & vixit annis fere duodecim, uti colligitur ex Bulla dicti Innocentii II. impressa apud Ughellium *in Italia Sacra cap. 4. ultimæ editionis pag. mihi* 859., ubi sic legitur *Te igitur* Bulla est directa ad Sirum antea Episcopum Januensem, *Frater Charissime Sire Archiepiscopo Paliigenio decorantes, & gratia ampliori donantes in Archiepiscopum promovemus, & tres Episcopatus in Corsica, Maranen. videlicet, Neci, & illum de Brugnate, quem modo novum statuimus, Tibi, tuisque successoribus Metropolitico jure subiicimus*, & quia Sacerdos Dominicus ultra prædictam Bullam Benedicti VIII. alia quædam signa, & inditia cumulat, ex quibus contendit, probatam esse suæ Ecclesiæ Collegialitatem, ait Promothor Fiscalis, signa, & inditia nullum sibi posse locum vindicare, quando primordialis titulus Collegialitatis, qui est allegatus, suspicionis vitio laborat; præterquamquod signa, & indicia ad rem, de qua agitur, debent esse necessario concludentia, & univoca, itaut excludantur ea, quæ sunt æquivoca, & convenire possunt etiam simplicibus Congregationibus Cappellanorum, seu Beneficiatorum, juxta late deducta per *Ro:. in Placentina prætensæ Collegialitatis* 19. *Nov* 1703. *cor. Emo D. meo Card. Scotto.* Subditque sæpe memoratus Promothor Fiscalis, quod signa, & indicia a Sacerdote deducta non ad primam, sed ad secundam classem sunt referenda.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An constet de Collegialitate Ecclesiæ S. Stephani Pontis Sigestri in casu &c.

Negative, & amplius.

Sess. 25. cap. 6. de ref. GNESNEN. Cum Archiepiscopatus Gnesnensis vacasset *anno* 1721., & juxta morem, convocato Capitulo, electi fuissent in Administratores Bonorum mensæ Archiepiscopalis nonnulli Canonici, unus videlicet pro administratione nonnullorum bonorum, & alii pro aliis bonis administrandis, & ad Archiepiscopatum promotus subinde fuisset *anno* 1724 Theodorus Potochii, idemque urgere cæpisset pro redditione rationis, & recusantibus Canonicis Robertson, & Drialynski, qui bona Archiepiscopatus administraverant, comparere, sub obtentu potissimum, quod Archiepiscopus procedere non poterat ad exigendam dictam rationem sine adjunctis, novus Archiepiscopus ad Censuras processit, exortaque inter ipsum, & dictos Canonicos controversia, ea fuit ab Eminentissimo Auditore Sanctitatis Suæ ad hanc Sac. Congregationem remissa, cum advertentia tamen, quod in præsenti tantum agitur de memoratis duobus Canonicis, & non de Vitekosalcki, qui fuisse dicitur Administrator Generalis, & modo est Episcopus Calmensis, de quo particulariter suis loco, & tempore videndum erit.

Contendit autē Archiepiscopus, se rite, & recte processisse ad censuras, cum de administratione bonorum nulla esset dubitatio, & certa esset contumacia Administratorum in non comparendo, & omnia de jure, & praxi Regionis necessaria servata fuerint, antequam ad censuras deventum sit.

Et in eo, quod attinet ad exigendam rationem sine adjunctis, ponderandum esse videtur primo, quod Sacrum Concilium Trid. *sess. 24. cap. 16. de ref.*, decernit, Episcopum promotum exigere debere ab Officialibus, & Administratoribus a Capitulo deputatis, etiamsi sint ex eodem Capitulo, rationem administrationis, & posse eos punire, si in administratione deliquerint,

rint, etiamsi iidem absolutionem, aut liberationem a Capitulo reportassent; Secundo quod idem Concilium *Sess.25.cap.6.de Ref.* decernit quod si Episcopus extra visitationem adversus aliquem ex Canonicis procedere velit, teneatur id facere cum duobus adjunctis ex gremio Capituli, & quia *hoc caput sextum sess.25. de Ref.* est consecutivum *ad caput quartum Sess. 6. dl Ref.*, in quo sermo fit de Capitulis exemptis, hinc inolevit opinio innixa resolutionibus hujus Sacræ Congreg., quod *caput 6. sess.25.* sibi vindicat locum in Capitulis tantum exemptis ab Episcopi jurisdictione, juxta firmata per *Rot. in dec.743. par.1. divers., & dec.321. par.2. divers.*, & in *Giennen. adjunctorum 13. Febr.1702. cor. b.m. Molines, quæ est dec.13. in Mantissa ad Card. de Luca to.1. lib.3.*, & tertio demum, quod in Capitulis exemptis non tenetur Episcopus ad tramites *Capituli sexti sess.25. de Ref.* procedere cum adjunctis, quando vult exigere rationes administrationis a Canonicis Officialibus deputatis a Capitulo sede vacante, nisi in casu, quo vellet ad eorum punitionem, & correctionem procedere, juxta resolutionem hujus Sac: Congregationis apud *Garz.de Benef. par.5. cap.7. n.23. in fine, & apud Barbos. ad cap.6. sess.25. n.24.*

Demum Archiepiscopus addit, non esse ullum momentum constituendum in transactionibus, & Statutis Synodalibus ex adverso afferendis, cum sint relativa ad *caput sextum sess.25. de ref.* vel ad ejus tramites intelligenda.

Quæ sint jura Canonicorum ignoro, cum ad me delata non fuerint, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An Archiepiscopus Gnesnen. potuerit procedere ad exigendam redditionem rationis absque adjunctis in casu &c.*

II. *An censuræ relaxatæ per eumdem Archiepiscopum sustineantur in casu &c.*

Ad primum affirmative, ad secundum negative.

ARIMINEN JURIUM PAROCHIALIUM. Exortis controversiis inter Communitatem Oppidi S. Clementis, quæ prætendit se habere Juspatronatus Ecclesiæ S. Agathæ in memorato Oppido existentis, & Parochum S. Clementis, intra cujus Parochiæ fines memorata Ecclesia Sanctæ Agathæ constituta est, suscripta fuerunt, & proposita novem dubia in Congregatione habita *die 18. Aprilis 1722.*, cujus folium poterit ab EE VV. benigne reassumi. *Sess. 22. cap. 6. de ref.*

Tunc nulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod scriberetur Eminentissimo Ordinario juxta instructionem, & instructio redacta fuit ad capita sequentia; Primum fuit, quod doceretur, an Communitas haberet Juspatronatus in Ecclesia S. Agathæ; Secundum, quomodo indemnitati Communitatis consuli posset in hypothesi, in qua constaret de ejus Patronatu. Tertium, an supposita translatione remanere posiit in Ecclesia S. Agathæ Confraternitas, quæ nunc in ea existit; Quartum, an Ecclesia Parochialis S. Clementis in hypothesi translationis destrui, & prophanari debeat, vel potius remanere in statu Ecclesiæ.

Supervenit informatio Eminentissimi Ordinarii; quocirca ex juribus circumferendis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Ecclesia Parochialis S. Clementis sit supprimenda, & transferenda ad Ecclesiam S. Agathæ?* & quatenus negative.

II. *An*

II. *An Campana de qua agitur, sit pulsanda in omnibus functionibus Ecclesiasticis arbitrio Rectoris S. Agathæ.*

III. *An in d. Ecclesia sint sepeliendi mortui habentes in ea sepulturas, etiam nulla facta electione, seu declaratione, sicuti alii indistincte inibi eligentes Sepulturam, & præsertim Sodales Confraternitatis in d. Ecclesia erectæ.*

IV. *An ante Missam Parochialem diebus festis valeat Rector S. Agathæ celebrare.*

V. *An dicta Ecclesia possit retinere Confessionale, & Presbyter d. Ecclesiæ audire Confessiones eidem confiteri volentium, & quatenus negative, an possit audire Confessiones Sodalium dictæ Societatis.*

VI. *An SS. Eucharistiæ Sacramentum retineri possit in Ecclesia S. Agathæ.*

VII. *An, & quas Processiones dictus Presbyter facere possit.*

VIII. *An in eadem Ecclesia possint decantari Vesperæ bora benevisa.*

IX. *An reliqua Decreta facta per Eminentissimum Ordinarium Visitatorem in visitatione anni 1718. sint exequenda.*

Non proposita.

Die 9. Julii 1725.

Nica, quæ ex folio postremæ Congregationis habitæ die 14. Aprilis hujus ejusdem anni resolvenda superfuit Causa, est ea, quæ sequitur. Dignabuntur itaque EE. VV. prædictum folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

Sess. 22. cap. 8. de ref.

ARIMINEN. JURIUM PAROCHIALIUM.

I. *An Ecclesia Parochialis S. Clementis sit supprimenda, & transferenda ad Ecclesiam S. Agathæ?* & quatenus negative.

II. *An Campana, de qua agitur, sit pulsanda in omnibus functionibus Ecclesiasticis arbitrio Rectoris S. Agathæ.*

III. *An in d. Ecclesia sint sepeliendi mortui habentes in ea Sepulturas etiam nulla facta electione, seu declaratione, sicuti alii indistincte inibi eligentes sepulturam, & præsertim Sodales Confraternitatis in d. Ecclesia electæ.*

IV. *An ante Missam Parochialem diebus festis valeat Rector S. Agathæ celebrare.*

V. *An dicta Ecclesia possit retinere Confessionale, & Presbyter dictæ Ecclesiæ audire Confessiones eidem confiteri volentium, & quatenus negative, an possit audire Confessiones Sodalium dictæ Societatis.*

VI. *An SS. Eucharistiæ Sacramentum retineri possit in Ecclesia S. Agathæ.*

VII. *An, & quas Processiones dictus Presbyter facere possit.*

VIII. *An in eadem Ecclesia possint decantari Vesperæ bora benevisa.*

X. *An reliqua Decreta facta per Eminentissimum Ordinarium Visitatorem in visitatione anni 1718. sint exequenda.*

Dilata, & proponatur in alia.

LEOPOLIEN. MATRIMONII. Postquam Archiepiscopus Leopoliensis validum esse sensit Matrimonium *die 16. Novembris* 1708. contractum inter Regium Principem Constantinum Subjeski, & Comitissam Josepham de Vvessel, delataque causa ad hanc Sacram Congregationem, hæc eadem pariter pro validitate respondit, ad petitionem prædicti Regii Principis demandatum fuit a san. mem. Clemente Papa XI. ut hæc ipsa quidem Sacra Congregatio in ejusdem Causæ Cognitione procederet, sed cum Voto Rotæ; cumque præviis duabus decisionibus altera videlicet edita *die 6. Martii* 1722. coram bon. mem. Lancetta Decano, & altera *die 19. Februarii* 1725. coram R.P.D. Certo, Rotæ Auditorium suum tulerit Votum, in quo ait, *Matrimonium sustineri*, quæritur in præsenti, *an Votum Rotale sit exequendum in casu &c.* *Sess. 24. cap. 1. de Refor. Matrim.*

Porro percurrendo Rotæ decisiones habetur, Matrimonium contractum fuisse coram Parocho Gedani, & duobus Testibus, & dictum Parochum fuisse proprium Parochum Principissæ, quod satis est, cum pro validitate Matrimonii sufficiat, quod fuerit celebratum coram Parocho habitationis alterius ex contrahentibus.

Ad effectum autem demonstrandi, quod Parochus Gedani erat proprius Principissæ Parochus, Rota ponderavit, quod Principissa habitaverat in dicto loco per decem menses ante contractum Matrimonium, & quod in eodem loco permansit duobus fere annis post illud contractum.

Decisiones circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An Votum Rotale sit exequendum in casu &c.

Affirmative.

MUTINEN. MATRIMONII. Agitur de Matrimonio contracto *die 4. Februar.* 1720. inter Annam de Ambreville Musicæ artis peritissimam fæminam, & Annibalem Traerium coram Parocho S. Vincentii Civitatis Mutinen., qui fuerat ab Episcopo habilitatus, ut eidem interesset, licet non esset contrahentium Parochus, & coram Testibus, & quod fuit habitum pro valido a Vicario Generali Mutinensi, qui per sententiam obligatam pronunciavit Annam ad præstationem obsequiorum matrimonialium erga Annibalem. De hoc eodem matrimonio actum fuit in Congregatione habita die 19. *Augusti* 1724., nec ulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod Testes formiter examinarentur, & quod probationes coadjuvarentur. *Sess. 24. cap. 1. de ref. matrim.*

Contendebat, & contendit Anna, d. Matrimonium fuisse, & esse nullum; cum etenim ipsa in fortalitio Mutinæ detenta fuisset spatio quatuor mensium, ne Matrimonium contraheret cum quodam Nobili Juvene, qui ejus amore captus erat, & cum ulterius ipsa bene depræhendisset, se nunquam esse consecuturam egressum e prædicto Fortalitio, nisi Matrimonium contraxisset cum alio viro non disparis, sed æqualis conditionis, vel professionem Regularem inter Moniales emisisset, inquit, se in animum induxisse Matrimonium simulare, & simulando, se Matrimonium contraxisse cum Annibale Traerio, quod licet contraxerit extra Fortalitium, contra-

xit tamen inCappella privata Domus Comitis SaxiGubernatoris ejusdem Fortalitii, ad quam a Fortalitio traducta est, clausis ejusdem Domus januis, in quibus rerum circumstantiis Anna in præteritis, & in præsenti dixit, & dicit non esse dubitandum de Matrimonii nullitate, vel quia fuit simulatum juxta *Textum in cap. Tua nos de sponsalibus*, vel quia fuit contractum propter metum cadentem in constantem mulierem; nec enim ad effectum, ut ex hoc capite Matrimonium censeatur nullum, oportet, ut metus fuerit incussus ad illud contrahendum cum determinata persona, sed satis est, quod per illum contrahens fuerit adactus ad ineundum absolute, & simpliciter Matrimonium, relicta ineundi libertate cum indeterminata persona, uti late docent *Sanchez. de matrim. lib.*4. *disput.*12.*n.*20. *Pontius eodem tract. de matrim. lib.*4.*cap.*14. *n.*14., *Salmaticenses in cursu Theolog. moral. tom.*2.*tract.*9. *de matrim. cap.*9. *puncto* 3. *n.*39., *&* 40. *Clericat. decis.*28. *de matrim. num.*35.

Ad effectum vero comprobandi assumptum, plura in præteritis fuerunt ab Anna allegata, & deducta; exhibitæ siquidem fuerunt Epistolæ ab ipsa conscriptæ Mediolanum ante Matrimonium ad quemdam Abbatem Maggium, necnon ejusdem Abbatis responsiones, ex quibus habebatur, fuisse Abbatem a se requisitum, ut virum callidum inveniret, qui aptus esset ad simulationem, eidemque subinde notificasse, quod Annibalem Traerium invenerat, cum quo erat matrimonium simulatura, quod consilium fuit a dicto Abbate approbatum.

Exhibita ulterius fuerunt Capitula Matrimonialia ante Matrimonium concordata, in quibus conventum fuit, quod futuri Conjuges deberent in separatis Domibus permanere, unusquisque propriis expensis usque ad proximum futurum mensem Maji, quod pactum fuit etiam renovatum in stipulatione Instrumenti facta *die* 23. *Februarii*, ad quam tamen stipulationem Anna nunquam voluit devenire, nisi postquam ab Abbate fuit certificata, quod id suæ intentioni præjudicare non poterat, ex quo causa simulandi adhuc perdurabat.

Anna demum ponderandum proposuit, quod pactum de non cohabitando fuit punctualiter executioni demandatum, & quod *die* 25. *Februarii*, & sic paulo post stipulationem Instrumenti dotalis, cum nulla amplius super esset apud ignaros simulationis dubitatio de validitate Matrimonii, ipsa, juxta Abbatis Maggi consilium, unacum Annibale sub prætextu cujusdam necessitatis, citatis Equis uno die, & absque eo quod cum dicto Annibale sub eodem tecto pernoctaverit, ad Civitatem Mantuæ pervenit, habitoque immediate accessu ad Principem Gubernatorem, totam ipsi coram Annibale rei seriem aperuit, & apud honestam Matronam se recepit, & deinde Conservatorium Sancti Francisci Tertii Ordinis ingressa est.

Et quia scrupulus pro validitate Matrimonii oriri poterat ex sententia ab Ordinario Mutinensi prolata, juxta ea, quæ in superioribus dicta sunt, Anna inquit, nullum in ea momentum constitui posse, cum, se inaudita, fuerit prolata, & cum coram eodem non fuissent exhibitæ Epistolæ Abbatis Maggii, nec exhibita fuisset attestatio Annibalis Traerii, qui ingenue confessus est, sibi ab Anna dictum fuisse, quod Matrimonium fingere volebat, & quod illud revera contrahere non intendebat.

Hucusque deducta non modicam vim fecerunt apud Eminentissimos Patres, quando de hac Causa actum fuit in Congregatione habita *die* 19. *Augusti* 1724., sed cum ageretur de Matrimonio contracto in facie Ecclesiæ, &

Testes

Testes de simulatione, & metu deponentes, non essent formiter examinati, & tota rei series uberioribus probationibus posse comprobari videretur, iidem consueta procedentes maturitate, ad Causæ resolutionem devenire noluerunt, sed demandarunt, ut testes formiter examinarentur, & probationes coadjuvarentur; cumque hæc jam fuerint adimpleta, & inter cæteros Abbas Maggius fuerit formiter examinatus, & consimili modo Annibal novum examen subjerit, & ex abbatis depositione tota simulationis tela in aperto posita sit, & ex dictis Annibalis desumatur, quod sibi revera ab Anna fuerat dictum, quod intendebat simulate Matrimonium contrahere, sed quod ipse sperabat tractu temporis eam a simulatione esse recessuram; ex his, & aliis fuse in summario legendis, & in scriptura, quæ circumfertur, onus erit EE.VV. decernere.

An Matrimonium sit nullum in casu &c.

Affirmative, & amplius.

MELEVITANA SEMINARII. Episcopus Melevitanus huic S.Congregationi exposuit, suum Seminarium esse in Civitate Notabili, & se suam habere ordinariam residentiam in Civitate Vallettæ, quæ quinque miliaribus distat a Civitate Notabili, seque idcirco magna cum difficultate posse illud administrare, & visitare, exoravitque pro facultate illud transferendi ad memoratam Vallettæ Civitatem sub obtentu, quod in eadem scholæ reperiuntur apertæ, in quibus aptius Alumni studiis essent vacaturi, nullo habito respectu vel ad locationem Domus conducendæ in Civitate Vallettæ, vel ad servitium præstandum Cathedrali, quæ est in Civitate Notabili, tum quia Seminarium propriam domum non habebat in Civitate Notabili, tum quia Alumni solemnioribus festis, quibus Episcopus ad suam accedit Cathedralem, debitam poterant præstare assistentiam, & Sacra hæc Congregatio *die 5. Junii* 1723. facultatem Episcopo concessit transferendi Seminarium, & translatio fuit ab ipso executioni mandata. *Sess.23. c.18. de Refor.*

Capitulum Cathedralis Melevitanæ conqueritur de hac translatione; primo quia Cathedralis Ecclesia est a viginti annis in possessione habendi prope se Seminarium, & servitium recipiendi ab Alumnis singulis Dominicis diebus, & omnibus Festis de precepto; secundo quia Capitulum habet coæqualem administrationem bonorum Ecclesiæ, & fabricæ unacum Episcopo, hinc inferendo, quod sine suo consensu tranlsatio Seminarii fieri non poterat; Tertio quia Sacrum Concilium Tridentinum *sess.*23. *cap.*18. *de ref.* præscribit, quod seminaria erigantur prope Cathedralem Ecclesiam, & licet detur Episcopo facultas illud constituendi in loco sibi magis beneviso, id tamen intelligendum est, ut procedat, vel quando prope Cathedralem Ecclesiam locus aptus non reperitur, vel saltem in loco sito in eadem Civitate, in qua est Cathedralis Ecclesia, & eo fortius, quia in Civitate Notabili aderant, & adsunt Domus capaces pro Seminario, & Civitas Notabilis est primaria, & antiquissima Civitas Insulæ Melevitanæ, quando Civitas Vallettæ est recentior, & condita fuit pro Conventu Equitum Hierosolymitanorum.

Addunt Canonici, quod aucta est pensio Domus pro Alumnis Seminarii, cum in Civitate Notabili solverentur aut scuta triginta, aut scuta octuaginta, excomputatis tamen fructibus annexi Viridarii, & pensio in Civitate Vallettæ ascendat ad scuta 130., quod imperceptibile est, ut Alumni degentes

in Civitate Vallettæ ſuam aſſiſtentiam præſtare poſſint Cathedrali diebus ſolemnioribus, cum Cathedralis ſita ſit in Civitate Notabili, quæ pluribus milliaribus diſtat a Civitate Vallettæ, uti ſupra dictum eſt, & quod permanente Seminario in Civitate Vallettæ, Canonici deputati ad ejus gubernium erunt adſtricti ad ſuam reſidentiam deſerendam, & quia Epiſcopus præcipue innititur majori Alumnorum profectui, qui ſperari poterit, ſi accedant ad ſcholas jam apertas in Civitate Vallettæ, ſubdunt, quod laudabilius fuiſſet, ſi eædem ſcholæ eſſent apertæ in Civitate Notabili.

Epiſcopus e contra inquit, ſe tranſtuliſſe Seminarium poſt habitum Oraculum Sac. Congregat., & ſe ſubſequenter ante translationem rem notificaſſe Capitulo, & ejus conſilium requiſiviſſe, ad quam requiſitionem adſtrictus tantummodo dici poterat abſque neceſſitate illud amplectendi. Ait præterea, quod poſt adventum Religionis Hieroſolymitanæ in inſulam Melitenſem, Major pars Diœceſanorum habitat in Civitate Valletæ, & in aliis geminis propinquis Victorioſæ, & Sangleæ, derelicta fere Civitate Notabili, ex quo factum eſt, ut Epiſcopi pro tempore Melitenſes continuam ducant moram in Civitate Vallettæ, & in ea ſuam Curiam retineant, in quo rerum themate nemo non videt, quod ſi Epiſcopus debet vigilantiam ſuper Alumnis Seminarii, & ejus gubernio præſtare, congruum omnino eſt, & etiam forte neceſſarium, quod illud ſitum ſit non in Civitate Notabili, ſed in Civitate Vallettæ; cumq; Sacrum Tridentinum Concilium citata *ſeſſ.* 23. *c.* 18. ſtatuat, ut Seminariſtæ bonarum artium diſciplina, & ſtudiis Eccleſiaſticis imbuantur, inquit idem Epiſcopus, hæc haberi non potuiſſe in Civitate Notabili, in qua Seminarium non habebat niſi unicam ſcholam Grammaticæ, quando in Civitate Vallettæ adeſt Collegium Patrum Societatis Jeſu Gymnaſiis inſtructum, grammaticæ, humanitatis, philoſophiæ, theologiæ ſcolaſticæ, & Moralis, adſunt publicæ ſcholæ Patrum Prædicatorum, & Fratrum Minorum, & Seminarium de præſenti Præceptores habet pro omnibus dictis facultatibus, quæ degunt in ædibus ipſi contiguis, abſque eo quod id ſperari potuiſſet, ſi Seminarium permanſiſſet in Civitate Notabili, cum Collegia, & Conventus non ſint in eadem, & forte nullus potuiſſet aptus Eccleſiaſticus reperiri, qui a Domo ſua diſcedere voluiſſet ob mercedem quadraginta Ducatorum Melitenſium, & ſe conferre ad habitandum in Civitate Notabili modici incolatus, & aeris rigidi, & abſque eo quod ipſe in Civitate Notabili potuerit Gymnaſia aperire, quæ aperuit in Civitate Vallettæ, cum major Cleri pars, pro cujus commodo ſcholas inſtituit, habitet in Civitate Vallettæ, & in aliis duabus conterminis Victorioſæ, & Sangleæ ab ea per breve maris tractum diſtantibus, concludendo, quod ſi Sacrum Tridentinum Concilium præſcripſit, Seminarium eſſe erigendum prope Cathedrales Eccleſias, vel alio in loco convenienti ab Epiſcopo eligendo, locus conveniens pro Seminario ſibi viſus eſt ille Civitatis Vallettæ ex rationibus ſupra ponderatis, & aliis pluribus, quæ in ejus Scriptura legi poſſunt; Non attento defectu ſervitii Eccleſiæ Cathedrali præſtandi ab Alumnis Seminarii, tum quia Cathedralis Eccleſia inſtructa eſt competenti numero Canonicorum, Beneficiatorum, Cappellanorum, & aliorum Minoſtrorum, tum quia in Civitate Vallettæ eſt inſignis Eccleſia Parochialis, & Collegiata Divi Pauli, cujus ſervitio Seminariſtæ diebus ſtatutis vacare poterunt, eoque magis, quia Sacrum Tridentinum Concilium non præſcribit taxative, quod inſerviant Cathedrali, ſed aliarum etiam Eccleſiarum mentionem facit *Cathedrali, & aliis loci Eccleſiis diebus feſtis inſerviant*.

Feli-

Felicem quoque ſuo conſilio eventum contigiſſe, aſſerit Epiſcopus, tum quia poſt translationem œconomia Seminarii ad meliorem ſtatum redacta eſt, tum quia ante translationem duo tantum aderant in Seminario Seminariſtæ & iidem hodie ſunt decem, & ne novitiatis inſimuletur, tria ſubnectit, primum eſt, quod R.P.D. Petrus Duzzina Delegatus Apoſtolicus, & Viſitator Generalis Diœceſis Melitenſis *anno* 1675. in actu viſitationis erigi mandavit Seminarium, vel in Civitate Vallettæ, vel in altera Victorioſa, & Viſitatoris decreta fuerunt anno 1577. approbata per Sacram Congregationem ſpecialiter deputatam. Secundum eſt, quod Epiſcopus Gargallus verbalem quidem fecit determinationem pro aperitione Seminarii in Civitate Notabili, ſed intentionem ſemper habuit pro eodem conſtituendo in Civitate Vallettæ, uti ex nonnullis circumſtantiis in ſcriptura Epiſcopi perlegendis deſumi prætenditur, & ſignanter ab Epiſtola R.P.D. Innocentii de Bubalo Inquiſitoris Melitenſis ſcripta *anno* 1597. ad Cardinalem Matthæium Præfectum Sacræ Congregationis Epiſcoporum, & Regularium, *e ſe bene è vero, che fu fatto il Decreto dell'Erezione del Seminario, non ſi venne però ad eſecuzione alcuna &c. nè meno ſtabilito il luogo ove debba eſſere il Seminario, poichè i Canonici lo vorrebbero alla Città Vecchia, ed il Decreto fatto da Monſignor Duzzina Viſitatore Apoſtolico ordina, che ſi facci nella Valletta.* E tertium tandem eſt, quod Epiſcopus Cocco Palmerius, qui circa annum 1703. Seminarium aperuit in Civitate Notabili, prætermiſſo quod id facere non poterat contra Decretum Viſitatoris Apoſtolici, ſi morte præventus non fuiſſet, illud tranſtuliſſet ad Civitatem Vallettæ, uti colligi prætenditur ex Teſtibus.

Jura circumferuntur; quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An ſit ſtandum, vel recedendum a deciſis in caſu &c.

In deciſis, & amplius.

ROMANA SEU JANUEN. LEGATI. Cum ſuper intelligentia celebris Legati relicti a clar.me. Marchione Vincentio Juſtiniano Pauperibus ſuæ Familiæ, aliqua adeſſet diſceptantia inter hanc S. Congregationem, & Rotæ Auditorium; Sacra hæc ceteroquin Congregatio, admittendos eſſe putabat ad Legati participationem Juſtinianos Chienſes, & Rotæ Auditorium in ea erat opinione, ut hi non poſſent niſi de quadam modica ſumma participare, & quod ad pingue Legatum non eſſent admittendi, niſi Juſtiniani Januenſes, deputata tandem fuit a ſa.me. Clemente Papa XI. particularis Congregatio compoſita ex nonnullis EE. PP. huic Sacræ Congregationi adſcripti, & ex nonnullis Sac. Rotæ Auditoribus, & me Secretario, prædictaque Congregatio Particularis *die* 13. *Septembris* 1720. plene auditis & diſcuſſis rationibus tum familiæ Juſtinianæ Januenſis, tum Juſtinianorum Chienſium, ſententiam tulit, in qua pronuntiavit, Juſtinianos Chienſes non commorantes in Inſula Chienſi, & probantes ſuam deſcendentiam a Familia Juſtinianorum Januæ, mediante deſcriptione vel propria, vel alicujus ex Progenitoribus in libro Aureo Reipublicæ eſſe admittendos ad participationem Legati Marchionis Vincentii, itaut modica illa annua ſumma ad quam ſolam Rota ſenſerat, eſſe vocatos Juſtinianos Chienſes, dicta ſit ſpectare debere ad Juſtinianos Chienſes, & in Inſula Chienſi degentes, & quod Juſtiniani Chienſes extra d. Inſulam degentes, & qui qualitates habebent ſupra recenſitas, excludi non deberent a participatione pinguis Legati *Seſſ. 22. cap. 6. de ref.*

relicti

relicti a Marchione Vincentio Pauperibus Familiæ Justinianæ, & hæc sententia fuit a Collitigantibus acceptata.

Post latam hanc senrentiam, cum Thomas, & Marietta de Justinianis, & Marianna, & Magdalena filiæ recursum habuissent ad Summum Pontificem ut admitterentur ad participationem Legati Marchionis Vincentii, & instantia ad hanc Sac. Congregationem remissa fuisset, scriptum fuit Eminentissimo Archiepiscopo Januensi pro Informatione, ut videlicet haberi posset notitia, an in facto subsisteret assertum Familiæ Justinianæ Januensis, quæ prætendebat, quod Justiniani Chienses admissi ad participationem Legati Marchionis Vincentii essent quatuordecim, & haberent scuta decem pro unoquoque quolibet mense, & quod e contra Justiniani Ianuenses essent septuaginta quatuor, & quod unusquisque ex eis non haberet ex multiplico quolibet anno nisi scuta novem, & obulos 96. Superventisque responsionibus, *die 7. Februarii* 1722. facta fuit Thomæ, & Mariettæ, & binis filiabus assignatio in totum scutorum quindecim quolibet mense.

Thomas, & Marietta nonnullorum annorum spatio assignamentum prædictum scutorum quindecim receperunt, sed cum aucta filiarum ætate prædicti Conjuges inierint consilium, eas collocandi in Monasterio S. Laurentii in Pane, & Perna, ut in ipso educarentur, ad quem effectum necessaria sunt menstrua scuta decem, & sic viderint pro sua substentatione nihil aliud superesse quam summam scutorum quinque, novum ad Summum Pontificem habuerunt recursum, pro summæ augmento, remissaque instantia ad hanc Sac, Congregationem, hæc audito Voto Eminentissimi Cardinalis Vicarii sub die 20. Ianuarii currentis anni respondit pro augmento quinque scutorum tantum pro singulis mensibus: sed instante Familia Iustiniana Ianuensi, cum nova fuerit concessa audientia unacum descriptione in Folio, disputandum occurrit in præsenti, *an sit standum vel recedendum a decisis.*

Familia Iustiniana Ianuensis in præterita propositione exagerabat, non posse esse locum alicui augmento, cum Thomas, & Marietta, & ipsorum Familia, hoc est Xaverius frater Thomæ, & binæ filiæ fœminæ, & bini filii masculi ejusdem Thomæ haberent annua scuta 410., cum ultra scuta 180. assignata, ab hac Sac. Congregat. Thomæ, & Mariettæ, & binis filiabus fœminis, ab hac Sac. Congregatione factum etiam fuerit aliud annuum assignamentum scutorum 98. Xaverio fratri Thomæ, & aliud annuorum scutorum 140. Pantalconi, & Francisco filiis ejusdem Thomæ, quando juxta relationem Cardinalis Archiepiscopi Ianuensis nulla adest in Civitate Ianuæ Familia Iustiniana, quæ participet de tertia parte conspicuæ summæ scutorum 410., ad quam Thomas, & Marietta, aliique prædicti unam Familiam constituentes Iustinianorum Chiensium, admissi sunt; eoque fortius sustinebat, esse non posse alicui augmento locum, ex quo memoratus Pantaleo filius Thomæ est inter Aulicos Eminentiss. D. mei Cardinalis Marefuschi, & habet menstrua scuta decem pro servitio, quod eidem Eminentissimo præstat; & quia in præterita propositione suppositum fuit a Iustinianis Chiensibus, quod Iustiniani Ianuenses ultra Legatum Marchionis Vincentii participarent de aliis subsidiis relictis a Sthephano Card. Benedicto, Iosepho, & Card. Vincentio de Iustinianis, in nova scriptura per manus circumferenda ostenditur, hæc alia subsidia esse parvi, aut nullius momenti, itaut de illis non sit habenda ulla consideratio ad effectum, de quo agitur.

Iustiniani e contra Chienses dicunt, de sua vocatione ad participationem Legati

gati Marchionis Vincentii non esse dubitandum, eamque ad mensuram, & tramites indigentiæ esse regulandam, & inperceptibile omnino esse, quod pater, & Mater,& duæ filiæ inter Moniales educandæ vivere valeant menstruo assignamento scutorum quindecim; Absque eo quod vis ulla fieri possint in participatione ejusdem Legati concessa Xaverio, Francisco, & Pantaleoni, uti supra dictum est,vel quia hi separatim vivunt a Thoma, & Marietta, vel quia quatenus insimul conviverent, summa annua scutorum 410. in septem personas divisa, est adeo tenuis, ut locum aperiat augmento retrahendo ex Legato Marchionis Vincentii.

Iura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

In decisis, & amplius.

LUNEN.SARZANEN. PRÆEMINENTIARUM. Præviis duabus Relationibus cl.me.Cardinalis Tanarii S.hæcCongregatio concessit,ut Ecclesia B. Mariæ Virginis de Populo existens in Terra Pontremoli Diœcesis Lunen.Sarzanen, & intra limites Parochialis Ecclesiæ S. Geminiani erigi posset in Collegiatam, sed retardata decretorum executione propter oppositiones excitatas a Capitulo Cathedralis Ecclesiæ Lunen.Sarzanen., item aRatiocinatoribus Comitatus, a Rectoribus Ecclesiarum Parochialium S.Columbani, S.Nicolai, & Sanctæ Christinæ, ab Archipresbytero Sanctorum Hippolyti, & Cassiani de Saliceto, a Parochianis S. Geminiani, & a Confratribus Confraternitatis in ea Ecclesia erectæ, necessarium fuit *die* 7. *Maji* 1718. proponere dubium,*An, & quomodo essent relaxanda Decreta edita die* 26. *Januarii*, *&* 19.*Julii super erectione Collegiatæ in OppidoPontremoli in casu&c.* & huic dubio responsum fuit *affirmative*, expressis nonnullis conditionibus, quæ non pertinent ad Causam præsentem, & de quarum executione nulla adest in præsenti dubitatio. *Sess.24. c.12. de Ref.*

Quando Causa hæc anno 1718. proposita fuit, exhibita fuerunt in Summario Informantis pro Erectione Collegiatæ folia oppositionum tum Archipresteri Sanctorum Hippoliti, & Cassiani, tum cæterorum Parochorum; cumque idem Informans ostenderit, nonnullas oppositiones utpote connexas cum erectione Collegiatæ non esse habendas in consideratione, cum gratia Erectionis ex sui natura sit præjudicialis, & statim ac aliqua Ecclesia erecta est in Collegiatam, eidem competant nonnullæ prærogativæ, quæ antecedenter non competebant, & quæ forte ante erectionem ad alias pertinebant Ecclesias, *juxta Dec*,1445. *coram Seraphino*, hac de causa responsum fuit pro erectione Collegiatæ, non obstantibus foliis prædictis.

Folia eadem in præsenti propositione ab eodem Informante iterum exhibentur, cumque unum ex eis pertineat ad oppositionesArchipresbyteri Sanctorum Hippolyti, & Cassiani, & aliud ad alios Rectores Ecclesiarum Parochialium, agitur in præsenti tantum de oppositionibus a dictoArchipresbytero excitatis, & de aliis suis loco, & tempore tractabitur; Quocirca ex juribus circumferendis dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An post erectam Ecclesiam S. Mariæ de Populo in Collegiatam competat Archipresbytero Sanctorum Hippolyti, & Cassiani de SalicetoJus canendi Missam in d. Ecclesia Collegiata die festo Sanctissimi Corporis Christi.*

II. *An Processio d. die facienda cum Venerabili competat d.Archipresbytero*

ro illam inchobando a d. Ecclesia Collegiata, vel ab alia Ecclesia intus Oppidum Pontremoli privative ad dictum Præpositum, & Capitulum dictæ Collegiatæ, sive potius jus faciendi dictam processionem prælative pertineat ad eundem Præpositum, & Capitulum respectu dicti Archipresbyteri, & aliorum Parochorum dicti Opidi.

III. *An idem Præpositus Collegiatæ teneatur recipere Olea Sacra e manibus dicti Archipresbyteri Sanctorum Hippolyti, & Cassiani, seu potius iste teneatur illa recipere per manus dicti Præpositi.*

IV. *An Præpositus prædictus, & Capitulum teneantur processionaliter quotannis in Vigilia Ascensionis Domni Nostri adire, & visitare dictam Ecclesiam Sanctorum Hippolyti, & Cassiani in casu &c.*

Ad Primum negative. Ad secundum negative quoad primam partem, & affirmative quoad secundam. Ad tertium negative ad utramque partem. Ad quartum affirmative ratione piæ Consuetudinis tantum.

Sess.24. c.10. de ref.

PISTORIEN., ET PRATEN. Cum Præpositi Pratenses tam vigore Privilegiorum, quam in sequelam antiquissimæ consuetudinis jurisdictionem Ordinariam, & quasi Episcopalem exercerent, & Episcopi Pistorienses id eis non licere contenderent, ad effectum sedandi hasce controversias, sias, post rem mature discussam in Sacra Congregatione rebus Consistorialibus præposita, edita tandem fuit anno 1553. Bulla, in qua Pratensis Ecclesia in Cathedralem erecta fuit, eademque Pistoriensi æqua principaliter unita, itaut unus, idemque Episcopus utramque regere, & guber, nare deberet, quemadmodum desumitur ex tenore Bullæ apud Ughellium *in Italia Sacra tom.3. ultimæ editionis pag* 326., & in hac eadem Bulla statuti fuerunt fines novæ Diœcesis Pratensis, quemadmodum colligitur ex ejus verbis, quæ fuerunt ab Ughellio omissa, & sunt hæc, quæ sequuntur, *nec non iidem Ecclesiæ Pratensi sic in Cathedralem erectæ pro Civitate, & Diœcesi ipsum Oppidum Prati, homines habitatores, & incolas pro Populo, & Vassallos pro Vassallis, & pro Capitulo, & Clero Capitulum, & Clerum suppressæ Collegiatæ Ecclesiæ hujusmodi, dicta auctoritate concedimus, & assignamus.*

Post erectam Ecclesiam Pratensem in Cathedralem, & ejus unionem factam Ecclesiæ Pistoriensi, nonnullæ exortæ sunt controversiæ inter Capitulum Pistoriense; cumque ad amputandas quascumque dissensiones hæc eadem Capitula operæ pretium esse existimassent compromissum facere in Persona præsentis Episcopi Pistoriensis, & Pratensis, Sac. hæc Congregatio *die* 8. *Martii* 1619. compomissum approbavit, ea tamen superaddita conditione, quod minuta Laudi ante promulgationem transmitteretur, ut de ejus justitia judicium ferri posset, prolatoque per Episcopum Laudo, eodemque ad Sacram hanc Congregationem transmisso, cum *die* 2. *Augusti* 1721. proprositum fuisset Dubium, *An Laudum esset approbandum*, responsum fuit ad Dominum Secretarium juxta mentem, uti desumitur ex folio dictæ Congregationis benigne, quatenus opus sit, reassummendo.

Deveniendo ad explicationem mentis Sac. Congregationis, ea fuit, quod licet Laudum ab Episcopo prolatum bonis rationibus innixum esse videretur, & signanter cum editum fuisset juxta normam insinuatam in suffragio

pro veritate exarato a clar. mem. Cardinali Sperellio, dum Advocati munere in Urbe fungebatur, opportunum tamen, & necessarium esse videbatur ante Laudi approbationem nonnulla explanare; cum etenim adsint in Civitate Prati tres Ecclesiæ Parochiales, illa videlicet Cathedralis, & altera Sanctissimæ Trinitatis, & alia S. Marci, quæ extenduntur extra Muros Civitatis Prati, & extra hos eosdem muros Populum habent sibi subjectum, & tam in voto clar. mem. Cardinalis Sperelli, quam in Laudo præsentis Episcopi dictum fuerit, Populum harum Parochiarum licet revera degentem in Diœcesi Pistoriensi, subesse debere Episcopo Pratensi quoad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem tantum, & Parochos in cura Animarum, & Sacramentorum administratione quoad hunc Populum delinquentes puniri, & corrigi debere ab Episcopo Pratensi, plura, & plura supererant discutienda, an videlicet ad Pratensem, vel ad Pistoriensem Ordinarium pertineret examen quoad status liberos eorum Parochianorum, qui degunt extra Civitatem Pratensem, & qui subduntur Parochiis in Civitate existentibus, ad quem pariter ex dictis Ordinariis pertineret executio dispensationum Matrimonialium, cognitio de Matrimonialibus causis, judicandi facultas in causis dependentibus a cura Animarum, aut a jure Parochiali, puta si ageretur de puniendis Concubinariis, vel de Quarta funerali, & consimilibus rebus; quæ omnia, & singula videbantur explanatione, & decisione digna, antequam Laudum approbaretur.

Cohærenter ad mentem S. Congregationis novæ datæ fuerunt litteræ ad Episcopum, qui fuit in sensu, quod omnia prædicta spectarent ad Episcopum Pistoriensem, ex quo potissimum jus Episcopi Pratensis quoad Populum degentem extra muros Civitatis Prati, & subjectum Parochiis in Civitate Pratensi existentibus, erat restrictum ad curam Animarum, salva in reliquis jurisdictione Episcopi Pistoriensis super eundem Populum, utpote in sua Diœcesi habitantem, cumque in Congregatione habita die 2. Octobris 1721. propositum fuisset sequens dubium *An, & quomodo Laudum sit approbandum in casu*, Sac. Congregatio Laudum approbavit, & quoad declarationem prædictorum actuum rescripsit, quod haberetur recursus in casibus particularibus, concordatisque in sequelam hujus rescripti quinque Dubiis, quæ ad calcem Restrictus referuntur, Capitulum Pistoriense prætendit, exercitium actuum in dictis dubiis comprehensorum pertinere ad Episcopum Pistoriensem, & Capitulum Pratense asserit, illud spectare ad Episcopum Pratensem.

Fundamentum Capituli Pistoriensis consistit in hoc, quod Territorium, in quo degit Populus subjectus Parochiis degentibus in Civitate Pratensi, est de Diœcesi Pistoriensi, cum Diœcesis Pratensis restringatur ad muros Civitatis, & Populus, de quo nunc agitur sit extra dictos muros, quo facti principio admisso, infert, actus omnes, de quibus in dubiis, fieri debere a Curia Pistoriensi, cum ad jurisdictionem, & dignitatem Episcopalem pertineant, nec unquam referri possint ad lineam illorum actuum, qui principaliter diriguntur ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem, quique soli in Laudo jam approbato sunt reservati Episcopo Pratensi.

E contra Capitulum Pratense sustinet, actus, de quibus in dubiis, a Curia Pratensi esse explicandos, eo præcipue sub obtentu, quod sicuti reservatum est Episcopo Pratensi jus approbandi, & instituendi Parochos, eos-

 dem-

demque puniendi, quoties delinquunt in administratione curæ Animarum & sicuti Episcopo Pratensi reservata sunt ea, quæ curam Animarum respiciunt, & Sacramentorum administrationem, quoad Populum subjectum Parochiis in Civitate existentibus, licet extra muros Civitatis habitantem, sic enim Curiæ Pratensi censenda erit reservata explicatio actuum, de quibus in dubiis, utpote virtualiter comprehensorum sub Animarum cura, & Sacramentorum administratione, & facultate Parochos puniendi in dictis rebus delinquentes.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An examen testium, executio dispensationum, & reliqua, quæ concernunt causas matrimoniales quoad loca, & personas, de quibus agitur, spectent privative ad Curiam Episcopalem Pistorien., vel Praten. in casu &c,*

II. *An causæ super Quarta funeralium, & decimarum quoad eadem loca, & personas spectent ad Curiam Episcopalem Pistorien. sive potius Praten.*

III. *An causæ super punitione Concubinariorum, & delinquentium in rebus Fidei, & similium, prout etiam super illorum excommunicatione, & respective reconciliatione quoad eadem loca, & personas spectent privative ad Curiam Pistorien., sive potius Praten.*

IV. *An approbatio Confessariorum pro audiendis confessionibus in prædictis locis de quibus agitur, spectet ad Episcopum uti Episcopum Pistoriensem, sive potius Praten.*

V. *An Ordinantio Clericorum in prædictis locis spectet ad Episcopum, uti Episcopum Pistorien., vel potius uti Episcopum Praten.*

Reproponatur Causa super approbatione Laudi.

Sess.24.c.16. de Ref.

CIVITATEN. VICARIATUS. Quando Ecclesia Suffraganea caret Capitulo, electio Vicarii Capitularis pertinet ad Metropolitanum, juxta resolutionem hujus Sac. Congregationis *super dubio administrationis Ecclesiarum 28. Aug. 1683. lib. 33. decret. pag. 271.* ibi, *quæritur primo, an vacante Ecclesia suffraganea Capitulo carente, illius administratio, & Vicarii, Sede vacante, deputatio, spectet ad Metropolitanum, & quatenus Metropolitana Ecclesia Pastore careat.*

Secundo, an spectet ad Capitulum ejusdem Ecclesiæ Metropolitanæ, vel potius ad antiquiorem suffraganeum Episcopum.

Sacra &c. ad primum respondit affirmative, ad secundum spectare ad Capitulum Metropolitanæ; excitataque ab Episcopo Ologherensi controversia super justitia dicti responsi, sub obtentu potissimum, quod concurrente inveterata consuetudine, necnon Concilii Provincialis Constitutione, ad se tamqam ad antiquiorem Suffraganeum pertinebat jus deputandi Vicarium Capitularem, vacante Ecclesia, quæ Capitulo carebat, Sacra Congregatio stetit in decisis, uti colligitur ex *Rescripto edito die* 14. *Aprilis* 1685. *lib.35. Decret. pag.* 190.

Ad tramites eorum, quæ hucusque dicta sunt, cum tempore Julii Papæ II. facta fuerit unio duarum Diœcesum Ampurien., & Civitaten, & destructa subinde Urbe Civitaten. itaut solum in Oppido de Tempio remanserit Capitulum cujusdam Ecclesiæ Collegiatæ, resolutum fuit, quod in casu vacationis jus deputandi Vicarium Capitularem spectaret ad Metropolitanum Turritanum, & de facto cum anno 1717. ex hac vita migrasset Episcopus prædictarum Diœcesum Ampurien., & Civitaten. facta est a Metropolitano

no Turritano deputatio in VicariumCapitularem Diœcesis Civitaten. quidam Sacerdos Petrus Gabriel Doctor in utroque jure, & Decanus, & prima Dignitas Ecclesiæ Oppidi de Tempio.

Sacerdos in VicariumCapitularem electus munus sibi commissum per spatium fere trium annorum pacifice exercuit, sed cum Metropolitanus, qui eum elegerat, subinde mortuus fuerit, & in Vicarium Capitularem Metropolitanæ electus fuerit Decanus Gavinus Delyperi, hic devenit ad remotionem Sacerdotis a Metropolitano electi ab Officio Vicarii Capitularis Civitaten., & Vicariatum contulit Gavino Pes Valentino simplici Presbytero, qua stante nova deputatione, exorta est inter Gabrielem, & Gavinum Valentinum controversia, pro cujus definitione subscriptum fuit dubium ad calcem restrictus referendum.

Quæ sint jura Valentini ignoro, cum ad me delata non fuerint, licet sæpius ejus Procurator fuerit citatus, sed in eo quod attinet ad Sacerdotem Gabrielem, plura ab ipso deducuntur in scriptura per manus circumferenda, & signanter, quod ipse sine ulla causa fuit remotus a Vicariatu, uti colligitur ex Epistola ipsius Vicarii removentis, ibi, *essendo in mio arbitrio, e volontà il rimovere V.S. da Vicario, e deputare un' altro trovandomi eletto benche indegno nella carica di Vicario, Sede vacante di questa Diocesi Turritana, senza che in ciò habbia preteso offenderlo in cosa alcuna, mi è parso conveniente alla mia libera volontà rimoverlo, e deputare per Vicario, Sede vacante Civitaten. il molto Rev. Nobile Don Gavino Pes Valentino*; Quando Vicarius Capitularis amoveri non potest sine justa causa, juxta decreta Sacrarum Congregationum apud *Monacell. in formul. legal. par.1. tit.1. formul 2. n.14.*

Absque eo quod quidquam relevet responsio, quod hæc procedunt in Vicario electo a Capitulo, & non in Vicario electo a Metropolitano, tum quia distinctio hæc innititur cuidam Decreto hujus Sacræ Congreg., quod ab Auctoribus allegatur, sed in regestis non reperitur, tum quia una, eademque urget ratio, dedecoris videlicet sine causa non inferendi Vicario, sive hic sit electus a Capitulo, sive a Metropolitano.

Dignabuntur itaque EE. VV. decernere.

An remotio Rev. D. Decani Petri Gabriel a Vicariatu Civitaten, & deputatio respective R. D. Gavini Pes Valentini facta per R. D. Decanum Delyperi sustineatur, sive potius D. de Gabriel sit reintegrandus in casu &c.

Ad primam dubii partem negative, ad secundam affirmative.

VIENNEN. JURIUM PAROCHIALIUM. Theutonicorũ Equitum Ordo habet in Civitate Viennensi Commendam, quæ nunc obtinetur a Comite Guidone a Starembergh. Mareschallo Sacræ Cæsareæ Majestatis: Hujus Commendæ redditus consistunt in locatione amplæ Domus, quæ pro magna parte habitatur a Commendatariis, & eorum familia, & pro alia parte locari consuevit, & sub ipsa Domo reperitur Ecclesia, quæ a moderno Commendatario fuit mirifice instructa; Cumque inter Parochum S. Stephani, in cujus Parochia Commenda sita est, & Commendatarium exortæ fuerint controversiæ circa jus administrandi Sacramenta, & alia jura Parochialia exercenda intra d. Commendæ septa, deventum fuit ad dubiorum subscriptionem, quæ ad calcem Restrictus referuntur. *Sess.24.c.11. de Ref.*

Ab Ordinaria jurisdictione excipiuntur ii, qui Militiis etiam S. Joannis Hierosolymitani, de cujus privilegiis ordo Theutonicorum amplissime participat, actu inserviunt, & intra eorum Septa, ac Domus resident, & sub eorum obedientia vivunt, sive ii, qui legitime, & secundum regulam dictarnm Militiarum professionem fecerint, de qua Ordinario constare debet. juxta *sess.24. cap.11. de ref.*, quæ dicta tria requisita copulative concurrere debent juxta *Constit.67. Gregorii XIII. bull. to.2.*

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An, & cui competat jus administrandi Sacramenta, & alia jura Parochialia exercendi in domo, & intra septa Commendæ Sac. Ordinis Theutonici Civitatis Viennen., tam quoad familiam Commendatarii, quam quoad Subditos, Vassallos, & Colonos Commendæ, & alios Inquilinos ejusdem domus in casu &c. & quatenus affirmative respectu Parochi quoad mere Inquilinos.*

II. *An Parochus teneatur petere licentiam a Commendatario pro tempore ad effectum ingrediendi d. Domum, & septa Commendæ, ibique administrandi eisdem Inquilinis Sacramenta, ac alia jura Parochialia exercendi in casu etc.*

Dilata, & proponatur in prima post proximam.

Sess.24.c.1. de Ref. mat. SALERNITANA SPONSALIUM. Vitus Antonius Fortunatus Patruus Beatricis Fortunatæ anno 1720. promisit eam tradere in uxorem Salvatori calce cum dote ducator. 1500: , eidemque ad computum dotis dedit ducata 700., sed cum sponsalia hæc fuissent contracta absente Beatrice, exortaque circa eadem controversia, Vicarius Generalis Salernitanus mulieris voluntatem explorasset, tandem compilato processu ad Sententiam deventum fuit, in qua idem Vicarius dixit, Beatricem non esse cogendam ad contrahendum matrimonium cum Salvatore, sed bene posse a sponsalibus resilire suo nomine a Patruo factis, delataque ad hanc Sacram Congregationem ab hac Sententia appellatione, tria proponuntur dubia disputanda, quorum alterum respicit sponsalium validitatem, alterum facultatem resiliendi a Capitulis matrimonialibus, & alterum denique restitutionem ducatorum septingentorum in causam dotis receptorum, uti supra dictum est.

Beatrix autem contendit, sponsalia valida non fuisse, cum fuerint a Patruo contracta se absente, & ignorante, nec unquam a se fuerint ratificata, juxta *Text in cap. unico §. Porro de desponsatione Impuberum in 6.*; non urgente quadam acceptatione muneris aureæ catenæ, & Crucis adamantibus ornatæ, cum hæc non sibi, sed Theresiæ Sorori fuerint consignata, & per ejus manus recepta, non sponte, sed quasi per quamdam stratagemmatis speciem, in quo rerum statu ait, non posse ex muneris acceptatione inferri ad ratificationem sponsalium.

Addit ex alio capite, sponsalia invalida fuisse, ex quo videlicet ipsa est in quarto, & quinto gradu consanguinitatis conjuncta cum Salvatore, & quamvis de jure communi nulla dispensatio in hoc casu esset necessaria, cum tamen in Diœcesi Salernitana vigeat consuetudo, ut conjuncti quarto, & quinto consanguinitatis gradu, si volunt inter se matrimonium contrahere, petant ab Episcopo dispensationem, circumstantia hæc operatur, ut sponsalia contracta ante dictam dispensationem, nulla sint, etiamsi fuissent contracta sub conditione dispensationis obtinendæ, juxta firmata per *Card. de Luca de matr. discurs.7.n.4.*

Hæc

Hæc ſunt, quæ a Beatrice afferuntur pro nullitate ſponſalium, at quatenus eadem valida eſſent, ipſa contendit, ſeſemper ab illis poſſe reſilire, tum quia Salvator eſt debitis involutus, quæ circumſtantia antea ignorabatur, tum quia ſupervenerunt diſſenſiones inter ſuos conſanguineos, & prædictum Salvatorem, & tandem quia Beatrix proteſtata eſt, & proteſtatur, ſe nec poſſe, nec velle cum eo contrahere Matrimonium, ex quo Animæ ſuæ periculum timet, & quando legitimæ cauſæ concurrunt, ſponſalia etiam licite contracta diſſolvuntur, & in eo, quod attinet ad reſtitutionem ducatorum ſeptingentorum, cum de eorum conſignatione conſtet, inquit, nullam eſſe quoad ipſorum reſtitutionem in hypotheſi nullitatis ſponſalium, vel diſſolutionis eorumdem, difficultatem.

Jura circumferuntur; quocirca dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An conſtet de validitate ſponſalium in caſu &c.*, & quatenus affirmative.

II. *An Beatrix Fortunata ſit cogenda ad matrimonium contrahendum cum Salvatore Calce, vel potius valeat a Capitulis matrimonialibus ejus nomine factis reſilire.*

III. *An dictus Salvator teneatur reſtituere dictos ducatos 700. habitos in cauſam dotis pro dicto Matrimonio in caſu &c.*

Non propoſita.

Die 23. Junii 1725.

IGILIEN. MATRIMONII. Agitur de matrimonio contracto inter Marcum Brunum, & Joannam Soldani, & quæritur, an illud ſit nullum, necne. *Seſſ. 24. c. 1. de Ref. matr.*

Porro ex atteſtatione extrajudiciali, & formali examine Abbatis Oratii Borelli, qui tanquam Parochus dicto præſtitit aſſiſtentiam Matrimonio, & ex teſtibus matrimonialibus, & aliis probationibus fuſe legendis in Summario Marci hæc habentur.

Primo, quod ipſe Parochus, dum erat in publica Civitatis Vigilien. Platea, vocatus fuit a Nicolao Soldano ſub obtentu, quod ejus Pater, qui è Fabrica quadam cecidiſſe dicebatur, Confeſſionem Sacramentalem, inſtante mortis periculo, facere volebat.

Secundo, quod Domum, ad quam vocatus fuerat, ingreſſus, invenit Nicolai fratres armis ſtipatos, & in quodam obſcuro cubiculo Marcum Brunum vulneratum, & ſanguine undique manante conſperſum.

Tertio, quod Marco Bruno implorante Parochi auxilium, & exponente, ſe fuiſſe injuſte vulneribus confoſſum, Nicolaus ipſi Parocho demandavit, ut Marcum cum Joanna ſua ſorore matrimonio conjungeret.

Quarto, quod Marco adverſus hoc Matrimonium fortiter reclamante, & ſæpe Parochum interrogante, an eſſet, necne futurum validum, ſi illud in eo ſtatu contraheretur, res eo devenit, ut Parochus memoratus, inſtante mortis periculo, ab ipſo obtinuerit, ut ſacramentaliter confiteretur.

Quinto

Quinto, quod expleta confessione Marcum matrimonio conjuxit cum Joanna coram tribus ejusdem Fratribus, & tribus mulieribus in eodem cubiculo existentibus.

Sexto, quod excitata a Fratribus Joannæ quæstione, an propter interessentiam testium consanguineorum dubitari posset de validitate Matrimonii, eorum opera vocati fuerunt bini Sacerdotes, coram quibus Marcus coactus fuit, & etiam coram Parocho iterum matrimonium cum Joanna contrahere.

Ad horum omnium comprobationem afferuntur depositiones Medici, & Chirurghi, qui de multiplicitate vulnerum, & quidem mortalium Marco Bruno illatorum plenum testimonium reddiderunt, & aliorum, qui testati sunt, Fratres de Soldanis, & eorum etiam Mulieres, secuto facto statim ad Ecclesiam confugisse, & ab his omnibus, aliisque pluribus in scriptura, & Summario legendis infert Marcus, Matrimonium a se contractum cum Joanna nullum esse, utpote contractum propter vim, & metum cadentem in constantem Virum.

Et quia idem Marcus nonnulla prævidet sibi a Joanna opponenda, primo videlicet, quod ejus domum fuerat ingressus, ut secum copulam haberet, & quod a suis Fratribus pro vindicanda injuria percussus, obtulerit se eam in Uxorem ducturum, & secundo, quod ante matrimonium contractum fuerat ab ipso stuprum passa sub spe legitimi Conjugii, & tertio demum, quod post contractum matrimonium ad ejus domum iterum accessit, plura in facto, & in jure deducit ad hæc objecta de medio tollenda.

Et in eo quidem, quod attinet ad factum, memoratas omnes circumstantias inquit, inniti nonnullorum Testium assertioni, qui magnas patiuntur in personis, & in dictis exceptiones in ejus scriptura fuse legendas.

Et in eo, quod spectat ad jus, quidquid sit de quæstione speculativa, quæ promovetur a Doctoribus adornatum *Textus in cap. veniens il secondo de sponsalibus*, an videlicet valeat Matrimonium ab eo contractum, qui a consanguineis mulieris deprehensus se eam obtulit in Uxorem ducturum, ut minas mortis evaderet, sibi illatas non ad præcisum finem, ut matrimonium contraheretur, sed ad effectum injuriam ulciscendi, inquit, in praxi, & in foro fori Matrimonia hæc nullitatis vitio laborare, statim ac constat, fuisse contracta post metum ab armatis illatum, & eo fortius post mortalia vulnera inflicta, uti ad rem bene ponderant *Sperell. dec.6. n.10. Raynald. in supplem. ad cap.23. supplet.5. nu. 55. & seqq.* Suppositum quoque antecedens stuprum sustinet in jure non relevare etiamsi Matrimonii promissio accessisset, cum attenta disparitate inter se, & Joannam tam ratione natalium, quam ex causa divitiarum, potuisset ipsa juxta communem Doctorum assertionem bene cognoscere promissionem Matrimonii factam fuisse, ut stuprum extorqueret, & sine animo eam exequendi, *Sanchez de matrimon. lib.1. disput.10. qu.1. num.5.*, & loquendo demum de novo ad Domum accessu post contractum Matrimonium, concludit eum in puncto juris nullam constituere relevantiam; supposito quippe metu, & quod matrimonium contractum fuerit dependenter a metu cadentem in constantem virum, subsequens cohabitatio illud validum efficere non potest, nisi novus accedat consensus, adhibita forma a Concilio Trid. præscripta, juxta resolutionem hujus Sac. Congregationis *in Hispalen. 20. Junii 1609. lib.11. decret.fol.58. a tergo* ibi, *Sacra &c. sæpius respondit hodie post Trid. Concilium matrimonium metu contractum, & purgato metu per cohabitationem*

nem cum carnali copula, aliosque actus non convalidari, nisi iterum contrahatur adhibita rursus ejusdem Concilii forma, & juxta aliam resolutionem *in Constantinopolitana 2. Dec. 1634., & 16. Dec. ejusdem anni, uti habetur lib. 15. decret. fol. 130., & fol. 140. a tergo*.

Quæ alia esse possint jura Joannæ ignoro, cum ejus scripturæ ad me delatæ non fuerint, & sic nihil aliud superest, quam ut visis videndis dignentur EE. VV. decernere.

An constet de nullitate matrimonii in casu &c.

Proponatur in prima etiam unica, & distribuantur scripturæ omnibus Eminentissimis.

NEAPOLITANA. Causa hæc inter Candidam Carolam, & Albicinum Callistum fuit proposita in Congregatione habita *die 24. Martii currentis anni 1725.* cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi, cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, sed dictum, quod audiretur Eminentissimus Archiepiscopus, & ejusdem informatio supervenerit, dignabuntur EE. VV. decernere. *Sess. 24. c. 1. de Ref. matr.*

An constet de sponsalibus in casu &c.

Negative, & amplius.

BITUNTINA SPONSALIUM. Dominicus Jannonus prætendit, non constare de sponsalibus a se initis cum Theresia Visconti, & quatenus de sponsalibus constaret se cogi non posse ad ham in uxorem ducendam: *Sess. 24. c. 1. de Ref. mat.*

Prætendit autem Dominicus, non constare de dictis sponsalibus licet exaraverit schedulam cum promissione futuri matrimonii, cum inductus fuerit ad eam scribendam hortante Theresia, quæ eam requisivit cum protestatione, quod eadem uti nolebat ad effectum ineundi matrimonii, cum bene sciret magnam natalium, & divitiarum disparitatem intercedentem inter se, & dictum Dominicum, sed tantum, ut cum eo è fenestra libere loqui posset, uti colligitur ex ipsius Theresiæ epistola præambula ad memoratam Dominici scripturam: *Mi faccia V. S. il favore di fare il biglietto di promettermi essere mio sposo, non per altro fine, che mi proibiscono di parlare dalla finestra con V. S., perche non credono esser discorsi leciti, ed io per non esser tormentata dico, che mai mi parla di cose male, ne ci sono passate per la mente, come è la pura verità, sicche per questo solo fine favorisca mandarmi il biglietto, e non per altro, non potendo havere una tal pretensione non essendo sua pari, tanto piu che non è succeduto tra noi nessun male, promettendo con giuramento non servirmi mai ne di questo, ne d' ogn' altro suo biglietto, o promessa, restando V. S. libero d' accasarsi con chi vorrà, e piacerà.*

Prætendit deinde idem Dominicus, quod quatenus constaret de sponsalibus, nunquam ipse cogi posset ad contrahendum matrimonium, tum propter magnam disparitatem natalium, & divitiarum, tum propter indignationem

nem Parentum, & Consanguineorum, & demum propter mala, quæ in Civitate sequerentur, si hoc matrimonium contraheretur.

Jura circumferuntur, unde onus erit EE. VV. decernere.

I. *An constet de sponsalibus*, & quatenus affirmative.

II. *An Jannonus sit cogendus ad contrahendum matrimonium in casu &c.*

Dilata, & proponatur in prima post proximam etiam unica.

Sess. 13. c. 3. de Ref.

RATISBONEN. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 24. Martii 1725., nec ulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod eadem proponeretur in ultima mensis Maii etiam unica. Ad tramites itaque hujus rescripti dignabuntur EE. VV. dictæ Congregationis folium reassumere, & sequenti dubio respondere.

An suspensio ab exercitio Parochialis Lindckurchen. sustineatur in casu &c.

Dilata, & proponatur in prima post proximam etiam unica.

Sess. 7. c. 7. de Ref.

NEOCASTREN. PAROCHIALIS. Cum Episcopus Neocastren. faciendo suæ Diœcesis visitationem anno 1720. reperisset in Oppido S. Blasii animarum curam exerceri sex mensibus a quodam Sacerdote sub nomine Archipresbyteri, & sex aliis mensibus anni a Sacerdote sub nomine Cappellani, & ad nutum amovibili, quique eligebatur a Thesaurario Ecclesiæ Cathedralis, cujus dignitati Parochia dicebatur unita, quique in casu electionis rem sic gerebat, ut per publicas schedulas invitaret Sacerdotes, qui titulo Cappellanorum curam Animarum exercere intendebant, eamque deinde conferret illi, qui se offerebat ad eam assumendam minori stipendio, decretum edidit, in quo præcepit, ut loco Cappellani Vicarius perpetuus imposterum eligeretur.

Exorta ab hoc Decreto controversia, eademque ad hanc Sacram Congreg. delata, rescriptum fuit die 19. Augusti 1724. quod Episcopus præfigeret terminum Capitulo ad sua jura deducenda in Sacra Congregatione, cumque Capitulum liti cessisset, responsum fuit *die 20. Januarii currentis anni* pro observantia decreti ab Episcopo editi super erectione Vicariæ perpetuæ.

Edito decreto, Thesaurarius comparuit, eidemque se opposuit, itaut ipso instante opus fuerit devenire ad subscriptionem dubiorum, quæ ad calcem Restrictus referuntur.

Quæ sint Thesaurarii jura ignoro, cum sæpius fuerint petita, & nunquam delata. In eo autem, quod attinet ad jura Episcopalia, contendit Promothor Fiscalis, non constare de unione portionis Ecclesiæ Parochialis Dignitati Thesaureatus, cum instrumentum unionis non afferatur, nec concurrat immemorabilis, aut Quadragenaria cum titulo.

Addit idem Promothor, quod in hypothesi, in qua constaret de unione, semper nihilominus sussisteret Decretum Episcopi super deputatione Vicarii perpetui juxta *cap. 7. sess. 7. de reform.* ibi, *ut per idoneos Vicarios, etiam perpetuos*, & conferunt late deducta per *Fagnan. in cap. ex parte n. 9., & seqq. de offic. Vicarii, & per Monacell. in formul. legal. pract. to. 4. pag. 54. n. 172. & seqq.*

Jura circumferuntur, unde onus erit EE. VV. decernere.

I. *An constet de unione portionis Ecclesiæ Parochialis S. Pancratii* Oppidi *S. Blasii Digni-*

Dignitatis Thesaureriatus Ecclesiæ Cathedralis Neocastren., & quatenus affirmative.

II. *An Decretum Episcopi super erectione Vicariæ perpetuæ in d. Ecclesia Parochiali sustineatur in casu, & quatenus negative.*

III. *An & quomodo sit providendum in casu &c.*

Ad primum dilata, & coadjuventur probationes, & scribatur juxta instructionem. Ad secundum negative. Ad tertium Episcopus per modum provisionis mandet, ut Archipresbyter per totum annum exerceat curam animarum, & deputet Cappellanum Coadiutorem cum salario ab eodem Episcopo statuendo sumptibus Thesaurarii.

ATRIEN. Michael Græcus Terræ Silvi Diœcesis Atrien., post completum studiorum curriculum, a suo recepit Ordinario primam Tonsuram & quatuor Ordines Minores; cumque spatio novem annorum in eo statu permanserit, cupieritque ad Sacros Ordines ascendere, & id obtinere non potuerit propter defectum Beneficii, & Patrimonii, ad nuptias carnales convolavit, & mercatorem agere cæpit, sed adversantem sibi passus fortunam, post nonulla contracta debita, ut se ab imminenti carceratione liberaret, cessit bonis in Curia Laicali Neapolitana anno 1721., & sic quæcumque sua bona Creditoribus dimisit. *Sess. 21. c. 2. de Ref.*

Anno 1722. Uxor Michaelis mortua est, superstitibus duobus liberis; cumque predictus Michael prævio decreto, & Episcopi permissione Clericalem habitum reassumpserit, & a quodam Pio Benefactore sufficientis Patrimonii constitutionem reportaverit, ut ad ejus titulum ad Sacros Ordines ascendere posset, suas Episcopo exibuit preces pro Sacrorum Ordinum collatione, & Episcopo excipiente, se dubitare, an ipse propter infamiam ex cessione bonorum resultantem irregularis effectus esset, quædam ab eodem Michaele modestæ quærelæ adversus Episcopi dubitationem Summo Pontifici in supplici libello expositæ fuerunt, qui proinde earum examen ad hanc Sacram Congregationem pro voto remisit.

Juxta morem scriptum fuit Episcopo pro informatione, qui omnia confirmavit, quæ in superioribus relata fuerunt, addiditque, se oraculum expectare hujus Sacræ Congregationis super scrupulo, qui sibi exortus est occasionæ petitæ a Michele promotionis ad Sacros Ordines, licet admittat, cessionem bonorum fuisse absque ignominia, & absque eo, quod cedens pileum viridem deportaverit, aut aliud ignominiæ indicium.

Pro Michaele facit dissertus *Textus in leg. Debitores, Cod. de quibus causis infamia irrogatur*, ibi, *debitores, qui bonis cesserint, licet ex ea causa bona eorum venierint, infames non fiunt*, ubi *Baldus* ait *nota, quod cedens bonis non est infamis, licet in quibusdam locis ligetur ad columnam*, & sequitur *Scannarol. de Visitat. Carcerat. cap. 9. ante num. 9. fol. 522.*

Idque si absolute, & simpliciter procedit, a fortiori videtur procedere debere in hypothesi presenti, in qua cessio facta supponitur absque ulla nota ignominiosa, juxta praxim Regni Neapolitani, uti testantur *Muscatel. in praxi Magnæ Curiæ Vicariæ super gloss. detinebitur n. 78. & 79. Rovit. super pragmatica de Cessione Bonorum 3. n. 7.*, unde communiter dicunt doctores,

quod qui cesserunt Bonis possunt ad Ordines promoveri, dummodo cessio non cedat in dedecus Ecclesiæ, quemadmodum concordantibus allegatis, prosequuntur *Sairus de censuris lib. 5. cap.* 14. *num.* 11. *Castropal. oper. moral. tom. 6. de censuris disputat. 6. puncto* 13. *num.* 10.

Absque eo quod quidquam relevet, quod hucusque deducta pertinent ad infamiam Juris, & non ad infamiam facti; quandoquidem infamia hæc facti, quæ ortum habet ab hominum opinione, non constituit aliquem irregularem, itaut in ejus sequelam ascendere non valeat ad Sacros ordines, ut in durioribus terminis cessionis ignominiosæ bonorum argumentatur *Diana in edit. coord. tom.* 5. *tract.* 5. *resolut.* 58. *sub n.* 4. ibi, *nec obstat, quod tales infames existimantur, nam ex opinione hominum non potest irregularitas induci, alioquin etiam Viri Nobiles recusantes acceptare duellum essent arcendi a Sacris Ordinibus tamquam Irr egulares, ut plurimum, vel qui invenit sororem cum Amasio, & injuriam condonavit, non posset Ordinibus initiari. Igitur infamiam inflictam a legibus, & non ex existimatione hominum dicendum est, irregularitatem indu cere.*

E contra, adversus Michaelem facit, quod cedens Bonis si non de jure, saltem de facto expositus est vituperio, ideoque *Hostiensis in cap. quidam sub n.* 6. *de renunciat.* ait, *si cessio effectum habeat, infamis videtur saltem de facto, licet non de jure, quia dicunt homines, quod dissipator est, nec invenit de facile mutuantem*, & sequitur *Card. Tuscus in verbo cessio bonorum conclus.* 217. *sub n.* 7. ibi *licet non incurrat infamiam juris, tamen incurrit infamiam facti propter vituperium, quod fit cedenti* in quo rerum themate, sicuti dici posset, cessionem cedere in dedecus Ecclesiæ, quatenus cedens ad Sac. Ordines promoveretur, sic concludendum esse videtur, non debere eumdem Sac. Ordinibus initiari juxta auctoritates supra relatas.

Item cautum est *in cap. Odoardus de solution.*, quod Clericus propter debita non detrudatur in Carcerem, nec excommunicetur, sed quod præstet idoneam cautionem de solvendo, si ad pinguiorem fortunam devenerit, nec ad effectum, ut Clericus ad dictum Beneficium admittatur, oportet, ut bonis cedat, videlicet ignominia characteri Clericali irrogetur, ut in *dicto cap Odoardus* firmant *Abbas n.* 8., *Ancaran. n.* 7. *Fagnan. n.* 58. *de solut.*, & late scribit *Bellet. disquisit. Cleric. par.* 1. *tit. de Clerico deb itore* §. 1. *num.* 35. Signum autem hoc esse videtur, quod cessio bonorum ignominiam, & infamiam importat, non solum juxta hominum opinionem, sed etiam juxta sensum Ecclesiæ.

Rursus, per cessionem bonorum cedens a debitis non liberatur, sed si ad pinguiorem fortunam devenerit, tenetur ex bonis superventis satisfacere Creditoribus, quod absque dubio sibi vindicat locum, si cessio etiam cum ignominia facta sit, sed invitis Creditoribus, uti bene ponderat *Ursil. ad Afflict. decis.* 379. *n.* 5. *in fine*, vel quando, prout hic, cessio dicitur facta absque ignominia, uti late docent *Amostaz. de causis piis lib.* 7. *cap.* 7. *n.* 6. *Scannarol. de Visitat. Carceratorum lib.* 3. *c.* 8. *n.* 7. *& seqq.*, *Constantin. ad Statutum Urbis tom.* 2. *annot.* 50. *art.* 2. *a n.* 142. *ad* 148., idque facit, ut serio advertendum sit, an expediat, Michaelem ad Ordines promovere propter periculum, quod bona ipsi assignata titulo Sacri Patrimonii a Creditoribus occupentur, cum non solum fructus Patrimonii Sacri, sed Beneficii, & præbendæ possint a Creditoribus occupari, juxta *Textum in cap. pervenit de fideijussoribus*, dummodo id fiat in subsidium, hoc est in defectu bonorum pr priorum Clerici, & dummodo ex proventu Beneficii

Cle-

Clerico debitori congrua relinquatur, juxta firmata apud *Salgad. in labirintho Creditorum par.* 1. *cap.* 42. *num.* 10.

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

An cessio bonorum obstet Michaeli, quin ad Sacros Ordines promoveri possit in casu &c.

Non esse promovendum.

LYCIEN. VISITATIONIS, ET CENSURARUM. Cum Visitatores deputati ab Episcopo Lycien. accessissent ad quandam Ecclesiam sitam in loco Galliani Diœcesis Lycien. nonnulli Monachi Olivetani Monasterii SS. Nicolai, & Cataldi Civitatis Lycien, se huic visitationi opposuerunt sub obtentu exemptionis memoratæ Ecclesiæ, & pertinentiæ ad suum Monasterium. *Sess. 7. c. 8. de Ref.*

Paulo post cum Ecclesiæ Festivitas immineret, & Archipresbyter Oppidi Turchiaroli ad eam pariter accessisset, ut Sacerdoti Andreæ de Laurentio Sacristæ opem ferret, parando necessaria pro decenti Ecclesiæ ornatu, nonulli Monachi Olivetani Conversi, vi adhibita, utrumque ab Ecclesia expulerunt, delataque ab Expulsis notitia expulsionis ad Curiam Episcopalem, percussores fuerunt declarati excommunicati, & sic ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus evitandi.

Ex his bina controversia inter Monachos, & Curiam Episcopalem Lyciensem exorta est, altera videlicet super facultate visitandi Ecclesiam Ruralem S. Mariæ Galliani, & altera super validitate Censurarum.

De his actum alias fuit in hac Sac. Congreg. cumque Promotor Fiscalis demonstrasset, non esse dubitandum de situatione Ecclesiæ in Diœcesi Lycien. & ulterius addidisset, eam nullo modo pertinere ad Monasterium, cum Ecclesia pertinens ad Monasterium non sit illa, de qua nunc agitur, sed alia sub titulo S. Anastasiæ, quæ ex injuria temporum fuit æquata solo, & quod quatenus ad Monasterium pertinuisset eadem semper potuisset jure delegato visitari *juxta cap.* 8. *sess.* 7. *de Reform.* etiamsi præcedentes Episcopi eam numquam visitassent, cum exercitium Jurisdictionis in toto Territorio jus Episcopale præservet in Ecclesia etiam, quæ numquam fuisset visitata, uti colligitur ex folio Congregationis habitæ *die* 18. *Decemb.* 1723., bina tantum fuerunt dubia disputata in Congregatione habita *die* 29. *Januarii* 1724. quorum primum fuit, *an Ecclesia Ruralis S. Mariæ Galliani sit subjecta jurisdictioni, & Visitationi Episcopi in casu*, & huic dubio responsum fuit *affirmative*, & secundum fuit *an censuræ sustinerentur in casu*, & huic dubio nulla data fuit responsio, ex quo ignorabatur, an Auditor SS. Causam etiam remisisset ad hanc S. Congregat. quoad punctum Censurarum; Cumque quoad primum dubium impetrata fuerit a Monacis nova audientia, & certa sit in præsenti remissio Causæ ad hanc Sac. Congregationem etiam quoad punctum Censurarum, bina idcirco proponuntur in præsenti dubia disputanda, quæ ad calcem restrictus referuntur.

Pluribus in locis Sacrum Tridentinum Concilium loquitur de jure Episcopis competente in visitando Ecclesias Regulares, & alio modo exemptas; si etenim alicui Monasterio immineat Cura animarum personarum sæcularium, personæ tam Regulares, quam sæculares hujusmodi curam exercentes subsunt immediate in iis, quæ ad Curam pertinent, & administrationem Sacramentorum jurisdictioni, Visitationi, & correctioni Episcopi, in cujus

cujus sunt Diœcesi, uti habetur *sess.25. de Regul. cap.11.*, & hæc Episcoporum jurisdictio non est delegata, sed ordinaria; cum Concilium loco citato nullum faciat verbum delegationis Apostolicæ, & ante Concilium exemptio Regularium in eo, quod attinet ad Curam Animarum, jam fuisset de medio sublata in *cap. per exemptionem de privilegiis in 6.*, & est Sententia hujus Sac. Congregationis, de qua apud *Fagnan. in cap. cum dilectus n.42. de Religiosis Domibus*, & discusso articulo, firmavit *Rota in Firmana jurisdictionis* 10. *Maji* 1700. §.22. *& seqq.*, *& in Firmana jurisdictionis super modo visitandi* 13. *Martii* 1702. *per totam, & signanter n.22. & seqq. cor. bo. me. Molines Decano.* Item Sacrum Concilium *sess.7. cap.7. de Refor.* dat Ordinariis facultatem singulis annis visitandi Beneficia Ecclesiastica Curata, quæ perpetuo unita sint, & annexa Monasteriis, & quando agitur de Monasteriis, & Abbatiis commendatis, in quibus non vigeat Regularis observantia, necnon de Beneficiis tam Curatis, quam non Curatis, Sæcularibus, & Regularibus, qualitercumque commendatis, tunc Episcopus uti Sedis Apostolicæ Delegatus potest ea singulis annis visitare *juxta cap.8. sess.21. de Reform.*, quod procedere dicitur tam in Monasteriis Commendatis, quam in eorum membris, quoties in eis non vigeat Regularis observantia, uti late ostendit *Rota in Firmana Jurisdictionis super reservatis* 15. *Aprilis* 1701. §.25. *coram bo. me. Molines.*

Hæc quoad Ecclesias Regulares, in quibus adest Cura Animarum, vel quoad Ecclesias commendatas, & Monasteria pariter commendata, in quibus non viget Regularis observantia, quoad reliquas autem quascumque Ecclesias, quomodolibet exemptas, sive illis immineat cura animarum, sive non, idem Sacrum Concilium *sess.7. cap.8. de Refor.* dat locorum Ordinariis auctoritatem easdem singulis anni visitandi, & auctoritas ibi data a Concilio est delegata, uti ex Textu colligitur, & bene adnotavit *Fagnan. in cap. cum dilectus n.43. de Religiosis Domibus*, & quamvis caput hoc pertinere videatur, & respicere Ecclesias sæculares, extenditur nihilominus ad Ecclesias, quæ spectant ad Regulares, si eisdem deserviatur a sæcularibus, juxta resolutionem hujus S. Congregationis 15. *Februarii* 1596. *lib.8. decret. pag.163. a tergo*, ibi *Congregatio Concilii respondit, posse Episcopum visitare quascumque Ecclesias sæculares intra fines suæ Diœcesis existentes vigore cap.8, sess.7. etiamsi ad Regulares pertineant, & ab eis dependeant, dum tamen per sæculares eis deserviatur*, nisi forte ageretur de Ecclesiis non Curatis, & quæ essent de Mensa Monasterii, seu subjective unitæ Monasterio, hæ siquidem nec Jure Ordinario, nec Jure Delegato possunt ab Episcopo visitari, juxta late firmata per *Rotam in Firmana Jurisdictionis super modo visitandi* 20. *Martii* 1702. §.4. *& seqq. cor. bo. me. Molines, & in Burgen. Jurisdictionis, seu Visitationis* 4. *Julii* 1713. §. *Quoad reliqua, &* 19. *Januarii* 1714. §. *Respectu vero cor. bo. mem. Barbadico*, & Jurisdictio a Sacro Concilio tributa Episcopis *cap.7., & 8. sess.7. de ref. & cap.11. sess.25. de Regul.*, de qua supra, non est privativa, sed cumulativa cum Inferioribus, juxta Resolutiones hujus S. Congregationis apud *Fagnan. in cap. Quanto n.31. & 32. de Officio Ordinarii, & in cap. Ut privilegia n.40. de privilegiis*, & secuta est *Rota in Firmana Jurisdictionis supra citata* 1700. §.39. *coram bo. me. Molines, & in citata pariter Burgen. jurisdictionis* 19. *Januarii* 1714. §. *Ubi prætermittenda cor. bo. me. Barbadico*: ita tamen ut Visitantibus tam Episcopo, quam Inferiore, & Decreta edentibus prævalere debeant Episcopi Decreta, si hæc adversentur Decre-

tis

tis Inferiorum, juxta Resolutionem hujus Sac. Congregationis 29. *Julii* 1628. *in Causa Veronen. lib.*13.*Decret.pag.*490. *a tergo* ibi: *non prohiberi dictis Superioribus regularibus Decreta facere, dummodo Decretis Episcopi non adversentur, quæ tali casu prævalere, & observari debent*.

Ad tramites eorum, quæ hucusque deducta sunt, contendunt Monaci Olivetani, se, & suas Ecclesias omnes esse exemptas a Jurisdictione Episcopi, nec ullo modo sibi posse vindicare locum dispositionem Sacri Concilii, aut *seß.*21. *de ref.* aut *seß.*25. *de regul.* Cum in præsenti non agatur aut de Ecclesia habente curam animarum, aut de Ecclesia commendata, idemque judicium ferendum esse *de cap.*8. *seß.*7. *de ref.* cum deficiat in facto suppositum, quod Ecclesiæ Rurali S.Mariæ Galliani deserviatur a Presbyteris Sæcularibus, uti fusius videri potest in ipsorum scriptura per manus circumferenda, in qua etiam contendunt, Censuras latas nullitatis vitio laborare, cum latæ fuerint post interpositam appellationem, & cum factum non esset notorium, in quo solo casu Episcopus potest exemptos declarare incursos in Censuras. Addunt, eumdem Ordinarium judicialiter processisse, quod est ipsi vetitum, quando agitur de exemptis, licet factum sit notorium, & demum concludunt, factum non esse probatum, & sic Censuras tam nullitate, quam injustitia laborare.

Quando alias actum fuit de hac eadem causa in hac Sacra Congregatione nonnulli EE. PP. ponderarunt, ut videretur, an applicabilis esse posset dispositio *Bullæ* 55. *Innocentii X. Bull.t.*5., in qua subduntur visitationi, & correctioni Ordinarii, uti Sedis Apostolicæ Delegati Conventus, & Granciæ Monasteriorum, in quibus sex Religiosi non aluntur, & etiam an applicabiles sint Resolutiones S.Congregat. super statu Regularium, quæ referuntur *n.*4.*inter Constit. Alexandri VII. Bull.tom.*6. ubi dicitur, Ecclesias & Cappellas Granciarum, in quibus degunt Conversi pro Agrorum cultura, posse ab Episcopo visitari, & etiam subesse visitationi Episcopi Ecclesias, & Cappellas Granciarum, in quibus degit Conversus.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An sit standum, vel recedendum a Decisis*.

II. *An censuræ sustineantur in casu &c.*

Ad primum in Decisis, jure tamem Delegato. Ad Secundum negative, & amplius.

CORNETANA. Joannes Andreas de Grassis suum anno 1659. condidit Testamentum, in quo inter cætera sic disposuit, *lascia per ragione di Legato al* Reverendissimo *Capitolo, e Sig.Canonici della Cattedrale di Corneto scudi mille, e dugento moneta, acciò li Sig.Arcidiacono, e Canonici faccino obligo per se stessi, e per loro successori in esso Capitolo di celebrare in essa Chiesa Cattedrale sei Messe basse per ciascheduna settimana in perpetuo, cioè quattro de' Morti, e due del Santo corrente in ciascheduna settimana da celebrarsi in perpetuo ogni mattina all' Alba per commodo de' Lavoranti, & a tale effetto li d.scudi mille, e dugento si ponghino a frutto*. *Seß. 21. in Decreto de Observan. & Evit. in cel. Missa.*

Acceptatum fuit a Capitulo Legatum, & acceptatio concepta fuit sequentibus verbis, *Missæ* Joannis *Andreæ de Grassis celebrandæ in Aurora absque applicatione*: & Missæ modo prædicto: hoc est sine applicatione favore Animæ Testatoris, fuerunt celebratæ usque ad annum 1693., quo tempore cum claræ memor. Cardinalis Barbadico, instante Petro Antonio Tartaglia Te-

Testatoris Nepote, in Sacra Visitatione Cornetanæ Diœcesis decrevisset, Missas esse celebrandas in Aurora, & esse applicandas pro Anima Testatoris, ab inde citra, & usque ad tempus præsens Missæ hora prædicta fuerunt celebratæ, necnon applicatæ ad tramites citati decreti.

Onus hoc Missas prædictas applicandi, utpote ab Antiquioribus Canonicis assumptum in obsequium Decreti Cardinalis Barbadici, visum est præsentibus Canonicis intollerabile, abitoque ab iisdem recursu ad hanc Sacr. Congregationem pro declaratione exemptionis ab onere applicandi Missas, de quibus agitur pro anima Joannis Adreæ de Grassis, juxta morem datæ fuerunt litteræ ad Episcopum pro informatione, superventisque ejusdem responsionis, in quibus Canonicorum rationes exponuntur, disputandum in præsenti proponitur dubium ad calcem Restrictus referendum.

Porro Canonicorum fundamenta ad sequentia capita reducuntur; Primum consistit in verbis Testamenti, in quibus celebratio demandatur, nec ullum fit verbum de applicatione.

Secundum consistit in Legati acceptatione, quæ est applicationis exclusiva, unacum immediata observantia continuata ab anno 1659. usque ad annum 1693. in qua temporis intercapedine Missæ fuerunt celebratæ, sed non applicatæ pro Anima Testatoris.

Tertium desumitur ex verbis ipsius Testamenti, in quibus demandatur Missarum celebratio in Aurora *per commodo de' Lavoratori*; quando etenim in Legato exprimitur commoditas eorum, qui Missam debent audire, nec ullum fit verbum de applicatione, demandata intelligitur celebratio, & non applicatio pro anima Testatoris.

Quartum deducitur, ex quo Joannes Andreas Testator, quando voluit applicationem, eam expressit, uti desumitur ex aliis Legatis Missarum, quæ relicta fuerunt Religiosis ejusdem Civitatis Cornetanæ, cum dixerit se disponere, ut tot Missæ celebrentur *per l'anima de' suoi*, hinc inferendo, quod sicuti quando voluit applicationem, eam expressit, ita, quando non expressit, signum est, quod eam noluit.

Ultimum demum pro exclusione applicationis argumentum stat in quantitate a Testatore relicta, hæc etenim modica censetur, habita proportione ad aliam pecuniæ quantitatem relictam pro Missarum celebratione, in quibus expresse applicationem demandavit.

Hæc sunt, quæ continentur in Scripturis Canonicorum, & in informatione Episcopi; in eo autem quod attinet ad hujus Sacræ Congregationis Resolutiones certa esse videtur regula, quod Missa est pro fundatore applicanda, licet ipse applicationem non expressit, sed solam celebrationem, uti colligitur ex resolutione in Causa *Tinnen. applicationis Sacrificii die* 18. *Augusti* 1668. *lib.* 26. *Decret. fol.* 61. cui etiam eadem Sacr. Congregatio subsequenter adhæsit, & in qua sic legitur, *ex dispositione Testamentaria antiquitus facta a Pio Testatore reperitur fundata quædam Cappellania cum onere Cappellano pre tempore sacrum faciendi singulis Dominicis, aliisque festivis diebus, nulla adjecta declaratione, ad cujus suffragium applicandum esset Sacrificium; ideo Episcopus Tinnen. supplicat. per Sac. Congregat. declarari an hujusmodi Sacrificium applicandum sit pro anima ipsius Testatoris, an vero ad libitum Cappellani, uti hactenus factum esse comperiit. die* 18. *Augusti* 1668. *Sac. Congregatio Concilii respondit, applicandum esse Sacrificium pro Anima Testatoris.*

Quoad punctum vero, an facta expressione celebrationis pro commoditate audien-

audientium absque ulla mentione applicationis, applicatio pro Fundatore dicenda sit, necne demandata, Sacra hæc Congregatio sæpe fuit in sensu, applicationem non fuisse demandatam, ut in terminis Fundationis Cappellaniæ cum onere quotidianæ celebrationis quadam hora determinata: *acciò molti occupati da negozii possino andare a sentirla, ed in specie li scolari quando escono dalla scuola* respondit Sacra Congregatio *in Collen. applicationis Sacrificii* 17. *Decembris* 1679. *lib.* 40. *Decret. fol.*4. & in terminis Cappellaniæ erectæ cum onere perpetuæ celebrationis Missæ *all' ora, che dalla dama superiora del Monastero di S. Orsola li sarà prescritta, e designata per il commodo delle sue Monache* respondit hæc ead. S. Cong. *in Tricastinen. applicationis Sacrificii, quæ fuit proposita die* 18. *Julii, & resoluta die* 8. *Augusti* 1711. *uti habetur lib.*61. *Decret. fol.*332. *& fol.*358. & ex quo munere fungor Secretarii hujus S. Congreg. cum *die* 19. *Novemb.* 1718. in Causa Mantuana applicationis Sacrificii, in qua agebatur de Cappellania fundata a Joanne Francisco Gonzaga Mantuæ Duce in Altari Majori Ecclesiæ Monasterii Monialium Corporis Christi, sequentibus verbis, *cognito, quod Ecclesia dedicata sub titulo Corporis Christi dote caret, sitque opus Cappellano, qui ibidem, ut requiritur, celebret Missam pro satisfactione, & voto Venerabilium Monialium degentium ibidem, pro se, & socio, sive Clerico necessariis, quoad victum, vestitum, & tectum ad sufficientiam provideri, ne de cetero in ipsa Ecclesia Cappellani carentia continua Missarum desinat celebratio, quam ad majus meritum, & satisfactionem ipsarum Dominarum quotidianam esse desiderat, sponte donavit &c.* cumque disputandum fuisset dubium, *an Cappellanus teneatur Missam applicare pro suffragio animæ Fundatoris, vel potius teneatur ad solam Missæ celebrationem in casu &c.* responsum fuit *negative quoad primam partem, & affirmative quoad secundam.*

Et e contra cum in congregatione habita die 4. Martii 1719. in quadam causa Alexandrina, in qua agebatur de contractu facto cum Patribus Congregationis Somaschæ ejusdem Civitatis, quibus assignata fuit eleemosyna *cum onere celebrandi, seu celebrari faciendi Missam unam quotidianam in perpetuum in Aurora ad Altare ipsius Joannis contrahentis erectum in d. Ecclesia sub titulo S. Caroli, ad effectum, ut omnes Viatores, Laboratores, & Peregrinantes possent illam commode audire, & in apertura Januarum hujus Civitatis Alexandriæ recedere, & ad Viaticum, & Laborerium accedere, & pergere,* disputatum fuisset sequens dubium, *An Patres Congregationis Somaschæ teneantur ad applicationem Missæ celebrandæ in Aurora in casu.*, Sacra hæc eadem Congregatio *die* 19. *Martii* 1719. respondit *affirmative*, ex tribus, uti memini, fundamentis in folio relatis, quia videlicet semper Patres celebraverant, & applicaverant in antecessu, & ulterius quia eleemosyna relicta erat superabbundans, & demum quia in proœmio dispositionis Fundator dixerat, se devenire ad Cappellaniæ Fundationem, *ut gratias redderet, & ad implorandam Divinam Misericordiam.*

Discretiva quoque apposita a fundatore, & consistens in hoc, quod idem in aliquo casu meminerit celebrationis, & applicationis, & in alio casu solius celebrationis, habita fuit ab hac Sac. Congregatione aliquando pro argumento, quod Testator ubi voluit applicationem demandavit, & ubi non demandavit, eam noluit, uti signanter factum est in Causa Romana *reductionis, & applicationis Mi arum die prima, & die* 15. *Decem-*

cembris 1614. *lib.64. Decret.* Cumque proinde universa hæc materia pendeat a conjecturis, ultra cæteras supra relatas pro exclusione applicationis videtur opere pretium esse inquirere, an sit alicujus momenti pro applicatione, quod Testator non solum voluit quotidianam Missarum celebrationem, sed etiam præscripsit, quod quatuor Missæ Mortuorum, & duæ de Festo currenti qualibet hebdomada celebrarentur, & quod ulterius in aliis omnibus Missis, in quibus expressit applicationem, Fundator non meminit animæ suæ, sed suorum ibi, *per l'anima de' suoi*, hinc quippe inferri posset, quod Animæ suæ fuisset oblitus si in aliis Missis, & signanter in illis, de quibus agitur, pro suæ animæ suffragio applicationem non demandasset.

Jura circumferuntur; unde onus erit EE. VV. decernere.

An Missæ sint applicandæ in casu &c.

Affirmative.

Unica, quæ superfuit Causa in folio postremæ Congregationis babitæ die 9. Junii, est ea, quæ sequitur, dignabuntur itaque EE.VV. folium prædictæ Congregationis reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

Sess.24.c.1. de Ref.mat.

SALERNITANA SPONSALIUM.

I. *An constet de validitate Sponsalium in casu &c., & quatenus affirmative.*

II. *An Beatrix Fortunata sit cogenda ad Matrimonium contrahendum cum Salvatore Calce, vel potius valeat a Capitulis Matrimonialibus ejus nomine factis resilire.*

III. *An d. Salvator teneatur restituere dictos ducatos 700. habitos in causam dotis pro dicto Matrimonio in casu &c.*

Non proposita.

Die 13. Julii 1725.

Sess.24.c.11. de Ref.

VIENNEN. JURIUM PAROCHIALIUM. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 9. Junii 1725. & fuit dictum, quod proponeretur in præsenti Congregatione Dignabuntur itaque EE. VV. dictæ Congregationis Folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

I. *An, & cui competat jus administrandi Sacramenta, & alia juria Parochialia exercendi in Domo, & intra Septa Commendæ Sacri Ordinis Theuthonici Civitatis Viennen. tam quoad familiam Commendatarii, quam quoad subditos, vassallos, & colonos commendæ, & alios Inquilinos ejusdem domus in casu &c. & quatenus affirmative respectu Parochi quoad mere Inquilinos.*

II. *An Parochus teneatur petere licentiã a Commendatario pro tẽpore ad effectum*

dum ingrediendi dictam Domum, & Septa Commendæ, ibique administrandi eisdem Inquilinis Sacramenta, ac alia jura Parochialia exercendi, in casu &c.

Ad primum, competere Parocho quoad Inquilinos, & quoad reliquos scribatur Nuntio, & Archiepiscopo juxta Instructionem. Ad secundum negative.

SALERNITANA SPONSALIUM. Fuit proposita hæc causa in Congregatione habita die 9. Junii 1725. & nec tunc, nec in sequenti Congregatione habita die 23. ejusdem mensis ulla fuit capta resolutio. Dignabuntur itaque EE. VV. reassumere folium Congregationis habitæ die 9. Iunii, & sequentibus dubiis respondere. *Sess. 24. cap. 1. de Refor. Matrim.*

I. *An constet de validitate sponsalium in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An Beatrix Fortunata sit cogenda ad Matrimonium contrahendum cum Salvatore Calce, vel potius valeat a Capitulis Matrimonialibus ejus nomine factis resilire.*

III. *An dictus Salvator teneatur restituere ducatos 700. habitos in causam dotis pro dicto matrimonio in casu &c.*

Ad Primum affirmative. Ad Secundum negative ad primam partem, & affirmative ad secundam.

Ad Tertium ad Judices suos.

VIGILIEN. MATRIMONII. Proposita fuit hæc causa in ultima Congregatione habita die 23. Iunii 1725. nec ulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod proponeretur in prima etiam unica, parte informante, & quod Scripturæ distribuerentur omnibus Eminentissimis Cardinalibus. Dignabuntur itaque EE. VV. dictæ Congregationis folium reassumere, & sequenti dubio respondere. *Sess. 24. cap. 1. de ref. matrim.*

An constet de nullitate Matrimonii in casu &c.

Affirmative.

LAURETANA. Antonius Maria Biglieni sex, aut septem ab hinc annis matrimonium contraxit coram Parocho *Montis Luponi* cum quadam muliere Theutonica, quæ appellatur Anna Margarita Uffrenin, eademque adhuc vivente, aliud matrimonium die 19. Februarii 1724. contraxit hic in Urbe cum Catharina Galli Prænestina coram Parocho S. Laurentii in Lucina, cumque predicta Anna Margarita non solum tempore contracti secundi Matrimonii, sed etiam de præsenti sit in humanis, disputandum in præsenti proponitur dubium, an matrimonium cum ea contractum fuerit nullum; a Tribunali etenim, in quo pendet Causa super prætensa Poligamia, remissa fuit cognitio articuli super validitate, vel invaliditate primi matrimonii ad hanc Sac. Congregationem, juxta praxim alias habitam *in consimili Causa Bovien. Matrim. 7. Septembr. & 18. ejusdem mensis anno 1697. lib. 47. decret. pag. 416. & 453.* *Sess. 24. c. 7. de ref. matr.*

Contendit autem Antonius Maria Biglienus, prædictum Matrimonium fuisse

nullium, tum quia Anna Margarita coram Parocho proprium non expressit consensum, & quod caput est, nec ipse coram eodem Parocho potuit verba proferre perfecte indicantia, se prædictam mulierem ducere in uxorem, ex quo statim ac loqui incæpit, Parochus aufugit, uti desumitur ex ipsius Antonii Mariæ judiciali depositione.

Accedit, quod Nicolaus Scaramuccia alter ex Testibus Matrimonii mansit extra Ecclesiam *Montis Luponi*, in qua illud contractum fuit, itaut in sua depositione judiciali asseruit, se nescivisse cur prædicti vir, & mulier Ecclesiam ingressi fuerint, & quænam verba coram Parocho protulerint.

Et demum pro conjectura invaliditatis Matrimonii affert, quod illud non fuit adnotatum a Parocho in libro Matrimoniorum, quod utique facere non omisisset, si illud pro valido habuisset.

E contra Anna Margarita inquit, non esse dubitandum de validitate Matrimonii, tum quia tam ipsa, quam Antonius mutuum de præsenti expresserunt consensum coram Parocho, & testibus, ut ipsa deponit in sua attestatione judiciali, tum quia Nicolaus Gattafonus alter ex Testibus Matrimonialibus formiter examinatus deponit, se fuisse matrimonio præsentem, & audivisse verba mutuum consensum exprimentia, & dicere videtur, huic actui fuisse etiam præsentem Nicolaum Scaramucciam alterum Testem, qui, uti vidimus, inquit, se mansisse extra Ecclesiam, & verba contrahentium non audivisse.

Additur, quod post contractum hoc matrimonium, vir, & mulier, qui statim *a Terra Montis Luponi* reversi sunt *ad terram Montis Cassarii*, a qua discesserant; plurium annorum spatio, se tanquam conjuges tractaverunt, & uti tales habiti fuerunt ab omnibus, uti colligitur ex testibus examinatis, quorum nonnulli ulterius dicunt, se audivisse a Parocho *Montis Luponi*, qui tempore examinis mortuus erat, quod ipse eosdem matrimonialiter conjunxerat; cumque Antonius post nonullorum annorum intervallum accesserit ad Urbem, ut in ea Sutoriam artem exerceret, exhibentur a muliere Epistolæ sibi scriptæ, quibus eam agnoscere videtur in suam uxorem.

Hæc sunt, quæ ab utraque parte proponuntur, sed alea incerta, itaut major profecto controversia constituenda videatur in hoc, quod Antonius, qui est civis Lauretanus, quique captus amore Annæ Margaritæ modo ad Urbem Maccratensem, modo ad Montem Sanctum perrexerat, & paucis diebus in illis versatus fuerat, spatio tandem duorum mensium unacum dicta Anna Margarita habitavit *in loco Montis Casarii*, à quo post Parochi admonitiones de contrahendo cum Margarita Matrimonio, & prævisas difficultates de probando statu libero ejusdem, cum ex improviso discesserit, & una cum memoratis duobus Testibus accesserit *ad Terram Montis Luponi*, & coram Parocho hujus loci, Doctrinam Christianam Pueros edocente, Matrimonium ex improviso pariter contraxerit, & statim reversus fuerit *ad Terram Montis Casarii*, in qua plurium annorum spatio cum d. Margarita cohabitavit, ex his inferri posse videtur ad nullitatem Matrimonii, cum pro validitate Matrimonii necesse sit, ut illud contrahatur coram proprio Parocho sive viri, sive mulieris *juxta cap.* 1. *sess.* 24. *de refor. matr.* & proprius alterutrius ex contrahentibus dici non potuerit Parochus *Montis Luponi*, juxta celebrem resolutionem hujus Sac. Congreg. *in Romana* 22. *Februar.* 1631, *lib.* 14. *Decret. pag.* 390. *a tergo*, ibi *Sacra &c. censuit, dandam esse declarationem in abstracto in forma sequenti, vir, & mulier a loco suæ habitationis absque animo illam relinquendi discedentes, & ad*

lo-

locum alterius Parochiæ solo animo illic Matrimonium celebrandi, non autem domicilium contrahendi, se transferentes, ubi coram Parocho illius loci Matrimonium inter se contraxerunt. Supplicatur, per Sacram Congregationem declarari, an hujusmodi Matrimonium sit nullum, vel validum die 22. Februar. 1631. Sac.&c. secundum ea, quæ proponuntur, censuit esse nullum, & concordant aliæ Resolutiones a me collectæ, & impressæ post folium Congregationis habitæ die 22. Februarii 1723. occasione famigeratæ Causæ Cæsenaten. seu Forolivien. Matrimonii, in qua uti reminisci poterunt EE.VV. intantum responsum fuit pro validitate matrimonii contracti in Civitate Foroliviensi a Viro, & Muliere Cæsenatensibus, qui ad effectum illud contrahendi Cæsena discesserant, & Forolivium petierant in quantum Mulier ante Matrimonium solemniter declaravit, se Domicilium eligere in Civitate Foroliviensi, quod etiam fieri posse ab ipsa existimatum fuit, cum Avia Materna esset dictæ mulieris tutrix, & curatrix & hæc in Civitate Foroliviensi habitaret.

Conclusio admittitur a Scribente pro Joanna Margarita, sed dicitur, eam non esse hypothesi applicabilem, ex quo vir, & mulier erant vagi, & absolute, & simpliciter Vagi contrahere possunt Matrimonium coram Parocho illius loci, in quo actu versantur, uti late probant *Sanchez. de Matrim. lib.3. disput25.n.11. Barbos. de offic.& potest. Parochi part.2.cap.21.n.89. Cabbasut. in Theor. & prax. juris Canon. lib.3. cap.26.n.4. Pirhing. ad lib.4. decretal. tit. de Clandestina desponsatione n.19. Schmalzgrueber ad eundem titulum n.162.& pluribus seqq.* quod procedit etiamsi alter tantum ex contrahentibus sit Vagus, uti bene ponderat *Sanchez. loc. cit. n.14.&15.* & sequitur *Barbos. in Collectaneis ad Concil. Trident. sess.24. de Refor. Matrim. cap.7.* Non urgente, quod idem Concilium *hoc eodem cap.7.* præscribat, quod Parochi Matrimoniis Vagorum non assistant, nisi præmissa diligenti inquisitione, & re ad Ordinarium delata, ab eo licentiam id faciendi obtinuerint; cum etenim Concilium *in hoc cap.7.* non utatur decreto irritante, sicuti usum fuerat *in cap.1.* in quo præsentiam Parochi, & duorum Testium in unoquoque Matrimonio præscripserat, hinc est, validum habendum esse semper Matrimonium Vagorum, etiamsi non fuerint observata ea, quæ statuta fuerunt a Concilio *in citato cap.7.* uti probat *Textus in cap. ex literis il 2. in fine de Matrim. contracto contra Interdictum Ecclesiæ*, & late prosequuntur *Sanchez. de Matrim. lib.3. disput.25. n.8. Anaclet. ad tit. decretal. de clandestina desponsatione n.95.*

Puncto ergo redacto ad examen, utrum ambo contrahentes, vel alter saltem ex eis inter Vogos haberi debuerint, Scribens pro Anna Margarita inquit, Antonium fuisse Vagum, quia licet natus esset in Civitate Laureti modo tamen unum locum, modo alium petebat, ut Sutoriam in eo artem exerceret, & quatenus Antonius pro vago haberi non posset, subdit Annam Margaritam semper pro vaga haberi debuisse, cum mulier hæc Theutonica ad Ædem Beatissimæ Virginis Lauretanæ devenerit devotionis gratia, unacum quadam sua consanguinea, quæ Laureti mortua est, ipsaque aliquando in Civitate Lauretana, aliquando, & quidem plurium annorum spatio permanserit in Civitate Forosemproniensi, aliquando in Civitate Maceratensi in famulatu unius, aut alterius Nobilis Matronæ, stuprumque passa ab Antonio, aliquando moram traxerit in Monte Sancto, aliquando in Monte Casario, quod satis esse dicitur, ut ipsa pro vaga haberi debeat.

Scribens e contra pro Antonio inquit, nec ipsum, nec Annam Margaritam

vagos fuisse, cum duobus mensibus ante Matrimonium contractum, habitaverint tamquam vir, & uxor *in loco Montis Casarii*, & post Matrimonium contractum *in Terra Montis Luponi*, statim reversi fuerint *ad eumdem locum Montis Casarii*, in quo plurium annorum spatio tamquam vir, & uxor permanserunt, & Vagus, & sine Domicilio sit ille, qui proprio Domicilio relicto iter facit, quærens ubi se sistat. juxta *Textum in leg. ejus §. Celsus ff. ad Municipalem*, ibi *puto autem, & hoc procedere posse, si quis Domicilio relicto naviget, vel iter faciens, quærat quo se conferat, atque ubi consistat; nam hunc puto sine Domicilio esse*, vel ad summum ille, qui nullibi certam, & constantem sedem, & Domicilium, vel quasi Domicilium habet, uti ponderant *Reginal. in praxi Fori Eccles. lib.*1. *n.*64. *Lessius de Just., & Jur. lib.*2. *cap.*40. *de Voto disputat.*18.*n.*121.*Pignatell. consult.*79. *n.*34. *tom.*5.

Uno verbo, duo pro constituendo vago requiruntur, primum, ut Domicilium deseruerit, secundum, quod aliud non acquisiverit, qua de Causa Peregrini non dicuntur vagi, quia non deserunt domicilium, cum animum habeant ad illud redeundi, uti late ostendit *Rossignol. de matrim. par.*1.*tom.*6.*contract.*15, *prænot.*22.*n.*4. cumque vir, & mulier, de quibus nunc agitur, Domicilium, vel quasi Domicilium haberent in Terra Montis Casarii, hinc sequitur, neutrum ex illis vagum dici potuisse.

Hæc sunt in causa, cumque jura circumferantur onus erit EE. VV. decernere. *An Matrimonium sit nullum in casu &c.*

Affirmative.

*Sess.*24 *c.*1. *de Ref.matr.* MEDIOLANEN. SPONSALIUM. Proposita fuit hæc causa in Congregatione habita *die* 14. *April.* 1725. nec ulla fuit capta resolutio, sed dictum ut scriberetur Eminentissimo Archiepiscopo Mediolanen. juxta instructionem, quæ fuit, ut idem Eminentissimus ad se vocare faceret Genitorem Joannis Stephani Bicinetti, eumque interrogaret de causa propter quam tenuit præstare consensum, ut executioni mandentur sponsalia inita inter ejus filium, & Juliam Guidettam.

Supervenerunt responsiones memorati Eminentissimi Archiepiscopi, in quibus asserit, se dictum patrem Joannis Sthephani interrogasse, & ab eo sibi responsum, quod Julia Guidetta erat Nobilioris conditionis suo filio, qui quatenus ducere vellet uxorem, eam ducere debebat paris conditionis, & quæ non recusaret peragere etiam viliora domestica servitia si opus esset ita exigente mercatura, quam exercet, & rei familiaris angustia.

Addidit, se fuisse gravi injuria affectum, tunc cum Julia curavit, Joannem Stephanum in carcerem detrudi, & quidem dum erat in propria Mercatoria officina, & meridiano tempore, & dum frequens Populus aderat, ex quo facto ortum fuit in præjudicium propriæ æstimationis murmur, quod carceratio processerat vel ab aliqua fraude commissa, vel a nimia copia æris alieni.

Et demum conclusit, suum filium esse paratum ad subeundum quolibet genus vitæ laboriosum, & durum, dummodo matrimonium cum Julia non contrahat.

Hæc sunt, quæ continentur in citata informatione, adeoque post reassumptum folium memoratæ Congregationis *die* 14. *Aprilis*, dignabuntur EE. VV. decernere.

An

An sponsalia, de quibus agitur, sint dissoluta, itaut liceat alteri nubere in casu &c.

Affirmative.

REATINA. Cum *die* 11. *Novembris* 1710. Ex hac vita migrasset Catharina uxor Amici de Federico, idemque exoptasset ad alia vota transire cum Beatrice de Luce Terræ S. Anatoliæ Diœcesis Reatinæ recursum habuit ad Sacram Pœnitentiariam pro obtinenda dispensatione super impedimento Affinitatis ex copula illicita, ex quo antecedenter rem habuerat cum Matre prædictæ Beatricis, obtentoque consueto Brevi, non potuit illud executioni demandari propter consuetam clausulam *si occultum*, quæ apponitur in Brevibus dicti Tribunalis, copula quippe cum Matre Beatricis erat publica & notoria. *Sess.* 24. *c.* 1. *de Ref. matr.*

Denegata prædicto brevi executione, Amicus Summo Pontifici pro dispensatione supplicavit per organum Datariæ, uti fieri debet, quando impedimentum est publicum, & breve dispensationis obtinuit expeditum *die* 13. *Aprilis* 1711., sed nec istud potuit executioni demandari, cum tempore intermedio habita fuerit notitia aliorum duorum impedimentorum impedientium, & dirimentium, adulterii videlicet ab ipso commissi cum Beatrice, tempore quo Catharina prima uxor vivebat cum promissione eam ducendi in uxorem post hujus obitum; & etiam veneni prædictæ primæ uxori propinati, ut Matrimonium cum memorata Beatrice contrahere posset.

Pertæsus Amicus longioris moræ Matrimonium de facto contraxit cum Beatrice coram Parocho, & Testibus, & cum ea cohabitavit, & ab ea tres liberos habuit; cumque admonitus a Sacerdote Gregorio della Pezza Congregationis Piorum Operariorum, qui Missionem faciebat annis præteritis in Castro S. Anatoliæ de necessaria separatione, & de infelici statu Animæ suæ, recursum habuerit ad Sacram Congregationem Episcoporum, & Regularium, & ab eadem facta fuerit remissio ad hanc Sac. Congregat., juxta morem datæ fuerunt literæ ad Episcopum Reatinum pro informatione, eidemque fuit etiam injunctum, ut Processum compilatum transmitteret; cumque ageretur de homine pauperrimo, qui sumptos suppeditare non poterat pro componendis, & exemplandis scripturis, & inopportunum, & insolens esse videretur, Sacerdotem Gregorium della Pezza pium hujusce negotii sollicitatorem ad aliquid expendendum adigere, operæ pretium esse existimatum fuit Processum consignare D. Dominico Florello Locumtenenti Criminali Auditoris Cameræ, ut ejus restrictum efformaret, & suum etiam subderet votum pro veritate.

Transmissa Episcopi Relatio, & D. Florelli Restrictus in eo, quod attinet ad impedimentum proveniens ex adulterio cum promissione ducendi Adulteram in uxorem post obitum veræ conjugis tunc viventis, concordant in hoc, nullam videlicet adesse difficultatem de adulterio commisso, cum Amicus illud ingenue fateatur, sed difficultatem consistere in promissione ducendi adulteram in uxorem; promisso hæc etenim non innititur nisi cuidam relevationi, quam Parochus sibi factam fuisse dixit a Victoria adulteræ Matræ, se videlicet fuisse ab Amico adhuc cum Catharina uxorato requisitam de assensu pro contrahendis ab ipso sponsalibus cum Beatrice filia, sibique reluctanti assensum præstare, fuisse ab Amico dictum: *haveme*

mo fatto senza di voi, stantechè ci havemo promesso, crepate, e schiattate, noi havemo fatto senza di voi cumque eadem Beatricis mater ad examen formale subinde vocata, etiam juramento interposito dixerit, se nihil scire de promissione, nec unquam eam Parocho revelasse, hinc tam ab Episcopo in sua relatione, quam a D. Florello in suo restrictu dicitur, sufficientem non adesse hujusce impedimenti probationem.

Transeundo ad aliud impedimentum, propinati videlicet veneni Catharinæ uxori, ejus prima probatio constituitur in quatuor Testibus, qui testantur, Catharinam mense Maji *anno* 1710., & sic per sex menses ante suum obitum quamdam portionem Farris coxisse, eamque comedendam tradidisse Petronillæ nepti, & aliis consanguineis, qui doloribus statim, & vomitu norrepti sunt, eumdemque Farrem subinde datum fuisse Gallinis ad commedendum, quæ paulo post mortuæ sunt, & quia factum hoc nihil conduceret ad probandum, venenum fuisse ab Amico Catharinæ propinatum, alii duo superadduntur Testes, qui dicunt, se audivisse a Petronilla, quod Amicus nescio quid albi in Farre cocto miscuerat, & quod Catharina existimabat, ex ea causa vomitum processissé, sed cum Petronilla non potuerit examinari ut pote mortua ante compilatum processum, infirma admodum hæc exhibiti veneni probatio existimatur tam ab Episcopo in sua relatione, quam a D. Florello in suo restrictu.

Subsequitur secunda probatio, quæ in duorum testium dicto reponitur referentium, die omnium Sanctorum, & sic paulo ante obitum Catharinæ fuisse ipsi ab Amico marito exhibitum quemdam panem unacum uvis ad comedendum, & quemdam liquorem ad bibendum, quem in nonnullis vasculis retinebat, & Catharinam post commestionem, & potum acrius fuisse morbo vexatam, quo deinde occubuit die 11. mensis Novembris; sed cum omnes alii Testes examinati concordent, prædictam Catarinam fuisse delicatæ naturæ, & pati consuevisse quolibet anno dolores colicos, & febres, iisdemque fuisse vexatam in ultima ægritudine, & Parochus S. Anatoliæ, & alios Sacerdos ejusdem loci non solum in hoc concordent, sed etiam superaddant, nullam contigisse in cadavere Catherinæ mutationem, nec ullum in eo apparuisse veneni signum, hisce de causis concludit Episcopus in sua informatione, probationes propinati veneni esse debiles, & æquivocas, & sic sibi videri, annuendum esse petitis, facultati videlicet contrahendi matrimonium, ut etiam consulatur honori Beatricis, & Amici incolumitati, cujus vita dicitur insidiis exposita propter inimicitiam ipsi indictam a fratribus Beatricis, si matrimonium non sequatur: neque discordat D. Florellus, qui suam relationem sequentibus verbis absolvit *onde io sarei di sentimento, che vi fosse luogo alla grazià, non solo in riguardo dell'onore della giovane, la quale già ha partorito tre figli, ma ancora per la sicurezzà del sud. Oratore, al quale i fratelli della sud. Beatrice minacciano la vita, quando non ripari col matrimonio all'onore della sorella.*

Impedimentum impediens, & dirimens Matrimonium, quod dicitur impedimentum Criminis, quodque ex solo adulterio, vivente prima conjuge patrato, non coalescit, coalescit ex adulterio unacum promissione Adulteram ducendi in uxorem post obitum conjugis, tunc viventis, juxta *Textum in cap. significasti, in cap. veniens, & in cap. finali de eo, qui duxit in matrimonium*, sive adulterium præcedat promissionem, sive promissio præcedat adulterium, dummodò promissio sit vera, & seria, & ab altera parte acceptata, uti late prosequuntur *Pirhing. ad dictum tit. decretal.* §. 2. *num.* 14.

n.14., & 15., *Anaclet.ad eundem tit.pariter decretal.n.4. & 15. & seqq.* *Rosignol. in novissima praxi tom.6.de matrim.prænot.13. n.19. & seqq.*

Item, relatum criminis impedimentum impediens, & dirimens matrimonium ex machinatione mortis Coniugis coalescens ad terminos citati *Text.in.cap. significasti de eo,qui duxit in matrimonium*, *& Canonis siquis vivente 31. quæst.1.*, adulterium exposcit, si mortis machinatio ab altero tantum processit, & etiam sibi vindicat locum sine adulterio, sed dummodo uterque ad cædem, seu mortem Conjugis cooperatus sit, uti probat *Textus in cap.1., & in cap.super hoc, in sæpe citato titulo de eo, qui duxit in matrimonium* & prosequuntur *Pirbing. loc.cit.* §.3. *n.23.*, *Rosignol. loco pariter citato n.10. Anaclet. ubi sup. n 18. & seqq.*, in quo rerum themate non videtur, in hypothesi dubitandum de hoc impedimento, in eo, quod attinet ad Jus, sed in eo solum, quod spectare potest ad probationem facti.

Adeoque ad probationem descendendo, supponendum esse videtur, quod versamur non in matrimonio contracto, sed in contrahendo, licet enim illud de facto fuerit contractum, perinde tamen se habere debet, ac si contractum non fuisset; ad partes quippe posito criminis impedimento, super quo præsens quæstio versatur, aliud supererat impedimentum affinitatis ex copula illicita, cum dispensatio per organum Datariæ expedita, non fuisset executioni mandata, quando illud de facto contractum est; Sacri autem Canones distinguunt inter matrimonium contractum, & contrahendum, & quando agitur de contrahendo non exposcunt claras, & concludentes impedimenti oppositi probationes; statuunt etenim, unicum Testem sufficere, ex quo agitur de vitando peccato, uti habetur in *cap. præterea il primo de sponsalibus, & in cap.super eo il secondo de Testib.* & la illi ne prosequitur *Ciarlin. lib.3. controvers. cap.234.* dummodo tamen Testis sit bonæ famæ, & non patiatur exceptionem in persona, aut in dicto *Tondut. quæst.Benef. par.3. cap.165. n.5.*, *Monacell. in formul. legal. pract. part.1. pag.183. n.1., & 2. Ursaja tom.5. parte 2. discept.22. n.13. & seqq.* & dummodo testis afferat cum juramento, se certe scire impedimentum, *Sanchez. de matrim. lib.1. disput.71. n.11. ubi num.16., & seqq.*, ait, non sufficere famam ad impediendum matrimonium, si clariores adsint probationes de fama contraria, & simplicem rumorem non posse matrimonium impedire.

Quatenus probationes impedimenti criminis insufficientes esse videantur ad rem,de qua nunc agitur,itaut, iisdem minime obstantibus, Sacra hæc Congregatio sit in sensu, quod possit esse locus executioni dispensationis super alio impedimento ex copula illicita, discutiendum remanebit, an necessaria sit renovatio consensus coram Parocho, & Testibus, quando etenim impedimentum, prout hic, ex copula illicita est publicum, consensus renovatio dicitur necessaria coram Parocho, & Testibus etiamsi durante impedimento, matrimonium fuisset contractum in facie Ecclesiæ, & coram testibus, & Parocho ad differentiam casus, in quo hæc facta fuissent, sed in terminis impedimenti occulti, juxta praxim Sac. Pœnitentiariæ, de qua *Navar.consil.4. de sponsal.*, & resolutiones hujus Sac. Congregationis apud *Fagnan. in cap.is, qui fidem n.14. de sponsal.& matrim.* & concordantem *Rot. decis.900. cor. Seraphino.*

Dignabuntur itaque EE.VV. ex his, quæ hucusque deducta sunt, sequentibus dubiis respondere.

I. A

I. *An sit procedendum ad executionem Brevis Datariæ super impedimento affinitatis ex copula illicita in casu &c. & quatenus affirmative .*

II. *An consensus a Contrahentibus sit renovandus coram Parocho, & Testibus in casu &c.*

Ad Primum affirmative,obtenta dispensatione per Secretarium a Sanctissimo super falsa imputatione prætensorum impedimentorum, de quibus agitur . Ad Secundum affirmative .

Sess.24.c.6. de ref.

CONSENTINA.Sacerdos Bernardinus Lopes Oppidi Phileni Consentinæ Diœcesis ex casu quodam accidentali , talem in brachio dextero passus est læsionem, ut in eo flexibilitatis usum amiserit , itaut brachium quidem elevare possit, sed quando vult se signare signo S.Crucis , id facere non possit , nisi intercedente distantia unius circiter palmi a fronte , a pectore , ab utroque humero , & ab ore , & Missam celebrando,Sacram Ostiam , & sanguinem sumere non possit, nisi ope brachii , & manus sinistræ , licet cæteras Missæ cæremonias rite , & recte adimpleat ; cumque prædictus Sacerdos recursum habuerit ad hanc Sacram Congregationem pro facultate Missam dicto modo celebrandi, & juxta morem datæ fuerint literæ ad Archiepiscopum Consentinum, idemque retulerit omnia exposita in facto subsistere , & facto experimento coram Magistro cæremoniarum ; depræhensum fuisse , quod Orator Missam celebrare poterat , & omnes bene facere cæremonias, excepto signo crucis, quod facere non potest, nisi modo in superioribus insinuato, & excepta sumptione Sacri Corporis , & Sanguinis, quam facere non potest , nisi ope manus sinistræ , bina in præsenti dubia examinanda proponuntur, quorum alterum respicit irregularitatem , alterum dispensationem .

Quoad punctum irregularitatis , irregularis dicitur ille, qui vel caret membro, vel illud habet ineptum ad opus perficiendum, ad *Textum in Canone sicut urgeri prima quæst.*1., & bene adnotavit *Gibalin. de irregul. cap.*3. *consect.*3.§.4., & licet manus dexteræ defectus in sumptione Eucharistiæ posset per alium adstantem Sacerdotem suppleri,prolatis a celebrante verbis , & sumpta ope Adstantis Sanctissima Eucharistia , divisio hæc tamen Officii non admittitur ; quo circa Sacerdos habens manum impeditam de jure dicitur irregularis , itaut Missam celebrari non possit , licet reliqua Sacerdotii ministeria perficere valeat, uti esset confessiones excipere. prædicare, & similia peragere, juxta theoricam *Abbatis in cap.*2. *de Clerico ægrotante*, quam late exornat *Majol. de irregul.lib.*1.*cap.*14. *a n.*1. *ad* 9.

Transeundo ad dispensationem , cum non agatur de promovendo , sed de promoto , quærunt doctores , an Papa possit dispensare , ut Sacerdos , qui una caret manu Missam celebret , & affirmative respondent , & nonnulli ex illis referunt , se vidisse regularem , qui ob morbum habebat manum impeditam, a Summo Pontifice dispensatum , ut Missam celebraret , assistente sibi Sacerdote , *Henriquez. lib.*14. *cap.*8. *n.*4. *lit.Q. Leander. Oper.Moral.part.*5.*tract.*2. *de irregularitate quæst.*89.idemque *quæst.*90. subdit , posse summum Pontificem dispensare Sacerdotem utraque manu truncatum , ita tamen , ut per manum alterius Sacerdotis Hostiam elevaret, frangeret , & ab ejus manu sumeret .

Ad rem , de qua agitur , ponderari posset , quod Sacerdotes Sacri Ordinis

Præ-

Prædicatorum in Missæ celebratione sinistra manu sumunt Eucharistiam. De hoc Ritu loquendo, nonnulli asserunt, fuisse Ordini a Sede Apostolica concessum, ut manu sinistra communicarent, propter triumphatam ab ejus Fratribus hæresim Berengarianam, in Europa reviviscentem in contumeliam Sanctissimæ Eucharistiæ temporibus S. Dominici, & S. Petri Martyris, uti legitur *apud Bzovium in Annalibus ad annum* 1313. Alii dicunt, Fratribus Ordinis Prædicatorum pœnitentiæ, & satisfactionis loco datum esse, ut Celebrantes Sacrosanctam Eucharistiam sinistra manu reciperent, ex quo Frater Bernardus de Monte Politiano Professus Ordinis prædicti, & Confessarius Henrici VII. Imperatoris, Venenatam ipsi Ostiam porrexit, itaut Imperator ex hac vita decesserit. At hæc infamis calumnia sybilis potius, quam confutatione digna videtur, tum quia nec Villanus, nec Albertus Mussatus Auctores contemporanei meminerunt veneni, tum quia inconcussa monumenta ostendunt, Sacerdotes Dominicanos sinistra manu in Missa communicasse centum annis ante obitum Henrici, uti late ostendit *Marcellus de Cavaleriis SS. D. N. olim Theologus, dum Beneventanam Ecclesiam præsens administrabat, in suo opere, cui titulus Statera Sacra pag. mihi* 473. *& seqq.*, & sequitur *Marcus in notitia vocabulorum Ecclesiasticorum in verbo communio*: cumque proinde certum sit, usum hunc communicandi sinistra manu esse coævum Ordini Prædicatorum, in ejus etiam Rubrica esse approbatum, ibi *de sinistra sumat ore Sacrum Christi Corpus*, & plenum esse Misteriis late recensitis apud *citatum Cavalerium pag.* 467., *& seqq* quæ omnia indecentiam excludunt in sumenda ope manus sinistræ Eucharistia, videndum erit, an id viam aperire possit miserabili Sacerdoti, ut ipse videlicet per dispensationem obtinere possit facultatem Missam celebrandi, licet ex inculpato defectu brachii dexteri Eucharistiam sumere non possit, nisi manu sinistra.

Quibus stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Sacerdos sit Irregularis*, & quatenus affirmative.

II. *An eidem sit concedenda dispensatio, ut Missam celebrare possit in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum arbitrio novi Archiepiscopi.

SANCTÆ SEVERINÆ. Capitulum Ecclesiæ Merropolitanæ S. Severinæ, quod Ecclesiæ inserviebat per hebdomadam, & Turnum, prætendit se non teneri ad quotidianum servitium, vigore cujusdam donationis factæ a bon. me. Archiepiscopo Berlingerio, sed sibi esse permittendum, ut alternative, & per Turnum præstet prædictum servitium, exceptis tamen temporibus Adventus, Quadragesimæ, Rogationum, & aliis Vigiliis, & omnibus diebus Festivis, quibus omnes addicti Choro eidem inservire teneantur. *Sess.24.c.12. de Ref.*

Et in eo quidem, quod attinet ad primam prætensionis partem, admittitur a Capitulo, fuisse ab Archiepiscopo Berlingerio factam donationem nonnullorum Capitalium ~~acciò~~ *fosse servito il Coro di detta sua Chiesa Metropolitana in tutti li giorni, ed ore Canoniche nel modo, e forma che dispongono i Sacri Canoni, ed il Sacro Concilio di Trento*, sed contendit, non posse dici in hac donatione impositum onus omnibus inserviendi Choro, sed tantum inserviendi per Turnum, ex quo videlicet erant

adeo modicæ distributiones, quæ ante donationem distribuebantur inter præsentes, ut singulis annis vix ascenderent ad quatuor ducatos pro quolibet, ex qua modicitate sicuti sæpe sequebatur, ut Cultus Divinus negligeretur, & quod obligati ad inserviendum, nec minus per Turnum inservirent, sic auctis ab Archiepiscopo distributionibus, voluit ipse quidem, ut servitium imposterum non negligeretur, sed absque ejusdem immutatione, itaut si in antecessum, non erat servitium diurnum, sed per Turnum, eodem modo continuare deberet in futurum.

Et quia Capitulum videt, sibi opponi posse, quod post donationem, quoadusque vixit Donator, servitium ab omnibus quolibet die, & non ab aliquibus per Turnum præstitum fuit, respondet, id non fuisse factum ex obligatione, sed ex quadam gratitudine erga Benefactorem, qui ultra res donatas animum habebat alia etiam superaddendi, quod & fecisset si non fuisset morte præventus, in quo rerum themite concludit, non fuisse inductam ullam obligationem, & eo fortius, cum donatio fuerit acceptata a quodam Canonico Capituli Procuratore, cum promissione de ratihabitione infra triduum, nec unquam ratihabitio Capituli accesserit, ex quo idem Capitulum infert, se non esse obligatum ad continuum, & diurnum servitium, licet illud per impossibile esset in donatione præscriptum.

Atque hinc transeundo ad secundam prætensionis partem, inserviendi videlicet imposterum per Turnum, exceptis diebus supra recensitis, Capitulum innititur antiquæ consuetudini, & etiam praxi tot aliorum Capitulorum, & quod magis est tenuitati distributionum; cum etenim Capitulum componatur ex sex Dignitatibus, & octodecim Canonicis, & quindecim Presbyteris, aliisque in dies recipiendis, & ante Archiepiscopi donationem non adesset nisi annua quantitas ducatorum 50. inter omnes titulo distributionum dividenda, & ex rebus ab Archiepiscopo donatis percipiantur tantum ducati annui sexcentum, & pecunia ab eodem pariter relicta, quæ remanet otiosa, & non est investita, modicum fructum reddere possit, & quatenus multiplicum ex ea institueretur, multum temporis labi deberet, ut fructus proportionatus haberetur, subdit memoratum Capitulum, quod facta divisione inter Canonicos & cæteros Choro addictos, non habet quilibet Canonicus nisi ducatos viginti quolibet anno, & cuilibet Presbytero non obvenit quolibet anno, nisi summa ducatorum decem, quæ videtur minime proportionata pro continuo servitio, & eo fortius, quia binæ dumtaxat reperiuntur Præbendæ, altera Archidiaconi, altera Decani, quarum prima ad triginta, & secunda ad quadraginta annua scuta ascendit, & aliæ Præbendæ pro aliis duabus Dignitatibus, & totidem Canonicis non excedunt annuam præstationem ducatorum decem.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An omnes Canonici, & Clerus Cathedralis Ecclesiæ S. Severinæ vigore donationis expletæ per bo. me. Archiepiscopum Berlingerium teneatur quotidie intervenire servitio Ecclesiæ, seu potius sit indulgendum, ut possint alternative, & facta divisione per Turnum, & hebdomadam interesse eidem servitio, exceptis temporibus Adventus, Quadragesimæ, Rogationum, aliisque Vigiliis, & omnibus diebus Festivis in casu &c.

Esse indulgendam alternativam cum solitis clausulis.

SAVO-

SAVONEN. Archipresbyter Joannes Franciscus Chiaborellus in ultimo, cum quo decessit testamento nonnulla Legata Pia reliquit, sibique hæredem scripsit Altare majus, & Societatem SSmi Sacramenti erectam in Ecclesia Parochiali S. Ambrosii, & ut a se disposita suam promptam haberent executionem, & ne sua hæreditas dilapidaretur, nonnullos nominavit Executores Testamentarios unacum Officialibus dictæ Societatis, & Archipresbyteris pro tempore memoratæ Parochialis Ecclesiæ. *Sess.25.c.5. de Ref.*

Sub fundamento, quod annuus hæreditatis redditus esset plus quam sufficiens pro indigentiis Altaris Confraternitatis, & pro conspicuo ornatu totius Ecclesiæ, quod pius Testator habuisset intentionem erigendi ex sua hæreditate nonnulla Beneficia cum obligatione assistendi Choro, Executores testamentarii, & Officiales Confraternitatis, prævio reliquorum Confratrum consensu, pium, & opportunum esse existimarunt, devenire ad fundationem septem Beneficiorum assignando cuique Beneficio suum redditum, & onera, & Episcopus in actu Visitationis ad erectionem dictorũ Beneficiorũ devenit.

Exorta propter hanc erectionem controversia, eademque ad hanc Sac. Congregationem delata, exhibita fuit scriptura nomine Confratrum, & Confraternitatis, in qua plura deducta fuerunt adversus supradictam Beneficiorum erectionem, & signanter, quod redditus hæreditatis erant erogandi in ornatum Altaris, & indigentias Confraternitatis juxta præceptum Testatoris, in quo rerum statu non poterat Episcopus eosdem redditus convertere in alium usum, & multo magis, quia Ecclesia, in qua Altare situm est, in malo statu reperiebatur, & cessabat suppositum desiderium testatoris, deveniendi ad erectionem Beneficiorum, cum testamentum fuerit conditum *die* 1. *Aprilis anno* 1711., & testator obierit *de mense Septembris anno* 1712., quo temporis intervallo, si testator voluisset mutare testamentum, id commode facere potuisset.

Adversus exposita a Confratribus, & Confraternitate, Cappellani, Executores testamentarii, & Officiales Confraternitatis dixerunt, nihil esse reprehensibile in prædicta Beneficiorum erectione, cum in ea non adfuerit ulla commutatio voluntatis, ex quo illæsa permanent omnia a Testatore demandata, itaut erectio Beneficiorum facta fuerit ex eo, quod superest, in quo rerum statu bene poterat fieri Beneficiorum erectio, & eo fortius, quia testator eam concupivit, uti colligi dicebant ex nonnullis testibus, sed eam non compleverat propter expensæ timorem; utque verificarent, erectionem factam fuisse illæsis permanentibus operibus a testatore demandatis, & de eo, quod superest, calculum exhibuerunt, juxta quem annui redditus erant in sc.600, a quibus quoties demerentur annua sc. 300 pro manutentione Altaris, Ecclesiam, quippe probare conati sunt, nulla quoad statum materialem indigere reparatione, supererat annua summa aliorum scutorum 300., quæ bene idcirco potuit erogari pro erectione Cappellanorum, seu Beneficiatorum, qui quotidie Choro, & Ecclesiæ inservirent.

De hac controversia actum fuit in Congregatione habita *die* 23. *Maii* 1722. propositisque tribus subsequentibus dubiis.

I. *An sustineatur erectio Cappellaniarum, Canonicatuum nuncupatorum in casu*, & quatenus negative.

II. *An dicti Cappellani Canonici nuncupati teneantur restituere fructus perceptos*, & quatenus affirmative.

III. *An, & a quo tempore in casu &c.*

Ad primum, & secundum responsum fuit *negative*, & ad tertium *satis provisum in secundo*, fuitque demandatum Episcopo Savonen, ut apponeret œconomum pro reddituum administratione, & Cappellanis inhiberet, ne accederent ad servitium Chori, quod ulterius darentur litteræ ad Eminentissimum Archiepiscopum Januensem juxta instructionem, & instructio fuit, ut per eumdem Eminentissimum Archiepiscopum fieret liquidatio status hæreditarii Pii Testatoris, ad quam videlicet summam revera ascendat annuus ejusdem redditus, & quomodo idem in præteritum fuerit administratus, & in quas causas erogatus, & quod ipse ulterius dignaretur certiorem facere Sacram Congreg. de vero statu Ecclesiæ, an ipsa videlicet reparatione indigeat, vel Sacris suppellectilibus.

Cohærenter ad hæc, deputatus fuit ab Ordinario Savonensi œconomus, & supervenerunt responsiones Eminentissimi Archiepiscopi Januensis; adeoque ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV decernere.

I. *An constet de sufficientia fructuum pro erigendis Cappellaniis in casu &c.* & quatenus affirmative.

II. *An debeant esse perpetuæ, vel manuales.*

III. *An, & quibus competere debeat jus nominandi in casu &c.*

Proponatur in alia.

Die 4. Augusti 1725.

Sess. 24. c. 1. de Ref. mat.

BITUNTINA SPONSALIUM. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 23. Junii 1725., cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi; cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, sed dictum quod proponeretur in præsenti Congregatione, ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An constet de sponsalibus*, & quatenus affirmative.

II. *An Joannes sit cogendus ad contrahendum matrimonium in casu &c.*

Dilata, & recognoscantur jura formiter hinc inde.

Sess. 13. c. 3. de Ref.

RATISBONEN. Proposita fuit hæc causa in Congregatione habita die 24. Martii 1725., cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi, & nec tunc, nec in alia Congregatione habita die 23. Junii ulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod proponeretur in præsenti Congregatione, quocirca ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

An suspensio ab exercitio Parochialis Lindkurchen sustineatur in casu. &c.

Affirmative, & amplius.

DER-

DERTHONEN. JURIUM PAROCHIALIUM. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 14. *Aprilis* 1725., cujus folium poterit ab EE. VV benigne reassumi. *Sess.* 24. *c.* 7. *de Ref.*

Tria tunc fuerunt dubia disputata, primum videlicet, *an occasione Processionum, seu Funerum cum interessentia Capituli teneantur Parochi incedere sub Cruce Capituli, seu potius, an, & sub qua Cruce sit incedendum,* & huic dubio responsum fuit *affirmative quoad primam partem, & quoad secundam satis provisum in prima.*

Secundum dubium fuit, *starium frumenti occasione funerum Patris, vel Matris familias, aliæque orationes funebres, an & pro qua rata dividi debeant inter Ecclesiam Collegiatam, & Parochos,* & huic dubio responsum fuit in *decisis, hoc est servandam esse concordiam anni* 1555.

Tertium dubium est illud, quod infra referetur, super quo nulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod exhiberetur Breve Gregorii XV.

Cum autem a succumbentibus impetrata fuerit nova audientia quoad primum & resolvendum remaneat tertium, onus erit EE. VV decernere.

I. *An quoad primum standum sit, vel recedendum a decisis die* 14. *Apr.* 1725.

II. *An Canonicus Ecclesiæ Collegiatæ habitans in Domo sita intra fines alterius Parochiæ, ex quo d. Ecclesia Collegiata careat ædibus Canonicalibus, teneantur in ultima infirmitate recipere Sacramenta ab Ecclesia Collegiata, vel potius a Parocho domicilii in casu &c.*

Ad primum dilata, & scribatur juxta instructionem.
Ad secundum dilata, & communicentur jura.

NEAPOLITANA. Celebris Causa inter Promothorem Fiscalem Curiæ Archiepiscopalis Neapolitanæ, & Rectorem, seu Sacristam Ecclesiæ S. Angeli ad Nidum proposita fuit in Congregatione habita *die* 30. *Septembris* 1724. sub hisce dubiis. *Sess.* 25. *cap.* 5. *de ref.*

I. *An Curia Archiepiscopalis potuerit cogere Rectorem, seu Sacristam Ecclesiæ S. Angeli ad Nidum ad interveniendum Processioni in casu &c.*

II. *An potuerit hoc facere per censuras*, & quatenus affirmative &c.

III. *An censuræ latæ fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector prædictus incurrerit Irregularitatem ob celebrationem in casu &c.*

Cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, sed dictum, quod Causa proponeretur in prima post aquas, facta idcirco fuit propositio in Congregatione habita die 18. *Novembris* ejusdem anni, & ad primum, & secundum ex dubiis propositis responsum fuit *affirmative*, & in eo, quod attinet ad tertium, nulla fuit capta resolutio.

Impetrata a Succumbentibus nova audientia, fuerunt in Congregatione habita die 24. Martii 1725 proposita sequentia dubia.

I. *An quoad primum, & secundum dubium standum sit, vel recedendum a decisis die* 18. *Novembris* 1724.

II. *An censuræ latæ fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector incurrerit irregularitatem ob celebrationem in casu*, & ad primum responsum fuit *in decisis*, & quoad secundum dictum fuit *censuras non esse attentatas, & ad mentem*, quæ fuit, ut daretur absolutio unacum dispensatione ab irregularitate, ad quem effectum S. Congregatio suas impertiebatur facultates.

No-

Nobiles Plateæ Nidi novum habuerunt recursum ad hanc Sacram Congr., & institerunt pro nova audientia tam super puncto non accedendi ad publicas Processiones, quam super puncto censurarum, tum quia super puncto censurarum non aderat nisi unica resolutio, & super puncto accessus ad Processiones fuerat ille quidem bis resolutus, sed in postrema resolutione ipsi suas non exhibuerant informationes, sed pro dilatione supplicaverant; cumque Sacra hæc Congr. die 14. Aprilis 1725. responderit pro nova audientia, non retardata executione quoad primum dubium, onus erit EE. VV. in præsenti decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 24. Martii 1725.

Dilata.

Sess. 25. c. 5. de Ref.

SAVONEN. Proposita fuit hæc Causa in postrema Congregatione habita die 13. Julii 1725. nec ulla fuit capta resolutio; dignabuntur itaque EE. VV dictæ Congregationis Folium benigne reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

I. *An constet de sufficientia fructuum pro erigendis Cappellaniis in casu &c.* & quatenus affirmative.

II. *An debeant esse perpetuæ, vel manuales.*

III. *An, & quibus competere debeat jus nominandi in casu &c.*

Ad primum affirmative juxta modum præscribendum ab Eminentissimo Præfecto, & amplius. Ad secundum debere esse manuales, & amplius. Ad tertium spectare ad Officiales Confraternitatis.

Sess. 7. c. 7. de Ref.

AQUILANA. Inter alias Collegiatas Ecclesias existentes in Civitate Aquilæ una reperitur sub invocatione S. Mariæ de Paganica *ab intra*, quæ suum habet Archipresbyterum Curatum, & facit unum corpus cum Ecclesia S. Mariæ dictæ Terræ Paganicæ *ab extra*, & unam etiam massam Capitularem.

Huic Ecclesiæ *ab extra* servitium præstatur a quatuor Cappellanis, & aliis Presbyteris, qui quotidie Divina persolvunt Officia, & subiiciuntur punctaturis, si dictis Officiis non intersunt, & ad Capitulum Collegiatæ *ab intra* pertinet jus nominandi, seu præsentandi Curatum *ab extra*, qui curam animarum exercet ascendentium ad numerum duarum millium.

Præteritis temporibus magnæ fuerunt controversiæ, & signanter, an Archipresbyter teneretur residere in Ecclesia Parochiali, quæ est in Civitate, item in qua quota solvenda esset provisio Vicario constituendo in Ecclesia *ab extra*, & an solutio per Archipresbyterum tantum, vel per ipsum insimul, & Capitulum de Massa communi fieri deberet, super quibus controversiis nonnulla prodierunt hujus Sac. Congregationis responsa, & etiam Sacræ Rotæ Decisiones, uti videri potest *in decis. 539., & in decis. 1233. cor. Seraphino*, sed hisce controversiis finis impositus fuit ab Episcopo Aquilano anno 1600. cum etenim in Vicarium Ecclesiæ *ab extra* nominatus fuerit a Capitulo, & Canonicis Sanctæ Mariæ de Paganica *ab intra* quidam Sacerdos Bartholomæus Sirellius cum constitutione annuæ provisionis du-

cato-

dicatorum quinquaginta monetæ Regni, memoratus Episcopus in execu- tionem Decretorum Sacræ Congreg., & Rotæ Decisionum, prædictam nominationem admisit, & solutionem quinquaginta ducatorum eidem faciendam præscripsit singulis quatuor mensibus tertiatim explendam, una cum distributionibus quotidianis, & introitibus manualibus pro modo servitii ab eodem præstandi in Ecclesia S. Mariæ *ab extra*, & quia idem Episcopus voluit, quod Sacerdos non accederet ad capiendam possessionem Vicariatus, quem *perpetuum* appellavit, nisi obtenta nova provisione a Sede Apostolica, & cæteris adimpletis ad formam Bullæ S. Pii V. infra memorandæ, idem novas litteras Apostolicas expedivit, & Vicariæ possessionem cæpit.

Post captam possessionem Sacerdos Bartholomæus Sirellius nonnullis annis continuavit in exactione ducatorum 50. sed anno 1611. ad novam devenit conventionem cum Archipresbytero, & Capitulo Collegiatæ *ab intra*, & in hac conventione renunciavit congruæ ducatorum 50., & distributionibus sibi competentibus ad instar Canonici, sibique sufficere asseruit solutionem sex annorum ducatorum a Capitulo faciendam, & participationem tamquam unius ex Cappellanis, necnon quoddam petium Terræ sex cuparum; cumque a dicto tempore usque in præsens Vicarii successores mercedem suam receperint ad tramites ultimæ conventionis supra expositæ, delato Vicariatu ad Sacerdotem Xaverium de Marchis, qui suam provisionem a Sede Apostolica obtinuit, novis controversiis locus apertus est, tum quoad quantitatem congruæ, tum quoad quasdam præeminentias, quas idem sibi competere asserit; cumque juxta rescriptum hujus Sac Congregationis primo agendum sit de congrua, deinde de præeminentiis, disputandum in præsenti proponitur dubium ad solam congruam restrictum.

Contendit autem Sacerdos Xaverius de Marchis Curatus Ecclesiæ S. Mariæ de Paganica *ab extra*, sibi debitam esse congruam ad formam Bullæ Erectionis, seu deputationis Vicarii perpetui, & nullatenus ad formam assignationis factæ anno 1611.; tum quia prima assignatio nedum est conformis resolutionibus hujus Sacræ Congregationis, & Rotæ Decisionibus supra allegatis, sed etiam Constitutioni S. Pii V. *lib.* 47. *Bull. to.*2.; tum quia assignatio *anni* 1611. utpote destituta præsidio solemnitatum, assensus videlicet Ordinarii, aut Beneplaciti Sedis Apostolicæ, nullum successoribus potuit irrogare præjudicium, & eo fortius, cum eadem prætendatur restricta ad primum Vicarium, & successorum nullatenus comprehensiva.

Addit idem Sacerdos, sibi etiam deberi distributiones, & cæteros manuales introitus ad instar unius Canonici, uti conventum fuit in prima assignatione, cum ea omnia sint debita ratione interessentiæ Choro, & quatenus etiam referri possent ad exercitium Curæ Animarum, & ad mercedem pro tali onere persolvendam, subdit Sacerdos nullam hac in re contineri exorbitantiam, cum Cura sibi commissa constituatur ex duabus millibus personis, uti supra dictum est, & quia sibi prævidet opponendum, quod fructus percipit ex quæstuatione tempore messium, ait, hoc emolumentum consistere ad summam in ducatis 25., nec de eo habendam esse rationem in casu, & ad effectum, de quo agitur, cum obventiones mere eventuales, & incertæ, & quæ pendent a labore personali, non computentur in congruam debitam, juxta Bullam S. Pii V. ad differentiam illarum obventionum, quæ licet incertæ dicantur, certæ nihilominus sunt, uti late

fir-

firmant *Barbos. juris Eccles. lib.3. cap.6. n.43. & 44. Leo in Thesaur. for. Eccles. par.2. cap.31. n.6. & 7. Ventrigl. in praxi rer. Eccles par.1. adnot. 20. §.2. n.20. ibique Carolus Anton. de Luca in observ. n.8.*; Absque eo quod valeat oppositio, quod recensitæ obventiones subrogatæ fuerunt Decimis, in quo rerum themate non possunt absolute, & simpliciter haberi pro incertis, cum hæc subrogatio non sit probata, & homines Terræ contendant, se non teneri ad Decimas solvendas Archipresbytero, & Capitulo, & super hac re pendeat lis coram Ordinario.

Archipresbyter autem, & Canonici Ecclesiæ S. Mariæ de Paganica *ab intra* toti sunt in comprobando, Ecclesiam S. Mariæ *ab extra* fuisse subjective unitam suæ Collegiatæ intra Civitatem Aquilæ existenti; item Vicarium Ecclesiæ *ab extra* non esse perpetuum, sed ad nutum amovibilem, cum erectio in Vicariam perpetuam non exhibeatur, & denominatio perpetuitatis, quæ reperitur in deputatione Bartholomæi Sirelli, & in expeditione litterarum Apostolicarum favore ipsius subinde expeditarum, non possit ullo modo facere, quod Vicaria censenda sit perpetua, & eo magis, quia Episcopus in supra memorato deputationis actu expresse confessus est, quod in Constitutione Vicarii perpetui non fuerat ad ulteriora processum; & ex his facti præsuppositis inferunt Archipresbyter, & Canonici, non esse applicabilem dispositionem Bullæ S. Pii V. quæ loquitur de Vicariis perpetuis, uti ex littera colligitur, & ex his, quæ habentur apud *Clericat. de Benef. disc.54. n.29. & 30.* in terminis etenim Vicarii amovibilis, & non perpetui, extranei sunt termini congruæ Pianæ, & alii tantum applicabiles esse videntur salarii, juxta *dec.361. cor. Benincasa*, quod salarium jam conventum fuit anno 1611. & ad tramites conventionis solutum fuit usque ad tempus præsens.

Præterea ab Archipresbytero, & Canonicis dicitur, quod etiamsi Vicarius habendus esset pro perpetuo, & non pro temporali, & amovibili, semper nihilominus esset observanda assignatio anni 1611. primo, quia eadem facta est ad petitionem Bartholomæi Sirelli primi Vicarii, secundo quia idem Sacerdos Bartholomæus eam acceptavit pro se, & successoribus, *che per haverne il d. D. Bartolomeo da questa permutazione maggior utile, minor scommodo alle Signorie Vostre, lo riceverà tanto per esso, come per i suoi successori in detta Vicaria a grazia*, tertio, quia uti dictum est assignatio prædicta suum habuit effectum ab anno 1611. ad annum 1723., & quarto, quia hæc assignatio non videtur obstare Bullæ Pianæ, quæ non præscribit solutionem ducatorum annuorum 50. in pecunia numerata, sed etiam admittit assignationem Fundi, aut alicujus rei stabilis, ex qua dicta summa quolibet anno haberi possit, & ultimo demum, quia assignatio anni 1611, tractu temporis augmentum, & non decrementum sortita est, cum omnibus computatis Vicarius, seu Curatus juxta unius Testis dictum obtineat quolibet anno septuaginta sex circiter ducatos.

Jura hinc inde circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An sit locus assignationi congruæ, & emolumentorum ad formam Bullæ deputationis, sive erectionis Vicarii perpetui Curati Ecclesiæ S. Mariæ de Paganica ab extra, sive potius servanda sit assignatio facta anno 1611. favore ejusdem Vicarii in casu &c.

Non proposita cum sequentibus.

THE-

THeatina. San.mem. Innocentius Papa XIII.literas Apostolicas expedivit directas Archiepiscopo Theatino,quibus ad praeces Marchionis Vasti erexit in Collegiatam insignem Ecclesiam Sanctæ Mariæ, & Archiepiscopus processit ad Bullæ executionem.

Adversus prædictam Ecclesiæ erectionem in Collegiatam reclamavit Ecclesia S.Petri; adeoque subscripta fuerunt dubia ad calcem restrictus referenda, quæ in hodierna sessione proponuntur ex mandato hujus Sac.Congregationis, quæ jussit, ut Causa proponeretur *in prima Augusti etiam unica*.

A Præposito, & cæteris Capitularibus Ecclesiæ S.Petri plura proponuntur ad effectum suadendi, literas Apostolicas super erectione Collegiatæ fuisse subreptitias, easdemque nulliter fuisse executioni mandatas, ut ex ejus scriptura per manus circumferenda, & quia unum, & forte præcipuum subreptionis caput constituitur in eo, quod san. mem. Innocentio XIII. non fuit expositum,quod petitio Erectionis Ecclesiæ S.Mariæ in Collegiatam fuerat proposita in hac Sac.Congregatione, & favorabile responsum non obtinuerat, operæ pretium esse censui, factum prout revera se habuit, hic referre, inserendo tum folium Congregationis, tum suffragium bon.mem.R.P.D. Altoviti tunc Secretarii, & demum Sac.Congregationis responsum.

In folio itaque Congregationis habitæ die 27. Junii 1688. hæc habentur. *In Causa Theatina Erectionis in collegiatam. Relato in antecedenti Congreg. supplici libello per Sanctissimum remisso, cujus vigore Presbyteri Ecclesiæ Receptitiæ S.Mariæ Majoris Terræ Vasti instabant, dictam Ecclesiam erigi in Collegiatam ad effectum, ut hoc modo extinguantur controversiæ præeminentiarum jam pridem vertentes in Sacr.Rituum Congregatione inter d. Ecclesiam & alteram S.Petri ejusdem Terræ, jussum fuit causam describi in folio quocirca utraque parte informante, decernendum superest. An petitæ erectioni Ecclesiæ S.Mariæ Majoris in Collegiatam sit annuendum.*

Transeundo ad suffragium bo.me.R.P.D.Altoviti tunc Secretarii, illud fuit conceptum sequentibus verbis. *Erectio Ecclesiæ S.Mariæ Majoris in Collegiatam nunc primum petita, postquam Ecclesia S.Petri repertis tandem controversis capitulis originalibus obtinuit novam audientiam adversus decreta contra eam edita a S.Rituum Congreg., videtur excogitata ad supplantanda jura ipsius Ecclesiæ S.Petri, quæ in repropositione Causæ forsan obtinere poterit recessum a decisis, unde ex hoc solo capite rejicienda videtur instantia, & relinquenda utrique parti facultas experiendi jura pro absolutione litis inceptæ.*

Sed quatenus æquitas suaderet, imponi denique finem præfatæ diuturnæ liti, mediante erectionem in Collegiatam, nulla hactenus subest ratio, propter quam potius illa S.Mariæ Majoris, quam altera S.Petri sit erigenda, sed ad effectum, ut neutri fiat injuria, inquirendum prius esset, quænam ex illis dignior sit prærogativa Collegialitatis, inspectis qualitatibus antiquitatis, reddituum, & aliis hujusmodi.

Præterea, quando etiam postposita Ecclesia S.Petri, erigenda esset in Collegiatam Ecclesiam S.M.Majoris; attamen cum ista hactenus fuerit, & in præsens sit receptitia, audiendi essent omnes Presbyteri, qui nunc sunt in Terra Vasti pro eorum jure, & interesse, necnon ejusdem Terræ Universitas pro jure, & interesse aliorum Presbyterorum, qui deinceps adesse poterunt.

Hactenus suffragium bo. me. R.P.D. Altoviti, & Sac. Congregatio eidem adhærendo respondit dubio supra recensito, *negative in statu præsenti*.

Ex his itaque, & juribus ab utraque parte circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An erectio in Collegiatam insignem Ecclesiæ S. Mariæ Vasti facta ab Ordinario Theatino, uti Delegato Apostolico vigore Literarum Apostolicarum sustineatur, sive potius sit confirmanda, & approbanda.*

II. *An constet de attentatis, & quomodo sint purganda in casu &c.*

Sess. 25. de reg. & mon. cap. 19.

CORDUBEN. Pater Dominicus Sanchez de Quesada, qui professionem Regularem emisit inter Fratres Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis Captivorum nondum elapso quinquennio, nullitatem emissæ professionis proposuit coram Ordinario Corduben. & Superiore Religionis, & sententiam contrariam passus est, quæ etiam confirmata fuit a Curia Metropolitana Toletana; cumque suam instantiam prosequendo appellationem interposuisset ad Rotæ Tribunal, eademque a Sanctissimo Domino Nostro fuerit, prævia avocatione a dicto Tribunali, ad hanc Sac. Congregationem remissa, disputandum in præsenti proponitur dubium, an constet de nullitate prædictæ professionis.

In scriptura per manus circumferenda, inter cætera probandum assumitur, quod Orator fuit simoniace in Ordinem Regularem receptus, solutis videlicet ab ejus Genitore ducatis 300. sine quorum solutione Superiores protestati fuerant, se eum non esse admissuros, licet prædicta summa fuerit petita titulo eleemosynæ, & sub obtentu eam erogandi in complementum fabricæ Conventus; sed cum hodierna quæstio ad nullitatem professionis restringatur, onus erit EE. VV. examinare, an professio ex hoc capite nulla dici possit. In sacris siquidem Canonibus, hoc est in *cap. quoniam*, *& in cap. veniens de simonia* decernitur, quod simoniace in Monasterium receptus damnetur ad serviendum Domino in alio Monasterio in habitu monastico, quod utique non fieret, si professio ab eodem emissa propter vitium simoniæ nullitate laboraret, uti argumentatur *Abbas in citato cap. veniens sub num.* 4. & communis esse videtur Theeologorum opinio pro validitate professionis per simoniam emissæ, uti plene habetur apud *Giballin. de simonia quæst.* 23. *consect.* 3. eademque communis sententia fuit ab hac S. Congregatione approbata in Leodien. Professionis, quæ fuit proposita 2. Augusti 1721. & resoluta 13. Iunii 1722. in qua responsum fuit pro validitate professionis inter Donatos Ordinis Prædicatorum emissa a Fratre Ludovico Bertrando de Layresse, non obstante, quod Pater Procurator Generalis in sua informatione expresse admisisset, eum fuisse simoniace in Ordinem receptum.

Ad partes ergo posita simonia, necessarium esse videtur in facto animadvertere, quod Pater Dominicus, de quo nunc agitur, antequam inter Religiosos admitteretur, fuit a Curia Laicali inquisitus de homicidio, & ab Ecclesia, ad quam confugerat, extractus est, & successive deinde ad eam restitutus, & quod adversus eum inter Novitios Ordinis Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis Captivorum jam adscitum, pronunciata fuit a Iudice Laico sententia, in qua suo Tribunali reservata fuit facultas procedendi ad pœnas ultrices pro exposito delicto, in hypothesi, in qua idem professionem Regularem non emisisset, vel post emissam ab Ordine ejectus esset, & quod Oratoris Genitor hoc potissimum usus est argumento, ut eum ad emittendam professionem Regularem induceret, cum iidem proposuerit vel perpetuam in Carcere, aut in Ecclesia permanentiam, si professionem non emitteret, vel libertatem, & ab impicto delicto impunitatem, si in Religionem profiteretur.

In

In hac quippe facti contingentia sibi vindicat locum quæstio a Doctoribus promota de metu auctoritate privata, sed juste illato ad extorquendum consensum, an videlicet idem vitiet, vel non vitiet professionem, cum nonnulli dicant injuriam fieri professioni, quæ debet esse libera, si per ea media expetatur consensus ad eam, & in ordine ad eum, qui patitur metum, & ad ejus libertatem unum, & idem sit, sive ipse dederit, sive non dederit causam timori, dummodo timor cadat in constantem virum, & alii e contra sentiant, quod quando metus juste irrogatur, non tam censetur inferri ab extrinseco, quam provenire ab intrinseco, scilicet a propria Delinquentis voluntate, & a natura delicti, itaut Delinquens taliter delinquendo sibi metum inferat, exponendo se hujusmodi periculo, & id, quod ex propria oritur voluntate, nunquam dicitur moraliter libertati repugnare, neque proponens professionem pro malo evadendo infert, sed aufert metum, ostendendo videlicet viam mali evadendi.

De hac insigni controversia in terminis Matrimonii agit *Sanchez. de Matrim. lib.* 4. *disp.* 16. *per totam*, & in terminis Matrimonii spiritualis, idest professionis in Religione idem prosequitur *Sanchez ad præcepta Decalogi lib.* 4. *cap.* 2. *n.* 21., quibus in locis secundæ adhæret opinioni, hoc est validitati tum Matrimonii, tum professionis, & aliqua problematice proponuntur *a Sperell. dec.* 6. *a num.* 11. *usque ad* 13.

Præter hoc fundamentum, alia proponuntur pro utilitate professionis, deducta signanter ex importunis suasionibus a Patre ante delictum adhibitis, & a minis exercitis, ut Orator Religiosum statum amplecteretur, & ab ejus continua ad hunc statum aversione, semper explicatam tam tempore novitiatus, quam professionis, & etiam ex post, uti videri potest in scriptura per manus, uti dictum est, circumferenda, quibus omnibus perpensis, dignabuntur EE.VV. decernere.

An constet de nullitate Professionis in casu &c.

ROMANA, SEU ALBINGANEN. Frater Dominicus Antonius Amoretti *anno* 1696. ingressus fuit Religionem S. Francisci inter Reformatos vulgo dictos *del Ritiro*, & propter infirmitates non potuit in eadem professionem emittere; cumque ad ordinem Cappuccinorum se recepisset, Professionem Regularem in eodem emisit *anno* 1696. *Sess.* 25. *c.* 19. *de Regul. & Monial.*

Sub fundamento infirmitatum, quibus vexabatur, idem Pater Dominicus recursum habuit ad S. Pœnitentiariam, habitoque, ut moris est, utriusque Religionis consensu a qua, & ad quam, transitum fecit ad Carmelitas Congregationis Mantuanæ *anno* 1713., cumque post varias factorum contingentias hic inutiliter non exponendas, institit in hac S. Congregatione pro declaratione nullitatis professionis a se emissæ inter Carmelitas, seu restitutione in integrum adversus eamdem, sub eodem semper fundamento magnarum infirmitatum, quibus vexabatur, & ejus instantia fuerit rejecta inter summaria precum, idemque exoraverit pro descriptione in folio, disputandum in præsenti proponitur dubium ad calcem restrictus referendum.

Quando præsens instantia proposita fuit inter summaria precum, excitatæ fuerunt nonnullæ difficultates in facto, & in jure; in facto quidem, quia præexistentia morbi cum qualitate incurabilitatis, ut exposcitur a Constitutionibus, nullatenus visa fuit sufficienter probata ex Testibus ad perpetuam examinatis, urgente potissimum in contrarium relatione Procurato-

ris Generalis Carmelitarum Congregationis Mantuæ, in qua hæc habentur: *parlando del tempo di dieci anni in circa, ne quali trovaji nella mia Congregatione non ho mai sentito, che abbia sofferto alcuna infermità a riserva di qualche febre di pochi giorni, come ne ho piena cognizione da i Superiori di quei conventi, ne' quali è stato di famiglia, e come costa dalle Vacchette de' Medicinali de' medesimi, anzi in quel tempo, che lo conosco, l'ho sempre veduto sano, e robusto.*

In Jure deinde, quia licet in Constitutionibus Congregationis Carmelitarum Mantuæ præscribatur, quod non recipiantur laborantes incurabili infirmitate, & quod abjiciantur a Congregatione, si cum dicto impedimento fuerint recepti, & de mendacio convicti, sibi vindicat locum in hoc rerum statu difficultas, an procedi possit ad declarationem nullitatis Professionis, volente, & an etiam nolente ipsa Religione, cum ex una parte dici possit, contractum debere esse correspectivum, itaut si concurrente morbo incurabili ante professionem potest religio ejicere Professum, quamvis reluctantem possit etiam Professus, eadem concurrente causa, a Religione exire, licet Religio reluctetur, & ex alia parte asseri valeat, pœnam ejectionis fuisse in Constitutionibus appositam favore Religionis, quæ si vult potest eadem uti, & Professum ejicere, qui celavit morbum, & insimul potest, si vult professum retinere, non obstante morbi existentia, & non obstante, quod professus morbum in actu professionis celaverit, juxta *Consil. Navarri* 48. *n.*3. *lib.*3. *de Regular.*

Bis actum fuit de consimili articulo in S. Congregatione in terminis videlicet Constitutionum Patrum Capuccinorum, in quibus hæc verba leguntur, *qui elephantia, morbo caduco, aut alia infirmitate contagiosa afficitur, non recipiatur. Et si quis talis receptus fuerit, eo quod interrogatus talem infirmitatem manifestare noluerit declaretur, Religionem ad eum retinendum minime velle esse obligatam*; excitata siquidem controversia, an Professio emissa ab eo, qui dicto mobo laborabat, pro nulla habenda esset etiam reluctante Religione, Sac. hæc Congregatio abstinuit ab articuli resolutione, & rescripsiit *ad mentem*, quæ fuit ut Religio taliter professos dimitteret, prout ipsa de facto dimisit.

Ponderatum præterea fuit, quod quatenus in casu præsenti adfuissent infirmitates ante professionem, eædem fuerint bene perspectæ Superioribus Religionis, cum Orator in eam fuerit receptus in sequelam Brevis S. Pœnitentiariæ, quod prodierat sub fundamento infirmitatum, quibus Orator laboraverat, dum erat in ordine Capuccinorum, in quo rerum themate inferai posse videbatur, vel quod infirmitates rempore professionis non erant incurabiles, & sic aptæ ad rescindendam professionem ad terminos Constitutionum, vel si erant incurabiles, utpote a Superioribus præcognitæ, prædictum nullitatis effectum nunquam causare potuerunt: non attento, quod in Constitutionibus Ordinis præscribatur, quod iisdem laborantes *non recipiantur*, quia simplex interdictum sine decreto irritante non efficit nullam professionem. *Fagnan. in cap. qui Presbyterum n.*8. *& seqq. de pœnit. & remiss. Bordon. in Controv. moral. Controv.*21. *de ætate professionis quæst.*9. *Eminentiss. D. meus Cardinalis Petra ad Constit. Apostolic. tom.*2. *pag.*525. *num.*23. *& seqq.*

Jura circumferuntur, quocirca dignabuntur EE.VV. decernere.

An constet de causis restitutionis in integrum in casu &c.

Die

Die Sabbathi 1. Septembris 1725.

IGILIEN MATRIMONII. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 23. *Junii* 1725. cujus Folium poterit ab EE.VV. benigne reassumi; cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, & eadem reproposita *die* 13. *Julii* subsequentis, responsum fuerit *affirmative* hoc est constare de nullitate Matrimonii, concessa nova audientia, disputandum in præsenti proponitur dubium. *Sess. 24. c. 4. de Ref. matr.*

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Dilata ad primam etiam unica:

In postremo Folio Congregationis habitæ *die* 4. *Augusti* 1725. quod poterit ab EE.VV. benigne reassumi, sequentes Causæ remanserunt indecisæ.

AQUILANA.

An sit locus assignationi Congruæ, & Emolumentorum ad formam Bullæ deputationis, sive erectionis Vicarii perpetui Curati Ecclesia S. Mariæ de Paganica ab extra, sive potius servanda sit assignatio facta anno 1611. favore ejusdem Vicarii in casu &c. *Sess. 7. cap. 7. de ref.*

Affirmative ad primam partem, & negative ad secundam, reservatis hinc inde Juribus super quæstuatione, & decimis.

THEATINA.

I. *An erectio in Collegiatam insignem Ecclesiæ S. Mariæ Vasti facta ab Ordinario Theatino, uti Delegato Apostolico vigore Literarum Apostolicarum sustineatur, sive potius sit confirmanda, & approbanda.* *Sess. 5. c. 1. de Ref.*

II. *An constet de attentatis, & quomodo sint purganda in casu &c.*

Dilata, & ad mentem.

CORDUBEN.

An constet de nullitate professionis in casu &c. *Sess 25. de reg. & mon. cap. 15.*

Dilata, & ad mentem.

Sess. 25. de Reg. & Monial. cap. 19.

ROMANA, SEU ALBINGANEN.

An constet de causis restitutionis in integrum in casu &c.

Negative, & amplius.

Sess. 23. c. 18. de Refor.

BONONIEN. Pro bene regulando Monte Pietatis Civitatis Bononiæ varia variis temporibus Statuta edita sunt, quod videlicet uno, eodemque tempore inter duodecim Præsides, seu Administratores admitti non possent duo ejusdem Familiæ, atque cognominis, quod a præsidentia, & a Ministeriis subalternis excluderentur debitores prædicti Montis, & hisce statutis illud additum est, quod a præsidentia remanerent exclusi Consanguinei, & Affines debitorum in infinitum, quoad lineam ascendentalem, & descendentalem, & quoad lineam Collateralem usque ad secundum gradum inclusive, de Jure Canonico computandum, comprehensis sub hoc decreto fideijussoribus debitorum, & exceptis tantum debitoribus in causa pignorum.

Conditum fuit hoc additionale Statutum die 22. Septembris *anno* 1702. illudque fuit *die* 10. *Octobris ejusdem anni* approbatum, & confirmatum ab Eminentissimo Cardinali Archiepiscopo, qui immutationem prohibuit sine suo, vel Archiepiscopi pro tempore consensu, habitaque hujus Decreti notitia, Senatus Bononiæ, qui ex Apostolicis literis Iulii Papæ II. prætendit, non posse sine suo consensu a Præsidibus Montis aliquod edi Statutum, Monitorium ab A.C. impetravit *die* 25. *Novembris* 1702. super observantia dictarum literarum Apostolicarum, & abolitione Statuti, seu Decreti supra recensiti, utpote a præsidibus Montis facti sine sua approbatione, & quia unus Senator semper esse debet inter dictos præsidentes, decretum fecit *die* 4. *Decembris* 1703. in quo Senatores, Montis debitores, excepto debito ex causa pignorum, a Præsidentia exclusit, nulla facta mentione exclusionis Senatorum, qui essent consanguinei, aut affines debitorum.

Duodecim sunt Præsidentes, seu Administratores Montis Pietatis, quorum alter eligitur ex Clero sæculari, alter ex ordine Fratrum Minorum de Observantia, & hic semper esse debet Pater Guardianus Conventus Sanctissimæ Annunciationis; Tertius assumitur ex Collegio Doctorum, & Quartus e Cetu Senatorum, & reliqui octo ex numero Civium Bononiensium sorte statis temporibus extrahuntur, quatuor nimirum ex ordine Civium Nobilium, & alii quatuor ex ordine Civium non Nobilium; cumque *die* 29. *Decembris anni* 1722. ex classe, & numero Civium Nobilium extractus esset pro Montis Pietatis Præsidentia Marchio Joannes Paulus de Pepulis, & hic ab aliis Montis Præsidentibus exclusus fuerit, nec ejus nomen fuerit transmissum ad Senatum pro consueto scrutinio, sub obtentu videlicet, quod Marchio Aloysius de Albergatis, qui filiam sororis Marchionis Pepuli habet in uxorem, est debitor Montis Pietatis, ab hoc facto lis est excitata, eademque, ut infra videbitur, deducta est ad judicium hujus Sacræ Congregationis.

Delata ad Marchionem de Pepulis suæ exclusionis notitia, habitus ab ipso fuit recursus ad Eminentissimum Archiepiscopum, exhibitoque Eminentiæ Suæ supplici libello, in quo multa proposuit adversus Decretum editum a Præsidentibus Montis *anno* 1702. & signanter puncto, quod Montis Præ-

Præsidentes esse non possent Consanguinei debitorum, cum Cardinalis Archiepiscopus *die* 12. *Februarii* 1723. per speciale rescriptum suo Vicario Generali demandasset, ut perpenso tenore tam decreti, quam supplicis libelli sine strepitu, & figura judicii Præsidentibus Montis suaderet, ut quatenus decretum exorbitaret a jure, illud moderarentur, & quod in Hypothesi, in qua res amicabiliter componi non posset, in causa judicialiter procederet, nonnullæ a Marchione de Pepulis scripturæ, & nonnullæ a Montis Administratoribus scripturæ prædicto Vicario Generali consignatæ fuerunt.

Dum hæc Bononiæ peragebantur, sæpe recensiti Montis Præsidentes sibi proficuum fore existimarunt san.mem. Innocentio XIII. supplicare pro confirmatione decreti a se editi *anno* 1702., & licet hujus instantiæ cognitio fuerit primo huic Sac. Congregationi delegata, urgente nihilominus ipsorum Procuratore, & ostensa Eminentissimo Brevium Apostolicorum Secretario confirmatione Decreti, quam Montis Administratores, ut supra dictum est, statim post illud editum reportaverant a Cardinali Archiepiscopo, res tandem ad eum statum redacta est, ut die 20. *Aprilis* 1723. per literas Apostolicas in forma Brevis decretum in forma specifica fuerit a Summo Pontifice confirmatum; cumque hæc omnia sequuta fuissent, non citato, & penitus inscio Marchione de pepulis, necessarium ipsi fuit sua jura experiri in Congregatione Signaturæ Gratiæ, quæ *die* 7. *Martii* 1724. rescripsit *prævia aperitione oris ad Sac. Congregationem Concilii. etiam quoad novam imbursationem*, in cujus rescripti sequelam bina proponuntur disputanda dubia ad calcem Restrictus referenda.

Plures in examine hujus Causæ ponderandæ proponuntur inspectiones, ut ex amplissimis scripturis utriusque partis circumferendis plenius colligi potest; quarum prima est, an Marchio de Populis possit audiri, & de jure se opponere valeat Statuto edito a Præsidentibus Montis Pietatis; secunda est, an hi Præsidentes potuerint sine Senatus Bononiensis auctoritate Statutum controversum edere; Tertia est, an Statutum, seu decretum sit in se rationabile, & juri conforme, & ultima demum, an ab anno 1702. quo illud editum est, ad annum 1722. quo Marchio de Pepulis exclusus fuit a præsidentia Montis, memoratum decretum suam habuerit executionem.

Quoad primam, dicitur a Montis administratoribus, non posse Marchionem de Pepulis audiri adversus Statutum, cum appellatio adversus Statutum admittatur, quando illud conditum fuit adversus particularem personam, secus autem quando factum est ad publicam utilitatem, juxta theoricam *Bartoli in leg. omnes Populi n.* 53. *ff. de justitia, & jure* & alios concordantes fuse cumulatos; a Marchione autem respondetur, bene se potuisse, & posse adversus Statutum reclamare, tum quia agitur de tollenda de medio sua exclusione a Montis Præsidentia, tum quia sua instantia jam fuit admissa a Congregatione Signaturæ gratiæ, quæ sibi concessit oris aperitionem adversus Breve, & tandem, quia Regula supra allegata limitatur, quando Statutum conditum fuit ab eo, qui superiorem recognoscit, juxta tradita per *Scaccia de appellat. quæst.* 17. *limit.* 20. *n.*2.

Quoad secundam, sustinent Præsidentes Montis Pietatis, se habere jus condendi Statuta pro recto Montis regimine, absque ulla participatione Senatus, & plura congerunt variis temporibus edita Decreta, absque eo, quod auctoritas Senatus accesserit; Marchio autem de Pepulis inquit, quod jus condendi Statuta derivat a Bulla Julii Papæ II. qui facultatem concedit *Cōmunitati, & Præsidentibus*, ut ex ejus lectura dignoscitur; & quod anno sequenti, cum fa-

cta

cta fuissent a Præsidentibus nonnulla Statuta, eadem fuerunt Senatui oblata, qui ipsa in pluribus reformavit. Absque eo quod vis ulla constitui valeat in subsequenti observantia, cum eadem in linea declarativa suffragari non possit; ex quo clara est litera Bullæ, nec apta nata sit ullum fomentum præbere in linea præscriptiva, tum quia pacifica non est, tum quia in negativis non sufficit simplex acquiescentia, cum hæc procedere potuerit ab ignorantia, sed ulterius necessaria sit prohibitio præscribentis cum prædicta alterius partis acquiescentia.

Quoad tertiam, præmissa regula generali, quæ desumitur ex naturali affectione, quam unusquisque habet erga sibi sanguine conjunctos, & quæ idcirco segnes ad minus Præsidentes constituit in prosequendo jura Sac. Montis, quando agitur de eorum prosecutione adversus personas sibi sanguine conjunctas, nonnulla a dictis Montis Præsidentibus exempla proponuntur pro sui Statuti rationabilitate adstruenda, quorum primum desumitur ex Constitutionibus Pii IV. & Paul. V. quibus cavetur, ne in Auditorio Sacræ Rotæ Romanæ proponantur Causæ propriæ Auditorum, & Familiarium, & Consanguineorum, & Affinium eorumdem usque ad secundum gradum; & aliud desumitur ex constitutionibus Summorum Pontificum Nicolai V. & Pii II. in quibus confirmantur Capitula Archiepiscopi Mediolanensis, quæ dictæ Civitatis Hospitalia respiciunt, & in quibus ab Administratione arcentur consanguinei, vel Affines usque ad tertium gradum alicujus ex Ministris, & debitoribus eorundem Hospitalium; Aaud attento, quod omnia, & quæcumque cessant inconvenientia, si Consanguineus amoveatur a Congregationibus, in quibus agitur de debito sui Consanguinei, vel Affinis, quandoquidem Ministri Inferiores, & subalterni timent odium eorum Præsidentium, qui Consanguineos, & Affines habent Montis debitores, idque facit, ut ab iisdem judicialiter pulsandis abstineant, quod cedit in damnum Montis.

Excipit e contra Marchio de Pepulis præstari ab unoquoque Montis Præsidente juramentum in primo ingressu de promovenda Montis utilitate, & indemnitate, & juramenti religionem tanti esse ponderis, & momenti, ut Viri Nobiles, & cives honestissimi, qui ad ministerium assumuntur, censendi sint, quod obliti privatorum publica sint semper curaturi, quocirca juxta Romanas Leges filius esse poterat Judex in causa Patris, juxta *Textum in L.6. ff. de receptis arbitris*, ibi, *quin etiam de re Patris dicitur Filium familias arbitrum esse posse, nam & judicem eum esse posse plerisque placet*. Addit, aliud esse judicium Debitorum Montis, aliud eorum, qui sunt consanguinei debitorum; primos enim ad summum congruum est Regione Montis removeri, secus secundos, cum pro his sufficiat, quod non intersint Congregationibus, in quibus de suorum consanguineorum, aut Affinium interesse tractabitur, & ad hujus assumpti comprobationem affert exemplum Bullæ Boni Regiminis, juxta quam Debitores Universitatis esse non possunt ejusdem Officiales, neque hæc prohibitio extenditur ad Consanguineos Debitorum, affert ulterius exemplum Sacri Montis Pietatis Urbis, in cujus statutis *cap.11.* hæc habentur, *se nella Congregatione si tratterà d'interesse d'alcuno degli Officiali presenti, o loro stretti Parenti, l'interessato debba uscir fuori per pigliarsi la risoluzione in sua assenza, e quello che si sarà risoluto, s'eseguisca*, concordatque Resolutio Congregat. Particularis habitæ *die 23. Julii* 1723, & a san. me. Innocentio XIII. deputatæ super examine Synodi Fulginatensis, cuique interfuerunt clar. mem.

Ego

Cardinalis Tanarius, & Eminentissimi DD. Paulutius, & Origus, & ego Secretarius, & in qua indefinita exclusio conjunctorum in secundo gradu cum debitoribus ab omnibus sessionibus, & Congregationibus Confraternitatum, quibus erant adscripti, hanc habuit restrictionem, si de eorum, hoc est, debitorum interesse tractabitur; & in eo, quod attinet, vel ad exemplum Rotæ Romanæ, vel Hospitalium Civitatis Mediolanensis, ait, observantiam dicti Tribunalis non excludere Causas Consanguineorum, sed tantum, quod Auditor Consanguineus suffragium non ferat in causa Consanguinei, & quod a loco sessionis recedat, quando cæteri Auditores in ea suffragantur, & quod a Regimine memoratorum Hospitalium juxta Apostolicas Constitutiones excluduntur non consanguinei debitorum, sed ipsi debitores, & ipsi conductores bonorum, ad Hospitalia pertinentium, & quod inter Deputatos esse non possunt Consanguinei, vel affines usque ad tertium gradum, non Debitorum, sed Ministrorum, ex quo Deputati & Ministri coæquale habent votum, & æqualem facultatem, quod nihil habet commune cum re, de qua nunc agitur.

Præter hæc, alia a Marchione insinuantur adversus Statuti, seu Decreti subsistentiam, quæ etiam reassumuntur in informatione Eminentissimi Ordinarii, & signanter, quod si duodecim sunt Montis Præsidentes, Statutum debebat omnes comprehendere, quando è contra non comprehendit nisi postremos octo sorte extrahendos, itaut attenta censura decreti, primi quatuor hoc est eligendus è Clero Sæculari, eligendus è Clero Regulari, item ex Collegio Doctorum, & ex Cætu Senatorum, etiam hodie possint esse Montis Præsidentes, dummodo ipsi non sint Debitores, & quamvis sint Consanguinei debitorum; quod ipsum extenditur etiam ad Ministros inferiores, cum etiam hi arceantur a Ministerio, si sint Debitores; secus autem, si sint debitorum consanguinei; nec omittitur, quod ex Classe Nobilium, & Civium, qui Nobiles non sunt, pauci imposterum assumi poterunt ad Montis gubernium, si vigebit exclusio eorum, qui sunt Consanguinei debitorum, quæ res in magnum cedet Montis detrimentum.

Quoad quartam denique, & ultimam inspectionem, plura a Marchione de Pepulis exempla congeruntur, ut ostendat, post editum Decretum admissas fuisse in Montis Præsidentes nonnullas Personas, quæ erant in secundo gradu conjunctæ cum Debitoribus ejusdem Montis, quibus Scribentes pro Monte satisfacere conantur, ut ex eorum scripturis colligi potest.

Quibus proinde ponderatis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An, & quomodo Statutum Montis Pietatis conditum die 22. Sept. 1702. sit reformandum, vel potius observandum in casu &c.*

II. *An sit locus novæ imbussulationi in casu &c.*

Statutum esse observandum juxta modum, & modus est, ut sub eodem Statuto comprehendantur omnes duodecim Præsidentes, & amplius.

FIRMANA CAPPELLANIARUM. Theodorus Tabor in ultimo, cum quo decessit, testamento Catharinam uxorem sibi scripsit hæredem in usufructu, si vidua permaneret, & ad hæreditatis proprietatem vocavit binas Cappellanias erigendas in Ecclesia Monasterii Monialium S. Claræ Ci- *Sess. 25. de Ref.*

vitatis Firmi, onere Cappellanis imposito, celebrandi Missam quotidianam.

Catharina transitum fecit ad secunda vota, factoque casu erectionis duarum Cappellaniarum, cum eadem executioni non mandaretur, Promothor Fiscalis Curiæ Firmanæ prædictarum Cappellaniarum nomine possessionem cæpit Bonorum a Theodoro relictorum.

Sub obtentu, quod Curia Firmana ad erectionem Cappellaniarum non devenisset, & quod adesset reddituum insufficientia pro iisdem erigendis, Commissarius Rev. Fabricæ S. Petri eidem Fabricæ Bona applicavit, quæ deinde per compositionem transitum fecerunt in memoratam Catharinam testatoris uxorem.

Promothor Fiscalis Curiæ Firmanæ reclamavit, revocatisque omnibus a Commissario gestis per viam purgationis attentatorum, Causaque delata ad Judicem Reverendæ Fabricæ, præfixus fuit ab ipso terminus Monasterio Monialium S. Claræ, in quarum Ecclesia recensitæ Cappellaniæ erant erigendæ, ut Legatum acceptarent absque spe reductionis Missarum.

Pura, & simplex acceptatio sine spe reductionis fieri non poterat a Monasterio sine beneplacito hujus Sacræ Congr., habitoque idcirco ad ipsam a Monialibus recursu, iisdemque contendentibus, puram, & simplicem acceptationem sibi futuram esse proficuam, & bona non deesse sufficientia pro integro adimplemento, & è contra Ministris Fabricæ sustinentibus, hæc in facto non subsistere; & Monasterium cóntra proprium commodum laborare, proposita fuit hæc controversia die 31. Julii 1723. inter summaria precum.

Tunc nulla fuit ab hac Sacra Congregatione capta resolutio, sed dictum *Dilata, & quod eligeretur Peritus, qui judicialiter referret super valore bonorum, & quod a Curia Archiepiscopali exhiberetur nota fructuum perceptorum tempore quadriennii*, cum hujus temporis decursu fructus ad eam devenissent.

In hujus rescripti executionem facta est subdelegatio Judicis in partibus, ut hic Peritos eligeret pro recta bonorum æstimatione; cumque Periti electi inter se non convenissent; Peritus etenim electus pro parte Reverendæ Fabricæ bona rustica æstimavit, detractis collectis, in scutis 1200., & collectis non detractis in scutis 1366., & alter Fabricæ peritus electus pro bonis Urbanis hæc æstimavit in scut. 400. & peritus electus pro parte Monasterii bona rustica æstimavit, non detractis collectis, in summa scut. 2285. & alter peritus ab eodem Monasterio electus pro æstimandis bonis Urbanis eadem æstimavit in scut. 650. operæ pretium existimatum fuit devenire ad electionem peritioris.

Faber Murarius in Peritiorem electus pro facienda æstimatione bonorum Urbanorum, non solum concordavit cum perito a Monialibus electo in æstimatione ab ipso facta, sed etiam eam auxit, cum dixerit, eam a se esse liquidatam in scutis 635. & obulis 50. At ita res non se habuit quoad peritiorem electum pro æstimandis bonis rusticis; hic etenim fuit suspectus a Monialibus allegatus, ex quo sine ipsarum scientia accesserat ad bona æstimanda, præter cæteras suspicionis causas, quæ a prædictis Monialibus deductæ fuerunt.

Recusatio peritioris tanquam suspecti delata fuit ad Judicem subdelegatum, qui eam admisit cum clausula *si, & in quantum*, jussitque, quod idem ad ulteriora procederet, & in hujus Decreti executionem cum a peritiori Re-

Relatio fuerit exarata, & Notario consignata cum salutari protestatione, quod non aperiretur, nisi sibi solutis scutis decem, & octo, Moniales recursum habuerunt ad Auditorem Sanctissimi, & suppliciter institerunt, ut causa quoad reductionem Missarum huic Sacræ Congr. committeretur, & hinc factum est, ut bina fuerint dubia subscripta, quorum alterum respicit acceptationem hæreditatis Theodori Tabor, utpote quæ sufficiens asseritur a Monialibus pro adimplendis oneribus a testatore impositis, & alterum pertinet ad reductionem Missarum in hypothesi, in qua bona prædicta essent insufficientia.

Porro Reverenda Fabrica S. Petri contendit, bona non esse ad intentum sufficientia, & Monasterium contra proprium commodum laborare; primo quia standum est relationi sui periti, quæ conformis præsumitur Relationi peritioris, quam Monasterium exhibere non curavit; secundo quia veritas æstimationis sui periti fomentum recipit a priori notula Procuratoris Fiscalis Diœcesis Firmanæ, qui dixit, spatio trium annorum fructus omnium bonorum ascendisse ad scuta 47. & obulos 54. eoque fortius, quia Monasterium aliam non exhibet Curiæ Archiepiscopalis notam, quæ priorem corrigat; licet ea in sequelam rescripti hujus Sacræ Congr. editi die 31. Julii 1723. exhiberi debuisset, uti supra dictum est.

Et in eo, quod spectat ad petitam onerum Missarum reductionem, subdit Fabrica, eidem locum esse non posse, cum Commissarii possint Legatarios cogere ad declarandum, an velint Legata acceptare cum oneribus injunctis, & quatenus in termino præfigendo non declaraverint, vel non docuerint de reductionibus a Sacra Congr. Concilii obtentis, antequam fabrica manus apponeret, bona valeant Fabricæ applicare, cum reductiones obtentæ, postquam Fabrica manus apposuit, eidem nullatenus præjudicent, juxta Decretum Congregationis Generalis Rev. Fabricæ impressum *apud Vespinianum pag.* 55.

E contra Monasterium concurrere prætendit bonorum sufficientiam, & suorum peritorum æstimationem esse attendendam, cum sit conformis relationi Archiepiscopi ad Sacram Congr. Episcoporum, & Regularium transmissæ, quando causa in eadem pendebat, quæ deinde ad hanc Sacram Congr. remissa fuit, & cum urgeant plura adminicula pro eadem adstruenda, uti suse legi potest in Monasterii scriptura per manus circumferenda.

Absque eo quod dubitari possit de reductione in casu, quo bona essent insufficientia, cum, cæteris prætermissis responsionibus de facultate hujus Sacræ Congr. dubitandum non sit, postquam non obstantibus quibuscumque, Auditor Sanctissimi, fabrica contradicente, punctum reductionis remisit ad hanc eamdem Sac. Congregationem.

Jura circumferuntur; Quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An sit concedendum Beneplacitum*, & quatenus negative.

II. *An sit locus reductioni onerum Missarum in casu &c.*

Ad primum, non indigere Beneplacito, & Ordinarius procedat ad erectionem Cappellaniarum prout de jure, non obstante applicatione Fabricæ. Ad secundum habebitur ratio suis loco, & tempore, & amplius.

Sess.24.c.1. de Ref. mat.

GRAVINEN. Die 21. Maii 1711. contractum fuit matrimonium coram Parocho, & Testibus inter Gratiam Mariam Cicalam, & Josephum Moscam: cumque exorta controversia super ejus validitate, Vicarius Capitularis pro nullitate pronuntiasset, delata causa ad hanc Sac. Congregationem, facta fuit Actorum transportatio, & exquisita fuit informatio Episcopi: hoc interim ad Ecclesiæ Regimen assumpti, qui sensit matrimonium validum esse,& in præsenti proponitur dubium ad calcem Restrictus referendum.

Ne jura GratiæCicalæ propter ejus paupertatem indefensa remanerent,commissum fuit Dominico Spinello, ut ea gratis deduceret, idemque strenue suum munus adimplevit, uti colligitur ex ejus scriptura per manus circumferenda.

Per multum temporis spatium familiaris intercesserat, & secreta conversatio inter Gratiam, & Josephum, & Scribens pro Gratia contendit, eam fuisse a Josepho stupratam, & filiam edidisse, & licet Nuntius Cicala Gratiæ frater, qui pluries Josephum admonuerat, & admoneri fecerat, ne ad ejus Domum accederet, hora secunda noctis una cum tribus aliis sociis Domum ingressus Gratiam, & Josephum insimul conversantes invenisset, vocatoque Parocho, fuerit coram eo, & testibus matrimoniũ contractum, rem tamen totam sic se dicitur habuisse, ut nullus fuerit incussus metus, itaut de validitate matrimonii rationabiliter dubitari possit, refertur etenim, Nuntium placidis, & suavibus verbis, & absque ullo armorum strepitu, & minis Gratiam, & Josephum hortatus fuisse, ut proprio consulerent honori, si carnale commercium inter se habuissent, & quod nihil ab ipsis prætendebat, si honestam inter se habuissent conversationem,hinc inferendo, quod si Joseph commercium illicitum confessus est, & subinde devenit ad celebrationem matrimonii, dici nunquam valeat, quod illud contraxerit per vim, & metum; negando etenim commercium illicitum potuisse liber evadere, & a contractu matrimonii abstinere. Et quamvis ab aliquo ex adstantibus nonnulla verba increpatoria fuerint prolata, & aliqui ex eis præ manibus baculos haberent, respondetur nihilominus, metum gravem ex verbis non inferri, & baculos non ad alicujus offensam, sed ad ornatam personarum eos habentium gestatos fuisse.

Plura alia ad hujus assumpti comprobationem afferuntur a Scribente proGratia; cumque Josephi jura ad me delata non fuerint, ea referre non posum, nihilque aliud superest, quam ut ex juribus circumferendis dignentur EE. VV. decernere

An matrimonium sit validum in casu &c.

Affirmative.

Sess. 23. cap. 10. de ref.

LUCANA. Usque de anno 1715. Bartholomæus Turrianus de plebe Fosiana Lucanæ Diœcesis, præviis litteris Dimissoriis sui Episcopi, ut a quocumque Catholico Antistite ad primam Tonsuram, & quatuor Ordines Minores promoveri posset; primam Tonsuram, & Ordinem Ostiariatus recepit ab Episcopo Mantuano, & successive alios tres Minores Ordines ab Abbate seculari Ecclesiæ Collegiatæ S. Barbaræ ejusdem Civitatis, qui horum Ordinum collationem eidem fecit, tamquam addicto servitio suæ Ecclesiæ, & ad majorem abundantiam, & jura juribus addendo, in seque-

sequelam etiam Dimissorialium eidem concessarum a suo originis Episcopo.

Post Ordines modo prædicto receptos, Bartholomæus habuit recursũ ad suum Episcopum Lucanum pro habendis novis litteris Dimissoriis ad effectum suscipiendi Sacros Ordines: cumque Episcopus respondisset, se ignorare, an Abbas S. Barbaræ facultatem haberet conferendi Ordines Minores, & eo fortius, quia Bartholomæus non fuerat inter Clericos numerarios, sed supranumerarios, qui Ecclesiæ S. Barbaræ inservierant, re delata ad hanc Sacram Congregationem, responsum fuit, quod exhiberetur Privilegium Abbatis, & quod audiretur Episcopus Mantuanus, & quod etiam audiretur novus Episcopus Lucanus suffectus in locum præcedentis Episcopi, hoc interim defuncti.

Abbas pluries requisitus fuit, ut suum privilegium exhiberet, sed id obtineri non potuit, superventisque Epistolis responsivis Episcoporum Mantuani, & Lucani, cum Mantuanus retulisset, Ecclesiam S. Barbaræ esse exemptam a sua Jurisdictione,& Turrianum se ejus servitio mancipasse, & hac de causa tribus Minoribus Ordinibus fuisse ab Abbate insignitum, & se noluisse eum promovere ad sacrum Subdiaconatum Ordinem, tum quia non erat suus subditus, tum quia noluit approbare tanquam legitimam ordinationem factam ab Abbate, & Lucanus in sua responsione dixisset, posse Turrianum absolvi a suspensione, & ad Sacros Ordines suscipiendos habilitari, ex quo Abbas est in possessione immemorabili conferendi Ordines Minores his, qui sunt adscripti servitio suæ Ecclesiæ, proposita fuit instantia in Congr. habita die 14. Aprilis 1725. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi, & Turriano humillime instante pro opportuno remedio, ut ad Sac. Ordines promoveri valeret, nulla fuit capta resolutio, sed rescriptum *ad mentem*.

De possessione Abbatis conferendi Ordines minores his, qui sunt adscripti servitio suæ Ecclesiæ, non fuit excitata controversia, tum propter facti notorietatem, tum propter recensitam attestationem Episcopi Lucani, & demum, quia Turrianus exhibuit authentica testimonia tum Ecclesiasticorum, tum aliarum personarum nobilium Civitatis Mantuanæ, qui prævio juramento asseruerunt, Abbatem S. Barbaræ ex privilegiis sibi a Sede Apostolica concessis Minores Ordines conferre adscriptis tam numerariis, quam supranumerariis servitio suæ Ecclesiæ tanquam sibi subditis, idque in Civitate Mantuana esse certum, & notorium. Quocirca punctus redactus fuit ad titulum, ad examen videlicet, an Abbas privilegio Apostolico per Concilium Tridentinum nullatenus revocato potiretur conferendi Tonsuram, & Ordines Minores.

Si etenim Abbas hoc non potitur privilegio, vel quatenus illud fuerit a Concilio Tridentino revocatum, ordinatio Turriani non erit illicita, sed invalida, nec Oratori succurri poterit alio modo, quam per validam repetitionem Ordinum ab Abbate nulliter receptorum.

E' contra vero si Abbas memoratum habet privilegium, & illud nullatenus a Concilio Tridentino revocatum est, Ordinatio Turriani erit valida, & licita, si ipse est inter comprehensos in dicto Privilegio, & si non est inter comprehensos, ordinatio erit valida, sed illicita, & Oratori non erit succurrendum per repetitionem Ordinum, sed per relaxationem a suspensione, & rehabilitationem ad Ordines, quæ non ita difficile poterit Oratori concedi tum propter bonam fidem, in qua constitutus Ordines recepit

ab

ab Abbate S. Barbaræ, tum propter expressum consensum Episcopi Lucani, ut ex ejus responsione supra memorata plene colligitur.

Et cohærenter ad hæc, cum in prædicta Congregatione habita die 14. Aprilis 1725. sub illis responsi verbis *ad mentem* mihi Secretario fuerit ab EE.PP. demandatum, ut ex officio colligerem, quæ mihi colligenda occurrerent circa Privilegium Abbatis S Barbaræ in puncto collationis Ordinum, mandatis, ea qua decet reverentia, morem gessi, ut ex adnotationibus ad calcem Folii impressis desumitur, quibus idcirco consideratis, onus erit EE. VV. decernere.

An, & quomodo sit providendum in casu &c.

Non proposita.

SECRETARII
ADNOTATIONES.
In Causa Lucana.

SAnctæ me. Pius Papa IV. Ecclesiam S Barbaræ Civitatis Mantuanæ in Collegiatam erexit, & in ea Abbatem constituit, *qui ipsius Ecclesiæ Caput existeret. & ordinariam in ea jurisdictionem haberet, & exerceret.*

Præter Abbatem, Pontifex in eadem constituit Archipresbyterum. Archidiaconum, Præpositum, & Decanum, demandavitque, ut absente Abbate, jurisdictio ab Archipresbytero exerceretur, & in defectu Abbatis, & Archipresbyteri, ab Archidiacono, & sic usque ad ultimam dignitatem. Additi fuerunt Canonicatus, & Cappellaniæ, & jus præsentandi tam ad dignitates, quam ad Canonicatus, & Cappellanias reservatum fuit Guilelmo Duci Mantuæ, tunc viventi, & deinde *ejus hæredibus, & in d Ducatu Mantuæ successoribus* cum expressione, quod id ei non competebat ex Privilegio Apostolico, *sed ex vera fundatione, & vera dotatione.*

Ecclesia Mantuana tunc administrabatur a Cardinali Federico Gonzaga, & Pontifex Ecclesiam S. Barbaræ, Abbatem, Archipresbyterum, & alias Dignitates, & Canonicos, & Cappellanos tam præsentes, quam futuros exemit ab omni superioritate, correctione, visitatione, jurisdictione, dominio, & potestate tam prædicti Federici Cardinalis, quam pro tempore existentis Episcopi Mantuani, *dummodo ipsius Federici Cardinalis ad hoc accederet assensus* reservato tantum jure Episcopo pro tempore Civitatis Mantuæ visitandi, & corrigendi in hypothesi negligentiæ Abbatis, vel Archipresbyteri, & sic successive aliarum Dignitatum, & post eis assignatum terminum duorum mensium, ut ea explerent, quæ ad ipsorum ministerium pertinebant.

Multa a Pontifice Abbati, & Dignitatibus concessa sunt privilegia, quæ fuse legi possunt in Bulla inferius alleganda, sed in eo, quod attinet ad Ordinum collationem, hæc in eadem habentur, *ipsique Abbas, & alii Dignitates obtinentes gradatim, ut præfertur ejusdem Ecclesiæ S. Barbaræ, perso-*

nis

vis ad id idoneis de Federici Cardinalis prædicti consensu primam Tonsuram, seu Clericalem characterem, ac quatuor Minores Ordines conferre, ac quoscumqae dictæ suæ Ecclesiæ Clericos, & Beneficiatos etiam in Sacris etiam Presbyteratus Ordinibus constitutos suis existentibus demeritis, quoties opus fuerit, debitis pænis juxta sanctiones canonicas punire &c., necnon Sacrum Chrisma ab Ordinario loci pro tempore existente, vel alio quocumque Catholico Antistite receptum iidem Abbas, & Archipresbyter, ac subsequenter alias dignitates obtinentes respective, ut præfertur in eadem Ecclesia S. Barbaræ, & alii de ejusdem Federici Cardinalis consensu habere, tenere, & Christifidelibus distribuere, & conferre, necnon ipsi Servitores, & Clerici dictæ Ecclesiæ, alioquin idonei sub solo stipendio suo duodecim scutorum præfato ad Sacros Subdiaconatus, & Diaconatus Ordines promoveri.

Hæc sunt, quæ continetur in Bulla Pii Quarti, cujus sumptum de verbo ad verbum. prout habetur in ejus Originali regesto, penes me est cum authentica subscriptione Domini Jacobi Antonii Prioris de Pretis Præfecti Custodiæ Archivii secreti Vaticani, & ab hac Bulla Abbas S. Barbaræ suam desumit auctoritatem, Tonsuram, & Minores Ordines conferendi, necnon Sacramentum Confirmationis administrandi, prout a præsenti Abbate in proxime præteritis festivitatibus Pentecostes factum fuisse non vulgares Epistolæ Civitatis Mantuæ ad notitiam hujus Sacræ Congr. detulerunt.

His positis, nonnulla ex ordine quærenda, & investiganda esse videntur; Primum est, an allegatum Pii Quarti Summi Pontificis privilegium fuerit a Concilio Tridentino revocatum.

Secundum, an illud sit limitatum ad eos, qui sunt adicti servitio Ecclesiæ Sanctæ Barbaræ, vel sit indefinitum quoad omnes.

Tertium quid statuendum sit in casu præsenti Turriani Oratoris.

Et quartum denique, an aliqua providentia sumenda sit quoad Sacramentum Confirmationis, quod ab Abbate S. Barbaræ administratur.

Quoad primum operæ pretium est perpendere, an privilegium Pii IV. sit anterius, vel posterius Concilio Trid.; si etenim fuit concessum ante Concilium Trid., illud ab eodem Concilio dicendum erit revocatum; cum Concilium *sess 23. cap.10. de ref.* non præservaverit jus conferendi Tonsuram, & minores Ordines, nisi Abbatibus habentibus subditos Regulares: quo stante idem Concilium ademisse dicendum est facultatem conferendi Tonsuram, & Minores Ordines Abbatibus sæcularibus, qui nullos habent, prout in casu, subditos Regulares; secus autem se habebit res, si privilegium sit Concilio Trid. posterius, cum Concilium sustulerit antecedentia privilegia, non futura, uti bene ponderat *Fagnan. in cap. statuimus nu.14. & sub n.53. in fine de supplenda neglıgentia Prælatorum.*

Ad hoc ergo examen descendendo, si Tridentinum fuit sub eodem Pontifice Pio Quarto conclusum, & ab eodem fuit confirmatum septimo Kalendas Februarii anno 1564., uti habetur in *Bulla 73. prædicti Pontifici Bull.to. 2.* si idem Pontifex decrevit, quod Concilium Tridentinum circa reformationem, & jus positivum tantummodo incipiebat obligare a Kalendis Maii ejusdem anni 1564. *uti habetur in ejus Bulla* 80. *Bull. to.*2. concludi posse videtur, Bullam Pii Quarti, in qua concessit Abbati S. Barbaræ facultatem conferendi Tonsuram, & Minores Ordines, esse Concilio posteriorem, cum data fuerit pridie idus Octobris eodem anno 1564., & sic eam non fuisse a Tridentino sublatam, & multo fortius, cum in hac Bulla Summus Pontifex

tifex derogaverit quibuscumque Apostolicis Constitutionibus in contrarium facientibus, & licet non meminerit Concilii Tridentini, id tamen obstare nullo modo videtur, cum statim, ac Summus Pontifex aliquid statuit Tridentino contrarium, eidem derogasse dicatur, etsi expressam ejusdem non faciat mentionem, uti late ostendunt *Marescot. var ar. resolut. lib.1. cap.19. n.11. & seqq. Gratian. dis ept 9 30. n.15., & 16.*

Quoad secundum, cum quidam Abbas S Barbaræ esset olim decoratus charactere Episcopi in partibus, contentiones inter ipsum, & Episcopum Mantuanum exortæ sunt, propositisque in hac Sacra Congregatione sequentibus Episcopi Mantuani quærelis adversus ipsum die 12. Augusti 1679. uti habetur *l b.30. Decr. t. fol.381.*

Primo, *prætendit Abbas adscribere posse ad servitium ejusdem Ecclesiæ numerum indefinitum, ac effrænatum Clericorum, eisque minores Ordines conferre, etiamsi prædictæ personæ, & Clerici adscripti Nobiles existant, vel ex alia qualitate nunquam prædictæ inserviant Ecclesiæ, quinimmo sæpe sæpius mediante eadem adscriptione Ordines confert illismet, qui per ipsum Episcopum Mantuanum fuerunt rejecti, & improbati.*

Secundo, *præsumit aliis etiam quibuscumque exteris, & forensibus, neque sibi, neque Mantuano Ep scopo subjectis eosdem Ordines conferre, & contingen e, ut ad præsens, quod idem Abbas accidentaliter existat decoratus aliquo titulo Episcopatus inpartibus Infidelium, prætendit pariter al enigenas posse ad omnes Sacros Ordines promovere.*

Tertio, *attribuit sibi potestatem concedendi dimissorias eisdem Clericis adscriptis. ut a quocumque alio Catholico Antistite independentur ab Ordinario Mantuano valeant promov ri.*

Cum in Congregatione habita die 16. Martii 1680. responsum fuerit ad primum *non l cere*, ad secundum *negative*, ad tertium *non posse*, uti habetur *lib.31. decret. pag.60. a tergo*, concludi posse videtur, Abbatis privilegium quoad Tonsuram, & Minores Ordines esse restrictum ad eos, qui sunt addicti servitio Ecclesiæ S Barbaræ, & non esse indefinitum quoad omnes.

Quoad tertium, cum admittatur servitium a Turriano præstitum fuisse Ecclesiæ S. Barbaræ non inter Clericos Numerarios, sed Supernumerarios, ejus ordinatio ad Minores ad summum esse poterit illicita, sed non invalida; quando etenim Abbas habet privilegium concessum post Concilium Tridentinum, valide confert, & licite primam Tonsuram, & Minores Ordines personis sæcularibus in privilegio designatis, & quatenus conferat personis sæcularibus in privilegio non designatis, ordinatio est valida, sed illicita, & ordinati remanent suspensi, uti late ostendit *Fagnan: in cap. statuimus n 11. & seqq. usque ad finem de supplenda negligentia Prælatorum*; in quo rerum themate, quatenus huic Sacræ Congregationi videatur, posse Turriano succurri per relaxationem suspensionis. & eo magis, cum ex deductis in folio non desit assensus Episcopi Lucani, qui est ejus Ordinarius.

Quoad quartum, & ultimum, admissa opinione in Sacris Congregationibus recepta, quod possit Summus Pontifex facere simplicem Sacerdotem Ministrum extraordinarium Sacramenti Confirmationis Chrismate ab Episcopo benedicto, vis est in videndo, an Pius Papa Quartus voluerit, Abbatem S. Barbaræ, & in ejus defectu cæteras ejusdem Ecclesiæ Dignitates, Ministros extraordinarios constituere Sacramenti Confirmationis, quando iisdem dedit facultatem habendi, & retinendi in Ecclesia S. Barbaræ Sacrum

Chris-

Crisma ab Ordinario loci, aut alio Catholico Antistite Benedictum, illudque distribuendi, & conferendi Christifidelibus, qua in re profecto videtur negative respondendum.

Licet etenim Chrisma non sit simplex Oleum, sed Oleum Balsamo mixtum, juxta Textum *in cap. unico de sacra Unctione*, & balsami mixtura sit necessaria in Sacramento Confirmationis, sive deinde hoc sit de necessitate Sacramenti, sive de necessitate praecepti, juxta varias Scribentium opiniones, de quibus apud *Eminentiss. D. meum Cardinalem Petram to.3. ad Constit. Apost. pag.*139. cum sacrum nihilominus Chrisma in tot aliis consecrationibus, ordinationibus, & benedictionibus adhibeatur, sensus idcirco privilegii Piani esse poterit, ut Sacrum ab Episcopo benedictum conservetur in Ecclesia S. Barbarae, ut casibus opportunis consignetur illis, qui eo uti possunt, absque ulla necessitate adstruendi, quod Abbas, & caeterae Dignitates eodem uti valeant in conferendo Confirmationis Sacramento.

Adeoque cum inter caetera dubia proposita die 12. Augusti 1679. inter Episcopum Mantuanum, & Abbatem S. Barbarae nonum conceptum esset sequentibus verbis, *denique attribuit sibi facultatem ministrandi Sacramentum Confirmationis, seu Chrisma*, huic dubio die 16. Martii 1680. responsum fuit, *non licere*.

Et intantum tunc responsum fuit, *non licere*, & non fuit responsum, *non posse*, in quantum tunc Abbas S. Barbarae characterem habebat Episcopalem; si enim Abbas fuisset, prout nunc est, simplex Sacerdos, responsum fuisset, *non posse*, juxta celebrem *Text. in Cap. quanto de consuetudine*.

Et haec sunt, quae mei muneris esse censui EE. PP. reverenter insinuare, licet de hoc ultimo puncto nulla sit mota controversia a Turriano; satis etenim est, ut factum fuerit deductum ad notitiam Sac. Congregationis, quae invigilare debet super executione Concilii Tridentini & ex officio procedere ad abusuum extirpationem in toto Christiano Orbe, juxta *Constit.* 74. *Xysti V. Congreg.*8. *Bull. to.*2.

Die 22. Septembris 1725.

Ignabuntur EE. VV. praeteritae Congregationis folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

VIGILIEN. MATRIMONII.

An sit standum, vel recedendum in decisis casu &c. *Sess.24.c.1. de ref. matr.*

In decisis, & amplius.

Sess.22.c.10. de ref.

LUCANA.

An, & quomodo sit providendum in casu &c.

Dilata, & ad mentem.

Sess.25.c.15. de Regul.

COLONIEN. Commendatarius, & Fratres Cappellani Conventus Sanctorum Jo., & Cordulæ Colonien. Religionis Hierosolymitanæ ad regularem inter ipsos professionem admiserunt quemdam Novitium, cui nomen *Jo. Henricus*, & cognomen *Wilms*, & subsequenter Commendatarius eidem contulit litteras dimissoriales, quarum vigore a Nuntio Colonien. promotus fuit ad Sacrum Subdiaconatus Ordinem tanquam Professus, & sic ad titulum Mensæ, sive Domus Prioralis Cameræ memorati Conventus.

Magnus Prior Alemaniæ contendit hæc omnia fuisse attentata, & sic esse rigorose purganda, pro quo effectu instat primo, ut Joanni Henrico sub pœnis, & Censuris Ecclesiasticis inhibeatur, ne se gerat pro Professo memorati Conventus, & sub iisdem pęnis prohibeatur Fatribus Cappellanis, ne illum tractent tanquam Professum. Secundo, quod idem Joannes Henricus declaretur suspensus ab Ordinum exercitio sub pęna irregularitatis in casu contraventionis. Tertio, quod Commendatarius, sive Rector, & Administrator Conventus suspendatur ab exercitio Officii, quousque fuerint attentata plenarie purgata. Et ultimo demum, quod tam ipse, quam cæteri Fratres condemnentur ad quascumque expensas tam judiciales, quam extrajudiciales, factas occasione prædictorum attentatorum.

Fundamentum Magni Prioris constituitur in hoc, quod Commenda, seu Præpositura SS. Jo. & Cordulæ est sibi tanquam Magno Priori Alemaniæ plenarie subjecta, itaut in illa Novitii admitti non possint sine suo consensu, uti colligitur ex documentis in ejus Summario plene relatis.

Addit, se tanquam Superiorem inhibuisse, ne Joannem Henricum admissum sine suo consensu inter Novitios ad professionem reciperent, fuisse insuper ab Auditore Sanctissimi demandatum, ne aliquid innovaretur, fuisse, & tam a se, quam a me Secretario hujus Sacræ Congr. inhibitum, ne memoratus Novitius ad Sacros Ordines promoveretur titulo paupertatis, & Mensæ Conventualis; Cumque omnia Magni Prioris præcepta, & decretum Auditoris Sanctissimi fuerint Fratribus Cappellanis, & Novitio personaliter intimata, & intimatio fuerit repetita in ipso actu, in quo Novitius ad Professionem admittebatur, & ulterius, cum protestatio inhibitiva, ne ille ad Sacros Ordines promoveretur ad titulum Mensæ, sive Domus Prioralis, fuerit inserta, & registrata in Protocollo Vicariatus, & suffraganeatus Ordinarii Colonien., a quo Novitius debuisset Sacros Ordines recipere, & hisce minime obstantibus fuerit Joannes Henricus ad professionem, & ad Sacros Ordines promotus ad titulum supramemoratum, concludit Magnus Prior, non esse dubitandum de attentatis commissis tam in spretum suæ auctoritatis, quam Jurisdictionis Auditoris Sanctissimi, & hujus Sacræ Congregationis, itaut illorum rigorosa purgatio sit demandanda.

Jura circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An constet de attentatis, quæ veniant purganda, & quomodo in casu &c.

Constare de attentatis, & esse purganda juxta Instructionem dirigendam ad Nuncium Coloniensem.

CO-

MONOPOLITANA CONGRUÆ. Archipresbyter, qui est prima Dignitas in Collegiata Ecclesia Cisternini Diœcesis Monopolitanæ, & annexam habet curam Animarum, judicium instruxit coram A. C. super assignatione congruæ alimentariæ ex Decimis, & Quarta Funerum, quæ ab Episcopo exiguntur, & a SS. D. N. causa remissa fuit ad hanc Sacram Congregationem. Sess.7.cap.7. de ref.

Fundamentum Archipresbyteri desumitur ex fructuum modicitate, cum vix pertingant ad scuta octo, & obulos 50. annuos illius monetæ.

Et eo fortius, quia emolumenta incerta provenientia a Baptismo, & a sepultura dividuntur inter Sacristam, Capituli Procuratorem, & Episcopum, qui etiam sibi applicare dicitur Quartam Funerum, emolumenta provenientia ex Matrimoniis, & integras Decimas ex omnibus fructibus, qui colliguntur tam intra, quam extra Districtu Terræ Cisternini, quæ omnia emolumenta ascendere supponuntur ad annuam summam ducator.800.

Addit, Episcopum prætendere non posse decimarum pertinentiam jure feudi; Quandoquidem, cæteris prætermissis, cum Cives solvant Decimas tam Episcopo, quam Communitati, quæ correspondet Ærario Regio, & hæ Decimæ a Clericis etiam persolvantur, hinc deducitur, quod Decimæ, quæ solvuntur Universitati, sunt Feudales, & quod illæ, quæ solvuntur Episcopo, solvuntur intuitu Sacramentorum.

Et quia Archipresbyter prævidet, sibi opponi posse, quod nonnulla habet emolumenta ratione primæ Dignitatis, quam habet ultra curam Animarum in Ecclesia Cisternini, subdit, de illis non habendam esse rationem pro imputatione in congruam, cum prædicta habeat emolumenta ratione laboris, & servitii personalis, seu interessentiæ Divinis.

Concludit denique, congruæ quantitatem esse non posse minorem summa scutor.100. auri de Camera, tum, ut commode vivere possit, tum, ut valeat œconomum, seu Sacerdotem Coadjutorem retinere in adjutorium curæ Animarum.

Hæc sunt, quæ continentur in scriptura Archipresbyteri. Jura Episcopi ad me delata non fuerunt. Quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An, & in qua summa debeatur congrua alimentaris Archipresbytero Curato Ecclesiæ Collegiatæ Terræ Cisternini ex Decimis, & Quarta Funerum, quas percipit Episcopus in casu &c.

Dilata, & proponatur etiam unica.

JANUEN. LEGATI. Joannes Augustinus Cappello ultra Conventum pro PP. Carmelitis Excalceatis construendum in Terra Vulturi, in suis ultimis Tabulis aperiri mandavit in dicto loco Scholam pro instruendis triginta Pueris in Grammaticæ rudimentis, relicto jure, tam Scholares, quam Præceptorem eligendi Patri Provinciali dd Carmelitarum Provinciæ Januen., & Patri Priori memorati Conventus a se fundati, & ad ulteriora procedendo, reliquit eisdem Patribus Carmelitis ducatos 5000. investitos in Civitate Venetiarum, onere Patribus imposito docendi Rhetoricam, Logicam, & Philosophiam sex ex illis Discipulis melioris indolis, & ingenii, qui in antecedenti Schola a se instituta rudimenta didicissent; utque hæc sua postrema voluntas eo firmius executioni demandaretur, in aliis Codicillis subsequenter exaratis vocavit Hospitale Pauperum B. Mariæ Miseri- Sess.5.c.5. de ref.

sericordiæ Civitatis Savonæ, & ejus Protectores, in hypothesi, in qua Patres Carmelitæ recusarent docere, uti supra, aut a docendo desisterent: *E quando dd. Padri non insegnassero a dd. Fanciulli le facoltà sudette, non abbia luogo questo Legato rispetto ad essi, ma spetti, e si devolva intieramente ipso iure, & fatto all' Ospedale de Poveri &c., e se dd. Padri ricusassero d' insegnarli, o pur cio dismettessero, in ogn' uno de' detti casi, il frutto di dd. ducati 5000. spetti, appartenga, e si devolva &c.*

Sub obtentu, quod onus a testatore impositum non fuerit a Patribus Carmelitis adimpletum, excitata fuit ab Hospitali Savonæ, & ejus Rectoribus prætensio, quod factus esset casus suæ substitutioni, & controversia delata ad hanc Sacram Congregationem, juxta morem datæ fuerunt litteræ Eminentissimo Archiepiscopo Januensi, & informatione superventa refertur, primo, sibi fuisse exhibitos a PP. Carmelitis libros administrationis egregie retentos. Secundo, fuisse semper a Superioribus electos Patres Lectores, qui scientias a Testatore demandatas docerent. Tertio, plures fuisse in dictis scientiis ab ipsis edoctos, uti etiam ex attestationibus plurium sacerdotum desumitur. Quarto, fuisse aliquando intermissum officium docendi, ex quo Scholares apti reperti non sunt, nec ullus institit, ut doceretur; ultimo demum, redditus a testatore assignatos esse diminutos, cum tempore testamenti investimenta redderent ad rationem quinque pro centenario, & nunc sint diminuti ad rationem duorum.

E contra ab Hospitali asseritur, factum esse casum suæ substitutionis, tum quia inverisimile nimis est, ut in loco Vulturi non adfuerint semper Juvenes apti ad discendum, tum quia testes deponunt, Scholas stetisse clausas spatio duodecim annorum, & apertas subinde fuisse timore præsentis litis, & tandem quia ad effectum, de quo agitur, non est ullo modo examinandum; an per Patres steterit, vel non steterit, quin pueros docuerint; cum testator redditus Patribus reliquerit intuitu laboris, & cum ulterius Hospitale vocaverit in hypothesi, in qua Patres Carmelitæ discederent a loco Vulturi *per qualsivoglia accidente volontario, o necessario*; Hinc inferendo, testatorem non respexisse ad culpam Patrum, sed ad nudum factum, sive illud fuerit culposum, sive non.

Jura circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An sit locus substitutioni in casu &c.

Negative, & scribatur Eminentissimo Archiepiscopo Januen. juxta instructionem.

Sess. 21. c. 7. de Ref.

CLUSINA REPARATIONIS ECCLESIÆ. Parochiani Parochialis Ecclesiæ S. Leonardi Terræ Arcidorsi instant, ut Monacis Monasterii S. Salvatoris Montis Amiati demandetur, ut debitas faciant prædictæ Ecclesiæ labenti reparationes.

Fundamentum petitionis consistit in hoc, quod bona Ecclesiæ per unionem incorporata dicuntur Monasterio. Quo stante, cum Vicarius perpetuus Sacerdos sæcularis curam Animarum exerceat, & quidem cum modico redditu congruæ sibi ab Episcopo statutæ in summa scutor. 80., quando bona Ecclesiæ magni valoris sunt in potestate Monasterii, onus Ecclesiam reparandi nunquam dicitur, pertinere posse ad Vicarium, sed ad Monachos.

Proposita fuit hæc instantia in Congregatione habita *die 18. Decemb. 1723.* nec

nec ulla tunc fuit capta resolutio, repropositaque eadem instantia in Congregatione habita die 12. Februarii sequentis anni 1724. demandatum fuit, quod factum concordaretur, & quod scriberetur Nuncio Apostolico Florentino pro informatione super præsenti statu Ecclesiæ Parochialis.

Nuntius Florentinus respondit, Ecclesiam esse in statu imminentis ruinæ, & pro ejus reparatione esse necessariam expensam scutorum 150.

Pro parte vero Monacorum exhibita mihi fuerunt nonnulla documenta, quibus ostenditur, introductam olim fuisse in Sacra Congregatione Episcoporum, & Regularium controversiam super puncto, an Monasterium omnia bona dimisisset pertinentia ad hanc, & ad alias Ecclesias Parochiales, & in eadem Congregatione resolutum fuisse, quod licuerat Monacis dimittere omnia bona spectantia ad Ecclesias loco congruæ alias ab Episcopo Vicariis in pecunia assignatæ.

Alia quoq; documenta ostendunt, Curatum S. Leonardi Arcidorsi instetisse pro assignatione congruæ in pecunia, eidemque factam fuisse assignationem per modum provisionis, facta tamen restitutione per eumdem bonorum a Monacis dimissorum, sed subsequenter recessum fuisse a decisis, & factam fuisse omnium remissionem ad Nuntium Florentinum, coram cujus Tribunali, cum cæteri Parochi, & etiam ille, de quo nunc agitur, comparuissent, ut ostenderent, non fuisse a Monacis dimissa omnia bona ad suas Ecclesias pertinentia, causa subinde ulteriorem non habuit prosecutionem, & lapsus est terminus iisdem præfixus ad suam probandam intentionem.

Hæc sunt, quæ ex documentis mihi exhibitis deduci potuerunt; Cumque hoc interim labatur Ecclesia, nisi prompta adsit reparatio, onus erit EE. VV. decernere.

An Monasterium teneatur ad reparationem Ecclesiæ in casu &c.

Ad Sacram Congr. Episcoporum, & Regularium, & interim per modum provisionis Ecclesia omnino restauretur expensis Monachorum, & deinde cujus de jure, & exequutio committatur Nuntio Florentiæ, qui de eadem certioret, & amplius.

VENETA, SEU JANUEN. LEGATI. Margharita Justiniana nata in Insula Chiensi, & nupta Comiti Nicolao Domestici Venetiis commoratur una cum viro, & octo Liberis, quorum duo inter Clericos Minores Professionem Regularem emiserunt, & una Monialis facta est in Monasterio S. Ambrosii de Urbe, quinque aliis, uno videlicet Masculo, & quatuor filiabus apud ipsam remanentibus. Margharita degit apud Georgium Socerum, & decrepitum senem, qui alium redditum non habet, quam duodecim ducatorum sibi a Republica Veneta assignatorum suorum meritorum intuitu; Cumque proinde in magna egestate constituta sit, & supplicem libellum SS. D. Nostro exhibuerit pro subministratione alicujus menstruæ summæ ex celebri Legato Marchionis Vincentii Justiniani, & a Sanctitate Sua præces fuerint remissæ ad hanc Sacram Congr., quæritur in præsenti, an petitis sit annuendum. *Sess. 22. c. 6. de ref.*

Notum est decretum Congregationis particularis editum die 13. Septembris 1720., in quo resolutum fuit, Justinianos Chienses non commorantes in Insula

Insula Chiensi, & probantes suam descendentiam a Familia Justinianorum Januæ, mediante descriptione propria, vel alicujus ex Progenitoribus in Libro aureo Reipublicæ, esse admittendos ad participationem Legati, de quo agitur, & ad tramites hujus decreti Margharita prædictas conditiones in sua persona concurrentes justificare conatur.

Et quia prævidet, sibi opponi posse, quod nupta est in aliena Familia, inquit Legatum Marchionis Vincentii favere pauperibus Familiæ Justinianæ, & se per Matrimonium jura agnationis non amisisse.

Atque de facto ad hoc idem Legatum admissa fuit a Tribunali Rotæ fœmina familiæ Justinianæ, licet esset nupta in Familia extranea, ut habetur in *dec.* 878. 805., *&* 897. *coram Emerix Junior.*, & ab eodem Tribunali solum de jure exclusi fuerunt filii feminæ nuptæ in aliena familia, licet ipsa esset ex familia Justiniana, uti colligitur ex *Romana, seu Januen. Legati* 5. *Maii* 1698. *cor. clar. me. Card. de la Tremoille*.

Consimiles allegantur hujus Sacræ Congr. resolutiones a Scribente pro Margharita, qui etiam respondere conatur absurdo alias ponderato, quod plus participent de legato Marchionis Vincentii Pauperes Justiniani degentes extra Civitatem Januæ, quam in eadem Civitate degentes.

Citatus fuit Procurator familiæ Justinianæ Januen.; qui jura sua, licet mihi hactenus, non exhibita, in Sacra Congr. deducet. Quibus proinde attentis dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & pro qua summa sit facienda distributio ex Legato Marchionis Vincentii Justiniani in casu &c.

Dilata, & scribatur Eminentiss. Archiepiscopo Januen. an Januæ fiat distributio legati fœminis Justinianis nuptis in aliena Familia.

Sess. 25. c. 5. de ref. ROMANA, SEU BONONIEN. Advocatus Antonius Zonca, in ultimo cum quo decessit in Urbe, testamento, universalem sibi scripsit hæredem Mariam Antoniam Ghiselli jam a pluribus annis matrimonio conjunctam in Civitate Bononiæ cum Dondino, & eam sequenti onere gravavit *Mando, ac iubeo, ut solvantur alia sc. 500. tot Puellis Virginibus, & Orphanis unicuique pro rata ad effectum nubendi, vel se monachandi, quæ Puellæ ad rationem scutor. 25. pro qualibet, erunt viginti.*

Maria Antonia vult, executioni mandare voluntatem Testatoris, sed cum dubitet, an distributio dotium facienda sit hic in Urbe, vel potius in Civitate Bononiæ, Oraculum exposcit hujus Sac. Congregationis, ut sciat quid sibi agendum sit.

Testator domicilium habuit in Urbe, & in eadem mortuus est; In quo rerum themate urget regula, ut in Legato Pauperibus relicto fieri debeat distributio pauperibus illius loci, in quo testator testamentum condidit; & domicilium habuit. *Text. in l. si quis ad declinandam C. de Episcopi, & Clericis* ibi: *Et si quidem captivos scripserit hæredes, Civitatis, in qua testator larem fovere, ac degere noscitur, Episcopus, & Æconomus hæreditatem suscipiant, & omnino in redemptionem Captivorum procedat hæreditas:* & paulo post: *ubi autem indistincte pauperes scripti sunt hæredes, ibi Xenonem eius Civitatis omnino hæreditatem nancisci censemur, & per Xenodochium in ægrotantes fieri Patrimonii distributionem: secundum*

quod in Captivis constituimus, & late prosequuntur, *Mantica de coniect. ult. volunt. lib.8. tit.5. n.2. Tiraquell. de privileg. Piæ causæ privilegio 56., ibique . Riccius in additionibus , Rubeus de testamentis cap.71. n.198. & seqq. Camarella de legatis lib.2. tit. de legato relicto pauperibus n.3. pag. mihi 144. Maranta respons.4. n.97. to.1. Amostazzo de Causis Piis lib.4. cap.4. n.3.*

Qua proinde regula attenta videtur, distributionem fieri debere puellis non Bononiæ, sed Romæ degentibus, ut etiam sensit Eminentissimus Urbis Vicarius requisitus pro informatione, & voto.

Quia vero regula mox insinuata suas patitur limitationes, quæque ut plurimum consistunt in circumstantiis, uti ponderant etiam Doctores mox allegati, triplex in hac causa consideratur circumstantia pro distributione facienda puellis Bononiæ commorantibus, prima est, quod Maria Antonia non solum est hæres, sed etiam neptis testatoris, hinc inferendo, quod ille voluerit, salva substantia suæ voluntatis, arbitrium eidem relinquere puellas sibi benevisas eligendi, dummodo essent Virgines, & Orphanæ.

Secunda est, quod testator sciebat, suam hæredem esse nuptam in Civitate Bononiæ, & in ea manere debere, itaut verisimile admodum sit, quod ipse potius eligi voluerit Puellas degentes in loco, in quo hæres habitabat, quam in loco, in quo ipse mortuus est.

Et tertia tandem in hoc reponitur. quod præsumi debet, testatorem exactam voluisse suæ ultimæ voluntatis executionem, & hæc executio melius sperari potest ex electione facienda ab hærede in loco, in quo ipsa habitat, & in quo commode habere potest certas puellarum notitias, quamsi fiat in alio loco, in quo hæres non habitat, & in quo non potest per se ipsam sumere informationes, sed debet aliorum dictis fidem adhibere.

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An distributio dotium fieri debeat puellis Romæ degentibus, vel potius puellis in Civitate Bononiæ habitantibus, & quatenus fieri debeat puellis in Urbe degentibus.*

II. *An ex gratia indulgeri possit hæredi, ut medietatem dotium distribuat puellis in Urbe degentibus, & aliam medietatem puellis in Civitate Bononiæ commorantibus.*

Ad primum, quoad primam partem affirmative, quoad secundam negative. Ad secundum negative.

ULIXBONEN. CAPPELLANIÆ. Sebastianus Ferreira in ultimo, cum quo decessit testamento Cappellaniam instituit cum onere Missæ quotidianæ celebrandæ in Ecclesia Monialium della Rosa, & in casu, quo Monasterium prædictam Cappellaniam acceptare nollet, voluit, quod Missa celebraretur in Ecclesia Confraternitatis SSmi Sacramenti S. Juliani, ad quam etiam Confraternitatem detulit administrationem bonorum pro Cappellania relictorum. *Sess. 25. cap. 5. de ref.*

Ad hanc autem Cappellaniam primo loco vocavit Emanuelem filium, casu quo esset Presbyter, & vellet Missam celebrare, in quo rerum statu ei dedit libertatem Missam celebrandi in qualibet Ecclesia ipsi benevisa.

Et quia dari poterat casus, quod Emanuel nollet Missam celebrare, tunc sicuti etiam in casu obitus ipsius, vocavit ad Cappellaniam unumquemque

ex

ex suis Nepotibus, & descendentibus, qui vellet esse Presbyter, ita tamen ut hic Missam celebrare deberet, non in qualibet Ecclesia sibi benevisa, sed in Ecclesia, uti supra, a Testatore destinata.

Demum in casu non existentiæ alicujus ex Nepotibus, aut Descendentibus, qui vellet Cappellanus esse, Fundator vocavit extraneos, & addidit declarationem, quod ad ejus titulum non posset quis ordinari, nisi esset suus filius, aut unus ex suis Nepotibus.

Possidetur in præsenti hæc Cappellania a Michaele Rabelho Palhares, qui est ex Nepotibus Fundatoris, exortaque controversia, an Cappellania prædicta esset Sacerdotalis, contendit ipse, Sacerdotalem non esse, tum quia testator juxta supradicta, reliquit Nepotis arbitrio, ut ad Sacros Ordines promoveri posset ad titulum ejusdem, tum quia in toto fundationis contextu scriptum non est, quod Cappellanus teneatur Missam celebrare per se ipsum, uti latius habetur deductum in scriptura pro eodem exarata,

Patriarcha è contra requisitus pro Informatione, & Voto censuit, Cappellaniam esse Sacerdotalem, non obstante quod in fundatione non legatur appositum onus celebrandi per se ipsum; Si etenim Fundator soli filio dedit libertatem celebrandi Missam in qualibet Ecclesia sibi benevisa, si hanc facultatem Nepotibus denegavit, si Nepotem vocavit in hypothesi, qua filius Missas celebrare noluisset, aut è vivis decessisset, teste Patriarcha, tam hæc, quam alia plura in ejus informatione deducta suadent, Cappellaniam esse Sacerdotalem, hoc est, non esse ad eam admittendum, nisi illum, qui saltem intra tempus habile fieri possit Sacerdos, & qui ad Sacerdotium dicto tempore ascendat.

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

An Cappellania sit Sacerdotalis in casu &c.

Non proposita cum sequenti.

Sess.24.c.1. de Ref. mat. DUBIA SPONSALIUM. Supponitur in scriptura per manus circumferenda quemdam Isaac Eeliot Hæreticum Protestantem, non matrimonium, sed sponsalia contraxisse cum quadam muliere Elisabetha Vanis Catholica, cum qua etiam filium procreavit, & controversiam vigere circa punctum prædictorum sponsalium, an videlicet sint nulla, vel solum illicita, & an Isaac, qui subinde Religionem Catholicam amplexus est, teneatur ad illorum implementum, & an eidem competat facultas ab illis resiliendi ex supervenienti vitio ebrietatis, quo Elisabetha dicitur affecta, cumque mihi fuerit demandatum, ut hæc dubia in folio describerem, ut eorum videlicet resolutio normam dare valeat Judicibus, coram quibus controversiæ pendet examen, mandatis ea, qua decet, reverentia morem gero, & ad hæc, quæ subsequuntur, descendo.

Quoad Matrimonia contracta inter Hæreticum, & Catholicam concors est Theologorum, & Canonistarum Sententia, quod eadem sint valida, sed illicita: At in eo, quod attinet ad sponsalia, plerique docent, eadem esse nulla, ex quo omnis promissio rei turpis, ex quo secundum omnes peccatum est matrimonium contrahere cum Hæretico, licet contractum teneat: Hinc est, quod memorata sponsalia sunt nulla, nec ullum producere possunt effectum, ut in puncto argumentatur *Navar. cons. 5. de sponsal. lib. 4. nu*ra.

n.6.Editionis Lugdunensis, & bene prosequuntur *Sanchez de matrimonio lib.7.disp.72.num.3. Cardinalis Albitius de Inconstantia in Fide cap,18. sub n.43. §.Peccaret, Eminentissimus D.meus Cardinalis Petra adConstitutiones Apostolicas tom. 4.Pag. 74. num. 6. Rot. coram Celso decis. 374. sub num. 6.*

Alii vero hanc temperant assertionem, ut eadem videlicet non procedat in regionibus, in quibus Catholici permixtim vivunt cum Hæreticis, & sibi invicem non adversantur; & in eo, quod attinet ad hasce Regiones, docent, valida esse sponsalia inter Hæreticum, & Catholicam, uti plene habetur *in decis.319. n.14. & coram clar.mem. Card.Caprara*, & adnotavit Eminentissimus Petra *loco citato pag.75. n.11.*

Transitum faciendo ad aliud assumptum, an scilicet in hypothesi, in qua sponsalia fuerint nulla. aut illicita, Vir Hæreticus, qui expost Catholicam fidem amplexus est, teneatur ad implementum, in Scriptura per manus circumferenda contenditur, negative esse respondendum, ex quo supposita nullitate actus, vel quod idem fuerit illicitus a principio, non videtur, quod expost idem subsistere valeat, & sic, quod vir expost compelli possit ad ejus adimplementum.

Cætera respicientia ebrietatis vitium, cum illud dicatuh supervenisse, contenditur,justam causam suppeditare dissolutioni sponsalium,cum ex Ebrietate, si non corporis, saltem animi mutatio consurgat, uti ad rem docent *Anaclet. Jur. Canonici tom.4. lib.4. tit.1. §. 8. nu. 265 Castro Palao de sponsalibus tom. 5. disput. 2. puncto27. num.7.*

His positis, dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An Sponsalia contracta inter Isaac Hæreticum Protestantem, & Elisabettham Catholicam, sint nulla, vel illicita, & quatenus affirmative*

II. *An Isaac, postquam Catholicam Fidem amplexus est compelli possit ad eorum implementum, & quatenus affirmative.*

III. *An juste possit ab eorum implemento excusari, & juste instare pro eorum dissolutione propter superveniens Ebrietatis vitium in Elisabettha.*

Die 17. Novembris 1725.

DIgnabuntur EE. VV. reassumere folium ultimæ Congregationis habitæ die 22, Septembris 1725. & sequentibus Dubiis respondere.

MONOPOLITANA CONGRUÆ.

An, & in qua summa debeatur Congrua alimentaris Archipresbytero Curato Ec- Sess.7. c.7. de Ref.

Ecclesiæ Collegiatæ Terræ Cisternini ex Decimis, & Quartæ Funerum quas percipit Episcopus in casu &c.

Dilata, & ad Dominum Secretarium, & proponatur in prima post proximam etiam unica.

Sess.25. c.5. de Ref.

ULYXBONEN. CAPPELLANIÆ.
An Cappellania sit Sacerdotalis in casu &c.

Esse Sacerdotalem habitu tantum.

Sess.24. c.1. de Ref. matr.

DUBIA SPONSALIA.
I. *An Sponsalia contracta inter Isaac Hæreticum Protestantem, & Elisabetthbam Catholicam, sint nulla, vel illicita, & quatenus affirmative*
II. *An Isaac, postquam Catholicam Fidem amplexus est compelli possit ad eorum implementum, & quatenus affirmative.*
III. *An juste possit ab eorum implemento excusari, & juste instare pro eorum dissolutione propter superveniens Ebrietatis vitium in Elisabetthæ.*

Ad D. Secretarium juxta mentem.

Sess.23. c.10. de Ref.

LUCANA.
Proposita etiam fuit hæc Causa in Congregatione habita die 22. Septembris 1725. & rescriptum fuit *Dilata, & ad mentem*, quæ fuit ut a me colligerentur ea, quæ facere possent super articulo excitato, an Privilegium concessum a Summo Pontifice Pio Papa IV. Abbati S. Barbaræ, conferendi Tonsuram, & Minores Ordines, fuerit ab eodem Pontifice revocatum *in Constitutione* 94. *ejusdem Pontificis Bullar. tom.*2.
Mandatis ea, qua decet reverentia, morem gessi, ut ex adnotationibus ad calcem Folii impressis colligi potest, & in eo quod attinet ad instantiam Bartholomei Turr ani, ipse iterum asserit, se tres minores Ordines ab Abbate S. Barbaræ bona fide recepisse, cum idem publice, & palam Minores Ordines conferat in Civitate Mantuana Clericis addictis servitio suæ Ecclesiæ tam numerariis, quam supranumerariis, ut ab exhibitis attestationibus desumitur, & se esse promptissimum, vel ad supplicandum suo Episcopo pro relaxatione suspensionis, quatenus Privilegium Abbatis S. Barbaræ habeatur pro limitato ad Clericos Numerarios, vel se esse promptum ad recipiendos a suo Episcopo tres Minores Ordines, quatenus Privilegium Abbatis habeatur pro revocato a Concilio Tridentino juxta distinctionem, de qua apud *Fagnan. in cap. statuimus n.*11. *& seqq. de supplenda negligent Prælatorum*, cum sua tantum intersit ad Sacros Ordines ascendere. Quibus stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.
An, & quomodo sit providendum in casu &c.

Dilata, & proponatur omnino in prima post Reges.

NEA-

NEAPOLITANA. Factum hujus Causæ inter Promotorem Fiscalem Curiæ Archiepiscopalis Neapolitanæ, & Nobiles Plateæ Nidi, & Rectorem, aliosque Ministros S. Angeli ad Nidum, expositum fuit in Folio Congregationis habitæ die 30. Septembris 1734. quod poterit ab EE. VV. benigne reassumi. *Sess. 25. c. 3. de ref.*

Tunc nulla fuit capta resolutio, sed repropositis in Congregatione habita die 18. Novembris ejusdem anni 1724. sequentibus Dubiis, quorum primum fuit.

I. *An Curia Archiepiscopalis potuerit cogere Rectorem, seu Sacristam Sancti Angeli ad Nidum ad interveniendum Processioni in casu &c.*

II. *An potuerit hoc facere per Censuras, & quatenus affirmative &c.*

III. *An Censuræ latæ, fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector prædictus incurrerit Irregularitatem ob celebrationem in casu &c.*

Ad primum, & secundum responsum fuit, *affirmative*, & ad Tertium *dilata.*

Impetrata succumbentibus nova audientia, repropositaque causa in Congregatione habita die 24. Martii currentis anni, disputatisque sequentibus dubiis.

I. *An quoad primum, & secundum Dubium standum sit, vel recedendum a decisis die* 18. *Novembris* 1724.

II. *An Censuræ latæ, fuerint attentatæ, seu potius sustineantur, itaut Rector incurrerit Irregularitatem ob celebrationem in Casu &c.*

Ad primum responsum fuerit *in decisis*, & ad secundum *Censuras non esse attentatas, & in reliquis ad mentem.*

Successive, hoc est die 14. Aprilis currentis anni 1725. Gubernatores insteterunt pro nova audientia, & rescriptum fuit *pro nova audientia, non retardata executione quoad primum dubium*, in cujus rescripti sequelam concessa dici potest nova audientia quoad primum Dubium in devolutivo, & quoad secundum in suspensivo: impetratis hoc interim a Rectore absolutionibus cum reincidentia, & iterum instante Promotore Fiscali, propositoque in Congregatione habita die 4. Augusti currentis anni sequenti dubio: *An sit standum, vel recedendum a decisis die* 24. *Martii* 1725. responsum fuit *Dilata*; Cumque hodie Causa iterum reproponatur, ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 24. *Martii* 1725.

Proponatur in prima.

MINERBINEN REDDITIONIS RATIONIS. Plures controversiæ exortæ sunt inter Episcopum Minerbinensem, & Capitulum, & Canonicos super spolio Episcopi Prædecessoris, & licet plura fuerint edita Decreta, impossibile tamen fuit prædictis controversiis finem imponere. Subscriptis itaque dubii mox recensendis, & ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere. *Sess. 24. c. 16. de ref.*

I. *An constet de adimplemento ex parte Capituli super spolio bonæ mem. Episcopi Chenevi in casu &c.*

II. *An Canonicus Hieronymus Liberatori sit cogendus ad redditionem rationis,*

nis, & quatenus affirmativè, an, & in qua summa sit condemnandus in Casu &c.

III. *An constet de adimdlemento ex parte Episcopi in casu &c.*

IV. *An, & quomodo sit providendum in casu &c.*

Omnia ad Eminentissimum Præfectum cum facultatibus Sacræ Congregationis.

Sess.25.c.16. de regul.

BONONIEN. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 14. Aprilis 1725. cujus Folium poterit ab EE.VV. benigne reassumi; disputatoque tunc Dubio sequenti: *An in casu, de quo nunc agitur, adsit Simonia, vel aliquid illicitum, itaut monasterium, sive Collegium agere non valeat pro fructibus decursis, & non solutis census impositi anno* 1691. responsum fuit: *non adesse Simoniam, & Monasterium agere posse pro fructibus census decursis, & non solutis*; impetrataque nova audientia, disputandum in præsenti proponitur Dubium.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

In decisis, & amplius.

Sess.25.c.10. de Ref.

PORTALLEGREN. Exponit Episcopus Portallegren. quod cum frequentissimæ sint cogitationes Causarum, quæ a Sede Apostolica intra Portugalliæ Regnum, subditasque Provincias committuntur, infinitus excrevit numerus eorum, qui ambitione, lucrique cupidine allecti se Prothonotarios Apostolicos extra numerum Participantium, vel per Datariam, vel per Cardinales Legatos, vel per Episcopos Pontificio solio Assistentes, vel tandem per Ducem Sfortiam creari procurant, ut sic ad Commissiones prædictas obtinendas habilitentur, vel ab aliis personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, & quibus pariter hujusmodi Apostolicæ Commissiones diriguntur, subdelegari possint, ex quo non pauca derivant inconvenientia tum scandali, tum præjudicii Litigantium, & justitiæ, & demum vilipendii Commissariorum Apostolicorum; concluditque exorando, ut hujus furfuris personis Commissiones amplius non dirigantur, nec eædem assumi possint ab Apostolicis Commissariis in subdelegatas, sed quod imposterum Causæ non committantur, nisi vel Judicibus Synodalibus electis in aliqua Synodo Diœcesana, vel Provinciali, vel saltem personis ab Ordinario examinatis, & approbatis tamquam idoneis ad hæc munera exercenda.

Bonifacius Papa VIII. *in cap. Statutum de rescript. in* 6. sic decrevit: *Sancimus igitur, ut nullis nisi dignitate præditis, aut personatum obtinentibus, seu Ecclesiarum Cathedralium Canonicis causæ auctoritate literarum Sedis Apostolicæ, vel Legatorum ejusdem de cætero committantur*; & *Sac. Concil. Trident. sess.* 25. *cap.* 10. *de reformat.* innovavit prædictam Constitutionem Bonifacianam, & sic decrevit: *Statuit Sancta Synodus in singulis Synodis Provincialibus, aut Diœcesanis aliquot personas, quæ qualitates habeant juxta Constitutionem Bonifacii VIII. quæ incipit statutum, & alioquin ad id aptas assignari, ut præter Ordinarios locorum iis etiam posthac causæ Ecclesiasticæ, ac spirituales, & ad Forum Ecclesiasticum pertinentes in partibus delegandæ committantur, & si aliquem interim ex designatis mori contigerit, substituat Ordinarius Loci cum consilio Capituli alium in ejus locum*

locum usque ad futuram Provincialem, aut Diœcesanam Synodum, itaut habeat quæque Diœcesis quatuor saltem, aut etiam plures probatas personas, ac ut supra qualificatas, quibus hujusmodi causæ a quolibet Legato, vel Nuntio, atque etiam a Sede Apostolica committantur, alioquin post designationem factam, quam statim Episcopi ad Summum Romanum *Pontificem transmittant, Delegationes quæcumque aliorum Judicum, aliis, quam his factæ, subreptitiæ censeantur.*

In primo Concilio Provinciali celebrato *anno* 1586. a claræ memoriæ Cardinali Gabrielle Paleotto Archiepiscopo Bononiæ decernitur ut in Synodo Provinciali, & Diœcesana designentur Judices Synodales, & deinde subditur: *hujusmodi autem nominationes, sive electiones in singulis Ecclesiis factas unusquisque Episcopus ad S. Pontificem statim transmittere curabit, ut eisdem auctoritate Apostolica causæ delegentur, & Delegationes quæcumque aliorum Judicum, aliis quam his factæ, subreptitiæ censeantur*, sed hujusmodi transmissiones ad S. Pontificem factæ nullum aliud exemplum potui reperire, quam illud relatum apud *Card. Bellarminum ad illud c.* 10. *sess.* 25. ex quo potissimum factum est, ut hæc conciliaris dispositio ab aula recesserit teste *Barbos. ad d. cap.* 10. *sub n.* 25. ubi ait: *Decretum hoc de committendis causis solis Judicibus Synodalibus respectu Papæ in usu non est, cum adeo frequenter ipse committere soleat Causas aliis personis tam in dignitate Ecclesiastica constitutis, quam deputatis in Synodo, sed id verisimiliter ex eo procedit, sive quia sit supra Concilium, sive quod Diœcesani Episcopi ex sua parte etiam non curent ad S. Pontificem transmitti nominationes, & designationes Judicum a Synodo factas, quod tamen juxta hoc decretum facere tenentur, & sic Papa, ex quadam quasi necessitate Justitiæ administrandæ Decretum non observat.*

In relatione status Ecclesiæ ab Archiepiscopo Bracarensi *anno* 1714. ad hanc S. Congregationem transmissa, postulatum secundo loco propositum, erat conceptum sequentibus verbis, *ut causas, aliaque Justitiæ rescripta solis Judicibus Sæcularibus, & non aliis deinceps S. Sedes committere pro gratia dignetur obviandi causa*, ut inquit, *perturbationibus, & ad justitiæ rectam administrationem.*

Propositum fuit hujusmodi postulatum una cum aliis in folio Congregationis habitæ *die* 12. *Januarii* 1715. nec ulla tunc fuit capta resolutio, eodemque una cum aliis repropositio *die* 26. *Januarii ejusdem anni* rescriptum fuit *ad secundum nihil esse innovandum*, ut habetur *in lib.* 65. *decret. pag.* 2. & *pag.* 19.

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo sit providendum in casu, &c.

Ad Eminentiss. Præfectum, cum Eminentiss. Prodatario.

TOLETANA. Martinus Clavero Corbela Parochus Ecclesiæ Curatæ Sanctæ Crucis Villæ Matritensis Toletanæ Diœcesis, cæpit possessionem Suæ Parochialis, & in suum adjutorem assumpsit pro exercitio Curæ Animarum Sacerdotem Joannem Alvarez ab Ordinario approbandum, & electio, & confirmatio expleta fuit sub literali conditione, quod esset duratura ad merum parochi beneplacitum. Cumque tractu temporis memoratus Parochus Martinus significatis suo Ordinario causis, quæ ipsum adhoc impulerunt, existimaverit alium Sacerdotem loco Joannis substituere, habitus fuit a Joanne recursus ad Ordinarium sub obtentu, quod sine ulla *Sess. 21. c. 4. de Ref.*

cau-

causæ expressione fuerat a suo officio remotus, & institit pro reintegratione; sed cum in hoc judicio succubuerit, & appellationem interposuerit ad Tribunal Nuntiaturæ, placuit illius Auditori decretum ferre, in quo demandavit, faciendas esse probationes super causa remotionis.

Parochus Martinus se reputavit maximopere ab hoc decreto gravatum, cum insitatum asserat in Hispanis, quod Parochus, qui aliquem Sacerdotem ad suum beneplacitum assumit pro adjutore in exercitio Curæ Animarum, non possit eum removere sine expressione, & justificatione causæ, exhibitoque supplici libello huic Sacræ Congregationi, & ab eadem remisso ad Eminentissimum D. Cardinalem Bellugam, qui dignaretur Sac. Congregationem instructam reddere, & votum suum aperire, Eminentia Sua justam existimavit Parochi quærelam, sed eodem contextu insinuavit, ut in S. Congregatione dubium disputaretur, an in similibus amotionibus necessaria sit expressio, & causæ justificatio; Si etenim existimabitur non esse necessariam, causa erit terminata, & e contra si necessaria reputabitur, tunc causæ examen, & ejus justificatio erit assumenda in Tribunali Nuntiaturæ.

Ad materiam magistralis esse videtur *decisio 53. coram Peutingerio*, & apud *Cardinalem de Luca de Benef. disc.* 80. plures casus distinguuntur, *& n. 16.* firmatur, quod quando Vicarii, qui assumuntur ad exercitium Curæ Animarum, non sunt perpetui, & collativi, habentur tamquam nudi famuli conductitii ad nutum amovibiles: & contraria ad summum procedere posse videntur, quando ageretur de removendo Cappellano Curam Animarum exercente, non ad instantiam Parochi deputantis, sed ad instantiam Parochianorum de eo conquerentium, juxta casum in hac Sacra Congregatione disputatum *in Spoletana juris amovendi* 8. *Julii* 1713. *pag.* 280. *lib.* 63. *Decret.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An Parochus in amotione Sacerdotis assumpti in adjutorium pro exercitio Curæ Animarum, teneatur ipso instante causam amotionis exprimere, & justificare in casu &c.

Ad D. Secretarium juxta mentem.

ADNOTATIONES SECRETARII

In Causa Lucana.

POterunt EE. VV. reassumere Folium Congregationis habitæ *die* 1. *Septembris currentis anni* 1725., ad cujus calcem impressæ habentur aliæ ejusdem Secretarii adnotationes in hac eadem Causa Lucana, ex quibus, ut inutilis evitetur repetitio sequentia inferuntur.

Primo, quod Summus Pontifex Pius Papa IV. concessit Abbati S. Barbaræ facultatem conferendi Primam Tonsuram, & quatuor Ordines Minores illis saltem, qui sunt addicti servitio suæ Ecclesiæ.

Se-

Secundo, quod hæc Piana concessio edita fuit pridie idus Octobris anno 1564., & sic quod est posterior Concilio Tridentino, quod fuit confirmatum ab eodem Pontifice Pio IV. septimo Kalendas Februarii eodem anno 1564. ut babetur *in Bulla 73. prædicti Pontificis Bullar. tom.2.*, & quod in eo, quod attinet ad reformationem, & jus positivum, obligare incæpit *a Kalend. Maji ejusd an.* 1564. uti habetur in *ejus Bulla 80. Bullar. to.2.*

Tertio demum non posse dici, quod Privilegium Pianum concessum Abbati S. Barbaræ fuerit a Concilio Tridentino revocatum; cum idem Concilium *Sess.23. cap.10. de refor.* sustulerit antecedentia Privilegia, & non subsequentia, seu futura, uti ex mente hujus Sacræ Congregationis bene ponderat *Fagnan. in cap. Statuimus n.14., & sub n.53. in fin. de supplen. negligent. Prælatorum.*

Quia vero 13. *Kalend. Martii*, hoc est *die 17. Februarii anni* 1564. idem Pontifex aliam ediditConstitutionem, quæ publicata fuit *die 24. mensis Februarii anno* 1565. in qua omnia, & quæcumque Privilegia, & Indulta, quæ essent contraria Statutis, & Decretis Concilii Tridentini revocavit, cassavit, & annullavit, & ad terminos ejusdem Concilii reduxit, etiam si non solum ab aliis Romanis Pontificibus, sed a se ipso concessa fuissent, uti habetur *in ejus Constitutione 94. Bullar. tom.2.* hac de causa rationabilis dubitatio in postrema Congregatione excitata fuit *an per hanc Constitutionem 94.* revocata dicenda esset facultas ab eodem Pontifice concessa Abbati S. Barbaræ conferendi Tonsuram, & Minores Ordines.

Ut vis hujus objecti funditus examinaretur, operæ pretium esse existimavi manum admovere ad jura, quæ fuerunt in hac Sac. Congregatione exhibita *anno* 1679. occasione controversiæ inter Episcopum Mantuanum, & Abbatem S. Barbaræ, de qua in aliis meis præcedentibus adnotationibus, & in Scripturis exaratis pro Episcopo, inveni, quod ejus defensores strenue pugnarunt pro revocatione Privilegii a Pio IV. concessi, revocationem, & annullationem constituendo *in allegata Bulla 94. ejusdem Pii Papæ IV.* & quod in scripturis exhibitis pro parte Abbatis ultra Privilegium citatum prædicti Pii Papæ IV. hæc alia jura exhibita fuerunt.

Primum constitutum fuit in Literis Apostolicis S. Pii Papæ V. editis *die ultima Januar.* 1570. & directis Ascanio Majorensi Episcopo, Abbatiam Sanctæ Barbaræ tunc obtinenti, in quibus habentur hæc verba: *hinc est, quod nos motu proprio &c. Venerabili Fratri Ascanio Majorensi Episcopo Abbatiam Ecclesiæ S. Barbaræ Mantuæ dignitatem &c. obtinenti, ut quoscumque suos, videlicet ipsius Abbatis subditos, alios vero literas dimissorias a suis Ordinariis habentes, & prius ab Episcopo Mantuano, seu ejus Deputatis examinatos, idoneosque repertos quarumcumque Civitatum, & Diæcesum Clericali charactere insignire, & ad quatuor Minores, & Sacros etiam Presbyteratus Ordines statutis a jure temporibus promovere &c. concedimus, & indulgemus*, uti plene habetur in eisdem literis Apostolicis, ad calcem harum adnotationum impressis.

Secundum fuit constitutum in literis Apostolicis Gregorii XIII. expeditis die 20. Septembris 1579. in quibus postquam idem Pontifex protestatus fuit, se privilegia Abbati concessa velle ad novam formam reducere, sic §.4. de facultate conferendi Ordines locutus est: *ipsique Abbas, & alii dignitates obtinentes gradatim, ut præfertur, ejusdem Ecclesiæ S. Barbaræ personis, necnon Regularibus quibuscumque ad id tamen idoneis Primam Tonsuram, seu Clericalem characterem, ac quatuor Minores Ordines conferre &c.*

& Sa-

& Sacrum Chrisma a quocumque Catholico Antistite receptum, idem Abbas & subsequenter alii alias Dignitates obtinentes, respective, ut perfertur, in eadem Ecclesia S. Barbaræ, & alibi habere, tenere, & Christifidelibus distribuere, & conferre possint : & rursus §.8. *& quoscumque suos, videlicet Abbati Subditos, alios vero literas Dimissorias a suis Ordinariis habentes quarumcumque Civitatum, & Diœcesum Clericali charactere insignire, & ad quatuor Minores Ordines, & Sacros etiam Presbyteratus Ordines promovere possit &c.* quæ tamen secunda concessio limitata fuit ad casum, in quo Abbas esset insignitus charactere Episcopali, ut habetur ex principio citati §.8. ibi *necnon pro tempore ejusdem Ecclesiæ Abbas, si Episcopus erit &c.*

Tertium deductum fuit ex libro Constitutionum Ecclesiæ S. Barbaræ, in quo sic legitur : *Ad Ordines Minores Clerici hujus Ecclesiæ ordinandi a Magistro suo, sive ab Abbate deputatis examinati juxta Concilii Tridentini decreta idonei Abbati offerantur, qui eos temporibus a Jure statutis ad Ordines Minores promovet, ad Sacros vero Ordines, videlicet Subdiaconatus, Diaconatus, & Presbyteratus promovendi ab eodem Abbate si fuerit Episcopus, a jure statutis temporibus ordinantur.*

A defensoribus Episcopi responsum fuit, revocationem facultatis concessæ a Pio IV. clarissime comprobari etiam ex literis Apostolicis Sancti Pii V. in quibus nulla fit mentio memoratæ facultatis, & quod postremæ hæ literæ Sancti Pii in eo saltem, quod attinet ad collationem Ordinum, fuerunt personales, hoc est directæ ad solam personam Ascanii Majorensis Episcopi, & tunc Abbatis S. Barbaræ, & signanter quia in illis conceditur facultas non solum promovendi ad minores Ordines, sed etiam ad Sacros, & ad ipsum Præsbyteratum, quod utique simplici Presbytero concedi nequit, uti colligitur ex Concilio Tridentino *sess.* 22. *Can.* 2. *& sess.* 23. *can.* 7. & est doctrina D. Thomæ in *quartum Sententiarum distinct.* 25. *quæst.* 1. *art.* 1. *ad* 3. ibi: *Papa qui habet plenitudinem potestatis Pontificalis, potest committere non Episcopo ea, quæ ad Dignitatem Episcopalem pertinent, dummodo illa non habeat immediatam relationem ad verum Corpus Christi, & ideo ex ejus commissione aliquis Sacerdos simplex potest conferre minores Ordines, & confirmare, non autem aliquis non Sacerdos, nec interim Sacerdos, Majores Ordines, qui habent immediatam relationem ad Corpus Christi supra quod consecrandum Papa non habet majorem Potestatem, quam simplex Sacerdos.*

Et privilegium concessum Abbatibus Cistercienfibus ab Innocentio VIII. conferendi suis Monacis Subdiaconatum, & Diaconatum dicitur a nonnullis, quod fuerit revocatum a Concilio Tridentino *Svarez. de Religione tom.* 4. *lib.* 2. *c.* 29. *n.* 17. *& n.* 24. *&* 25. & ab aliis dicitur Apocriphum *Sylvius in* 3. *partem Divi Thomæ quæst.* 28. *artic.* 1. & innuit *Navar. lib.* 5. *Consil. cons.* 13. *de Privileg.*

Transeundo ad literas Gregorii XIII. Defensores Episcopi nonnullas in forma authentica exhibuerunt expeditas die 5. Augusti 1579. in quibus, licet directis ad Gulielmum Mantuæ Ducem, & plura statuentibus de Ecclesiæ S. Barbaræ, nulla habetur mentio facultatis Ordines conferendi, & sermonem habendo de aliis supra recensitis ab Abbate exibitis, & expeditis die 20. Septembris 1579., & in quibus continentur ea, quæ in Superioribus dicta fuerunt de facultate Ordines conferendi, dixerunt eas fuisse extractas ab Archivio Ecclesiæ S. Barbaræ, & ex quodam Transumpto simplici, uti

uti testatus fuit Notarius, qui Bullam collationavit, & authenticam attulerunt attestationem, quod perquisitis Indicibus Brevium Gregorii XIII. editis anno 1579., non fuit repertum nisi illud expeditum die 15. Augusti, nec ullo modo fuit repertum aliud expeditum die 20. Septembris 1579. & tandem asseruerunt, nullum momentum reponi posse in allegatis statutis Ecclesiæ S. Barbaræ, cum ignoretur, qua auctoritate fuerint edita, & an auctoritate Apostolica fuerint roborata.

Hæc sunt, quæ continentur in voluminosis informationibus exhibitis Sacræ Congregationi anno 1679., & cum tunc Abbas S.Barbaræ esset charactere Episcopali insignitus, quando hodie non est tali charactere decoratus, Sacra hæc eadem Congregatio respondit, non licere dicto Abbati adscribere ad servitium suæ Ecclesiæ indefinitum numerum Clericorum, & eis minores Ordines conferre, etiamsi non inserviant Ecclesiæ, eidem pariter non licere Alienigenas ad omnes S.Ordines promovere, nec posse se concedere Clericis adscriptis Dimissorias, ut a quocumque alio Catholico Antistite independenter ab Episcopo Mantuano valeant promoveri, & demum eidem non licere ministrare Sacramentum Confirmationis, seu Chrisma, uti habetur in resolutionibus, quæ fuerunt indicatis in meis præcedentibus adnotationibus.

Sola indago circa facultatem Ordines Minores conferendi satis est pro resolutione Dubii respicientis Bartholomæum Turrianum, sed cum habita fuerit etiam notitia, quod Abbas S.Barbaræ administrat Sacramentum Confirmationis, duo videntur examinanda. Primum, an id ei competat ex priviegio supra recensito Pii Papæ IV. edito pridie Idus Octobris anno 1564. & secundum, an in hypothesi in qua competat, illud dicendum sit revocatum *ex citata Constitutione* 94. *ejusdem Bullar. Pii IV. tom.*2.

Quoad primum, verba privilegii recensita in aliis adnotationibus præseferunt facultatem Sacrum Chrisma a quocumque Catholico Antistite recipiendi, & conservandi in Ecclesia, & Christifidelibus distribuendi, & conferendi, sed illis minime obstantibus Sac.Congregatio die 16. Martii 1680. respondit *Abbati non licere Sacramentum Confirmationis conferre*, licet Abbas, uti dictum est, tunc esset Episcopus in Partibus.

Quoad secundum, punctus est in examinando, an concessio facta simplici Presbytero conferendi Sacramentum Confirmationis adversetur Concilio Tridentino, quod *sess.*7.*can.*3. anathema dixit adversus asserentes, ordinarium Ministrum Confirmationis non esse solum Episcopum, hocque articulo in S.Congregatione proposito, tres Cardinales fuerunt in sensu, quod dicta facultas quodammodo adversetur Tridentino, & quatuor alii in oppositam iverunt sententiam, ex quo Concilium ibi loquitur de ministro Ordinario, & non de Ministro Extraordinario, ut habetur apud *Fagnan*, *in cap. Cum venisset* §.*Per frontis num.*9. *de Sacra Unctione*.

Aliæ demum notitiæ ad Urbem delatæ referunt, Abbatem S. Barbaræ Confessarios approbare, qui in ipsius Ecclesia Confessiones excipiunt Personarum ad eam accedentium; quod non videtur competere posse simpliciter exempto, vel ad summum habenti limitatam jurisdictionem in loco, sed carentem vero Territorio separato, & jurisdictione activa in Clerum, & populum.

Atque hæc sunt, quæ in executionem muneris commissi Secretarius potuit adnotare.

PIUS PAPA V.

Ad futuram rei memoriam.

PRæclara dilecti filii nobilis viri Guglielmi, & aliorum Prædecessorum suorum Ducum Mantuæ erga Romanam Ecclesiam, Sedemque Apostolicam merita suo quodam Jure exposcunt, ut Ecclesiarum præsertim insignium ipsorum Ducum expensis, & bonis magnifice constructarum, & dotatarum, illarumque personarum decori, quantum cum Deo possumus, salubriter consulamus: Hinc est, quod nos motu proprio, & ex certa scientia nostra contemplatione tamen, & intuitu prædicti Guglielmi Ducis Venerabili Fratri Ascanio Majorensi Episcopo Abbatiam Ecclesiæ Sanctæ Barbaræ Mantuæ Dignitatem inibi principalem ex concessione, seu dispensatione Apostolica in titulum, vel in commendam obtinenti, ut dictam Ecclesiam, quæ de Jurepatronatus prædicti Guglielmi Ducis ex fundatione, & Dotatione existit, illiusque Altaria in forma consueta auctoritate nostra consecrare, & reconsecrare, ac reconciliare, necnon in prædicta Ecclesia Pontificalibus insigniis, Pontificiaque auctoritate uti, & quoscumque suos, videlicet ipsius Abbatis subditos, alios vero literas Dimissorias a suis Ordinariis habentes, & prius ab Episcopo Mantuano, seu ejus Deputatis examinatos, idoneosque repertos, quarumcumque Civitatum, & Diœcesum Clericali charactere insignire, & ad quatuor minores, ac Sacros etiam PresbyteratusOrdines statutis a Jure temporibus promovere, & denique in dicta Ecclesia alia Pontificalia officia perinde, ac si in sua Civitate, & Diœcesi esset, exercere; Necnon pro tempore existenti ipsius Ecclesiæ Abbati, etiamsi Episcopus non existat, vel absente Abbate cuivis inibi aliam Dignitatem obtinenti, quod is, quando sibi videbitur, singulis horis benedictionem solemnem super populum elargiri, & impartiri: Ac insuper pro tempore existenti ipsius Ecclesiæ Archipresbytero, quod ille absente ipso Abbate in prædicta Ecclesia tantum Mozzettam superToga Mantelletto nuncupata deferre, & gestare Ordinarii Loci, seu cujusvis alterius licentia, & consensu minime requisitis, libere, & licite valeant Apostolica auctoritate per præsentes concedimus, & indulgemus. Districtius inhibentes Episcopo Mantuano, præterquam in Extraneis promovendis, ut præfertur, ac quibuscumque aliis personis, ne super præmissis, & illorum executione Ascanium, & alium post se futurum Abbatem, ac obtinentem aliam Dignitatem, necnon Archipresbyterum prædictos quovis quæsito colore, vel ingenio, vel prætextu directe, vel indirecte molestare, perturbare, vel inquietare audeant, vel præsumant: Non obstantibus quibusvis Apostolicis, ac in Provincialibus, & SynodalibusConciliis editisGeneralibus, vel specialibusConstitutionibus, & Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud San. Petrum sub annulo Piscatoris die ultima Januarii 1570. Pontificatus nostri anno quinto.

Cel. Glorierus.

Die

Die prima Decembris 1725.

EAPOLITANA. Unica, quæ ſuperfuit in Folio præterito Cauſa eſt ea quæ ſequitur, in qua dictum fuit, quod proponeretur in prima. Quo ſtante dignabuntur EE. VV. decernere. Seſs.25.c.13. de Reg.

An ſit ſtandum, vel recedendum a deciſis die 24. Martii 1725.

Dilata, & proponatur in ſecunda poſt Reges.

CORDUBEN. Pater Dominicus Sanchez de Quæſada Regularem Profeſſionem emiſit inter fratres SS. Trinitatis Redemptionis Captivorum, cumque nondum elapſo Quinquennio ejus nullitatem propoſuiſſet, primum coram Ordinario Corduben., & Superiore Religionis, & deinde coram Archiepiſcopo Toletano contrarias ſententias iu utroque prædicto Tribunali paſſus eſt. Seſs.25.c.19. de Reg.

Delata ex reſcripto Sanctiſſimi ejus Cauſa ad hanc Sacram Congregationem actum fuit de eadem in Congregationibus habitis *die* 4. *Auguſti*, *& die prima Septemb.* 1725. quarum folia poterunt ab EE.VV. benigne reaſſumi, & reſcriptum fuit; *Dilata, & ad mentem*.

Et mens fuit, ut ipſe curarem tranſitum Oratoris ad aliam Religionem, prout curavi, & obtinui in Sacra Pœnitentiaria, quæ ſuum brevem expedivit, & in quo facultatem Oratori conceſſit, tranſeundi ad Religionem S. Spiritus in Hiſpanis, in qua Religione viget Clauſtralis, & Regularis obſervantia.

Orator hoc Brevi non vult uti, & iterum inſtat pro declaratione nullitatis ſuæ Profeſſionis, quocirca reaſſumptis præteritis foliis, & ſcripturis, dignabuntur EE.VV. decernere.

An conſtet de nullitate profeſſionis in caſu &c.

Negative, & amplius.

NEAPOLITANA RESTITUTIONIS IN INTEGRUM. Januarius Bonfalcone admiſſus ad Novitiatum in Ordine Servorum *die* 15. *Junii* 1716. Regularem Profeſſionem eodem ordine emiſit *die* 8. *Junii* 1717., & hac de cauſa contendit, prædictam profeſſionem nullitatis vitio laborare, & ſic eſſe locum reſtitutioni in integrum, cum de jure noviſſimo Sacri Tridentini Concilii *ſeſſ.* 25. *de Regularibus, & Monialibus cap.* 15. Profeſſio facta ab eo qui minore tempore, quam per annum, poſt ſuſceptum Habitum ſtetit in probatione, nulla ſit, nec ullam inducat obligationem, & quia prævidet, ſibi opponi poſſe tacitam ratificationem profeſſionis licet nulliter emiſſæ, plura excipit, quæ legi poſſunt in ejus ſcriptura per manus circumferenda, & ſignanter, quod ignoravit nullitatem *uſque ad finem* Seſs.25.c.15. de Reg. & monial.

anni 1723., & quod ſtatim ac potuit reclamare, incepit, hinc inferendo ad excluſionem ratificationis, cum hæc non detur, concurrente probabili ignorantia nullitatis præcedentis profeſſionis. Alia plura legi poſſunt in allegata ſcriptura quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An ſit locus reſtitutioni in integrum in caſu &c.

Negative.

Seſſ.24.c.12. de ref.

CAMERINEN. Matthias Salta Canonicatum obtinens in Collegiata Eccleſia S.Mariæ Mathelicæ ſupplicavit pro indulto Jubilationis.

Scriptum fuit Epiſcopo pro informatione, audito Capitulo, nec ulla fuit inventa difficultas quoad ſervitium Quadragenarium.

Ex libris quoque punctaturarum recognitum fuit, quod idem aſſidueChoro, & Eccleſiaſticis functionibus interfuit abſque ulla punctatura,

Quia vero ad ipſum pertinebat per turnum Miſſam canere, & ſpatio viginti & octo annorum ab eadem canenda abſtinuit propter vocis diſſonantiam, & canendi ineptitudinem, & prædictæ Miſſæ onus per ſubſtitutos adimplevit; hinc factum eſt, quod ex duodecim Canonicis, qui Capitulo interfuerunt, ſex ejus jubilationi ſeſe oppoſuerint; itaut tam ab his, quam ab Epiſcopo examen validitatis hujuſce oppoſitionis fuerint ad hanc Sacram Congregationem remiſſum.

Pro Canonico ponderari poteſt: Primo, quod qui per alium facit per ſe ipſum facere videtur; ſecundo, quod ejus ſervitium fuit continuatum ſpatio 40. annorum, & etiam fuit laudabile, cum oppoſitus defectus non videatur magni momenti; & Tertio, quod ſi abſtinuit a canendo per ſe ipſum, id proceſſit ex juſta, & non culpoſa cauſa, cum ipſe non poſſet per artem, & ſtudium vocem acquirere, quam a natura non habuerat.

E contra adverſus Canonicum ponderari poteſt, quod pro obtinenda jubilatione non ſufficit, quod ſervitium fuerit continuatum ſpatio 40. annorum, ſed ulterius neceſſe eſt, quod fuerit laudabile, nec tale haberi poteſt illud quod fuit ab ipſo præſtitum, cum Sac. Concilium Tridentinum *ſeſſ.* 24.*cap.*12. *de ref.* ſtatuat, quod omnes Canonici divina per ſe, & non per Subſtitutos obeant officia. Haud attento, quod ſi Canonicus non obivit per ſe, ſed per ſubſtitutum, id fecit ex cauſa non culpoſa; Quia quando verſamur in gratia, qualis eſt illa jubilationis, quæ nullum habet in Jure Canonico fundamentum, attenditur ſimpliciter defectus requiſiti, nec inſpicitur, an ille, necne ab aliqua culpa proceſſerit, uti demonſtrari poteſt exemplo Sacrarum Indulgentiarum, & rerum conſimilium.

His ſtantibus, dignabuntur EE.VV. decernere.

An ſit locus jubilationi, necne.

Affirmative, & amplius.

Seſſ.5. c.1. de ref.

URGELLEN. Sacra hæc Congregatio *die* 18. *Aprilis* 1722. reſpondit, quodCarolusAparte,quiCanonicusTheologalis,&LectoralisCatedralis Eccleſiæ Urgellen. eſſet exemptus ab Officio Diaconali exercendo diebus, quibus ratione munerisTheologalis eximitur a Choro, & quod hoc ipſum procederet quoad alios dies, quibus per ſe ipſum concionem haberet, & quia idem Canonicus prætendebat, ſe poſſe per alium concionem habere, id reſervatum fuit particulari inſpectioni, & inſimul demandatum, ut

ter

terminus præfigeretur Capitulo Urgellen. ad sua jura deducenda in Sacra Congregatione.

In executionem hujus rescripti facta fuit ab Episcopo præfixio termini trium Mensium in eo, quod attinet ad punctum, an Canonicus teneretur concionari per se ipsum, idemque Episcopus ad ulteriora procedendo, non solum declaravit, nominatum Canonicum debere esse exemptum ab Officio Diaconali, si hoc ad ipsum pertineat diebus, quibus ratione muneris Theologalis exemptus est a servitio Chori, sed ex identitate rationis statuit, hanc eamdem exemptionem esse extendendam ad Officium Subdiaconi, si Canonicus illud deberet exercere iisdem diebus, quibus propter lectionem Theologalem non tenetur Choro interesse.

Hinc contentiones exortæ sunt inter Capitulum, & prædictum Canonicum; cumque etiam prætendatur, fuisse ab ipso habitum recursum ad Judices Laicos, unum idcirco ex dubiis mox proponendis hunc assertum respicit recursum.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An sit standum vel recedendum a decisis sub die* 18. *April.* 1721. *in casu &c.*

II *An Decretum Episcopi Urgellen. sustineatur, & sit exequendum, & quomodo in casu &c.*

III. *An Canonicus Theologalis concionare possit etiam per alium in casu &c.*

IV. *An constet de recursibus ad judices Laicos in casu &c., & quatenus affirmative.*

V. *An, & quomodo sit providendum in casu &c.*

Non proposita.

RIPANA JURIUM PAROCHIALIUM. Exorta controversia inter Sacerdotem Simeonem de Angelis Præpositum, seu Parochum Ecclesiæ Sancti Nicolai Terræ Aquavivæ ex una, & Sacerdotes Philippum Merli, & Dominicum Nepi, qui sunt addicti servitio prædictæ Ecclesiæ, & in eadem exercent munera Parochialia ex altera partibus, post habitam informationem Episcopi Ripani, deventum fuit ad subscriptionem infrascriptorum Dubiorum; Adeoque ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere. *Sess. 24. c. 13. de Ref.*

I. *An Cura Animarum tam habitualis, quam actualis in Ecclesia Parochiali S. Nicolai Terræ Acquavivæ spectet privative ad Præpositum, & quatenus affirmative.*

II. *An Præbendati, seu Beneficiati, de quibus agitur, teneantur coadjuvare Præpositum in exercitio ejusdem Curæ, eidemq; inservire in altari, & in choro in omnibus functionibus, in quibus Præpositus Missas, vel Vesperas solemniter celebrat.*

III. *An iidem valeant invito, & presente Præposito, canere Missas diebus festivis, deferre stolam, ac Stolam deferendo præcedere Præposito in associatione Defunctorum, parvis in Processionibus, & in choro, registrare Sacramenta per ipsos administrata in libris Parochialibus, ex illis extrahere partitas, ac de emolumentis extractionum participare.*

IV. *An dicti libri Parochiales, omnesque aliæ scripturæ retineri debeant a Præposito privative, vel etiam a dictis Beneficiatis, seu Præbendatis.*

V. *An dicti Præbendati, seu Beneficiati valeant admittere ad primam susceptionem Sanctissimi Sacramenti Eucharistiæ pueros, vel Puellas, non cer-*

certiorato Præposito de sufficientia, & capacitate eorumdem, eodemque Præposito non certiorato, & non impedito, administrare Sacramentum Eucharistiæ in satisfactionem præcepti Paschalis, assistere tanquam Parochi celebrationi Matrimonii, ac publicare denunciationes pro ejus celebratione, pro promovendis ad Ordines, ac monitoria excommunicationum, Indulgentias, aliaque purificanda in Ecclesia S. Nicolai.

VI. *An dicti Præbendati, seu Beneficiati valeant, inconsulto Præposito, substituere Sacerdotes exteros in Functionibus Ecclesiasticis, eoque inconsulto, recedere, vel abesse a Residentia saltem ad notabile tempus.*

VII. *An iidem in subscriptionibus, seu donominationibus se exprimere possint Curati, seu Parochi absolute in Ecclesia S. Nicolai, seu potius Cappellani perpetui ejusdem Ecclesiæ.*

VIII. *An Altare SS. Nicolai, & Stephani manuteneri debeat promiscue a Præposito, Benefiatis.*

IX. *An electio Sacristæ facienda sit privative a Præposito, vel potius in communi a Præposito, & Beneficiatis, & salarium sit integraliter persolvendum a Præposito, vel in communi.*

X. *An dicti Beneficiati, seu Præbendati teneantur explere omnes actus Parochiales de consensu & licentia Præpositi, & quatenus negative.*

XI. *An cura actualis in Ecclesia S. Nicolai sic exerceri debeat & administrari a Præposito, & Præbendatis, seu Beneficiatis, & unusquisque possit, ac teneatur Sacramenta administrare ad Parochianorum requisitionem.*

XII. *An in assertis mensibus ad Beneficiatos tangen. liceat Præposito in functionibus Ecclesiasticis se ingerere in casu &c.*

Non proposita.

Sess. 22. c. 9. de Ref.

ROMANA. Erecta reperitur quædam Societas, seu Confraternitas Tertii Ordinis S. Francisci in Cappella SS. Crucifixi in Ecclesia Aracæli de Urbe; cumque inter hanc Confraternitatem, & Patrem Provincialem Provinciæ Romanæ Ordinis S. Francisci Minoris Observantiæ nonnullæ exortæ sint controversiæ, deventum fuit ad subscriptionem Dubiorum mox referendorum.

Proposita fuerunt hæc eadem Dubia in Congregatione habita die 3. Februarii 1725. nec ulla fuit capta resolutio, sed dictum dilata, & quod exhiberentur Constitutiones, Statuta, & Regulæ, & coadjuverentur probationes; cumque hæc omnia jam sint adimpleta, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem pertineat intimare Congregationes, vel potius ad Ministrum Confraternitatis.*

II. *An admissio Fratrum, & Sororum, eorumque dimissio, seu Cassatio pertineat immediate ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem, vel ad Ministros, aliosque Confratres.*

III. *An Congregationes, in quibus agatur de Æconomis, & Regimine Confraternitatis, possint celebrari absque interventu P. Provincialis, seu P. Visitatoris.*

IV. *An redditionis rationis Exactoris, & aliorum Officialium sindicatus fieri debeat in manibus P. Provincialis, seu P. Visitatoris, vel potius in manibus Ministri & Confratrum absque interventu P. provincialis, seu P. Visitatoris.*

V. *An in electione Ministri debeat intervenire P. Provincialis, seu P. Visitator, & quatenus affirmtive.*

VI. *An*

VI. *An idem P. Provincialis, seu P. Visitator habeat votum saltem in paritate suffragiorum in casu &c.*

Non proposita.

COMPSANA. Archiepiscopus Compsanus in antiqua, & immemorabili possessione constitutus reperitur exigendi ab hæredibus, & bonis Archipresbyterorum, & Parochorum decedentium cujuslibet loci suæ Diœcesis summam ducatorum centum. *Sess. 21. c. de ref.*

De hac consuetudine alias hoc est anno 1686. actum fuit in hac Sacra Congregatione, instante tunc temporis Archiepiscopo pro ejus abrogatione, sed nulla tunc capta resolutione, cum subinde Canonici, & Parochi Archiepiscopo proposuissent, ut sublata consuetudine exigendi ab hæredibus ducata 100. quolibet anno Mensæ Archiepiscopali solverentur ducata 50. noluit Sac. hæc Congregatio hanc Concordiam confirmare.

Cum anno 1716. contigerit vacatio cujusdam Parochialis Ecclesiæ Terræ Andrettæ Diœcesis Compsanæ, nova se obtulit occasio sermonem habendi de dicta consuetudine, sed cum tunc Compsana Ecclesia suo esset viduata Pastore, Sacra Congregatio abstinuit ab ulla capienda resolutione, sed electo novo Archiepiscopo, demandavit, ut citato ejus Procuratore, Causa proponeretur in folio, uti colligitur ex rescripto edito die 15. Maji 1717.

Plures exquisitæ fuerunt, & receptæ super hac re informationes; prima fuit Episcopi S. Angeli, coram quo concursus Parochialis vacantis Terræ Andrettæ factus est, & in qua legitur, exactionem prædictam esse scandalosam, & ex ea plura alia mala provenire, & signanter collationis Parochiarum personis minus aptis, cum aptæ abstineant a Concursu propter onus prædictum solutionis ducatorum 100. post obitum.

Secunda informatio est Vicarii Apostolici Compsani, & quæ a Nuncio Apostolico ad hanc Sac. Congregationem transmissa fuit, & in qua dicitur, antiquam adfuisse in diœcesi consuetudinem, ut in obitu cujuslibet Parochi Archiepiscopus mulam, lectisternium, & annulum defuncti sibi appropriaret, & loco hujus appropriationis subrogatam fuisse exactionem duc. 100. Additur in hac eadem relatione nullum in conterminis Ecclesiis reperiri consimilis Consuetudinis vestigium, Ecclesiam Compsanam redditibus abundare, & e contra Parochiales Ecclesias paupertate laborare, cum unaquæque earum vix habeat in annuo redditu duc. 50. quæ sunt etiam gravata onere Missarum.

Tertia informatio est ipsius Archiepiscopi Compsani, in qua refertur, elapsis sæculis praxim viguisse favore suæ Mensæ Archiepiscopalis pro exactione spolii in obitu cujuslibet Episcopi Suffraganei, praxim hanc quoad Episcopos ab Aula recessisse, sed quoad Archipresbyteros Diœcesanos adhuc observari, ut in eorum obitu prædicta summa ducator. 100. exigatur, quæ subrogata fuit appropriationi, uti dictum est, mulæ, lecti, annuli, & breviarii, uti desumitur ex antiqua sententia lata usque de anno 1572. & in qua, antiquiori inhærendo consuetudini pronunciatum fuit super jure exigendi res prædictas in casu, quo eædem tempore obitus extarent, sin minus pretium, & valorem juxta facultates decedentium.

Hæc sunt, quæ continentur in informationibus ad S. Congregationem transmissis, & scripturæ circumferuntur, ex quarum omnium lectura poterunt EE. VV. statuere, quid sit respondendum Dubiis ad calcem referendis, so-

lum-

lumque inuisse fas sit, quod in Provincia Turonensi Archidiaconi, Archipresbyteri, & dignitates aliæ quæpiam lectum, in quo Parochi decubuerant, suo sibi jure vindicabant, & quod Concilium Andegavense anno 1365. ju illud redimi voluit, quinquaginta solidis in Parochiis tenuioribus, & centum solidis in pinguioribus, uti desumitur ex Canone undecimo, & plene habetur apud *Thomassin. de benef. par.3. lib.2. cap.56. n.4.*

I. *An in obitu Parochorum Civitatis, & Diœcesis Compsanæ liceat Archiepiscopo pro tempore ab hæreditate Parochi defuncti exigere prætensum spolium, & quatenus affirmative.*

II. *In qua summa, vel rebus sit solvendum in casu &c.*

Præfigatur terminus Curiæ Archiepiscopali ad sua Iura deducenda in Sac. Congregatione.

Sess. 25. cap. 1. de reg.

ORDINIS PRÆMONSTRATENSIS Continua abstinentia ab esu carnium, quæ in Ordine Præmonstratensi vigore particularium Statutorum fuerat introducta, nonnullas moderationes, & explicationes tractu temporis a summis obtinuit Pontificibus.

Cæteris etenim prætermissis, Nicolaus V. a prædicta abstinentia excepit iter facientes, cumque Pius II., Sixtus IV., & Alexander VI. fuissent in sensu perpetuam abstinentiam reducendi ad certa determinata tempora, Julius tandem Papa II. Bullam edidit, in qua disposuit, quod servaretur abstinentia in Adventu, & a Dominica Septuagesimæ usque ad Pascha Resurrectionis, necnon qualibet Feria quarta, ultra jejunium Feriæ sextæ per hebdomadam, & hæc Juliana Constitutio in nonnullis Comitiis Generalibus Ordinis fuit tanquam Regula admissa, & ejus observantia stricte demandata fuit.

Nulla, quoad abstinentiam a carnibus prædictis enarratis diebus, adest in præsenti difficultas, & sola, quæ in præsenti excitatur controversia, pertinet ad facultatem dispensandi in esu carnium, temporibus anni prohibitis in memorata Constitutione Juliana, cum nonnulli Abbates hujus Ordinis, & Congregationis Svevicæ contendant, nedum suum P. Vicarium Generalem posse in Universum pro aliquo Monasterio concedere dispensationem, sed etiam hoc ipsum fieri posse ab Abbatibus in Monasteriis eorum regimini subjectis.

Auditus fuit P. Abbas Generalis Ordinis, qui sensit, prædictam facultatem nullatenus competere, cumque pariter auditus fuerit Nuncius Apostolicus apud Helveticos, ille pariter fuit in eodem sensu, & signanter, quia agitur de lege Papali, cui inferior derogare non potest, & quia res est de dispensatione favore integri Monasterii.

Pro qua re facere fortasse posse videtur, quod juxta receptam in hac Curia sententiam, facultas dispensandi pro esu carnium justa subsistente causa tempore Quadragesimali, quæ competit Episcopis super omnibus, & singulis ipsorum Jurisdictioni subjectis, non extenditur ad concessionem Dispensationis pro universa Civitate, vel Diœcesi, etiamsi causa universam Civitatem, vel Diœcesim respiciat; Dispensatio quippe in his circumstantiis est Summo Pontifici reservata, utiplurics fuit resolutum a S. Congregatione SS. Inquisitionis.

Præter Dubia, quæ respiciunt dispensationem pro Monasteriis, alia queque du-

dubia proponuntur ſuper diſpenſatione, quoad aliquos in caſibus particularibus, & quoad alios ejuſdem Ordinis Canonicos, qui ex obedientia degunt in Parochiis extra Monaſterium, & in eo, quod attinet ad poſtremas haſce diſpenſationes, in ſcriptura per manus circumferenda probatur, facultatem competere, dummodo juxta concurrat cauſa.

His ſtantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An P.Vicario Generali Provinciæ Sveciæ Ordinis S.Norberti competat facultas diſpenſandi in Univerſum pro aliquo Monaſterio in eſu carnium certis anni temporibus per conſtitutionem ſan. mem. Julii II. prohibito.*

II. *An eadem facultas competat ſingulis Abbatibus ejuſdem Provinciæ in Monaſteriis eorum regimini commiſſis.*

III. *Et quatenus negative, an ſaltem poſſint diſpenſare pro uno die ſolemnis feſtivitatis in communi Refectorio, vel in aula Hoſpitum, in qua diſcumbant Abbas, & Canonici commorantes in Monaſterio.*

IV. *An ſaltem diſpenſare poſſint quoad aliquos Canonicos in caſibus particularibus.*

V. *Et an quoad Canonicos extra Monoſterium in Parochiis ex obedientia degentes, & expoſitos in caſu &c.*

Non propoſita.

Die 15. Decembris 1725.

IN poſtremo Folio Congregationis habitæ die 1. Decembris ſequentes Cauſæ indeciſæ remanſerunt. Quo ſtante dignabuntur EE. VV. illud reaſſumere, & dubiis infra proponendis reſpondere.

URGELLEN.

I. *An ſit ſtandum vel recedendum a deciſis ſub die 18. April. 1722. in caſu &c.* Seſſ. 5. c. 1. de Ref.

II *An Decretum Epiſcopi Urgellen. ſuſtineatur, & ſit exequendum, & quomodo in caſu &c.*

III. *An Canonicus Theologalis concionare poſſit etiam per alium in caſu &c.*

IV. *An conſtet de recurſibus ad judices Laicos in caſu &c., & quatenus affirmative.*

V. *An, & quomodo ſit providendum in caſu &c.*

Ad primum in Deciſis. Ad ſecundum, Canonicum eſſe exemptum etiam a munere Subdiaconi exercendo diebus, in quibus legit Sac. Scripturam.

Ad tertium, poſſe, petita licentia a Capitulo.

Ad quartum, & quintum particulariter videatur.

Sess. 24. c. 13. de ref.

RIPANA JURIUM PAROCHIALIUM.

I. *An Cura Animarum tam habitualis, quam actualis in Ecclesia Parochiali S. Nicolai Terræ Acquavivæ spectet privative ad Præpositum, & quatenus affirmative.*

II. *An Præbendati, seu Beneficiati, de quibus agitur, teneantur coadjuvare Præpositum in exercitio ejusdem Curæ, eidemq; inservire in altari, & in choro in omnibus functionibus, in quibus Præpositus Missas, vel Vesperas solemniter celebrat.*

III. *An iidem valeant invito, & presente Præposito, canere Missas diebus festivis, deferre stolam, ac Stolam deferendo præcedere Præposito in associatione Defunctorum, parvis in Processionibus, & in choro, registrare Sacramenta per ipsos administrata in libris Parochialibus, ex illis extrahere partitas, ac de emolumentis extractionum participare.*

IV. *An dicti libri Parochiales, omnesque aliæ scripturæ retineri debeant a Præposito privative, vel etiam a dictis Beneficiatis, seu Præbendatis.*

V. *An dicti Præbendati, seu Beneficiati valeant admittere ad primam susceptionem Sanctissimi Sacramenti Eucharistiæ pueros, vel Puellas, non certiorato Præposito de sufficientia, & capacitate eorumdem, eodemque Præposito non certiorato, & non impedito, administrare Sacramentum Eucharistiæ in satisfactionem præcepti Paschalis, assistere tanquam Parochi celebrationi Matrimonii, ac publicare denunciationes pro ejus celebratione, pro promovendis ad Ordines, ac monitoria excommunicationum, Indulgentias, aliaque purificanda in Ecclesia S. Nicolai.*

VI. *An dicti Præbendati, seu Beneficiati valeant, inconsulto Præposito, substituere Sacerdotes exteros in Functionibus Ecclesiasticis, eoque inconsulto, recedere, vel abesse a Residentia saltem ad notabile tempus.*

VII. *An iidem in subscriptionibus, seu donominationibus se exprimere possint Curati, seu Parochi absolute in Ecclesia S. Nicolai, seu potius Cappellani perpetui ejusdem Ecclesiæ.*

VIII. *An Altare SS. Nicolai, & Stephani manuteneri debeat promiscue a Præposito, & Beneficiatis.*

IX. *An electio Sacristæ facienda sit privative a Præposito, vel potius in communi a Præposito, & Beneficiatis, & salarium sit integraliter persolvendum a Præposito, vel in communi.*

X. *An dicti Beneficiati, seu Præbendati teneantur explere omnes actus Parochiales de consensu & licentia Præpositi, & quatenus negative.*

XI. *An cura actualis in Ecclesia S. Nicolai sic exerceri debeat, & administrari a Præposito, & Præbendatis, seu Beneficiatis, & unusquisque possit, ac teneatur Sacramenta administrare ad Parochianorum requisitionem.*

XII. *An in assertis mensibus ad Beneficiatos tangen. liceat Præposito in functionibus Ecclesiasticis se ingerere in casu &c.*

Ad primum, Curam habitualem, & actualem esse penes Præpositum, & exercitium Curæ esse penes eumdem Præpositum, & Beneficiatos; & in reliquis tam comprehensis, quam non comprehensis in dubiis ad Eminentissimum Petram, cum facultatibus Sacræ Congregationis.

ROMANA.

I. *An ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem pertineat intimare Congregationes, vel potius ad Ministrum Confraternitatis.* *Sess.22.c.9. de Reg.*

II. *An admissio Fratrum, & Sororum, eorumque dimissio, seu Cassatio pertineat immediate ad P. Provincialem, seu P. Visitatorem, vel ad Ministros, aliosque Confratres.*

III. *An Congregationes, in quibus agitur de Æconomis, & Regimine Confraternitatis, possint celebrari absque interventu P. Provincialis, seu P. Visitatoris.*

IV. *An redditio rationis Exactoris, & aliorum Officialium sindicatus fieri debeat in manibus P. Provincialis, seu P. Visitatoris, vel potius in manibus Ministri & Confratrum absque interventu P. provincialis, seu P. Visitatoris.*

V. *An in electione Ministri debeat intervenire P. Provincialis, seu P. Visitator, & quatenus affirmtive.*

VI. *An idem P. Provincialis, seu P. Visitator habeat votum saltem in paritate suffragiorum in casu &c.*

Dilata.

ORDINIS PRÆMONSTRATENSIS.

I. *An P. Vicario Generali Provinciæ Sveciæ Ordinis S. Norberti competat facultas dispensandi in Universum pro aliquo Monasterio in esu carnium certis anni temporibus per constitutionem san. mem. Julii II. prohibito.* *Sess.25.c.1. de Reg.*

II. *An eadem facultas competat singulis Abbatibus ejusdem Provinciæ in Monasteriis eorum regimini commissis.*

III. *Et quatenus negative, an saltem possint dispensare pro uno die solemnis festivitatis in communi Refectorio, vel in aula Hospitum, in qua discumbant Abbas, & Canonici commorantes in Monasterio.*

IV. *An saltem dispensare possint quoad aliquos Canonicos in casibus particularibus.*

V. *Et an quoad Canonicos extra Monosterium in Parochiis ex obedientia degentes, & expositos in casu &c.*

Ad Primum, & secundum negative. Ad tertium negative quoad utramque partem. Ad quartum affirmative juxta subsistente Causa, & ad quintum negative, nisi adsit justa Causa, & dispensationem posse concedi ab Abbate Monasterii.

ROMANA, SEU VITERBIEN. Margharita Ruberti in ultimo cum quo decessit Testamento, condito de anno 1697. suis hæredibus demandavit, ut ex reliquo suorum bonorum, tam mobilium, quam stabilium Beneficium erigeretur in illa Ecclesia, aut Altari, quod hæredibus placeret cum onere celebrationis unius Missæ quotidianæ, & in hypothesi, in qua bona non sufficerent, quod tot Missæ in perpetuum pro Anima sua & suorum celebrarentur, quot ex fructibus prædictorum suorum bonorum celebrari possent, ad tramites taxæ Synodalis. *Sess.25.c.8. de ref.*

Eadem Testatrix hæredes executores, liberosque Administratores constituit bon. mem. Jacobum de Aptls Canonicum Basilicæ Liberianæ, & Do-

ctorem Jacobum Silvestrellum, & tam his, quam eorum hæredibus, & successoribus reliquit jus nominandi Cappellanum,& facultatem insuper dedit declarandi, an Beneficium erigendum deberet esse Residentiale, nec ne, & amovibile, prohibuitque tam Episcopo, quam Reverendæ Fabricæ, & aliis quibuscumque Superioribus quamcumque devolutionem, sive ex capite non erectionis, sive non nominationis dicti Capellani, & quia sæpe memorata Testatrix bene sciebat, hæreditatem suam consistere in creditis exigendis, & in bonis recuperandis, addidit, quod dicti hæredes non possent ullo modo molestari a Legatariis, nec a Fabrica S. Petri, nec ab Episcopo, sed quod Legatarii Legata recipere deberent a manibus hæredum, cum ipsa certa esset de punctuali, & fideli eorumdem hæredum voluntate.

Celebratio Missæ quotidianæ ab hæredibus fuit adimpleta, cumq; anno 1700. iidem a Commissario Fabricæ pulsati fuissent, & citati ad docendum de erectione Beneficii, Judex pronuntiavit, quod constabat de adimplemento oneris Missarum, & quod cogi non poterant ad Beneficii erectionem, cum id penderet ab ipsorum voluntate, & arbitrio.

A die latæ sententię usque ad præsentem diem erectio Beneficii facta non est, cumque Nobilis Matrona Anna Francisca de Aptis hæres Testamentaria bon. mem. Canonici Jacobi fratris pro suæ conscientiæ serenitate promoverit in hac Sacra Congregatione instantiam super declaratione, an esset deveniendum ad erectionem Beneficii, & an Beneficium erigendum deberet esse Ecclesiasticum, vel potius mere laicale, facta fuit præfixio termini Jacobo Silvestrello cohæredi, & datæ fuerunt juxta morem litteræ Ordinario pro informatione, & Voto.

Silvestrellus protestationem judicialem emisit, in qua, postquam dixit, præsentem Causam esse discutiendam in Congregatione Fabricæ, a qua memorata sententia prodiit, ulterius se ad tramites Testamenti esse in libertate erigendi, vel non erigendi Beneficium, seu Cappellaniam, tandem conclusit, se Cappellanię erectionem velle cum onere Missæ quotidianę, & eleemosyna manuali; dummodo Cappellania sit Laicalis, & dummodo ad se solum pertineat jus nominandi ad illam.

Ordinarius autem omnia exposita ab Anna Francisca confirmavit, & sensit, locum esse erectioni Beneficii, quo stante, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Hæredes Margharitæ Rubertæ teneantur erigere Beneficium, & quatenus affirmative.*

II. *An debeat esse Ecclesiasticum, seu potius mere laicale in casu &c.*

Dilata, & proponatur in sequenti.

Sess. 24. c. 7. de Ref. DERTHONEN. JURIUM PAROCHIALIUM. In Congregatione habita *die* 14. *Aprilis currentis anni* 1725. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi disputatum fuit hoc dubium in ordine primum: *An occasione processionum, seu funerum cum interessentia Capituli teneantur Parochi incedere sub Cruce Capituli, seu potius an, & sub qua Cruce sit incedendum,*

Et huic dubio tunc responsum fuit *affirmative quoad primam partem, & quoad secundum satis provisum in prima.*

Impetrata fuit a Succumbentibus nova audientia, repropositoq. eodem Dubio in Congregatione habita *die* 4. *Aug. currentis anni*, rescriptum fuit *Dilata, & quod scriberetur juxta instructionem Eminentiss. Archiepiscopo Mediolanensi* super observantia videlicet, & praxi decreti Concilii Provincialis pri-

primi, & Synodi secundæ Diœcesanæ S. Caroli Boromæi, an videlicet Parochi in Processionibus, & Funeribus erigant Crucem, interveniente Capitulo Metropolitanæ, vel altero Ecclesiæ Collegiatæ.

In eadem quoqueCongregatione habita *die* 14.*Aprilis* propositum fuit alterum Dubium infra referendum, & nulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod exhiberetur Breve Gregrii XV., factaque ejusdem dubii repropositione in Congregatione habita *die* 4 *Augusti* ejusdem anni, rescriptum fuit *Dilata*, & *quod communicarentur Jura*.

Supervenit responsioEminentissimi Archiepiscopi Mediolanen.&facta fuitJurium communicatio:Quocirca exJuribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An quoad primumstandumsit,vel recedendum a decisis die* 14*Aprilis* 1725.

II. *AnCanonicusEcclesiæCollegiatæ habitans in domo sita intra fines alterius Parochiæ, ex quo dicta Ecclesia Collegiata careat ædibus Canonicalibus, teneatur in ultima infirmitate recipere Sacramenta ab Ecclesia Collegiata, vel potius a Parocho domicilii in casu &c.*

Ad Primum, recedendumesse à decisis, quoad funera.

Ad Secundum Dilata, & subdelegetur Judex in Pautibus pro recognitione Scripturarum, & interim servetur solitum.

LEGIONEN VISITATIONIS SACRORUM LIMINUM. Exposuit EpiscopusLegionensis in Relatione status suæEcclesiæ ad hanc Sacram Congregationem juxta morem transmissa, malum satis deplorabile contingere in sua Diœcesi, cum vacantibus Parochialibus Ecclesiis, quæ ut plurimum paupertate laborant, non alii se offerant Concursui, quam miserabiles filii Provinciæ, qui nullo alio sunt exculti studio, quam rudis Grammaticæ, & Summæ Moralis Idiomate vernaculo compositæ, quam memoriæ mandant, ut in concursu possint reportare approbationem. Sess.7.c.10. de ref.

Addit, quod obtenta Parochia non amplius studiis vacant, & quod obliviscuntur eorum, quæ memoriæ mandarunt, idque potissimum ex ea causa proficisci, quod adepta Parochia, sciunt, se non esse amplius ad examen revocandos.

Subdit ulterius, non satis consuli posse huic malo, utendo arbitrio iterum compellendi ad examen aliquem Parochum, qui detegatur insufficiens, tum quia plures alii remanent eodem morbo laborantes, qui Episcopo non denuntiantur, vel quia deficiunt zelatores, qui denuntient, vel quia, cum dicti Parochi sint Populo accepti, non reperitur, qui velit eorum inhabilitatem Prelato patefacere, tum quia statimac Episcopus vult aliquem Parochum ex dicto capite iterum subiicere examini, lis judicalis insurgit quæ tempus, pecuniæ jacturam, & intermedium Animarum præjudicium secum fert, & avvertit a cogitatione revocationem Parochorum insufficientium ad novum examen.

Concludit denique, nullam aliam superesse viam occurrendi tanto malo, quam sibi, & aliis Episcopis in eadem necessitate constitutis, facultatem impertiendo vocandi denuo ad examen, appellatione remota, Parochos suarum Diœcesum, quoties ita duxerint expedire, cum ex una parte præsumptio stet pro Episcopis, quod facultate data non sint abusuri, & ex alia parte solus futuri examinis timor aptus videatur ad continendos Parochos in Offi-

Officio, hoc est ad efficiendum, ut studia muneri suo opportuna, post adeptam Parochiam, totaliter non derelinquant.

Sacrum Tridentinum Concilium *sess.*21. *cap.*6. *de ref.* decrevit, quod Episcopi etiam tamquam Sedis Apostolicæ Delegati possint, quacumque appellatione, & exemptione remota, deputare Coadjutores, seu Vicarios pro tempore Parochis illiteratis, & imperitis, & dictis coadjutoribus, seu Vicariis partem fructuum pro sufficienti victu assignare;& in eo, quod attinet ad punctum revocandi Parochos ad novum examen, non desunt resolutiones hujus Sac. Congregationis: in quadam etenim Causa Cajetana quæ fuit proposita *die* 19. *Novembris* 1684., uti habetur in *lib.* 34. *decretorum pag.*386. *a tergo*. Cum parochi Civitatis, & Curati Suburbiorum conquæsti fuissent, quod vocati fuerant coram Episcopo ad se subjiciendum novo examini super materia Confessionis,& Cœremoniarum Missæ, S.Congregatio respondit, quod darentur Decreta in Pampilonen.

Et Decreta in Pampilonen. sunt hæc, quæ sequuntur edita *die* 1.*Septembris* 1668. uti habetur *lib.*26. *decretorum pag.*77.*a tergo. Ad libellum Episcopi, ad cujus favorem alias a S.Congregatione sub die* 15.*Januarii* 1667. *fuerunt datæ infrascriptæ declarationes,nimirum, primo posse Episcopum examinare Parochos semel approbatos, quando adest suspicio de eorum inhabilitate: secundo posse etiam hoc examen facere extra Visitationem: Tertio non requiri ad hoc examen faciendum, ut præcedant judiciales probationes imperitiæ;nonnulli vero Parochi eludunt exequutionem dictarum declarationum cum inhibitionibus, & præsertim Rotalibus, ideoque habito recursu pro parte Episcopi ad auditorem Sanctissimi, & remissa ab eo Causa ad hanc S. Congregationem, idem Episcopus supplicat sibi mandari, ut procedat non obstantibus dd. inhibitionibus &c.*

Die&c.Sac.&c.Attento rescripto Auditoris SS.D.N.censuit committen.pro-ut harum vigore committit Episcopo Pampilonen.ut juxta præinsertas S.Congreg.declarationes exequatur,& procedat nō obstantibus dd.inhibitionibus.

Rursus in eadem Causa Pampilonen.22.*Septembris* 1668. uti habetur *citato libro Decretorum pag.*168. hæc alia invenitur resolutio. *Cum sub die* 15. *Januarii* 1667.*ad instantiam Episcopi Pampilonen., ab hac S.Congregatione resolutum fuerit, primo posse Episcopum examinare Parochos, & Rectores semel approbatos ad curam Animarum, quando adest vehemens suspicio de illorum imperitia:secundo posse ad hujusmodi examen procedere etiam extra visitationem:Tertio ad d.examen faciendum,haud necesse esse, ut judiciales probationes imperitiæ præcedant, nunc supplicat Episcopus ipse per eandem S.Congregationem ulterius declarari, an in actu visitationis Diœcesis possit Episcopus examinare Parochos quotquot visitat, etiamsi contra illos, vel aliquem ipsorum non vigeat suspicio imperitiæ.*

Die &c. Sac.&c. respondit negative.

Aliæquoq;inveniuntur antiquiores declarationes circa hanc Episcoporum facultatem, revocandi ad examen Parochos examinatos licet,& approbatos a Prædecessoribus,uti habetur *in Placentina die* 26.*Augusti* 1628.*lib.*13. *decret.pag.*520.*a tergo* ibi: *Sac.&c.censuit,Episcopos Successores posse superveniente rationabili causa iterum ex officio, etiam extra visitationem examinare Parochos alias ad Ecclesias Parochiales approbatos*,& in nullius 13. *Januarii* 1635. *lib.*16.*decret.pag.*116. *a ter.* ibi: *Sac. &c.respondit, Episcopos successores superveniente rationabili causa,posse etiam ex officio iterum examinare tam in visitatione,quam extra Parochos,quamvis Regulares approbatos tempore provisionis Parochialium.*

Idem

Idem quoque Legionensis Episcopus in eadem relatione statu suæ Ecclesiæ, exposuit, quod tempore Sedis Vacantis, & etiam intra annum plurimi ad Clericatum, & etiam ad Majores Ordines ascendunt in sequelam Brevium de promovendo, & quod hac de causa inutilis evadit diligentia Episcopi defuncti, qui fuit cautus in promovendo, & quod successor in Episcopatu Diœcesim invenit repletam Clericis, vel Patrimonio, vel idoneitate carentibus, & quos nec ipse, nec ejus Antecessor unquam Ordinibus initiassent, supplicat pro aliquo remedio, & quia tempore pariter Sedis Vacantis fundantur nonnullæ Cappellaniæ cum onere, ut Cappellani ad Ordines Sacros ascendant, quæ ut plurimum fictæ sunt, & eo tantum fine eriguntur, ut ad earum titulum aliqui ordinentur, proponit, & instat, ut ab hac Sacra Congregatione statuatur, ut Cappellaniæ dicto tempore erectæ, & cum prædicto onere, habeantur pro non erectis ad effectum, ut aliqui possint ad earum titulum ordinari, nisi a novo Episcopo, post ponderatas, & examinatas earum dotes, & qualitates approbentur, & quod determinetur, non posse Vicarios Capitulares, sive Gubernatores Sedis Vacantis dare Dimissorias, ut ad titulum Cappellaniæ arctatæ aliqui ordinari possint, nisi constet, eas fuisse uti sufficientes pro congrua substentatione ab Episcopo prædecessore approbatas.

Sacrum Tridentinum Concilium *Sess.* 7. *cap.* 10. *de Refor.* decrevit, non licere Capitulis Ecclesiarum, Sede Vacante, infra annum, a die vacationis Dimissorias concedere alicui, qui Beneficii Ecclesiastici recepti, sive recipiendi occasione arctatus non fuerit, impositis pœnis adversus contrafacientes, & hoc decretum editum sub Paulo III. confirmatum fuit ab eodem Concilio sub Pio IV. uti habetur *cap.* 10. *Sess.* 23. *de ref.* & arctati ratione Beneficii accepti sunt illi, qui obtinent aliquod Beneficium, ratione cujus tenentur se promoveri facere, & arctati occasione Beneficii recipiendi sunt illi, qui habent jus, seu sunt vocati ad aliquod Beneficium vacans, quod actu requirit certum ordinem, quo iidem carent, vel qui non habentes primam Tonsuram sunt præsentati ad aliquod Beneficium, uti cæteris allegatis bene prosequuntur *Barbosa ad cap.* 10. *Sess.* 7. *de Ref. nu.* 16. 17. *Garz. de benef.* 5. *par. cap.* 7. *sub num.* 93., 97. *& sequentibus*.

Sermonem transferendo ad facultativas, quæ dicuntur Brevia de promovendo, & quæ a SS. Congregationibus Episcoporum, & Regularium, & Concilii dirigebantur infra annum vacationis Vicariis Capitularibus, ut debitis concurrentibus requisitis, & signanter, quod Oratores non fuissent ab Episcopo Prædecessore rejecti, Dimissorias concedere possent, prohibitum fuit prædictis Congregationibus, ne inposterum hasce facultativas litteras concederent, uti legitur in Concilio Romano *tit.* 18. *cap.* 2. ubi etiam renovatur dispositio Tridentini Concilii mox expositi, & a Secretaria Status bini transmissi fuerunt Ordines inserendi in Regestis Sacrarum Congregationum Episcoporum, & Concilii, alter scriptus *die* 2. *Maji currentis anni* 1725., in quo SS. D. N. prohibet, ne inposterum expediantur facultativæ Vicariis Capitularibus, ut intra annum a die vacationis alicui dimmissorias concedere valeant, & alter editus *die* 19. *Julii ejusdem anni* in quo Sanctitas Sua protestata est, se non prohibuisse SS. Congregationibus, ne dd. facultativas concederent intra annum, quando agitur de arctatis ratione Beneficii. *Non intese, ne intende Sua Beatitudine di comprendere i casi, ne' quali il Provisto e coartato dalla natura, e qualità del Beneficio a porsi in Sacris intra annum, secondo le note disposizioni del Sag. Conci-* *lio*

lio di Trento; ne videlicet SS. Congregationum, auctoritas inferior esset auctoritate Vicariorum Capitularium.

Facultativæ illæ SS. Congregationum ut plurimum intra fines Italiæ continebantur, licet aliquando nonnullæ, etiam ultra Montes transmitterentur, cumque in Regnis Hispaniarum eædem expediantur a Nuntio Apostolico, operæ pretium esse videtur inquirere, an ab eodem imposterum sint expediendæ tantummodo arctatis ratione Beneficii acquisiti, vel proximè acquirendi, vel absolute, & simpliciter, & absque prædicta limitatione.

De hac facultate Nuntij Hispaniarum mentionem facit *Garz. de Benefic. par. 5. cap. 7. num. 104.* ibi: *ex quibus apparet, Nuntium Hispaniæ non posse etiam Sede aliqua Episcopali vacante dare dimissorias, nisi competenter Beneficiatis, & arctatis, & sic in casibus, in quibus Capitulum Sede vacante non potest dare dimissorias, nec ipsum Nuntium posse.*

His positis, dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo sit providendum in Casu &c.

Quoad examen Parochorum dentur Decreta, quoad fundationem Cappellaniarum, sede vacante, non posse ad illas aliquem ordinari, nisi fuerint approbatæ ab Episcopo Successore, quoad Cappellanias erectas ante tempus Sedis Vacantis, non posse ad earum titulum concedi Dimissorias, nisi fuerint ab Episcopo prædecessore approbatæ, & sufficiant pro congrua Synodali, quoad Brevia de promovendo satis consultum per Secretariam Status, & quoad Nuntium cum SS. juxta mentem.

Sess. 25. de reg. cap. 25.

VICEN. RELICTI ANNUI. Quondam Jacobus Liussa Incola Villæ S. Petri de Auro per Publicum Instrumentum convenit cum Universitate prædicti loci, ut redemptis propria pecunia nonnullis censibus passivis usque ad summam librar. 2000. quibus prædicta Universitas erat gravata, sibi ab eadem Universitate, quoadusque viveret, solverentur annuæ libr. 200. correspondentes capitali librar. 2000. supra memorato, & additum fuit, quod prædictus Jacobus post suum obitum ex censibus, uti supra redemptis fundaris & erigi mandaret unam Cathedram pro Magistro, qui Pueros loci doceret Grammaticam, uti latius habetur in Instrumento stipulato.

Facta fuit redemptio censuum pro rata librarum 2000. & Universitas punctualiter persolvit annuas libr. 100. usque ad annum 1689. cumque tunc Jacobus in ipsa Villa, seu loco S. Petri de Auro in animum induxisset facere fundationem Conventus Patrum Sancti Francisci Minorum Observantium, & eidem donare lib. 3000. & in hac quantitate comprehendere capitale librar. 2000. coalescens ex censibus, uti supra redemptis, imposito Religiosis onere Pueros docendi, actum fuit de hac re cum Universitate, quæ suum præbuit assensum.

Adversus hanc fundationem nonnulli se opposuerunt, cumque res tunc infecta remansisset, nec Jacobus a sua intentione fundandi Conventum recessisset, anno tandem 1692. ad novum actum devenit, in quo, post assignata

ta nonnulla bona, & pecunias Conventui erigendo declaravit, & voluit, quod lib.2000. censuum redemptorum stare deberent pro dotæ Cathedræ post suum obitum instituendæ, & ad Patres Conventus deferendæ, & quia anno 1689. expertus fuerat nonnullorum oppositiones, uti supra fuit expositum, jussit, quod in casu dissensus Universitatis, census redempti tam quoad sortem, quam quoad fructus, applicarentur Conventui erigendo, ut Religiosi in illo admittendi Deum pro anima sua exorarent, & fundatio fuit a Syndico Conventus acceptata.

Anno 1694. Jacobus vitam cum morte commutavit, introductisque Patribus in novum Conventum, sive Hospitium, cum ipsorum præses, designatoReligioso pro Cathedræ exercitio, petiisset abUniversitate subministrationem annuarum libr.100. tanquam fructuum dd.censuum redemptorum emissa ulterius protestatione, quod alias fructus erant debiti Conventui absque onere Cathedræ, juxta subalternam Fundatoris ordinationem, responsum fuit ab universitate, quod petitio erat intempestiva, ex quo lis pendebat super fundatione Conventus.

Lis hæc revera pendebat, eademque duravit spatio plurium annorum, sed ea tandem devoluta ad S.Congregationem Episcoporum, & Regularium, bina in eadem rescripta prodierunt anno 1702.alterum,in quo dictum fuit, ut procederetur ad fundationem, & alterum, in quo approbata iterum fundatione, rejecta fuit quæcumque oblatio annui assignamenti.

Hæ resolutiones Sac. Congregationis novis quæstionibus viam aperuerunt; prætendente siquidem universitate caducatam esse in vim posterioris rescripti Jacobi dispositionem, & se non teneri ad solutionem fructuum censuum, Raymundus nepos, & hæres Jacobi ad novum actum per publicum Instrumentum devenit in quo disposuit, ut Minister Tertiæ Regulæ Sancti Francisci fructus censuum administraret, & libr.10000. impenderet in fabricam Conventus, Ecclesiæ, Sacristiæ, & Infirmariæ, & ex reliquis maturandis celebrari faceret quolibet anno Missas, & anniversaria, & hæc dispositio acceptata fuit a Patribus per viam simplicis eleemosinæ sponte dandæ, & cum protestatione abdicativa juris, & actionis juxta notam formulam S. Bonaventuræ.

Universitas V llæ recusavit, & recusat solvere fructus censuum tam in sequelam primæ, quam in sequelam secundæ dispositionis,exhibitoque proinde a Syndico Conventus supplici libello san. mem.Innocentio XIII. eodemque remisso ad hanc Sac. Congregationem, post habitam Ordinarii Vicen. informationem, & repetitam a Patre Commissario Curiæ, & Procuratore Generali pro Ultramontana familia protestationem juris abdicativam, proponitur dubium infra referendum.

Scriptura circumfertur, in qua, post plura deducta pro sustinenda dispositione facta a Jacobo anno 1692. tandem prætenditur, in omnem casum esse adimplendam aliam dispositionemRaymundi juxta modum in fine scripturæ impressum.

Quoad incapacitatem Fratrum Minorum recipiendi annua legata, quæ fiunt etiam adjecto onere celebrationis Missarum, & quoad validitatem annui redditus relicti Sacristæ,vel Fabricæ Ecclesiæ, aut Conventus eorumdem, dummodo non adsit excessus in quantitate, & dummodo exactio non fiat in judicio a Fratribus,nec per se ipsos, nec per alios, sed tantum per Syndicum Apostolicum, extant resolutiones Sac. Congregationis Particu-

laris ab Urbano VIII. deputatæ, & relatæ apud *Fagnan. in cap. nimis prava n.49. & seq. de Excess. Prælat.*

Concordant resolutiones hujus Sac.Congregationis,& signanter in *Firmana Legatorum 21. Junii 2.Octobris* 1721. in quibus, cum ageretur de censu annuo relicto Syndico horum Fratrum pro fabrica Ecclesiæ,auditisTheologis Ordinis, ex quo dominium censūs fuerat translatum in prædictum Syndicum, responsum fuit, censum ab eo esse dimittendum,& Fratres posse recipere fructus ab hæredibus per modum Eelemosinæ.

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quia pia dispositio relicti annui cum onere juxta voluntatem quond. Jacobi Llussa, ejusve Hæredis Raymundi Llussa, & quomodo sit adimplenda in casu &c.

Neutram esse adimplendam, sed Episcopus procedat ad erectionem Cathedræ prout de jure.

Sess.25.c.9. de Refor.

THEATINA ERECTIONIS COLLEGIATÆ. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 4.Augusti 1725.cujus Folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi; Cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, & in Congregatione habita die 1. Septembris ejusdem anni responsum fuerit *Dilata, & ad mentem*, eadem in præsenti reproponitur.

Difficultates autem excitatæ,& quæ dederunt causam supradicto rescripto *ad mentem*, ut videlicet super illis stricte scriberetur, sunt hæ,quæ sequuntur.

Prima est, quod in Bulla Summi Pontificis datur Marchioni Vasti, & Presbyteris novæ Collegiatæ jus præsentandi Archipresbyterum, non obsolute tamen, & simpliciter, sed cum conditione probationis Jurispatronatus *ex fundatione, vel donatione*.

Absque eo quod, vel coram delegato, vel coram hac Sac. Congregatione fuerit exhibitum Instrumentum fundationis, aut dotationis, & absque eo, quod ad minus exhibita fuerit probatio a S.Concilio Tridentino præscripta, quod in personis de usurpatione suspectis exposcit, aut instrumentum fundationis, vel dotationis, vel immemorabilem cum præsentationibus continuatis, & effectuatis, spatio quinquaginta annorum, juxta *c.9. sess.25. de Ref.*

Altera est, quod Papa in Bulla erectionis præscripsit impugnationem reddituum Archipresbyteratus, nec non integram dotem pro tribus Canonicatibus erigendis, & in ordine ad hanc impinguationem, & respective dotationem dubitatum fuit, an sufficienter a Marchione Vasti fuerit satisfactum par assignationem Fiscalium Civitatis Lanciani.

Jura circumferuntur; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An erectio in Collegiatam insignem Ecclesiæ S.Mariæ Vasti facta ab Ordinario Theatino uti delegato Apostolico vigore Literarum Apostolicarum sustineatur, sive potius sit confirmanda, & approbanda in casu &c.

Non proposita.

Die

Die 12. Januarii 1726.

ROMAMA, SEU VITERBIEN. Proposita fuit hæc Causa in postrema Congregatione habita *die* 15. *Decembris* 1725. nec ulla fuit capta resolutio. Dignabuntur itaque EE.VV. dictæ Congregationis folium reassumere, & sequentibus Dubiis respondere. *Sess.22. c. 8. de Ref.*

I. *An Hæredes Margaritæ Rubertæ teneantur erigere beneficium, & quatenus affirmative.*

II. *An debeat esse Ecclesiasticum, seu potius mere Laicale in casu &c.*

III. *Ad quem pertinere debeat jus nominandi ad prædictum Beneficium.*

Dilata, & proponatur in prima post proximam.

THEATINA ERECTIONIS COLLEGIATÆ. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die* 4. *Augusti* 1725. & *die* 15. *Decembris ejusdem anni*, quarum folia poterunt ab EE.VV. benigne reassumi, quæ etiam ex juribus circumferendis decernere dignabuntur. *Sess.25. cap. 9. de ref.*

An erectio in Collegiatam Insignem Ecclesiæ S. Mariæ Vasti facta ab Ordinario Theatino uti Delegato Apostolico vigore Literarum Apostolicarum sustineatur, sive potius sit confirmanda, & approbanda in casu &c.

Eminentissimo Cardinali Præfecto, qui dignetur rem perpendere, & votum suum S.C.C. aperire.

FLORENTINA MATRIMONII. Thomas del Conte, captus amore Camillæ Manganellæ cum eadem sponsalia contraxit, & devenire volens ad Matrimonium de præsenti coram Parocho, & Testibus contrahendum, necessarium fuit quod ipse, qui per varias Mundi partes peragraverat, probaret suum statum liberum, prout revera probavit in sequelam epistolæ juxta morem transmissæ ad Ordinarium a S. Congregatione S. Officii. *Sess.24. c.1. de Ref. matr.*

Quando credebatur, nullam aliam adesse super hoc Matrimonio difficultatem, alia difficultas excitata fuit; inter tertiam etenim, & binas alias, quæ jam præcesserant in Ecclesia denunciationes, Frater, Mater, aliiquæ Thomæ Cognati se opposuerunt sub obtentu magnæ disparitatis inter Thomam, & Camillam intercedentis, necnon infamiæ, quæ ex hoc Matrimonio in omnes Thomæ consanguineos derivatura dicebatur, & signanter ex quo Franciscus Venturini Avus Maternus Camillæ fuerat relegatus per triennium in Portu Liburni propter delictum ab ipso patratum, quo stante judicialiter agi cæptum est coram Vicario Generali Florentino.

Vicarius Generalis sententiam protulit, in qua sub pæna excommunicationis inhibuit Thomæ, ne Matrimonium contraheret, & Parochis ne eidem

Matrimonio interessent, devolutaque Causa per appellationem ad Nunciaturam Florentinam, cum huic Sac. Congregationi exhibitus fuisset supplex libellus, in quo Thomas, & Cammilla asserebant, se justas habere causas diffidentiæ in d. Nunciaturæ Auditoribus, responsum fuit, quod Nuncius procederet per se ipsum.

Antequam ad Oratores hujus rescripti notitia devenisset, iidem simul Romam advenerunt humiliter instantes, ut Causa in hac Sac. Congregatione discuteretur; cumque ipse eos serio monuerim, ut viverent separati, & in eo, quod attinebat ad ipsorum negotium, dixerim, non posse de eodem agi in hac Sac. Congregatione, ex quo Acta Causæ deficiebant, Oratores se a cohabitatione separarunt, & opera, & expensis cujusdam Magnatis, Acta ad Sacram Congregationem transmissa fuerunt.

Subsequenter datæ fuerunt literæ tam Archiepiscopo, quam Nuncio pro informatione, & Archiepiscopus retulit, copulam jam intercessisse, & sic certum esse dedecus mulieris si Matrimonium non contrahatur. Addidit, ex supradicta Francisci Venturini Avi Materni relegatione, nullam ab ipso contractam fuisse infamiam ad successores potissimum protrahendam, & sic cessare timorem inimicitiarum, & scandalorum, & tandem conclusit pro insubsistentia sententiæ a suo Vicario Generali prolatæ.

Nuncius in sua informatione conjecturas exposuit copulæ subsequutæ, & sermonem habendo de natalium disparitate, sic inquit, *quanto alla disparità de' natali, lo sposo esercita l'arte di Stipettario, o sia Ebanista, ed è povero, vivendo separatamente dalla Madre, e da' fratelli, i quali sono tre, cioè un Sacerdote, che è Priore d'una Parochia in Città, un Pittore, ed un' Indoratore con alcune sorelle Monache, e con due fanciulle loro nipoti, ed hanno parimente de' Parenti civili. Si pretende, che suo padre fosse Navicellajo, la qual particolarità però non fu dedotta in processo, ed ora viene impugnata, accordandosi solo, che egli avesse bensì dell'ingerenza sopra i Navicelli per il trasporto della robba della Corte. La Sposa poi parimente è povera, è figlia di un Servitore, e sorella d'un Cocchiere, ed il Nonno materno restò, come si è detto, condannato ad opus per furto di certe poche robe, che aveva commesso in campagna.*

In celebri questione di Matrimoniis impediendis, quæ fiunt a filiis familias, invitis Parentibus cum Persona indigna, de qua Archiepiscopus Rossanensis in sua dissertatione Theologico-Legali impressa post tomum primum bon. mem. Dominici de Zaulis Assessoris S. Officii Observationum ad Statuta Faventina, iterum impressarum Romæ anno 1723. quidquid sit, an termini sint applicabiles, ex quo solus adest in casu dissensus Matris, agitur de puncto, quænam dici debeant indigna Matrimonia, & juxta communem Doctorum assertionem dicitur id relinquendum arbitrio Judicis, qui divitias, mores, utriusque conjugis progeniem in hoc Judicio ferendo, debet adimadvertere, uti videri potest *in dicta dissertatione num. 66.*

His stantibus, dignabuntur EE.VV. decernere.

An Matrimonium sit contrahendum &c.

Affirmative, & amplius.

Sess. 24. c. 1. de Ref. matr. URBANIEN. Sacerdos Carolus Christinus e loco S. Angeli in Vado degebat in Civitate Ulyxbonensi, & Serenissimo Portugalliæ Regi inserviebat, cumque in Civitate Ulyxbonensi quædam mulier Isabella Britti degeret

geret, memoratus Sacerdos existimavit sibi,& familiæ suæ expedire,quod eadem in Matrimonium traderetur Paschali Christino suo fratri absenti,& in loco S.Angeli in Vado commoranti, introductoque super hac re negocio, sponsalia primum contracta fuerunt, & deinde initum est Matrimonium de præsenti coram Parocho Ecclesiæ Sanctissimi Sacramenti, & duobusTestibus inter Isabellam,& Paschalem per Procuratorem ab eo constitutum, qui Oliverius appellatur, quo stante Isabella in quadam pagina liberi transitus vulgo *Passaporto* expedita a Nuncio Apostolico dicitur Uxor Paschalis Christini.

In supradicta Civitate Ulixbonensi degebat alius Sacerdos LaurentiusChristini frater Paschalis, & alterius Sacerdotis Caroli, cumque ipse Provinciam assumpsisset transvehendi in Italiam Uxorem fratris sui, pro ea, & se locum invenit in quadam Anglica Triremi, cujus erat Dux quidam Riccardus Anglus; & post longum iter, & multas in Mari passas tempestates, navis tandem devenit ab Portum Liburni.

Paschalis Isabellam uxorem expectabat in Patria, hoc est in sæpe memorato loco S.Angeli in Vado; cumque occasione permanentiæ iu eadem navi Capitaneus Riccardus amore Isabellæ correptus fuisset,eandemque adhuc degentem in Civitate Liburni, ut Portum, & alia ejus Civitatis loca videre commode posset, sæpe inviseret, & e domo exeuntem una cum aliis mulieribus, ut moris est, comitaretur, res eo tandem devenit, ut eam una cum aliis ejus domesticis invitaret ad convivium, seu jentaculum in sua navi sumendum.

Oblatio hæc, quæ Urbana reputabatur, fuit ab invitatis prompte acceptata, cunctisque invitatis ad navem accedentibus, post horæ circiter lapsum a momento ingressus in navim, Isabella, sive vere,sive ficte se aMare agitatam, seu turbatam præsetulit, & quasi deliquio proximam, cumque cubiculum Capitanei ingressa fuerit, & in ejus cubili se collocaverit, Capitaneus mansionem Clave obseravit.

Sacerdos Laurentius, cæterique ejus Comites, tam viri, quam mulieres gesta Capitanei Riccardi jocosa existimarunt, sed cum vergente Sole ad Occasum, hora advenisset redditum faciendi ad Civitatem Liburni, & pro licentia instetissent ad eam etiam reducendi Isabellam,jocus in serietatem, &dolorem conversus est,Capitaneo asserente,Isabellam esse suam uxorem, nec se unquam permissurum esse, ut e navi exiret, nisi suum ipsa præstaret assensum; cumque Sacerdote Laurentio, & aliis cubiculum ingressis, in quo erat Isabella, eamdemque objurgantibus, ut Civitatem rediret, & socios non derelinqueret, nullum unquam a callida fœmina responsum datum fuerit, sed immobilis, & ad istar sensu carentis perstiterit, Tragediæ tandem finis advenit; assumptis etenim a Capitano, & a nautis igneis tormentis, Sacerdos Laurentius,& omnes, qui cum eo ad navim venerant, in parvam cimbam descenderunt,&Liburnum sine Isabella redierunt.

Immediate post redditum, ea omnia, quæ contigerunt, fuerunt a Sacerdote Laurentio judicialiter,& non sine magno strepitu Tribunalibus denunciata, sed quo factum sit, ignoratur, quod omnes diligentiæ suo tunc caruerunt effectu; Capitaneus etenim Riccardus pluribus post factum diebus cum sua nave perstitit e conspectu Portu Liburni, nec e loco se movit, nisi suis, propter quæ advenerat, expletis negotiis, post quæ tandem expleta, cum ab ora Liburnensi solverit, secum duxit Isabellam, quam dicitur Ritu Anglicano,subinde Gibilterræ sibi desponsasse, compilatoque ad-

adversus ipsum contumaciali processu, prolata est a Tribunalibus sententia, in qua condemnatus est ad Isabellæ restitutionem, & ad subeundam pœnam perpetui Carceris in Castro Volaterrano, firmo quoque, & aperto remanente processu adversus Nautas.

Hucusque deducta desumpta fuerunt, nedum ex supplici libello Paschalis, sed ex informatione Episcopi Urbaniensis, & quod caput est ex accurata relatione Archiepiscopi Pisarum; cumque prædictus Pascalis supplicem SS. Domino Nostro libellum exhibuerit, ad hanc S. Congregationem deinde remissum, in quo exoravit, ut suo miserabili statui sua suprema Auctoritate, & paterna charitate providere dignaretur, dispensando super Matrimonio a se per Procuratorem contracto cum Isabella tanquam rato, & non consummato, addita protestatione, quod quatenus per impossibile Isabella ad secum cohabitandum istaret suum nunquam ipse præstiturus esset assensum, quæritur in præsenti, quid sit respondendum.

Ad rem, de qua agitur, tria videntur esse adnotanda. Primum est tam ante, quam post Concilium Tridentinum, validum esse matrimonium contractum per Procuratorem, dummodo tamen contrahatur coram Parocho, & Testibus, & juxta receptiorem inter Theologos Sententiam Matrimonium hoc modo contractum esse indissolubile, & Sacramentum, uti latissime probat *Sanchez, de Matrim. lib. 2. disp. 11. quæst. 1. & tribus sequentibus*, itaut de consilio solum sit, & non de necessitate, & ad scrupulos tollendos, quod qui contraxerunt per procuratorem, quando simul conveniunt, consensum renovent coram Parocho, & Testibus, uti prosequitur *Sanchez. loco citato quæst. 4. n. 31.* & bene adnotavit *Clericat. de Sacramento Matrimonii decis. 4. n. 36.*

Secundum est, nullam de potestate Summi Pontificis moveri amplius posset quæstionem in eo, quod attinet ad dispensandum super Matrimonio rato, & non consummato, cum hodie opinio affirmativa sit communis inter Theologos, & Canonistas, & sit in praxi recepta, uti notorium est.

Tertium denique est, causam esse necessariam pro dispensatione, & quoties eadem adsit, cum omnibus suis requisitis concessas fuisse dispensationes non solum inter Magnates, sed etiam inter personas parvæ notæ, uti firmat *Perez. de Matrim. disp. 20. sect. 7. n. 11.*, *& sequentibus*, & late prosequitur modernus *Ursaya tom. 2. part. 1. dissert. 3. num. 94.*, *& seqq.* nec deesse Doctores, qui asserunt voluntariam Conjugis dilationem in Matrimonio consumando præbere justam causam obtinendi a Summo Pontifice dispensationem super Matrimonio rato, & non consummato *Ancharàn. cons. 239. n. 4.*, quod secutus est Cardinalis Lancellottus in quodam suo Voto exarato in causa Hispalen. dissolutionis Matrimonii impresso *apud citatum Ursajam tom. 3. par. 2. discept. 21. num. 77. & n. 95.*, *& sequentibus*.

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit Sanctiss. D. N. consilium præstandum pro dispensatione super Matrimonio tanquam rato, & non consummato in casu &c.

Affirmative, & committendum in forma commissaria Archiepiscopo Pisanen. juxta instructionem.

ALI-

ALIPHANA CURÆ. Promotor Fiscalis Curiæ Episcopalis Aliphanæ contendit, nullam adesse probationem sufficientem ad effectum statuendi, quod Cura habitualis S. Mariæ Majoris Pedemontis sit penes Capitulum, & Canonicos dictæ Collegiatæ, contendit ulterius, quod quatenus cura habrtualis esset penes dictum Capitulum, & Canonicos, nunquam ab illis deputari possint in fine cujuslibet anni duo Canonici, qui per annum exerceant curam animarum, cum ea semper exercenda sit per Vicarium perpetuum, & demum contendit, quod quatenus prædicta electio fieri possit, electi debeant ab Episcopo approbari juxta resolutiones Sacræ Congregationis impressas *apud Garziam de benef. part.9. cap.2. nu.182., & seqq.* Sess.7. c.7. de Ref.

Capitulum e contra, & Canonici asserunt, non esse dubitandum de cura habituali penes se existente, & de facultate nominandi modo supra expresso binos Canonicos pro eadem exercenda, cum id descendat a Decretis Sac. Congregationis Episcoporum, & Regularium editis anno 1601. & quæ semper fuerunt executioni mandata; & cum novum non sit, curam actualem etiam exerceri a Cappellanis amovibilibus, quando Cura habitualis est penes Capitulum juxta resolutionem hujus Sacræ Congregationis *in Assisien. Curæ Animarum* 16. *Novembris* 1709. & 24. *Maji* 1710.

Sacrum Concilium Tridentinum *Sess.7. de ref. cap.7.* Statuit in Parochialibus unitis, Cathedralibus, Collegiatis, Monasteriis, & aliis Piir locis, ut Episcopi sollicite procurent, quod per idoneos Vicarios *etiam perpetuos, nisi ipsis Ordinariis pro bono Ecclesiarum regimine aliter expedire videbitur, animarum cura laudabiliter exerceatur*, quæ Concilii verba sic a Doctoribus explicantur, ut appositio Vicarii, sive perpetui, sive temporalis pendeat ab arbitrio Ordinariorum a circumstantiis regulando. *Barbos. juris Eccles. univers. lib.3. cap.6. n.11. & in notis ad cap.7. sess.7. de Ref. n.15. & n.31, & 32. ibique Gallemart. n.5.*

S. Pius V. *in sua Bulla* 47. *Bull. tom.2.* in qua statuit quantitatem reddituum assignandorum Vicariis Parochialium unitarum Collegiis, loquitur suppositive de perpetuitate Vicariorum *in Bulla* 139. *Bull. tom.2.*, in qua loquitur de Vicariis constituendis iu Parochialibus, quæ sunt nnitæ Capitulis Urbis, vult, Vicarios esse perpetuos, & *Fagnan. in cap. ex parte n.9. & seqq. de Officio Vicarii* ait expedire, ut Sedes Apostolica decernat, quod Capitula Cathedralium, & Collegiatarum Ecclesiarum Curam animarum habentium, & eam per Vicarios temporales exercentium, cogantur ad deputandos Vicarios perpetuos, qui Curæ incumbant.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An ad Capitulum, & Canonicos S. Mariæ Majoris Pedemontis spectet cura habitualis ejusdem Ecclesiæ in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An iidem Canonici possint in fine cujuslibet anni devenire ad electionem duorum Canonicorum pro exercenda cura actuali, vel debeant eligere Sacerdotes extra gremium Capituli in casu &c. & quatenus affirmative.*

III. *An dicta electio sit approbanda ab Episcopo in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum affirmative ad primam dubii partem, & ad secundam negative.

Ad tertium affirmative, & amplius.

CRE-

CREMONEN. PROCESSIONIS. Nota sunt huic S. Congregationi Decreta circa processiones, quæ fiunt a Regularibus extra suas Ecclesias, & Claustra, & signanter celebre est illud Congregationis particularis allegatum in quadam *Causa Nepesina* 24. *Junii* 1632. *lib.* 14. *Decr. pag.* 650, quod ita se habet. *Sac. &c. mandavit servari decretum in Congregatione particulari de ordine SSmi. jam firmatam tenoris sequentis Sacra &c. censuit Regularibus, & Confraternitatibus in Regularium Ecclesiis erectis permissum esse processiones facere intra eorum Ecclesias, & claustra tantum, & non extra. Si vero Ecclesiæ Claustro careant, eisdem regularibus, & Confraternitatibus licere processiones facere intra ambitum dumtaxat earumdem Ecclesiarum, hoc est prope muros Ecclesiæ, sive exeundo a janua Ecclesiæ, & intrando per aliam, sive per eamdem, & semper prope muros Ecclesiæ, & non extra dictum ambitum, nisi de licentia, consensu, aut Cruce Parochi, non obstantibus quibuscumque consuetudinibus, vel præscriptionibus etiam immemorabilibus. Privilegiis tantum Apostolicis Sacro Concilio Tridentino posterioribus in suo robore permanentibus, quibus per hoc decretum minime censeatur derogatum.*

Sess. 25. c. 13. de reg.

Post multi temporis lapsum, hoc est *die* 3. *Augusti* 1686., in eadem Causa Nepesina S. Congregatio stetit in Decretis; cumque additum fuisse hoc aliud dubium. *An solius Episcopi accedente licentia possint Regulares Processionem facere, quamvis Parochus contradicat, & consentire recuset*, S. Congregatio respondit, *sufficere licentiam Episcopi*, uti plene refertur in tractatu de Sodalitiis recenter edito ab Episcopo Anagnino *quæst.* 10. *n.* 1., & late prosequuntur *Pax Jordan. Elocubrat. Eccles. tom.* 2. *lib.* 7. *tit.* 14. *n.* 63. *versic. ipsi tamen* Regulares, *Ventrigl. in praxi Fori Ecclesiastici annot.* 13. §. *unico n.* 4. *Donat. rerum Regul. tom.* 1. *par.* 2. *tract.* 13. *quæst.* 81., & ad fovendam pacem, & concordiam inter Ordinariorum, & Regulares, & ut sarta tecta permaneant jura Ordinarium, quando agitur de Processionibus, quæ juxta solitum fiunt in aliqua anni solemnitate, & quæ juxta morem per alienas Parochias duci consueverunt, resolutum quidem fuit, quod Regulares debeant petere licentiam, & quod si ea denegetur, recurrant ad S. Congregationem, quæ rescribere consuevit Episcopo, ut licentiam concedat, juxta plures resolutiones collectas *apud Mattheuc. in offic. de Curiæ Ecclesiasticæ cap.* 40. *n.* 7., & *apud Monacel. in formul. fori Ecclesiastici tit.* 5. *formul.* 7. *n.* 27., & in nonnullis dictarum resolutionum sufficere dicitur licentiam petitam licet non obtentam.

His præmissis, cum Prior, & Fratres Augustiniani Conventu S. Nicolai Congregationis Lombardiæ, Oppidi Vitellianæ, Diœcesis Cremonen.. Processionem facere vellent per vicos, & plateas Oppidi, & sic per alienas Parochias, Processionem inquam, quæ dicitur *della Centura*, & quæ singulis annis in Dominica infra Octavam Festivitatis S. Augustini fieri consuevit, & a Parochis licentiam quæsiverint, eademque, sic mandante Episcopo, fuerit ipsis denegata a Parocho S. Martini, & hoc minime obstante processionem fecerint, exorta est controversia, quæ in præsenti proponitur discutienda.

Additus fuit Episcopus, qui ingenue confessus est fuisse Patribus, se mandante, denegatam a Parocho S. Martini licentiam. Addidit non posse fieri a Regularibus Processiones extra ambitum, & Claustra sine licentia Ordinarii, & se voluisse, ut Parochus S. Martini licentiam denegaret, ex quo Patres S. Nicolai, qui habent Conventum intra limites Parochiæ S. Mar-

S.Martini,& qui semper iutersuerant Processioni,quæ infra Octavam Sanctissimi Corporis Christi fit in eadem parochia, eidem noluerunt anno præterito intervenire, nec precibus flecti potuerunt, non sine scandalo populi.

Hæc sunt, quæ habentur in informatione Episcopi, cumque Patrum jura circumferantur, quæ potissimum reducuntur ad qualitatem processionis, & ad licentiam, quam dicunt sibi nunquam fuisse a Parochis denegatam; onus erit EE. VV. decernere.

An, & quomodo liceat PP. Augustinianis Conventus S.Nicolai Vitellianæ Congregationis Lombardiæ peragere generalem processionem nuncupat. della Centura singulis annis in Dominica infra Octavam Festivitatis S.Augustini in casu &c.

Licere, petita licentia a Parocho, vel ab Episcopo, & ad mentem, & amplius.

SANCTI MINIATI. Factum hujus Causæ fuit plene relatum in folio Congregationis habitæ *die* 24. *Martii* 1725.; quod poterit ab EE.VV. benigne reassumi, cumque tunc disputatum fuerit sequens dubium, *an, & quomodo Decreta Ordinarii sint exequenda in casu &c.* responsum fuit, esse exequenda Decreta juxta modum præscribendum ab Eminentissimo Præfecto, & modus præscriptus fuit, *primo, quod celebrentur duodecim Missæ quolibet anno, secundo quod omnes redditus erogentur in Dotes, ita tamen ut unaquæque dos non excedat scuta decem, tertio, quod in hypothesi, in qua non adsint puellæ fiat depositum pro annis sequentibus, quarto, quod Parocho relinquantur scuta tria quolibet anno, & quinto demum, quod sufficiat puellas esse in ætate annorum duodecim.* *Sess.22.c.8. de Ref.*

Priore, seu rectore Ecclesiæ Parochialis S.Petri Villæ Salettæ adversus hæc reclamante, post impetratam ab eo novam audientiam disputandum in præsenti proponitur dubium.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

In Decisis, & amplius.

CREMONEN. Pluribus exortis controversiis inter Præpositum Parochialis Ecclesiæ S.Leonardi Casalis majoris, & Confratres Mortis,& Orationis,Oratorium habentes intra limites dictæParochiæ,de illis actum fuit tam in Congregatione habita *die* 23. *Januarii* 1706., quam in alia habita *die* 5. *Junii* 1723., cumque in hac postrema Congregatione resolutum fuerit,posse Confratres Processionem facere Festivitatis Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis intra ambitum proprii Oratorii, Præposito invitato, & renuente, aut impedito intervenire Processioni, & extra dictum ambitum processionem facere non posse, nisi accedat Episcopi licentia, disputatoque in hac ipsa Congregatione secundo loco hoc dubio, *an dicti Confratres facere possent eandem Processionem cum interventu Cappellani, aut alterius Sacerdotis per ipsos, non autem per Præpositum destinandi in casu &c.*, & huic dubio *affirmative* responsum fuerit, impetrata a Præposito, quoad hoc secundum nova audientia, disputandum in præsenti proponitur sequens dubium. *Sess.25.c.13. de reg.*

An sit standum, vel recedendum a decisis, quoad secundum dubium resolutum die 5. Junii 1723.

Dilata.

Sess.25.c.2. de Ref. POSNANIEN, Abbas, & Monaci Monasterii Paradisi Ordinis Cistercienfis Diœcesis Posnaniensis in supplici libello SanctitatiSuæ exhibito, ad hanc Sac. Congregationem remisso, exposuerunt ad se pertinere Juspatronatus nonuullarum Ecclesiarum Parochialium, quarum nonnullæ sunt Matrices, nonnullæ filiales, & quæ sunt sitæ in nonnullis Locis, seu Villis Diœcesis Posnaniensis, hoc est in *Katava*, *Wysiak*, *Sitadvur*, *Vvessanova*, *Kociscen*, *Lotol.*, *Kogosieniec*, *Kosminex*, & se usque adhuc ad eas, præsentasse Presbyteros Sæculares, qui Sacramenta Parochianis administrarunt, Ulterius in eodem supplici libello exposuerunt non solum in dies decrescere redditus Parochialium propter incuria Parochorum Sæcularium, & imminere periculum totalis earum deperditionis, sed etiam non leve adesse detrimentumParochianorum,qui cum fere emnes sint Germani, Idioma Polonum vix intelligunt, & demum exurarunt pro facultate ad eas præsentandi imposterum Monachos sui Monasterii idoneos; & capaces pro administranda Cura Animarum.

Auditus fuit Episcopus, qui retulit exposita in facto subsistere, & se liberum dare assensum pro gratia a Monacis petita, salvo tamen examine idoneitatis præsentatorum a se, & successoribus faciendo, salva pariter institutio ne eodem modo adimplenda; & cum protestatione, quod memoratæ Ecclesiæ subjectæ remaneant suæ, & suorum Successorum Jurisdictioni.

Antiqua, & celebris Doctorum controversia ortum ducens ab intelligentia *Textus in cap.2.* ibi: *non singuli per Villas,& Oppida, sive per quascumque Parochiales ponantur Ecclesias, & a cap.5. de statu Monachorum, & a capitulo in Ecclesiis de Cappellis Monach.*,an videlicet Monaci jure suo sint capaces obtinendi Ecclesias Parochiales, vel saltem cum sui Ab atis, aut Episcopi dispensatione, juxta receptiorem in foro sententiam hodie sublata esse videtur, qua attenta Monachus non potest sine dispensatione admitti ad curam animarum *juxta Magistralem dec.5. de jure Pat. in antiquis, & juxta dec.*713., & 750. *Bellameræ*, quæ etiam dispensatio non per simplicem permissionem, sed per speciale Summi Pontificis Indultum concedenda esse videtur, juxta late deducta *per Eminentissimum Petram ad Constit. Apost. tom.2. pag.8. sub n.28.*

Adsunt etiam antiquæ resolutiones hujus Sac.Congregationis, quæ interrogata, an Regularis possit præfici curæ animarum ab Episcopo sine dispensatione Apostolica respondit *negative*, nisi instante Episcopo pro necessitate, vel utilitate Ecclesiæ. Et alias consulta, an Ecclesiæ Parochiali ex necessitate, nempe ob penuriam Sacerdotum Regularis posset perpetuo præfici,respondit permitti posse, ita ut deducto victu, quod reliquum fuerit reddituum, in utilitate Ecclesiæ, & pauperum convertatur, & si magis Sanctissimo placuisset, potuisse, quod petebatur, ad tempus concedi quoad scilicet Episcopus providisset deClerico Seculari,sed nihil esse concedendum, nisi instante Episcopo pro necessitate, vel utilitate Ecclesiæ.

Resolutiones sunt impressæ *apud Garz. de Benef. part.7. cap.10. num.32. apudFagnan.in cap.quodDei timorem n.17.de statuMonach.,apudThom.de*

Benef. par.1. lib.4. cap.22. sub n.9. & apud Eminentissimum Petram ad Constit. Apost. tom.2. pag.8. n.28.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo petitis sit annuendum in casu &c.

Audiatur Nuncius Apostolicus.

AQUINATEN. Cum duobus, & ultra ab hinc annis Sacerdos Franciscus Carnevale sermonem haberet de rebus domesticis cum Sacerdote Theodoro Carnevale suo ex Fratre Nepote, tales inter ipsos contentiones insurrexerunt, ut Theodorus calce percuxerit Franciscum, & statim manus admoverit ad sclopum, qui in cubiculo reperiebatur. *Sess. 25. de ref. cap.6.*

Franciscus timens ne Theodorus sclopum adversus se exploderet, manum ad aliud sclopum admovit, cumque eum globulis pnustum exploserit, Theodorus in oculo sinistro vulnus passus est, & licet subinde convaluerit, nec ulla deformitas in eodem supersit, debilitatem nihilominus visus in eo passus est, & quæ etiam durat, nec unquam forte cessabit.

Sacerdos Franciscus ab eo tempore, usque in præsens voluntarie abstinuit, celebratione Missæ, cumque reperiatur constitutus in ætate annorum 77. a & absolutionem a censuris, & a criminalitate, prævia remissione, seu pace obtenta a Theodoro reportaverit, & Sacræ huic Congregationi supplicaverit, vel pro declaratione, quod nullam incurrerit Irregularitatem, vel pro dispensatione, quatenus existimetur, quod factus fuerit irregularis, juxta morem datæ fuerunt literæ ad Episcopum pro informatione, qui omnia superius exposita, uti veritati innixa confirmavit.

Occidens, aut mutilans membrum efficitur Irregularis juxta *Textum in cap.1. de Cler. pugn. in duello*, ibi: *dummodo ex ipso duello homicidium, vel membrorum diminutio non fuerit subsequuta, & in Clementina unica de homicidio*, ibi: *si furiosus, aut infans, seu dormiens, hominem mutilet, vel occidat, nullam ex hoc irregularitatem incurrit*, ibique *Glossa* subdit, *nota quod ex homicidio, vel mutilatione incurritur Irregularitas*, & paulo post, *nota, quod mutilare, & occidere æquiparantur, quoad contrahendam Irregularitatem*.

Præscindendo autem a controversia, an privans aliquem visu in oculo, absque eo quod illum eruat, fiat irregularis, in qua controversia nonnulli negative respondent *Fernand. in exam. Theolog. Moral. part.2. cap.10. §.14. n.7. Diana id Edit. Coord. tom.3. tract.3. resol.40. n.2. Bonacina Oper. Moral. tom.1. de Irregular. disp.7. quæst.4. punct.8. propos.1. n.7. Giball. de Irregul. cap.4. quæst.1. consect.16. §. Oculus pag.158.*

Vis major constitui posse videtur in hoc, quod aliud est mutilatio, aliud debilitatio juxta *Glossam in Clementina unica de homicidio*, ibi: *colligo aliqua notabilia, primo quod mutilatio fit per separationem membri, sed debilitatio est, quando non fit separatio, sed redditur corpus debile*, & quod a mutilatione ad debilitationem non valet in casu præsenti argumentum, uti post *Abbatem, Felinum, & Navarrum* bene firmat *Suarez de censuris disp.44. sect.2. n.5.* ibi: *cum Jura duo exprimant, scilicet homicidium, & mutilationem, & tertium taceant, scilicet debilitationem membri, argumentum est illud non comprehendere*, & facit *Textus in can. sicut urgeri 1. quæst.1.* ibi: *ut si cujus manus esset arida, verum quidem esset membrum.* Et bene prose-

quuntur *Salmat. in cursu Theolog. Moral. tom.2. tract.10. de cens. cap.8. punct.2. num.25.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Sacerdos Franciscus incurrerit Irregularitatem in casu &c. & quate. affirmative.*

II. *An eidem sit concedenda dispensatio in casu &c.*

Pro dispensatione ad Cauthelam.

Die 25. Januarii 1726.

Sess.7.c.7. de ref.

ONOPOLITANA CONGRUÆ. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 22. Septembris, & die 17. Novembris anni proxime elapsi, quarum Folia poterunt ab EE.VV. benigne reassumi. Cum autem tunc nulla fuerit capta resolutio, sed Episcopo petenti concessa dilatio, dignabuntur EE. VV. in præsenti decernere.

An, & in qua summa debeatur Congrua alimentaris Archipresbytero Curato Ecclesiæ Collegiatæ Oppidi Cisternini a Reverendissimo Episcopo in casu &c.

Dilata.

Sess.24.c.13. de Ref.

NULLIUS, SEU MONTIS CASINI. Exorta controversia inter Capitulum, & Presbyteros Ecclesiæ Matricis, & Parochialis S.Mariæ Collis Terræ Peschi Constantii, & Universitatem dicti loci opus fuit devenire ad subscriptionem infrascriptorum dubiorum; in ordine ad quæ ponderandum esse videtur, quod prima quatuor proponuntur a Communitate, & Presbyteri iis non se opponunt, cum respiciant jus Ordinarii, qui fuit citatus, ut sua Jura deduceret, cumque jura circumferantur, onus erit EE.VV. decernere.

1. An pro exercenda Cura actuali Ecclesiæ Collegiatæ Receptitiæ Parochialis Terræ Peschi Constantii, sit deputandus Vicarius actualis, & quatenus affirmative.
2. An debeat esse perpetuus, vel amovibilis, & a quo sit nominandus.
3. An, & quomodo sit approbandus ab Ordinario Cassien.
4. An posita deputatione Vicarii, alii Presbyteri dictæ Ecclesiæ possint se ingerere in administratione dictæ Curæ.
5. An Cera adhibenda a Cappellis Legatariis existen. in Ecclesia Matrici pro explendis Anniversariis pie disponentium debeat esse in quantitate arbitranda a Procuratoribus Cappellarum, seu potius an constet de aliqua consuetudine quoad certam quantitatem ceræ, eaque sit servanda, & ad quem spectet residuum dictæ ceræ.
6. An pro celebratione Missarum, & Vesperarum solemnium, ac etiam pro ce-

celebratione Missarum privatarum, nec non processionibus servandæ sint conventiones stabilitæ in cap. 1. 2., & 6. concordiæ initæ de anno 1566.

7. An decimæ cupparum trium frumenti sint præstandæ Presbyteris Ecclesiæ Matricis a quolibet foculari, & an personæ talia focularia constituentes possint dici personæ miserabiles, seu potius, quæ dicendæ sint personæ miserabiles.

8. An Eredes Defunctorum possint adhibere circa cadavera Defunctorum quantitatem ceræ sibi bene visam, seu potius constet de aliqua consuetudine quoad quantitatem ceræ, eaque sit servanda.

9. An liceat Hæredibus Defunctorum vocare ultra Parochum Presbyteros sibi bene visos, & excludere integrum Capitulum Ecclesiæ Matricis ab associatione Cadaverum tumulandorum tam in ipsa Ecclesia Matrici, quam in aliis Ecclesiis, in quibus fuerit electa sepultura.

10. An, & quæ quantitas ceræ, & quod emolumentum cuilibet ex dictis presbyteris debeatur pro simplici, & pura associatione Cadaverum tam ad alias Ecclesias, quam ad Ecclesiam Matricem.

11. An Presbyteri tumulare gratis teneantur Cadavera personarum miserabilium, quæque dicendæ sint personæ miserabiles:

12. An Presbyteri in explendis Funeralibus ultra recitationem primi Nocturni Defunctorum teneantur recitare etiam Laudes, aliasque preces, & quid eis, tam pro dicto Nocturno, quam pro his Laudibus, & precibus debeatur.

13. An, & quas preces, & quomodo teneantur iidem Presbyteri canere in associatione cadaverum.

14. An possint Presbyteri exigere pro jure sepulturæ emolumentum taxatum in conventione anni 1566. quando Cadavera Parochianorum tumulantur in sepulturis propriis, & familiaribus, aut in aliena Ecclesia.

15. An Presbyteri dictæ Ecclesiæ valeant prohibere sonum campanarum, tam de tempore obitus, quam de tempore delationis cadaveris ad aliam Ecclesiam, & quod emolumentum ab hæredibus defunctorum Sacristæ debeatur in casu &c.

Ad Primum, secundum, & tertium, esse ab Ordinario deputandum Parochum perpetuum prævio concurso. Ad quartum negative, sed esse providendum ab Ordinario de Sacerdotibus Adjutoribus. Ad quintum negative ad primam partem, & quoad secundam esse subministrandas libras decem ceræ pro quolibet Anniversario, & excepta cera primæ ramæ, residuum pertinere ad Presbyteros. Ad sextum affirmative. Ad septimum affirmative ad primam partem, & in reliquis arbitrio Ordinarii. Ad octavum, esse statuendam taxam ab Ordinario, auditis interesse habentibus, & taxa ab eodem transmittatur ad S. Congregationem. Ad nonum, licere hæredibus defunctorum solum Parochum vocare, sed quatenus alios Presbyteros vocare velint, esse præferen-

do

dos illos Ecclesiæ Matricis in numero ipsis hæredibus beneviso, Ad decimum servetur quantitas præscripta in concordia. Ad undecimum servetur Synodus Diæcesana. Ad duodecimum, & decimum tertium servetur Rituale, & nihil exigatur pro Cantu. Ad decimum quartum affirmative quoad primam, & secundam Partem, & quoad tertiam expectetur exitus litis in S.Congregatione Episcoporum, & Regularium. Ad decimum quintum negative quoad tempus obitus, & pro sonitu nihil deberi, quoad tempus vero delationis Cadaveris pulsandas esse Campanas, si hæredes velint, soluta competenti mercede taxanda ab Ordinario,

Sess.25.c.2. de Ref.

HISPALEN. ARCHIDIACONATUS. Anno 1712. cum Clericus Diaconus Nicolaus de Villanicenzo Civitatatis de Xerez Diœcesis Hispalensis de nocte a nonnullis amicis associatus maneret in publica via subtus fenestras quarundam nobilium, & honestarum mulierum, cum eisdem honeste colloquens, & earum Patruus advenisset, hicque ira accensus nedum contumeliosa verba adversus prædictos protulisset, sed etiam parvum sclopum adversus eosdem explosisset, licet inutiliter, alter ex sociis alium ictum pari sclopo adversus aggressorem subito emisit, illumque sauciavit, idemque malo fato vitam cum morte commutavit.

Exposita hac facti serie, Didacus Nicolaus huic Sacræ Congregationi supplicavit pro declaratione, nullam a se fuisse incursam irregularitatem, cumque S. hæc Congregatio a literis Ordinarii, quem requisiverat pro informatione, & voto deprehendisset, Oratorem nec verbo, nec consilio, nec consensu, nec alio quovis modo cooperatum fuisse prædicto homicidio, die 13. Julii 1720. respondit, nullum ab ipso irregularitatem incursam fuisse.

Anno 1723. contigit vacatio Archidiaconatus de Xerez, quæ dignitas non tamen principalis est in Metropolitana Hispalensi, cumque Didacus fuisset de eodem provisus a san. mem. Innocentio XIII. & subinde nomine promotoris Fiscalis Curiæ Archiepiscopalis, & cujusdam Ferdinandi de Medina exhibitus fuisses huic S.Congregationi libellus, in quo asserebatur, non fuisse sinceram facti seriem eidem Sac. Congregationi expositam, quando petita fuit, & a Didaco obtenta declaratio non incursæ irregularitatis, cum ex processu constaret; quod idem fuerat particeps supra recensiti homicidii, habito de hoc negocio sermone in Congregatione habita die 30. Septembris 1724. responsum fuit, quod justificarentur exposita, & quod deinde Sacra Congregatione providebit.

Cohærenter ad hæc, Didacus, ne collatio Archidiaconatus sibi facta suo frustretur effectu, instat pro declaratione, vel quod exceptio prætensæ irregularitatis non obstet executioni literarum Apostolicarum, vel quod sit relaxanda supplicatio novæ provisionis, uti deprehenditur ex tenore dubiorum infra exponendorum.

Admittit Orator, prolatam fuisse a Judice laico contumacialem sententiam, in qua tam ipse, quam Franciscus Ponce de Leon ad pœnam capitis damnati fuerunt, & quidam Augustinus Spinula ad gravem pœnam pecuniariam,

riam, & præsidiariam relegationem damnatus est titulo supra recensiti homicidii, sed contendit, se nec esse irregularem propter homicidium, neque propter prætensam diffamationem a memorata sententia, aut aliis quibusdam causis resultantem.

Et in eo quidem, quod attinet ad primum caput, hoc est irregularitatis ratione homicidii, Didacus reassumit ea omnia, quæ fuerunt in supra recensita informatione Ordinarii exposita, affert ejusdem Ordinarii testimoniales ad Eminentissimum Prodatarium transmissas anno 1721. quibus inquit, eum nec suspensum, nec excommunicatum, nec interdictum, nec irregularem esse, proprium exhibet juramentum a se emissum coram Executore literarum Apostolicarum super provisione Archidiaconatus, & in quo solemniter declaravit, ictum a se explosum non fuisse, nec se unquam animum habuisse occidendi, & homicidium absque ulla præmeditatione secutum fuisse. Addit depositionem Notarii adhibiti in compilatione Processus criminalis, in qua ait, non constare ex Processu, quinam ex tribus reis supra indicatis ictum exploserit, & præter alia in ejus summario perlegenda, producit actum exculpationis sui favore factum a Fratre occisi expressa causa, quod erat plene informatus de Didaci innocentia.

In eoque, quod spectat ad prætensam diffamationem a sententia, aut aliis quibuslibet causis resultantem, dicit, non esse de his ullam habendam rationem, cum enim ipse esset Clericus, & sententia fuerit a Judice laico prolata, omnes sciunt, eam nullitatis vitio laborare, nec ex ea unquam derivare posse diffamationem pro irregularitate sufficientem.

Scribens pro Didaco pro hoc assumpto comprobando transcribit sequentia verba *Fagnani in capitulo vestra n.139. de cohabit. Cleric. & Mulier. Presbyter Sarsinatensis in contumaciam a Judice laico condemnatus, uti particeps cujusdam homicidii, cujus vere ipse innocens erat, obtinuit a Congregatione Concilii declarationem, ex hac sententia nullam se infamiæ notam, aut irregularitatem contraxisse. Sed quoniam Ordinarius sub prætextu, quod in sua Diœcesi esset publica vox, & fama, ipsum fuisse complicem dicti delicti, illum non admisit ad celebrandum, petiit declarari se non irregularem, etiam ex prætensa fama, quæ si modo extat, certæ duxit originem vel a dicta sententia, vel a fratribus eorum, qui ob dictum homicidium fuere ad triremes transmissi. Die 25. Maji 1613. Congregatio censuit, oratorem nullam hac de causa irregularitatem contraxisse, ideoque significandum Episcopo, ut illum, nisi aliud obstiterit, ad ministrandum admittat in susceptis ordinibus.*

In causa, in qua dicta resolutio emanavit, scripsit celebris Jurisconsultus Hippolytus Merenda, uti habetur *lib.*23. *posit.fol.*406. & admisit, durare diffamationem ex delicto per sententiam declarato descendentem, etiamsi sententia sit injusta, & sine sufficientibus probationibus lata, & condemnatum remanere irregularem, quoadusque dicta sententia revocetur.

Rursus in prædicta Causa, in qua allegata resolutio emanavit, nec ex actis, nec aliunde docebatur, Sacerdotem fuisse participem homicidii, & sententia condemnatoria contra eum lata fuerat a Judice laico, scilicet a Quarantia criminali Venetiarum, uti habetur ex ejus copia a Nuntio transmissa, *& inserta in lib. citato* 23. *fol.*391. & uti lata a Judice omnino incompetenti jam fuerat declarata nulla, & invalida, uti præsupponitur in precibus, super quibus editum fuit prædictum decretum, quemadmodum etiam adnotavit bon. mem. Altovitus olim Secretarius hujus Sac. Congre-

gat.

gat. in suo suffragio exarato in *quadam Causa Eugubina Irregularitatis proposita die prima Sept.* 1685.

Hæc innuisse pro allegatæ resolutionis intelligentia necessarium existimavi. Quid autem a Ferdinando opponatur, ignoro: cum ejus jura ad me non fuerint delata, & ex omnium jurium lectura dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An exceptio pretensæ Irregularitatis obstet executioni literarum, & quatenus affirmative.*

II. *An sit relaxanda supplicatio novæ provisionis in casu &c.*

Dilata, & propanatur in secunda post Cineres.

Sess. 25. c. 10. de Ref.

LUCANA Proposita fuit hæc Causa in Congreg. habita *die prima Septembris, & die* 17. *Novembris* 1725., quarum folia poterunt ab EE. VV. benigne reassumi, cumque citata *die* 17. *Novem.* fuerit dictum, quod omnino proponeretur *in prima post Reges*, dignabuntur EE. VV. decernere. *An, & quomodo sit providendum in casu &c.*

Dilata, & proponatur omnino in prima post Cineres.

Sess. 25. c. 5. de regul. & mon.

CASALEN. In Civitate Tridini Diœcesis Casalensis extant nonnullæ Tertiariæ Ordinis S. Dominici in Domo,, seu Conservatorio Collegialiter viventes. Degunt sub cura Fratrum Ordinis Prædicatorum, & ab eis habitum recipiunt, & in eorum manibus professionem emittunt. Clausuram non servant, nec controvertitur, quin a Parocho recipere debeant Viaticum, & extremam unctionem, licet confessionem expleant coram Confessario a Superiore Patrum, & ab Episcopo approbato pro audiendis Confessionibus sæcularium, exortaque inter Episcopum, & Patres Dominicanos controversia super jure visitandi prædictum Conservatorium, disputandum in præsenti proponitur dubium ad calcem restrictus referendum.

Summus Pontifex Leo Decimus *in sua Constitut.* 22. *Bull. tom.* 1. decrevit, quod Tertiariæ Virginalem, aut cælibem vitam simpliciter viventes, etiam in Consanguincorum, & Affinium suorum, aut propris domibus, vel seorsim habitantes gaudere, & frui debeant omnibus privilegiis Ordinis, & quod similiter eisdem Privilegiis fruantur illæ, quæ collegialiter vivunt, & cum habitu regulari virginalem, seu cælibem, aut castam vitam profitentur.

At S. Pius V. *in sua Constitut.* 8 *Bull. tom.* 2. præscripsit, ut omnes Tertiariæ cujuscumque ordinis emitterent solemnem professionem, & ad Clausuram adigerentur, & interdixit earum receptionem, nisi prædicta servarent.

Juxta resolutiones hujus Sac. Congregationis hac Piana constitutio comprehendit Tertiarias collegialiter viventes, & non extenditur ad alias in domibus propriis habitantes, uti videri potest *apud Fagnan. in cap. nullus n.* 66. *& duobus seqq. de foro competenti*, itaut quoad Tertiarias collegialiter viventes semper sensus fuerit, ut quoad eas servetur Piana Constitutio, & quo earum Conservatoria non approbentur, sed tolerentur, & quod tolerata sub jurisdictione permaneant Ordinarii, uti habetur *apud Mattheucc. in Officiali Curiæ Ecclesiasticæ cap.* 52. *n.* 3. *& seqq. & apud Eminentiss. Petram ad Constit. Ap. tom.* 4. *pag.* 475. *n.* 19. *& seqq.*

Et cohærenter ad hæc excitata controversia inter Episcopum, Lunen. Sarzanen., & Tertiarias Ordinis S. Francisci collegialiter viventes, & sub,

cura

cura dictorum Patrum, Sac. hæc Congregatio *die* 30. *Januarii* 1723. respondit *Conservatorium esse subjectum omnimodæ Jurisdictioni Episcopi, citra tamen approbationem S. Congregationis, quoad d. Conservatorium*,

Post hæc jam scripta, transmissa fuit informatio Patrum Dominicanorum, quæ est tota in sustinenda exemptione in sequelam citatæ Bullæ Leoninæ, cui a Bulla Piana contendit non fuisse ullo modo derogatum. Additur, Tertiarias ad tramites Bullæ Pianæ non posse esse subjectas Ordinariis, nisi in casu, in quo interpellatæ noluerint Clausuram servare, & tria vota substantialia emittere; & demum concluditur, antiquas esse hasce Tertiarias Dominicanas in loco Tridini, uti desumitur ex vita B. Magdalenæ de Tridino in Diario Dominicano ad diem 13. Octobris, quæ Beata mortua est anno 1503., nec eas unquam fuisse ab Ordinariis visitatas.

Ex Juribus itaque circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

An Puellæ Conservatorii Civitatis Tridini nuncupatæ Serzinæ, sive Tertii Ordinis S. Dominici subjaceant jurisdictioni Episcopi, vel Patrum Dominicanorum Conventus S. Catharinæ d. Civitatis in casu.

Non proposita.

PRATEN. Pater Laurentius Organi Sacerdos Congregationi Oratorii S. Philippi Nerii anno 1684. duo Legata reliquit Capitulo Pratensi cum onere implicandi annuum redditum eorumdem in Beneficium duorum ex descendentibus ab Andrea Organo fratre suo, quibus deficientibus, alias familias substituit. *Sess. 22. c. 6. de ref.*

Opus primi Legati fuit pro manutentione Magistri Grammaticæ, & Humanitatis, qui puerum doceret ex descendentia Andreæ ab anno sexto usque ad annum decimum quintum, & onus secundi Legati fuit pro manutentione alterius pueri ex dicta descendentia ab anno duodecim ad annum decimumquintum in seminario Romano, dictorumque puerorum electionem Testator reservavit Capitulo, & seniori ex familia dicti Andreæ, & quia memoratus Testator voluit, quod pro dictis duobus legatis erogarentur annua scuta 230. addidit, quod id, quod superest investiretur, & quod secuto investimenti augmento ad annua scuta 40., aleretur Clericus Pratensis in Seminario Prati, aut in Collegio S. Salvatoris Florentiæ.

Ex Familia Andreæ duo supererant, alter qui non habebat liberos, & alter, qui nomine Franciscus liberos habebat, cumque alter ex ejus filius frueretur primo legato, & alter secundo frui non posset, ex quo per ætatem ei non licebat ingredi Seminarium, itaut ad tramites Testamenti fieri deberet investimentum, supplices preces a Francisco san. mem. Innocentio XIII. exhibitæ fuerunt pro applicatione hujus secundi Legati favore suæ familiæ indigentis suspenso interim investimento a Testatore demandato, usque quo filius ille suus, qui non erat capax ingrediendi Seminarium, quia erat in ætate annorum septem, capax evaderet, Seminarium ingrederetur.

Facta fuit harum precum remissio ad hanc S. Congregationem, quæ scripsit Nuntio Apostolico Florentino pro informatione, & voto: cumque eadem supervenisset, & mortuo hoc interim Francisco, Maria Camilla ejus Uxor instantiam prosecuta fuisset, Sac. hæc Congregatio die 26. Junii 1723. rescripsit si Sanctitati suæ placuisset, posse per literas Apostolicas in forma Brevis committi Nuntio Apostolico Florentino, ut veris existentibus nar-

ratis,& prævia suspensione multiplici redditus supradictiLegati per quinquennium favore Filiorum Oratricis assignarentur, & respective applicarentur, & coherenter ad hæc deventum fuit ad Brevis expeditionem.

In Brevi, quod legi potest in Summario Camillæ, exponitur dispositio Patris Laurentii una cum petitione Oratricis favore filiorum; exponitur obitus Mariti, & Patris respective, necnon obitusAlexandri Episcopi S.Severini, qui uti Patruus, & possessor Primogenituræ familiæ Calvæ subministrasse dicebatur nonnulla pro domus sub tentatione, exponitur ex universis bonis familiam non habere in redditu annuo, nisi quadringenta quinquaginta, vel circiter scuta, exponitur denique consimilem gratiam fuisse concessam memorato Alexandro Episcopo a san. mem.InnocentioXII., & demum committitur Nuntio Florentino, ut veris existentibus narratis,prævia suspensione multiplici,applicet favore filiorum Oratricis redditu Legati per quinquennium.

Super hujus Brevis executione exortæ sunt controversiæ coram NuntioFlorentino inter Camillam, & Capitulum Pratense, eædemque delatæ sunt ad hanc Sac.Congregationem,& quamvis plura pro asserta Brevis subreptione afferantur in scriptura Capituli, majus tamen pondus in hoc consistere videtur, quod inter expeditionem, & executionem Brevis secutus est obitus Philippi Organi Patrui, & purificata est substitutio cujusdam majoratus favore filiorum Oratricis, cujus majoratus redditus ascendere dicuntur ad annua scuta 500., quæ unita cum aliis 450. paupertatem excludunt, quæ fuit fundamentum gratiæ Papalis.

Adversus hæc a Camilla reponitur, redditus hæreditatis Patrui devolutæ ad Robertum filium natum minorem non posse pro ejus manutentione applicari, cum ipse sit constitutus in ætate annorum novem, &Testator perceptionem prohibeat, nisi postquam expleverit annum vigesimum. Addit, redditus Primogenituræ purificatæ favore alterius sui filii, hoc est Andreæ, non excedere scuta 300. annua, & bona esse in tali statu, ut melioramentis indigeant in summa scutorum 2532. & tandem concludit, quod cum redditus, qui habebantur ante Brevis expeditionem, non excederent summam scutorum 250., si Papa in Brevi supposuit,eos esse in annuis scutis 450. circiter, & hoc minime obstante gratiam concessit, a cæteris omnibus præscindendo, intermedium augmentum secutum annui redditus scutorum 300., aptum esse non potest pro suspensione executionis Brevis, ex quo cumulatis omnibus redditibus, illi nunquam excedunt annuam summam scutorum 550.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An Breve Apostolicum sit exequendum in casu &c.

Pro executione gratiæ in medietate.

SANCTI MARCI. Parochus,siveArchipresbyterTerræAdamantis inter cætera incerta emolumenta suæ Parochiæ ceram habet superextantem post funus completum, quæ consistere dicitur in quatuor circiter libris: cumque Episcopus anno 1719.Decretum ediderit,ut ex eisdem quatuor libris deducta quarta sibi de jure debita,reliquæ libræ 3. dividerentur inter Clerum, & Archipresbyterum, qui tamen duplicem partem retinere posset, exorta est controversia super eo, quod attinet ad quartam ab Episcopo prætensam, tum quia de jure Quarta funeralis debetur Parocho, & non

non Episcopo, tum quia hic non agitur de quarta funerali, cum versemur in terminis Parochianorum, qui in sua Parochia sepeliuntur, & tandem, quia si ab hærede defuncti Episcopus percipit quandam summam pecuniariam, nec ab ejus antecessoribus portio ceræ unquam prætensa, aut recepta fuit, uti desumitur ex nonnullis testibus, satis hæc esse dicuntur pro infirmando decreto Episcopali.

Episcopus in sua informatione alias transmissa asseruit, immemorabilem observantiam militare pro tota sua Diœcesi, quo circa ex juriuus circumferendis dignabuntur EE.VV. decernere.

An Episcopo ultra id, quod ipse recipit in pecunia numerata ab hæredibus defunctorum pro funere cujuslibet Defuncti, debeatur etiam quarta ex quatuor libris ceræ, quæ supersunt post absolutum funus in casu &c.

Non proposita.

CAMERINEN. Plures sunt in Diœcesis Camerinensi Parochiales Ecclesiæ, quæ fuerunt erectæ in Collegiatas cum onere tamen Capitulis, & Canonicis per se, vel per substitutum ab Ordinario approbandum exercendi Curam Animarum. *Sess. 5. de ref. cap. 2.*

A Capitulis facta fuit prædictis substitutis modica stipendii assignatio, licet substituti exerceant curam Animarum, plebem instruant in fidei rudimentis, infirmos visitent, morientibus assistant, & celebrent Missam pro populo singulis diebus Festivis.

Occasione Visitationis nuper ab Episcopo factæ, cum ipse animadvertisset non expleri in dictis Parochialibus præceptum Domniicis, & Festis de præcepto habendi sermonem ad populum, & ipsum docendi ea, quæ sunt necessaria ad salutem, & prædictos substitutos ab hoc ulteriori onere exemptionem prætendentes deprahendisset, opere pretium esse censuit demandare, ut onus prædictum a Canonicis, cum penes eos sit cura habitualis, alternatim adimpleatur.

Adversus hanc Episcopi ordinationem habitus fuit ad hanc Sac. Congregationem recursus a Laurentio Pisaro Canonico Collegiatæ Ecclesiæ Mathelicæ, sub obtentu, quod cum ipse sit constitutus in ætate annorum 64. & debilitatem visus patiatur, haberi idcirco debeat pro excusato, si præceptum Episcopi non adimpleat.

Datæ fuerunt literæ ad Episcopum, qui superius exposita confirmavit, & se statuisse ait, quod statuit, ut dispositionem Sacri Concilii Romani anno præterito habiti executioni mandaret, & in eo quod attinet ad Canonicos inhabiles, in quorum numero admittit, Oratorem esse recensendum, subdit, in Domino expedire, quod hæc Sacra Congregatio jubeat, ut oneri suppleant per alios habiles, imposita favore habilium substituendorum mulcta ab inhabilibus persolvenda ad instar punctaturæ, quæ persolvitur ab eisdem, quando absunt a Choro.

Quidquid sit de celebri controversia, an Parochi teneantur formiter prædicare *ad intelligentiam sess. 24. cap. 4. & sess. 5. cap. 2. de Ref.* uti plene videri potest *apud Fagnan. in cap. inter cætera n. 33. de Officio Ordinarii*, hoc unum certum est, quod omnes, qui Parochiales Ecclesias quocumque modo obtinent, debent diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus, plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate pascere salutaribus verbis denunciando vitia, quæ declinare, & virtutes, quas sectari oporteat,

uti habetur in Constitutione san.mem. Innocentii XIII.super Ecclesiastica disciplina Regnorum Hispaniarum, quæ a Sanctissimo Domino Nostro fuit confirmata,&est impressa in ordine *la 16.in appendice post Concilium Romanum*, & uti etiam in eodem Concilio Romano statuitur *tit.1. c.4.*

Supposito onere prædicto, videndum remanet, an illud sit adimplendum a Substitutis exercentibus curam Animarum, vel a Canonicis alternatim juxta præscripta ab Episcopo. Quando cura animarum est in Collegiata Ecclesia, regula esse videtur, quod si illa incumbit certæ personæ, per illam exerceatur, & si imminet toti Capitulo, exerceatur a singulis per vices *Barbosa ad cap.7. n.29. Sess.7. de Reformat.* Alii distinguunt, an cura Animarum translata sit in Vicarium, seu substitutum privative, vel non privative ad ipsum Collegium, sive Capitulum, & in hypothesi, in qua disertis verbis non fuerit translata Cura inSubstitutum privative quo ad Capitulum, seu Collegium, docent, eam tunc cumulative ad utramque pertinere uti habetur *apud Monacel. in formulario legali tom.4.pag. 55. num.179.* Alii volunt, Collegium non liberari ab onere Curæ, si Vicarius sit temporalis, secus autem si sit perpetuus *Piasec. in praxi Episcopali par.2. cap.3. articulo 2. num.20.* & quia hoc exercitium Curæ Animarum per turnum,& per vices nonnulla pati videtur inconvenientia, S.hæc Congregatio sæpe respondit, Ordinarium posse curam Animarum transferre in certam personam per viam Vicariæ perpetuæ; uti signanter videri potest *in Compsana prima Julii 1647.lib.18.decret.pag.344.* assignata tamen Vicario perpetuo congrua *ad tramites Bullæ 47. S. Pii V. Bullar. tom.2.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo præceptum Episcopi Camerinen. sit executioni mandandum in casu &c.

Non proposita cum sequenti.

Sess.24.c.12. de Ref.

CATHACEN. Quærit Episcopus Cathacen. anFidei Professio sit emittenda tam a Canonicis Cathedralis, quam Collegiatarum, an eadem fieri posse per Procuratorem, quomodo eadem sit explenda, an coram Canonicis capitulariter congregatis, & deinde coram Episcopo, quibus denique pœnis subjaceant, qui eam, vel non emittunt, vel debito modo non emittunt.

Sacrum Concilium Tridentinum *Sess.24. cap.12.de Refor.* decrevit, ut provisi de Canonicatibus, & Diaconatibus facere teneantur Fidei professionem, ad minus intra duos menses a die adeptæ possessionis, & forma Fidei professionis ab hiis emittenda statuta fuit à Summo Pontifice Pio IV *in sua Bulla 89. Bullar. tom.2.*

Quia vero Concilium loquitur de provisis *in Ecclesiis Cathedralibus* Sacra hæc Congregatio sæpe respondit, non teneri ad emittendam Fidei pr'ofessionem provisos de Canonicatibus, & Dignitatibus in Collegiatis Ecclesiis' uti resolutum fuit *in Avenionen. anni 1576. lib.4.decret. pag.128.a tergo & pag.185. a tergo, & 186.* ibi: *quæritur, an Provisi in Ecclesiis Collegiatis deDignitatibus, velCanonicatibus teneantur Fidei Professionem facere, neque enim c.12.sess.24.autConstitutionePii Papæ IV. viderentur adstricti. Sacra &c. respondit, provisos deCanonicatibus, & Dignitatibus inCollegiatisEcclesiis non teneri exConcilio sess.24.cap.12, neque exBulla Pii IV.*

emit-

emintere ProfessionemFidei , quia Concilium loquitur it Cathedralibus .

Quoad punctum., an eadem emitti possit per Procuratorem , nonnulli affirmative respondent *Navar. lib.2. consil.* 11. *de Jurejuran. n.2.Sanchez. in præcepta decalogi tom.*1. *lib.2.cap.5.n.7. Barbosa juris Eccles. univer. lib.*1. *cap.*21. *n.*56. *Anaclet ad titulum decretal. de jurejuran. num.*182. cum aliis quos cumulat , & sequitur *modernus Borkn in juris Prodentia univers.lib.*1. *tit.*1. *part.*1. *quæst.*2. *per totam*; alii negative respondent , & huic opinioni adhæsit Sac. hæc Congregatio , & etiam Rotæ Tribunal juxta resolutiones, & decisiones impressas *apud Garziam de Benef. par.*3. *cap.*3. *n.*51. *&* *n.*75. & præter resolutiones a Garzia allegatas, alia reperitur in regestis Sac.Congregationis *in Valentina* 1610. *lib.* 11. *decret. pag.*91.ibi *CongregatioConcilii&c.censuitProfessionemFidei per Procuratorem emitti nullo pacto potuisse, nec emissam suffragari*: & juxta praxim illi, qui intra tempus statutum non possunt accedere ad residentiam, & habent indultum absendi , supplicant huic S. Congregationi pro facultate emittendi professionem , si sunt in Urbe, in manibus Eminentissimi Urbis Vicarii&S.Congregatio indulgere consuevit cum clausula tamen,ut postquam ad residentiam accesserint , eam personaliter repetant ad tramites S. Concilii Tridentini .

Transeundo ad modum emittendæ dictæ Professionis, disputatum fuit *die* 7. *Augusti* 1683. sequens dubium, *an Professio Fidei per provisos de Canonicatibus , & dignitatibus in Ecclesiis Cathedralibus emittenda in Cap. ex dispensatione S. Concilii Tridentini cap.*12.*sess.*24. *de ref. emitti debeat coram omnibus Canonicis in Capitulo congregatis, vel satis sit, ut emittatur coram prima dignitate, aut decano,vel uno ex Canonicis antiquioribus tantum*,&huic dubio rescriptum fuit *eam esse emittendam coramCanonicis capitulariter congregatis* & juxta literam Concilii *cit.sess.*24.*cap.*12.provisi tenentur emittere Professionem non solum in Capitulo , sed etiam coram Episcopo , sive ejus Vicario Generali, & juxta praxim , si fiat coram Vicario etiam Episcopo impedito , aut in Capitulo , in quo sit præsens Episcopus , vel Vicarius , satisfactum dici debet obligationi fidei Professionem emittendi, uti plene habetur apud *Monacell.in for.par.*1 .*pag.*54. *n.*7.;& concordat resolutio hujus S.Congregationis *in Sarzanen.Professionis fidei* 14. *Januar.*1679. *lib.*30. *decret. pag.*244.ad primum ibi: *Primo , quoad emissionemProfessionis fidei modo, ut supra secutam*: scilicet inCapitulo, in quo præsens erat Vicarius,qui erat etiam Canonicus,& sedebat in stallo Canonicali, non autem Vicarii *satisfactum fuerit dispositioni Concilii cap.*12.*sess.*24. *de ref.Sacra &c. ad primum respondit affirmative .*

Demum in eo, quod attinet ad pœnas, quoad eos, qui non emittunt, vel debito modo non emittunt fidei professionem , cum Concilium loquatur de fructibus ibi : *fructus non faciant suos* : sub hac censura non compræhenduntur distributiones , uti habetur *lib.*1. *decret. pag.*65. *a tergo* , ubi proposito hoc dubio responsum fuit, *distributiones quotidianas non compræhendi in hoc casu verbis Concil. dicto cap.*12. *sess.*24. *de ref.* & concordat alia resolutio *in Nullius* 1595.*lib.*8.*decret. pag.*124. ibi: *Congregatio Concil. censuit , illa verba Concilii, quæ habentur in c.*12.§.*Provisi sess.*24.*ejusdemCon.ut posses.eis non suffragetur,intelligenda esse quoad fructus faciendos suos: Ideoque omissionemProfessionis Fidei non privareCanonicum supranarratis possessionis effectibus,sed ipsum,&vocem inCapitulo,&Jus præceden-*

dendi a die adeptæ possessionis habere, nisi aliud obstet, quamvis professionem Fidei non emiserit.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An professio Fidei sit emittenda tam a Canonicis Cathedralis, quam Collegiatarum.*

II. *An eadem emitti possit per Procuratorem.*

III. *An sit emittenda coram Episcopo, aut ejus Vicario, & deinde coram Canonicis capitulariter congregatis.*

IV. *Quibus pœnis subjaceant non emittentes, vel debito modo non emittentes Professionem Fidei.*

Die 9. Februarii 1726.

Sess. 25. c. 13. de Ref.

EAPOLITANA. Pluries proposita fuit hæc Causa, & postremo in Congregatione habita die 1. Decembris anni 1725. proxime præteriti; Cumque tunc prodierit rescriptum: *Dilata & proponatur in secunda post Reges*, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis sub die 24. Martii 1725.

Non proposita

Sess. 25. c. 13. de Ref.

SANCTI MARCI.

An Episcopo ultra id, quod ipse recipit in pecunia numerata ab hæredibus defunctorum pro funere cujuslibet defuncti, debeatur etiam Quarta ex quatuor libris ceræ, quæ supersunt post absolutum funus in casu &c.

Negative.

Sess. 5. c. 2. de ref.

CAMERINEN.

An, & quomodo præceptum Episcopi Camerinen. sit executioni mandandum in casu &c.

Dilata, & pro nova informatione juxta instructionem, firmo interim remanente Episcopi Decreto, & concessa Laurentio Pisaro exceptione a munere prædicandi.

Sess. 24. c. 21. de Ref.

CATHACEN.

I. *An*

I. *An professio Fidei sit emittenda tam a Canonicis Cathedralis , quam Collegiatarum.*
II. *An eadem emitti possit per Procuratorem.*
III. *An sit emittenda coram Episcopo , aut ejus Vicario , & deinde coram Canonicis capitulariter Congregatis.*
IV. *Quibus pœnis subjaceant non emittentes, vel debito modo non emittentes Professionem Fidei.*

Ad Primum esse emittendum a Canonicis Cathedralis , & non Collegiatarum . Ad secundum negative .

Ad tertium , emittendum esse coram Episcopo, aut ejus Vicario, & etiam coram Canonicis Capitulariter congregatis, sufficere tamen si emittatur coram Capitulo , cui Episcopus , vel Vicarius Generalis intersit .

Ad quartum , non facere fructus suos , sed distributiones lucrari pro horis, quibus intersunt .

LANCIANEN. Archiepiscopus Lancianen. per suas literas, tam Eminentissimo Præfecto, quam mihi Secretario conscriptas, exposuit , se quærere oraculum hujus S.Congregationis super nonnullis dubiis, quæ ipsi occurrunt occasione executionis literarum Apostolicarum super resignationibus Beneficiorum , ad quorum titulum renunciantes fuerunt ordinati . *Sess.21 c.2. de Ref.*

Dubia autem ab eodem Archiepiscopo proposita consistunt in sequentibus punctis, an Ordinatus ad titulum Beneficii teneatur in illius resignatione individualiter exprimere, se fuisse ad titulum ejusdem Ordinatum, an dicta individua expressio , quatenus requiratur, suppleatur per assertionem *forsan Ordinatus* , an constare debeat per probationes concludenter , resignantem habere , unde commode vivere possit, an hæc probatio censeatur adimpleta per solam confessionem resignantis , & an resignans teneatur post secutam resignationem aliud Beneficium possessum , vel alia bona subrogare .

Sacrum Concilium Tridentinum *sess.21.cap.2. de ref.* loquens de Beneficio ad cujus titulum aliquis est ordinatus hæc habet , *id vero beneficium resignare non possit , nisi facta mentione , quod ad illius Beneficii titulum sit promotus , neque ea resignatio admittatur , nisi constito , quod aliunde vivere commode possit , & aliter facta resignatio nulla sit*, & S.Pius V. in sua *Constitutione* 58. *Bull. tom.*2. in qua enumeravit resignationes , quæ admitti possunt per Episcopos , & alios Collatores §.3. inquit, *Sed nec horum ullus Sacro Ordini mancipatus , nisi Religionem ingressurus , valeat ullo modo Beneficium, vel Officium Ecclesiasticum resignare, nisi aliunde ei sit , quo in vita possit commode sustentari .*

In eo quod attinet ad Textum Concilii Tridentini, quærunt Doctores, an individua expressio , quod resignans fuerit ad ejus titulum ordinatus , sit necessaria , vel sufficiat expressio per æquipollens , & communior , & vera opinio esse videtur, quod individua expressio sit necessaria, *Garzias de Benefic. 2. par. cap. 5. n.*192. *Gonzal. ad reg.*8. *Cancellariæ Gloss.*5. §.10. *n.*35.

num.35. Adden. ad Ludovis. dec.441. n.9. Barbos. ad cap.2. sess.21. de ref. num.23.

Et quod caput est, Sac. hæc Congregatio alias respondit, individuam mentionem esse necessariam, & non sufficere per æquipollens, & huic sententiæ in obsequium hujus S.Congregationis etiam adhæsit *Rota decis.246. n.12. & 13. coram Millino, & decis.85. n.15. & seqq.par.10. recen.*

Et in eo, quod spectat ad Bullam S.Pii V. licet eadem loquatur de resignationibus factis coram Ordinario, dicunt Doctores, quod extenditur etiam ad eas, quæ fiunt in Curia. *Paris. de resignat. lib.5. quæst.ultima n.176. Ricc. resolut. par.1. resol.282.in fin.Barbos. ad cap.1.sess.21.de ref.n.24.* excitataque controversia, an pro validitate resignationis Beneficii ad cujus titulum aliquis fuit ordinatus, postBullam Pianam sufficiat clausula, *dummodo aliunde vivere possit*, ita ut non sit amplius necessaria expressio, quod ad ejus titulum resignans fuerit ordinatus, licet *Spada consilio 82. n.2., & 3. tom.2.* senserit, supradictam clausulam solam satis esse, communis tamen opinio videtur esse contraria, juxta late firmata apud *Rosam de execut.litter.Apost.cap.14. num.4.,& seq.* itaut pro regula habeatur, duo esse in hisce Resignationibus exprimenda,hoc est, quod resignans fuerit ad titulum Beneficii ordinatus, & quod habeat aliunde, quo vivere possit. *Gratian.discep.991.Ricc. par.1. resol.282. sive 283. n.1., & 2. Tondut. quæst. benef. par.2. cap.1. §.11. n.41. & 42. de Marinis resolut. juris lib.1. cap.37. n.1.*

Supposito, quod resignans debeat exprimere, & habere, quo aliunde commode vivere possit clara videtur litera Concilii Tridentini in ordine ad necessitatem probationis concludentis super prædicta circumstantia; Concilium etenim vult, quod constet, ibi *nisi constito, quod aliunde commode vivere possit*, & non potest dici constare de aliqua re, si eadem non sit probata per concludentes probationes, idque operatur, ut confessio ipsius resignantis etiam jurata non sufficiat, ut in his præcisis terminis firmavit Rota *decis.348. n.7. & seqq. par.19. rec.*

Ultimus remanet punctus circa subrogationes alterius beneficii, vel aliorum bonorum loco Beneficii resignati, nec hujus puncti sensus disputabilis alius esse posse videtur, quam hic qui sequitur, an scilicet declaratoria requiratur super subrogatione, ad hoc ut super Beneficio de novo obtento, vel super bonis, quibus resignans imposterum vivere debet, impositum censeatur onus, quod erat super primo beneficio, quod ex dispositione Concilii Tridentini resignari non poterat, nisi facta mentione ordinationis ad ejus titulum receptæ, & commoditatis aliunde vivendi, uti supra dictum est, ad evitandas etiam fraudes, quæ sine prædicta cauthela contingere possunt.

Sacrum Concilium Tridentinum de memorata cauthela non loquitur, nec de eadem pariter loquitur, quando paulo post decernit, non posse ordinatum ad titulum Patrimoni, vel pensionis renunciare, vel extinguere sine licentia Episcopi, & nisi beneficium adeptus sit, vel alia bona, quibus commode vivere possit, ibi *atque illa deinceps sine licentia Episcopi alienari, aut extingui, vel remitti nullatenus possint, donec Beneficium Ecclesiasticum sufficiens sint adepti, vel aliunde habeant, unde vivere possint.*

In terminis hujus postremi casus, cum sæpe Parentes Patrimonia filiis constituant cum clausula donec, & quousque fuerint de aliquo Beneficio Ecclesiastico provisi, vel aliunde habeant, quo commode vivere possint, disputa-

ta-

tatum fuit in hac Sac. Congregatione *die* 13. *Iulii* 1687. *sequens dubium*, *an bonis ad commodam substentationem postea quæsitis, vel beneficio sufficienti adepto, statim Patrimonium evanescat, vel potius requiratur expressa subrogatio bonorum, seu beneficii assequuti ab Episcopo facienda loco Patrimonii, qua subrogatione expresse non facta Patrimonium adhuc vigeat, nec expirat prædicta clausula non obstante*, & huic dubio responsum fuit, quod *darentur decreta*, & inter decreta adest unum editum *in Causa Terracinen.* 20. *Julii* 1619. *lib.* 17. *decret.pag.* 17. in quo S.Congregatio censuit *Patrimonium, ad cujus titilum aliquis est promotus, posse utique de licentia Episcopi permutari cum aliis bonis liberis non minoris redditus, aut valoris, sed debere Episcopum declarare, bona ex permutatione acquisita esse subrogata in locum prioris Patrimonii, itaut deinceps alienari nequeant, nisi servata forma a Concilio præscripta*, quod ipsum confirmatum fuit aliis decretis, tum aliarum, tum hujus S.Congregationis, uti habetur apud *Monacell. in formul.legal.tom.*1.*pag.*70. *n.*2. *& tom.*2. *pag.*72. *n.*18. *& tom.*4.*pag.*80.*n.*440.*& apud Choel.ad Bul.Bon.Reg.cap.*35.*n.*54.*& seqq.* Subrogatio facienda per Episcopi declaratoriam, de qua in his decretis, procedit in casu alienationis Patrimonii, sed an eadem sit extendenda ad casum resignationis Beneficii, statuendum videtur ab hac Sacra Congregatione, quæ est privativa interpres S.Concilii Tridentini in punctis pertinentibus ad disciplinam.

Adeoque dignabuntur EE. VV. resolvere.

I. *An ordinatus ad titulum Beneficii teneatur in illius resignatione individualiter exprimere, se fuisse ad ejus titulum ordinatum.*

II. *An hæc individua expressio suppleatur per assertivam, forsan ordinatus.*

III. *An constare debeat per probationes concludentes, resignantem habere, quo comode vivere possit.*

IV. *An hæc probatio censeatur adimpleta per solam confessionem juratam resignantis.*

V. *An resignans teneatur aliud Beneficium habitum, vel alia bona subrogare Beneficio resignato.*

VI. *An hæc subrogatio facienda sit per Episcopi declaratoriam in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum negative, & ad mentem, & mens, est quod hæc resolutio habeat locum in futuris resignationibus. Ad tertium, quintum, & sextum affirmative. Ad quartum negative.

NEPESINA. Licet in visitatione Ecclesiæ Parochialis, S.Thomæ Castri Turritæ Diœcesis Nepesinæ factu die 18. Aprilis 1696. dictum fuerit, hanc Parochialem Ecclesiam habere annuos redditus scutorum circiter 200. & licet Nicolaus Gentilis dictæ Ecclesiæ Archipresbyter Curam Parochialem acceptasset cum pensione scutorum 15. favore R.P.D. Raphaelis Fabretti, & cum pensione scutorum 50. favore Prioris Staccoli, quæ postrema pensio per obitum ejusdem cessavit, cum tamen dictus Nicolaus destitisset a solutione pensionis favore dicti R.P.D.Fabretti, ipso instante proposita fuerunt in S. Congregatione habita die 18. Aprilis 1722. sequentia dubia. *Sess.*25. *c.*13. *de ref.*

I. *An Congrua debeatur*, *& sit exempta ab oneribus pensionis in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *An pro præteritis, effuxisque terminis teneatur Rector ad eorum solutionem in casu &c. & quatenus negative.*

III. *An sit servanda commissio septuagenaria signata manu Sanctissimi in casu &c.*

Communitas, & populus Turtitiæ aliam promovit instantiam, & contemporanee proposita fuerunt hæc alia bina dubia.

I. *An Congrua debeatur; in qua summa, & a quibus personis in casu &c.*

II. *An constet de determinatione Ecclesiæ, ejusque bonorum tam stabilium, quam utensilium, & an sint reficienda, & a quibus personis in casu &c.*

Non potuerunt hæc dubia resolvi in prædicta Congregatione, sed responsum fuit *dilata, & firmetur status redditutum Parochiæ coram Ordinario, auditis interesse habentibus, idemque Ordinarius informet, quo tempore, cujus culpa bona fuerint deteriorata, & cum facultate capiendi, nomine etiam S.Congregationis quocumque provisionem pro regimine animarum, & pro restauratione Ecclesiæ, & suppelectilium expensis Archipresbyteratus, & in casu deficentiæ, aliis modis ad formam Concilii.*

In hujus rescripti executionem Episcopus mandavit, dari listam Peritorum, ut eligeretur, qui statum firmaret, sed cum hæc lista uunquam fuerit data nihil aliud fieri potuit super firmatione status. Episcopus quoque decrevit, ut per modum provisionis deponeretur tertia pars fructuum, sed instante Communitate, aliud ab ipso editum fuit decretum pro appositione Æconomum, & pro solutione Archipresbytero annuorum scutorum 72. pro congrua alimentaria, & reclamante Archipresbytero, jussit, ut ipsi consignaretur medietas fructuum omnium Archipresbyteratus.

Ab his Episcopis decretis duplicemCommunitas querelæ suscepit occasionem, quarum prima est, quod medietas fructuum excedat congruam scutorum 72., secuuda est, quod, cum anno 1722. juxta editum decretum supra recensitum Archipresbyter accipere non posset, nisi duas ex tribus partibus, habuerit nihilominus summam majorem, & prædictas duas partes excedentem in scutis 65., & obulis 53., quos Parochus restituere tenetur.

Demum in eo quod attinet ad deteriorationes, inquit Episcopus, eas reduci ad Vineam, sed restaurationem non esse facinedam uno anno, sed paulatim de anno in annum juxta vires reddituum Archipresbyteratus, & detractis alimentis debitis Archipresbytero, qui est senio confectus, & patitur visus debilitatem.

Circumferuntur jura Communitatis, quocirca onus erit EE.VV.decernere.

I. *An Congrua debeatur, in qua summa, & quibus personis.*

II. *An constet de deterioratione Ecclesiæ, ejusque bonorum tam stabilium, quam utensilium, & an sit reficienda, & a quibus personis in casu &c.*

Ad primum dilata, & firmetur status, & interim servetur Decretum Episcopi. Ad secundum Episcopus procedat prout de jure, etiam auctoritate Sac. Congregationis.

Sess. 15. de obser. & evit. in celeb. Miss.

ROMANA. In Ecclesia Beatissimæ Virginis, quæ hic in urbe dicitur *Montium*, & quæ administratur a Patribus, qui Pii Operarii appellantur, extat Altare Sanctissimi Præsepe, quod ex indulro Pontificio est omni die Privilegiatum.

Assi-

Affixa sunt huic Altari nonnulla onera Misſarum quotidianarum, & plures aliæ eleemoſynæ in dies ſubminiſtrantur a Fidelibus, ut in prædicto Altari Miſsæ celebrentur.

Qualibet die Sabathi canitur in prædicta Eccleſia Miſsa ſolemnis cum muſica, & Populi concurſu, & frequentia Sacramentorum.

Item per novem ferias quartas ante feſtum S. Joſeph exponitur in prædicta Cappella Reliquia prædicti Sancti, & Altare ornatur, & adeſt pariter concurſus Populi unacum frequentia Sacramentorum.

Cum indecens quodammodo videatur ratione ſolemnitatis, ut Miſsæ de requiem celebrentur in prædicta Eccleſia memoratis Sabathi diebus, & memoratis feriis quartis, quamvis ſint feriales, aut ſemiduplices, ſupplicatum fuit Sanctiſſimo Domino Noſtro pro facultate ſatisfaciendi Miſſis de Requiem cum celebratione Miſsarum Votivarum Beatiſſimæ Virginis ſupradictis Sabathi diebus, & cum celebratione Miſſarum votivarum de Sancto Joſeph memoratis feriis quartis, & a Sanctitate Sua preces fuerunt remiſsæ ad hanc Sac. Congregationem.

Auditus fuit Eminentiſſimus Urbis Vicarius, qui ſenſit, annuendum eſse petitis, ut videlicet magis ſatisfiat devotioni populi ad dictam Eccleſiam dictis diebus confluentis, & cujus Orationibus, cum Sacramentorum frequentia poterunt Animæ in Purgatorio exiſtentes ſuffragium habere.

Controverſia inter Doctores agitata, an ad conſequendam Indulgentiam a Summo Pontifice Altaribus Privilegiatis conceſsam, neceſse ſit in eis Miſſam Defunctorum celebrare, an vero ſufficiat aliam Miſsam dicere, quæ pro offerente eleemoſynam celebretur, & in qua pluribus adductis rationibus affirmative reſpondet *Fagnan, in cap. quidem n. 13. & ſeqq. de celebrat. Miſſarum*, ubi late oſtendit, ſufficere quamcumque aliam Miſsam, & in qua pro neceſſitate Miſsæ de Requiem late pugnat *Amoſtaz de cauſis piis lib. 2. cap. 5. n. 45. & ſeqq.* ceſsat in hypotheſi noſtra præſenti, in qua Summus Pontifex Paulus V., qui Altare Privilegiatum conceſsit, ſermonem fecit de Miſſis de Requiem ibi, *ut quandocumque Sacerdos aliquis Miſſam Defunctorum pro Anima cujuſcumque Fidelis, quæ Deo in charitate coniuncta ab hac luce migraverit, ad prædictum Altare celebrabit, Anima ipſa de Theſauro Eccleſiæ per modum ſuffragii Indulgentiam conſequatur*: concurrente etenim expreſſa voluntate Papæ de celebrandis Miſſis de Requiem, ceſſat controverſia circa punctum, an ſufficiat aliam Miſſam dicere, vel neceſſe ſit Miſſam Defunctorum celebrare pro lucrifacienda indulgentia a Summo Pontifice Altaribus privilegiatis conceſſa, ut bene ponderant *Diana oper. moral. par. 9. tract. 2. reſol. 8. Paſqualig. de Sacrif. novæ Legis qu. 731. Tamburin. in methodo celebrandæ Miſſæ lib. 2. cap. 7. §. 7. Bordon. de legatis cap. 7. n. 48. & ſeqq. Amoſtaz. de cauſis piis tom. 1. lib. 1. cap. 5. a n. 47.*

Quia vero non omnibus diebus Miſſæ Defunctorum, ſeu de Requiem celebrari poſſunt, nec etenim celebrantur, quando occurrit Feſtum Duplex juxta Rubricas generales ad titulum de *Miſſis defunctorum*, & juxta reſolutionem Sacræ Congr. Rituum *die 5. Auguſti 1662.*, quæ pro Baſilica Vaticana fuit confirmata per litteras Apoſtolicas in forma Brevis, editas ab Alexandro VII. *die 22. Januarii 1667.* itaut in eadem Baſilica non amplius celebrentur Miſſæ de Requiem in Feſtis duplicibus, ut fuerat præſcriptum a Sixto V. in ſua Bulla edita anno 1589.

Hinc ad avertenda præjudicia ſuffragiorum applicandorum pro Animabus

Purgatorii, nonnulla edita fuerunt Brevia a Summis Pontificibus Alexandro VII., Clemente IX., & Innocentio XI.

Alexander Papa VII. in suo speciali Brevi, quod incipit *Credita nobis*, decrevit, quod si ex Benefactorum institutione Missæ pro defunctis celebrandæ incidant in festum duplex, tunc ne dilatio Animabus suffragia expectantibus detrimento sit, in aliam diem non impeditam minime transferantur, sed dicatur de festo currenti cum applicatione Sacrificii, & quod hoc ipsum serveтur quoad Missas in Altaribus privilegiatis ex obligatione celebrandas.

Clemens Papa IX. in suo Brevi, quod incipit *Cum felicis recordationis*, extendit hanc Alexandri VII. dispositionem ad Altaria Privilegiata, licet non in perpetuum, sed ad septennium, & non in omnibus, sed in aliquibus tantum hebdomadæ diebus.

Innocentius tandem Papa XI. in suo Brevi, quod incipit *Alias postquam*, declaravit, Brevia prædictorum Pontificum sibi debere locum vindicare pro omnibus diebus, quibus juxta Rubricas Missæ Defunctorum celebrari non possunt, & sic diebus Dominicis, & infra Octavam Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, & Corporis Christi, aliisque annis diebus, quibus licet a festo duplici non impediantur, adhuc tamen Missæ Defunctorum juxta Ritum Ecclesiæ celebrari non possunt, & horum omnium brevium fit mentio in decreto impresso in celebri Missali Typis editi Sac. Congregationis de Propaganda Fide, quæ pariter decreta sunt impressa in Bullar. sa. me Clementis XI. *pag*.570. *n*.20.

Hæc innuisse sufficiat ad ornatum materiæ; præsens etenim casus respicit dies, quibus Missæ Defunctorum juxta Rubricas celebrari possunt, itaut sola indago versari debeat in hoc, an ratione Solemnitatis indulgeri possit petitioni ex gratia, & ut magis satisfiat devotioni Populi, cujus Orationibus & Sacramentorum frequentia, uti supra dictum est, poterunt Animæ in Purgatorio existentes suffragium consequi; perceptio enim Eucharistiæ juxta communem Theologorum sententiam prodest Animabus Purgatorii, cum S. Communio rite, & recte peracta sit opus bonum omnium bonorum operum præstantissimum, & Fideles in præsenti vita degentes possint pro Defunctis per bona opera eis applicata satisfacere, uti late ostendit *bon. me. Card. Capisuccus controv.*4. *de Communione pro mortuis*, ubi refellit Theophilum Raynaudum, contrarium asserentem in quodam opusculo edito Lugduni anno 1637. quod die 11. Martii 1647. fuit condemnatum a Sacra Congregatione Indicis,

His positis, dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo petitis sit annuendum in casu &c.

Negative.

Sess. 5. c. 2. de ref.

LUCANA CAPPELLANIÆ. Cum Carolus Bonfilius in ultimo, cum quo decessit Testamento, jussisset, ut Ecclesiola fabricaretur in sua Villa S. Pancratii prope viam publicam, & quod in eadem celebraretur Missa quotidiana pro se, & suis, & in eadem fieret Festum S. Annæ, ad quod presbyteri invitarentur, qui pariter dicta die Missam celebrarent, & applicarent uti supra, & ab Executoribus Testamentariis decens Ecclesiola fabricata fuisset, exorta est cum Parocho controversia, ipso contendente, vel onus Missæ quotidianæ a Carolo Bonfilio relictum, esse transferendum

ad

ad suam Parochialem Ecclesiam, vel ad summum, rem sic componi posse, ut diebus ferialibus Missa in Oratorio, & diebus Dominicis, & Festivis de præcepto in Parochiali Ecclesia celebraretur; accedentibus etenim rusticis, diebus festivis ad audiendum Sacrum in Ecclesiola, carent Verbo Dei, & a Parocho non instruuntur de his, quæ scire omnibus est necessarium ad salutem, juxta, *cap.2. sess.5. de ref.*

Episcopus Lucanus defunctus requisitus pro informatione, & voto, retulit, locum Oratorii erigendi distare a Parochia per spatium quartæ partis circiter unius milliarii, in Ecclesia item Parochiali celebrari duas Missas diebus festis de præcepto, Parochianos esse in num.270.& domos magis remotas a dicta Parochiali Ecclesia distare ab ea per spatium dimidiæ partis milliarii versus Orientem, & per quartam partem versus Occidentem, & adhærendum censuit instantiæ Parochi.

Actum fuit de hac re in hac Sac. Congregatione die 7. Dec. 1720. & responsum fuit pro facultate celebrandi in Oratorio Missam diebus ferialibus, ita tamen, ut Missa diebus Festis de Præcepto in Parochiali Ecclesia celebraretur, & reclamantibus executoribus Testamentariis perstitum fuit in decisis die 13. Septembris 1721.

Rescripta hæc prodierunt inter summaria precum, & supplicantibus prædictis Executoribus pro earum descriptione in folio, eorum preces admissæ fuerunt, propositoque in Congregatione habita die 19. Septembris 1722. sequenti dubio, *an sit standum, vel recedendum a decisis*, responsum fuit pro persistentia in decisis, excepta festivitate S Annæ; & fundamentum ita rescribendi constitutum fuit in dissensu tam Parochi, quam Episcopi, qui non irrationabilis visus est, cum horum Oratoriorum erectio tendat ad Cultum Divinum, sit opus pium, & Religiosum, sed eadem ita permittenda sint, ut caveantur spiritualia damna, quæ ex illis in Populum derivant, qui audiendo Sacrum diebus festivis in illis, caret, uti dictum est, verbo Dei, caret Cathechismo, ignorat vigilias, & festivitates de Præcepto, & denunciationibus matrimonialibus non interest, itaut aliquando impedimenta matrimonialia non revelentur, uti late ponderant *Eminentissimus Petra ad Const. Apost. tom.1. pag.390. n.69. Monacell. in formul. to.2. pag.52. n.42.*

Mortuo Episcopo Lucano, qui supradictam dederat relationem, & assumpto ad dictam Ecclesiam novo Episcopo, executores Testamentarii supplicarunt, ut his etiam audiretur, & eo fortius, quia plura aderant exempla consimilium Oratoriorum in Diœcesi Lucana, nec deerant exempla consimilium concessionum factarum ab hac Sac. Congregatione cum clausula, *sine præjudicio jurium Parochialium*, & tandem quia Sacerdos, qui Missam celebrabit in nova Ecclesiola, poterit diebus Festis erga populum adstantem ea præstare, quæ Parochus præstaret, si audientes Missam in nova Ecclesia, eam audirent in Parochiali.

Cohærenter ad hæc, datæ fuerunt litteræ ad novum Episcopum, qui inquit, se venerari rescripta hujus Sac. Congregationis, & quia requisitus fuerat pro voto, subdidit sibi videri, quod firma remanente facultate celebrandi Missam diebus ferialibus, indulgeri posset, ut etiam celebraretur diebus festivis, sed duobus tantum anni temporibus, a prima videlicet die Maii, usque ad medietatem Junii, & a prima Octobris usque ad medietatem Novembris, tum quia dictis temporibus hæredes Testatoris possunt rusticari, tum quia iisdem dictis temporibus Parochiani, ut plurimum mes-

messis, & vindemiæ negotiis incumbenter, Parochialem Ecclesiam raro frequentant, & tandem conclusit, se hoc suum votum communicasse Parocho, qui dissentire judicavit.

In Synodo Lucana celebrata anno 1681. a cl. m. Card. Giulio Spinola Episcopo dictæ Civitatis *fol. 22. cap. 8. de Orat.* ita legitur, *eidem interdicto subjacere intelligatur Oratoria ruralia, si ibi festis diebus celebretur ante Parochialem Missam, possit tamen in hoc Parochus ipse dispensare, si quando citra præjudicium populorum fieri posse judicaverit. Obtenta a Parocho celebrandi facultate in Oratorio, si magna sit Populi frequentia, Sacerdos ibi celebrans teneatur nomine Parochi, quod fieri intelligitur sine præjudicio juris Parochialis, promulgare dies festos, & jejunia in hebdomada proxime ventura, quemadmodum statuimus in capite de Sacrificio Missæ.* Hæc sunt in Causa. Dignabuntur itaque EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

Prævio recessu a decisis pro gratia juxta modum præscribendum ab Ordinario.

Sess. 25. c. 19. de reg.

VIRDUNEN: RESTITUTIONIS IN INTEGRUM. Crispinus Bourlier ex Oppido S. Michaelis Diœcesis Virdunen. Professionem Regularem emisit in Monasterio Ordinis S. Bernardini prædicti Oppidi, & licet a sua Religione fuerit ejectus tamquam incorrigibilis, recursum nihilominus habuit ad S. Sedem pro restitutione in integrum adversus Professionem a se longe ante quinquennium emissam.

Decanus Collegiatæ Ecclesiæ S. Leopoldi Oppidi memorati S. Michaelis Diœcesis Virdunen. tamquam Delegatus hujus Sac. Congregationis compilavit processum super metu cadente in constantem virum, qui ab ejus Genitore ipsi dicebatur incussus, ut Professionem Religiosam faceret, sed proposito in Sacra Congr. dubio die 24. Februarii 1720. *an esset concedenda restitutio in integrum* responsum fuit *negative*.

Supplicavit Crispinus pro nova audientia, eademque fuit concessa, ex quo post prædictam Causæ propositionem Claudius ejus Pater die prima Januarii 1722. declaravit, fuisse a filio emissam Professionem propter metum, quem ipsi incusserat, eum nunquam antecedenter reclamasse propter nimium terrorem, in quo erat constitutus, & se tandem eum recognoscere tanquam bonorum suorum hæredem una cum aliis filiis, & fratribus respective.

Scriptura circumfertur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis in casu &c.

In decisis, & amplius.

Die

Die 23. Februarii 1726.

OMANA, SEU VITERBIEN. Factum hujus Causæ refertur in Folio Congregationis habitæ die 15. Decembris 1725. quod poterit ab EE. VV. benigne reassumi, eædemque dignabuntur ex juribus circumferendis decernere. *Sess.22. cap. 8. de ref.*

I. *An hæredes Margharitæ Rubertæ teneantur erigere Beneficium*, & quatenus affirmative.

II. *An debeat esse Ecclesiasticum, seu potius mere laicale in casu &c.*

III. *Ad quem pertinere debeat jus nominandi ad prædictum Beneficium in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum debere esse Ecclesiasticum, & non mere laicale. Ad tertium, jus nominandi pertinere ad Annam, & ad Jacobum.

AUXIMANA. Præposita fuit hæc causa in Congregatione habita die 12. Novembris 1724. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi; cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, sed in Congregatione habita die 16. Decembris ejusdem anni responsum fuerit, quod expectaretur novus Episcopus, supervenit novi Eminentissimi Episcopi informatio, quæ circumfertur, onusque erit EE. VV. decernere. *Sess.22. in Decreto de obser & evit. in celeb. Miss.*

An Rectores Beneficiorum, Cappellani, aliique celebrantes in Ecclesia Collegiata Cinguli teneantur solvere utensilia Capitulo dictæ Ecclesiæ, & pro qua summa in casu &c.

Rectores Beneficiorum, Cappellanos perpetuos, Canonicos obtinentes ultra Canonicatum Cappellanias perpetuas, & ipsum Capitulum pro rata onerum perpetuorum teneri ad solutionem utensilium Sacristiæ ad rationem unius obuli pro qualibet Missa, exceptis tantum a solutione utensilium Missis adventitiis, & amplius.

VENETA, SEU JANUEN. LEGATI. Margharita Justiniana nata in Insula Chiensi, & nupta Comiti Nicolao Domestici, Venetiis commoratur una cum viro, & octo Liberis, & degit apud Georgium Socerum, & decrepitum senem, qui alium redditum non habet, quam duodecim ducatorum sibi a Republica Veneta assignatorum, suorum intuitu meritorum. Margharita prædicta supplicavit pro assignatione sibi facienda ex Legato Mar- *Sess.22. c.6 de Ref.*

MarchionisVincentii Justiniani,uti latius videri potest in folio benigne reassumendo Congregationis habitæ die 22. Septembris 1725. quo die nulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod scriberetur Eminentissimo Archiepiscopo Januen. ut ipse informare dignaretur, an Januæ fiat distributio legati fœminis Justinianis nuptiis in aliena Familia.

Supervenit informatio prædicti Eminentissimi, in qua inquit, fœminas familiæ Justinianæ, januæ non admitti ad participationem legati Marchionis Vincentii, sive nuptæ sint extra familiam Justinianam, sive etiam, quod durissimum est, in ipsa familia Justiniana.

His minime obstantibus circumfertur scriptura nomine Margharitæ, in qua ejus jura deducuntur, & prædictæ informationi respondetur; in quo proinde rerum themate dignabuntur EE.VV. decernere.

An, & pro qua summa sit facienda distributio ex legato Marchionis Vincentii in casu &c.

Negative, & amplius.

Sess. 24. c. 6. de ref.

LUCANA REMISSIONIS ONERIS. Antonius olim Leonardi Gorfigliani, in suo cum quo decessit Testamento condito die 25. Octobris 1625. hæredes sibi scripsit Petrum fratrem suum, & Leonardum ex Dominico altero fratre nepotem, quos etiam fideicommisso restitutorio, & reciproco gravavit.

In hoc eodem Testamento Testator facultatem dedit hæredibus, cæterisque substitutis disponendi de summa scutorum mille pro qualibet ex filiabus, quæ vel in sæculo, vel in Domino tractu temporis essent nupturæ.

Addit Testator onus, quod ad suum fideicommissum vocati deberènt *dare ciascheduno anno a due povere fanciulle, e da bene della Parocbia di S.Tomeo figlie di Fornitori di Cuoja, se ve ne saranno, se non, ad altre sc.25. per ciascheduna per dote, o augmento di dote in tempo di loro monacazione, o maritazione, e non possino conseguire detto Legato quelle Fanciulle, che averanno sc.200. di dote.*

Tempore mortis Testatoris hæreditas ascendebat ad scuta triginta millia, & annui fructus, postquam expleta essent demandata investimenta, excedebant scuta mille monetæ Lucensis; cumque citra culpam eorum, qui modo fideicommissum possident, tam capitale, quam redditus magnam passi sint diminutionem, cum hodie capitale ascendat tantum ad scuta 7000. & redditus, detractis detrahendis, non excedant scuta 120. prædictæ monetæ Lucensis, hinc factum est, quod exhibitis præcibus huic S.Congregationi pro reductione, seu remissione oneris distributionis memoratarum duarum dotium, operæ pretium existimatum fuerit literas dare Ordinario Lucensi pro informatione.

Supervenit Ordinarii informatio, in qua asseritur, supradicta in facto subsistere; circumfertur etiam scriptura, in qua scribens ostendere conatur, locum esse reductioni, sive remissioni oneris tam ex dispositione juris, quam ex præsumpta voluntate Testatoris.

Quibus proinde perpensis, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit locus reductioni, seu remissioni oneriis in casu &c.

Pro nova Informatione juxta Instructionem.

CA-

CAPUTAQUEN. Familia de Bigottis ex cessione Antonii deValenzano, qui erat patronus simplicis Beneficii sub titulo S. Angeli in Fonte cum annexione Cappellæ S.Bernardi Terræ Padulæ, est in possessione præsentandi ad hoc ipsum Beneficium, & hoc jus dicitur Canonizatum etiam per sententias Rotales. *Sess.14.c.13. de Ref.*

Ex causa defectus Clericorum de Familia Bigotta, Beneficium devenit ad Extraneos, qui bona dilapidarunt, & in proprios usus fructus converterunt, itaut Ecclesia esset in totum diruta, nisi moderni Beneficii possessor, qui est de Familia Bigotta opportunas fecisset restaurationes.

Ad avertenda hæc inconvenientia Papirius, & Carolus de Bigottis Compatroni supplicant pro facultate mutationis qualitatis Beneficii de perpetuo in Cappellaniam manualem, & in scriptura, quæ ipsorum nomine circumfertur, dicitur, eosdem esse paratos ad augendam dotem Cappellaniæ pro medietate, & auditus fuit Episcopus, qui suum dedit assensum.

Quærunt Doctores, an Episcopus possit reddere Beneficium aliquod simplex, sive Cappellaniam de perpetua manualem, & *Navarrus consilio 9. de officio Judicis Ordinarii* dicit, id facile defendi posse; cum juxta *Textum in capitulo sicut unire de excess. Prælat. & in c.1. de rebus Eccles. non alienandis in sexto*, possit Ordinarius unire, dividere, de novo creare, & extinguere Beneficia inferiora sui Episcopatus, & hoc ipsum firmant *Gonzal. super regul. octava Cancell. glos.5.§.6.num.62. Corrad. in prax. benef. lib.1. cap.6. num.*287.

Circumfertur supplex libellus, quocirca onus erit EE. VV. decernere *An sit locus mutationi Beneficii Jurispatronatus sub titulo S. Angeli, & S. Bernardi in simplicem Cappellaniam manualem ad nutum Patronorum in casu &c.*

Dilata, & pro nova Informatione juxta Instructionem.

TRIDENTINA FRUCTUUM. Carolus Ferdinandus Comes de Lodron Canonicatum, & Præposituram obtinet in Cathedarli Ecclesia Tridentina, & ulterius est Archipresbyter Villæ Lagarinæ cum cura Animarum, idemque a san.mem. Clemente XI. obtinuisse dicitur Indultum, ut per sex menses resideret in dicta Villa, & per alios sex menses in Civitate Tridentina, in qua, uti dictum est, Canonicatum obtinet. *Sess.23.c.1. de ref.*

Sub obtentu, quod tam juxta statutum, quam juxta immemorabilem consuetudinem, Canonici Cathedralis Tridentinæ non faciunt fructus suos, si non resident per octo menses, Capitulum devenit ad sequestrationem fructuum tam incertorum, quam certorum Canonicatus, & Prebendæ, habitoque per Comitem recursu ad hanc Sac. Congregationem die 3. Februarii 1725. propositum fuit dubium, *an Capitulum Ecclesiæ Tridentinæ teneatur ad relaxationem fructuum, tam certorum, quam incertorum Canonicatus, Præposituræ, & Præbendæ in casu &c.* ut ex Folio pro d. Congregatione distributo, & benigne reassumendo colligi potest; Cumque nec in dicta Congregatione, nec in sequenti, quæ habita fuit die 3. Martii, ulla fuerit capta resolutio, dubium idcirco tunc propositum, & non resolutum, reproponitur in præsenti.

In dictis Congregationibus binæ excitatæ fuerunt difficultates, non obstante Indulto Comiti concesso de residendo sex mensibus in Canonicatu, & sex mensibus in Parochiali. Altera fuit, quod Comes ad tramites dicti Indulti non potest frui fructibus Canonicatus, nisi expleta residentia sex mensium

in Parochiali, & alior um ſex menſium iu Cathedrali, itaut pro lucrandis fructibus, & diſtributio nibus Canonicatus non ſufficiat Comiti oſtendere, quod ſex menſibus reſede rit in Canonicatu, niſi etiam oſtendat, quod aliis ſex menſibus reſederit in Parochiali, & quod pro lucrandis fructibus Parochialis non ſufficiat ipſi oſtendere, quod ſex menſibus reſedit Parochiali, niſi oſtendat, quod aliis ſex menſibus reſedit in Canonicatu. Altera eſt, quod fuit dubitatum, an Comes probet, ſe per ſex menſes quolibet anno in Canonicatu reſediſſe.

Circumfertur ſcriptura d. Comitis, quocirca onus erit EE.VV.decernere.

An Capitulum Eccleſiæ Tridentinæ teneatur ad relaxationem fructuum, tam certorum, quam incertorum Canonicatus, Præpoſituræ, & Præbendæ in caſu &c.

Dilata uſque ad ſequentem.

Seſs.24.c.8. de Ref.

MELEVITANA. San.mem. Urbanus VIII. per ſuas literas Apoſtolicas in forma Brevis expeditas die 3. Auguſti 1624.conceſſit Dignitatibus, & Canonicis Cathedralis Eccleſiæ Melevitanæ facultatem optandi.

Tunc non erat erecta Præbenda Pœnitentiaria, cumque hæc Sac. Congregatio die 24 Menſis Maji 1681. ſcripſerit bon. mem. Epiſcopo Molinæ, ut ad tramites *Seſſ.24.cap.8.de reform.*deputaret pro Pœnitentiario Præbendam primo vacaturam, & vacaſſet Præbenda ſub titulo *S. Jacobi*, Epiſcopus Cocco Pamerius ſucceſſor eam erexit in Præbendam Pœnitentiariam.

Præbenda hæc tenuis eſt, cumque eadem collata fuiſſet Joanni Andreæ Marſilia, qui eſt in præſenti Canonicus Pœnitentiarius, & ex poſt vacaverit alia Præbenda nuncupata *Ghar Barcha*, idemque eam optaverit in ſequelam citati Brevis Urbani VIII. retento tamen Officio Pœnitentiarii, quod in hanc ultimam Præbendam perpetuo transferre intendit, exorta eſt dubitatio, an id fieri potuerit.

Scriptum fuit Epiſcopo pro informatione, & voto, qui retulit, expoſita in facto ſubſiſtere & cenſuit annuendum eſſe petitis.

Regula generalis eſſe videtur excluſiva optionis in Theologo Pœnitentiario, qua attenta, licet adſit indultum optandi, videtur, quod ipſe optare non poſſit. *Navar.conſil.*14.*de rebus Eccleſ.non alien.Gonzal.ſuper regul.*8.*Cancel. gloſ.*34.*num.*78.*& ſeqq.Barboſ.de canon.,& Dignitat.cap.*26.*num.*23.*Garz. de Beneſ. par.* 5. *cap.*4. *n.* 132. *&* 133. *Eminentiſs. Petra ad conſtitut. Apoſt. tom.*4. *pag.*250. *num.*26. *Merlin. Deciſ.* 100. *num.*2., & concordat reſolutio hujus Sac. Congregationis in *Sebenicen. 6.Decembris* 1642.*lib.*17. *decret.pag.*129.ibi:*Sacra &c.Cenſuit, Canonico obtinenti Præbendam Theologalem non eſſe concedendam facultatem optandi.*

Regula hæc autem pati videtur limitationem, ſi Canonicus Pœnitentiarius Præbendam tenuem haberet, & vacantem Præbendam pinguioris redditus vellet optare, & illam perpetuo ſubrogare in locum ſuæ Præbendæ, & dimittere antiquam ipſam liberam, retento onere Pœnitentiarii, & alias diſcurrendo ſequeretur abſurdum, quia ſequeretur, quod Canonicus pœnitentiarius, qui majus onus ſubit, minora emolumenta ſemper haberet, quam cæteri Canonici, uti ponderant *Vintrigliia in praxi For. Eccleſ. par.* 2. *annot.*12.§. 2.*n.*8.*Eminent. Petra ad conſtit.Apoſt.tom.*4.*pag.*249.*n.*25.

Concordat reſolutio hujus Sac.Congregationis in *Piſauren.*23.*Maji* 1648.*lib.* 18.*decret.pag.*478.ibi *Sacra &c.cenſuit*, *Canonico Pœnitentiario Oratori dandum eſſe indultum optandi Præbendam pinguiorem, quæ in uturſum ſemper*

per conferatur Canonico Pœnitentiario, si Sanctissimus Dominus Noster annuat.

Anno 1651. resolutum fuit die 2. Decembris, quod obtinentes Præbendas Theologalem, & Pœnitentiariam non erant in Ecclesia Sebenicensi admittendi ad jus optandi, etiam de consensu Capituli, sed anno 1662. cum Episcopus Sacra limina visitans retulisset tenuitatem Præbendarum Theologalis, & Pœnitentiariæ, ei fuit sic responsum a Sac. Congregatione: *cæterum, ut necessitati, quæ Præbenda Pœnitentialis, & Theologalis laborat, provide consulatur, Sac. Congregatio auctoritate sibi per Sanctissimum specialiter attributa benigne indulsit, ut Pœnitentiarius, & Theologus Cathedralis Sebenicen. Præbendas optare possint, sicut cæteri Canonici, donec ad aliquam ex pinguioribus Præbendis ascendant, quæ perpetuo affectæ Pœnitentiario, & Theologo pro tempore esse intelligantur, ac sint.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An Canonicus Pœnitentiarius sua Præbenda libere dimissa, aliam optare possit, quæ affecta Officio Pœnitentiariæ perpetuo remaneat, & respective sit convalidanda optio Præbendæ nuncupatæ Car Barcha ab Oratore facta in casu &c.

Quoad primam partem pro gratia, & quoad secundam iterum proponatur.

ASCULANA. Sacerdos Paulus Antonius Tomassius Parochus Acummoli in Regno Neapolitano, sed Diœcesis Asculanæ in Marchia huic Sacræ Congregationi exposuit, multis ab hinc annis in Provincia Aprutii, tam citra, quam ultra, binos inolevisse contractus, qui passim fiunt, & quos ipse putat, fieri non posse citra labem Usuræ. *Sess. 22. c. 1. de ref.*

Primus contractus dicitur *draghetto*, & in hoc contractu dantur titulo mutui tot Ducati Regni Neapolitani cum obligatione, ut Mutuatarius intra duos menses tot alia restituat scuta Romana.

Secundus contractus expletur hoc modo. Datur frumentum, & dantur segetes ad rationem pretii, quo frumentum, & segetes vendentur tali alio determinato tempore, quo frumenti, & segetum pretium solet augeri.

Auditus fuit super his Episcopus, qui retulit, exposita in facto subsistere, & se primum contractum semper habuisse pro Usurario, & secundum se habuisse tamquam fraudes continentem in pauperum præjudicium, & primum fuisse a se damnatum in Constitutionibus Synodalibus sub pœna Excommunicationis, sed inutiliter, se ulterius per Concionatores tempore Adventus, & Quadragesimæ pluries monuisse de periculo, quod in secundo contractu continetur, sed his minime obstantibus abusum perseverare, & se ignorare, quid ulterius agere possit, cum in aliqua parte suæ Diœcesis, in qua remedium esset omnino necessarium, impediatur, ne adversus Laicos delinquentes procedat.

Verba Constitutionum Synodalium Ecclesiæ Asculanæ editarum anno 1719. *pag.* 127. *num.* 8. sunt hæc, quæ sequuntur. *Et quia in quibusdam locis nostræ Pastorali curæ creditis, compertum habemus, non sine magno animi nostri mærore, in aliquibus cambiis Usuras committi, dum ibi dantur ducati cum pacto solvendi Romæ, sive alibi totidem scuta monetæ* Romanæ, *quot traditi fuerunt Ducati, in quibus cambiis per multum exceditur mensura, & latitudo justi pretii, neque reperiuntur justi tituli, Nos, ut huic tanto malo pro viribus occurramus, ultra alias pœnas a Jure sancitas, & a Nobis in Sacra Visitatione*

communitas, declaramus, incurrere ipso facto in excommunicationem Nobis reservatam præfatos Campsores, & monitos esse volumus Parochos prædictorum locorum, ut non semel de hac censura inter Missarum solemnia certiores faciant suæ curæ commissos.

Adest prætereа inæqualitas tam in valore intrinseco, quam in extrinseco inter ducatum Regni Neapolitani, & scutum Romanum, cum valor ducati superetur a valore scuti, cumque agatur de mutuo, obstat illud Lucæ sexto, *si mutuum dederitis his, a quibus speratis recipere, quæ gratia est vobis? nam & peccatores peccatoribus fenerantur, ut recipiant æqualia... mutuum date nihil inde sperantes, & erit merces vestra multa, & eritis filii altissimi, quia ipse benignus est super ingratos, & malos*, in quibus verbis, unum pertinet ad consilium, alterum ad præceptum, teste Divo Thoma *secunda secundæ quæst.78, art.1.* ibi *dare mutuum non semper tenetur homo, & ideo quantum ad hoc ponitur inter consilia, sed quod homo lucrum de mutuo non quærat, hoc cadit sub ratione præcepti.*

Transeundo ad secundum contractum, de eo agunt Theolgi Morales, & dicunt, quod ille, qui vendit frumentum, vinum, & similia, ea conditione, ut in eadem mensura restituantur futuro e.g. Verno tempore, vel reddatur pretium, quo verno tempore prædicta valebunt, si nescitur utrum verno tempore plus, minusve valitura sint contractus est immunis ab omni Usura. Sed si certum, aut probabilius esset, valorem rei pro futuro ad solvendum determinato tempore fore augendum, tunc contractus non est immunis ab usura, nisi forte vendens fuisset frumentum, aut vinum reservaturus ad dictum tempus: quia tunc cum petiatur lucrum cessans, contractus est licitus pro quantitate lucri cessantis, & detractis sumptibus necessariis pro frumento, aut vino conservandis. *Azor. instit. moral. par. 3. lib.5. cap.7. quæst.5. Card. da Lugo de justit, & jur. tom.2. disput.25. sect.7. n.112. & 113. Salmant. Theolog. moral. tom.3. tract.14 cap.3. punct. 8. §.3. n.67., & seqq. Anaclet. ad lib. decret. de usuris tit.19. n.99. & seqq. Piringh. in tit. decret. tom.3. §.1. n.62., & sect.2. §.5. n.57.* late *Schmalzgrueber ad eundem tit. de usuris n.60. & seqq.*

Atque facit *Text. in cap. in Civitate*, ibi *Nihilominus tamen Venditores peccatum incurrunt, nisi dubium sit, merces illas plus, minusve solutionis tempore valituras*, & in cap. *naviganti de usuris* ibi *Ratione hujus dubii etiam excusatur, qui pannos, granus, vinum, Oleum, vel alias merces vendit, ut amplius, quam tunc valeant in certo termino recipiat pro eisdem, si tamen ea tempore contractus non fuerat venditurus.*

Adsunt etiam quædam monita ad hos contractus pertinentia impressa post Synodum Veliternam clar. mem. Card. Cybo, & repetita post Synodum Fulginatensem viventis Episcopi, quæ facilioris studii causa dantur ad calcem hujus folii.

Quibus stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An primus contractus sit licitus, nec ne:*

II. *An secundus contractus sit licitus, nec ne:*

III. *Quomodo sit providendum in casu &c.*

Non proposita cum sequenti.

VOLA-

VOLATERRANA. Exorta controversia inter Patres Minores Conventuales Terræ Montis Ærei, & Archipresbyterum dicti loci, plura dubia proposita fuerunt in congregatione habita die 30. Januarii 1723. nec ulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod scriberetur Episcopo juxta instructionem & quod Testes formiter examinarentur. Sess. 25. de ref. cap. 13.

Instructio fuit, ut Episcopus referret numerum Religiosorum in dicto conventu degentium, & an iidem sint exempti a sua Juridictione, vel potius sibi subjecti, & Episcopus respondit, quod tres, & aliquando quatuor Religiosi Sacerdotes cum uno Laico degunt in dicto Conventu, & quod Conventus & illius Religiosi sunt suæ Juridictioni Ordinariæ subjecti. Aliqui Testes fuerunt etiam formiter examinati, quocirca ex Juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere,

I. *An Patres Conventuales S. Francisci Montis Ærei invitati, accedentes ad funus, convenire debeant in Ecclesia Parochiali ejusdem loci, inde omnes unacum Parocho processuri ad locum ex quo defunctus est efferendus.*

II. *An Cadavera defunctorum in Ecclesia PP. Minorum Conventualium sepelienda, antequam ad eorum Ecclesiam deferantur, debeant prius asportari ad Parochialem, seu potius recto tramite deferri ad Ecclesiam Patrum: Et quatenus affirmative quoad primam partem.*

III. *An super Cadaveribus primo transportatis ad Parochialem possit Archipresbyter Exequias, vel alias funebres functiones peragere, & aliquam funeris partem accipere.*

IV. *An Archipresbyter associando Cadavera sepelienda in Ecclesia Patrum Conventualium teneatur incedere sub illorum Cruce, seu potius valeat propriam Crucem elevare, & quatenus affirmative quoad secundam partem.*

V. *An Archipresbyter dicti loci possit ingredi cum Cruce, & Stola eorum Ecclesiam, & super Cadaveribus defunctorum ibidem tumulandorum officium peragere*

VI. *An Archipresbytero debeatur Quarta pro illis Defunctis, qui ibidem tumulantur, seu potius eidem obstet exemptio; Et quatenus affirmative quoad primam partem.*

VII. *An Archipresbyter dempta prædicta Quarta, restituere teneatur Cadavera Thomæ Fabri, Sebastiani Butini, & Joannis Mangoni, & emolumenta desuper percepta.*

VIII. *An Archipresbyter teneatur invitare Patres ad Officia, quæ in Parochiali peragi solent, seu potius eisdem Patribus, quamvis non invitatis liceat antedictis Officiis intervenire.*

IX. *An liceat Patribus Conventualibus invitare populum ad facienda Officia pro Animabus Purgatorii in eorum Ecclesia.*

X. *An liceat Patribus Conventualibus ducere Processiones extra claustra, præterquam in casibus compræhensis in transactione anni* 1703.

DUe Regole generali devono osservarsi ne'Contratti di vendita a credenza.

La prima è, che non si venda il tempo, cioè a dire, che quello che vende, non pretenda della cosa venduta qualche cosa di piu del prezzo giusto, per il tempo, che concede a pagare.

La seconda, che il medesimo non ponga se stesso, o sempre, o per il piu in sicuro del guadagno, & il compratore per il contrario in sicurezza di perdita.

E per

E perchè queste regole dipendono molte volte dall'intenzione del vendente, quindi è, che il prudente Confessore dovrà in simili casi esplorar bene l'intimo di questa sua intenzione; poichè, chi vende per esempio il suo grano in credenza nel mese di Decembre per ricevere il prezzo nel mese di Agosto, o intendeva di venderlo nel suddetto mese di Decembre, o pensava di trasferire questa vendita in altro tempo, quando forsi probabilmente credeva, che potesse valer più caro, come nel mese di Maggio, verbi grazia.

Se intendeva di venderlo nel mese di Decembre, non puole senza manifesta nota di usura pretendere prezzo maggiore del prezzo giusto, che corre nel predetto mese, altrimente venderia il tempo; ma se pensava di trasferirne la vendita in altro tempo, o determinava in questo caso il prezzo, che corre nel tempo, che vende, o si contenta, che questa determinatione abbia a dipendere da un tempo futuro.

Se determina al suo grano il prezzo, che corre, ancorchè determinasse il prezzo rigoroso, questo contratto è lecito, purchè non trascenda il detto prezzo rigoroso, mentre debbonsi considerare dalla sua parte i pericoli, le fatiche, e le spese, che regolarmente occorrono nella conservazione del grano fino al tempo, nel quale avea proposto di venderlo; se poi lascia che questa determinazione dipenda da un tempo futuro, o vuole, che questo tempo sia quello del pagamento, o altro determinato, benchè in esso communemente soglia valer più caro, che in altro tempo precedente, o pretende, che abbia a dipendere da un tempo futuro indeterminato.

Se vuole, che dipenda il prezzo da un tempo futuro determinato, come se dicesse per esempio, io ti vendo adesso il mio grano, che mi pagarai il mese di Agosto al prezzo, che valerà a Maggio, o a Giugno, questo contratto è lecito, perchè due cose vi concorrono.

La prima, che non pattuisca del prezzo sommo, che correrà nel tempo del pagamento, ma al più del prezzo medio.

La seconda, che si deducano dal prezzo le spese, che dovriano farsi, e tutto ciò, che sarebbe mancato nel conservarlo fino a quel tempo, secondo il giudizio di uomini esperti.

Ma se pretende, che il prezzo abbia a dipendere da un tempo futuro indeterminato, come se dicesse, io voglio, che tu mi paghi il mio grano, tanto, quanto valerà in qualsivoglia tempo fino alla solutione del prezzo, quando si venderà più caro; il contratto è usurario, perchè egli si assicura per il più del guadagno, e pone in contrario il Compratore nel sicuro della perdita.

Queste regole si verificano particolarmente nella vendita a credenza, o commutatione economica, che è all'hora, che il vendente non intende di negotiare il prezzo di ciò, che vende, ma di servirsene solo ad uso proprio, e però se bene in essa può succedere tal volta il danno emergente, non per questo potrà già mai il lucro cessante, come potriasi forse considerare nella vendita, o commutatione negotiativa, onde può un mercante, che tiene i suoi denari sempre esposti al negotio, vendere le sue merci più care in credenza, che in pecunia numerata, perchè vendendo à credenza, si priva del guadagno, che colla negoziazione avria potuto acquistare, il che ha da intendersi con queste limitazioni.

Prima, che veramente perda di quello il guadagno, perchè non riceve attualmente il prezzo.

Se-

Seconda, che nell'alterazione del prezzo abbia in considerazione i pericoli, le fatiche, e le spese, che averia fatte nel conservar le sue merci, e perciò non deve alterarlo sopra il prezzo rigoroso che corre.

Terza, che non venda in credenza, perchè non può vendere di presente a pecunia numerata.

Quarta, che ammonisca il Compratore, che egli veramente coram Deo per la dilata solutione cessa di guadagnar tanto, quanto gli vende a credenza più care del prezzo giusto le sue merci, acciò se il sudetto con questa condizione non vuol comprarle, sia posto in sua libertà.

Die 16. Martii 1726.

Sess. 24. c. 12. de Ref.

SENEN. Post continuum, & laudabile servitium annorum 40. in Ecclesia Metropolitana Senensi Fabius Ballatus consuetum Jubilationis Indultum obtinuit, & jam septem anni elapsi sunt, ex quo fruitur prædicto Indulto, cumque idem modo obtinuerit Dignitatem Decanatus in eadem Ecclesia, & supplicaverit huic Sacræ Congregationi pro continuatione prædicti Indulti Jubilationis scriptum fuit Archiepiscopo pro informatione, & voto.

Archiepiscopus fuit in sensu, quod erat annuendum petitis, & eo fortius, quia Oratoris merita, & præstitum antecedenter continuum, & laudabile servitium plene suadent, ipsum, quandiu poterit, non defuturum officio suo, in solemnioribus, in quibus Decani præsentia maxime desideratur.

Super hoc articulo adest resolutio hujus Sac. Congregationis 22. Novembris 1619. in quadam Causa Fulginaten. *lib. 41. Decret. pag. 381. a tergo* ibi: *Joannes Baptista de Justis attento servitio quadraginta annorum, & ultra uti Canonicus, & Decanus Ecclesiæ Cathedrali præstito jubilationem obtinuit; nuper autem collato sibi a Sanctissimo Prioratu ejusdem Cathedralis supplicat, vel sibi novam jubilationem concedi, vel potius declarari, eamdem sibi prodesse jubilationem respectu Prioratus. Die &c. Sacra &c. audita relatione Episcopi Fulginaten., & attento quadragenario servitio, & ultra laudabiliter, & continuo præstito in eadem Cathedrali, censuit, Oratorem nova jubilatione non indigere, sed jam obtentam sub die 18. Decembris 1688. eidem suffragari etiam respectu Prioratus, de quo fuit nuper a Sanctissimo provisus, in omnibus, & per omnia servata forma ejusdem indulti:* quam resolutionem laudat, & sequitur *Modernus Scarfanton. in animadversionibus ad Ceccoper. tom. 1. lib. 2. tit. 6. n. 20.*

His positis dignabuntur EE. VV. decernere.

An indultum jubilationis concessum Fabio Ballato olim Canonico Ecclesiæ Metropolitanæ Senen. eidem suffragetur post obtentam in eadem Ecclesia Dignitatem Decanatus in casu &c.

Affirmative, dummodo in solemnioribus inserviat.

Sess.7. cap. 7. de ref.

MONOPOLITANA CONGRUÆ. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 22. Septembris, & die 17. Novembris anni proxime elapsi, quarum folia poterunt ab EE.VV. benigne reassumi; Cumque tunc nulla capta fuerit resolutio, ex juribus circumferendis dignabuntur EE,VV. in præsenti decernere.

An, & in qua summa debeatur Congrua alimentaris Archipresbytero Ecclesiæ Collegiatæ Oppidi Cisternini a Reverendissimo Episcopo in casu &c.

Dilata, & proponatur in prima etiam unica.

Sess.23.c.10. de Ref.

LUCANA. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita prima die Septembris, & die 17. Novembris 1725. quarum folia poterunt ab EE. VV. benigne reassumi, eademque causa cum fuerit reproposita die 26. Januarii currentis anni 1726. & responsum fuerit, quod omnino proponeretur in prima post cineres, & aliqua supervenerint transmissa ab Abbate S. Barbaræ, quæ ad calcem folii commodioris studii gratia referentur, dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo sit providendum in casu &c.

Pro relaxatione suspensionis Oratoris arbitrio Episcopi Lucani.

In postremo folio Congregationis habitæ die 23. Februarii 1726. nonnullæ causæ remanserunt indecisæ, dignabuntur itaque EE.VV. dictæ Congregationis folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

Sess.23.c.1. de Refor.

TRIDENTINA FRUCTUUM.

An Capitulum Ecclesiæ Tridentinæ teneatur ad relaxationem fructuum, tam certorum, quam incertorum Canonicatus, Præpositaræ, & Præbendæ in casu &c.

Pro meliori informatione juxta instructionem.

Sess.22. c.1. de Ref.

ASCULANA.

I. *An primus contractus sit licitus, nec ne:*
II *An secundus contractus sit licitus, nec ne:*
III. *Quomodo sit providendum in casu &c.*

Ad primum negative. Ad secundum consulat Theologos in casibus particularibus. Ad tertium procedat quoad primum juxta Constitutiones Synodales.

VO-

VOLATERRANA.

I. *Patres Conventuales S.Francisci Montis Æris invitati, accedentes ad funus, convenire debeant in Ecclesia Parochiali ejusdem loci, inde omnes unacum Parobo processuri ad locum, ex quo defunctus est efferendus.* Sess.25.c.13. de ref.

II. *An cadavera defunctorum in Ecclesia PP. Minorum Conventualium sepelienda, antequam ad eorum Ecclesiam deferantur, debeant prius asportari ad Parochialem, seu potius erectum tramite deferri ad Ecclesiam Patrum; & quatenus affirmative quoad partem.*

III. *An super cadaveribus primo transportatis ad Parochialem possit Archipresbyter exequias, vel alias funebres functiones peragere, & aliquam funeris partem accipere.*

IV. *An Archipresbyter associando Cadavera sepelienda in Ecclesia Patrum Conventualium teneatur incedere sub illorum Cruce, seu potius valeat propriam Crucem elevare, & quatenus affirmative quoad secundam partem.*

V. *An Archipresbyter dicti loci possit ingredi cum Cruce, & Stola eorum Ecclesiam, & super Cadaveribus defunctorum ibidem tumulandorum officium peragere.*

VI. *An Archipresbytero debeatur quarta pro illis defunctis, qui ibidem tumulantur, seu potius eidem obstet exemptio; Et quatenus affirmative quoad primam partem.*

VII. *An Archipresbyter dempta prædicta quarta, restituere teneatur cadavera Thomæ Fabri, Sebastiani Butini, & Joannis Mangoni, & emolumenta desuper percepta.*

VIII. *An Archipresbyter teneatur invitare Patres ad Officia, quæ in Parochiali peragi solent, seu potius eisdem Patribus, quamvis non invitatis liceat antedictis Officiis intervenire.*

IX. *An liceat Patribus Conventualibus invitare Populum ad facienda Officia pro Animabus Purgatorii in eorum Ecclesia.*

X. *An liceat Patribus Conventualibus ducere Processiones extra Claustra, præter quam in casibus comprehensis in transactione anni 1703.*

XI. *An liceat PP. Conventualibus exponere in eorum Ecclesia Ven. Eucharistiæ Sacramentorum, & populo benedicere.*

Ad primum affirmative. Ad secundum negative, nisi Defunctus, vel hæres aliter ordinaverint. Ad tertium affirmative, quoad primam partem, & quoad secundam deberi Parocho intortitia tantum, quæ ponuntur circa Cadaver. Ad quartum affirmttive quoad primam partem, negative quoad secundam. Ad quintum negative. Ad sextum serveturConstitutioSanctissimi DominiNostri a die editionis ejusdem. Ad septimum quoad Thomam, & Sebastianum, teneri etiam quoad quartam, sed non esse Cadavera exhumanda, & quoad Joannem, Parochum non teneri. Ad octavam negative. Ad nonum affirmative Ad decimum negative, nisi de consensuParochi, vel de licentiaEpi-

scopi. Ad undecimum affirmative, accedente consensu Ordinarii, & amplius.

TAURINEN. Baronissa Susanna Revera de Ternavas, post contractum Matrimonium cum Equite Fabritio Caccherano, eum in judicium vocavit, prætendendo Matrimonii nullitatem, tum propter importunas suasiones, & suggestiones, quibus ajebat, se fuisse inductam, ut illud celebraret, tum propter prædicti Equitis impotentiam, sed proposita Causa in hac Sacra Congregatione die 13. Septembris 1721. disputatoque primo dubio, *an constet de nullitate Matrimonii* huic negative responsum fuit, disputatoque concomitanter hoc alio secundo dubio. *an & sit locus divortio, & separationi Thori in casu &c.* negative quoad primam partem responsum fuit, & affirmative quoad secundam, usquequo aliter demandatum fuisset ab hac Sacra Congregatione.

Sess. 24. c. 1. de ref. matr.

Post lapsum fere duorum annorum Baronissa institit pro remissoria ad effectum examinandi Testes super memoratis importunis suasionibus, & pro deputatione Peritorum ad effectum; ut fieret recognitio corporis Caccherani sui mariti; cumque obtinere non potuisset, Caccheranus duo subsequenter petiit, alterum, quod Susanna rediret ad obsequia matrimonialia, alterum, quod hæc Sac. Congregatio declararet, se intantum anno 1721. respondisse pro separatione thori, inquantum ipse suum præstitit assensum; putavit etenim se ope hujus declarationis posse recuperare assignamentum quinquaginta duplarum annuarum a Susanna sui favore factum, & a quo eadem fuerat per Senatum Taurinensem liberata post editam memoratam resolutionem a Sac. Congregatione, sed Baronissa excipiente, non esse hisce petitionibus annuendum, & instante pro remissoria, non ad effectum examinandi testes super minis, & importunis suasionibus, vel super impotentia viri, sed tantum super dissensionibus, & inimicitiis irreconciliabilibus inter se, & virum exortis, ut videlicet esset locus formali divortio, & non temporali separationi Thori, Sacra hæc Congregatio die 28. Augusti 1723. prædictis petitionibus tam Caccherani, quam Baronissæ cumulatim respondit hoc modo *quoad obsequia matrimonialia, & quoad petitam a Caccherano declarationem, lectum, & quoad Baronissam pro concessione petitæ remissoriæ.*

Cohærenter ad hæc, expletum fuit examen formale testium, & Jura hinc inde circumferuntur, cumque in præsenti Baronissa non accuset virum de fornicatione, sive adulterio, sed tantum de sævitiis adhibitis, & vir prætendat, eas in facto non subsistere, & sic non esse locum ulli thori separationi, perpetua illa separatio, quæ discutienda per Baronissam in dubio ad calcem referendo proponitur, cum suâ debita moderatione erit intelligenda, cum etenim Christus Dominus *Matthæi* 5. & 19. testetur ob solam fornicationis causam licitum esse divortium, hoc est non vinculi matrimonialis dissolutionem, sed separationem quoad thorum, & cohabitationem, juxta *Canonem* 7. *sess.* 24. *de ref. matr.* & Sac. Concilium Tridentinum subsequenti Canoni octavo statuat, *si quis dixerit Ecclesiam errare cum ob multas causas separationem inter conjuges quoad thorum seu quoad cohabitationem ad certum, incertumve tempus fieri posse decernit, anathema sit*, tam Theologi, quam Canonistæ sic hæc statuunt intelligen-

genda, ut videlicet propter solam fornicationem, sive adulterium sit locus perpetuæ dimissioni, & absoluto divortio, cum divortium non sit verum, nisi quod animo constituendæ perpetuæ separationis expletur, *iuxta Text. in leg. divortium 3. ff. de divortiis*, & licet propter alias causas thori, & cohabitationis separatio ab Ecclesia permittatur, hæc tamen non durat nisi usquequo durat causa, propter quam separatio concessa fuit, *Maldonat. in Matth cap. 5. vers. 32. Bellarmin lib. 1. de matrim. cap. 14. §. Secunda causa, Sanchez de matrim. lib. 10. disp. 15. n. 2. Reginald. in praxi fori pœnit. lib. 31. n. 313. vers. porro, Schmalzgrueber. ad tit. 19. decret. de divortiis lib. 4. §. 3. n. 139. Anaclet. ad eundem tit. §. 2. n. 50. & n. 56. Sperell. dec. 139. n. 71.*

Quibus præsuppositis, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit locus divortio, & separationi perpetuæ, vel potius standum sit in decisis sub die 13. Septembris 1721. pro separatione, usquequo aliter demandetur a Sacra Congregatione in casu &c.

In decisis.

FLORENTINA. Fertur san. mem. Eugenium IV. suppressisse quoddam Monasterium Monialium, & ejus Ecclesiam nuncupatam S. Michaelis Archangeli *alle Romite*, necnon bona ad dictum Monasterium pertinentia univisse Prioriæ, & Conventui S. Donati de Scopeto Canonicorum Regularium S. Augustini Congregationis S. Salvatoris de Bononia, & Sanctum Antoninum tunc Archiepiscopum Florentinum hanc unionem executioni mandasse. *Sess. 23. c. 20. de ref.*

Sacerdotes Congregationis Missionis ex litteris Apostolicis sanctæ memoriæ Clementis XI. successerunt in juribus, honoribus, & oneribus dictorum Canonicorum, delataque proinde ad ipsos Ecclesia prædicta; exorta est inter eos, & Parochorum S. Quirici de Marignola, intra cujus Parochiæ fines Ecclesia sita est, controvresia super exercitio nonnullarum functionum in pluries memorata Ecclesia peragendarum.

Auditus fuit Archiepiscopus, qui retulit, nec Canonicos antecessores, nec Presbyteros sucessores continuam unquam habuisse permanentiam penes dictam Ecclesiam, sed tantum ad eam aliquando accessisse, oblectamenti gratia, & ut salubriori aere perfruerentur, consuetudinem etiam viguisse, ut in Festo Sancti Michaelis, qui est dictę Ecclesiæ Titularis, Missa in Ecclesia caneretur, & Sacramenta Penitœntiæ, & Eucharistię accedentibus ministrarentur, scientibus, & non contradicentibus Parochis

Audunt Presbyteri Missionis nonnullos testes, qui deponunt, tam Canoncos spatio annorum quadraginta, quam dictos Presbyteros spatio annorum viginti die Festo S. Michaelis Missam, & Vesperas solemniter cecinisse, Populoque ad sonum Campanæ invitato, Pœnitentiæ, & Eucharistiæ Sacramentum administrasse, & ex visitatione facta ab Archiepiscopo anno 1707. desumitur, Paramenta conservari pro Missa canenda in Festo S. Michaelis, & ædem Confessionalem in prædicta Ecclesia adesse.

In fortioribus terminis Cappellanorum videlicet, & Officialium Confraternitatum erectarum intra fines Parochiæ, quod possint ipsi in Festivitatibus solemnioribus Ecclesiæ, vel Oratorii canere Missas solemnes, & quod ulterius valeant sine licentia Parochi denunciare festivitates, & vigilias occurrentes in hebdomada, resolutum fuit a Sacror. Rituum Congregatione

ne in Decretis generalibus Urbis, & Orbis *die* 10. *Decembris* 1703. *in responsionibus ad decimum, & decimum sextum dubium*, uti videri potest *in Mantissa decisionum post Card. de Luca lib.*12. *dec.*10., & in terminis Regularium testatur *Nicol. in flosc. in verb. Regularis n.*7. ab hac Sac. Congregatione resolutum fuisse, non esse Regularibus prohibitum a Decretis Sacri Concilii Tridentini docere Doctrinam Christianam in suis Ecclesiis, & annunciare populo Festa, & jejunia inter Missam solemnia. Praeterea Summus Pontifex Leo X. *in sua Bulla* 7. §.32. *Bullar. tom.*1. Magistris Scholarum, & Praeceptoribus imposuit onus docendi Pueros ad suam Scholam accedentes Doctrinam Christianam, & a S. Pius V. *in sua Const.* 137 *Bullar to.*2. jussit, institui ab Ordinariis Locorum Confraternitates Doctrinae Christianae ad pueros in eadem instruendos.

Quibus positis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Presbyteri Missionis possint celebrare, & respective canere Missas, ac Vesperas solemnes in festo Dedicationis S. Michaelis Archangeli in Ecclesia ejusdem Sancti nuncupata delle Rom te, contradicente, seu dissentiente Parocho S. Quirici nuncupato delle Marignole in casu &c.*

II. *An itidem Sacramenta Poenitentiae, & Eucharistiae administrare, & Doctrinam Christianam docere, contradicente Parocho in casu &c.*

Non proposita cum sequenti.

Sess.25.c.3. de ref.

SPOLETANA DECIMARUM. Prior, & Camerarius Collegiatae Ecclesiae Terrae Trebii denunciati fuerunt a Vicario Foraneo, qui procedebat tamquam delegatus Episcopi Spoletani, suppositi Ecclesiastico interdicto, ex quo requisiti recusaverant consignare duodecim rubra frumenti, quae Curia Episcopalis sibi debita praetendebat titulo Decimarum, & facere depositum alterius rubri frumenti juxta Decretum editum ab eodem Vicario Foraneo.

Capitulum autem contendit, Episcopum non posse cogere Canonicos ad praestationem Decimarum sub poena interdicti, vel aliarum Censurarum, quia Judex Ecclesiasticus abstinere debet a Censuris, & Interdicto, quando potest, prout hic, devenire ad executionem realem, vel personalem, *juxta cap.*3. *Sess.*25. *de ref.* Contendit pariter idem Capitulum, se non teneri nisi ad medietatem Decimarum, quas exigit a Parochianis, & hanc medietatem non posse esse juxta praetensionem Curiae Episcopalis in Rubris frumenti 13., cum non exigat nisi annua Rubra 17., & quia quaestio non stat solum in quantitate, sed etiam in qualitate frumenti, idem Capitulum sustinet, servandam esse Constitutionem Synodalem editam ab Episcopo Castruccio, in qua statuitur, frumentum pro Decimis esse praestandum nec bonum, nec malum, & quia demum in praeteritum supponitur excessivam fuisse Decimarum solutionem, urget pro repetitione indebiti, cum titulus exigendi redactus fuerit ad non titulum.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE VV decernere.

I. *An Episcopus possit cogere Capitulum, & Canonicos ad praestationem Decimarum sub poena interdicti, vel aliarum Censurarum in casu &c.*

II. *An, & in qua quantitate, & qualitate debeatur Episcopo Decima frumenti in casu &c.*

III. *An constet de excessiva solutione, seu praestatione Decimae in praeteritum, ita ut sit locus repetitioni in casu &c.*

SE-

SECRETARII

ADNOTATIONES.

In Causa Lucana.

1. ANno 1715. Bartholomæus Turrianus obtinuit a suo Episcopo Lucano litteras dimissorias, ut a quocumque Catholico Antistite ad primam Tonsuram, & quatuor Ordines Minores promoveri posset, & post receptam primam Tonsuram, & Ordinem Ostiariatus ab Episcopo Mantuano, tres alios Minores Ordines recepit ab Abbate Sæculari Ecclesiæ Collegiatæ S Barbaræ ejusdem Civitatis, uti addictus servitio prædictæ Ecclesiæ, & jura juribus addendo, in sequelam etiam dimissorialium ipsi concessarum ab Episcopo Originis.

2. Turrianus institit apud Episcopum Lucanum pro Dimissoriis ad effectum suscipiendi Sacros Ordines, exortaque usque de anno 1718. controversia circa Ordines receptos á prædicto Abbate S. Barbaræ, de ea pluries actum fuit in hac Sacra Congregatione; tam inter summaria precum, quám in folio, nec ipsa unqam potuit terminari.

3. Protestante semper Turriano, se esse promptum, & paratum ad executionem omnium, quę sibi ab hac S. Congregatione demandari contigerit, vel videlicet instando apud suum Episcopum pro receptione trium minorum Ordinum, quatenus Abbas S. Barbaræ careat privilegio primam Tonsuram, & minores Ordines conferendi, vel instando apud eumdem Episcopum pro relaxatione suspesionis quatenus Abbas dictum Privilegium haberet, sed eodem illicité usus fuisset, conferendo sibi minores Ordines, utpote non adscripto inter Clericos numerarios, sed supranumerarios sæpe memoratæ Ecclesiæ S. Barbaræ.

4. Et etiam subdente Episcopo Lucano iu suis informationibus, quod attenta bona fide Turriani, & attentis cæteris ejusdem requisitis, suppeditandum videbatur esse ab hac Sac. Congregatione remedium, ut idem ad S. Ordines ascenderet.

5. Hinc factum est, quod opus fuit manum admovere ad examinanda, & perpendenda Privilegia Abbatis S. Barbaræ, eodemque non comparente, ipse pro mei incumbentia muneris binos alios exaravi super dictis privilegiis discursus impressos ad calcem fol. Congregationum habitarum *die prima Septembris, & die* 17. *Novembris* 1725., & quod ulterius EE.VV. tam in dictis Congregationibus, quam in omnibus aliis, in quibus actum fuit de Ordinatione Turriani de prædictis Privilegiis verba fecerunt, & sequentes statuisse visæ sunt propositionis.

6. Prima est, quod Abbati S. Barbaræ fuit a Summo Pontifice Pio IV. concessum privilegium conferendi personis idoneis primam Tonsuram, & quatuor minores Ordines, juxta verba Bullæ Pianæ relata in primo meo discursu §. *Multa*.

7. Secunda est, quod huic privilegio non fuit derogatum a Concilio Tridentino *sess.*23. *cap.*10. *de reform.* cum illud sit Concilio posterius, & Concilium

cilium derogaverit antecedentibus, & non subsequentibus Privilegiis, uti ad rem firmavit *Fagnan. in cap. Statuimus n.14., & sub n.53. in fine de supplenda negligentia Prælatorum* & latius habetur in allegato Discursu §. *Quoad primum*.

8. Tertia est, quod citata Bulla Piana, cui a Concilio Tridentino non fuit derogatum, revocata, & abrogata fuisse visa est a Bulla 94. ejusdem Pii IV. Bullar. tom.2. in qua omnia, & quæcumque privilegia, & indulta, quæ essent contraria Statutis, & Decretis Concilii Tridentini, revocavit cassavit, & annullavit, & ad terminos ejusdem Concilii reduxit, etiamsi non solum ab aliis Romanis Pontificibus, sed *a se ipso* concessa fuissent, ut in meo secundo discursu §. *Quia vero*.

9. Quarta est, quod nullum, vel modicum momentum constitui potest in litteris Apostolicis S. Pii V. impressis ad calcem allegati secundi discursus, licet in illis perspicua detur Abbati facultas conferendi Tonsuram, & minores Ordines, cum prædictæ litteræ videantur fuisse personales, & respicientes solam personam Ascanii Majorensis Episcopi, & tunc Abbatis S. Barbaræ, & sic nullo modo progredivæ ad Successores in prædicta Abbatia, juxta ponderata in citato discursu §. *A defensoribus*.

10. Ultima est, quod verum fundamentum constitui posset in aliis litteris Apostolicis Gregorii XIII. in his quippe datur Abbati facultas conferendi primam Tonsuram, & minores Ordines, quatenus sit simplex Sacerdos, & conferendi etiam Sacros Ordines, & Presbyteratum, quatenus charactere Episcopali decoratus esset, sed quod difficultas urgebat, quod hæc Bulla nunquam fuit exhibita in forma authentica, & quod perquisitis regestis Vaticanis, eadem nunquam fuit reperta.

11. In hoc rerum statu, transmissa fuit a Civitate Mantuæ nomine Abbatis S. Barbaræ quædam scriptura, in qua Auctor post visa ea, quæ a me deducta fuerunt in citatis binis Decisionibus, docte, & ingeniose suadere conantur, Abbatem S. Barbaræ potiri facultate conferendi primam Tonsuram, & minores Ordines, & ordinationem Turriani non solum fuisse validam, sed etiam licitam, quamvis recensitas litteras Gregorii non transmiserit, nec earum meminerit, sed alias quasdam ejusdem Gregorii XIII. Bullas exhibuerit, de quibus infra, & quæ nihil habent commune cum facultate Ordines conferendi, de qua in præsenti.

12. Primo, quia certa est Abbatis facultas desumpta ex prima Bulla Pii IV., cui derogatum dici non potest ex citata posteriori Bulla, in qua revocavit omnia indulta Concilio Tridentino adversantia, & concessa tam ab aliis Pontificibus, quam a se ipso, tum quia primum Indultum, seu Privilegium fuerat concessum in limine fundationis, & in remuneratione meritorum, & intuitu Ducis Mantuæ illustris ex fundatione, & dotatione Patroni, nec defuerat Ordinarii consensus; tum quia imperceptibile est, quod in hac secunda Bulla voluerit Pontifex primam revocare, cum secundam Bullam ediderit *die* 17. *Februarii anno* 1564. licet eam publicaverit *die* 24. *Febr.* 1565., & primam Bullam favore Abbatis S. Barbaræ ediderit *pridie idus Octobris anno* 1564., & alias discurrendo sequeretur absurdum, quia sequeretur, quod Papa revocatoriam edidisset, tunc quando privilegium concessit.

13. Secundo quia in prima sua Bulla Summus Pontifex Pius Papa IV. clausulas adeo efficaces, & insolitas derogatorias derogatoriarum adhibuit, ut nunquam dici possit, eidem fuisse derogatum a Bulla posteriori; In prima

ma siquidem datur facultas Duci Mantuæ, Abbati, & Capitulo pro tempore, quandocumque dictæ Bullæ datam semper posteriorem, quibuscumque futuris derogationibus apponere, ibi: *& de novo etiam sub data per eosdem Gulielmum, & pro tempore existentem Ducem, ac Abbatem, Archipresbyterum, & alios alias dignitates obtinentes, & Capitulum eligenda, concessas fore, & censeri.*

14. Tertio, quia observantia est optima cujuscumque Constitutionis interpres, & interpretatio ab eadem deducta prævalet cuicumque alii interpretationi, etiamsi hæc esset de jure verior, cumque tam ex documentis a Turriano exhibitis, quam ex aliis modo a Civitate Mantuana transmissis; & ex ipsa confessione Episcopi Mantuani habeatur, Abbatem S Barbaræ semper contulisse primam Tonsuram, & minores Ordines, signum evidentissimum hoc est, quod ejus Privilegium nou fuit derogatum a posteriori Bulla Pii IV.

15. Quarto, quia ex resolutionibus alias editis ab hac S. Congregatione die 12 Augusti 1679., & relatis in meo primo Discursu colligitur, Sac hanc Congregationem non negasse facultatem Abbatis conferendi primam Tonsuram, & minores Ordines, sed tantum statuisse, ei non licere id facere in numero indefinito, & æffrenato Clericorum, & in ordine ad eos, qui suæ non inserviunt Ecclesiæ, quo stante tantum abest, quod facultas fuerit a S. Congregatione rejecta, quod potius fuit admissa, sed cum restrictione ad numerum determinatum, & ad eos, qui Eeclesiæ inserviunt.

16. Hæc quoad validitatem Ordinationis Turriani; Quo vero ad punctum an eadem fuerit licita, subdit Scribens, in Ecclesia S. Barbaræ duodecim Pueros inservire, qui mercedem accipiunt, & alios, inter quos fuit Turrianus, reperiri, qui habitu Clericali incedunt, & qui studiis vacant, ut ad Ordines suscipiendos idonei efficiantur, quique sine stipendio in solemnioribus, & toties quoties vult Abbas eidem Ecclesiæ inserviunt, & hujus secundi generis Clericos, adhibita debita moderatione, posse ab Abbate adscribi servitio suæ Ecclesiæ, & eosdem posse insignire prima Tonsura, & minoribus Ordinibus, cum sub Privilegio eidem Abbati concesso a S. Pio Quinto absolvendi ab omnibus peccatis, injuncta salutari pænitentia Presbyteros sibi subditos, in articulo mortis constitutos, & eisdem plenariam Indulgentiam impertiendi, Gregorius XIII. in suis litteris Apostolicis in forma Brevis expeditis, & in forma Authentica exhibitis comprehensos esse voluerit, *Clericos in minoribus constitutos &c. etiamsi aliquod beneficium in d. Ecclesia non obtineant, vel salarium aliquod eis ratione servitii dictæ Ecclesiæ constitutum non extiterit, dummodo dictæ Ecclesiæ Abbatis jurisdictioni iidem subjecti sint.*

17. Hæc sunt, quæ in substantia continentur in Scriptura de Patribus transmissa, in ordine ad quam duo tantum videntur adnotanda.

18. Alterum, quod non subsistit in facto, quod Pius Papa IV. quando primum Privilegium concessit, dici valeat, quod revocatoriam edidisset; Licet etenim revocatoriam ediderit die 17. Februarii anno 1564. & Privilegium concesserit pridie idus Octobris eodem anno, semper tamen Privilegium fuit anterius revocatione, cum in Bullis Annus non computetur a Nativitate, sed ab Incarnatione *juxta tradita per Covarr. variar. lib. 1. cap. 12. n. 1. & 2.*

19. Alterum est, quod exposita derogatoria subsistit in facto, ut colligitur ex Bulla in forma Authentica exhibita.

20. Alia

20. Alia supersunt, quæ facultatem respiciunt conferendi Sacramentum Confirmationis, approbationem Confessariorum, & concessionem litterarum dimissorialium, sed cum hæc non pertineant ad casum Turriani, de illis habebitur sermo, quando ab EE. VV. demandabitur.

Die 30. Martii 1726.

Sess. 14. c. 7. de ref.

ISPALEN. ARCHIDIACONATUS. propositá fuit hæc Causa in Congregatione habita die 26. Januarii currentis anni 1726. Cumque tunc nulla fuerit capta resolutio, sed dictum: *Dilata, & proponatur in secunda post Cineres*; Dignabuntur EE. VV. dictæ Congregationis folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

I. *An exceptio prætensæ Irregularitatis obstet executioni litterarum*, & quatenus affirmative.

II. *An sit relaxanda supplicatio novæ provisionis in casu &c.*

Dandam esse novam provisionem ad Cauthelam, & amplius.

In postremo folio sequentes Causæ indecisæ remanserunt, unde onus erit EE. VV. in præsenti decernere.

Sess. 7. c. 7. de Ref.

MONOPOLITANA CONGRUÆ.

An, & in qua summa debeatur congrua alimentaris Archipresbytero Ecclesiæ Collegiatæ Oppidi Cisternini a Reverendiss. Episcopo in casu &c.

Negative.

Sess. 13. c. 1. de Ref.

FLORENTINA.

I. *An Presbyteri Missionis possint celebrare, & respective canere Missas, ac Vesperas solemnes in festo Dedicationis S. Michaelis Archangeli in Ecclesia ejusdem Sancti nuncupata delle Romite, contradicente, seu dissentiente Parocho S. Quirici nuncupato delle Marignole in casu &c.*

II. *An itidem Sacramenta Pœnitentiæ, & Eucharistiæ administrare, & Doctrinam Christianam docere, contradicente Parocho in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum affirmative, dummodo Doctrina Christiana non fiat in hora, in qua fit in Parochia.

SPO-

SPOLETANA DECIMARUM.

Sess 25. de ref. cap. 13.

I. *An Episcopus possit cogere Capitulum, & Canonicos ad præstationem Decimarum sub pœna interdicti, vel aliarum censurarum in casu &c.*

II. *An, & in qua quantitate, & qualitate debeatur Episcopo Decima frumenti in casu &c.*

III. *An constet de excessiva solutione, seu præstatione Decimæ in præteritum, ita ut sit locus repetitioni in casu &c.*

Ad Primum affirmative, servatis servandis.

Ad Secundum pro concessione remissoriæ, & compulsoriæ, præfixo termino duorum mensium.

Ad Tertium, non esse locum repetitioni.

Sess. 15. c. 3. de Ref.

TURRITANA. Die 13. Januari elapsi anni 1725. Franciscus Maria Sigue Canonicus Turritanus tanta violentia, & impetu irruit in Sacerdotem Joannem Andream Sacajoni Officialem Rationarium Cathedralis Ecclesiæ, ut eum in humum projecerit, idemque aliquo temporis spatio sanguinem ex ore expuens veluti exanimis permanserit.

Contigit hoc in publico Atrio Ecclesiæ, & coram pluribus personis, expositaque a Sacerdote Joanne Andrea querela, Vicarius Capitularis una cum duobus Canonicis Adiunctis, sibi a Capitulo assignatis devenit ad Testium examen.

Inceptum fuit examen, sed excitata ab Adjunctis consueta exceptione, quod Vicarius non poterat in hac Causa procedere, ex quo fuerat a Canonicis in suspectum allegatus tam pro causis in communi, quam in particulari, & respondente Vicario, quod Adjuncti accederent ad interessendum examini, & quod alias ipse solus in causa procederet, res eo devenit, ut Vicarius solus continuantibus Adjunctis in sua renitentia, examen Testium prosequutus sit, & Processum transmiserit, & Causam ad Sac. Congregationem remiserit; Cumque Sacerdos Joannes Andreas insteterit, ut Canonicus Franciscus Maria declaretur excommunicatus propter violentam percussionem in sui persona factam, & ulterius declaretur irregularis, ex quo Missam subinde celebravit, & tam ex informatione Ordinarii, quam ex decem Testibus in Processu examinatis desumeretur concludens probatio tum percussionis, tum celebrationis Missę, facta hujusmodi relatione inter summaria precum die 22. Septembris 1725. Sacra Congregatio respondit, *quod Vicarius quatenus opus esset auctoritate etiam ejusdem Sac. Congregationis declararet Canonicum Franciscum Mariam Sigue excommunicatum, & ab omnibus evitandum, nec non irregularem, & ad mentem, quæ fuit, ut scriberetur Vicario quod quatenus instaret pro absolutione, eum absolveret ab excommunicatione, satisfactis Parte, & Fisco:*

Cumque prædictus Canonicus ad Urbem accesserit, & insteterit pro descriptione Causę in Folio, ex Jurib. circumferendis dignabuntur EE. VV decenere.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 22. Septembris 1725.

Incurrisse in Censuram, & esse Irregularem, & datur facul-

tas Vicario Capitulari absolvendi, & dispensandi, attenta temissione partis, & ad mentem.

Sess. 25. c. 13. de Reg.

CREMONEN. In Congregatione habita *die* 5. *Junii* 1723. proposita fuit Causa inter Præpositum Parochialis Ecclesiæ S. Leonardi Casalis Majoris, & Confratres Mortis, & Orationis, Oratorium habentes intra limites dictæ Parochiæ.

In eadem Congrgatione tria fuerunt dubia disputata, Primum fuit, *an Præposito S. Leonardi invitato, & renuente, aut impedito intervenire processioni occasione Festi Nativitatis B.M.V., adhuc Confratres Oppidi Casalis Majoris, illam facere possint absque licentia dic. præpositi in casu &c.* & huic dubio responsum fuit *affirmative intra ambitum proprii Oratorii, extra vero ambitum negative, nisi Episcopi licentia accedat*, & huic resolutioni Parochus acquievit.

Secundum dubium disputatum fuit hoc, *an dicti Confratres facere possint eandem Processionem cum interventu Cappellani, aut alterius Saeerdotis, per ipsos, non autem per præpositum destinandi in casu &c.* & huic dubio responsum fuit *affirmative*, & Parochus ab hac resolutione petiit, & obtinuit novam Audientiam.

Tertium dubium disputatum fuit hoc, *an Præposito S. Leonardi, & insimul Confratri dictæ Confraternitatis competant duo suffragia, vel unum dumtaxat in Congregationibus ejusdem Confraternitatis in casu &c.*, & huic dubio responsum fuit *negative quoad primam partem, & affirmative quoad secundam*, & huic resolutioni Parochus acquievit.

Exortæ sunt aliæ controversiæ inter Curiam Episcopalem, & hanc Confraternitatem: quocirca tam punctum pendentem cum Parocho, quam alios a dicta Curia excitatos in unum colligendo, ex juribus circumferendis dignabuntur EE.VV. sequentibus dubiis respondere.

I. *An sit standum, vel recedendum a decisis sub die* 5. *Junii* 1723. *quoad secundum dubium.*

II. *An Confraternitas Orationis, & Mortis Oppidi Casalis Majoris aggregata Archiconfraternitati Urbis, possit sine licentia Episcopi in suo Oratorio exponere Eucharistiam infra annum, & præcipue* 40. *Horarum in Octava Defunctorum, aliasque functiones peragere juxta assertum Institutum in casu &c. & quatenus negative.*

III. *An sufficiat semel dictam licentiam petere, tam pro expositione infra annum, quam* 40. *Horarum, aliisque functionibus juxta d. ass. institutum, seu potius illa requiratur toties quoties.*

IV. *An petita, & non obtenta dicta licentia, habeatur pro concessa in casu &c.*

Non proposita cum sequentibus.

Sess. 22. c. 6. de Ref.

CATHACEN. Cajectanus La Russa in ultimo suo, cum quo decessit Testamento, heredem sibi scripsit S. Montem Pietatis Civitatis Cathacen. nonnullis impositis oneribus late in prædicto Testamento descriptis.

Inter cetera, illud de quo nunc agendum est, conceptũ legitur in Testamento sequentibus verbis. *Item voglio, che det. Monte mio erede debba pagare alle due figlie del Sig. Ignazio Paladini mio Nepote, cioe Giulia, e Francesca Pala-*

la-

ladini, che stanno oggi nel Monastero di Santa Chiara per Educande, nell' atto, che le medeme professaranno, o in detto, o in altro Monastero a loro piacere ducati trecento di dote per ciascheduna, & altri ducati 33., e grana trentatre per ciascheduna, per ajuto delle spese, bisogneranno nell' atto di professarsi.

Nulla quoad solutionem hujus Legati est difficultas, sed cum relictum a Testatore sufficiat quidem pro Dote Monasterio solvenda, sed non sufficiat pro expensis necessariis in Vestitione, & in constitutione annui Livelli, hinc factum est, quod Ignatius recursum habuit ad SS. D. N. ad effectum percipiendi ex fructibus hæreditatis Cajetani existentis apud Montem Pietatis alios Ducatos sexcentum, quos asserit requiri pro vestitione, & Livellis.

Preces a Sanctitate Sua fuerunt remissæ ad hanc Sacram Congregationem, & juxta solitum datæ fuerunt litteræ ad Episcopum, qui retulit, Ignatium esse nobilem, esse pauperem, cum non habeat in annuo redditu, nisi ducatos biscentum quinquaginta, qui satis non sunt pro decenti manutentione ipsius, & Fabritii fratris, necnon quatuor filiorum septennio Majorum, idemque Episcopus subdit, necessarias esse expensas pro vestitione, & etiam assignandum esse Livellum, ut Moniales suis indigentiis succurrere valeant.

Exhibet quoque Ignatius fidem Magistratus, & triginta Nobilium Concivium, qui de sua nobilitate, & paupertate testantur, necnon procuratoris Monasterii, qui ait, expensas ultra dotem ascendere ad ducatos quingentum, & annuum livellum pro qualibet Moniali esse consuevisse in ducatis decem.

Circumfertur quoque nomine Ignatii supplex libellus, in quo scribens contendit, esse locum petitæ subministrationi, tum ex æquitate, tum ex præsumpta mente Testatoris.

Quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An, & pro qua summa sit facienda subministratio favore filiorum Ignatii Paladini ex hæreditate quondam Cajetani la Russa in casu &c.

CASTREN. Sacerdos Dominicus Antonius Nicolazzius, qui a Curia Episcopali Castrensi ultra Suspensionem a Divinis, relegationem passus fuit in Terra Andrani, & restrictionem in Conventu Patrum Dominicanorum ejusdem Terræ, se contulit ad Urbem, & Causam instruxit in Sacra Congregatione Episcoporum, & Regularium, a qua rescriptum obtinuit die 15. Februarii præteriti, *non esse amplius molestandum*; Cumque idem Sacerdos prætendat, sibi deberi, non obstante absentia, distributiones, & redditus Ecclesiæ Receptitiæ, cujus servitio adscriptus est, deventum fuit ad dubii subscriptionem, ut in calce Restrictus. *Sess. 24. c. 12. de Ref.*

Episcopus refert, consuetudinem tam in Ecclesia, cui Sacerdos adscriptus est, quam in aliis Diœcesis Ecclesiis vigere, quod si Sacerdos non reperitur præsens prima die Septembris, excludatur per totum annum a participatione, & quod si fuerit dicto tempore præsens, & deinde notabili tempore absens, non participet, nisi pro rata temporis, quo inservivit.

E'contra Nicolazzius Testes affert deponentes Ecclesiam suam non esse Collegiatam, non adesse onus residentiæ, & adscriptos non teneri, nisi ad celebrationem nonnullarum Missarum, non iuteressentes Mortuariis non amittere nisi emolumenta, quæ dantur illis, qui intersunt, & redditus participantium desumi ex quadam assignatione terrarum, quæ fit unicuique participanti quolibet Triennio. Addit, consuetudinem non partipandi per totum annum, si aliquis non sit præsens prima die Septembris, procedere

tantum quoad Sacerdotes, qui de novo admittuntur, & qui si non sint dicta die ordinati ad Sacerdotium, non admittuntur ad participandum, nisi in venturo mense Septembris anni subsequentis, & demum concludit, quod quatenus hæc omnia non subsisterent, sibi semper omnes redditus, & distributiones deberentur, ex quo reportavit supradictum rescriptum, quod non esset amplius molestandus.

In terminis Canonici, qui a præcepto Episcopali de habendo domum pro carcere, appellationem interposuerat, & se constituerat in carceribus, & reportaverat Decretum non esse molestandum, Sac. hæc Congregatio *die 19. Novembris* 1707. *in Theatina distributionum*, respondit, distributiones deberi, non obstante reclamatione Canonicorum, qui asserebant, distributiones non esse debitas, nisi absoluto ex capite Innocentiæ, ut habetur *lib.* 57. *Decretorum pag.* 420.

Rursus in quadam Causa *Reatina Distributionum*, quæ proposita fuit *die* 5. *Maji* 1708. cum ageretur de Canonico, qui in quadam Causa homicidii, quod ipsi fuerat imputatum, decretum reportaverat, *non molestetur*, quique contendebat, sibi deberi distributiones, cum inter summaria precum responsum fuisset *negative*, descripta tandem Causa in folio, responsum fuit, *prævio recessu a decisis, distributiones deberi usque ad diem obtenti Decreti, non molestetur, uti habetur lib.*58. *Decretorum pag.*158. *a tergo*.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An Sacerdoti Dominico Antonio Nicolazzio absenti debeantur distributiones, & introitus Ecclesiæ receptitiæ, in qua adscriptus, & admissus reperitur in casu &c.

Sess. 22. *c.* 8. *de Ref.*

SANCTI MARCI. Licet Confratres Confraternitatis Sanctissimi Crucifixi, olim S. Mariæ Pietatis Belvederii, Diœcesis S. Marci, tam ex Constitutionibus ab Ordinario approbatis, quam ex antiqua consuetudine, & possessione suos eligant Officiales spatio quatuor mensium duraturos, Episcopus nihilominus Sancti Marci sub obtentu negligentiæ Confratrum in eligendo, itaut jus eligendi ad se devolutum fuisset, devenit ad electionem Officialium, qui ad annum durarent, & decrevit, eos per Confratres esse recipiendos, & quia memorati Confratres devenerunt ad electionem aliorum Officialium ad normam Constitutionum, Promotor Fiscalis Curiæ illis mandavit, assignato congruo termino, ut comparerent ad dicendam causam quare non deberent excommunicari, ex quo in spretum mandatorum Curiæ, sub pœna excommunicationis, ausi fuerunt devenire ad electionem Officialium. Et quamvis die 7. Januarii 1724. interposita fuisset appellatio, Episcopus nihilominus die 18. ejusdem mensis declaravit, & denunciavit excommunicatos excommunicatione majori sibi reservata nonnullos Confratres in Cedulonibus expressos, ex quo judicialiter moniti sub pœna excommunicationis majoris noluerunt desistere ab exercitio Officiorum, & noluerunt obedire Officialibus a se uti supra electis.

Confratres die 29. ejusdem mensis, & anni habuerunt recursum ad hanc Sac. Congregationem, quæ illis impertita est absolutionem cum reincidentia ad tres menses, sæpius subsequenter prorogatam, & scripsit Episcopo pro informatione, & transmissione Actorum, cumque multum tempus elapsum sit, nec aliquid usque adhuc, quod sciam, fuerit ab Episcopo transmissum, instantibus Confratribus, opus fuit devenire ad subscriptionem Dubiorum, & ad eorum propositionem in folio.

Contendunt itaque Confratres, ad Confraternitatem pertinere jus eligendi Officia

ficiales, absque eo quod Episcopus possit se in dicta Electione ingerere, tum quia ita de jure est, tum quia sic statutum fuit in Constitutionibus, & demum quia sic semper per antecessum factum est.

Contendunt quoque iidem Confratres, non fuisse jus eligendi devolutum ad Episcopum, primo quia non probatur ulla Confratrum negligentia in eligendo, tum quia non est in jure scriptum, quod intret devolutio favore Episcopi in casu, quo Confratres in primo, secundo, aut tertio scrutinio non sint in electione discordes.

Contendunt denique iidem Confratres, censuras non sustineri, tum propter injustitiam, tum propter nullitatem, & signanter, cum Curia teneretur Appellationi deferre, ex quo Confratres non fuerunt citati ad dicendam causam, quare oon deberent declarari incidisse in excommunicationem, sed ad dicendam causam, quare non deberent excommunicari juxta tradita per *Fagnan. in cap. super eo num.* 40. *&* 50. *de appellat.*

Jura Confratrum circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An Jus eligendi Officiales Ven. Confraternitatis, olim S. Mariæ Pietatis, nunc vero SS. Crucifixi Belvederii privative spectet ad dictam confraternitatem in casu &c.*

II. *An d. Jus fuerit devolutum ad Episcopum in casu &c.*

III. *An Censuræ sustineantur in casu &c.*

Die 13. Aprilis 1726.

Equentes Causæ in foiio ultimæ Congregationis descriptæ, indecisæ remanserunt. Dignabuntur itaque EE. VV. dictum folium reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

CREMONEN.

I. *An sit standum, vel recedendum a decisis sub die* 5. *Junii* 1723. *quoad secundum dubium.* *Sess. 25. c. 12. de Reg.*

II. *An Confraternitas Orationis, & Mortis Oppidi Casalis Majoris aggregata Archiconfraternitati Urbis, possit sine licentia Episcopi in suo Oratorio exponere Eucharistiam infra annum, & præcipu e* 40. *Horarum in Octava Defunctorum, aliasque functiones peragere juxta assertum Institutum in casu &c. & quatenus negative.*

III. *An sufficiat semel dictam licentiam petere, tam pro expositione infra annum, quam* 40. *Horarum, aliisque functionibus juxta d. ass. institutum, seu potius illa requiratur toties quoties.*

IV. *An petita, & non obtenta dicta licentia, habeatur pro concessa in casu &c.*

Ad primum in Decisis. Ad secundum negative quoad pri-

mam partem, & quoad secundam explicentur functiones. Ad Tertium servetur solitum. Ad quartum negative, & amplius in omnibus.

Sess. 22. c. 6. de Ref.

CATHACEN.

An, & pro qua summa sit facienda subministratis favore Filiarum Ignatii Paladini ex hæreditate quondam Cajetani *La Roussa in casu &c.*

Servetur mens Testatoris

Sess. 24. c. 12. de ref.

CASTREN.

An, Sacerdoti Dominico Antonio Nicolazzio absenti debeātur Distributiones, & introitus Ecclesiæ Receptitiæ, in qua adscriptus, & admissus reperitur in casu &c.

Negative, & amplius.

Sess. 22. c. 8. de Ref.

SANCTI MARCI.

I. *An Jus eligendi Officiales Ven. Confraternitatis, olim S. Mariæ Pietatis, nunc vero SS.* Crucifixi *Belvederii privative spectet ad dictam confraternitatem in casu &c.*

II. *An d. Jus fuerit devolutum ad Episcopum in casu &c.*

III. *An* Censuræ *sustineantur in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad Secundum præfigatur ab Episcopo terminus Confratribus ad eligendum, & quatenus non concordent in termino Scrutinio, deveniat ad electionem Officialium, qui durent ad quatuor menses.

AdTertium negative, & amplius.

Sess. 22. c. 8. de Ref.

ROMANA, SEU VITERBIEN. Hæc Causa pluries descripta fuit in Folio sub Dubiis sequentibus.

I. *An Hæredes* Margaritæ *Rubertæ teneantur erigere beneficium, & quatenus affirmative.*

II. *An debeat esse Ecclesiasticum, seu potius mere Laicale in casu &c.*

III. *Ad quem pertinere debeat jus nominandi ad prædictum Beneficium.*

Et tandem in Congregatione habita die 23. Februarii proxime præteriti rescriptum fuit. *Ad primum affirmative. Ad secundum debere esse Ecclesiasticum & non mere Laicale. Ad tertium, Jus nominandi pertinere ad Annam, & ad Jacobum.*

Cumque

CALAGURITANA. In Folio Congregationis habitæ die 2. Octobris 1717 quando prima vice causa hæc proposita fuit, exposita fuerunt hæc, quæ sequuntur.

Primum, quod in Villa Sancti Petri Manrique quatuor aderant Ecclesiæ Parochiales, prima S. Michaelis quæ undecim, secunda S. Martini, quæ novem, reliquæ duæ Sanctæ Mariæ *della Penna*, & S. Jo. Baptistæ, quæ sex pro qualibet habebant Beneficiatos.

Secundum, quod omnes hæ Ecclesiæ uti Matrices, alias viginti quatuor Ecclesias habebant filiales in districtu Villæ S. Petri existentes, in quibus Beneficiati Matricibus adscripti ministrabant.

Tertium, quod licet omnes hi triginta duo Beneficiati unum Capitulum, seu Collegium constituerent, unaquæque nihilmoinus ex Matricibus Ecclesiis suos distinctos habebat redditus ex decimis provenientes, quos inter proprios Beneficiatos distribuebat.

Quartum, quod Beneficia prædicta erant Patrimonialia, & debebantur natis, & baptizatis in Ecclesia Parochiali loci, ubi Beneficia sita erant, & intitulata, servata tamen forma Concursus, præscripta in motu proprio Clementis VIII.

Quintum, quod ex triginta duobus Beneficiatis tunc non existebant, nisi quatuor ex natis, & baptizatis in viginti quatuor Ecclesiis Filialibus, & quod reliqui vigintiocto erant Populares Villæ S. Petri, quodque idcirco in præsentationibus Capituli, seu Collegii, semper præferebantur nati in Villa S. Petri, licet alii nati in aliis locis supradictis essent numero plures, & Ecclesiæ Matrices majores decimas reciperent ex natis in dictis locis, quam ex aliis natis in Villa S. Petri.

Cohærenter ad hæc, cum propositum fuisset sequens dubium, *an sit locus distinctioni, & divisioni Beneficiorum pro rata dcimarum, & fructuum, qui solvuntur Capitulo Villæ Manrique a Populis viginti quatuor Aldearum dictæ Villæ, itaut ad eadem Beneficia in concursu sint præferendi Filii Patrimoniales dictarum Aldearum*, responsum fuit *die* 15. *Januar.* 1718. *affirmative ad formam aliorum Decretorum*.

Ad normam hujus resolutionis expeditpm fuit Breve cum solita clausula: *Salva auctoritate hujus Sacræ Congregationis*, & in dicto Brevi commissum fuit Episcopo Calaguritano, ut ad mensuram decimarum, quæ a Populis viginti quatuor Aldearum Villæ Manrique Capilulo ejusdem Villæ persolvebantur, numerum portionum Beneficialium Populis prædictis assignaret, & patrimoniales dictarum Aldearum, dummodo alias essent approbati, ad proprias portiones præferri mandaret, servata in reliquis forma motus proprii Clementis VIII. sed reclamante Capitulo, & Beneficiatis quatuor Ecclesiarum Villæ S. Petri Manrique, qui suas antecedenter non deduxerant rationes, & instantibus pro nova audientia, Sacra hæc Congregatio die 2. Decembris 1719. novam audientiam concessit, & supersederi jussit in executione Brevis, per sex menses a die intimationis in partibus faciendæ computandos, cumque, hoc minime obstante, plura dicantur gesta a Curia Episcopali, ex juribus circumferendis dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An sit standum, vel recedendum a decisis sub die* 15. *Januarii* 1718. *in casu &c.*

II. *An*

Ad Primum, recedendum a Decisis.
Ad Secundum Dilata.

Sess. 21. c. 5. de Ref.

PLACENTINA. Ab anno circiter, ut supponitur 1628 unus, idemque Parochus binas administravit Parochias, alteram S. Mariæ *Loci Ritorti*, alteram Sancti Michaelis *Loci Rompegii*, cumque secuta harum Parochialium vacatione, homines Villarum *Silvæ*, *& Retorti* comparuissent coram Episcopo Placentino, & instetissent pro separatione suæ antiquæ Parochialis *Sanctæ Mariæ* ab altera *Sanctæ Michaelis*, & promptos se dixissent ad supplendum de proprio pro sublentatione separati Rectoris, quatenus bona pertinentia ad dictam suam Parochiam *Sanctæ Mariæ* pro Rectoris substentatione non suffecissent, suaque spe frustrati, vidissent, Sacerdotem Joannem Paulum de Zazzera post expeditas Bullas pro Ecclesia *Sancti Michaelis* cum expressione, quod ejus, & annexorum fructus non ascendebant ad sexaginta duo ducata auri, possesionem etiam cæpisse suæ Ecclesiæ *Sanctæ Mariæ*, exorta est lis, quæ fuit ad hanc Sacram Congregationem delata, cum facultate etiam procedendi ad dissolutionem Unionis, transportatoque processu, per Episcopum Placentium confecto, qui illum sine Particulari informatione transmisit, remissive se habendo ad jura in eodem pro utraque Parte deducta, bina in præsenti disputanda dubia proponuntur relata ad calcem restrictus.

Homines itaque Villarum *Silvæ*, *& Retorti* putant, esse locum dissolutioni Unionis, & consequenter restitutioni omnium reddituum ad Ecclesiam *Sanctæ Mariæ* pertinentium, & applicandorum pro substentatione separati Rectoris.

Primo, quia supponunt Unionem processisse ex parvo numero habitantium in Villis *Retorti*, *& Silvæ*, & ex redituum insufficientia pro Rectoris sublentatione; Cumque modo tercentum degant homines in dictis Villis & ipsi sint parati ad augendam summam annuam necessariam p o dicta sublentatione in casu, quo bona Parochiæ non sufficerent, inferunt, cessare causam Unionis, & sic esse locum ejus dissolutioni.

Et eo fortius, cum tam ex juris præsumptione, quam ex actis Visitationum factarum de tempore in tempus ab Episcopis, & ex onere injuncto Parochis uno die festo celebrandi missam in una Ecclesia, & altero die festo in alia, & conservandi uno anno Oleum sanctum in una, & alio anno in alia Ecclesia, putent, has Ecclesias habendas esse pro æque, & principaliter inter se unitis.

Secundo, quia Rector harum Ecclesiarum, qui tenetur alternis diebus festivis Missam celebrare in memoratis Ecclesiis, tenetur etiam statutis Anni temporibus in solemnitatibus, scilicet Paschatis Resurrectionis, Penthecostes, Innocentium, Sanctorum Viti, & Modesti, Sancti Bernardini, & Rogationum, & omnibus aliis diebus, quibus Sacramentum defertur ad homines Loci Canadelli, Missam celebrare in ejusdem loci Ecclesia, cumque unus, idemque Rector hæc omnia explere non possit, infertur ad necessitatem dissolutionis Unionis.

Tertio, quia inter Ecclesiam Sanctæ Mariæ, & Ecclesiam Sancti Michaelis intercedit Flumen Nuriæ latitudinis *cannarum* 41. *& palmorum* 4., quod aliquan-

quando adeo intumescit, ut illud homines transire non possint, qua de causa factum est, ut aliquando nonnulli sine Sacramentis decesserint, nec die festo satisfecerint præcepto de Missa audienda, in quo rerum statu eo magis asserunt, etiam juxtaSacros Canones esse locum dissolutioni Unionis, cum de Fluminis præcipitantia non sit dubitandum, ex quo aliquando accidit, ut molendina fuerint devastata ab impetu saxorum, quæ per illud devolvuntur.

Quarto demum, quia licet tam ab Episcopis pro tempore, quam a Commissariis demandata fuerit retentio, & manutentio Pedagii super Flumen, ut ejus ope homines transire possent, id tamen nunquam potuit obtineri, ex quo,vel propter Fluminis latitudinem trabes adeo longæ reperiri non possunt, quæ pro transitu sufficiant, vel quia cum trabes ab impetu Fluminis asportentur, inutile remanet Pedagii remedium, uti latius habetur in scriptura prædictorum hominum Villarum Silvæ, & Retorti, quæ per manus circumfertur.

E' contra, Sacerdos Joannes Paulus Zazzera excipit non esse locum dissolutioni Unionis, & dismembrationi unius Ecclesiæ ab alia sine justa, & necessaria causa, cui aliter occurri non possit, quam per dictam dismembrationem, & inquit, causam prędictam nunc non adesse, tum quia una Ecclesia distat ab alia per spatium unius milliari, tum quia Flumen intermedium, si aliquando tumescit, post modicum tempus detumescit, & etiam quando tumescit possunt homines ire, & redire, dumodo Pedagium juxta regulas artis fiat, & conservetur. Addit, quod tota Diœcesis Placentina a Fluminibus intersecatur, & quod si petita concedatur ex dicto capite dismembratio, plures aliæ novæ Parochiæ erunt in dicta Diœcesi erigendæ, & quod ipse non habet in annuo redditu, nisi scuta quadraginta novem monetæRomanæ, quæ sibi supersint, deductis oneribus, & in eo, quod attinet ad eos, qui decesserunt sine Sacramentis,inquit, eos fuisse tres, aut quatuor: qui sic mortui sunt spatio annorum quadraginta, item ignorari, an id contigerit ex eorum obitu repentio, vel ex exagerata difficultate Flumen transeundi,& demum, quod pædicta non contigissent, si Villarum homines aptumPedagium, prout sunt obligati, fecissent, qua in re concludit totum negocii momentum consistere.

Jura quoque Sacerdotis circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An sit locus dissolutioniUnionis Ecclesiæ Parochialis VillarumRetorti, & Silvæ ab altera Ecclesia Parochiali Villæ Rompeggi, sive potius servanda sit Unio in casu &c.*, *Et quatenus affirmative quoad primam partem.*

II. *An modernus Parochus Ecclesiæ Rompeggi teneatur ex nunc restituere omnes redditus alterius Ecclesiæ Parochialis dd. Villarum Retorti, & Silvæ, pro substentatione novi rectoris in casu &c.*

Cappellanus Curatus pro nunc constituatur in Ecclesia S. Mariæ loci Retorti expensis Parochi, & scribatur Episcopo juxta instructionem.

Seff. 21. c. 2. de Ref.

REATINA. Cum Capitulum Cathedralis Ecclesiæ Reatinæ procedere deberet ad venditionem domus, sibi una cum aliis bonis, relictæ a Canonico de Giongirlamis defuncto, ut ejus debitis satisfaceret, & reliquum investiret pro injuncto onere Missarum, eam æstimare fecit a peritis, qui retulerunt, ipsius valorem esse in scutis bis mille. Cumque subinde devenisset ad affixionem Edictorum, & ultra domum venditioni exposuisset quædam mobilia inferioris conditionis, reservata sibi expressa facultate eligendi inter Oblatores eum, qui sibi magis proficuus visus fuisset, duo Oblatores comparuerunt, Tiburtius videlicet Mongallus, qui per interpositam personam obtulit scuta bis mille tercentum, & Antonius Gaspar Augustinus, qui per medium alterius personæ obtulit scuta bis mille tercentum sexaginta, sed cum tunc nihil actum fuisset, licet utriusque licitatoris oblationes devenissent ad summam scutorum bis mille quingentorum, operæ pretium fuit devenire ad affixionem secundi Edicti, in cujus sequelam, cum Antonius Gaspar de Augustinis obtulisset summam scutorum bis mille quingentorum, & viginti, & eamdem summam illico etiam Mongallus obtulisset, prævio Episcopali Decreto, & in sequelam reservatæ facultatis præferendi Oblatorem sibi magis bene visum, , major pars suffragiorum præelegit Mongallum, cum quo etiam subinde publicum venditionis confecit Instrumentum, reservato Apostolico beneplacito, ante cujus tamen impetrationem, quininimmo ante pretii solutionem, & ante captam possessionem, accessit Sebastianus Bacconus, qui majorem fecit oblationem, in scutis videlicet bis mille sexcentum, & quinquaginta, exortaque lite, eadem ab AuditoreSanctissimi ad hancSacram Congregationem remissa fuit.

Sebastianus Bacconus prætendit, Apostolicum beneplacitum esse in sui favorem expediendum, cum sua oblatio cæteras superet oblationes, & in tempore advenerit, ante videlicet pretium persolutum, ante traditam possessionem, & ante beneplaciti expeditionem.

Mongallus e contra excipit, quod oblatio Bacconi non ante, sed post stipulatum instrumentum supervenit, & quod ab offerente fuit retractata, itaut perinde se habeat, ac si facta non fuisset.

Et in eo, quod attinet ad aliam oblationem Antonii Gasparis deAugustinis, subditMongallus, CapitulumReatinum bene potuisse suam præeligere, cum facultatem præeligendi sibi expresse reservasset, & cum præelectio fundamentum haberet in eo, quod Mongallus acquisita domo, suum domicilium erat translaturus ad ipsam Civitatem Reatinam; non attento, quod licet pares essent Antonii Gasparis de Augustinis, & ipsius Mongalli oblationes, illa tamen huic præferenda videbatur, utpote prior in tempore; tum quia in eodem actu, sive in ipso cursu actus utraque expleta fuit, itaut nec prius, nec posterius valeat inter eas cosiderari, tum quia semper jus præeligendi penesCapitulum remanebat, quo, teste etiamEpiscopo in Relatione, rationabiliter usum est favore Mongalli.

Adversus hæc excipit Antonius Gaspar de Augustinis, & ait primo, quod in primo Edicto nulla fuit reservata facultas præeligendi, sed dictum fuit domum majori Oblatori esse deliberandam; Cumque ipse prior fuerit in tempore in offerenda summa scutorum bis mille quingentorum, & viginti, hinc infert, tunc venditionem debuisse pro se expediri cum de jure non admittatur oblatio pro eadem summa, quam alius obtulerat. Ait secundo, quod licet in secundo EdictoCapitulum sibi reservasset

set facultatem præeligendi, id tamen sibi præjudicium afferre non poterat, tum propter jus sibi in primo actu quæsitum, tum quia non videtur, quod Capitulum uti voluerit jur ereservato præeligendi, cum perlegendo actum capitularem, nulla in ipso facta fuerit mentio posterioris edicti. Jura circumferuntur; quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An, & cujus favore beneplacitum Apostolicum sit concedendum in casu &c.

Beneplacitum Apostolicum esse concedendum favore Tiburtii Mongalli.

URBIS. Exhibitus fuit Sanctissimo Domino Nostro supplex libellus, in quo pauperes Sacerdotes, qui ut plurimum vivunt ex eleemosyna Missæ, istant, ut eleemosyna Missæ manualis, quæ in Urbe est ad rationem unius julii pro qualibet Missa augeatur. Cumque a SanctitateSua præces fuerint remissæ ad hanc Sac. Congregationem, & Eminentissimus Urbis Vicarius remissive se habeat ad id, quod ab hac Sac. Congregatione determinabitur, disputandum in præsenti proponitur Dubium mox referendum. Secretarius ad calcem Folii nonnulla adnotavit pro instantia, & nonnulla contra instantiam, quibus solita maturitate perpensis, dignabuntur EE. VV. decernere. *Sess. 25. in Decreto de Obser. & evitan. in celeb. Missæ.*

An, & in qua quantitate eleemosyna manualis Missæ augenda sit in Urbe in casu &c.

Nihil esse innovandum, & ad mentem.

DISCURSUS SECRETARII

In quo referuntur fundamenta, tam pro, quam contra instantiam promotam de augmento eleemosinæ Missæ manualis in Urbe.

NOnnulla sunt præmittenda; Primum est, antiquum esse morem offerendi Denarium pro Missa. Cæteris etenim prætermissis, Joannes Monacus in vita S. Petri Damiani hæc habet *cap.2.* de eodem Petro adhuc Puero. *Petrus quadam die nummum reperit, & tamquam subito dives effectus gratulabundus, quid eo mercari aptius posset, diu mente revolvere cæpit; divinitus tandem inspiratus ait: Melius est, ut tradã Presbytero, qui Deo Sacrificium offerat pro Patre meo defuncto.* Et quod caput est, Fidelis populi adSacrificium oblatio est antiquissima, & ab ipsis Apostolicis instituta, uti habetur ex Justino Martire, Tertulliano, & aliis vetustissimis Patribus; Cumque hæc oblatio consisteret in Pane, & largaVini Amphora, quorum solummodo modica pars consecrabatur, & reliqua massa in commodum

Sacerdotis, & Cleri cedebat, Variatio temporum, & circumstantiarum suasit, ut dicta oblatio in denarios mutaretur, & quia devotionem hanc avaritia Laicorum diminuerat, aut propemodum extinxerat, opus fuit, ut Episcopi taxarent Missæ denarium, uti erudite ostendit Christianus Lupus *ad Concilia Generalia, & Provincialia tomo 3. editionis Bruxellensis pag. mihi* 182. *& sequen.*

Secundum est, quod licet a Sacrosancta Tridentina Synodo prohibeantur cujusvis generis conditiones, & pacta pro Missis celebrandis, uti habetur *Sessione 22. in Decret. de observandis, & vitandis in Missæ celebratione*, licitum nihilominus est Sacerdoti pecuniam recipere pro Missa, non quasi pretium Missæ, sed in causam suæ substentationis, juxta Doctrinam Divi Thomæ *Secunda secundæ quest.* 100. *art.* 2. *ad secundum*, ibi: *Sacerdos non accipit pecuniam quasi pretium Consecrationis Eucharistiæ, aut Missæ decantandæ, hoc enim esset simoniacum, sed quasi stipendium suæ substentationis*: & rursus in *quartum sentent. dist.* 25. *quest.* 3. *art.* 2. *quæstiuncula prima ad quartum*; ibi: *facere Pactionem de Missa celebranda est simoniacum semper; si tamen non habet alios sumptus, & non tenetur ex officio Missam cantare, potest accipere denarios, sicuti conducti Sacerdotes faciunt, non quasi pretium Missæ, sed quasi substentamentum vitæ*: quod ipsum prosequuntur Theologi recentiores, *Cardinalis de Lugo de Sacram. Eucharistiæ dis.* 22. *sect.* 1. *num.* 13. *Pasqualig. de Sac. novæ legis quest.* 903. *num.* 5. *Maurus in Theolog. tom.* 3. *lib.* 12. *quest.* 218. *n.* 4. *Grandin. in Theolog. tom.* 5. *dis.* 2. *de Eucharistia ut Sacrificium sect. proxima de stipendio nu.* 1.

Tertium est, communiori calculo reprobatam esse opinionem illorum, qui voluerunt, justam pro Missa eleemosinam esse illam, quæ requiritur, ut Sacerdos celebrans die celebrationis vivere possit, tum quia inutilis esset Sacrorum Canonum dispositio, quæ præscribit, ut nemo ordinari possit, nisi ad titulum Beneficii, vel patrimonii, argumentatur *Gibalin. de simonia quest.* 18. *consect.* 7. *num.* 4. tum quia per alia media honesta potest Sacerdos celebrans sibi quærere victum qualibet die, uti bene ponderat *Suarez in tertiam partem Divi Thomæ tom.* 3. *disput.* 86. *art.* 6. *sect.* 2. *con.* 3. ibi *Quia Sacerdos non tantum habet hoc ministerium, etiam exercet alias actiones sacras, ratione quarum potest aliquid in substentationem recipere ex fidelium largitionibus, vel aliis Ecclesiasticis redditibus*: & late prosequuntur *La Croix in Theolo. Morol. tom.* 2. *par.* 2. *de Sac. Missæ n.* 126. *Rosignol. de Eucharist. tom.* 15. *quest.* 12. *art.* 1. *dis.* 3. *n.* 11. *& sequen. Diana in edit. Coordinata tom.* 2. *tract.* 1. *reso.* 22. *n.* 17. Adeoque bene subdit *Juvenin. de Sacram. dis.* 5. *quest.* 7. *de Sacrificio Eucharist. art.* 5. ibi: *sed monitum velim Lectorem, rationi consonam non esse consuetudinem, quæ illud stipendium definit ex summa, quæ satis sit Sacerdotis in unam diem substentationi, ratio est, quia stipendia non conferuntur ad integram Presbyteri substentationem, sed ad illius adminiculum; nec mirum, quippe quod Sæculares Sacerdotes fruantur, aut titulis Patrimonialibus, aut Beneficiis, quæ teneant eorum locum, vetant nempe Canones, ne Sæculares ordinentur, quin suffulti ad vitam titulo, Mendicantes vero a Populo fideli supponuntur recipere eleemosynas, quibus vescantur, nec enim ad Monasterium admitti debent plures, quam consuetæ eelemosynæ substentare valeant.*

Quartum est, quantitatem eleemosynæ, & justam ejus taxam desumendam esse, vel a communi consuetudine, quæ vigeat in Diœcesi, vel a Lege Synodali, aut a Decreto Episcopi, uti docent *Suarez in tertiam partem*

Di-

Divi Thomæ tom.3. quest.85.sect.2.in prima, & secunda Conclusione: Maurus tom.3. loco cit. n.8. Rosignol de Eucharistia tom.15.quest.12. de stipendio Missæ art.3. n.5. Bonaccin. oper. moral. tom.1. disput.4. de Sacram. Eucharist. punct.8. proposit.2. num.8. Tamburin.de sacrif. Missæ lib.8. cap.1.§.1. n.2. & est sententia hujus Sacræ Congregationis, quæ die 15. Novembris 1698. *lib.48. decret.pag.548.* in Causa Aprutina ita respondit. *Episcopus disputanda proposuit hæc dubia. Primo, quanta esse debeat eleemosyna Missarum manualium, secundo quanta esse debeat pro perpetuis non taxatis a fundatoribus &c. Sacra &c. ad primum, & secundum censuit, attendendam esse consuetudinem loci, vel legem Synodalem, quatenus adsit, sin minus statuendam esse per Episcopum eleemosynam competentem ejus arbitrio.*

Taxataque per consuetudinem localem, vel legem Synodalem, aut Episcopi Decretum eleemosyna, id operatur, ut Sacerdotes plus exigere non possint, aut accipere, præcedente pacto implicito, vel explicito, sed non facit, ut ampliorem elemosynam sibi sponte oblatam acceptare non possint. *Cardinalis de Lugo resp.moral.lib.5.dub.18. Pellizzar.in manual. Regul. tom.1. tract.5. cap.9.n.56. Bonacin. operum moral. tom.1. de Sacramen. Eucharistiæ dis.4.quest.ultima punct.8.proposit.2. num.9. & seqq.* fuitque resolutum ab hac Sacra Congregatione in causa Pistorien.16.Januarii 1649. *lib.18.decret.pag.575. a tergo*, proposito enim sequenti dubio, *an possit Episcopus prohibere sub pœna censurarum Laicis, ne pinguius stipendium Taxæ solvant Sacerdotibus: tam Sæcularibus, quam Regularibus Missam celebrantibus, & quod iidem Sacerdotes illud acceptare non possint etiam a sponte dantibus*, Sacra Congregatio respondit *prohiberi non posse, ideoque moderandum Decretum.* Ita ut sola difficultas consistat in puncto, an Ordinarius statuere valeat, quod Sacerdotes pro Missa non recipiant quid minus eleemosyna taxata, in quo nonnulli negative responderunt. *Gaballin. de simonia quest.18. confect.7. sub n.5. Azzor. instit. moral. part.3. lib.12. cap.6. in fine*, alii affirmative respondent concurrentibus circumstantiis, uti late habetur apud *Pasqualig. de Sacrific. Missæ quest.928. n.3. & seq.* & adhæsit hæc Sacra Congregatio *in San. Severini eleemosynæ Missarum 16. Julii* 1689. ibi *Episcopus narrat, Sacrosanctum Missæ Sacrificium quodammodo vilescere, dum Sacerdotes quotidie se offerunt celebrare ad rationem tenuis elemosynæ dimidii Julii pro qualibet Missa; unde supplicat declarari, an ipse statuere possit eleemosynam manualem unius integri Julii pro qualibet Missa, imponendo pœnam Celebrantibus pro minori quantitate. Sacra &c. respondit affirmative, quoad eleemosynam manualem.*

Ultimum tandem est, qnod in taxatione eleemosynæ habenda est ratio circumstantiarum loci, & temporis, & signanter caritatis, vel vilitatis Annonæ, uti cæteris allegatis prosequitur *Pasqualig. quest.925.* ibi: *stipendium datur propter substentationem licet non totalem, ergo debet esse proportionatum illi partiali substentationi, pro qua datur, itaut sufficiens sit pro illa comparanda. Ergo ubi victualia pluris væneunt, requiritur majus stipendium ut possit comparari, & ubi minoris væneunt, sufficit minus stipendium*, & confert resolutio hujus Sacræ Congregationis in *Nullius Lerenæ 7. Decemb. 1675. lib.29. Decret.pag.178. a tergo*, ibi: *Clerus stante augmento pretii rerum pro victu necessarium petit augumentum etiam eleemosynæ Missarum, Sacra &c. audita relatione Prioris Lerenæ San. Jacobi de Spatha in provincia Legionensi, eidem benigne commisit, ut veris existentibus narratis pro Missis perpetuis in posterum fundandis taxam eleemosinæ*

augeat

augeat ad octo regalia monetæ nuncupatæ di Villon, pro Missis autem manualibus ad quatuor. Et perspectis tabellis, fundationibus, Testamentis, aliisque documentis, & vocatis, qui fuerint vocandi, onera hactenus accepta, vel fundata gratis moderetur, atque reducat ad rationem quatuor regalium pro qualibet Missa. Ita tamen, ut si redditus augeantur, vel causæ augmenti Taxæ hujusmodi cessent, augeatur proportionabiliter numerus ipse Missarum, quod in actu visitationis præsertim erit inspiciendum.

His præmissis, facit pro augmento eleemosynæ manualis Missæ in Urbe, quod si ex supradictis datur eleemosyna pro partiali sustentatione Sacerdotis Missam celebrantis, si pariter ex supradictis Justitia Taxæ constituitur in circumstantiis loci, & temporis & signanter in majori, vel minori pretio rerum pro sustentatione necessariarum; nemo est, qui non videat, Julium unum pro qualibet Missa non constituere posse in Urbe partialem sustentationem Sacerdotis celebrantis, & eo fortius, cum eleemosyna Missarum in Civitate Viennæ sit obulorum viginti quinque, in Civitate Mediolanensi diebus ferialibus sit unius Julii, & tertiæ partis ejusdem Julii, & diebus festivis quantitas prædicta duplicetur; & in Civitate Venetiarum sit in Julio uno cum dimidio diebus ferialibus, & diebus festivis augmentum suscipiat, & demum in Civitatibus Bononiæ, & Ferrariæ memorata eleemosyna sit in duodecim obulis, & Ferrariæ in quindecim obulis diebus festivis, quæ profecto exempla suadent esse posse locum petito augmento in Urbe, in qua absque dubio Annona carior est, quam in prædictis aliis Civitatibus, & ad quam tot exteri confluunt miserabiles Sacerdotes, qui vivunt cum sola eleemosyna Missæ, & carent Beneficio, & Patrimonio, aut propter passa infortunia, aut ex aliis causis, quæ etiam si culposæ essent, id tamen non facit, quin eis succurrendum sit, ne in dedecus Characteris Sacerdotalis ad mendicitatem redigantur.

Plura e contra sunt, quæ suadent, locum esse non posse petito augmento eleemosynæ Missæ; primum est, quod a qualibet novitate cavendum esse videtur; Secundum est, quod eo fortius a novite cavendum est, quando eadem viam aperire posset dicteriis Laicorum, prout contingeret in casu, de quo nunc agitur, in quo Laici augmentum referrent ad avaritiam. Tertium est, quod victualia Romæ non sunt in pretio excessivo, si tractetur de victualibus necessariis, & non voluptuosis. Quartum est, quod a tempore quo introducta fuit taxa unius Julii pro Missa ad tempus præsens, ignoratur, quod ulla contigerit variatio pretii in victualibus, qua variatione deficiente, etiam juxta supradicta cessat augmentum eleemosynæ. Quintum est, quod experientia teste, utquia calamitates temporum excreverunt, aut quia Fidelium devotio decrevit, minor hodie est in Urbe numerus Missarum manualium, quam esset annis præteritis, & incongruum profecto esset, quod decrescente numero Missarum manualium, augeretur eleemosyna earumdem. Sextum est, quod abundantia Missarum manualium in Urbe, ut plurimum provenit ex obitu Magnatum, qui conspicuum numerum Missarum pro suis animabus celebrandarum in Testamento relinquunt, cum existiment multiplicationem Suffragiorum sibi esse maximopere profuturam, quia licet valor Sacrificii ex opere operato sit infinitus, in actu primo, talis tamen non est in applicatione, & in actu secundo, juxta Doctrinam Divi Thomæ *in quart. Sent. dist. 45. quest. 2. art. 4. questiunc. 2. & 3. par. quest. 79. art. 5.* cum aliis, quos cumulat, & sequitur *Pasqualig. quest. 119. n. 4., & 5.* & adhæret *Clericat. de Sacrif. Miss. decis. 33. num. 35. &*

35. ,*& sequen.*, quo stante, si augeretur eleemosyna manualium Missarum, nullo negotio, aut Testatores, aut heredes Missas relictas demandarent celebrandas, aut celebrare facerent extra Urbem in locis, in quibus minor est eleemosyna Missæ manualis. Octavum est, quod in Civitate Neapolis, in Regno Neapolitano, in Piceno, & Umbria, aliisque finitimis Regionibus, multi absque dubio, & multi pauperes reperiuntur Sacerdotes, qui, audito augmento eleemosynæ in Urbe ad eam cito advenirent, ut majorem consequerentur eleemosynam, ea, quam habent, aut unquam sunt habituri in Patria sua, prætermissisque inconvenientibus, quæ ex multiplicato pauperum Sacerdotum numero in Urbe facile sequerentur, illud ad rem, de qua nunc agitur, magna ponderatione dignum esse videtur, quod augeretur numerus Sacerdotum, quando numerus Missarum minoratur, aut qua minoratio causam habet a temporum infortuniis, vel a tepidiori fidelium devotione; seu denique ex transmissione, quæ fiet, Missarum extra Urbem celebrandarum, quoties in Urbe earum eleemosyna augeatur, juxta ea, quæ in superioribus dicta sunt. Ultimum denique est, quod in nulla alia Civitate possunt Sacerdotes magis honestam, si velint, habere substentationem, ultra Missæ eleemosynam, quam habeant in Urbe. Prætermisso quippe, quod in Urbe tot degunt Eminentissimi Cardinales, tot degunt Illustrissimi Præsules, tot demum Magnates, quorum famulatui in officio ipsorum Characteri proportionato adscribi possunt, si sint idonei, possunt esse coadjutores Parochorum, & Confessarii Monialium, aut confessiones excipere in Ecclesiis, pro quo munere adimplendo, congrua non desunt salaria, si aliqualem cantus peritiam habent, plures adsunt pro his Cappellaniæ, nedum in Choris Basilicarum, & Collegiatarum, sed etiam in Choris aliarum Ecclesiarum, puta Sanctissimæ Trinitatis Peregrinorum, Sancti Iacobi Incurabilium, S. Rocchi, & aliarum; Si grammaticam calleant, possunt esse magistri, & repetitores Scholarum, si competenter scribere sciant, prompte, & paratæ sunt occasiones, scripturas in suis domibus exemplandi; Si denique his omnibus qualitatibus careant Pedagogi esse possunt Puerorum in Collegiis, & etiam extra Collegia, & demum cum multi sint, qui ex obligatione tenentur ad faciendum missas celebrare diebus festivis in Ecclesiis ruralibus, si pro hac celebratione, juxta morem duplicata, aut etiam triplicata persolvitur eleemosyna, omnia hæc, aut singillatim, aut collective sumpta ostendunt, quod ultra beneficium, aut Patrimonium, sine quo Sacerdotes ordinari non possunt, ultra eleemosynam Missæ manualis, plures alii supersunt in urbe modi, quibus Sacerdotes, aut totalem, aut partialem possunt recipere substentationem, itaut locus non sit petito augmento eleemosynæ, sed alicui potius providentiæ, quod Missæ in urbe celebrandæ ad rationem unius Julii pro qualibet, extra urbem, uti fit, non transmittantur, ut celebrentur in locis, in quibus eleemosyna est Julio minor, & quod ulterius Julius integer Sacerdoti celebranti persolvatur, cum in plerisque sacrariis unus obulus retineatur pro utensilibus in præjudicium celebrantis cuntra edictum sanctæ memoriæ Clementis XI. in ejus Bullario pag. 319. sumpta quippe hac providentia, amplior erit numerus Missarum malium in urbe, & Sacerdotes integram habebunt manualem.

Et hæc sunt, quæ pro utraque parte dici possunt, & quæ operæ pretium existimatum fuit EE. VV. exponere, ut prudens, & de more aptum in re, de qua nunc agitur, consilium Sanctissimo præstari possit.

Die

Die 4. Maii 1726.

Seff.14. c.12. de Reg.

NULLIUS, SEU AQUILANA JURISDICTIONIS. Archipresbyter Sancti Blasii Monitorium, sive inhibitionem vigore Commissionis in Sacræ Rotæ auditorio, coram bonæ mem. R.P.D. Foscaro Jactationis Jactationum, & super manutentione in possessione exercendi libere omnes actus jurisdictionales a suis antecessoribus exercitos expedivit, & Promotori Fiscali Curiæ Episcopalis præsentari fecit; sed cum Episcopus Aquilanus occasione sui accessus ad urbem, ut Concilio Romano interesset, Sanctissimo Domino Nostro supplicaverit, & obtinuerit Causæ avocationem a Rota, & ejus remissionem ad hanc S. Congregationem, ex juribus circumferendis, dignabuntur EE. VV. decernere,

1. An Archipresbyter S. Blasii olim S. Vittorini de Amiterno Civitatis Aquilæ una cum suis dependentiis habeat Territorium separatum cum qualitate Nullius, & Jurisdictionem quasi Episcopalem, & quatenus negative.
2. An, & quæ Jurisdictio competat Reverendissimo Episcopo Aquilano, quoad omnia in Ecclesiis, locis, & personis ad dictum Archipresbyteratum spectantibus, & existentibus tam intra, quam extra Civitatem Aquilæ.
3. An dictus Archipresbyter possit impedire, quin dictus Reverendissimus Episcopus valeat in dictis Ecclesiis publicare, & affigere Edicta, signanter circa vitam, & honestatem Clericorum, disciplinam Ecclesiasticam, & Cultum Divinum.
4. An dictus Archipresbyter possit visitare Ecclesiam Terræ Pizzuli. & Sancti Vittorini, & quatenus affirmative, an competat tale jus privative, vel cumulative cum dicto Episcopo, & an possit recipere Procurationes ex pecunia loco victualium, & secum ducere plusquam unam personam, & an ista debeat esse de consensu Episcopi Aquilani, cui post visitationem idem Archipresbiter rationem reddere debeat, juxta disposita in Sacro Concilio Tridentino sess. 24. de reform. cap. 3.
5. Et an liceat dicto Archipresbytero tempore dictæ visitationis in dictis Ecclesiiis Terræ Pizzuli, & S. Vittorini elevare, & retinere Baldacchinum, absente Episcopo, atque per Ecclesias, vias, & Plateas eorumdem locorum benedicere populum.
6. An idem Archipresbyter possit retinere in dicta Ecclesia S. Blasii Civitatis Aquilæ Sedem Cameralem permanentem elevatam super duos gradus, vel cum suppedaneo tantum, & quatenus negative, an illi liceat tantum in festivitate S. Blasii, absque tamen gradibus.
7. An liceat dicto Archipresbytero elevare, & apponere arma gentilitia suæ domus super januas dd. Ecclesiarum intra, & extra Civitatem existentium, nec non in Ecclesia Monialium S. Catharinæ Martyris ejusdem Civitatis.

8. An

8. An dictus Archipresbyter possit instituere Clericos Aquilanos in Beneficiis de Jurepatronatus in dictis Ecclesiis existen., & quatenus affirmative, an possit absque prævio examine, & approbatione Episcopi Aquilani contra dispositionem Sac. Concil. Trident. sess. 7. cap. 13. de ref. & sess. 25. cap. 9. versic. ad hæc de reform.

9. An jus conferendi Beneficia simplicia, sive residentialia, & Canonicatus in dd. Ecclesiis existen. spectet ad dictum Episcopum, vel ad dictum Archipresbyterum.

10. An jus erigendi, & instituendi nova Beneficia ex fundatione, vel dotatione Patronorum in dd Ecclesiis competat Episcopo Aquilano, vel dicto Archipresbytero, juxta sancita in Sac. Concil. Trid. sess. 14. de reformatione cap. 12.

11. An dictus Archipresbyter possit concedere licentias, sive oretenus, sive in scriptis concernentes allocutiones, & clausuram dd. Monialium S. Catharinæ Martyris.

12. An dictus Archipresbyter possit cognoscere Causas civiles, criminales, & mixtas in prima instantia in dictis locis, & quatenus affirmative; an hujusmodi cognitio sit privativa, vel cumulativa cum dicto Episcopo Aquilano.

13. Et an valeat cognoscere Causas Immunitatis tam localis, quam personalis, & pro hujusmodi effectu ferre Censuras, & quatenus negative, an procedere valeat ad declarationem Censurarum a jure inflictarum, & absolvere ab eisdem Censuris in casibus Episcopo permissis.

14. An idem Archipresbyter retinere, & constituere valeat pro exercitio prætensæ jurisdictionis intra Civitatem Aquilæ Vicarium, & quatenus affirmative, an iste intitulare se possit Vicarium Generalem.

15. Au insuper retinere valeat intra dictam Civitatem familiam armatam, & Carceres, sive potius in casibus permissis uti debeat Familia, & Carceribus Episcopalibus.

16. An idem Archipresbyter possit ferre interdicta, vel Excommunicationes contra suos Parochianos non adimpleutes Præceptum Paschale, vel potius hoc spectet ad Episcopum.

17. An jus cognoscendi Causas Matrimoniales dictorum locorum spectet ad dictum Episcopum, sive ad dictum Archipresbyterum.

18. An liceat dicto Archipresbytero dare attestationes status liberi pro Matrimoniis per suos Parochianos extra Diœcesim Aquilanam contrahendis.

19. An idem Archipresbyter possit remittere denunciationes matrimoniorum per suos Parochianos contrahendorum in casibus Ordinario loci permissis.

20. An idem Archipresbyter absque licentia, & approbatione Episcopi possit concedere facultatem exponendi ad publicam adorationem Venerabile Sacramentum in dictis Ecclesiis intra, & extra dictam Civitatem existen.

21. An liceat dicto Archipresbytero ferre Rocchettum cum Mozzetta nigra, & Mantelletta per vias Civitatis Aquilæ occasione quarundam functionum absque licentia Episcopi.

22. An Clerici, sive Civitatis, sive Diœcesis Aquilanæ, possidentes quodcumque Beneficium non residentiale cujuscumque redditus in dictis Ecclesiis, sint immediate subjecti dicto Archipresbytero, tam in Civili-

 bus,

bus, quam in Criminalibus, etiam si delicta fuerint patrata in Civitate, sive in quacumque parte Diœcesis Aquilanæ.

23. An liceat dicto Archipresbytero dare assensum, & interponere decreta pro alienatione bonorum dd. Ecclesiarum vigore *Cap. Terrulas*, & an idem competat ejus Vicario substituto.

24. An idem Archipresbyter possit dare licentiam, & benedictionem Concionatoribus tam Quadragesimalibus, quam extra dictum tempus, qui in dictis Ecclesiis prædicare debent.

25. An dictus Archipresbyter possit apponere manus cum prætenso - *liceat* - in monitoriis pro rebus deperditis, relaxatis a Curia Episcopali, & publicandis in dictis Ecclesiis.

26. An dicto Archipresbytero in suis titulis, & subscriptionibus competat titulus Ordinarii, & nullius in casu &c,

Ad primum negative, & amplius. Ad secundum, competere jurisdictionem ordinariam, & quoad ejus exercitium respondebitur in sequentibus Dubiis. Ad tertium negative. Ad quartum affirmative, sed cumulative cum Episcopo, & servata forma Concilii sess. 24. c. 3. de ref. Ad quintum negative, & amplius. Ad sextum negative quoad primam partem & affirmative quoad secundam partem, in actu tamen assistentiæ celebrationi Missæ. Ad septimum ad mentem. Ad octavum affirmative quoad primam partem, dummodo Beneficia fuerint ante Concilium fundata, & quoad secundam negative. Ad nonum negative quoad primam, affirmative quoad secundam, & amplius. Ad decimum videatur particulariter. Ad undecimum negative, & amplius. Ad duodecimum affirmative cum privativa, & amplius. Ad decimumtertium negative quoad causas Immunitatis localis, & in reliquis affirmative, & amplius. Ad decimumquartum affirmative quoad primam partem, & negative qnoad secundam, & amplius. Ad decimumquintum negative quoad primam partem, affirmative quoad secundam, ita tamen ut Archipresbyter teneatur uti familia armata, & Carceribus Episcopalibus, & Episcopus teneatur brachium, & carceres præstare. Ad decimumsextum, posse Archipresbyterum procedere ad formam textus in cap. Omnis utriusque de pænit. & remiss. Ad decimumseptimum, spectare ad Episcopum donec ab Archipresbytero doceatur de immemorabili. Ad decimumoctavum, ut ad proximam. Ad decimumnonum negative, & amplius. Ad vigesimum negative. Ad vigesimumprimum nega

negative etiam de licentia Episcopi, & amplius. Ad vigesimumsecundum videatur particulariter. Ad vigesimumtertium, vigesimumquartum, vigesimumquintum, & vigesimumsextum negative, & amplius.

FULGINATEN. Societas S. Leonardi erecta est in Ecclesia Beatæ Mariæ de Planctu, & est intra limites Parochialis Ecclesiæ S. Salvatoris Civitatis Fulginaten. *Sess. 25. c. 13. de reg.*

Anno 1703. Confratres post redactam propriam Ecclesiam in ampliorem formam, obtinuerunt indultum retinendi in ea SS. Eucharistiæ Sacramentum; & die ultima Aprilis post expositionem 40. Horarum solemnem faciunt Processionem singulis annis per Civitatem cum delatione Sanctissimi Sacramenti.

Exorta est quæstio, an delatio Venerabilis facienda sit a Cappellano Confraternitatis, vel potius a Parocho, auditoque Ordinario, qua suam ille transmisit relationem, in jura utriusque partis compendiose referuntur.

Parochus innititur dispositioni juris, qua attenta contendit, delationem Venerabilis, & Benedictionem ad se pertinere debere, juxta deducta per *Monacell. in Formular. to. 2. p. 17. n. 67.*, *& per modernum Episcopum Anagninum in suo Tract. de Sodalitiis qu. 12. n. 5.* & concordant resolutiones hujus Sac. Congregationis in Synodo Farfensi clar. me. Card. Caroli Barberini *cap. 35. de Confraternitatibus Laicorum n. 8.*

Addit, Parochos Antecessores fuisse in possessione deferendi SS. Sacramentum, & consimilem consuetudinem vigere, quoad cæteras Confraternitates Civitatis Fulginaten., quando ab ipsis fit Processio SS. Sacramenti post Expositionem 40. Horarum.

Confraternitas contra excipit, delationem Venerabilis, & Benedictionem super Populo non esse de juribus mere Parochialibus, juxta decreta generalia Congregationis Sac. Rituum anni 1703. disputato etenim XI. dubio concepto sequentibus verbis: *An expositio 40. horarum, & Benedictio, quæ fit super Populo sit de dd. iuribus mere Parochialibus*, & huic dubio responsum fuit *negative*.

In eo, quod attinet ad possessionem, Confraternitas excipit, quod Sacramentum deferebatur a Parocho, quando Processio incipiebat ab Ecclesia Parochiali, sed postquam Processio inchoari cæpit ab Ecclesia Confraternitatis, illud quidem fuit delatum a Parocho, sed tanquam Confratre, non tamquam Parocho.

Et in eo, quod spectat ad consuetudinem Civitatis, ait, septem in ea esse Confraternitates, & in sex deferri Venerabile a Cappellanis earumdem, & in una tantum a Parocho.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An delatio Venerabilis in processione, quæ singulis annis fieri solet die ultima Aprilis, sit facienda a Cappellano Confraternitatis, vel potius a Parocho in casu &c.

Non proposita cum sequentibus.

Sess.24. c.12. de ref.

LUNEN. SARZANEN. Ecclesia B M. V. de Populo, existens in Terra Pontremoli Diœcesis Lunen Sarzanen. prævius variis relationibus factis a clar me. Cardinali Tanario, & prævio voto hujus Sacr Congregationis, erecta fuit in Collegiatam, cumque Archipresbyter Sanctorum Hyppoliti, & Cassiani de Saliceto contenderit, se post erectionem memoratæ Ecclesiæ in Collegiatam, continuare velle in jure canendi Missam in eadem, & quod Præpositus Collegiatæ teneretur a se recipere Olea Sacra, contrarias resolutiones in hac Sac. Congr passus est *die 9. Junii* 1725. ut ex folio dictæ Congregationis benigne reassumendo colligi potest, ex quo videlicet non possunt Collegiatæ denegari prærogativæ dicto Statui proportionatæ, licet ante erectionem non competerent, & ante erectionem ad aliam Ecclesiam pertinerent, juxta *dec.* 1445. *cor. Seraphino*.

Inter cætera dubia tunc disputata, quartum in ordine erat conceptum sequentibus verbis, *an Præpositus*, novæ videlicet Collegiatæ, *& Capitulum teneantur processionaliter quotannis in Vigilia Ascensionis Domini nostri adire, & visitare d Ecclesiam Sanctorum Hyppoliti, & Cassiani in casu &c.*

Et huic dubio responsum fuit *affirmative ratione piæ consuetudinis tantum*.

Petiit Præpositus, & obtinuit novam Audientiam super hoc quarto dubio; quocirca ex juribus circumferendis dignabuntur EE, VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 9. Junii 1725. *quoad quartum dubium, in casu &c.*

Sess.14. c.9. de ref.

MANTUANA. Comes Theodosius Panizza Delfini huic Sacræ Congregationi supplicavit pro facultate fabricandi quamdam parvam mansionem a letere sinistro Ecclesiæ Parochialis S Cathaldi Diœcesis Mantuanæ, & in eadem aperiendi duas fenestras prospicientes versus Altare majus ut ipse cum sua familia, & cæteris Divinis Officiis interesse possit, cui supplicationi cum se opposuerit Comes Joannes Facchinus Cattaneus, una cum aliis quibusdam litis consortibus, delata est controversia ad hanc Sacram Congregationem.

Fundamentum Comitis Panizza constituitur in majori quantitate bonorum a se in loco possessorum, in magnis beneficiis a sua familia præstitis Ecclesiæ, tum quoad ampliationem ejusdem, tum quoad subministrationem fundi pro Turri Campanaria construenda, & demum quoad largitionem Sacrarum Suppellectilium, quibus addit observantiam, cum inferiores Benefactores in aliis Diœcesis Ecclesiis consimili prærogativa fruantur.

E' contra Comes Facchinus inquit, non esse petitioni indulgendum, tum quia non est hoc cæremoniale discrimen introducendum inter Familiam Panizzam, & cæteras familias nobiles in eodem loco bona possidentes, tum quia non sunt adeo magna, sicuti exagerantur beneficia Ecclesiæ collata a familia Panizza, cum alii etiam Parochiani multum de suo pro Ecclesia contulerint, & demum quia agitur de servitute Ecclesiæ imponenda, quæ est insueta, ex quo Comes Panizza non habet suam domum Ecclesiæ contiguam, sed ab ea distantem, & intendit fabricare cubiculum prope Ecclesiam, & in eo aperire fenestras in Ecclesiam prospicientes.

Auditus fuit EpiscopusMantuanus, qui remissive se habet ad EE.VV. arbitriũ.

Materia fenestrarum in Ecclesias prospicientium est de genere prohibitorum, juxta *Text. in Clementina prima de sententia excom.*, quæ regula tamen limitatur in Patrono, qui in limine fundationis id sibi reservasset juxta tradita per *Vignatel. consult.* 129. *n.* 17. *tom.* 4. *& per Monacell. tom.* 1. *pag.* 149.

num.

num.17. & 18. Ex Epicheja quadam videtur, quod esse possit locus concessioni, quando agitur de Barone, qui etiam esset insignis Benefactor, nec res esset de aperienda fenestra in Ecclesia Cathedrali, vel Collegiata, uti prosequitur *Pignatell. loco citato n.25.* & 26. & adnotavit *Card. de Luca discurs.* 16. *de servitutibus*. Sacrarum Congregationum decreta aperitionem fenestrarum prohibentia fuse referuntur apud *modernum Ursayam to.4. par.2. discept.14. n.34.* & *seqq*:

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

An sit locus Gratiæ pro aperitione fenestrarum, & constructione mansiunculæ ad effectum audiendi Missam, & assistendi cæteris divinis Officiis celebrandis in Ecclesia Parochiali S. Cathaldi favore D. Comitis Theodosii, & aliorum de Panizzis in casu &c.

BITUNTINA SPONSALIUM. Dominicus Jannonus in Congregatione habita die 13. Junii 1725. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi, exposuit, non constare de sponsalibus a se factis cum Theresia Visconti, & quodquatenus de eis constaret, prætensionem excitavit, quod cogi non poterat ad eam in uxorem ducendam; licet etenim admiserit, a se fuisse exaratam schedulam cum promissione futuri matrimonii, dixit nihilominus, quod in ea non poterant figi pedes ad effectum probandi sponsalia, quandoquidem ex condicto cum ipsa Theresia eam scripserat, ut posset libere cum ea loqui a fenestra, ipsaque Theresia protestante, quod uti nolebat schedula pro contrahendo matrimonio, cum ipsa bene sciret natalium disparitatem, quæ inter se, & Dominicum intercedebat, uti ex ipsius Theresiæ epistola comprobare fategit. Addidit quod etiamsi, prædictis minime obstantibus de sponsalibus constitisset, cogi nunquam poterat ad eam in uxorem ducendam, tum propter expositam magnam disparitatem natalium, & divitiarum, tum propter indignationem Parentum, & Consanguineorum, & demum propter mala, quæ in Civitate sequerentur, si matrimonium contraheretur. *Sess.24. c.1. de ref. matr.*

In prædicta Congregatione habita die 23 Junii, nulla fuit capta resolutio, eademque reproposita in Congregatione habita die 4. Augusti 1725. responsum fuit *dilata, & quod recognoscerentur formiter Jura hinc inde producta*. Cumque eadem modo reproponi contingat, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An constet de Sponsalibus, & quatenus affirmative.*

II. *An Joannonus sit cogendus ad contrahendum matrimonium in casu &c.*

PAPIEN. Sacerdos Joannes Maria Lenti, die 5. Aprilis anni 1724. occidit Franciscum Hieronymum Lenti suum fratrem Germanum, & in præsenti disputandum proponit dubium, an contraxerit irregularitatem, & quatenus affirmative, supplicat pro dispensatione, & factum ita se habuit, uti colligitur ex accuratissima moderni Episcopi informatione, quam transmisit, & desumpsit ex processu in Curia Episcopali confecto sub Eminentissimo Cusano suo Antecessore. *Sess.14. c.7. de ref.*

Franciscus Hieronymus contendebat, sibi deberi a Sacerdote Joanne Maria Fratre nonnullas pecunias, qua de causa eum injuriis affecit, percussit in facie, ad terram dejecit, declaravitque, se velle illi mortem inferre, nisi quod volebat, præstitisset, sed accurrentibus Parocho, alio Fatre, & qua-

dam

dam muliere Cognata, Sacerdos e manu Fratris irati ereptus est, & in suum cubiculum se recepit una cum Julia communi Matre.

Dum Sacerdos in dicto cubiculo permanebat, Franciscus Hieronymus illud malo spiritu ductu ingressus est, ut ex verbis injuriosis ab eo prolatis colligi potuit; Cumque Sacerdos fugere tentasset, & a Fratre, qui eum violenter aggressus est, fuisset impeditus, res eo tandem devenit, ut Sacerdos cultro Fratrem vulneraverit, idemque ex vulnere mortuus sit, sed modo, qui sequitur.

Franciscus Hieronymus in prædicta secunda aggresione violenter arripuit, & una manu compresit genitalia Sacerdotis, & alia manu ad crumenam extensa, tentavit pecuniam, vel clavim capsæ ab ea subtrahere; Dumque Sacerdos eam libenter exhiberet, & simul clamaret pro auxilio, & aggressorem exoraret, ut se dimitteret, ex violenta etenim, & tenaci suorum genitalium apprehensione, & compresione se mori sentiebat; ut è manu Fratris evaderet, & mortem sibi imminentem evitaret, cultrum domesticum, vulgo *da tavola* arripuit, qui erat super mensam contiguam, & in ventrem Fratris aggresoris injecit, qui ex ictu in terram corruit, & paulo post expiravit.

Constant hæc omnia ex Procesu, ex quo etiam habetur mala qualitas Occisi, qui per annos quatuordecim a Patria exulaverat bannitus in pœnam capitis ob homicidium patratum, habetur etiam bona qualitas Sacerdotis, qui fuit semper bonæ vocis, & famæ, non rixosus, non criminosus, nec arma solitus deferre, in quo eodem procesu depositiones habentur Matris communis, & communium Fratrum, qui declararunt occisionem fuisse necesariam ad propriam defensam; Cumque Sacerdos Occisor se in carceribus Episcopalibus constituiset, relaxatus fuit, & dimisus, receptaque ad cauthelam partis remissione, liberatus, & absolutus est, ita tamen, ut per annum exularet a loco secutæ occisionis, ne manus Fraterno sanguine pollutæ, & adhuc madentes conspicerentur, reservato jure Episcopo prædictum tempus exilii moderandi, & reducendi, & in eo, quod attinet ad irregularitatem, facta est remissio ad Sedem Apostolicam, quatanus Sacerdos eam contraxisset.

Quoad eum, qui mortem aliter vitare non valens, suum occidit invasorem non fit irregularis, triplex erat antiquorum opinio, prima Hugonis, qui censuit, eum esse irregularem, secunda Goffredi, qui sensit, occidentem in susceptis ministrare posse, sed esse irregularem quoad suscipiendos, tertia Brixinensis, & Hostiensis, qui voluerunt, sic occidentem nullo modo esse irregularem, & hæc postrema opinio fuit in Concilio Viennensi Generali approbata a Clemente V. *in Clementina unica de homicidio*: ibi: *si furiosus aut infans, seu dormiens hominem mutilet, vel occidat, nullam ex hoc irregularitatem incurrit, & idem de illo censemus, qui mortem aliter vitare non valens, suum occidit, vel mutilat invasorem*, & ille dicitur non posse aliter mortem vitare, nisi suum occidat, vel mutilet invasorem, qui est sic arctatus, ut fugere non posit, nec se juvare clamore, uti ponderat *Gloss. in dicta Clementina in verbo non valens*. & late prosequuntur *Conciol. r fol.4. n.10. Mascard. de probat. conclus 1126. n.23. Gomez. variarum to.3. cap.3. sub n.23. Farinac. qu.175. n.134. Morel. in manud. ad praxim Criminalem §.8. n.20.*

Hæc quoad jus antiquum; Quoad jus autem inductum a Sacro Concilio Tridentino, ita legitur *sess.14. de reform. cap.7.* ibi: *si vero homicidium non*

ex proposito, sed casu, vel vim vi repellendo, ut quis se a morte defenderet, fuisse commissum narretur, quam ob causam, etiam ad Sacrorum Ordinum, & Altaris ministerium, & beneficia quæcumque, ac dignitates iure quodammodo dispensatio debeatur, committatur loci Ordinario, aut ex causa Metropolitano, seu viciniori Episcopo, qui nonnisi causa cognita, & probatis precibus, ac narratis, nec aliter dispensare possit.

Scribentes ad hunc Textum Concilii in varias abjerunt sententias; nonnulli quippe censuerunt, a Concilio fuisse derogatum Clementinæ *si furiosus*, &c. novam fuisse ab eo inductam irregularitatem, ex collectis apud *modernum Millioruccium to,4. instit Juris Canon. pag.327.* Alii dixerunt, si occidentem etiam in terminis Concilii Tridentini non esse Irregularem, sed inter Irregulares habendum esse, usquequo superveniat declaratoria Episcopi, vel Papæ super facto, *Maiol. de Irregul. lib.1. cap.2. sub n. 10. §. Vigesimo.* Alii denique communiori calculo, volunt, nullum jus novum fuisse a Concilio Tridentino inductum, nec ullam novam inductam fuisse irregularitatem, cum Concilium sit intelligendum de occidente cum culpata tutela *Avila de Censuris par.7. disput.5. sess.3. dub.2: conclus. 1. Giballin. de irregul.cap.4. consect.2. §. Dico tertio. Sayrus de censuris lib.7. cap.7. n 22. Gallemart. cap.7. sess.14. de ref. in verbo, vel vim vi repellendo.*

Ponderari quoque posset circumstantia facti, hoc est, an occisio fuerit secuta pro vitæ conservatione, vel potius rerum suarum, in quo rerum statu de Irregularitate dubitandum non esset, juxta *Text. in cap. suscepimus de homicidio*, ibi: *verum quoniam expediebat potius post Tunicam relinquere Pallium, & rerum sustinere iacturam, quam pro conservandis vilibus rebus, & transitoriis tam acriter in alios exardescere, abstineat iste humiliter ab Altaris ministerio*, & late prosequuntur ad hunc Textum *Fagnan. n.8. & seq.* sed cum ex relatione Episcopi habeatur Sacerdotem exhibuisse aggressori pecuniam, & clavim capsæ, non videtur, quod in hac circumstantia fundamentum constitui valeat.

Quibus proinde stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Orator sit irregularis in casu*, & quatenus affirmative:

IJ. *An ei sit indulgenda dispensatio.*

Die

Die 18. Maii 1726.

IN Folio præteritæ Congregationis sequentes Causæ indecisæ remanserunt: Dignentur itaque EE. VV. illud reassumemere, & infrascriptis dubiis respondere.

FULGINATEN.

Sess.25. c.13. de ref. *An Delatio Venerabilis in Processione, quæ singulis annis fieri solet die ultima Aprilis, sit facienda a Cappellano Confraternitatis, vel potius a Parocho in casu &c.*

Delationem esse faciendam a Cappellano Confraternitatis de licentia Episcopi.

LUNEN. SARZANEN.

Sess.24. c.13. de ref. *An sit standum, vel recedendum a decisis die 9. Junii 1725. quoad quartum dubium in casu &c.*

Standum in decisis quoad Præpositum tantum tamquam Parochum.

MANTUANA.

Sess.14. c.9. de ref. *An sit locus Gratiæ pro aperitione fenestrarum, & constructione mansiunculæ ad effectum audiendi Missam, & assistendi cæteris divinis Officiis celebrandis in Ecclesia Parochiali S. Cathaldi favore D. Comitis Theodosii, & aliorum de Panizzis in casu &c.*

Negative, & amplius.

BITUNTINA SPONSALIUM.

Sess.24. c.1. de ref. matr. I. *An constet de Sponsalibus, & quatenus affirmative.*
II. *An Joannonus sit cogendus ad contrahendum matrimonium in casu &c.*

Ad primum affirmative. Ad secundum Dilata, & ad mentem.

PA-

PAPIEN. *Sess. 14. c. 7. de ref.*

I. *An Orator sit irregularis in casu, & quatenus affirmative.*
II. *An ei sit indulgenda dispensatio.*

Pro dispensatione ad cauthelam.

SENOGALLIEN. Promothor Fiscalis Curiæ Legationis Urbini prætendit, Episcopum Senogalliæ posse quidem visitare Hospitale Beatæ Mariæ de Misericordia in dicta Civitate existens, sed intra limites suæ Jurisdictionis, & *in linea Delegati Apostolici*, sed non posse exigere rationem administrationis reddituum, & administrationem temporalem, & œconomicam ejusdem Hospitalis, & electionem, & remotionem Ministrorum, & Famulorum pertinere ad Syndicos cum dependentia a solo Eminentissimo Legato, vel Præside Status Urbini pro tempore. *Sess. 25. c. 8. de ref.*

Fundamenta Promothoris Fiscalis consistunt in sequentibus, primo in fundatione Hospitalis, in qua cautum sustineri potest, fuisse Episcopum exclusum ab administratione, tum quia Clemens Papa VII. illud exemit ab omni alia jurisdictione, & ejus curam, & gubernium bonorum mobilium, immobilium, semoventium, oblationum, & rerum quarumcumque ad tramites antiquæ possessionis detulit Communitati Senogalliensi ibi: *Nullus etiam Apostolica auctoritate, & ordinaria, ac Legati, & Delegati, & mixta auctoritate fungens, absque expressa licentia omnium, & singulorum Communitatis hujusmodi Collegialiter in scriptis prius tradita, se directe, vel indirecte, quovis quæsito colore intromittere possit*, tum quia post hoc Breve Clementinum, Cives Senogallien. semper administrarunt Hospitale, & Duces primi Urbini, deinde Cardinales Legati administrationi præsederunt absque ulla Episcoporum ingerentia.

Secundo, quia Hospitale est fundatum in solo Lateranensi, & solvit annuum canone Capitulo, & in pertinentibus ad prædictum Hospitale, edita fuerunt fere semper decreta a Judice Lateranensi, in quo rerum statu non videtur, esse dubitandum de exemptione ab Ordinario.

Tertio, quia postquam fa. me. Clemens Papa XI. elegit in Præsidem Status Urbini præsentem Præsulem Alemannum Salviatum, dedit ei per alias litteras subinde expeditas in forma Brevis facultatem revidendi computa Montium Pietatis, Hospitalium, & aliorum Piorum Locorum, quorum administratio ad Communitates, & Oppida dicti Status pertinet, & facultas concepta fuit sequentibus verbis, *dantes tibi privative, quoad omnes alios liberam, amplam, & absolutam facultatem, & auctoritatem omnes, & singulos redditus, expensas, & debita &c. Montium Pietatis, aliorumque locorum prædictorum hujusmodi, quovis modo administraverint, etiam si alias revisa, & solidata fuerint, revidendi.*

Quarto, & ultimo, quia cum tractu temporis adauctus fuerint numerus Syndicorum Hospitalis, tres ex illis fuerunt electi a Civibus, & tres alii a DucibusUrbinatensibus, qui merum, & mixtum imperium obtinebant, & deinde a Cardinalibus Legatis, qui fuerum eorum Successores.

E contra Promothor Fiscalis Curiæ Episcopalis excipit, quoad juxta Sacrorum Canonum dispositionem Hospitale est subjectum tum visitationi, tum obligationi reddendi Ordinario rationem administrationis, itaut spectet adasserentem onus concludenter probandi prætensam exemptionem, cui con-

tendit Promothorem Fiscalem Curiæ Legationis nullatenus satisfecisse, vel per expositam fundationem Hospitalis in solo Lateranensi, vel per immediatam subjectionem Regiæ Protectioni, cum hæc non verificentur in facto, nec relevent in jure, & in eo, quod attinet ad litteras Apostolicas Clementis VII. ait ex Diplomatibus Honorii III., & Gregorii IX. desumi, quod Ecclesia S. Salvatoris erat subjecta Episcopo Senogalliensi, quod in hac Ecclesia erectum fuit Hospitale, quod modo dicitur S. Mariæ de Misericordia, de quo nunc agitur, & quod ad effectum illud vindicandi ab impetrationibus, statutum quidem fuit a Clemente Papa VII., quod illud administraretur a quatuor Viris eligendis a Communitate Senogalliæ, absque eo quod ullus alius se ingerere posset in dicto regimine sine eorum licentia, sed quod id non importat exemptionem a jurisdictione, & a Visitatione Ordinarii, necnon ab onere reddendi eidem rationem administrationis.

Quoad jus Episcoporum, ultra *Clementin. in quia contingit de Religiosis domibus*. Sacrum Concilium Tridentinum *sess.22. cap.8. de ref.* dat Episcopis tamquam Sedis Apostolicæ Delegatis jus visitandi Hospitalia, & Pia Loca omnia, etiamsi prædictorum locorum cura ad Laicos pertineat, & etiamsi sint exempta, non obstantibus quacumque consuetudine etiam immemorabili, privilegio, aut statuto, *& cap.9.* idem Concilium præscribit, quod Administratores tam Ecclesiastici, quam Laici Hospitalium, & quorumcumque Piorum Locorum singulis annis teneantur reddere rationem administrationis Ordinario, consuetudinibus, & privilegiis quibuscumque in contrarium sublatis.

Quoad fundationem in Solo Lateranensi, Bonifacius Papa IX. Ecclesiis, & Locis Piis, & Hospitalibus dicto modo fundatis concessit exemptionem a jurisdictione Episcopi, & licet hæc Bonifaciana fuerit revocata a Summo Pontifice Pio IV., reintegrata nihilominus fuit a Sixto Papa V. nonnullis accedentibus circumstantiis, & signanter, quod jurisdictioni, & superjoritati Episcoporum præjudicium non intelligeretur irrogatum contra formam Decretorum, & Ordinationum Sac. Concilii Tridentini, uti habetur in *Constit.19. prædicti Sixti V. Bull. tom.2.* quo stante, quoad Ecclesias Curatas, & sitas in Solo Lateranensi intactum remanet Jus Ordinarium Episcopi quoad Parochialitatem, & concernentia curam Animarum, & quoad Ecclesias non curatas, & alia Loca Pia, & Hospitalia in eodem Solo fundata, permanet in suo esse jus, quod habet Episcopus visitandi tamquam Sedis Apostolicæ Delegatus, juxta late deducta apud *Card. de Luca de Jurisdict. disc.38., & disc.39. de Parochis disc.9. per tot.*, ubi allegantur resolutiones hujus Sacræ Congregationis, & Rotæ decisiones.

Quoad Hospitalia, & Confraternitates, quæ sunt sub immediata Protectione Regum, ea quidem sunt exempta a Visitatione Episcopi juxta *cap. 8. sess.22. de ref.* sed hæc immediata Regum protectio, quæ eximit a Visitatione juxta citatum *cap.8.*, non eximit a redditione rationis; Quocirca in sequenti *cap.*, in quo agitur de redditione rationis, nulla fit mentio dictæ Regiæ Protectionis, uti ponderat *Fagnan. in cap. de Xenodochiis n.17. & sequen. de Religiosis domibus*, & firmavit *Rota decis.193. n.7., & 8. cor. Cerro*. Item Regia protectio debet implorari in limine erectionis; ut suffragetur, uti late ostendunt *Cavalcan. de brachio Regio part. 9. num.3. Menoch. cons.721. Ricciull. lucubr. Eccles. lib.4. cap.15. n.10. Seraphin. dec.1025.* & respondit hæc Sacra Congregatio *die 10. Decem. 1621. Episco-*

scopo Leirien. Sacra Limina visitanti to.15. Decret. fol.413., & quamvis nonnulli existimaverint, Conciliarem exemptionem, quæ loquitur *de Regibus*, extendi etiam ad *sublimes Principes, qui Regalia in suis dictionibus possident, etiamsi Regis titulum non gerant* uti habetur apud *Barbos. ad cap.8. n.28. sess.22. de ref.*, alii nihilominus existimant, Concilium esse taxative intelligen. de Regibus, ex quo quando voluit comprehendere Reges, & alios sublimes, ac Supremos Principes, jura Imperii in suis Dominiis habentes, id scivit exprimere, uti habetur *cap.9. sess. 25. de ref.*, & adhæsisse videtur hæc Sacra Congr., quæ respondit, Episcopum Eugubinum posse visitare Hospitale majus dictæ Civitatis, licet illud a Sede Apostolica privilegium obtinuisset, quod gubernari, & regi deberet a septem Civibus eligendis, & a Duce Urbini confirmandis, quemadmodum plene habetur apud *Fagnan. in cap. ad hæc n.15. & seq. de Religiosis domibus*.

Denique quoad redditionem rationis Episcopo faciendam ab administratoribus Hospitalium, excipitur in *cap.9. sess.22. de ref.* casus in quo aliter cautum fuisset in institutione, & fundatione, nisi tamen Administratores essent negligentes in adimplenda mente Fundatorum, in quibus circumstantiis Episcopus, quamvis in fundatione exclusus ab exigenda rationum redditione, excludi non posse, uti probat *Text. in cap. tua nobis, ibique Fagnan. n.12. & seq. de testam., & in cap. ad hæc n.58., & 59 de Religiosis domibus*.

Jura circumferentur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An Episcopus Senogailiæ habeat jus visitandi Hospitale B. Mariæ Misericordiæ, & ab Administratoribus, & Ministris exigendi rationem administrationis redditus ejusdem Hospitalis, tamquam Ordinarius, seu tamquam Delegatus Apostolicus.*

II. *An Administratio temporalis, seu æconomica dicti Hospitalis, & electio, seu remotio ejus Ministrorum, & famulorum spectet ad Episcopum, seu potius ad Syndicos ejusdem Hospitalis cum dependentia ab Emo Legato, seu Præside pro tempore, itaut licuerit, & liceat Legato, seu Præsidi demandare Syndicis electionem, & remotionem dictorum Ministrorum in casu &c.*

Dilata, & coadjuventur probationes.

SICULANA NULLITATIS PROFESSIONIS. Frater Gregorius de Bronte Sacerdos Ordinis Minorum Observantium S. Francisci, Professionem Regularem in dicto Ordine emisit circa annum 1711. Cumque per supplicem libellum Summo Pontifici exposuisset, prædictam Professionem nullitatis vitio laborare, nec se ad ejus observantiam teneri, facta fuit precum remissio ad hanc Sacram Congr, quæ scripsit Ordinario Pacten. ut processum conficeret, audito Superiore Locali Conventus, in quo professio facta fuit, & cum deinde ad Sacram Congreg. transmitteret. *Sess.25.c.16. de reg. mon.*

Omnia ab Ordinario completa fuerunt, & Superior Localis, qui fuit citatus ut compareret, & sua jura deduceret, respondit, se nihil habere, quod opponeret.

Deveniendo itaque ad relationem contentorum in Processu, cum miserabilis Orator non posit jura, juxta morem, circumferri facere, quinque sunt in processu testes examinari, qui ab Ordinario qualificantur tanquam probati, & honesti, & quorum duo sunt Sacerdotali charactere insigniti, qui-

quæ omnes concordant, quod Orator ex minis a Blasio fratre Germano majore, & a communi matre incussis, una cum verberibus, & ejectione a domo, inductus fuit ad ingrediendum in religionem, & in suorum dictorum comprobationem, dicunt se omnia scire, cum essent familiare in domo ejusdem Oratoris, quinimmo supramemorati Sacerdotes addunt *dandoli continuamente bastonate il suddetto D. Michele, e Santa Madre, e Fratello, e vedendosi d. Placido*; hoc etenim nomine Frater Gregorius in seculo appellabatur, *maltrattato, e strapazzato, violentemente si buttò dalla fenestra di sua casa, ed alla fine per la necessità, che teneva, e per paura di sopra indotta fu forzato vestirsi frate*.

Continentur in eodem Processu binæ attestationes duorum ejusdem Ordinis Religiosorum, qui Novitiatum cum Oratore expleverunt, & qui non solum testantur de ejus aversa voluntate a statu Religioso, sed etiam quod a Conventu aufugit, & per unam noctem extra eum permansit, & quod demum ad Conventum reductus per homines a Patre Guardiano transmissos, novum Novitiatum non incæpit, sed incæptum prosecutus est.

Præter Testes mox insinuatos, extat in Processu Epistola a Blasio Fratre Germano Oratori scripta occasione memoratæ fugæ a Novitiatu, quæ Epistola est etiam formiter recognita, & est sequentibus verbis concepta. *Mi viene avvisato quest'oggi li 16. del corrente Settembre, che Vostra Paternità l'altro jeri se ne fuggì dal Novitiato, e cot sto P. Guardiano per sua mera cortesia la mandò a prendere con due secolari, e di nuovo la riportò in Convento, e pure non ostante questo mi scrive il suddetto P. Guardiano, che V. Paternità stà nella medesima intenzione di non voler seguitare d. Noviziato, Fratello caro io le dico, che avverta a casi suoi e lasci questa mala intenzione, che altrimente io fratello, se farà quest'eccesso, li tirerò una schioppettata, e la testa gliela verrò a mettere alla Torre dell'Alcaloro, e se da questo scapperà, la farò andare in Galera per assentarsi buona voglia, e che tanto io, quanto nostra Sig. Madre mandarve via dalla casa, e darvi per alloggio uno di questi Fondachi, renunziandolo io da fratello, e detta da figlio; Per amor di Dio Fratello caro persuadasi alla fine, e lasci questa tentazione, e cerchi di fare la professione, e non badi ad altro, se non vuole incontrare il mio rigore.*

Et quia opponi possent, quod Sacros Ordines in Religione recipit, & quod per tantum tempus abstinuit a reclamando, subdit Orator, hæc nihil habere commune cum nullitate professionis resultante ex interruptione Novitiatus, & præter hæc affert testem, qui deponit hoc modo. *Passò da questa all'altra vita Gregorio suo Padre, e restato orfano inclinava a farsi Prete secolare, come in fatti per tal motivo la detta Santa sua Madre era sempre in contrasto con d. Placido suo figlio, che voleva si facesse Frate*: Et in eo, quod attinet ad alterum motivum supra expositum, subdit, se antecedenter non reclamasse, ex quo durabat causa metus, & quod reclamavit, statim ac eadem cessavit, uti habetur ex sequenti Epistola fratris in eodem processu inserta. *Conosciute da noi l'urgenze, per le quali sin dal Noviziato non volevate professare in cotesta Religione, ed allora vi fu negato per giusti rispetti, adesso da parte nostra, cioè tanto da parte della Sig. Madre, quanto, vi diciamo, che liberamente possiate fare le vostre istanze innanzi al Tribunale, a cui de Jure spetta, che da noi vi sarà fatto più ostacolo, ne vi s'incuterà più timore, e questo per maggior salute dell'Anima vostra, e noi toglierci lo scrupolo, in cui vivevano.*

Hæc

Hæc sunt, quæ continentur in Processu; quocirca dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit locus restitutioni in integrum in casu &c.

Dilata.

URITANA. Nonnulli Sacerdotes Cathedrali, Ecclesiæ Uritanæ obtinuerunt litteras patentales a Vicario Commendæ Sanctorum Mauritii, & Lazzari; cumque inter cætera prætensionem excitassent exemptionis a jurisdictione Ordinarii, habito a Promothore Fiscali recursu ad hanc Sacram Congreg., demandatum fuit Episcopo, ut Processum conficeret, & præfigeret Vicario Commendæ; & cæteris terminum competentem ad sua jura deducenda in hac Sac. Congregatione, in cujus rescripti sequelam dubium proponitur ad calcem Restrictus referendum, *Sess.24.c.11. de ref.*

Porro prætendit Promothor Fiscalis, nullam competere exemptionem ab Ordinarii jurisdictione, tum quia ita se habet consuetudo in Diœcesi Uritana, cui ad rem, de qua agitur, non parum deferendum esse videtur, *teste Card. de Luca de jurisdictione discus.92. sub n.8. & sub n.16.*, tum quia S. Pius V., licet *in sua Const. 28. §.13. Bullarii to.2.* æquaverit militiam S. Lazzari Religioni S. Joannis Hierosolymitani, juxta nihilominus dispositionem *Sac. Concilii Trid. sess.24. de ref. cap.11. & Bullam 67. Gregorii XIII. Bull. to.2.* inservientes Religioni S. Jo. Hierosolymitani, ut exemptione fruantur, debent habere sequentes qualitates; prima est, ut actu inserviant, secunda, ut resideant intra domos Ordinis, & septa, tertia, ut sub obedientia Ordinis vivant, quarta, ut Professionem emiserint; & ultima, ut prædictas omnes qualitates coram Ordinario verificaverint.

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An Officiales Patentati Commendæ Sanctorum Mauritii, & Lazzari sint exempti a jurisdictione Ordinarii in casu &c.

Non proposita cum sequenti.

BONONIEN. SUPPLEMENTI DOTIS. Joanna Lucilla de Blondis, in ultimo, cum quo decessit testamento, post nonnulla legata, hæredes sibi scripsit Moniales SS. Bernardini, & Marthæ Civitatis Bononiæ, & inter cætera sic disposuit. *Et il residuo dell' entrate dell' eredità di detta Signora Testatrice, dedotte tutte le spese del sudetto Legato perpetuo, e risarcimenti degl' Edifizii, e mantenimento de' beni, degl' Agenti, e l'altre che saranno necessarie, ed anche dedotta la quarta parte di d. entrate, oltre le sudette spese a benefizio del loro Monastero, essa Signora Testatrice ha ordinato e commandato, che d. Reverende Suore debbano deporre al Sagro Monte di Pietà di Bologna, o venendo li casi, che qualche Cittadina di Bologna, Donzelle ben nate ma povere si volessero monachare, e farsi professe in d. loro Monastero, e non avessero modo di poterlo fare, siano obligate dette Rev. Suore a sovvenirle di quello vi mancasse alla dote, o elemosina dotale colle rendite suddette depositate, conforme sarà giudicato dalle Rev. Suore Superiori di d. Monastero pro tempore, preferendo sempre quelle Donzelle, che vi fossero de' Signori Boselli, descendenti tanto da Maschi, quanto da Femmine de Bosselli, e non altrimenti, ne in altro modo, e tutte le sudetto cose in ogni miglior modo, che di raggione far si può.* *Sess.25.c.3. de ref.*

Mo-

Moniales varias expertæ sunt lites in hujus legati executione, cumque ad eas imposterum avertendas supplicaverint huic Sacræ Congregationi pro infrascriptorum dubiorum resolutione, exquisita fuit informatio Eminentissimi Archiepiscopi, & ex ea, & ex juribus circumferendis, dignabuntur EE. VV. decernere.

1. An quantitas supplementi, de quo res est, residere debeat in arbitrio RR. MM. Superiorissarum, seu intelligenda sit de quarta tantum parte dotis a Constitutionibus Monasterii requisitæ, adeout Puella pro illo assequendo necesse sit, ut habeat residuales tres ex quatuor partibus totius dotis ultra solita mobilia, seu acconcium, & livellum, aliasque res afferri solitas a monachandis; Aut vero de alia summa, & de qua?

2. An prælatio in assequendo supplemento subsidii dotalis, de quo agitur, debeatur puellis familiæ de Bosellis, & quatenus affirmative.

3. An prælatio debeatur tantum puellis familiæ de Bosellis descendentis a quondam Elisabetta de Anselmis, seu etiam omnibus Familiis de Bosellis Bononiensibus.

Et quatenus affirmative quoad primam partem, & negatíque quoad secundam.

4. An dicta prælatio debeatus tantum puellis natis ex masculis dictæ Familiæ, vel etiam ex fœminis ejusdem familiæ, & quatenus debeatur utriusque, in concursu quænam sit præferenda, illa scilicet nata ex masculo vel alia ex fœmina, seu potius intret arbitrium RR. MM. Superiorissarum.

5. An dicta prælatio debeatur tantum puellis immediate natis ex Patre, vel Matre de Bosellis, vel etiam mediate natis ex Matre, & sit extensiva ad familias de Adamis, de Levizzanis, de Furestibus, aliasque, de quibus in arbore, & ad ulteriores gradus.

Quatenus vero tertium dubium resolvendum esset: *deberi prælationem omnibus familiis de Bosellis Bononiensibus*.

9. An ista debeatur puellis immediate natis ex patre tantum de Bosellis, vel etiam immediate ex Matre, seu etiam mediate natis ex Matre, itaut si extensiva ad ulteriores gradus ex linea materna.

7. An puellæ præferendæ ultra qualitatem familiæ de Bosellis, ut supra necesse sit, quod habeant qualitates volitas a Constitutionibus Monasterii, de quo agitur, & indigeant approbatione Archiepiscopi pro assequendo d supplemento.

8. An in concursu duarum puellarum, vel plurium in pari gradu prælatione, aliisque requisitis Monasterii, & approbatione Archiepiscopi gaudentium, & acconcium, livellum, aliasque res necessarias habentium ac supplementum petentium, sit in arbitrio RR. MM. Superiorissarum potius unam, quam aliam eligere, eidemque dare supplementum, seu potius præferenda sit illa habens majorem quantitatem residui Dotis, acconcii, & livelli.

9. An veniente casu distributionis unius supplementi, vel plurium, teneantur Moniales judicialiter, ac specialiter cuicumque familiæ, seu puellæ jure prælationis gaudenti notificare, seu intimare distributionem faciendam.

10. An non exantibus puellis præferendis in ætate habili ad profitendum immediate post annum Novitiatus, liceat RR. MM Superiorissis dare supplementum aliis puellis eisdem benevisis, prælatione non obstante, seu

po-

potius expectare teneantur, quod Puellæ præferendæ præveniant ad legitimam ætatem.

11. An eveniente lite super prælatione, Personarum legitimatione, aliisque de causis tam opinatis, quam inopinatis, licitum sit RR. Monialibus litem sustinere expensis depositi tunc facti, vel faciendi, seu potius expensis propriis Monasterii.

12. An idem dicendum, & faciendum sit de expensis aliarum litium usque nunc a RR. Monialibus factis; Monialesque de illis reintegrandæ sint.

13. An idem dicendum, & faciendum sit de præsenti lite in casu &c.

Die 28. Junii 1726.

Um in folio ultimæ Congregationis indecisa remanserit sequens Causa, dignabuntur EE. VV. illud reassumere, & sequentibus dubiis respondere. *Sess.25. c.3. de reg.*

BONONIEN. SUPPLEMENTI DOTIS.

1. An quantitas supplementi, de quo res est, residere debeat in arbitrio RR. MM Superiorissarum, seu intelligenda sit de quarta tantum parte dotis a Constitutionibus Monasterii requisitæ, adeout Puella pro illo assequendo necesse sit, ut habeat residuales tres ex quatuor partibus totius dotis ultra solita mobilia, seu acconcium, & livellum, aliasque res afferri solitas a monachandis; Aut vero de alia summa, & de qua?

2. An prælatio in assequendo supplemento subsidii dotalis, de quo agitur, debeatur puellis familiæ de Bosellis, & quatenus affirmative.

3. An prælatio debeatur tantum puellis familiæ de Bosellis descendentis a quondam Elisabetta de Anselmis, seu etiam omnibus Familiis de Bosellis Bononiensibus.

Et quatenus affirmative quoad primam partem, & negative quoad secundam.

4. An dicta prælatio debeatur tantum puellis natis ex masculis dictæ Familiæ, vel etiam ex fœminis ejusdem familiæ, & quatenus debeatur utriusque, in concursu quænam sit præferenda, illa scilicet nata ex masculo vel alia ex fœmina, seu potius intret arbitrium RR. MM. Superiorissarum.

5. An dicta prælatio debeatur tantum puellis immediate natis ex Patre, vel Matre de Bosellis, vel etiam mediate natis ex Matre, & sit extensiva ad familias de Adamis, de Levizzanis, de Furestibus, aliasque, de quibus in arbore, & ad ulteriores gradus.

Quatenus vero tertium dubium resolvendum esset: *deberi prælationem omnibus familiis de Bosellis Bononiensibus.*

6. An ista debeatur puellis immediate natis ex patre tantum de Bosellis, vel etiam

etiam immediate ex Matre, seu etiam mediate natis ex Matre, itaut si extensiva ad ulteriores gradus ex linea materna.

7. An puellæ præferendæ ultra qualitatem familiæ de Bosellis, ut supra necesse sit, quod habeant qualitates volitas a Constitutionibus Monasterii, de quo agitur, & indigeant approbatione Archiepiscopi pro assequendo d. supplemento.

8. An in concursu duarum puellarum, vel plurium in pari gradu prælatione, aliisque requisitis Monasterii, & approbatione Archiepiscopi gaudentium, & acconcium, livellum, aliasque res necessarias habentium ac supplementum petentium, sit in arbitrio RR. MM. Superiorissarum potius unam, quam aliam eligere, eidemque dare supplementum, seu potius præferenda sit illa habens majorem quantitatem residui Dotis, acconcii, & livelli.

9. An veniente casu distributionis unius supplementi, vel plurium, teneantur Moniales judicialiter, ac specialiter cuicumque familiæ, seu puellæ jure prælationis gaudenti notificare, seu intimare distributionem faciendam.

10. An non exantibus puellis præferendis in ætate habili ad profitendum immediate post annum Novitiatus, liceat RR. MM Superiorissis dare supplementum aliis puellis eisdem benevisis, prælatione non obstante, seu potius expectare teneantur, quod puellæ præferendæ perveniant ad legitimam ætatem.

11. An eveniente lite super prælatione, Personarum legitimatione, aliisque de causis tam opinatis, quam inopinatis, licitum sit RR. Monialibus litem sustinere expensis depositi tunc facti, vel faciendi, seu potius expensis propriis Monasterii.

12. An idem dicendum, & faciendum sit de expensis aliarum litium usque nunc a RR. Monialibus factis; Monialesque de illis reintegrandæ sint.

13. An idem dicendum, & faciendum sit de præsenti lite in casu &c.

Ad primum arbitrio Monialium Superiorissarum, & in reliquis ad Judices suos.

Sess. 24. c. 16. de ref.

CALARITANA. Cum in Congregatione Capitulari Cathedralis Calaritanæ orta fuisset controversia inter Ludovicum Maroccu, & Michaelem Martinez ejusdem Ecclesiæ Canonicos, & Vicarius Capitularis ad effectum procedendi instetisset coram Capitulo pro deputatione Adjuncti, & Capitulum ad ejus nominationem devenisset, Canonicus Martinez suspectum allegavit Vicarium Capitularem ex capite inimicitiæ, & coram integro Capitulo instantiam promovit pro deputatione Arbitrorum, qui de subsistentia propositæ recusationis cognoscerent, sed excipiente Vicario Capitulari, quod non erat locus prædictæ deputationi Arbitrorum, ex quo ipse non judicabat solus, sed cum Adjunctis, & quod in omnem casum electio Arbitrorum non pertinebat ad Capitulum, sed quod aliter ex Arbitris a se, & alter a parte recusante erat eligendus, communi utriusque Partis consensu res delata fuit ad hanc Sac. Congregationem, & ex juribus circumferendis, dignabuntur EE. VV. decernere:

I. *An Vicarius Capitularis recusari possit ex legitima causa, & quatenus affirmative.*

II. *An*

II. *An competat Capitulo facultas deputandi Arbitros, qui de causis recusationis cognoscant; & quatenus affirmative.*

III. *An idipsum locum habeat, quando Vicarius procedere debeat cum adjunctis &c.*

Ad Primum affirmative. Ad Secundum affirmative in casu &c. Ad Tertium Affirmative.

NEAPOLITANA. Cum Vires Ærarii Caroli VI. Hispaniarum Catholici, ac Romanorum Regis in Imperatorem electi, neque Laicorum ei subditorum facultates, anteactis bellis attritæ, pares esse possent munitioni, & instaurationi Civitatum, Arcium, & Oppidorum, & signanter AlbæGrecæ, & Temesvarii, nec non Varadini, & Budæ Sanctissimus Dominus Noster Benedictus Papa XIII. per suas literas Apostolicas expeditas in forma brevis die 31 Januarii 1725. eidem concessit subsidium annuum, seu contributionem septuaginta quinque millium scutorum monetæ Romanæ *loco, & ad instar Decimæ* super omnibus, & singulis fructibus omnium Metropolitanarum, Cathedralium, Beneficiorum &c. *& super proprietatibus, & redditibus Mendicantium, & quorumcumque aliorum Ordinum, & Clericorum Regularium Societatis Jesu, aliarumque Congregationum, Societatum, & Institutorum exemptorum, & non exemptorum*, ut pecuniæ quæcumque ex subsidii, & contributionis hujusmodi exactione quomodolibet proventuræ, & redigendæ memorato Carolo Regi in Imperatorem electo, sive ejus Ministris ab ipso specialiter ad id deputandis ab Archiepiscopo Seleuciensi Apostolicæ Sedis, & suo in Regno Neapolis Nuntio traderentur, & consignarentur, convertendæ in causam expressam, pro muniendis videlicet, & instruendis Civitatibus. Arcibus, & Oppidis supra memoratis. *Sess. 25. c. 12. de Re.*

Ab hujus subsidii solutione Pontifex exemit S.R.E. Cardinales ob assiduos labores, quos Ecclesiæ universali impendunt, & *Milites Hierosolymitanos*, qui Turcarum ferociam repellere, atque confringere nunquam desistunt, Exemit quoque Curata Beneficia, quæ in annuo redditu non excedunt triginta, & unum ducata auri de Camera cum quarta parte alterius ducati similis, & alia demum beneficia ecclesiastica, quorum annui redditus ad summam septem ducatorum similium non ascendunt, dummodo tamen beneficiorum hujusmodi Titulares, una cum illis alia beneficia ecclesiastica, sive annuas pensiones valorem prædictum conjunctim excedentia non perciperent, tunc quippe illos ad subsidii solutionem teneri, & obligatos esse declaravit, & inter clausulas derogatorias de more appositas in fine brevis, legitur etiam derogatio *Constitutionibus, & Ordinationibus Congregationum, & Societatum etiam Jesu, & Privilegiis, & indultis, & literis Apostolicis eisdem Congregationibus, Societatibus etiam Jesu, in limine quoque fundationis, & erectionis concessis, confirmatis, approbatis, & innovatis.*

Publicatis hisce literis Apostolicis, Pater Dominicus Viva Provincialis Societatis Jesu in Regno Neapolitano Sanctitati suæ supplicavit pro exemptione a subsidii solutione, non quoad omnia bona, & redditus suorum Collegiorum in Regno existentium, sed tantum quoad unum julium Romanum pro quolibet ejusdem Societatis Sacerdote in dicto Regno commo-

rante, itaut contributio sit quoad Societatem regulanda, facta prius dictæ quotæ detractione, & a Sanctitate sua preces fuerunt remissæ ad hanc Sacram Congregationem.

Fundamentum petitionis consistit primo in exemptione a contributionibus Societati concessa per Gregorium XIII. & alios duos Romanos Pontifices, propter magnos labores, quos Societatis Religiosi sustulerunt, & sufferunt in vinea Domini.

Secundo in dispositione *extravagantis unicæ inter communes titulo de decimis*, in qua decernitur, quod decimæ non solvantur de pitantiis Monachorum.

Tertio in ipsius Nuntiaturæ Apostolicæ praxi, quæ contributionem non exigit a beneficiis, ad quorum Titulum Clerici fuerunt ordinati, si taxam non excedunt pro Sacra Ordinatione in Diœcesi statutam, nec a Legatis, quæ cæteris Religiosis relicta fuerunt cum onere Missarum.

Concludendo; quod si juxta Constitutiones Societatis, nec ejus Collegia, nec ejus Religiosi recipiunt eleemosynas pro Missis, congruum omnino, & justum esse videtur, ut contributio non exigatur, nisi detracta quota unius julii pro quolibet Sacerdote, uti constituente minimam taxam pro alimentis uniuscujusque ex ipsis, vel uti subrogata eleemosynæ Missarum quam cæterorum Ordinum Regulares percipiunt, & pro qua contributionem non solvunt, & eo fortius, cum Regni Collegia sint debitos gravata in ducat. 136. mil. pro quibus solvunt interesse; Et eo etiam fortius, cum per literas Secretariæ Status fuerint PP. Theatini attenta ipsorum paupertate a contributione liberati, uti colligitur ex epistola Eminentissimi Paulutii scripta 11. Augusti 1725. Nuntio Neapolitano: *Vuole sua Beatitudine, che V.S. non le obblighi*, sermo est de Domibus Theatinorum in Regno existentibus, *in alcuna maniera alla detta contributione, facendone loro godere una piena esenzione*.

Ante omnia datæ fuerunt pro informatione, & voto literæ ad Nuntium Neapolitanum, qui respondit, fuisse taxata Collegia Societatis Jesu ad rationem quatuor pro centenario super eorum redditibus, detractis oneribus consuetis, & etiam onere interesse per dicta collegia singulis annis solvendi ex causa debiti supra expressi, nec ullam habitam fuisse, vel a se, vel a suo prædecessore in regulanda impositione considerationem Alimentarum, quæ pro manutentione Religiosorum sunt necessaria, ex quo, si habita fuisset hæc consideratio, cum summa certa, & determinata septuaginta quinque millium scutorum monetæ Romanæ sit ex impositione retrahenda, & Imperatori solvenda, taxa non fuisse imposita ad rationem quatuor, sed ad rationem triginta, aut quadraginta pro centenario. Subdit Nuntius, non esse ullam vim constituendam in privilegiis Societatis, vel quia hæc loquuntur de decimis, vel quia illis fuit derogatum a Sanctissimo Domino Nostro in prædictis suis literis Apostolicis, & in eo, quod attinet ad caput a Patre Provinciali propositum de æquitate, quam sua Collegia merentur, ex quo non recipiunt eleemosynas Missarum, hac habentur ab eodem Nuntio, *e però sembrandomi degna di molt'equità l'istanza di questo Padre Provinciale de'Gesuiti per questo Capo, crederei, che dall'EE.VV. potesse usarsegli qualche particolare Indulgenza, non già col detrarli dalla tassa tutta il peso, che può importare il vitto de'Padri Sacerdoti di questa Provincia, ne con bonificare a ciascheduno d'essi a rigore l'elemosina manuale, che quì è solita darsi per le Messe, ma bensì con ordina*-

nare, che dalla Tassa del sussidio, a cui presentemente soggiace tutta questa Provincia della Compagnia in questo Regno, che importa circa un centinajo meno di tre mila ducati annui, si detraesse la somma di ducati tre, o quattrocento per ciaschedun' anno.

Communicata fuit hæc informatio, & a Patre Provinciali responsum fuit præfixam quidem a Summo Pontifice fuisse summam Imperatori solvendam, & ex redditibus Ecclesiasticis Regni Neapoletani desumendam, sed modum regulandi Taxam, & subsidium repartiendi non fuisse determinatum, itaut cum ille sit regulandus ad normam juris, de jure est, quod ante omnia congrua alimentaris Ministrorum Dei non sit impositioni subjecta, qua de causa ipsamet Nuntiatura non exigit taxam a Sacris Patrimoniis, non a Parochis, quorum annui redditus juxta literas Apostolicas non excedunt triginta, & unum ducatum auri de Camera, non denique a Legatis cum onere Missarum, ex quo hæc omnia cedunt in causam alimentorum de jure divino, & naturali debitorum Ministris Ecclesiæ; idemque Pater Provincialis concludit, non sufficere detractionem tercentum, aut quatuor centum ducatorum quolibet anno, sed ad minus requiri detractionem in summa annuorum scut. 720. habita ratione unius julii pro quolibet Sacerdote Societatis, qui Missam celebrat, & eleemosynam non recipit, cum tercentum degant Societatis Sacerdotes in Provincia Neapolitana.

Quoad Privilegia Societatis Jesu exemptiva a solutione decimarum videri potest *dec. 276. n. 3. par. 11. recent.* ubi aliæ cumulantur.

Quoad punctum pertinentem ad eandem Societatem, quod nimirum nec Religiosi in particulari, nec Collegia, seu domus recipiant eleemosynas pro Missis, videri potest *Suarez. de Relig. tom. 4. lib. 4. cap. 7. n. 8. & seqq.*

Quo demum ad exemptionem, quoad pitantias Monachorum, facit citatus *Textus in cap. unico de decimis inter Extravagantes communes*, ibi: *sed non solvetur de pitantiis Monachorum*, & nomine pitantiæ comprehenditur res commestibilis, quæ inter Religiosos dividitur, juxta illud *Cæsarei lib. 8. cap. 19.* ibi: *in Claustro Sacerdos quidam ante paucos annos defunctus est, homo simplex, & illiteratus, Daniel nomine, vitæ satis duræ, orationibus, & jejuniis infatigabiliter operam dabat, omnes pitantias sibi appositas recusabat.*

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

An, & quomodo petitis sit annuendum &c.

Dilata.

DERTHONEN. Excitata a Cappellanis, & aliis Sacerdotibus de Clero Collegiatæ Ecclesiæ Oppidi Pontis Curoni Diœcesis Dertonensis prætensione, quod prædictæ Ecclesiæ Archipresbyter teneatur pro Missis per eos in memorata Ecclesia celebrandis, subministrare vinum, ceram, & hostias, Curia Episcopalis sententiam protulit, in qua condemnavit Clerum d. Oppidi ad expensas necessarias pro manutentione vini, Candelarum & hostiarum pro Missarum celebratione, & ad reintegrandum Archipresbyterum de importantia subministrationis per eum factæ a die, quo prædicta subministrare cœpit sub spe reintegrationis, devolutaque causa ad Curiam Archiepiscopalem Mediolanensem, hæc confirmavit præcedentem sententiam, & in eo quod respicit supradictam refectionem favore Archipresbyteri, declaravit, eam habere debere initium *a die 8. Maji* 1716. nova- *Cap. unic. de obser. & evit. in celeb. Mis.*

quæ a Clero interposita appellatione, non fuit hæc per curiam Archiepiscopalem admissa nisi in devolutivo t

Pro impedienda executione harum sententiarum, quæ a Judicibus Ecclesiasticis latæ fuerunt, Clerus a Sede Apostolica obtinuit consuetum Breve simplicis appellationis, directum Canonico Theologali Ecclesiæ Mediolanensis, & prætenditur, quod opera Archipresbyteri denegatum fuerit Regium prædicto Brevi exequatur, eo potissimum sub fundamento, quod post duas uniformes sententias Bulla Leonis X. ulteriori obstaret appellationi, & ab Archipresbytero exponitur, Clerum pro impediendis sententiis, quæ uti supra visum est, latæ fuerunt ab Episcopo, & a Metropolitano, habuisse recursum ad Regia Tribunalia; quod ipsum habetur in relatione prædicti Emi Archiepiscopi §.64.; Addit Archipresbyter, quod idem Clerus nonnullos Laicos excitavit, qui assumpto nomine Communitatis Pontis Curoni, apud eadem Tribunalia Laicalia insteterunt pro eodem effectu, impediendi videlicet dictarum sententiarum executionem. Cumque nihil fuerit a Tribunalibus prædictis obtentum, Causa tandem ad hanc S. Congregationem delata est, habitisque informationibus tum memorati Eminentissimi Archiepiscopi Mediolanensis, tum Episcopi Derthonensis, quatuor in præsenti disputanda dubia proponuntur ad calcem restrictus juxta morem inserenda.

Primum ex prædictis dubiis respicit Attentata, & hæc Archipresbyter contendit, fuisse a Clero commissa propter habitos ad Tribunalia Laicalia recursus, & e contra Clerus contendit, attentata fuisse ab Archipresbytero commissa, tum ex causa impedimenti, quod præstitisse supponit executioni Brevis appellationis, tum ex actibus subsequenter factis tam in Curia Ordinarii, quam in Curia Metropolitani super taxatione valoris ceræ, Vini, & hostiarum, & super expeditione mandati executivi pro litis expensis, non obstante protestatione nullitatis, & attentatorum propter appellationem ad Sanctissimum interpositam, & eandem per Breve commissam,

Secundum Dubium respicit merita Causæ, hoc est obligationem subministrandi vinum, ceram, & hostias Cappellanis, & aliis Presbyteris de Clero celebrare volentibus, vrl obligatis ad celebrandas missas in Collegiata Ecclesia, & Archipresbyter contendit, se ad tramites sententiarum sui favore latarum exemptum esse debere ab onere subministrationis, attentis Decretis super hac re editis tum in Constitutionibus Provincialibus, tum in Constitutionibus Synodalibus, uti etiam legitur in informationibus tam Metropolitani, quam Episcopi.

Tertium dubium pertinet ad reintegrationem ejus, quod expensum fuit ab Archipresbytero pro vino, cera, & hostiis subministratis ab anno 1716. ad annum 1722. idemque Archipresbyter sibi debitam esse contendit prædictam refectionem tam in sequelam sententiarum super eadem latarum, quam in sequelam conditionis indebiti.

Quartum denique dubium, refertur ad refectionem expensarum in lite factarum, & Archipresbyter ingenue admittit, non esse locum dictæ refectioni, attento stylo hujus Sac. Congregationis, sed magnam pro se nihilominus militare æquitatem, cum agatur de magnis expensis factis in utraque Curia, Ordinaria videlicet, & Metropolitana, & cum sibi satis sit, quod declaretur competentia refectionis, remissa liquidatione ad Eminentissimum Archiepiscopum Mediolanensem.

Alia

Alia Cleri Jura a me exponi non possunt, cum ad me non fuerint delata; quocirca ex Juribus circumferendis, dignabuntur EE.VV. decernere.

I. *An, & de quibus constet attentatis, & quomodo sint purganda.*

II. *An Archipresbyter Ecclesiæ Collegiatæ Oppidi Pontis Curoni fuerit, & sit obligatus subministrare vinum, ceram, & hostias Cappellanis, alisque Presbyteris de Clero celebrare volentibus, vel obligatus ad celebrandum Missas in eadem Ecclesia, & quatenus negative.*

III. *An, & quomodo prædictus Archipresbyter sit reintegrandus de expensis pro vino, cera, & hostiis subministratis ab anno* 1716. *usque ad diem* 25. *Martii* 1722., *& in qua summa.*

IV. *An sint reficiendæ expensæ litis, & in qua summa, in casu &c.*

Non proposita cum sequentibus.

TRIVICANA, SEU TRICARICEN. Cum patres Concilii Provincialis Beneventani habiti anno 1693. sub præsidentia Sanctissimi D. N. tunc Archiepiscopi Beneventani, sanctæ mem. Innocentio XII. supplicassent pro admissione Episcoporum Regni Neapolitani ad Spolii compositionem cum Camera Apostolica. ad modum, & formam, quibus Capitula Cathedralium ejusdem Regni jam reperiebantur admissa, uti ex dicta Patruum Epistola colligitur impressa inter Synodos Beneventanas ultimæ impressionis Romanæ *pag.* 578., prædictus Summus Pontifex Innocentius Constitutionem edidit, quæ est *vigesima tertia in suo parvo Bullario*, in qua Archiepiscopos, Episcopos, & Prælatos inferiores Regni Neapolitani exemit, & liberavit a Spolio, ita tamen, ut Spolia prædicta essent applicanda, non ut antea, favore Cameræ Apostolicæ, sed favore Cathedralium, & illis non indigentibus, favore Parochialium, uti latius habetur in memorata constitutione. Sess. 21. c. 16. dec.

Nihil in ea statutum fuit quoad casum Episcopi, qui ab una Ecclesia Auctoritate Apostolica ad aliam transiret, cujus videlicet Ecclesiæ commodo spolia cedere deberent, an primæ videlicet, an secundæ; cumque anno 1708. contigisset obitus Episcopi Gorii, qui ab Ecclesia Cathacensi fuerat translatus ad Ecclesiam Suessanam, & quæstio super pertinentia Spolii inter has duas Ecclesias delata fuisset Anno 1709. ad hanc Sac. Congregationem disputatum fuit *die* 28. *Septemb. ejusdem anni* sequens dubium, *an bona mobilia, libri*, pecuniæ, *cæteraque, præter Sacra paramenta inventa tempore obitus bon. me. Francisci Gorii Episcopi Suessani, prius Episcopi Cathacen apud ipsum spectent ad Ecclesiam Cathacen, vel potius ad Ecclesiam Suessanam*; & huic dubio responsum fuit, *quod bona quæsita ex fructibus Ecclesiæ Cathacen. spectabant ad eamdem*, repropositoque eodem dubio *die* 25. *Januarii* 1710., S. Congregatio *stetit in decisis* uti habetur *lib.* 59. *decret. pag.* 231. *& lib.* 60. *pag.* 27., petitaque horum Decretorum executione coram A.C. ad eorum normam deventum fuit ad Spoliorum assignationem, & sententia A.C. fuit in Auditorio Rotæ confirmata, uti habetur *in Cathacen., seu Suessana Spolii* 22. *Februarii* 1715. *coram R.P.D. Cerro.*

In memorata Bulla Innocentiana præservata fuit dispositio Bullæ 42. *Sancti Pii V.*, qua decretum fuit, quod ornamenta, & paramenta, & res aliæ, & alia bona ad usum, & cultum divinum spectantia applicari debeant Ecclesiis, quibus Episcopi præfuerint, quæ Piana Constitutio adeo privilegiata

ta censetur, ut disputato in hac S. Congregatione dubio, *an Creditoribus defuncti Episcopi in subsidium, si alia bona non sufficiant, satisfaciendum sit ex bonis etiam benedictis, seu Pontificalibus, non obstante Constitut.42. Beati Pii.V.* post longam disputationem vix affirmativum potuerit *die* 29. *Maji* 1683. haberi responsum, licet prædicta bulla solum sustulerit contrarias dispositiones de dictis bonis factas per ultimam voluntatem, & per contractum lucrativum donationis, secus autem per contractum onerosum, uti firmant *Guttier. practic quæst. lib.*2. *quæst.*94. *in fine Rodric. in Summa CasuumConscientiæ tit. de Testament. conclus.*44. *Garz. de benefic. par.*1. *cap.*5. *num.*204. 205. *Salgad. in Labir. Credit. par.*1. *cap.*42. *n.*16.

Consimilis supradictæ Controversiæ excitatæ inter Ecclesiam Cathacensem, & Suessanam, excitatur in præsenti controversia inter Ecclesiam Tricaricensem, & Trivicanam propter obitum videlicet Episcopi Viglini translati ab Episcopatu Trivicano ad Episcopatum Tricaricensem, postquam primam Ecclesiam per annos decem, & septem, & ultra administraverat, & postquam paucorum mensium spatio secundæ præsedit Ecclesiæ; contendit enim capitulum Trivicanum, ad se spectare debere mobilia, libros, pecunias, argenta, & alia bona reperta tempore obitus Episcopi Viglini, utpote quæsita ex fructibus suæ Ecclesiæ. Item ad eamdem Ecclesiam pertinere paramenta, Vasa sacra, & alia suppellectilia ad cultum divinum designata, necnon quædam alia Argenta, & mobilia, quæ erant Episcopi Prædecessoris, & quæ fuerunt memorato Episcopo Viglino commodata, quæque ipse secum detulit ad Ecclesiam Tricaricensem.

Jura circumferuntur, quapropter onus erit EE.VV. decernere.

I. *An mobilia, libri pecuniæ, argenta, aliaque bona (præter Sa. Paramenta) bon. mem. Simonis Viglini prius Episcopi Trivicani, & postea Tricaricen. reperta tempore ejus obitus spectent ad Ecclesiam Trivicanam, vel potius ad Ecclesiam Tricaricen. in casu &c.*

II. *An paramenta, & Vasa Sacra, aliaque argenta, & suppellectilia ad usum Cappellæ, & cultum Divinum destinata, reperta ut supra, debeantur Ecclesiæ Trivicanæ, vel potius dictæ Ecclesiæ Tricaricen. in casu &c.*

III. *An Argenta, & Mobilia, aliaque bona ab Ecclesia Trivicana commodata d. bon. mem. Episcopo Viglino, tunc Episcopo Trivicano, debeant eidem Ecclesiæ Trivicanæ restitui in casu &c. & quatenus affirmative.*

IV. *An &. a quo, & ex quibus bonis, illis non exstantibus, debeat solvi illorum pretium in casu &c.*

Sess.6. c.14. de Reg.

LAVELLANA, SEU ROMANA, Sacerdos NN. de nefando scelere accusatus, fuit a Curia Eminentissimi Urbis Vicarii *die* 31. *Augusti* 1718. damnatus ad Triremes per septennium, & licet fuerit transmissus, nunquam tamen remigavit, cum toto tempore dictæ condemnationis fuerit addictus servitio Hospitalis S. Barbaræ, uti habetur ex attestatione Prioris d. Hospitalis. Expleto tempore pœnæ, & præstito laudabili servitio memorato Hospitali, Sacerdos habuit recursum ad Sanctissimum D. Nostrum pro facultate Missam celebrandi, & a Sanctitate sua preces fuerunt remissæ ad hanc Sac. Congregationem.

Sanctæ mem. Urbanus VIII. *die* 4. *Januarii* 1635. sequens edidit decretum, impressum apud *Corrad. in addit. ad tract. de dispens. n.*55. *pag.*31., *ut inposterum tam presbyteri sæculares, quam cujuscumque ordinis Regu-*

la-

lares damnati ad triremes perpetuo, val ad tempus, & qui cum effectu fuerint in eisdem Triremibus Remiges, finito tempore dictæ pænæ, nunquam habilitentur ad exercitium suorum ordinum .

De hoc Decreto nonnulli dicunt, illud non esse declarativum Juris communis, nec esse eidem conforme, & locum sibi non vindicare extra Tribunal Sancti Officii, cum a Summo Pontifice fuerit editum in Congregatione Sanctissimæ inquisitionis, uti plene habetur apud *Thesaur de pœnis par.2. in verb. Missa cap.5.§.Immo bodie*, sed hæc plene refelluntur a *Raynald. in observat. criminal. cap.8. §.1. sub n.45. Venetæ impres. Anni* 1699.

Aliqui censent, damnatum ad Triremes effici infamem infamia Juris ex genere pœnæ, & per consequentiam irregularem *Navar.consil.16.n.3.& cons. 17.n.32.Tit.de Hæreticis.Ugolin.de potestate Episc.par.2.alleg.43.n.15. Guazzin. ad defens. reorum defens.33. cap.4. n.9. Lezzan. quæst. regul. tomo primo cap.16. n.32. Ciarlin. controversiar. foren. cap.207. n.73.*

At opinio hodie recepta est, quod ex simplici damnatione, aut transmissione ad Triremes, quis non efficiatur infamis, nec irregularis, nisi vel actu remigaverit, vel fuerit transmissus propter delictum, quod de Jure habeat annexam infamiam, uti late prosequuntur R*aynald. loco cit. sub n.45. & seqq., Monacell. in formulario legali tom.3. pag. 173. n.23. Ursaya instit. Criminal. lib.4. tit.5. n.144. & seqq.*, & concordat resolutio hujus Sac. Congregationis in *Comen. dispensationis* pro Presbytero Josepho Cataneo, qui ad Triremes damnatus, & transmissus ob armorum delationem, absque eo quod remigaverit, supplicavit pro rehabilitatione ad Ordines, & S. Congregatio, si Sanctitati suæ placuisset, censuit, ut constito, quod non remigasset, esse eum per litteras Apostolicas ad exercitium suorum Ordinum rehabilitandum, & restituendum, uti resolutum fuit *die* 14. *Martii* 1671. & habetur libro 27. *Decretorum pag.*54.

His positis, nonnulla sunt, quæ faciunt contra petitionem Oratoris, & signanter, quod sodomię crimen annexam habet infamiam, tam de jure civili, quam de jure Canonico dummodo sit notorium notorietate juris, vel facti, uti plene habetur apud *Thesaurum de pœnis Ecclesiasticis par.2. cap.1. in verbo sodomiæ .*

E contra pro Oratore faciunt nonnullæ facti circumstantiæ latius expressæ in informatione Eminentissimi Urbis Vicarii, in qua post admissam limitationem supradictam, quod transmissus ad Triremes, licet non remigaverit, efficiatur infamis, & irregularis, si crimen, propter quod fuit condemnatus, habebat de jure annexam infamiam, hæc habentur, *talis tamen limitatio applicabilis non videtur in casu præsenti, ubi crimen, pro quo Orator fuit damnatus, non aliunde probatum remansit, quam ex dicto eorum, qui socios ejusdem criminis se fecerunt, & quidem non coacte, sed ultronee. & qui ultra banc nobilem exceptionem, ob quam eorum dictum nullis præsertim concurrentibus adminiculis, nullam prorsus fidem facit, alios insuper patiebantur defectus; nedum enim erant vilis conditionis, sed etiam plura deposuerunt inverisimilia, in aliquibus contrarii inter se deteguntur, ac semper voluntarie accessisse fatentur ad domum inquisiti, quæ proinde exceptiones haud satis per leve sibilorum tormentum expurgatæ remanserunt. Addito etiam, quod in processu, nec præsumptiones, neque conjecturæ ullæ relevantes afferri potuerunt adversus inquisitum, immo ejus favore militabat qualitas sacerdotalis cum quotidiana celebratione Missæ, gravis sexaginta, & ultra annorum ætas, ac solitum retinen-*

tinendi jugiter apertam januam ejus cubiculi, etiam de tempore, quo ibi visi fuerant pueri, quemadmodum concorditer deposuerunt tres testes repetiti ad instantiam Fisci, qui proinde dubitans per inquisitum purgari potuisse indicia ex dicto Correorum desumpta, mediante illius tortura ad eam noluit devenire, sed consultius existimavit ad Triremes damnare eundem inquisitum, delictum constanter negantem, & ob suam paupertatem penitus indefensum.

His stantibus dignabuntur EE.VV. decernere.

An petitis sit annuendum, nec ne.

Sess. 25. de reg. cap. 19.

ORDINIS CAPPUCCINORUM. In Constitutionibus Ordinis Cappuccinorum *cap. 2.* a Sede Apostolica confirmatis in forma specifica ita legitur: *qui Elephantia, morbo caduco, aut alia infirmitate contagiosa afficitur, non recipiatur, & si quis talis receptus fuerit, eo quod interrogatus talem infirmitatem manifestare noluerit, declaratur, religionem ad eum retinendum minime velle esse obligatam.*

Quidam Franciscus Spadarus, qui professionem emiserat in Religione Cappuccinorum, assumpto nomine Joannis Francisci de Messina, promovit instantiam super restitutione in integrum, ex quo laborabat morbo Epileptico, antequam Religionem ingrederetur, sed excipiente Procuratore Generali Ordinis, quod nullitas erat in Constitutionibus inducta non favore Religiosi, sed Religionis, & sic quod tacente Religione, Orator non poterat instare pro nullitate suæ professionis, auctoritate Eminentissimi Domini Cardinalis Barberini Protectoris Ordinis Cappuccinorum, res sic composita fuit, quod superiores suum benigne dederunt assensum, ut Orator ad seculum rediret, cum de facultate Religionis eiiciendi eum, qui professionem emisit, dum morbo Epileptico laborabat, nulla posset esse controversia.

Contigerunt hæc anno 1723. cumque anno sequenti 1724. quidam Pater Joseph Maria de Palliano consimilem promovisset instantiam ex eodem capite morbi epileptici, quo ante professionem laboraverat, & exibita fuisset Scriptura, in qua scribens pluribus allegatis rationibus, & Auctoritatibus, probare conatus est, religiosam professionem involvere contractum correspectivum, & ultro citroque obligatorium, & sic quod deficiente consensu ex parte Religionis, professio debeat esse nulla, & irrita etiam ex parte professi, rescriptum fuit die 3. Julii 1724. *ad Eminentiss. Protectorem juxta mentem*, quæ fuit, ut Superiores Ordinis assensum darent egressui, prout etiam de facto dederunt.

Hæc quoad præteritas instantias; cumque in præsenti Pater Joannes a Roma similiter instet pro restitutione in integrum adversus professionem a se emissam in eadem Religione Cappuccinorum, ex quo ante professionem, & ab infantia nephitico morbo taliter laborabat, ut non sine gravi, acerboque dolore urinam guttatim emittere posset, & ejus scriptura una cum relatione Patris Procuratoris Generalis circumferatur, onus erit EE.VV. decernere.

An sit locus restitutioni in integrum in casu &c.

Sess. 21. c. 1. de Ref.

COMPSANA SPOLII. Ex privilegio, seu consuetudine legitime præscripta permissum esse potest Episcopis sibi appropriare bona Beneficiatorum suæ Diœcesis morientium, & ea in suos usus convertere, juxta *Text. in cap. cum tibi de Testam. & in cap. præsenti de Offic. Ordin. in 6.* cujus

Textus

Textus dispositionem Concilium. Constatinense præservavit, ut habetur *sess. 29. tit. de Spoliis*.

Adeoque etiam hodie in Diœcesi Leodien., & in nonnullis Ecclesiis Belgicis mobilia omnia Beneficiorum, & aliorum Presbyterorum morientium ad Episcopos deferuntur, teste *Vanespen. Jur. Eccl. to. 2. part. 2. tit. 32. cap. 8. num.* 12. ibi: *in Diœcesi Leodiensi, si Pastores, Beneficiati aut alii Presbyteri sine licentia condendis Testamentum ab Episcopo obtenta moriatur, sive condiderint Testamenta, sive non eorum mobilia pertinent ad Reverendissimum Episcopum, quocum Parentes, aut Heredes defuncti ordinarie conveniunt, ut mediante aliquali recognitione in jus ejusdem Episcopi surogentur, hanc esse modernam Ecclesiæ illius consuetudinem mihi de ea inquerirenti rescriptum est. Eandem nonnullæ Ecclesiæ Belgicæ, quæ olim Diœcesis Leodien. fuerunt, prætendunt*.

Atque, ut cætera prætereantur, Episcopus Sancti Marci prætendit, sibi in casu mortis cujuscumque Presbyteri deberi Contram, & Breviarum quibus ille in vita utebatur, juxta antiquissimam consuetudinem, de qua prætentione cum olim actum fuisset in hac Sac. Congregatione, die 16. Januarii 1723. responsum fuit, quod coadiuvarentur probationes.

Cohærenter ad hæc, cum Archiepiscopus Compsanus se esse prætendisset in antiquissima, & immemorabili consuetudine exigendi ab Hæredibus, & bonis Archipresbyterorum, & Parochorum decedentium cujuslibet loci suæ Diœcesis Multa, Lectum, Anulum, & Breviarum, & quod harum rerum appropriationi subrogata fuerit summa Ducatorum 100., & motæ fuisset super hac re controversia, uti habetur ex folio Congregationis habitæ die 1. Decemb. 1725., quod ab EE. VV. benigne poterit reassumi, nulla fuit capta resolutio, sed dictum, quod terminus præfigeretur Curiæ Archiepiscopali ad sua jura deducenda in Sac. Congre.

In hujus rescripti executionem facta fuit ermini præfixio, & deducente Promotore Fiscali sua Jura, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An in obitu Parochorum Civitatis, & Diœcesis Compsanæ liceat Archiepiscopo pro tempore ab hæreditate Parochi defuncti exigere prætensum spolium, & quatenus affirmative*.

II. *In qua summa, vel rebus sit solvendum in casu &c.*

NULLIUS FASANI. In loco Fasani extat major Ecclesia dicata Sancto Joanni Baptistæ, cui quadraginta Sacerdotes inserviunt, & de ejus redentibus participant, & uno eorum moriente, alter subingreditur ad modum optionis, & habita ratione servitii antecedenter sine ulla participat one Ecclesiæ præstiti, quique hoc modo inserviunt, extra numerum, seu supranumerarii appellantur ad differentiam aliorum, qui ad dictum servitium non curant admitti, qui Exgremiales dicuntur. Sess. 14. c. 12. de Reform.

Sacerdos Leonardus Colucci, qui ad participationem fuerat admissus, & per nonnullos Annos Eeclesiæ inservierat, Anno 1715. sub obtentu infirmitatum participationi renuntiavit in manibus Capituli, seu Comparticipantium salvis tamen Juribus suis, & attenta hac renuciatione, admissus fuit inter Participantes Saceidos Joannes Maria Brandi, & in hac admissione renunciationis, & respective collatione portionis favore memorati Sacerdotis, addita fuit hæc clausula, *Che volendo il sudetto D. Leonardo Colucci forse in appresso essere ammesso a detta Rev. Communità, in tal caso è di parere, che non restino pregiudicati gl' attuali Estranumeri, ma possa succedere doppo l' ultimo luogo di quelli, che si trovano in Sacris*

Anno 1725.per mortem Sacerdotis Josephi Gaglieci contigit vacatio unius ex portionibus numerariis,cumqueSacerdos LeonardusColucci suas promovisset instantias pro admissione , & reintegratione ad primum statum Capitularem. Comparticipantes eum acceptarunt , sed cum sequentibus conditionibus,quod in casu perpetuæ infirmitatis,onusMissarum propriis sumptibus subiret, quod ultimum locum haberet in Choro,& in optionibus : quod præcedentiam habere deberet tantum in Processionibus , & quod in posterum suæ portioni renunciare non posset, unacum aliis etiam conditionibus, quæ in summario exhibendo legi possunt .

Memoratus Sacerdos Leonardus admissionem sui favore factam acceptavit, sed non conditiones in ea appositas , instititque in Curia Ordinarii pro modificatione prædictarum Conditionum, cumque in Epistola ab eodem Ordinario ad Sacerdotes Comparticipantes conscripta putaverintipsi, se esse in libertate agendi quidquid rationabiliter ipsis visum fuisset in eo , quod spectare poterat ad provisionem portionis vacantis; Et Sacerdos Thomas Fasanus suas hoc interim preces exhibuisset pro sui admissione ad participationem , sub eo potissimum fundamento , quod Presbyter Leonardus utpote qui ante tot annos renunciaverat , sibi tamquam omnia requisita habenti, præferri non poterat , major Capitularium pars animadvertentes quod Leonardus conditiones appositas non acceptabat, & quod juxta Sacræ Visitationis decreta numerus participantium erat complendus, censuit, Presbyterum JosephumThomam Fasanum esse admittendum idemque in possessionem LociCapitularis immissus fuit,& hinc exorta est lis inter ipsum, & Sacerdotem Leonardum Colucci .

Adversus Sacerdotem Coluccium plura opponuntur , quæ fuse legi possunt in scriptura Fasani , per manus circumferenda , & signanter, quod ad portionem vacantem Ius habere non poterat, sive per optionem , sive per restitutionem in integrum;Non per optionem, quia post factam renunciationem non curavit acceptari inter expectantes, & Ecclesiæ inservientes; non per restitutionem in integrum , cum ejus renunciatio fuerit admissa cum conditione, ut quatenus iterum admitti peteret , non posset ipse admitti cum præjudicio Extranumerariorum, uti supra visum fuit. Additur imperceptibile videri, quod ille , qui renuntiavit ex causa infirmitatis , durante, immo aucta Podagræ , & Chiragræ infirmitate prætendere valeat novam admissionem ad servitium Ecclesiæ .

Quæ sint Iura Sacerdotis Leonardi ignoro , cum ad me delata non fuerint . Quocirca onus erit EE. VV. decernere .

I. *An , & quæ electio , seu optio sustineatur , & quatenus illa Colucci , an & quæ conditiones in ea appositæ sint servandæ in casu &c.*

II. *An , & quæ Attentata sint purgandæ in casu &c.*

Die

Die 6. Julii 1726.

ECHLINIEN. LEGITIMITATIS PROLIS. Albertina Tilli, quæ juncta est Matrimonio cum Joseph Ruiz de Castro, a Consiliis Catholicæ Majestatis Hispaniarum Regis, & ejus auditore in Regia Audientia Regni Granatæ, contendit, se esse legitimam, utpote natam ex matrimonio, si non in se valido, saltem putative habito, uti tali, & contracto die 17. Octobris 1702. inter Principem Albertum Octavium de Serclaes Tilli, & Principissam Alexandrinam Sucre de Bacq in privata Cappella ejusdem Principis Alberti coram Sacerdote Cappellano Exercitus Regis Catholici, præviaque speciali licentia Ordinarii Mechliniensis, & adstantibus tribus Testibus. *Sess. 24. c. 1. de ref. mat.*

Porro in eo, quod attinet ad qualitatem Matrimonii putative validi, ultra testes examinatos, qui deponunt de matrimonio contracto coram prædicto Sacerdote, & prævia licentia Ordinarii, & quorum dicta potius referenda esse videntur ad qualitatem Matrimonii in se revera validi, quam ad qualitatem Matrimonii putative tantum validi: Albertina exhibet Epistolas a Principe Alberto Octavio scriptas Alexandrinæ matri, in quibus eam agnoscit ut suam legitimam Uxorem; Affert probationes de communi existimatione tam in Belgio, quam in Hispaniis, quod Alexandrina esset Uxor vera memorati Principis Alberti Octavii, & quod ipsamet Albertina esset eorum filia legitima; & quia Eminentissimus Zonzedarius, dum erat Hispaniarum Nuntius, laudum protulit, in quo censuit, Principem Albertum Octavium esse obligatum ad contrahendum Matrimonium cum Principissa Alexandrina intra triginta dies, sin minus, ad eam congrue dotandam, & ad alimenta subministranda Albertinæ ab ipso, & Alexandrina progenitæ, idemque Princeps Albertus Octavius, vivente adhuc Alexandrina Matrimonium contraxit, prævia Apostolica dispensatione cum Maria Magdalena de Serclaes Tilli sua Nepote, subdit Albertina, hæc suæ intentioni obesse non posse, tum quia laudum prolatum fuit ab Eminentissimo Arbitratore, tempore, quo non potuerunt haberi probationes, quæ modo habentur, & exhibentur, tum quia secundum Matrimonium contractum fuit in evidentem spretum litis pendentis super primo, & in sequelam dispensationis subreptitie obtentæ, uti latius videri potest in scripturis exaratis pro dicta Albertina, quæ solæ ad me delatæ fuerunt.

Obvia est in Decretalibus materia legitimitatis prolis ex matrimonio publice, & bona fide contracto, licet ob latens aliquod impedimentum postea deprehendatur esse nullum; in *Textu* etenim in *cap. cum inter, qui filii sint legitimi* decisum est, filios conceptos ante sententiam divortii a Parentibus, qui ignorabant impedimentum, esse legitimos, quod ipsum procedit etiam quoad liberos natos post litem contestatam, qua valor matrimonii impugnatur, uti colligitur ex d. *Textu*, & comprobatur *ex cap. laudabilem ut litependente*, ubi permittitur carnale commercium inter Conjuges, quã-

diu lis pendet super matrimonio bona fide contracto, & favore pariter legitimitatis liberorum statutum est non requiri bonam fidem in utroque Conjuge, sed sufficere bonam unius ex ipsis fidem, uti habetur *cap. finali §. Si quis de clandestina desponsat.* & coherenter ad hæc, Sacri Canones dicunt, illegitimam esse prolem, si conjugatus, vivente sua uxore, ducat aliam, & hæc sciat illum esse Conjugatum, uti habetur *in cap. causam, & in cap. referente, Qui filii sint legitimi*, & e contra legitimam esse Prolem, si secunda uxor ignorat impedimentum ligaminis, quo vir laborat, uti pater ex *cap. ex tenore eodem titulo*, non nisi quia in primo casu deest bona fides in utroque Conjuge, quæ bona fides in secundo casu in altero ex Conjugibus verificatur; Cumque ad effectum bonæ fidei, sive in utroque, sive in altero ex Conjugibus, opporteat, quod ipsi non fuerint affectatores ignorantiæ, ad rem, de qua agitur, necesse est, quod Matrimonium non fuerit clandestine contractum, hoc est sine denunciationibus; Si enim sine illis contractum fuisset, & impedimentum adfuisset, licet a Conjugibus ignoratum, filii, qui nascentur, non erunt legitimi, sed illegitimi, uti habetur *in citat. cap. finali §. Si quis de clandestina desponsatione*, nisi forte denunciationes, quæ fuerunt omissæ, non potuissent ullo modo conferre ad tegendum impedimentum, uti si matrimonium clandestine contractum, fuisset nullum ex defectu consensus interni alterius conjugis, vel ex defectu Parochi communiter talis reputati, quamvis nullum titulum haberet, sed esset intrusus, uti bene ostendit *Sanchez. de matrim. lib. 3. disp. 42. num. 5.*

Præter dubium respiciens prolis legitimitatem, disputandum proponitur, instante Maria Magdalena secunda Uxore, aliud pertinens ad validitatem primi Matrimonii, in ordine ad quod quatenus aliqua insurgat difficultas, Albertina, quæ obtinuit literas compulsoriales pro extrahendis diversis Juribus ad Causam facientibus, instat pro dilatione.

Quibus stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Constet de Matrimonio vero in casu &c. & quatenus negative.*

II. *An saltem constet de Matrimonio putativo, ad hoc, ut proles sit declaranda legittima in casu &c.*

Dilata, & proponatur omnino in prima, & ad mentem.

Sequentes Causæ in folio ultimæ Congregationis indecisæ remanserunt; Unde dignabuntur EE. VV. illud reassumere, & infrascriptis dubiis respondere.

Cap. unic. de obser. & evit. in celeb. Miss.

DERTHONEN.

I. *An, & de quibus constet attentatis, & quomodo sint purganda.*

II. *An Archipresbyter Ecclesiæ Collegiatæ Oppidi Pontis Curoni fuerit, & sit obligatus subministrare vinum, ceram, & hostias Cappellanis, aliisque Presbyteris de Clero celebrare volentibus, vel obligatus ad celebrandum Missas in eadem Ecclesia, & quatenus negative.*

III. *An, & quomodo prædictus Archipresbyter sit reintegrandus de expensis pro vino, cera, & hostiis subministratis ab anno 1716. usque ad diem 25. Martii 1722., & in qua summa.*

IV. *An sint reficiendæ expensæ litis, & in qua summa, in casu &c.*

Ad primum quoad Clerum propter recursum ad Judices

Laicos Eminentissimus Archiepiscopus procedat prout de jure, quo vero ad Archipresbyterum circumscribenda esse omnia gesta post intimationem Brevis cum omnibus inde secutis. Ad secundum Archipresbyterum non teneri ad subministranda utensilia de quibus agitur, illis, qui celebrant in sua Ecclesia ex obligatione Beneficii, sive Cappellaniæ exceptis illis, cum quibus habet conventiones particulares, & quoad Missas adventitias teneri ad dictam distributionem, quatenus permittat, eos in sua Ecclesia celebrare, nec teneri ad has Missas adventitias admittendas, nisi solutis utensilibus per Celebrantes. Ad tertium affirmative juxta resoluta in secundo dubio. Ad quartum, non esse reficiendas expensas factas occasione litis in hac Sacra Congregatione, & quoad alias ad Eminentissimum Metropolitanum prout de Jure.

TRIVICANA, SEU TRICARICEN. *Seſſ. 14. c. 13. de Ref.*

I. *An mobilia, libri, pecuniæ, aliaque bona (præter Sacra Paramenta) bon. mem. Simonis Viglini prius Episcopi Trivicani, & postea Tricaricen. reperta tempore ejus obitus spectent ad Ecclesiam Trivicanam, vel potius ad Ecclesiam Tricaricen. in casu &c.*

II. *An Paramenta, & vasa Sacra, aliaque argenta, & suppellectilia ad usum Cappellæ, & Cultum Divinum destinata, reperta, ut supra, debeantur Ecclesiæ Trivicanæ, vel potius dictæ Ecclesiæ Tricaricen. in casu &c.*

III. *An argenta, & mobilia, aliaque bona ab Ecclesia Trivicana commodata d. bon. mem. Episcopo Viglino, tunc Episcopo Trivicano debeant eidem Ecclesiæ Trivicanæ restitui, in casu &c. & quatenus affirmative.*

IV. *An, & a quo, & quibus bonis, illis non exstantibus, debeat solvi illorum pretium in casu &c.*

Ad primum, & secundum pertinere ad Ecclesiam Trivicanam. Ad tertium affirmative. Ad Quartum, solvenda esse ex hæreditate Episcopi.

LAVELLANA, SEU ROMANA. *Seſſ. 24. c. 6. de ref.*

An petitis sit annuendum, nec ne.

Negative.

OR-

Seſſ.25. c.19. de Reg.

ORDINIS CAPPUCCINORUM.

An ſit locus Reſtitutioni in integrum in caſu &c.

Negative.

Seſſ.21.c.1. de ref.

COMPSANA SPOLII.

I. *An in obitu Parochorum Civitatis, & Diæceſis Compſanæ liceat Archiepiſcopo pro tempore ab hæreditate Parochi defuncti exigere prætenſum ſpolium, & quatenus affirmative.*

II. *In qua ſumma, vel rebus ſit ſolvendum in caſu &c.*

Ad primum negative.
Ad ſecundum ſatis proviſum in primo.

Seſſ.24.c.12. de Ref.

NULLIUS FASANI.

I. *An, & quæ electio, ſeu optio ſuſtineatur, & quateuus illa Collucci, an, & quæ conditiones in ea appoſitæ ſint ſervandæ in caſu &c.*

II. *An, & quæ Attentata ſint purganda iu caſu &c.*

Ad primum, ſuſtineri electionem Faſani. Ad ſecundum proviſum in primo.

Seſſ.7.c.8. de Ref.

AQUILANA, Propoſita fuit hæc cauſa in Congregatione habita die 4. Auguſti 1725. cujus folium poterit ab EE.VV. benigne reaſſumi. Tunc diſputatum fuit ſequens dubium, *An ſit locus aſſignationi congruæ, & Emolumentorum ad formam Bullæ deputationis, ſive erectionis vicarii perpetui Curati Eccleſiæ Sanctæ Mariæ de Paganica ab extra, ſive potius ſervanda ſit aſſignatio facta anno 1611. favore ejuſdem Vicarii in caſu &c.* & licet tunc prædictum dubium non fuerit reſolutum, reſolutum tamen fuit in ſequenti Congregatione habita die prima Septembris 1725., cum dictum fuerit *affirmative ad primam partem, & negative ad ſecundam, reſervatis hinc inde Juribus ſuper Quæſtuatione, & Decimis*; Cumque Archipreſbiter, & Canonici novam audientiam obtinuerint diſputandum in præſenti proponitur dubium.

An ſit ſtandum, vel recedendum a deciſis in caſu &c.

In deciſis, & amplius.

Seſſ.22. cap. 8. de ref.

ARIMINEN. JURIUM PAROCHIALIUM. Exortis controverſiis inter Communitatem Oppidi S. Clementis, quæ prætendit ſe habere Juſpatronatus Eccleſiæ S. Agathæ in memorato Oppido exiſtentis, & Parochum S. Clementis, intra cujus Parochiæ fines memorata Eccleſia S. Agathæ conſtituta eſt, ſubſcripta fuerunt dubia ad calcem reſtrictus referenda.

De illis actum fuit in Congregatione habita die 18. Aprilis 1722., cumque tunc

tunc animadversum fuerit, quod si Ecclesia Parochialis S. Clementis transferri potuisset ad Ecclesiam S. Agathæ, prout censuerant Visitatores, & Eminentissimus Ordinarius approbaverat, extinctæ remansissent omnes lites, & inutilis fuisset subsequentium dubiorum disputatio, rescriptum fuit *dilata*, *& quod scriberetur Eminentissimo Ordinario juxta instructionem*.

Porro instructio fuit, ut idem dignaretur informare super asserto Jurepatronatus Communitatis in Ecclesia S. Agathæ, super modo consulendi ejus indemnitati, quatenus de Jurepatronatus constaret, & an supposita translatione Ecclesiæ S. Clementis ad Ecclesiam S. Agathæ, remanere posset in Ecclesia S. Agathæ, Confraternitas S. Monicæ, quæ nunc in ea existit, & an Ecclesia Parochialis S. Clementis in casu translationis destrui deberet, & profanari.

Eminentissimus Ordinarius in sua responsione inquit, non esse dubitandum de Jurepatronatus Communitatis S. Clementis in Ecclesia S. Agathæ, cum illud resultet, ex publicis documentis, & ex præsentatione Rectoris, seu Beneficiati, quæ fuit semper ab Ordinariis admissa. Transitum faciendo ad Confraternitatem S. Monicæ, ait Eminentissimus Ordinarius, non constare de ejus canonica erectione, & esse potius conspirationem Vagorum Quæstuantium, quam piam Confraternitatem, & in eo, quod attinet ad Ecclesiam S. Clementis, subdit ejus reaptationem esse moraliter impossibilem propter instabilitatem soli, & sic esse approbandam ejus destructionem, ne in posterum inserviat pro Armentorum receptaculo, & cæmenta applicari posse pro ampliatione domus Ecclesiæ S. Agathæ, ut in ea commode habitare valeant tam Parochus, quam Rector Beneficii, facto murorum circumdario ad Cæmeterium, & Aream Ecclesiæ S. Clementis, ne situs ille prophanis, & forte etiam obscænis actionibus pateat.

Hæc sunt, quæ continentur in informatione Eminentissimi Ordinarii; quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An Ecclesia Parochialis S. Clementis sit supprimenda, & transferenda ad Ecclesiam S. Agathæ; & quatenus negative,*

II. *An campana, de qua agitur, sit pulsanda in omnibus functionibus Ecclesiasticis arbitrio rectoris S. Agathæ.*

III. *An in dicta Ecclesia sint sepeliendi Mortui habentes in ea sepulturas, etiam nulla facta electione, seu declaratione, sicuti alii indistincte inibi eligentes sepulturam, & præsertim Sodales Confraternitatis in dicta Ecclesia erectæ.*

IV. *An ante Missam Parochialem diebus festis valeat Rector S. Agathæ celebrare.*

V. *An in dicta Ecclesia possit retineri Confessionale, & Presbyter d. Ecclesiæ audire Confessiones eidem confiteri volentium, & quatenus negative, an possit audire Confessiones Sodalium dictæ Societatis.*

VI. *An SS. Eucharistiæ Sacramentum retineri possit in Ecclesia S. Agathæ.*

VII. *An, & quas Processiones dictus Presbyter facere possit.*

VIII. *An in eadem Ecclesia possint decantari Vesperæ hora benevisa.*

IX. *An reliqua decreta facta per Eminentissimum Ordinarium Visitatorem in visitatione anni* 1718. *sint exequenda.*

Quoad primum ad Eminentissimum Ordinarium juxta mentem, & in reliquis dilata.

Die

Die 27. Julii 1726.

Seff.24. c.1. de ref. matr.

MECHLINIEN. LEGITIMITATIS PROLIS. Propofita fuit hæc caufa in Congregatione poftrema, habita die 6. Julii, cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reaffumi; cumque tunc nulla fuerit capta refolutio, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An conftet de primo matrimonio vero in cafu &c. & quatenus negative, an conftet de validitate fecundi in cafu &c.*

II. *An faltem conftet de primo Matrimonio putativo, ad hoc, ut proles fit declaranda legitima in cafu &c.*

Dilata.

Seff.23. c.13. de ref.

CALAGURITANA. Caufa hæc defcripta fuit in folio Congregationis habitæ die 13. Aprilis 1726. quod poterit ab EE.VV. benigne reaffumi; Tunc bina fuerunt propofita dubia. Primum, *an effet ftandum, vel recedendum a decifis fub die 15. Januarii* 1718. & refcriptum fuit *pro receffu a decifis*, & fecundum fuit, *an, & quomodo effet locus ulteriori purgationi Attentatorum*, & fuper hoc nulla fuit capta refolutio, fed dictum *dilata*; cum fuper hoc poftremo dubio non refoluto nova jura circumferantur, dignabuntur EE.VV. decernere.

An, & quomodo fit locus ulteriori purgationi Attentatorum, in cafu &c.

Effe locum purgationi Attentatorum, & pro hujufmodi effectum effe circumferendas Provifiones factas, & indicendum coram Ordinario Concurfum ad formam refolutionis S.Congregationis die 13. Aprilis currentis anni.

Seff.25. c.16. de reg.& Monial.

SICULANA NULLITATIS PROFESSIONIS. Propofita fuit hæc Caufa in Congregatione habita die 19.Maji 1726. cujus folium poterit ab EE.VV. benigne reaffumi; tunc nulla fuit capta refolutio, & per errorem diftributæ fuerunt Scripturæ in poftrema Congregatione habita die 6. Julii currentis anni, cumque refponfum fuerit, quod *poneretur in folio cum iifdem Scripturis*, prævia etiam harum benigna reaffumptione, dignabuntur EE.VV. decernere.

An fit locus reftitutioni in integrum, in cafu &c.

Dilata, & coadjuventur probationes juxta inftructionem.

FLO-

FLORENTINA NULLITATIS PROFESSIONIS. Petrus Joseph Bertini habitumReligionis Scholarum Piarum assumpsit die 29. Junii 1697. & Professionem emisit die 12. Julii 2699. & anno 1717. ejectus fuit a Religione tamquam incorrigibilis. Post hæc, excitavit prætensionem de nullitate suæ Professionis, utpote emisse per vim, & metum sibi a Patre incussum; Compilatoque ab Archiepiscopo Florentino processu, & docto de fide obitus patris, secuti die 14. Junii 1721. disputandum in præsenti proponitur dubium. *Seff. 25. c. 16. de reg.*

An sit locus Restitutioni in integrum in casu &c.

Negative, & amplius.

FIRMANA. Ut pia Domus Missionis fundaretur in Civitate firmana, clar. me. Cardinalis Cincius ejusdem Civitatis Archiepiscopus consensum præstitit, ut super Mensa Archiepiscopali pensio imponeretur ducatorum auri de Camera centum sexaginta trium annuorum, quæ durare deberet, usquequo Presbyteri Missionis scuta quatuorcentum monetæ Romanæ in annuo redditu adipiscerentur, & pensio hæc fuit Auctoritate Apostolica san mem. Clementis XI roborata. *Seff. 25. c. 3. de Reg.*

Post secutam fundationem, memorati Presbyteri emerunt a Joanne Baptista Ferro, & a Lucia Trevisana ejus coniuge nonnulla Prædia in terra Altidonæ pretio scutorum 3300. solutaque tantummodo summa scutorum 505. & 25. reliqua summa scutorum 2794. & 75. sic conventum fuit, ut solveretur ad rationem videlicet scutorum 200. quolibet anno, & cum obligatione solvendi fructus compensativos ad rationem scutorum trium pro quolibet centenario.

Emptio hæc facta fuit a Dominico Costa Superiore Domus Missionis juxta tenorem Mandati Procuræ Cæpitulariter facti ab ejusdem Domus Presbyteris, & quamvis in emptione nulla facta fuisset Apostolici beneplaciti reservatio, idem nihilominus superior Dominicus Costa recursum habuit ad hanc S Congregationem pro revalidatione contractus, & S. hæc Congregatio negotium commisit ordinario in forma commissaria, & postquam ipsi constitisset, quod contractus cessisset in evidentem domus Missionis utilitatem, promotaque ab eodem Dominico Costa instantia coram Ordinario, examinatisque nonnullis Testibus, lata est ab eodem Ordinario sententia revalidatoria contractus sub obtentu, quod idem cedebat in evidentem Domus utilitatem.

Sententia hæc Ordinarii juxta Presbyterorum prætensionem fuit ipsis maximopere suspecta, ex quo eidem maximopere expediebat, quod augeretur valor annuorum reddituum, ut eo citius Mensa Archiepiscopalis commodum experiretur diminutionis, sive extinctionis memoratæ pensionis, exhibitoque proinde huic S Congregationi novo supplici libello, institerunt, & obtinuerunt, ut Testium examen, & aliarum probationum compilatio super asserta inutilitate contractus committeretur claræ mem. Card. Spadæ, tunc Episcopo Auximano, coram quo institutum fuit novum Testium examen.

Porro in eo, quod attinet ad evidentis utilitatis defectum, dicunt Presbyteri, ex Testibus plene desumi, nihil aliud percipi quolibet anno ex fructibus Prædiorum emptorum, quam summam scutorum 67. & obulorum 55.

cumque pro residuali pretio non exbursato scutorum 2794. & 75. teneantur solvere fructus compensativos ad rationem scutorum trium pro quolibet centenario, summa hæc ascendit quolibet anno ad scuta 84., quibus omnibus si addatur partita scutorum 505. & 25. exbursata, & huic assignentur congruus annuus fructus ad rationem scutorum trium pro quolibet centenario, tantum abest, quod constet dicendum est.

Excipiunt e contra Conjuges; non esse hic, & nunc procedendum cum terminis evidentis utilitatis, quæ non procedit nisi in casu alienationis, sed cum terminis læsionis, quæ procedit in Contractibus, qua attenta, cessare dicunt quodlibet fundamentum pro evertendo contractu.

Alia ab ipsis afferuntur, tum contra personas, tum contra dicta Testium, & contra calculum redditum a Presbyteris expositum: unde cum jura circumferantur, onus erit EE. VV. decernere.

An contractus emptionis, de quo agitur, sustineatur in casu &c.

Affirmative, & amplius.

e ∫∫.24.c.1. de ref. matr.

FLORENTINA, Ricca Ester, dum erat Judeæ, matrimonium contraxit cum Abraham Hebræo, & illud consummavit.

Post aliquod temporis spatium Ricca Florentiæ Judaicam perfidiam abjuravit, & ad Catholicam Religionem conversa est, relicto Abraham post Canonicam consuetam monitionem in sua judaica perfidia.

Ricca ad alia vota non transivit, & adhuc remanet innupta, sed Abraham anno 1721. aliam Hebræam nomine Biancam duxit in Uxorem, & matrimonium consummavit.

De præsenti Abraham, & Blancha unanimi consænsu cupiunt Catholicam Religionem amplecti, & Cathechismo subjiciunt sed vellent post Baptismum receptum purseverare, quatenus liceret in Matrimonio inter ipsos, uti supra, contracto, & Ricca suum præstat assensum, cum nullo modo velit redire ad Abraham etiam post abjuratam ab ipso Judaicam perfidiam, & conversionem ad nostram Sanctam Religionem.

Super hac facti specie controversiæ exortæ sunt in Civitate Florentina, eædemque remissæ ad hanc Sacram Congregationem.

Secretarius facilior studii gratia nonnulla adnotavit ad calcem Folii, quibus solita maturitate perpensis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An adhuc subsistat Matrimonium in Judaismo contractum inter Riccam, & habraham, & quatenus affirmative.*

II. *An Abraham post suam, & Blanchæ conversionem teneatur ad redeundum cum Ricca, & Blancam relinquendam, & quatenus affirmative.*

III. *An Ricca cogi possit ad cohabitandum cum Abraham ad fidem converso, & quatenus affirmative.*

IV. *An Summus Pontifex dispensare possit, ut Abraham conversus permaneat in matrimonio in infidelitate, uti supra, contracto cum Blanca, & quatenus affirmative.*

V. *An consilium præstandum sit Sanctissimo Domino Nostro pro concessione dictæ dispensationis in casu &c.*

Ad primum, & secundum affirmative, in reliquis dilata, & scri-

& scribant Theologi, & Canonistæ, & perquirantur exempla, & ad mentem.

PLACENTINA. Archipresbyter S. Petri Pontis Nurii, tanquam specialiter delegatus ab Episcopo placentino visitavit publicum Oratorem, sive Ecclesiam sub titulo S. Mariæ de Albiano, quæ pertinet ad Patres Carmelitas Calceatos ejusdem Civitatis, mandavitque, ut intra tempus quindecim dierum, vel docerent de privilegio retinendi in ea sedes Confessionales, vel eas amoverent sub pœna interdicti in casu inobedientiæ. *Sess. 7. c. 8. de Ref.*

Habitus fuit recursus a Patribus ad Episcopum, qui eum admisit tantum in devolutivo, cumque iidem Patres alium subinde recursum habuissent ad hanc eacram Congregationem, datæ fuerunt juxta morem litteræ ad Episcpum pro informatione, & post earum adventum, dictum fuit quod Causa poneretur in Folio.

Ab anno 1723. usque ad annum 1725. publicum Oratorium, sive Ecclesia, S. Mariæ de Albiano habita est tamquam interdicta. Cumque nulla prævia, vel Episcopi, vel hujus Sacræ Congregationis licentia anno prædicto 1725. patres Carmelitæ ad eam se contulerint, & cum Missa, & vesperis solemniter celebraverint Festum S Firmo, & pœnitentiæ Sacramentum é Sedibus Confessionalibus ministraverint, & Sacerdotes Seculares invitaverint ad Missas in ea celebrandas, hisce de causis deventum fuit ad subscriptionem dubiorum, quæ ad calcem Restrictus referuntur.

Contendunt Patres Carmelitæ, tam se, quam suas Ecclesias esse exemptas ab Episcopi jurisdictione, & visitationes juxta notoria ipsorum privilegia, & de pertinentia Ecclesiæ ad ipsos non esse dubitandum, cum in ejus sint possessione usque de anno 1495., quo tempore Sacerdos Antonius de Patro Subcollector Apostolicus amplam fecit ipsorum favore concessionem, cumque ulterius prætenda nt, eam nunquam fuisse ab Episcopis formiter visitatam, & esse publicam Ecclesiam, concludunt, jura sua esse in tuto, etiam quoad celebrationem consuetarum festivitatum sine licentia Parochi, & retentitnem sedium Confessionalium.

Promotor e contra Fiscalis Curiæ Episcopalis innititur Juris dispositioni, quæ favet Ordinario, excluso Apostolico privilegio. Indem ulterius exhibet tres visitationes factas de hac eadem Ecclesia, nec non cobstitutiones Synodales, quibus pluries statutum est, non posse in Oratoriis, licet publicis retineri sedes Confessionales, nec posse in eis celebrari Festivitates, nisi parocho invitato.

Quoad visitationem Ordinarii respectu ad Ecclesias pertinentes ad Regulares, si iisdem immineat Cura Animarum personarum secularium, certum est, quod impertinentibus ad dictam Curam possunt ab Episcopo visitari juxta *cap. 11. Sess. 25. de Regularibus*, quod procedit, quando agitur de Monasteriis, & de Abbatiis commendatis, in quibus non viget Regularis observantia, juxta *cap. 7. sess. 7. de reformat.*, & etiam extenditur ad alias quascumque Ecclesias, licet spectena ad Regulares, dummodo iisdem deserviatur a secularibus, & licet non sint Curatæ, juxta *cap 8. sess. 7. de Reform.*; & causam decisum in *Lycien. Visitationis 23. Junii 2615.*

Conciliares istæ dispositiones hypotiposi non videtur applicabiles, quocirca jus Episcopale desumi prætenditur a posterioribus Summum pontificum Constitutionibus. Notum est Summum pontificem Innocentium X. par-

vos suppressisse Conventus Regularium juxta *Bullam* 50., quæ incipit *Instaurandæ Bullar. tom.* 5. eundemque Pontificem nonnullos subinde ex dictis parvis Conventibus restituisse regularibus, ita tamen, ut subjecti esse deberent visitationi, correctioni, & omnimodæ Jurisdictioni Ordinarii, tamquam Sedis Apostolicæ Delegati, juxta alteram ejusdem Pontificis *Constitutionem* 55., quæ incipit, *Ut parvis Bullar. tom.* 5., & Summo Pontifice Alexandro VII declaratum fuisse, quod Visitationi, & jurisdictioni Ordinarii subsunt Ecclesiæ Conventum, & Cappellæ Granciarum, sive in ei degant Conversi pro Agrorum cultura, sive non, uti habetur in ejus *Constitutione* 4. *Bullar. tom.* 6.

Historia horum parvorum Conventuum, & Ecclesiarum, ad eos pertinentium plene habetur apud *Fagnan. in cap. relatum num.* 41. *& seq. ne Clerici, vel Monachi.*

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An Episcopo Placentino liceat Visitare Ecclesiam Campestrem S. Mariæ de Albiano Pontis Nurii, & quatenus affirmative.*

II. *An liceat PP. Carmelitis in eadem Ecclesiam celebrare consuetas festivitates sine licentia, & assistentia Parochi, & in ea Sedes Confessionales retinere in casu &c.*

III. *An celebratio festis S. Firmi, & aliarum Festivitatum expleta in Oraterio S. Mariæ de Albiano post comminatum interdictum sit attentata, itaut omnes actus supradicti sint circumscribendi in casu &c.*

Non proposita cum sequentibus.

Sess. 22. c. 8. de ref.

NUCERINA PAGANORUM. Episcopus Nuceriæ Paganorum inter reliqua decreta, quæ edidit in Sacra Visitatione, sequens edidit decretum *integra eleemosina pro qualibet Missa taxata solvatur celebranti, deductis expensis, quatenus pro utensilibus tantum.* Cumque nonnulli Gubernatores Ecclesiarum dictæ Civitatis, se gravatos a Decreto asseruerint, Causa delata est ad hanc Sac. Congregationem, quæ juxta morem scripsit Episcopo informatione.

Fundamentum Decreti Episcopalis constituitur in expressa voluntate Testatorum, qui si in suis Testamentis bona Ecclesiis reliquerunt, adjecta conditione, ut eorum redditus erogarentur in determinatum numerum Missarum, statuta pro celebrantibus eleemosyna granorum quindecim, vel viginti eleemosyna relicta taliter est persolvenda, ut Gubernatores nequeant aliquid ex ea detrahere pro assertis suarum Ecclesiarum indigentiis.

Adduntur notissima Decreta, tum Urbani VIII., tum Innocentii XI., & Innocentii XII., in quibus prohibetur Sacerdoti, qui Missam suscepit celebrandam cum certa eleemosyna, eandem Missam celebrandam alteri committere, parte ejusdem eleemosynæ retenta, nec aliquid ab Administratoribus Ecclesiarum retineri posse ex Missarum eleemosynis ratione utensilium, nisi quando Ecclesiæ, & loca pia carent, aliis redditibus, quos in prædictam Causam valeant erogare.

Gubernatores e contra dicunt quæstionem præsentem versari in relictis pro celebratione Missarum, quæ sunt concepta sequentibus verbis, *Con peso, ed obligazione, che li Governatori della Cappella siano tenuti, ed obligati far celebrare perpetuamente tante Messe per l'anima &c. alla ragione di grana quindici la Messa, incluso in detta Carità il salario di d. Sagrestano, cera, paramento, ed ogni altra cosa necessaria per d. celebratione.*

Hinc

Hinc inferendo, inapplicabiles esse dispositiones allegatorum Decretorum, tum quia loquuntur de Missis manualibus, quæ a Sacrista, vel alio Sacerdote colliguntur, & alii celebrandæ committuntur, & non de Missis perpetuis, & in tabella descriptis, tum quia Testatores, licet statuerint, Missas esse celebrandas ad rationem granorum quindecim pro qualibet, in hac tamen summa comprehensam esse voluerunt summam pro utensilibus necessariam, & demum quia Ecclesiæ indigent, qua indigentia admissa, ipsa decreta permittunt detractionem pro utensilibus.

Jura circumferuntur, quapropter onus erit EE. VV. decernere.

I. *An Eleemosyna Missarum a Gubernatoribus Ecclesiarum solvenda sit Cappellanis ad rationem perpetuæ, sive manualis in casu &c., & quatenus ad perpetuę.*

II. *An dd. Gubernatores teneantur solvere prædictis Cappellanis eleemosynas non solutas pro Missis celebratis in casu &c.*

Non proposita.

TREVIREN. Cum san. mem. Clemens PP. XI. usque de anno 1716. unum ex Canonicatibus Collegiatæ Ecclesiæ S. Simoenis Civitatis Trevirensis, contulisset Episcopo Rosmensi, & suffraganeo Trevirensi, & in prædicta Collegiata Ecclesia usus vigeat; juxta quem nullus ad fructuosam, & Capitularem possessionem Canonicatus admittitur, nisi locus aperiatur per mortem naturalem, vel resignationem sex Canonicorum, quos vocant Expectantes, & extra Capitulares, quique lapso triennio, ad minorem, ut ajunt, residentiam; & correspondentem ei partem fructuum admitti solent; secutaque vacatione unius ex Canonicatibus in prædicta Ecclesia, oblataque occasione loci Capitularis, & fructuosæ possessionis, prædictus suffraganeus Trevirensis SS. Domino Nostro supplicaverit pro sui admissione ad prædictum locum vacantem, & perceptionem fructuum actualem cum derogatione pro hac vice tantum usui prædicto, & salva in reliquis substantia Statutorum; preces remissæ fuerunt ad hanc Sacra Congregationem, cumque eadem consilium SS. Domino Nostro præstiterit pro gratiæ concessione, & expeditæ fuerint literæ Apostolicæ in forma Brevis cum præservatione Auctoritatis ejusdem Sacræ Congregationis, excitatis super ejus executione controversiis, disputandum proponitur dubium. *Sess. 24. c. 12. de ref.*

An Breve Apostolicum, prævio consilio hujus Sacræ Congregationis favore Episcopi Rosmen expeditum super admissione ejusdem ad locum Capitularem, & fructosam possessionem Canonicatus Collegiatæ S. Simeonis sit exequendum in casu &c.

DIS-

DISCURSUS SECRETARII

In Causa Florentina.

1. CErtum est, quod matrimonium in infidelitate contractum solvitur quoad vinculum, si alter ex conjugibus in infidelitate permaneat, & nolit cohabitare cum conjuge ad fidem converso, vel si cohabitare velit, nolit cohabitationem sine contumelia Creatoris. Incertum autem, quo tempore matrimonium prædictum quoad vinculum solvatur, & a resolutione hujusce controversiæ pendet resolutio primi ex propositis dubiis, *an videlicet adhuc subsistat matrimonium in Judaismo contractum inter Riccam, & Abraham*, necnon secundi, *an Abraham post suam, & Blanchæ conversionem teneatur ad redeundum cum Ricca, & Blancham relinquendam*.

2. Quod autem certum sit, matrimonium in infidelitate contractum solvi quoad vinculum, si alter ex conjugibus in infidelitate permaneat, & nolit cohabitare conjuge ad fidem converso, vel si velit cohabitare, nolit id facere sine contumelia Crearoris, colligitur ex *Apostolo in prima ad Corintios cap.7.* ubi sic inquit, *nam cæteris ego dico, non Dominus, si quis Frater Uxorem habet infidelem, & hæc consentit habitare cum illo, non dimittat illam, & si qua mulier fidelis habet virum infidelem, & hic consentit habitare cum illa, non dimittat virum &c. Quod si infidelis discedit, discedat, non enim servituti subjectus est frater, aut soror in hujusmodi, in pace autem vocavit non Deus*. Cum etenim Christus Dominus *Matthæi* 19. de conjugio inter fideles contracto dixisset *Quos Deus conjunxit, homo non separet*, Apostolus in citatis verbis *de cæteris*, hoc est de illis, qui matrimonium, ante fidem contraxerunt, locutus est, & facultatem concessit Conjugi ad fidem converso transeundi ad alia vota, si conjux permanens in infidelitate cohabitare nolit sine contumelia Creatoris, uti prædictus Textus conciliando docet *S. Augustinus lib. 2. de Adulterinis Coniugiis*, & bene prosequitur *Card. Bellarminus de Sacram. Matrim. lib. 1. cap. 12. controv.* 14 *operum tom. 3. Venetæ editionis anni* 1721. *pag. mihi* 642. & facit apertus *Textus in can. si infidelis 28. quæst. 2.* & concordat alius *Textus in cap. quanto de divortiis, ibi se enim alter infidelium Coniugium ad fidem Catholicam convertatur, altero, vel nullo modo, vel non sine blasphemia Divini nominis, vel ut eum pertrahat ad mortale peccatum ei cohabitare volente, qui relinquitur, ad secunda voluerit, vota transibit, & in hoc casu intelligimus, quod ait Apostolus, infidelis discedit, discedat. Frater enim, vel soror non est servituti subiectus in huiusmodi, & Canonem etiam, in quo dicitur contumelia Creatoris solvitur ius matrimonii circa eum, qui relinquitur*, & cohærenter ad hæc, quando altor ex Conjugibus ad fidem convertatur, alium in infidelitate permanentem interpellat, an velit converti, & cohabitare sine contumelia Creatoris, ad effectum, ut ad alia Vota sibi liber aditus esse possit, juxta plene a me deducta in alio folio hujus Congregationis in

alia

alia *Causa Florentina* 17. *Januarii* 1722., quæ interpellatio non fuit omissa a Ricca, quando ad Catoolicam fidem conversa est, permanente Abraham in sua Judaica perfidia.

3. Quod vero incertum sit, quo tempore matrimonium prædictum quoad vinculum solvatur, dignoscitur ex variis Doctorum sententiis; Nonnulli etenim docent, matrimonium quoad vinculum dissolvi statimac infidelis monitus renuit legitime habitare; Alii docent, illud non statim dissolvi, sed tunc solum, quando lapsus est terminus Auctoritate Ecclesiæ infideli præfixus, ut se declaret, an velit cohabitare sine contumelia Creatoris, & cæteri demum in ea sunt sententia; ut matrimonium tunc solum dissolvatur quoad vinculum, quando conjux fidelis aliud contrahit Matrimonium, quas omnes sententias exponit *Glossa in cap. gaudemus in verbo compelletur de Divortiis*, & fusius prosequitur *Sanchez de matrim. lib. 7. disput. 75. per totam*.

4. Quod denique a resolutione hujusce controversiæ pendeat resolutio primi ex propositis dubiis, *an videlicet adhuc subsistat Matrimonium in Judaismo contractum inter Riccam & Abraham*, necnon secundi *an d. Abraham post suam, & Blanchæ conversionem teneatur ad redeundum cum Ricca, & Blancam relinquendam*, plane dignoscitur; Si etenim juxta primam, & secundam opinionem matrimonium quoad vinculum dissolvitur, vel statimac infidelis monitus renuit legitime habitare, vel statimac elapsus est terminus ab Ecclesia infideli præfixus, ut se declaret, an velit habitare sine contumelia Creatoris, matrimonium utique in infidelitate contractum inter Riccam, & Abraham amplius non subsistet, cum elapso triennio præfixo Abraham non se declaraverit, quod volebat inhabitare sine contumelia Creatoris, & Abraham post suam, & Blanchæ conversionem non tenebitur ad redeundum cum Ricca, sed debebit permanere cum Blanca. At si juxta ultimam opinionem matrimonium quoad vinculum tunc tantum dissolvitur, quando fidelis aliud contraxit matrimonium, matrimonium in infidelitate contraxit inter Riccam, & Abraham adhuc subsistet cum Ricca nullum contraxerit matrimonium, & adhuc sit innupta, & sic consequenter Abraham post suam, & Blanchæ conversionem tenebitur ad redeundum cum Ricca, & Blancham relinquendam.

5. Descendendo itaque ad supradictæ controversiæ examen, prima, & secunda Sententia, quæ uti dictum est, vult quod matrimonium, quoad vinculum dissolvatur, vel statimac infidelis renuit legitime habitare, vel statimac intra terminum præfixum non se declarat, quod vult habitare sine contumelia Creatoris, innititur *in Can. si infidelis 28. quæst. 2.* ibi *Contumelia quippe Creatoris solvit Jus Matrimonii circa eum, qui relinquitur*; At tertia Sententia, quæ vult, matrimonium quoad vinculum dissolvi, tunc cum conjux fidelis aliud contrait matrimonium, suum desumit fundamentum a Decretali Innocentii III. *in citato cap. gaudemus de Divortiis*, ibi: *quod si conversum ad fidem, & illa conversa sequatur, antequam propter Causa prædictas legitimam ille ducat uxorem, eam recipere compelletur*; Si etenim conversus ad fidem, qui aliam non duxit uxorem compellitur ad recipiendam uxorem, quæ in infidelitate permansit, & deinde Catholicam Fidem amplexa est, signum evidentissimum hoc est, quod Matrimonium non erat solutum, & quod intantum solutum non erat, in quantum Conversus ante suæ uxoris conversionem, aliam non duxerat uxorem.

6. Pro prima, & secunda sententia stant antiquiores Canonistæ, *Abbas vide-*

delicet num.7.Host. n. 3. Præpos. n.5. Innocentius num.unico, in cap.quanto de divortiis, & in cap.gaudemus eodem tit.de divortiis, Joannes Andreas num.15. Butrius n.20. Ancharan. n.26. Sed pro tertia opinione strenue pugnant antiqui, & recentiores Theologi, & etiam recentiores Canonistæ & huic eidem postremæ opinioni, re mature discussa, adhæsit hæc eadem Sacra Congregatio.

7. Antiquorum Theologorum agmen ducit S. Thomas, qui 4. *Senten.dis. 39. quæst.1. artic.5. in resp.ad 2.* sic ait: *Crimen Uxoris nolentis cohabitare sine contumelia Creatoris absolvit virum a servitute, qua tenebatur Uxori, ut non posset, ea vivente, aliam ducere sed nondum solvit matrimonium, quia si blasphema illa converteretur, antequam ille aliud matrimonium contraheret, redderetur ei vir suus, solvitur per matrimonium sequens, ad quod pervenire non posset vir fidelis non solutus a servitute uxoris per culpam eius* sequitur *S. Raymundus lib.4. summæ pag mihi* 549 ubi ait: *solvitur statim matrimonium quoad servitutem, sed non quoad substantiam, nisi tunc demum cum contrahit cum alia matrimonium, & ideo dicit Apostolus, frater enim, vel soror non est servituti subiectus in huiusmodi, & Canon contumelia Creatoris solvit ius matrimonii circa eum, qui relinquitur, non dicit solvit matrimonium, sed ius idest vinculum, obligationem, sive servitutem matrimonii*. Adhæret Cardinalis Turrecremata *in Can. simili modo in secunda quæstione 28. quæstion. 1.* ibi: *solvitur per matrimonium sequens, ad quod pervenire non posset vir fidelis non absolutus a servitute uxoris per culpam eius*, cæterisque omissis concordat *Sylvester in verbo matrimonium 8. n.10.* ubi dicit, *quod per solum matrimonium solvitur primum, unde quod si antequam contrahatur secundum matrimonium, infidelis convertatur, reliquus tenetur illum recipere, & hoc est, qui stat vinculum*.

8. Ex recentioribus Theologis hanc ipsam tertiam sequuntur opinionem *Sanchez de matrimonio lib.7. disp.75 per totam Pont. de Matrimonio lib.7. cap. 48. n.17. Perez. de matrim. disput.36. sect.7. n.4. Salmaticenses in cursu morali tom.21. tract.9. de matrimonio cap.4. dub.2. num.51. Leander operum moralium tom.2. tract.9. de matrim. disput.12. quæst.16 Cardinalis de Lauræa de Matrim. disput.16. num.183. & 184. Clericat. de Sacramento Matrim. decis.11. n.19. Rosignol. de Matrim. part.1. tom.6. prænot.14. Contractu 15. n.8. §. Alii asserunt*.

9. Ex recentioribus Canonistis *Navar. consil.3. lib.3. de Conversione Infidelium, edit. Lugdunensis anni 1594. ubi n.9* ait, hanc opinionem esse veriorem, & Religioni Christianæ convenientiorem, *de Justis de dispensat. matrim. lib.2. cap.15. n.36. Anaclet. ad lib.3. decret. tit.23. n.4. Engel. ad tit. decretal. de Convers. Infidel. n.2. Piring. ad tit. Decret. de Divort. lib.4. tit.19. §.6. n.35. versiculo notandum 3. Schmalzgrueber. ad eundem tit. decret. de Divort. n.25.* apud quos fuse cumulantur concordantes.

10. Et demum huic ultimæ opinioni suffragatur resolutio hujus Sacræ Congregationis in alia Causa Florentina prima Julii 1679. *lib.30. Decr. pag.352. a tergo*, ibi, *Vicarius Generalis Eminentissimi D. Cardinalis Archiepisc. super infrascripta facti specie S. Congreg. oraculum exquirit. Pluribus ab hinc annis Stella Enriquez, mulier hebræa, & uxor Isaach Pinto, divina afflante gratia, Catholicam fidem amplexa est, & Mariæ Rosæ nomen accepit, viro in Judaica perfidia relicto. Quo juridice premonito, an vellet, & ipse Christianus fieri, & uxorem conversam sequi, terminoq; assignato ad deliberandū elapso, declaratum fuit a Judice Ecclesiastico, præfati Matr. vinculum esse omni-*

omnino dissolvendum, ita ut liceret præfatæ Mulieri conversæ ad secunda Vota transire; Ipsa nihilominus sperans fore aliquando, ut & ipse vir converteretur, semper mansit innupta. Econverso vir infidelis in matrimonium duxit Ester neptem ex sorore, unacum qua novissime Baptismi gratiam suscepit, Ferrantis Mariæ nomen assecutus. Quia vero Maria Rosa prima uxor instabat suum sibi virum restitui a secunda uxore statim post Baptismum separatus est, quæ in Conservatorio honestarum Mulierum degit, donec vel viro restituatur, vel alteri nubat. In re autem tanti ponderis, ut rectius, ac tutius procedatur, meum esse existimavi EE. VV. certiores reddere, humillime insuper istius Sacri Senatus oraculum expetendo pro decisione, an dictus Ferrantes Maria debeat ad primam uxorem redire, an vero cum secunda perseverare. Die &c. Sacra &c. censuit referendum Sanctissimo votum Sacræ Congregationis, silicet debere Ferrantem redire ad primam. Repropositaque Causa die 13. Aprilis 1680. uti habetur *lib.* 31. *dec. pag.* 88. *a tergo*, Sacra Congregatio stetit in decisis, uti colligitur ex sequenti decreto, sub die prima Julii 1679. *cum disputatum fuisset de dubio infrascripto, EE. PP. mihi injunxerunt, ut Sanctissimo referrem vota Sacræ Congregationis, scilicet Ferrantem teneri redire ad primam uxorem, quo facto, Sanctitas sua ob gravitatem materiæ voluit, eam amplius examinari. Verum quotquot Theologi consulti sunt, sententiam Sacræ Congregationis veram renunciarunt; Canonista dumtaxat contrariæ sententiæ scripto adhæret, quamobrem revocato ad trutinam articulo, ac posita facti specie descripta in folio præcitato, quæritur, an Ferrantes debeat ad primam uxorem redire, an vero cum secunda perseverare. die &c. sacra &c. stetit in decisis, scilicet teneri redire ad primam.*

11. Haud urgente, quod in casu mox exposito infidelis duxerat in uxorem neptem ex sorore, hinc inferendo, Matrimonium fuisse nullum, & sic mirum non esse, quod ipse fuerit demandatus reditus ad primam uxorem; totum quippe dictæ causæ momentum fuit constitutum in examine, an primum Matrimonium fuisset, quoad vinculum dissolutum, ex quo intra terminum præfixum infidelis non dixerat, se velle habitare sine contumelia Creatoris, vel potius subsisteret, ex quo conjux fidelis ad alia vota non transiverat; nec aliter profecto res esse potuit, cum etenim infideles legibus Canonicis non teneantur, matrimonia ab ipsis in infidelitate contracta in secundo, vel tertio, vel ulteriori gradu, non dissolvuntur, sed permanent etiam post receptum Baptismum, juxta famigeratum textum in *cap. gaudemus de divort.* Et eo fortius in nostra facti specie, cum juxta legem Levitici, & praxim Judæorum possit Judæus ducere in uxorem neptem suam, hoc est filiam fratris, aut sororis, uti late probat *Joan. Selden. de jure nat. & gent. lib.* 5. *cap.* 11. *fol.* 631. & sequitur Sessa de Judæis *cap.* 33. *n.* 12. ibi *quare Judæus ducere potest in uxorem neptem suam Fratris, aut sororis filiam*, & aperte desumitur ex citato Libro Levitici *cap.* 18. ibi, *turpitudinem sororis Patris tui non discooperies, quia caro est Patris tui*, cum ibi quippe Moises diligenter exprimat omnes gradus, & de filia sororis, aut ejus, qui est frater Patris, non loquatur, signum evidens hoc est, quod in lege Hebræorum prohibentur nuptiæ cum amita, sed non cum ejus filia, uti ad dictum locum argumentatur Cajetanus, & bene prosequitur Cornelius a lapide *pag. mihi* 704. atque de facto in libro Judicum *cap. primo* memoratur Matrimonium inter Othonielem, & Axam filiam fratris sui, ibi *cumque cepisset eam Othoniel filius Cenez, frater Caleb minor dedit ei Axam filiam suam Conjugem.*

12. Hucusque deducta pertinent ad primum, & secundum ex propositis dubiis, sed quia non obstante, quod primum Matrimonium adhuc persistat, & quod Conjux infidelis post Baptismum teneatur ad cohabitandum cum prima, & ad relinquendam secundam, dubitari potest, an Ricca, quæ est Uxor prima, & jam pridem ad Fidem conversa, cogi possit ad cohabitandum cum Viro post secutam ejus conversionem, & an in casu, quo Ricca cogi non possit, valeat Summus Pontifex, & congruum sit, ut dispenset, & facultatem concedat Abraham permanendi cum Blanca, quam tempore suæ infidelitatis duxit in Uxorem, ne eorum conversio difficilior evadat, de quibus omnibus rebus, disputatio proponitur in tertio, quarto, & quinto dubiis, sermo idcirco ad hæc transferendus esse videtur.

13. Adeoque ducto initio ab examine, an Ricca cogi possit ad cohabitandum cum Abraham, ad Fidem converso, docent Auctores, non posse quidem Mulierem conversam post conversionem sui Viri aliud contrahere Matrimonium, cum primum permaneat, sed posse ab eo recedere quoad Thorum, ex quo iufidelis admonitus noluit converti, *Salmaticenses in cursu moral.tom.2.tract.9.Matrim.cap.4.dub.2. puncto 2.n.51. pag. mihi* 128., ibi, *si antequam Uxor fidelis ad alias Nuptias perveniat, vir ab infidelitate ad Fidem convertatur, poterit habitare cum eo, nec poterit alium ducere, etiamsi admonitus fuerit, & renuerit converti, fas tamen erit ipsi ab eo quoad Torum recedere ob infidelitatem, a qua admonitus noluit converti.*

14. Additur, magnam esse inter Theologos disputationem, an etiamsi Uxor fidelis transeat ad alia Vota, possit Vir, qui in infidelitate permansit, aliam ducere in Uxorem, quæ sit in infidelitate constituta; in qua controversia licet post Divum Thomam negative respondeat *Pont. de Matrim. lib.7. cap.48.n.25.* & affirmative respondeat *Sanchez de Matrim. lib.7. disp.77. n.6.* utramque probabilem dicat *Diana in edit. coordinata de sacram. Matrim. tom.2.resolut.122. tract.6.* omnes tamen, tam Theologi, quam Canonistæ, qui juxta communiorem sententiam volunt, Matrimonium non dissolvi quoad vinculum, nisi per Matrimonium contractum a Conjuge ad Fidem converso, tenentur admittere, nullum esse matrimonium ab Infideli contractum, antequam Uxor fidelis ad alia Vota transierit, in quo rerum themate, sicuti copula habita ab Abraham cum Blanca habenda esset pro copula Adulterina, sic secuta Abraham, & Blancæ conversione, non poterit Ricca cogi ad cohabitandum cum Abraham, ex quo Conjux innocens potest quoad Torum divertere a Conjuge, qui Adulterium commisit, ex Canonibus collectis a Gratiano 32.*quæst.*5. *&* 7.

15. Post hæc superest, ut aliquid dicatur de dispensatione, seu facultate, quæ Abraham converso concedatur permanendi in Matrimonio in infidelitate contracto cum Blanca, cumque id fieri non possit, nisi dissoluto quoad vinculum primo Matrimonio contracto inter Abraham, & Riccam, & consummato, punctus reducitur ad videndum, an possit Pontifex dispensare in Matrimonio in infidelitate consummato, postquam Conjuges ad Fidem conversi sunt.

16. In hac controversia affirmativa opinio placet *Sanchez lib.2.de Matrim. dis.*17. & in terminis terminantibus Judæi, qui habebat Uxorem, quæ conversa est, & quæ remansit innupta, quique duxit secundam, & deinde ipse cum secunda conversus est, quod possit Papa dispensare, ut cum secunda remaneat, dissoluto quoad vinculum primo Matrimonio in infidelitate contracto, latissime ostendit *Navar. citato consil.3. lib.3. a num.*12.

de

de Conversione infidelium edit. Lugdunensis anni 1594. at eum tam Doctrina Sanchez, quam Navarri Consilium late impugnetur a *Pontio de Matr. lib.* 9. *cap.* 2. cui adhæret Perez *de Matrim. disp.* 20. *sect.* 10. *per tot.*, nec adsint, quod sciam exempla consimilis dispensationis, quidquid sit de Pontificia auctoritate, quam sartam tectam in omnibus esse debere sentio, ejus exercitium absque dubio esset in casu periculosum.

Atque hæc sunt, quæ facilioris studii gratia cumulata fuerunt.

Die 17. Augusti 1726.

IN folio ultimæ Congregationis duæ sequentes Causæ indecisæ remanserunt, dignabuntur itaque EE. VV. illud reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

PLACENTINA. *Sess.* 7. *c.* 8. *de Ref.*

I. *An Episcopo Placentino liceat visitare Ecclesiam Campestrem S. Mariæ de Albiano Pontis Nurii, & quatenus affirmative.*

II. *An liceat PP. Carmelitis in eadem Ecclesia celebrare consuetas festivitates sine licentia, & assistentia Parochi, & in ea sedes confessionales retinere in casu &c.*

III. *An celebratio Festi S. Firmi, & aliarum Festivitatum expleta in Oratorio S. Mariæ de Albiano post comminatum Interdictum sit attentata, itaut omnes actus supradicti sint circumscribendi in casu &c.*

Ad Primum affirmative, jure tamen delegato.
Ad secundum affirmative. Ad Tertium negative.

TREVIREN. *Sess.* 12. *c.* 15. *de Ref.*

An Breve Apostolicum, prævio Consilio hujus S. Congregationis favore Episcopi Rosmen. expeditum super admissione ejusdem ad locum Capitularem, & fructuosam possessionem Canonicatus Collegiatæ S. Simeonis, sit exequendum in casu &c.

Negative.

NULLIUS, SEU AQUILANA JURISDICTIONIS. Proposita fuit hæc causa in Congreg. habita *die* 4. *Maji* 1726. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi. Tunc dubia 26. fuerunt proposita, & pro majori parte resoluta; cumque Archipresbyter S. Blasii supplicaverit pro nova audientia, & eadem concessa fuerit remissive ad mentem Eminentissimi Præfecti, qui arbitratus est, eum pro nunc esse audiendum super duobus tantum primis dubiis, de illis idcirco agendum est in præsenti. *Sess.* 24. *c.* 12. *de ref.*

Primum autem dubium erat conceptum sequentibus verbis: *An Archipresbyter*

ter S. Blasii, olim S. Victorini de Amiterno, Civitatis Aquilæ, una cum suis dependentiis habeat Territorium separatum cum qualitate nullius, & quatenus negative &c., & huic dubio die 4. Maji responsum fuit *negative, & amplius.*

Secundum dubium conceptum fuit his aliis verbis: *An, & quæ Jurisdictio competat Reverendiss. Episcopo Aquilano quoad omnia in Ecclesiis, & Personis ad d. Archipresbyteratum spectantibus, & existentibus tam intra, quam extra Civitatem Aquilæ*, & huic dubio die 4. Maji responsum fuit *competere jurisdictionem ordinariam, & quoad ejus exercitium dabitur responsum in dubiis sequentibus.*

Cum itaque super his duobus dubiis Causa reproponatur, dignabuntur EE. VV. decernere.

An quoad primum, & secundum dubium standum sit in Decisis die 4. Maji currentis anni.

Dilata, & proponatur in prima etiam unica.

Sess. 25. c. 3. de Reg.

VICEN. RELICTI ANNUI. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 15. Decembris 1725. cujus folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi: Tunc disputatum fuit sequens dubium, *An, & quæ pia dispositio relicti annui cum onere juxta voluntatem quondam Jacobi Llussa, ejusve hæredis Raymundi Llussa, & quomodo sit adimplenda in casu &c.* & huic dubio responsum fuit, *neutram esse adimplendam, sed Episcopus procedat ad erectionem Cathedræ, prout de jure*. Impetrata autem adversus hanc unicam resolutionem, nova audientia, disputandum in præsenti proponitur dubium.

An sit standum, vel recedendum a decisis sub die 15. Decembris 1725. in casu, &c.

In decisis, & amplius.

Sess. 22. c. 8. de ref.

POLICASTREN. Emanuel Pistachio in suo ultimo, cum quo decessit Testamento condito de anno 1694. hæredem sibi scripsit Beatricem de Tomasio suam uxorem, cum onere tamen infrascripto: *Che subito seguita la sua morte debba per atto publico fare assegnamento d'annue entrate d'una Messa quotidiana nel giorno da celebrarsi nella Venerabile Cappella di S. Antonio di Padova dentro la Matrice Chiesa di questa Terra*, hoc est S. Joannis ad Pyrum Diœcesis Policastrensis, quas Missas statuit celebrandas ad rationem granorum duodecim cum dimidio pro qualibet, vocavitque ad hanc Cappellaniam Sacerdotem Joseph Lanza, & eo defuncto Sacerdotem Julium Ursayam.

In executionem hujus præcepti Beatrix devenit ad assignationem Capitalium, sed prætendente Sacerdote Joseph, quod hæc assignatio esset sibi læsiva, opus fuit devenire ad aliam assignationem, quæ fuit anno 1695. auctoritate ordinaria roborata.

Post obitum Sacerdotis Joseph delata fuit Cappellania ad Sacerdotem Julium Ursaya, cumque sub obtentu, quod ejus tempore, & ejus præcipue culpa secuta fuisset Capitalium assignatorum deterioratio, Beatrix habuisset

ſet recurſum ad hancSac.Congregationem pro facultate rehabendi capitalia aſſignata, & ſolvendi, vel unica vice pecuniam, vel aſſignandi annuos redditus ſufficientes pro quotidiana Miſſarum celebratione, & integra ſolutione eleemoſynæ, ad effectum ſignanter evitandi lites imminentes, juxta morem demandatum fuit, quod exhiberetur particola Teſtamenti & quod audiretur Vicarius Apoſtolicus Policaſtrenſis, & d. vicario plene atteſtante bonorum aſſignatorum deteriorationem, de qua ſibi conſtare dixit ex depoſitionibus Peritorum medio juramento in Epiſcopali Curia receptis, S.Congregatio *die* 28.*Julii* 1724. noluit abſolute, & ſimpliciter annuere petitioni Beatricis, quæ in nova aſſignatione volebat ſe obligare ad ſolam evictionem capitalium aſſignandorum pro prima vice, ſed commiſit dicto Vicario Apoſtolico, *ut veris exiſtentibus narratis, petitam facultatem impertiretur deveniendi ad novam bonorum aſſignationem, ſed cum obligatione de evictione in forma juris valida emittenda*, & adverſus hoc reſcriptum recurrentibus Laurentio Urſaya novo Cappellano proviſo a S.Apoſtolica, & Theodoro Urſaya, & Margarita Severino uti Cappellaniæ Compatronis, S.Congregatio *die* 20.*Januarii* 1625.ſtetit in deciſis, cumque remoto Vicario Apoſtolico, Epiſcopus ad ſuam Eccleſiam rediiſſet, eidem commiſit, *ut veris exiſtentibus narratis, petitam daret facultatem faciendi novam bonorum aſſignationem, repetita obligatione de evictione in forma juris valida emittenda*.

Agnito a recurrentis, quod remiſſio ad Epiſcopum facta fuerat in forma commiſſaria, non deſtiteruntur iidem ſuas coram eo promovere inſtantias, cumque eorum oppoſitionibus minime refragantibus, Epiſcopus ad novam devenerit aſſignationem, cauſa iterum ad hanc S. Congregationem reverſa eſt, & in ea proponuntur diſputanda tria dubia ad calcem reſtrictus referenda.

Contendunt itaque Laurentius, & alii Litis conſortes, primo, quod in facto non ſubſiſtat expoſita deterioratio bonorum, ſecundo, quod quatenus ſubſiſteret, non ſubſiſtat tamen exequutio reſcripti Sacræ Congregationis, quæ facta eſt ab Epiſcopo, & ſignanter cum non fuerit bene adimpleta clauſula circa obligationem *de evictione in forma juris valida*, & tertio demum, quod quatenus hoc motivum ceſſaret, novum aſſignamentum ex alio capite corrueret, & ſignanter, quia novum aſſignamentum factum fuit in cenſibus ad rationem novem pro quolibet centenario, quod non ſolum dicitur exorbitans, quando agitur de aſſignamento pro Miſſis, etiamſi in Regione intereſſe cenſuum currat ad dictam rationem, ſed etiam dicitur contrarium menti Sacræ Congregationis, quæ quando permittit, ut fiat aſſignamentum in bonis pro celebratione Miſſarum, intelligit de bonis vere ſtabilibus, & non de Cenſibus, licet ad alios effectus Cenſus inter ſtabilia recenſeantur, juxta reſolutionem in *Fundana* 28. *Februarii tom.*19. *pag.*319. *a terg.* ibi: *Cenſus non reputantur bona ſtabilia, ad effectum inveſtiendi pro celebratione Miſſarum*, & late proſequitur Eminentiſſimus D. meus Card. Petra in ſuo *noviſſ.tom.*5. *ad Conſtitutiones Apoſtolicas pag.*462.*n.*18., & de facto praxis eſt, ut quando conceditur facultas inveſtiendi in cenſibus, id individualiter exprimatur, nec ea unquam conceditur, niſi limitate ad cenſus cum Communitatibus, vel Locis Piis tutis, & ſecuris.

Jura circumferuntur, & ex eorum lectura benigne dignabuntur EE. VV. decernere.

I, *An*

I. *An sustineatur novum assignamentum subrogationis Capitalium in locum bonorum stabilium in casu &c.* , *& quatenus negative* .
II. *An sit locus novo assignamento ? & quatenus affirmative* .
III. *Super quibus bonis* , *& quomodo sit faciendum* .

Ad primum negative , ad secundum negative , & esse manutenendam assignationem factam ab Episcopo de Rosa , reservato Jure Cappellano agendi super bonis hæreditariis in casu deficientiæ bonorum assignatorum, prout de jure . Ad tertium provisum in præcedentibus , & amplius .

Sess.25.c.19. de reg. CORDUBEN. Proposita fuit hæc causa in Congregatione habita *die* 4. *Augusti* 1725. cujus folium poterit ab EE.VV. benigne reassumi . Tunc nulla fuit capa resolutio, quemadmodum nec in Congregatione habita *die* 1. *Septembris ejusdem anni* , sed cum reproposita fuerit in alia Congregatione habita *die* 1.*Decem. subsequentis* sub hoc dubio, *An constet de nullitate professionis in casu &c.* responsum fuit *negative.& amplius*.

Plura post hanc resolutionem proposita fuerunt remedia , quæ sunt bene nota EE.VV., ne Frater Dominicus Sanchez de Quessada , qui Religiosam Professionem emisit inter Fratres Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis Captivorum, cujus validitas , uti supra dictum est , fuit approbata , ad desperationem adigeretur , sed cum omnia incassum ceciderint , & ipse diu noctuque permanens in schalis Apostolici Palatii exclamet pro nullitate suæ Professionis, & in postrema Congregatione mihi fuerit demandatum , ut ejus Causa iterum proponeretur , disputandum idcirco in præsenti proponitur dubium ad calcem restrictus referendum .

Porro operæ pretium est in memoriam EE.VV. revocare binas circumstantias , unam facti , alteram Juris .

Circumstantia facti in hoc consistit, quod Orator antequam inter Religiosos admitteretur, fuit a Curia Laicali inquisitus de Homicidio, & ab Ecclesia, ad quam confugerat, extractus, & successive deinde restitutus , & quod adversus eum inter Novitios adscitum , pronunciata est a judice Laico Sententia, in qua suo Tribunali reservavit facultatem procedendi ad pœnas ultrices pro exposito delicto in hypothesi, in qua idem professionem regularem non emisisset, vel post emissam ab ordine ejectus esset - & quod ejusdem Oratoris Genitor hoc potissimum usus est argumento , ut eum ad emittendam Professionem Regularem induceret, cum propo, suerit , vel perpetuam in Carcere, aut in Ecclesia permanentiam , si Professionem non emisisset , vel libertatem , & ab impicto delicto impunitatem , si in Religione professus esset .

Circumstantia Juris in hoc residet an metus auctoritate privata, sed juste illatus ad extorquendum consensum, licet sit timor cadens in constantem Virum, vitiet nec ne Professionem : nonnulli etenim asserunt , non vitiare , cum metum incutiens ostendat viam mali evadendi, & prima metus origo scendat a facto ipsius delinquentis, & alii e contra sustinent vitiare, cum Professio debeat esse libera , & in ordine ad eum, qui patitur metum , & ad ejus libertatem, unum , & idem sit , sive ipse dederit , sive non dederit causam timori, dummodo timor cadat in constantem virum.

Pro

Pro hac secunda opinione facit textus in *cap. veniens, il secondo de sponsalibus*, ubi Gloss. in verbo *ut Uxori* ait, & *est hic argumentum, quod licet culpa mea inciderim in metum, nihilominus excusor propter metum*, sequitur *Antonius a Butrio in eodem cap. n.* 4. ibi: *nota quarto, quia licet quis fuerit causa metus, per hoc non in plus actus contra metum validatur, & sic etiam metus causatus a culpa illius, cui infertur, vitiat actum a libera voluntate dependentem*; adhæret Abbas *in cap. 2. n. 7. & sequent. de his, quæ vi, metusve causa fiunt*, ubi post statutam regulam, quod tenent gesta per metum, si culpa sua quis in metum incidit, ait: *ab hac regula Gloss. excipit hic sex casus, Primus in Matrimonio, & est duplex specialitas, secundum Glossam in Matrimonio, primo quod non tenet, si metu fuit contractum, secundo, quod etiam culpa sua quis incidit in metum, nihilominus Matrimonium est nullum, quia Matrimonium contrahitur libero consensu, & ubi intervenit metus, tollitur qualitas libertatis*, & hanc eandem opinionem in terminis matrimonii carnalis, a quo illatio valet ad matrimonium spirituale, amplexa est *Rota, decis.* 326. *num.* 17. *coram Ludovisio, & decis.* 784. *num.* 5. *part. tertia recent.*

His stantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 1. *Decembris* 1725.

Non proposita cum sequentibus.

POLICASTREN. Frater Aloysius a Marathea Ordinis Strictioris Observantiæ Sancti Francisci habitum suscepit mense Februarii anno 1709. in conventu sancti Antonii loci Rivelli Diœcesis Policastren., & in conventu terræ Laureæ de mense Februarii anno 1710. professionem emisit, quam in præsenti contendit nullitatis vitio laborare, cum eam dicat emisisse propoter vim, & metum sibi a patre incussum, uti colligitur ex Testibus, qui de gravi metu deponunt; de fuga arrepta a Monasterio, de protestationibus emissis ante professionem, de continuis quærimoniis & de rejectione Officiorum ejusdem religionis sibi sponte pluries oblatorum. Pater, qui vim, & metum incussit, adhuc vivit, & declarationem emisit de metu, minis, & verberibus a se filio illatis, ut professionem regularem emitteret, & quia opponi posset, quod Ordines Sacros in religione recepit ad titulum religiosæ paupertatis, hinc inferendo ad ratificationem professionis, replicatio nihilominus suppetit, & est quod susceptio Sacrorum Ordinum, utpote separata a professione minus operatur, quam gestatio habitus professorum, aut suffragii præstatio, *juxta decis.* 195. *num.* 22. *part.* 4. *tom.* 2. *recentiorum*, & quod concurrentibus quærimoniis etiam extrajudicialibus, non valet argumentum a susceptione Sacrorum Ordinum ad ratificationem professionis *juxta late deducta per Dominum Ursayam tom.* 5. *part. prima discep.* 12. *num.* 104. & 105. præterquamquod susceptio Sacrorum Ordinum non validat professionem, quando durat causa metus, propter quem professio emissa fuit *juxta decis.* 705. *part.* 2. *recent.* & resolutionem S. Congregationis Episcoporum, & Regularium approbatam ab Alexandro VII. uti habetur *apud Pignatell. consult.* 173. *n.* 105. *tom.* 9., qua potissimum de causa in ultima Synodo Romana non fuit determinatum, quod regulares ante receptionem Sacrorum Ordinum professionem ratificarent, licet in plerisque Synodis, & signanter Mediolanensibus sub S. Carolo Borromeo id fuerit statutum, & in contradictorio partium admissum fue-

Sess. 25. c. 19 de Reg.

fuerit a Congregatione particulari deputata super examine ultimæ Synodi Fulginatensis.

Jura circumferuntur, quocirca onus erit EE.VV. decernere.

An sit locus restitutioni in integrum in casu &c.

Sess.24. cap. 7. de ref.

HISPALEN ARCHIDIACONATUS. Proposita fuit hæc causa in Congregatione habita die 26. Januarii currentis anni 1726. cujus folium poterit ab EE.VV. benigne reassumi. Tunc bina dubia fuerunt proposita, primum, *an exceptio prætensæ irregularitatis obstet executioni literarum, & quatenus affirmative &c.* & secundum, *an sit relaxanda supplicatio novæ provisionis in casu &c.*; In prædicta Congregatione nulla fuit capta resolutio, sed reproposita causa in Congregatione habita die 30. Martii subsequentis, responsum fuit *dandam esse provisionem ad cautbelam & amplius*, Impetrata autem die 13. Aprilis a succumbente nova audientia, disputandum in præsenti proponitur dubium.

An sit standum, vel recedendum a decisis die 30. *Martii* 1726.

Sess.24. c.11. de Ref.

URITANA. Proposita fuit hæc causa in congregatione habita die 18. Maji 1726. cujus folium poterit ab EE.VV. benigne reassumi; cumq; tunc nulla fuerit capta resolutio, dignabuntur EE. VV. decernere.

An Officiales Patentati Commendæ Ss. Mauritii, & Lazzari sint exempti a jurisdictione Ordinarii in casu &c.

Die 7. Septembris 1726.

Sess.14. c.12. de Refor.

N Folio ultimæ Congregationis sequentes causæ indecisæ remanserunt. Dignabuntur itaque EE.VV, illud reassumere, & sequentibus Dubiis respondere.

Sess.25. c.1. de Reg.

NULLIUS, SEU AQUILANA JURISDICTIONIS.

An quoad primum, & secundum dubium standum sit in decisis die 4. *Maii currentis anni.*

In decisis, & amplius.

CORDUBEN.

An sit standum, vel recedendum a decisis die prima Decemb. 1725.

Ad Dominum Secretarium juxta mentem,

PO-

POLICASTREN. Sess. 25. c. 19. de Reg.
An sit locus restitutioni in integrum in casu &c.

Affirmative.

HISPALEN. ARCHIDIACONATUS. Sess. 24. cap. 7. de ref.
An sit standum, vel recedendum a decisis die 30. Mart. 1726.

Iterum proponatur.

URITANA. Sess. 24. c. 11. de Ref.
An Officiales Patentati Commendæ SS. Mauritii, & Lazzari sint exempti a Jurisdictione Ordinarii in casu &c.

Negative.

DERTHONEN. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 8. Junii 1726. cujus Folium poterit ab EE. VV. benigne reassumi, cumque tunc non fuerit resoluta, sed tantum id factum sit in sequenti Congregatione habita die 6. Julii, obtenta nova audientia, disputandum in præsenti proponitur dubium ad calcem restrictus referendum. Cap. unic. de obser. & evit. in celeb. Miss.

Primum dubium propositum, & resolutum die 6. Junii erat conceptum sequentibus verbis, *an, & de quibus constet Attentatis, & quomodo sint purganda*, & huic dubiuo responsum fuit, *quoad Clerum propter recursus ad Judices Laicos, Eminentissimus Archiepiscopus procedat prout de jure, quo vero ad Archipresbyterum circumscribenda esse omnia gesta post intimationem Brevis cum omnibus inde secutis.*

Secundum dubium erat conceptum sequentibus verbis, *An Archipresbyter Ecclesiæ collegiatæ Oppidi Pontis Curoni fuerit, & sit obligatus subministrare vinum, ceram, & hostias Cappellanis, aliisque presbyteris de Clero celebrare volentibus, vel obligatis ad celebrandum Missas in eadem Ecclesia, & quatenus negative*, & huic dubio responsum fuit, *Archipresbyterum non teneri ad subministranda utensilia, de quibus agitur, iis qui celebrant in sua Ecclesia ex obligatione beneficii, sive Cappellaniæ, exceptis illis cum quibus habet conventiones particulares, & quoad Missas adventitias, teneri ad dictam subministrationem, quatenus permittat, eas in sua Ecclesia celebrari, nec teneri ad has Missas admittendas, nisi solutis Utensilibus per Celebrantes.*

Tertium dubium erat conceptum sequentibus verbis, *An, & quomodo prædictus Archipresbyter sit reintegrandus de expensis pro vino, cera, & hostiis subministratis ab anno 1716. usque ad diem 25. Mart. inclusive anni 1722. & in qua summa*, & huic dubio responsum fuit *affirmative juxta resoluta in secundo dubio.*

Quartum denique dubium erat conceptum sequentibus verbis, *An sit reficiendæ expensæ litis, & in qua summa, in casu &c.* & huic dubio responsum fuit *non esse reficiendas expensas factas occasione litis in hac S. Congregatione, & quoad alias, ad Eminentissimum Metropolitanum prout de jure.*

Jura hinc inde circumferuntur, quocirca onus erit EE.VV. decernere. *An, & in qua parte sit standum, vel recendum a decisis die 5. Julii 1726.*

Non proposita.

Sess.21. c.2. de ref.

MACERATEN. Nicolaus Paulinus in ultimo, cum quo decessit Testamento condito de anno 1706. demandavit, quod ex sua hæreditate scuta sexcentum desumerentur investienda in censibus, aut stabilibus, ut ex eorum fructibus duæ honestæ puellæ de Terra Ulmi in Matrimonium collocari possent, ita tamen ut id durare, seu continuare deberet, *fino a tanto che uno de' figliuoli di Michele Angelo Silvestri di Macerata sarà in stato d'ordinarsi in Sacris, perche allora voglio, e dispongo, che li suddetti scudi 600. siano impiegati in una Cappellania Laicale, da fondarsi nell'Altare maggiore del Suffragio di Macerata, unendo in tal caso a d. Cappellania tutti gli altri miei beni stabili, e mobili.*

Testator habebat Uxorem nomine Catharina, quæ tempore conditi Testamenti vivebat, cumque eandem hæredem usufructuariam instituisset in prædictis cæteris bonis stabilibus, & mobilibus, sic in casu ejus obitus disposuit, *e doppo seguita la sua morte, debba tutto incorporarsi per la predetta Cappellania, cioè li sc.600. e tutti li stabili, e mobili miei de' quali dopo la mia morte se ne debba fare inventario, ed in caso che uno de' figli del predetto Michel'Angelo Silvestri sia in stato di prender gli Ordini Sagri, e la predetta Catarina sopravviva, voglio, che li detti scu.600. colla proprieta degl'altri miei beni possino servire ad Titulum Cappellaniæ, perchè questa è la mia disposizione, e volontà, acciò possa ordinarsi agli Ordini Sagri, riservato però l'usofrutto delli stabili. e mobili ad essa Catarina vivente come sopra, e non altrimente.*

Et demum in eo, quod attinet ad jus nominandi activum, Testator illud detulit ad Mihaelem Archangelum Silvestri, & ejus descendentes in infinitum, illisque deficientibus, vocavit Antonium Mariam Luminati, & ejus pariter descendentes in infinitum, & illis pariter deficientibus, subsidiarie vocavit Episcopum Maceratensem pro tempore; & in eo, quod spectat ad onera Cappellani, voluit quotidianum Missæ Sacrificium *con peso al Rettore di detta Cappellania pro tempore di Messa una il giorno, se sarà conosciuta capace la d. Cappellania, e li beni, che gli assegno per il d. peso*, & quia prævidit casum, quod alter ex filiis Michaelis Archangeli esse posset in statu assumendi Ordinem Sacrum, vivente adhuc Catharina uxore, sic prosequutus est: *dichiarando, che fin tanto viverà la suddetta Catarina, e goderà respettivamente l'usufrutto delli suddetti miei stabili, e mobili, voglio, e dichiaro, che il frutto, delli suddetti scudi seicento rinvestiti, come sopra, subito, che sarà ordinato a gli Ordini Sagri uno de' figli del suudd. Michel'Angelo, siano goduti da esso ordinato, con peso di celebrare, o far celebrare tanto numero di Messe l'anno, quanto ne portarà di rendita a dd. sc.600. ad arbitrio similmente di Monsignor Vescovo di Macerata*,, & post hæc ab eodem Testatore in eodem Testamento Cappellania instituta est hæres universalis.

Secuto obitu Testatoris, cum inter filios Michaelis Archangeli, Ignatius esset institutus in ætate annorum 14, primam ipse Tonsuram suscepit, & deinde ascendit ad Ordines Minores, & postremo promotus fuit ad Subdiaconatum ad titulum prædictæ Cappellaniæ, in cujus pacifica possessione permansit usque ad obitum.

Se-

cuto ejusdem obitu, Joseph de Silvestris filius memorati Michaelis Archangeli nominavit ad prædictam Cappellaniam Laurentium suum filium constitutum in infantili ætate, utpote natum die prima Octobris 1720. cumque Maria filia ejusdem Michaelis Archangeli, & Compatrona pro medietate præsentaverit, seu nominaverit Sacerdotem Matthiam Generali, & Ordinarius Maceratensis, nedum admiserit nominationem Laurentii, sed etiam ei dederit licentiam capiendi possessionem, & ulterius manutentionem concesserit, exorta est inter nominatos controversia, eademque remissa a R.P.D. Auditore Sanctissimi, ad Signaturam Justitiæ, cum competentia adesset in ordine ad Tribunal, in quo eadem esset discutienda, & rescriptum a Signatura prodierit sequentis tenoris, *suspenso judicio manutentionis, & apposito sequestro, ad S. Congregationem Concilii pro declaratione qualitatis Cappellaniæ* ex juribus circumferendis, dignabuntur EE. VV. decernere.

An Cappellania, de qua agitur, sit legatum Pium, cujus sint capaces etiam fœminæ, & infantes, seu potius sit Cappellania Ecclesiastica &c.

ULIXBONEN. Joannes Teixcira Sobrado a sex circiter annis negotiationis causa commorans in Civitate Ulixbonen. Occidentali, sed natus in Civitate Bracarensi, stupravit Mariam a Conceptione Colimbriensem, non obstante, quod esset Matrimonio junctus cum alia Muliere, quæ larem, & domicilium habebat in Diœcesi Bracharensi. Cumque, post deflorationem; & copulam sæpius habitam cum memorata Maria a Conceptione, intellexisset, adulterium a sua uxore commissum fuisse cum alio viro, Civitatem petiit Bracharensem, & veritate comperta, uxorem occidit, & uxoricidii accusatus, cum in defensionibus ostendisset, uxorem fuisse adulteram, juxta patrias leges impunitus evasit. *Sess.24. de ref. mat. c.1.*

Post annum, & ultra elapsum a die prolatæ sententiæ, Joannes rediit ad Civitatem Ulixbonensem, cumque vellet Matrimonium contrahere cum supradicta Maria a Conceptione, & ei oppositum fuisset criminis impedimentum, tam ab ipso, quam a Maria præstitum fuit juramentum, in quo declararunt, copulam ab ipsis habitam tempore prioris matrimonii, non fuisse habitam cum promissione contrahendi subsequenter inter se matrimonium, vel cum machinatione mortis primæ uxoris, cumque, hoc minime obstante, exorta sit dubitatio tum circa existentiam Criminis impedientis, & dirimentis Matrimonium, tum circa dispensationem, quatenus opus esset, necne concedendam, delata est ad hanc Sacram Congregationem controversia, quæ juxta morem literas dedit ad Patriarcham, qui in responsionibus dixit, omnia exposita in facto subsistere, subdens se ob Sanctæ Sedi, reverentiam noluisse, uti nonnulli consulebant, declarare, quod nullum aderat impedimentum, concluditque, quod quatenus necessaria sit dispensatio, expediret in Domino eam concedere, cum inter Ioannem, & Mariam non modica detur affectio, & periculum sit, ne ad vomitum redeant.

Quoad simplex uxoricidium, juxta Sacros Canones, Maritus, qui uxorem interemit, in pœnam hujus peccati non potest cum alia Matrimonium contrahere, uti habetur in *Canone interfectores*, ibi: *quibus penitus Conjugium denegatur*, & in *Canone admonere* ibi: *uxorem nunquam ducere* 33. *quæst*.2. quod sibi vindicat locum, etiamsi Maritus occidat uxorem in adulterio depræhensam, licet id impune fiat per leges civiles, uti ponderat

rat *Perez de Matrim. disput.*23. *sect.*6. *n.*2. sed cum hoc impedimentum sit impediens, & non dirimens, juxta doctrinam Divi Thomæ *in* 4. *Sententiarum, dist.*38. *quæst.* 1. *art.*2. ibi; *Uxoricidium ex statuto Ecclesiæ Matrimonium impedit, sed quandoque impedit contrahendum, & non dirimit contractum, quando scilicet vir propter adulterium, aut propter odium occidit Uxorem*, binæ super hoc puncto occurrunt inspectiones, altera est, an hoc impedimentum adhuc duret, vel potius sit a communi consuetudine sublatum; altera est, an super eo possit Episcopus dispensare, quatenus adhuc sit in usu; Nonnulli quippe docent, quod ex duodecim impedimentis impedientibus, & non dirimentibus, in suo robore tantum permaneant interdictum, Votum, & Sponsalia, *Sanchez de Matrim. lib.*7. *dis.*17. *n.*9. *Pontius eodem tract. lib.*6. *cap.*14. *Perez de Matrim. dis.*23. *sect.*8. *n.*2, *Salmaticenses in cursu moral. tom.*2. *tract.*9. *de Matrim. cap.*13. *puncto unico n.*13., Alii volunt prædicta omnia impedimenta adhuc esse in usu, ex quo consuetudo adversus Canones, non consuetudo, sed abusus dicenda sit, uti late prosequuntur *Card. Toletus in summa lib.*7. *cap.*19. *Card. de Laurea de Matrim. dis.*36. *art.*5. *a n.*272., & alii distinguunt inter impedimenta impedientia, & non dirimentia delata ad Forum contentiosum, & impedimenta occulta, itaut prima adhuc permaneant, & non secunda; uti habetur *apud* Clericat. *de Matrim. decis.*37. *n.*33. & in eo, quod attinet ad alteram inspectionem, hoc est ad dispensationem, concordant omnes, quod Episcopus potest dispensare in impedimentis impedientibus, & non dirimentibus, exceptis impedimentis Sponsalium, & Voti absoluti Castitatis, & Religionis, quia licet in Jure id non sit expressum, nisi quoad incestum, uti habetur *in cap.*2. *de eo, qui cognovit consanguineam*, pacifica tamen consuetudo inolevit, attribuens Episcopis facultatem dispensandi super cæteris impedimentis impedientibus, & dirimentibus, exceptis allegatis impedimentis Sponsalium, & non Voti supradicti, uti prosequuntur *Sanchez loco citato num.*15. *Salmaticenses loco citato, num.*16. & 17. *Perez loco citato. n.*5. & *sequent. Clericat. loco pariter citato n.*34.

Hæc quoad simplex Uxoricidium, & quoad impedimentum impediens, & non dirimens Matrimonium; Quia vero suspicio esse valet de impedimento impediente, & dirimente, operæ pretium est adnotare, impedimentum impediens, & dirimens Matrimonium, consurgere ex adulterio cum promissione contrahendi Matrimonium, quoties Uxor moriatur, uti habetur *in cap. veniens* ibi: *dummodo non præstiterit fidem adulteræ, de eo qui duxit in Uxorem*, & concordat textus in *cap. si quis Uxorem eodem titulo*, & in *Canone relatum* 31. *quæst.* 1. ibi: *relatum est auribus Sanctorum Sacerdotum quemdam alterius uxorem stupro violasse, & insuper Mæchæ, vivente Viro suo, juramentum dedisse, ut legitimi Mariti mortem, si supervixisset, duceret Uxorem, quod, & factum est; tale ergo connubium prohibemus, & Anathematizamus*, & etiam consurgere posse ex machinatione in mortem Conjugis una cum adulterio, etiamsi nulla accesserit promissio in Uxorem ducendi eam, quam polluit per adulterium, juxta Textum *in cap. significasti, & in cap. super hoc*, ibi; *sive fidem dederit, sive non tit. de eo, qui duxit in Matrimonium*, nulla concurrente necessitate, quod tam Vir, quam Mulier in mortem Uxoris sint machinati, cum utriusque machinatio necessaria sit, quando non intervenit adulterium, & alterutrius sufficiat, quando adulterium intervenit, uti late ostendunt *Sanchez de Matrim. lib.*7. *dis.*78. *n.*9. *Clericat. de Matrim. decis.*25. *num.*11. & *sequent. Anaclet. ad tit. de-*

cre-

*cret. de eo, qui duxit in Uxorem n.*21.*& n.*25.quo ftante, fermo inftituendus eft de unoquoque ex dictis impedimentis impedientibus, & dirimentibus.

Et loquendo quidem de primo, hoc eft de adulterio cum promiffione Matrimonium contrahendi, fi Joannes, & Maria ingenue admittunt, adulterium, vivente adhuc prima Conjuge, commiffum, & interpofito juramento affirmant, promiffionem, & fidem non interceffisfe de contrahendo infimul Matrimonium poft mortem Uxoris, non videtur, quod alia via fupereffe poffit ad effectum demonftrandi, quod promiffio non interceffit, & eo fortius, cum nulla dictæ promiffionis probatio afferatur.

Atque poft hæc fermonem transferendo ad fecundum, hoc eft ad machinationem in mortem Conjugis una cum adulterio, & animadverfo, quod Sedes Apoftolica non confuevit fuper hoc impedimento difpenfare, quoties illud publicum fit, uti teftantur *Corrad.in praxi difpenfat. Apoftol.lib.*8.*cap.*9. *n.*4. *& fequent.de Juftis de difpenfat. Matrim.lib.*2.*cap.*16. *num.*64., *& fequen.P.Schmalzgrueber ad tit.decret. de eo. qui duxit in Matrimonium n.*65. *& fequen., Migliorucc. Juris Canonici tom.*2.*pag*,242. ubi diftinguunt inter impedimentum proveniens ex adulterio cum promiffione contrahendi Matrimonium, & impedimentum proveniens ex adulterio unafimul cum machinato Uxoricidio, afferuntque, in primo cafu effe locum difpenfationi, & non in fecundo, juxta praxim Romanæ Curiæ, ftricte inquirendum eft, an fuper expreffum adfit in cafu impedimentum.

Communis effe videtur opinio, quod ut inducatur impedimentum impedicus, & dirimens Matrimonium ob Uxoricidium fimul cum adulterio, neceffe eft, quod occifio facta fuerit animo contrahendi Matrimonium cum complice, vel occifionis, vel adulterii, uti probat *Textus in Canone fi quis vivente* 31.*quæft.*1., ibi: *occidiffe notetur, ut conjungeretur*, & eft Doctrina *D. Thomæ in* 4. *Senten. dift.*38. *quæft.*1. *Art.*2., ibi: *quandoque etiam dirimit contractum: at quando aliquis interficit Uxorem fuam, ut ducat eam, cum qua mæchatur*, idque facit, ut fi Uxoricidium ex alia caufa defcendat, prædictum impedimentum non adfit, ut cæteris allegatis oftendunt *Sanchez de Matrim.lib.*7.*difput.*78.*n.*13.*Salmaticenfes in curfu morali tom.*2.*tract.*9.*cap.*12.*n.*53.*P. Schmalzgrueber ad citatum titulum, de eo, qui duxit in Matrimonium.*52.*Pirbing. ad tit.decretal.de eo, qui duxit in Matrimonium* §.3.*n.*25. ,Cumque de hac intentione in præfenti rerum ftatu non conftet, fed potius, conftet occifionem Uxoris caufam habuiffe ab adulterio, per eam commiffo, concludi poffe videtur, deeffe impedimentum impediens, & dirimens Matrimonium.

Quia vero *Sanchez* loco citato *n.*19.docet, quod in foro fori, quidquid fit de foro confcientiæ, quando Maritus Uxorem interficit, & contrahere vult Matrimonium cum adultera, præfumitur, quod interfecerit animo, & intentione eam in Uxorem ducendi, ibi: *monuerim tamen circa intentionem requifitam ineundi matrimonii, ad hoc impedimentum præfumi eam in foro externo, quando quifpiam Conjugem perimit, & cum alio conjuge, cum quo adulterium præcefferat, inire matrimonium vult, vel conjux fuperftes, qui coniugem perimit, vult cum adulterante matrimonio copulari, & ita reputari in foro externo impedimentum dirimens, quamvis tale non fit in foro Confcientiæ, quando ea intentio vere non adfuit*, & fequuntur *Pirbing.*, *& Anaclet.ad tit.Decret.de eo qui duxit in Matrimonium primus* §.3. *n.*25. *& alter n.*24., idemque *Sanchez* hanc fuam limitat af-

fer-

sertionem in eo rerum statu, in quo ex magnis conjecturis constaret de opposita intentione, ibi *quare nisi ex magnis conjecturis prpbaretur opposita intentio non est concessurus Judex Ecclesiasticus, qui fori externi præsumptioni stare debet, dum oppositum non probatur, licentiam talis matrimonii ineundi* indago restricta videtur ad hunc unicum punctum, an præsumptio supradicta, quæ non est juris, & de jure sublata dici valeat a Sententia a judice prolata, in qua Joannem suæ Uxoris occisorem absolvit, ex quo in defensionibus ostendit, quod adulterium fuerat ab uxore commissum, in his quippe circumstantiis homicidium videtur referendum non ad animum contrahendi novum Matrimonium, sed ad ulciscendam injuriam.

His stantibus dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An adsit aliquod impedimentum impediens, & dirimens Matrimonium in casu &c. & quatenus affirmative.*

II. *Quomodo si procedendum.*

Sess. 25. c. 16. de Reg.

BONONIEN. Die 21. Augusti Anno 1707. Dominicus Capis assumpsit habitum Ordinis S. Augustini, & die 23. Augusti 1708. Professionem Regularem emisit; cumque sub obtentu, quod eam emisisset per vim, & metum cadentem in constantem virum, adversus eam reclamare cæpisset anno 1713. sed reclamationem prosequutus non esset, exibuit tandem Summo Pontifici supplicem libellum, ut formiter rationes reciperentur super prædicta nullitate per ipsum prætensa, datisque literis ad Eminentissimum Archiepiscopum Bononiæ, in cujus Diæcesi professio fuerat ab Oratore emissa, confectoque processu, audito juxta morem Superiore locali, ex juribus circumferendis, dignabuntur EE. VV. decernere.

An sit locus restitutioni in integrum in casu &c.

Negative.

Die 28. Septembris 1726.

UM in Folio præteritæ Congregationis aliquæ Causæ remanserint indecisæ, dignabuntur EE.VV. illud reassumere, & sequentibus dubiis respondere.

Cap. unic. de obser. & evit. in cel. Missæ.

DERTHONEN.

An, & in qua parte sit standum, vel recedendum a decisis die 6. Julii 1726.

Quoad primum, & secundum in decisis, & quoad tertium non esse molestandos quoad præteritum illos, qui celebrarunt Missas adventitias, quatenus acquiescant resolutioni, & ad quartum in decisis, sed teneri pro virili, & amplius.

MA-

MACERATEN.

An Cappellania de qua agitur, sit legatum pium, cujus sint capaces etiam fæminæ, & infantes, seu potius sit Cappellania Ecclesiastica &c. Sess.21. c.2. de Ref.

Ad primam dubii partem negative, ad Secundam affirmative, sed non esse collattvam, & amplius.

ULIXBONEN. Sess.24. de ref. matr. c.1.

I. *An adsit aliquod impedientum impediens, & dirimens Matrimonium in casu, &c., & quatenus affirmative.*

II. *Quomodo sit procedendum.*

Ordinarius procedat prout de jure, & scribatur eidem juxta instructionem.

FLORENTINA, SEU LUCANA. Anno 1603. cum Raphael Federicus vellet Matrimonium contrahere cum Catharina Prunai. & pro dicto contrahendo Matrimonio fierent solitæ denunciationes in Parochiali Ecclesia, habitus fuit recursus ad Vicarium Generalem Florentiæ a quibusdam consanguineis ejusdem Raphaelis, in quo exposuerunt, Matrimonium contrahi non posse propter impedimentum affinitatis in secundo gradu ex copula illicita, quod vigere dicebatur inter Raphaelem, & Chatharinam propter copulam ab hac antecedenter habitam cum quodam Juliano Davanzati secundo consanguinitatis gradu eidem Raphaheli conjuncto, cumque contestata lite, & facta Parochis inhibitione, ne Matrimonio interessent, post examen nonnullorum Testium petita fuisset a consanguineis Remissoria ad effectum alios Testes examinandi in Civitate Neapolitana, & Vicarius concessionem remissoriæ denegasset, interposita fuit appellatio ad Nuntium Apostolicum Florentiæ degentem. Sess.24. de ref. matr. c.1.

Dum appellatio pendebat, & Catharina passa fuerat exilium a Civitate Florentiæ, Raphael civitatem petiit Lucanam, in quam Catharina se receperat; cumque in hac Civitate Matrimonium in faciem Ecclesiæ contraxissent *die* 28. *Martii* 1605., res judicialiter delata fuit ad prædictum Nuntium Apostolicum, qui *die* 9. *Septembris ejusdem anni* Matrimonium sic contractum declaravit nullitate laborare, & contrahentes esse separandos. Et quamvis contrahentium Procurator ab hac sententia appellationem interposuisset, Contrahentes nihilominus certiores facti de impedimento supplices preces exhibuerunt Summo Pontifici Paulo V., qui eos absolvit a quibuscumque pœnis, a jure, vel ab homine latis, & dispensationem concessit, ut non obstante impedimento secundi affinitatis gradus ex actu fornicario, Matrimonium inter se de novo publice servata forma Concilii contrahere, & in eo postmodum remanere libere, & licite valerent, cum declaratione legitimitatis prolis tam susceptæ, quam suscipiendæ.

In executionem hujus mandati Pontificii deventum fuit ab Oratoribus, servatis servandis, ad reiterationem consensus, & ad celebrationem de novo Matrimonii coram Vicario Generali Lucano *die* 9. *Decembris* 1605. cumque

que die 5. Februarii 1606. ex hisce conjugibus natus sit filius masculus nomine Jacobus, & successive ex eodem Matrimonio natus sit alius filius masculus nomine Carolus, & uterque ex his conjugem duxerit, & filius procreaverit, lis inter hos exhorta est super successione in majoratu instituto a Maria de Federichis.

Utque id bene percipiatur, operæ prætium est adnotare; quod memorata Maria Majoratum instituerat, a quo exclusit legitimatos, adoptatos, vel arrogatos, a jure, vel ab homine, etiam Papa, Imperatore, vel alio quovis, excepto solo casu, in quo deessent legittimi, & naturales a principio eorum nativitatis, & de legittimo matrimonio nati, & procreati: Cumque Thomas Antonius descendens a Carolo secundogenito, prætensionem excitasset excludendi a Successione in Majoratu instituto a Maria, Carolum descendentem a Jacobo primogenito, sub obtentu, quod Jacobus licet editus post adventum Pontificiæ Dispensationis, fuerat tamen conceptus tempore non legitimi matrimonii, quando Maria in suo Majoratu non admiserat nisi natos, & procreatos de Matrimonio legitimo usque a principio. controversia delata fuit ad Curiam Florentinam, & in hac prodierunt sententiæ, quæ successionem in Majoratu adjudicatunr Carolo tamquam descendenti a Iacobo primogenito dicti Raphaelis.

Adversus has sententias nuper petita fuit Restitutio in integrum a prædicto Thoma descendente a Carolo secundogenito Raphaelis; cumque judices, antequam ad Causæ cognitionem deveniant, necessarium esse existimaverint, quod super intelligentia, & explicatione dispensationis a Paulo V. concessæ exquireretur Oraculum hujus Sacræ Congregationis, juxta tenorem dubii a D. Senatore *Buonarroti* concepti, nihil aliud mihi faciendum superest, quam paucis exponere fundamenta, quæ hinc inde afferuntur.

Deveniendo ad jura Thomæ in scriptura mihi communicata, ille totus est in probando, quod stante impedimento affinitatis ex copula illicita, quod ex supradictis intercedebat inter Raphaelem, & Catharinam, quodque nullum reddebat primum matrimonium, ab illis contractum in Civitate Lucana, opus fuit ut illud de novo contraherent coram Parocho, & Testibus, servata forma Concilii. Super quo assumptu nulla mihi videtur, quod adesse possit difficultas, tum quia Summus Pontifex Paulus V. in dispositione super dicto impedimento voluit, quod Oratores inter se de novo publice servata forma Concilii Tridentini contraherent, & illud in facie Ecclesiæ solemnizarent; tum quia cum impedimentum inter prædictos Oratores non esset occultum, sed publicum, sibi vindicat locum conclusio, quod quando publicum adfuit impedimentum, non potest Matrimonium revalidari, nisi per novum contrahentium consensum præstandum coram Parocho, & testibus, ad tramites Concilii Tridentini, licet forma hæc a Concilio præscripta in primo matrimonio nulliter contracto fuerit adhibita, juxta resolutiones hujus S.Congregationis *in Hispalen. 20. Junii* 1709. *lib.* 11. *Decret. fol.* 58. *a tergo*, & *in Constantinopolitana* 2. *Decembris* 1634. & 16. *Decembris ejusdem anni*, uti habetur *lib.* 15. *decret. fol.* 130. *a terg.* 140. *pariter a terg.*

Ad differentiam casus, in quo impedimentum esset occultum, & in Matrimonio, licet nulliter contracto, servata fuisset forma Concilii, in ejus etenim revalidatione, licet opus sit, quod a contrahentibus consensus renovetur, non est tamen necessarium, ut iterum contrahant, repetitis solemni-

solemnitatibus in primo contractu adhibitis *Faguan. in cap. is qui fidem n.14. de sponsal. & matr. Zerola in Praxi verbo dispensat. §. Quintum dubium. Salmaticenses in cursu Theol. moral. tom. 2. tract. 9. de matr. cap. 3. punct. 5, n. 128. & seq. Pignatel. consult. 27. per tot. tom. 8.*

Et dubitantibus Rotæ Auditoribus de veritate hujus conclusionis, Cardinalis Carafa olim meritissimus hujus Sacræ Congregationis Præfectus ad se vocare fecit Dominos Seraphinum, & Comitulum Rotæ Auditores, eisque ostendit S. Congregationis resolutionem, innixam stylo Sacræ Pœnitentiariæ, & sic declarationi S. Pii V. de qua apud *Navar. consil. 4. de sponsal.* & abunde citra Rotæ Auditorium pro revalidatione Matrimonii, si impedimentum fuerit occultum, & in primo contractu servata fuerit forma Concilii, renovationem consensus coram Parocho, & Testibus necessariam esse non existimavit, uti habetur *in decis. coram Seraphino in decis. 395. n. 1. coram Ludovisio, in decis. 405. n. 19. & sequen. par. 18. recen. & in Spalaten. Nullitatis Matrimonii 3. Martii 1653. coram bon. mem. Albergato.*

Et ab hac necessitate tam a Pontifice, quam a jure requisita contrahendi coram Parocho, & testibus infert Thomas, non fuisse revalidatum primum matrimonium nulliter, & antecedenter contractum in Civitate Lucana, sed in dispensatione tantum fuisse concessum, ut Oratores in illo permanere possent, post illud tamen de novo celebratum; ita ut validitas non fuerit *ex tunc*, *sed ex nunc*.

Excipit autem adversus hæc Jacobus junior, uti descendens a Jacobo seniore concepto post primum matrimonium, nulliter contractum in Civitate Lucana, licet nato post adventum dispensationis Apostolicæ, non esse dubitandum de summi Pontificis potestate super dispensatione in radice matrimonii, nec esse pariter dubitandum de ejusdem voluntate in casu, de quo nunc agitur, qua supposita dispensatione in radice, validitas matrimonii non est desumenda *ex nunc*, hoc est a consensu post dispensationem iterato coram Paroco, & Testibus, sed *ex tunc*, hoc est a tempore primi matrimonii nulliter ante dispensationem contracti, ex quo deinde inferunt Doctores, quod Proles, quæ ex hoc nata est matrimonio, etiam si nata sit ante dispensationem, pro legitima habenda est usque a tempore conceptionis, juxta ea, quæ habentur apud *Barbosam voto 27. n. 20. lib. 2.*

Et in eo quidem, quod attinet ad Summi Pontificis potestatem, nefas est de ea dubitare, quando etenim proles nata est non ex copula manifeste fornicaria, sed ex copula putative matrimoniali, & matrimonium non fuit nullum propter impedimentum Juris Divini, aut naturalis, sed propter impedimentum juris Ecclesiastici, Summus Pontifex abrogando in casu particulari legem Ecclesiasticam, quæ impedimentum induxit, nedum potest eam irritare, & revocare, quoad effectus imposterum secuturos, sed etiam, quoad effectus antea secutos, juxta *Textum in Clementina quoniam de Immunitate Ecclesiarum*, & alias auctoritates fusè a me cumulatas in Folio causæ *Pragen. Matrimonii 16. Januarii, & 28. Augusti 1723.* hic inutiliter non repetendas.

In eoque, quod spectat ad voluntatem, si Raphael, & Catharina nullitatem matrimonii ab ipsis contracti in Civitate Lucana Summo Pontifici exposuerunt, si addiderunt, se non posse in d. matrimonio remanere absque Sedis Apostolicæ dispensatione, & gravia scandala esse exoritura, casu quo divortium fieret inter ipsos; Item si Summus Pontifex eorum peti-

tionibus annuendo absolvit a pœnis, & insimul post contractum inter ipsos de novo publice Matrimonium, servata forma Concilii benigne indulsit, ut in eo postmodum remanere libere, & licite possent, si demum *Prolem susceptam, & suscipiendam exinde legitimam decrevit*, contextus hic patefacit dispensationem concessam, fuisse dispensationem in radice Matrimonii, uti ponderatis prædictis circumstantiis, & signanter *legitimationis prolis tam susceptæ, quam exide suscipiendæ*, ad rem firmant *Corrad. in praxi dispens. Apost. lib. 8. c. 3. n. 46. ad n. 56. de Justis de dispensat. lib. 1. cap. 7. n. 285. Rota decis. 455. n. 12., & decis. 687. n. 14., & seqq. par. 2. recen., & decis. 273. n. 16., & seqq. par. 6. recent.* non obstante novo consensu iterando coram Parocho, & Testibus, & servata forma Concilii, cum ex hoc non possit inferri, quod Papa noluerit concedere dispensationem in radice Matrimonii, dicendum siquidem est, quod primum Matrimonium contractum convalidavit, sed cum conditione novæ solemnizationis, servata forma Concilii, pro evitando scandalo, quod possit oriri inter ignorantes, primum matrimonium de facto contractum fuisse, & videntes publicam supplicantium cohabitationem, uti prosequitur *Rota citata decis. 687. n. 20. par. 2. recent., & decis. 273. n. 12. & 13. par. 6. recen.*

Jura circumferuntur, cumque ex dubio a Curia Florentina transmisso bene colligatur, punctum a Judicibus Florentinis promotum in hoc consistere, quod stante novi consensus reiteratione coram Parocho, & Testibus prætendi potest Matrimonii validitatem, non a tempore primi consensus, sed a tempore secundi post dispensationem interpositi esse desumendam, onus erit EE. VV. decernere.

An sit disputandum hoc dubium a Curia Florentina trasmissum, *An dispensatio revalidet Matrimonium præcedenter contractum inter Raphaelem, & Catharinam, itaut possent in ea remanere absque necessitate illud contrahendi de novo in casu &c.* vel potius hoc aliud; *An dispensatio a Summo Pontifice Paulo V. Raphaeli, & Catharinæ concessa Matrimonium validaverit inter eos præcedenter contractum, non obstante, quod in dicta dispensatione fuerit præscriptum, quod deberent Matrimonium inter se de novo publice servata forma Concilii Tridentini contrahere, & illud in facie Ecclesiæ solemnizare, & non obstante, quod ipsi matrimonium inter se de novo servata forma Concilii publice contraxerint, & illud in facie Ecclesiæ solemnizaverint.*

Statutoque dubio disputando, onus etiam erit EE. VV. consueta maturitate ad ejus resolutionem procedere.

Dilata.

Sess. 5. c. 1. de Refor.

URGELLEN. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita *die prima Decembris* 1725. nec fuit resoluta, cumque in subsequenti Congregatione habita *die 15. Decemb. ejusdem anni* fuit reproposita sub quinque dubiis, & quartum, & quintum non fuerint resoluta, sed dictum, quod *de illis particulariter videretur*, & super tertio fuerit concessa nova Audientia, & hoc interim Benedictus Vadella, & Figueras obtinuerit a Sanctissimo Domino Nostro Canonicatum, quem Episcopus erexerat in Præbendam Theologalem, & Sacerdoti Carolo de Apestequi suo ex germano Fratre nepoti contulerat unacum Statoria de Ger, quam prædictæ Præbendæ univerat, opus fuit novum super-

ad-

addere dubium uti recognosci potest ex dubiis relatis ad calcem hujus restrictus.

Cum primum itaque dubium respiciat erectionem Canonicatus in Lectoralem, sive Theologalem, contendit supradictus Benedictus Vadella, & Figueras, non potuisse Episcopum Præbendam vacantem erigere in Theologalem, & ei adjungere pingues redditus Statoriæ de Ger, cum etenim huic Statoriæ esset impositum onus Lectionis S. Scripturæ ex speciali Constitutione Apostolica Clementis VII., & sic ante Concilium Tridentinum, non poterat ad tramites hujus Concili Episcopus aliud agere, quam juris remediis adigere eum, qui dictam Statoriam obtinebat, ad legendum per se ipsum Sacram Theologiam quatenus in suo onere defecisset, sed non poterat Præbendam vacantem erigere in Theologalem, & ei adjungere fructus Statoriæ, cum erectio Præbendæ in Theologalem sibi vindicet locum, quando in Ecclesia non adest ulla Præbenda, ullum Præstimonium, ullum stipendium deputatum pro Lectoribus Sacræ Theologiæ, uti habetur *sess.* 5. *de ref. cap.* 1., & eo fortius cum a tempore Sacri Concilii usque ad tempus præsens nullus ex Episcopis cogitaverit de erectione præbendæ in Theologalem, sed omnes satisfactum putaverit menti ejusdem Concilii per Statoriam, cujus possessor erat adstrictus ad Sacræ Theologiæ lectionem.

Addit idem Benedictus, quod quatenus erectio subsisteret, nunquam tamen subsistere posset collatio Canonicatus ab Episcopo facta suo Nepoti, tum quia in Ecclesia Urgellen. Capitulum habet cumulativam cum Episcopo collationem omnium Canonicatuum, & beneficiorum, tum quia juxta Constitutiones Apostolicas pro Regnis Hispaniarum electio Canonici Theologi facienda est prævio concursu per vota secreta ab Episcopo simul, & a Capitulo.

Alia ab eodem Benedicto afferuntur super recursu habito a Carolo Episcopi Nepote ad Judices Laicos, sed cum super hoc eodem argumento alia deducantur a Capitulo, complexive de hoc recursu habebitur sermo, quando agetur de dubiis, quæ a Capitulo disputanda proponuntur.

Transeundo itaque ad hæc dubia, in Congregatione habita *die* 15. *Decemb.* 1725. supposita validitate erectionis Præbendæ in Theologalem, de qua validitate tunc formalis disputatio institui non poterat, propositum fuit tertio loco sequens dubium, *An Canonicus Theologalis concionare possit etiam per alium in casu &c.*, & huic dubio responsum fuit *posse*, *petita licentia a Capitulo*, cumque tunc non fuerit resolutum, an sufficeret, quod Canonicus peteret licentiam, sed etiam necessarium esset, ut eam obtineret, Capitulum in præsenti contendit, debere Canonicum concionare per se ipsum ex lege imposita Statoriæ de Ger; in cujus juribus successit, & quatenus valeat concionare per alium, debeat non solum petere a Capitulo licentiam, sed etiam obtinere: observantia quippe, si quæ favet, aut favere potest Canonico, non est restricta ad simplicem licentiæ petitionem, sed extenditur ad ejus concessionem, cum petitioni Canonici accesserit licentia Capituli, unacum clausula, quod licentia non transiret in exemplum.

Subsequitur recursus ad Judices Laicos, & tam Benedictus, quam Capitulum in suis informationibus præmittunt regulas generales, juxta quas recurrens ad Iudices Laicos ad tramites Sacrorum Canonum, & Constitutionum Apostolicarum ne dum incurrit pœnam excommunicationis ipso jure

ſed etiam ipſo jure privationem beneficii, & cujuſcumque juris ad beneficium, juxta latæ firmata per *Rotam in Virdunen. Abbatiæ* 2. *Julii* 1723. §. *Cumque iſta, & pluribus ſequentibus*, *coram Eminentiſſimo Cardinali Falconerio*, *& in Compoſtellana Parochialis* 2. *Julii* 1725. §. *Pro eo coram Reverendiſſimo Aldovrando Decano*, ubi etiam in §. *Minuſque* dicitur, nec contrariam conſuetudinem vigere in Regnis Hiſpaniarum, & quatenus vigeret, eam tamquam abuſivam non eſſe attendendam.

Et quia alias a Carolo dicebatur, non eſſe locum hiſce pœnis, quando Iudex Laicus præſtat aſſiſtentiam poſſeſſioni habitæ a Iudice Eccleſiaſtico, donec ab eodem Iudice Eccleſiaſtico aliter provideatur *juxta deciſ.* 54. *num.* 13. *& ſeq. coram Vbago* totis viribus oſtendere conantur, hæc eſſe inapplicabilia caſui præſenti, in quo Carolus nunquam obtinuit poſſeſſionem Canonicatus a Iudice Eccleſiaſtico, nec eam nanciſci poterat auctoritate Epiſcopali, ſine interventu, & convocatione Capituli, ſed eam directe obtinuit opera Miniſtrorum Laicorum, ad quos habuerat recurſum, itaut per hanc viam poſſeſſionem Canonicatus habuerit, ad Chorum aſcenderit, & in aulam Capitularem ſe receperit: obnitente Capitulo, qui a collatione Canonicatus ei facta ab Epiſcopo appellationem interpoſuerat ad Metropolitanum Tarraconenſem.

His ſtantibus, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An erectio Canonicatus in Lectoralem, & ejuſdem collatio ſuſtineatur in caſu, & quatenus affirmative.*

II. *An Canonicus Theologalis concionari poſſit per alium, & quatenus id facere poſſit, petita licentia à Capitulo, ſufficiat, quod eam petat, vel ulterius neceſſarium ſit, quod obtineat.*

III. *An conſtet de recurſibus ad Judices Laicos, in caſu &c.*

IV. *Quomodo ſit providendum in caſu &c.*

Quoad ſecundum teneri petere, & obtinere licentiam a Capitulo ſalvo recurſu ad Epiſcopum. In reliquis ad Judicem executorem in literis datum.

Seſſ. 21. c. 1. de ref. REATINA. Cum Capitulum Cathedralis Eccleſiæ Reatinæ procedere deberet ad venditionem domus ſibi una cum aliis bonis relictæ a Canonico de Giungirlamis defuncto, ut ejus debitis ſatisfaceret, & reliquum inveſtiret pro injuncto onere Miſſarum, eam æſtimari fecit a peritis, cumque ſubinde deveniſſet ad affixionem Edictorum, & ultra domum venditioni impoſuiſſet quædam mobilia inferioris conditionis, tres comparuerunt oblatores, Tiburtius videlicet Mongallus, Antonius Gaſpar Auguſtinus, & Sebaſtianus Bacconus; cumque Capitulum ſibi facultatem reſervaſſet præferendi oblatorem ſibi magis beneviſum, & major pars Canonicorum prælegiſſet Mongallum, confectum fuit cum ipſo venditionis inſtrumentum pretio ſcutorum bis mille quingentorum, & viginti, reſervato Apoſtolico beneplacito, quod etiam ejus favore expeditum fuit; diſputato etenim 13. *Aprilis* 1726. dubio, *An, & cujus favore Beneplacitum Apoſtolicum ſit concedendum in caſu &c.* reſcriptum fuit *eſſe concedendum favore Tiburtii Mongalli* uti dignoſci poteſt ex folio dictæ Congregationis benigne reaſſumendo.

Juxta mox dicta hæc contigerunt *die* 13. *Aprilis*; cumque *die* 25. *ejuſdem Menſis*,

ſis, & ante traditam poſſeſſionem domus, nec non ante mobilium conſignationem, & pretii ſolutionem, novus comparuerit Oblator, Joannes videlicet Palmegianus, qui pro eiſdem domo, & mobilibus fecit pro perſona nominanda oblationem ſcutorum 2945. & Capitulum, annuente Epiſcopo, hanc novam acceptaverit oblationem Procuratore Mongalli ſolemniter proteſtante, ei locum eſſe non poſſe, diſputandum in præſenti proponitur dubium ad calcem reſtrictus referendum.

Quæſtio, an in alienationibus rerum Eccleſiæ ſit locus adjectioni in diem, ſcilicet novæ oblationi poſt candelam extinctam, & ultimo oblatori rem adjudicatam, pertractatur a Doctoribus, & Sententia favens Eccleſiæ videtur communior, dummodo actus non ſit perfectus, & actus non dicitur perfectus, ſi beneplacitum fuerit reſervatum, & adhuc non fuerit obtentum, vel ſi fuerit obtentum, non fuerit executioni mandatum, juxta late deducta per *Eminentiſſimum Petra ad Conſtit. Apoſtol. tom.* 1. *pag.* 83. *num.* 34. *& ſeq. uſq. ad num.* 44.

De hac re actum fuit in hac Sacra Congregatione in quadam cauſa Neapolitana 17. Auguſti 1697. uti habetur *lib.* 47. *decret. pag.* 367. in qua cum poſt ſtipulatum Inſtrumentum cum reſervatione beneplaciti Apoſtolici, & beneplacitum expeditum, ſed adhuc non executum pro Franciſco Recupito tanquam majore Oblatore pro ſumma ducatorum 1500. occaſione venditionis cujuſdam Domus pertinentis ad Patres Tertii Ordinis S. Franciſci, ſuperveniſſet oblatio Joſephi Tartaglioni in ſumma ducator. 1600. & diſputatum fuiſſet dubium, *an; & ad cujus favorem Beneplacitum Apoſtolicum eſſet exequendum*, cauſa remiſſa fuit ad Cardinalem præfectum juxta mentem, quæ fuit, ut prælatio concederetur majori oblatori, hoc eſt Tartagliono, ſine tamen præjudicio Recupiti, quatenus voluiſſet augere oblationem ad ducatos 1600.

Reſolutio utrique Parti diſplicuit, Recupitus etenim excepit, ſuam venditionem uti jam perfectam, retractari non poſſe, & Tartaglionus ſubdidit, ſibi tamquam majori oblatori prælationem competere, nullo habito reſpectu ad Recupitum, vel in omnem caſum eſſe deveniendum ad novam candelæ accenſionem, repropoſitaque idcirco cauſa in Congregatione habita die 28. Septembris ejuſdem anni 1697. ſub hiſce duobus dubiis, primo, *an ſit ſtandum, vel recedendum a deciſis, & quatenus affirmative quoad primam partem, & negative quoad ſecundam*; ſecundo *an ſit danda prælatio favore Recupiti, & pro qua ſumma, vel potius ſit deveniendum ad accenſionem novæ candelæ in caſu &c.* Sac. Congregatio *ad primam ſtetit in deciſis, & ad ſecundum cenſuit, eſſe locum prælationi favore Recupiti pro ſumma oblata per Tartaglionum*, uti habetur *cit. lib.* 47. *decret. pag.* 456.

Hæ reſolutiones habentur etiam impreſſæ apud *Bertachinum voto* 15?. *n.* 6. adeoque ex juribus circumferendis dignabuntur EE.VV. decernere.

An, & cujus favore ſit concedendum Beneplacitum Apoſtolicum in caſu &c.

Beneplacitum eſſe concedendum favore Joannis Palmeggiani, ſine præjudicio Tyburtii Mongalli, quatenus proferre velit pro eadem ſumma, & amplius.

BAM-

Sess.21.c.2. de Refor.

BAMBERGEN.CANONICATUS. Ex rescripto Sanctissimi Domini Nostri decidenda proponitur in hac Congregatione controversia, super uno ex Canonicatibus Collegiatæ Ecclesiæ S. Steph ni Civitatis Bambergen. Adamus etenim Triebel contendit, ad se pertinere tanquam ad Canonicum Turnarium jus conferendi prædictum Canonicatum, & e contra Joannes Joseph Lobenhoffer contendit, validam fuisse collationem sui favore factam ab Ordinario, & subinde ad cauthelam a Summo Pontifice, quo stante disputanda proponuntur tria dubia, ad calcem restrictus exponenda.

Jura Adami Triebel consistunt in hoc, quod Canonicatus vacavit mense Februarii anno 1725. & mensis Februarii est mensis pertinens ad Canonicum in Turno existentem, cum Turnus incipiat a mense Januarii, & alternativa per menses ab immemorabili vigeat inter Episcopum, & Capitulum super collatione Canonicatuum hujus Collegiatæ.

Et quamvis Joannes Gaspar Lobenhoffer mense Januarii Canonicatum modo vacantem, & super quo viget controversia, libere renuntiasset in manibus Ordinarii, Adamus nihilominus excipit, hanc renunciationem fuisse invalidam.

Primo, quia Renuncians fuit ad titulum dicti Canonicatus Ordinatus, in quo rerum statu invalida fuit, & nulla Renuntiatio absque subrogatione Patrimonii, vel alterius Ecclesiastici Beneficii *juxta Sess.*21. *cap.*2. *de Reform.* ibi: *& taliter facta resignatio nulla sit.*

Secundo, quia Canonicatus, de quo nunc agitur, collatus fuit ab Ordinario Joanni Josepho, qui est Germanus Frater Resignantis, itaut applicabilis sit dispositio Bullæ 58. S. Pii V. §. 5. *Bullar. tom.*2. ubi viribus, & effectu statuitur carere debere collationem factam ab Ordinario de beneficio in suis manibus Resignato, favore vel Consanguineorum suorum, vel Consanguineorum Resignantis.

Tertio, quia juxta regulam 19. Cancellariæ, si quis in infirmitate constitutus resignaverit Beneficium, & postea infra viginti dies ex infirmitate decesserit, Beneficium vacare dicitur per obitum, & collatio facta per resignationem nulla est; Cumque isti viginti dies currere incipiant non a die factæ resignationis, sed a die præsentationis prædictæ Resignationis, & acceptationis factæ ab Ordinario, infert Adamus, nullam fuisse in causa collationem Canonicatus, cum lapsus viginti dierum non intercesserit, inter admissionem Resignationis, & obitum Resignantis.

Haud urgente, quod allegata Bulla Piana non sit ubique recepta, uti advertit *Card. de Luca de Beneficiis disc.*65. *n.*12. *& sequent.* & quod in Hispaniis fuit ab ea supplicatum, juxta cumulata *apud Leurenium Fori Beneficialis tom.*3. *quæst.*370. *n.*5. *& seq.* quia aut hæc non sunt attendenda, aut quia de usu hujus Bullæ in Germania non videtur esse dubitandum, juxta late deducta *in decis.*200. *par.* 17. *recent.*

Minusque refragante Apostolica provisione huius eiusdem Canonicatus reportata a Ioanne Iosepho, quandoquidem, cæteris prætermissis responsionibus, quæ legi possunt in scriptura Adami per manus circumferenda, ea sufficere dicitur, quæ ex ipsa Apostolica provisione desumitur, cum in ea sub pœna nullitatis imponatur proviso onus renunciandi antecedenti Collationi, & exhibendi publicum documentum dictæ renunciationis, &

novæ captæ possessionis infra sex menses, cui præcepto satisfactum non fuit.

E contra Joannes Joseph in sua Scriptura per manus quoque circumferenda sustinet, Collationem sibi factam ab Ordinario esse validam, cum resignatio fieri potuerit in manibus Ordinarii, & facta sit mense Januarii, qui juxta Turnum est mensis ejusdem Ordinarii.

Addit, non esse attendendas exceptiones deductas, vel ex quo Resignans fuerat ordinatus ad titulum dicti Canonicatus, vel ex quo collationi obstet Bulla Piana, tum quia resignans fuerat Alumnus in Collegio Germanico Urbis, & Alumni hujus Collegii ordinari possunt juxta privilegium Gregorii XIII. sine titulo Beneficii, aut Patrimonii; tum quia quidquid sit de aliis Diœcesibus Germaniæ, Bulla Piana in Diœcesi Bambergensi non est usu recepta.

Denique concludit, quod si omnia cessarent, semper sui favore subsisteret provisio Apostolica; Non attento, quod infra sex menses non fuerit exhibitum publicum documentum Renunciationis, & de novo captæ possessionis, cum hæc processerint ex facto Adami, qui se opposuit executioni litterarum Apostolicarum.

His positis, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An, & ad quem spectet jus conferendi Canonicatum Collegiatæ Ecclesiæ S. Stephani Bambergen., in casu &c., & quatenus spectet ad Eminentissimum Ordinarium.*

II. *An Collatio dicti Canonicatus per ipsum facta favore Jo: Josephi Lobenhoffer sit valida, & quatenus negative.*

III. *An provisio Apostolica dicti Canonicatus favore ejusdem Jo: Joseph Lobenhoffer sustineatur in casu &c.*

Ad primum, spectare ad Turnatium. Ad secundum satis provisum in primo. Ad tertium negative, & amplius.

MELEVITANA. Proposita fuit hæc Causa in Congregatione habita die 23. Februarii 1726. cujus folium poterit ab EE.VV. benigne reassumi. *Sess.24. c.8. de ref.*

Porro ex illo habetur, primo, quod Urbanus VIII. concessit Dignitatibus, & Canonicis Cathedralis Ecclesiæ Melevitanæ facultatem optandi.

Secundo, quod ex rescripto hujus Sacræ Congregationis edito die 24. Maji 1681. demandatum fuit Episcopo Molinæ, ut ad tramites *cap.8. Sess.24. de ref.* deputaret pro Pœnitentiario in Cathedrali Melevitana Præbendam primo vacaturam.

Tertio, quod Episcopus Cocco Palmerius successor Episcopi Molinæ erexit in Præbendam Pœnitentiariam eam, quæ primo vacavit *sub titulo Sancti Jacobi.*

Quarto, quod collata Præbenda Pœnitentiaria Joanni Andreæ Marsiglia, cum habitus fuisset ab eo recursus ad hanc Sacram Congregationem pro Indulto optandi aliam Præbendam, datæ fuerunt literæ ad Episcopum, qui sensit, annuendum esse petitis, retento tamen per ipsum officio Pœnitentiarii, non obstante optione alterius Præbendæ.

Quinto, regulam generalem obstare Canonico Pœnitentiario in puncto optionis, itaut licet adsit in Capitulo Jus optandi, non possit ipse optare

sine

ſine Indulto Sacræ Congregationis, quæ tamen illud concedere conſuevit, quando Præbenda aſſignata Pœnitentiario eſt tenuis, & ipſe intendit antiquam tenuem dimittere, & optare pinguiorem, retento, uti dictum eſt, officio Pœnitentiarii, ne videlicet ipſe, qui plus cæteris Canonicis laborat, ſit cæteris deterioris conditionis, juxta doctrinas, & reſolutiones in citato folio allegatas.

Et cohærenter ad hæc, cum in prædicta Congregatione habita die 23. Februarii propoſitum fuiſſet dubium, *An Canonicus Pænitentiarius ſua Præbenda libere dimiſſa, alium optare poſſit, quæ affecta officio Pænitentiariæ perpetuo remaneat, & reſpective ſit convalidanda optio Præbendæ nuncupatæ Ghar Barca ab Oratore facta in caſu*, reſponſum fuit *quoad primam partem pro gratia, & quoad ſecundam iterum proponatur*.

Dictum autem fuit *quoad primam partem pro gratia*, ex motivo ſupra expreſſo tenuitatis Præbendæ S. Iacobi, & oblationis retinendi cum nova Præbenda Officium Pænitentiarii, & dictum deinde fuit, quoad ſecundam *iterum proponatur*, cum etenim Præbenda *Ghar Barca* vacaverit ante conceſſionem Indulti optandi favore Ioannis Andreæ Marſiglia, diſputatio exorta eſt, an optio prædicta, uti facta ſine Indulto, potuerit impedire, ne Epiſcopus prædictam Præbendam conferret alteri Perſonæ, ſicuti de facto contulit.

Ex una ſiquidem parte, videbatur, optionem potuiſſe impedire Epiſcopi Collationem, tum quia non deſunt Doctores aſſerentes, quod Canonicus Pænitentiarius etiam ſine Indulto ſpeciali poteſt optaare Præbendam vacantem, ſi ſua Præbenda ſit tenuis, & Capitulum habeat jus optandi, tum quia in caſu præſenti Canonicus inſteterat pro indulto optandi ante vacationem, & Epiſcopus fuerat in ſenſu favorabili pro eodem, quo ſtante tenebatur abſtinere a collatione.

Ex alia vero parte videbatur, optionem non potuiſſe impedire Epiſcopi collationem, cum juxta receptam in hac S. Congregatione Sententiam, non detur optio ſine Indulto, nec attendatur id, quod fuit petitum, ſed id, quod fuit conceſſum, nec Epiſcopus teneretur abſtinere a Collatione, & juri ſuo renunciare, ex quo epetitum fuit a Canonico Indultum optandi, & ipſe ſenſit, illud concedi poſſe, cum conceſſio penderet ab arbitrio Sacræ Congregationis, quod uſquequo non fuit explicatum, non potuit Ordinarium Collatorem impedire a jure conferendi. Ita ut Canonicus ſibi imputare debeat, ſi poſt petitionem Indulti, & habitam favorabilem informationem Epiſcopi, deſtitit negligenter a proſecutione ſui juris, cum jura ſuccurrant vigilantibus, & non dormientibus.

Circumferuntur Scripturæ, quocirca onus erit EE. VV. decernere.

I. *An ſit ſtandum, vel recedendum a deciſis die 23. Februarii 1726. & quatenus affirmative.*

II. *An ſit convalidanda optio Præbendæ nuncupatæ Ghar Barca ab Oratore facta in caſu &c.*

Non Propoſita.

Seſſ. 25. c. 12. de Refor.

PORTUCALLEN. Margharita Leite de Figueredo Anno 1717. conſtruxit, & de propriis bonis dotavit Cappellam, ſive Ædiculam in honorem B. Ioannæ Principiſſæ Portugalliæ, & obtinuit ab Ordinario licentiam, ut in ea Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium celebrari poſſet.

Sita

Sita est Cappella, sive Ædicula intra limites Parochialis Ecclesiæ S. Faustini de Regoa, sive *de Villa Real* Portucallen. Diœcesis. Cumque occasione plurium oblationum, quæ dictæ Cappellæ offerebantur exortæ fuerint controversiæ inter Parochum, & Fundatricem, & Vicarius Capituli Sede Vacante Interdicto supposuerit prædictam Cappellam, sive Ædiculam, res delata fuit ad hanc Sacram Congregationem, quæ scripsit Metropolitano Bracharensi, ut informaret, auditis partibus, cumque informatio supervenerit, dignabuntur EE. VV. decernere.

I. *An Interdictum Ecclesiasticum per Vicarium Capitulare Portucallen. appositum in Ecclesia, seu Cappella publica Patronali B. Joannæ sustineatur in casu &c.*

II. *An oblationes factæ, & facien. Ven. Imagini dictæ Beatæ in dicta Cappella spectent ad Parochum S. Faustini de Regoa, vel potius sint applicandæ usui commodo, & decori d. Imaginis, dictæque ædiculæ in casu &c.*

III. *An ad dictum Parochum, vel potius ad Fundatricem Cappellæ prædictæ, seu personam Ecclesiasticam ab ipsa deputandam, & ab Ordinario approbandam spectet administratio dd. oblationum in casu &c.*

IV. *An in Cappella prædicta possint celebrari Missæ votivæ tam solemnes, quam privatæ, aliæque ex particulari devotione, etiam per Sacerdotes d. Cappellam visitantes absque licentia d. Parochi in casu &c.*

V. *An Sacerdotes, sive Sæculares, sive Regulares ad calebrandas Missas votivas eligi possint a Patrona Fundatrice, & successoribus in patronatu independenter a sæpe dicto Parocho, in casu &c.*

VI. *An sit concedendum Fundatrici habere, & retinere Sepulchrum in dicta Cappella Patronali pro se, & suis successoribus, in casu &c.*

VII. *An sit concedenda exemptio d. Cappellaniæ patronalis Portucallen. Sede Episcopali vacante, a jurisdictione Capituli Portucallen. cum subjectione immediata S. Sedis Apostolicæ, ejusque nuncio pro tempore in Regno Lusitaniæ degenti, in casu &c.*

Non proposita.

INDEX
CONCLUSIONUM, ET RESOLUTIONUM,
Quæ in singulis Foliis annorum 1724. 1725. & 1726. *fuerunt adnotatæ*.

A

B

F

Ne-

po

R

S

F I N I S.

INDEX
RESOLUTIONUM,
Quæ in Causis ab Anno 1724. *ad* 1726. *propositis prodierunt*.

A

B

Be-

D

E

F

H

I

L

M

Pa-

S

FINIS.

